Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Homo solus 3.4

Editura Virtuală AGO
2003

Armand Hrestic

Războiul Sfânt

Vol. IV

Homo solus 3.4

Editura Virtuală AGO
2003

Partea întâi

1

OSTAȘI!

Au trecut aproape douăzeci de veacuri de când Creatorul a trimis pe pământ pe cel mai ales dintre aleșii săi ca să mântuiască și să propovăduiască liniștea și pacea, înfrățirea, iubirea între oameni.

De douăzeci de veacuri, omenirea, alergând după mai bine, este totuși continuu încleștată într-o luptă pe viață și pe moarte, în care suferă și se frământă, se avântă și se sfâșie, cu nestăpânită patimă, oameni și popoare.

Poporul românesc, aflat de la așezare în Arcul Carpatic, într-o frumoasă și armonioasă cetate, a fost aruncat din fașă în această înfiorătoare vâltoare.

Prins de alții în hora morții, înconjurat și asaltat, poporul nostru luptă fără să răsufle și fără încetare de 2000 de ani pentru liniștea și pacea lui, pentru unirea și înfrățirea lui, pentru credința și dreptatea lui, pentru casa și brazda lui.

Dacă vrerea Domnului va fi, în cartea destinului stă scris, el va lupta de va fi nevoie și-n alte două mii de ani pentru libertatea și viața lui.

OSTAȘI!

Sunt dintr-o generație zbuciumată și însângerată pe care ursita a purtat-o în patru decenii prin patru războaie și patru răscoale.

Este generația care, pentru zidirea României, a semănat cele mai multe cruci și morminte în lungul nesfârșitelor drumuri pe care a fost dusă de o încercată soartă, într-o grea și bărbătească luptă.

Este generația care, deși de nenumărate ori a fost aruncată de valul năprasnic al luptelor de pe culmi de glorie în funduri de prăpastie, a făurit totuși România Mare.

Este generația neșovăitoare care a avut în fruntea ei pe Ferdinand I.

Este marea generație a cărei deviză însclipitoare și nepieritoare a fost și este „Prin moarte la datorie“.

Din voința aceleiași supreme forțe, căreia tot ce pretutindeni este pe pământ trebuie să i se închine smerit și să i se supună neșovăitor, v-a fost dat vouă care faceți parte din cea mai tânără generație de luptători, să înscrieți într-o scurtă viață, în sfânta și curata carte a Neamului, o înălțătoare și nepieritoare pagină.

Sunteți generația în fruntea căreia destinul ca un semn prevestitor și ca o chemare la datorie a așezat pe Mihai I-ul. Sunteți predestinați de soartă și aveți marea cinste de a fi generația reînnoirii și reîntregirii.

Deviza noastră este și trebuie să fie: „Izbândă sau moarte“.

Pătrunși de această nobilă chemare, de doi ani și jumătate când și voi, cum am fost și noi, purtați de gigantice și vijelioase valuri de furtună, mergeți din luptă în luptă, din moarte în moarte, din izbândă în izbândă.

Din Carpați și Caspica ați străbătut, voi, cei mai tineri din neamul nostru, vrednici urmași ai strămoșilor noștri cea mai lungă și glorioasă cale dintre acelea pe care nenumăratele generații de români le-au străbătut în lupta lor care, ca și a noastră, era dusă cu aceleași idealuri și sacrificii numai pentru păstrarea ființei noastre.

Sute și poate mii de ani, generații după generații de Români vor cânta cu mândrie și vor urma cu bărbăție fapta voastră de azi, după cum voi cântați și urmați pe a înaintașilor noștri.

OSTAȘI DE PRETUTINDENI!

Ostași din Crimeea și Taurida, de pe Bug și de la Odessa, din văzduh și zbuciumatele valuri, din cazărmi și de la vatră, luptători care dați lupte și luptători care vă pregătiți de lupte, luptători care ați căzut și luptători care vă ridicați, nu uitați că aveți soarta, hărăzită, de ursită, să vă zdrobiți fericirea și să vă sacrificați viața voastră trecătoare pentru a asigura fericirea și viață fără de moarte neamului nostru.

Nu uitați că din lupta noastră laolaltă și din unirea voastră neșovăitoare va ieși unirea și împlinirea tuturor drepturilor noastre.

Numai cu luptă și trudă, cu suferință și cu sânge, cu o oarbă supunere și neclintită credință se zidește o Țară.

De aceea, mă simt dator să vă îndemn să nu lăsați sufletul vostru să se înmoaie și brațul vostru să se îndoaie la șoapta care vi se strecoară din umbră și prin văzduh, de către oameni necunoscuți și nevăzuți din țară și de peste hotare.

Ascultați și urmați pe cei care vin în față și vă spun care sunt datoriile voastre și care este drumul nostru. Reacția trecutului să nu fie uitată, să vă fie neîncetat în minte.

Unirea noastră a fost cu veacuri întârziată, fiindcă nu ne-am dat la timp „mână cu mână cei cu inima română“.

Învrăjbirea dintre noi, slăbirea luptei și pieirea noastră a fost întotdeauna pusă la cale de străini și înstrăinați, de dușmani și necugetați. Cine îi ascultă orbește și-i urmează prostește ajunge în sărăcie și termină în robie.

OSTAȘI!

Luptați și voi cum am luptat și noi și după cum au luptat toți înaintașii noștri, de la toți până la unul și de la unul până la toți, pentru sfânta lege a dreptății noastre, de ieri, de azi și de totdeauna.

Voi, ca și noi și toți strămoșii noștri, ați ridicat arma și ați sărit la hotare ca să apărați ceea ce de veacuri al nostru a fost, este și al nostru trebuie să fie.

Este strigăt din morminte și poruncă din strămoși.

Sfânta chemare la datorie a fost ascultată și nu veți trece de pe câmpul însângerat de luptă pe câmpul roditor de muncă decât după ce porunca va fi îndeplinită.

Atunci și numai atunci vom întinde o mână frățească tuturor care ne vor respecta drepturile și libertățile la care, ca orice popor pe lume, mare sau mic, avem dreptul.

Nu vă lăsați doborâți de șoapte și nu vă slăbiți credința în dreapta cauză a luptei noastre.

Fapta noastră este fapta istoriei noastre, vorba lor ademenitoare este unul din mijloacele folosite pentru a câștiga lupta și fără luptă.

Nația întreagă cu bunul ei simț de apărare și cu instinctul ei de conservare va fi înfipt arma în mâini și va fi împins la hotare nu ca să cuceriți ce nu era al nostru, ci ca să dezrobiți ceea ce este al nostru.

Nu ne-am oprit la Nistru fiindcă cine-și fură camaradul în toiul luptei, după ce-și va fi luat dreptul său, se necinstește și poate să fie, pe drept cuvânt, aspru pedepsit. Un astfel de popor, mai ales când este mic, nu poate găsi în zilele grele un ajutor și susținători.

Trecând Nistrul din datorie de aliați, nu am continuat lupta pentru ambiții deșarte. În lunga și încercata noastră viață de popor nu este niciun exemplu doveditor că suntem un neam de cuceritori. Mircea cel Bătrân, trecând prin valuri, a luptat dincolo de falnicul fluviu numai pentru a închide soarta Neamului între Dunăre și Mare.

Ștefan cel Mare, purtând gloriosul și legendarul său paloș din Poarta Pocuției în Poarta Dunării, a străjuit de atunci pentru veacuri Moldova, prin cetățile înșirate în lungul Nistrului, din șesul Podoliei până la marginea mării.

Mihai Viteazul a despicat Carpații și a căzut în Câmpia Turzii, pentru a arăta Românilor și tuturor de atunci și de-a pururea unde este dreptul nostru și care este datoria noastră.

Fondatorul Dinastiei și marele nostru Rege Carol I a trecut de două ori Dunărea, în lunga și glorioasa lui domnie, pentru a smulge independența noastră și a întări dreptul nostru între Dunăre și Mare.

Ferdinand I a aruncat punți peste Tisa, a împins forțele sale peste Budapesta și a pus străjile sale la cealaltă margine a unui vecin care nu a avut măsura drepturilor sale după cum nu a avut-o și nici nu o are pe cea a firii și a laudelor sale.

Sunteți astăzi întrebați ce ați căutat la Stalingrad și căutați în Odessa și în Crimeea?

În fața istoriei, în fața poporului și a dușmanilor răspund eu pentru voi. Răspund la învinuire nu cu fapta mea, răspund chiar cu faptele învinuitorului.

În zilele trăite de voi, de noi și de părinții noștri, ÎN ULTIMII 120 DE ANI, de la 1820 la 1940, Țările Românești au fost de nenumărate ori invadate și ocupate, dominate și exploatate, sărăcite și umilite, jefuite și ciuntite de oștile rusești.

Reamintesc tuturor că 1828, 1853-1854, 1877-1878, 1916-1918, 1940-1941 sunt pumnale înfipte numai într-un veac, în ultimul veac, în inima și în mândria românească, în cinstea și glia strămoșească.

Luați aminte și nu uitați.

Nu uitați și nu vă temeți că veți putea fi pedepsiți pentru că vă faceți datoria.

Fiți încredințați că este pe pământ o justiție supremă. Noi nu am putea fi pedepsiți fiindcă, fiind provocați, umiliți, ciuntiți în 1940, am călcat în 1941 pământul altora pentru a-l elibera pe al nostru.

Noi nu am fi atacat niciodată pe nimeni dacă 3 milioane de frați nu ar fi fost luați în robie și dacă Basarabia și Bucovina noastră nu ne-ar fi fost smulse într-un moment când Europa s-a găsit la o răspântie fatală, când nimeni nu ne-a putut sări în ajutor.

IUBIȚI OSTAȘI!

Stați cu fruntea sus în fața faptelor voastre, a acelora care amenință și a aceluia care de sus ne judecă, ne pedepsește drept și la timp pe toți.

Lupta noastră este dreaptă.

Fapta voastră în ținuturile ocupate și prin locurile călcate a fost blândă și omenească.

Nimeni, pe unde ați trecut, nu a fost jefuit și nu a fost lovit.

Omul pentru noi este om, orice relație ar fi între noi, ori din ce nație ar fi el și oricât rău ne-ar fi făcut el.

Toți acei care au fost găsiți în calea noastră au fost ajutați și ocrotiți ca oameni. Copiii lor au fost îngrijiți ca și copiii noștri, bătrânii lor au fost ajutați după cum ajutăm bătrânii noștri: familia rusească a fost considerată ca și familia românească, nu facem nicio deosebire între soldații lor prizonieri la noi și soldații noștri.

Pe unde am trecut și acolo unde administrăm școala și biserica, munca și libertatea au fost respectate, casele, bunurile, spitalele și instituțiile, orașele și satele au fost reconstituite, biserici și șosele noi au fost făcute.

Noi nu am deportat pe nimeni și voi nu ați înfipt pumnalul în pieptul nimănui. În temnițele noastre nu au fost aruncați și nu zac oameni nevinovați. Credința tuturor și crezul politic al fiecăruia au fost respectate. Nu am dezrădăcinat nici oameni, nici familii din așezările lor, pentru interesul politic sau național.

De aceea așteptăm cu încredere ultima și dreapta judecată.

Deși popor mic, socotim că dreptul și legea trebuie să fie una pentru cei

mari ca și pentru cei mici.

De câte ori a fost altfel, lupta a reînceput și de data aceasta lupta va reîncepe, dacă drepturile și dreptatea vor fi întotdeauna îngenunchiate.

Nu am ridicat niciodată arma în contra acelora care ne-au ajutat.

Luptăm pentru ființa noastră.

Luptăm pentru dreptate și numai pentru dreptate.

Luptăm. Luna poate să fie, luna poate să nu fie în gerul indiferent, deasupra unui cimitir de tineri frumoși, care-și înalță-n astă noapte crucile rugătoare spre stele, dar mâine noapte nu este exclus să se treacă peste, cu acele buldozere atât de eficiente când luptăm în oraș, spre Munții Tatra, aduse de americani pentru *molozul european*, după 6 iunie 1944, cu negre corăbii pântecoase.

ORDINUL DE ZI adresat Armatei de către dl. mareșal criminal de război sfânt a fost însă dat publicității la 1 ianuarie și a ajuns la Marius Ghizdavu pe data de 6, când aruncă, de gerul Bobotezei, după un eres strict local, popa Sică, în apele învolburate ale Râului Negru, o cruce de fier în vederea spălării de orice cantitate de sânge nevinovat, jertfit de unii fără niciun folos pentru alții, care aveau doar interese proprii, de familie, de gașcă și de partid. Aveau și au. Același tip uman săvârșind în genere Răul. Același tip uman îndurându-l. Azi pupincurind orologiul Kremlinului roșu. Mâine afișându-se ca și cum părinții din părinți și socrii din socri, bolșevici și filoruși, le-ar fi transmis preocuparea pentru respectarea *Orarului Aderării*.

De aceea, ORDINUL DE ZI adresat Armatei de către condamnatul definitiv, la 6 sau la 1 ianuarie 1944, deveni și ținta unor analize de cafenea cu nechezol și de cerc restrâns la domiciliu, atât de înverșunate a întrezări printre rânduri ce ne rezervă viitorul, încât inovațiile în decriptare și hermeneutica străpungătoare-n sectorul himenal de rupere a diferitelor centuri de apărare fortificată a textului sărac în vitamine prefigurau armamentul sofisticat și muniția performantă folosite de brigăzile de bursieri critici ale Sfârșitului de secol, de mileniu și de Literatură, ba chiar și de Istorie onestă dacă trebuia sau nu trebuia să ne oprim pe Nistru fără a mai încerca niciun pic să cucerim Rusia.

Ceea ce n-ar fi fost în pisc intelectual o catastrofă geologică, dar au încetat niște chestii să se mai implementeze, precum s-a stagnat și după ce s-a amenajat cimitir și pentru eroii decembriști căzuți sub Cea 10% și sub Yl 90%, fenomen cu atât mai pendinte de un regret de regret cu cât, după proiecția Școlii de Prognoză de la Sonnenheim, Alsacia, Literatura ar urma în jurul anului 2051 să-și înceteze majoritatea funcțiunilor care au făcut din tiramisul ei o plăcută zăbavă, puținii homosapienși ce vor mai fi alfabetizați preferând să adulmece somonul. Iar Istoria va deveni un fel de Literatură în 2053, la Centenarul înălțării lui Stalin în cosmos.

Totuși, micul prinț Marius Ghizdavu credea în Arta sa. Cum spera nu puțin că Geniul este nu numai înnăscut ci și predestinat. Fatalism care nu-l îmboldea la a ispiti pe Domnul său. Creatorul, gata, făcuse deja aproape totul, construind o

varietate de Univers în care Bioseea să-și caute drumuri cât mai ducătoare undeva, respectând doar comoda restricție de a nu viola zadarnic legile Lui.

Pictorul sublunar cunoștea mecanismele represiunii din Uniunea Sovietică, încă din fragedă tinerețe. Și nu a provocat Providența să se demaște apărându-l, ci s-a ferit să pață vreun conflict cu mitocanii Cominternului și Căgăbăului, cari poartă răspunderea pentru ce bravul și talentatul popor rus a fost întrerupt din dezvoltarea sa culturală firească (cutremurătorul vaiet al geolelor Gulagului neechivalând o Literatură, care-i plezir), neajungând nici în ziulica de azi, 26 octombrie 2002/ 2052, la un standard de viață compatibil cu al canadienilor de la aceeași latitudine. Din multiple surse informat-îngrijorat, Marius Ghizdavu, grăbindu-se a fotografia România Mare Pitorească și anticipând nu doar atacul banditesc din 26 iunie 1940 al lui Molotov, ci și exploatarea acestei brește întru nimicirea principalelor Școli Românești de Pictură, cea de la Baia Mare și a Balcicului, s-a ferit cu grijă a se stabili, întru a-și desfășura statornic activitatea, în vreuna din provinciile primejduite, abandonând Lwówul, Cernăuții, Chișinăul, Vâlcovul, Balcicul și Vârșețul. Chiar dacă a fost ros de resentimentul cam teoretic, toată viața, cum că decât o carieră de longeviv ca a lui Tiziano Vecellio (1481-1576), mai bună era o *autocombustie rapidă* în 1936-1938, ceea ce pentru exegetul obiectiv e o adevărată absurditate, întrucât încă n-avusese de-a face cu bolșevismul concret la fața râioasă a locului și, deci, nu găsise Subiectul, oricât de nebun ar fi fost, iar Cel de Sus nu-și putea îngădui a-și încălca propriile legi ca să-i faciliteze, fără motive dure de pictat, o împlinire Van Gogh a destinului.

– Bolșevicii lui Dimitrov, râdea el resemnat la Sonnenheim către tovarășa Dorothea Schlauberger d'Esgrignon (Despina Hébuterne), mi-ar fi râcâit cu baionetele frescele ce gândisem pentru Balcic, Silistra, Bazargic și Turtucaia, nemanifestând ei, ca bulgari internaționaliști, mai multă înțelegere pentru miracolul estetic decât cenzorii cuscrului Jdanov, care mi-au ras de pe fața pământului cimitirele de eroi români și germani, pe care cu atâta efort și lacrimi le-am amenajat pe flancul sudic al uriașului front al Cruciadei Antibolșevice, flanc care sub comanda mareșalilor români a dus *greul războiului*, copii!

– În general, bunicuțule, zise biografa și nepoțica sa mișto, Isadora, cu lăcrămioare în colțurile ochișorilor, în viața ta perfectă aproape totu-i riguros planificat și cu greu se pot găsi soluții mai bune la marile provocări cu care te-ai confruntat, încât prietenul și logodnicul meu de origine torționară și cleptocrată, Sergiu Enache al lui unchiu' Jan și al Cepecăi, a remarcat că e ca și cu deciziile României Regale, numai un fanatic putând reproșa Regelui Ferdinand că nu s-a extins în Răsărit până la Bugul nostru, iar în Vest, că n-a putut convinge Regina Maria Occidentul că fruntariile noastre etnice sunt, pe Tisa, până la vărsarea ei în Dunăre, încât să nu mai resimțim azi rana dureroasă a unui Banat tot atât de ciuntit precât glorioasa și culta Moldovă cea bogată-n slovă!

– Acest epitaf favorabil se potrivește, își sprijini el bărbia în piept cu mare mulțumire, și Majestății Sale Regele Mihai, care n-a greșit nici schimbând

guvernul la 23 august 1944, nici ajutând diplomatic în Europa monarhică la grăbirea integrării României feseniste, chit că efortul din urmă este subliniat mai mult de televiziunea guvernului decât de cele private, niște canale cu mutre hilare pentru a căror sfadă s-au jertfit greviștii foamei cei terciuiți în 13 iunie 1990, să vină minerii, când s-a creat în Galiția Mare atmosfera de a nu aniversa Bucureștii și Chișinăul 50 de anișori de la debranșarea ombilicală silită a Basarabiei, ca și căderea Țării pe ultimul loc play out, atât în stânga cât și în dreapta Prutului.

Numai Regele Carol al II-lea greșind destul de grav, nu că n-a pregătit o armată cât a Franței, care să reziste pe Nistru, după 26 iunie 1940, unui atac de la bazele transnistrene, ale Armatei XIV astăzi, de ne împiedică să ne unim, încât șmecherii din capul Țării, Isadoro, ca și intelectualitatea atitudinară, s-ar altfel preocupa de Unire mai mult decât să-și transfere copiii de la Liceul Zoia Kosmodemianskaia la Liceul Jean Monnet, adică de la averi CAER la averi *uie*.

Nu aici e eșecul domniei lui Carol II, ci în comoditatea că n-a atacat URSS, cum îl consilia academician post-mortem Voicu Ghizdavu, cu Armata 3 spre Harkov și cu Armata 4 spre Odessa, exact la 1 octombrie 1938, imediat după Acordul anti-cehoslovac de la München.

Rezultatul geografic pentru România ar fi fost același, dar câtă Glorie!

– Nu lui i se datorează Năpasta că ne-au aplicat lovituri cauzatoare de moarte culturală atât Axa totalitară Wehrmacht-Krasnaia Armia, cât și anglo-americana Luftwaffe! A rezista la așa forțe gigantice nu se putea decât aruncând tot bugetul înarmărilor pe spinarea masilor largi populare, *aducându-le la întuneric intelectual complet-complet,* și poate tot n-ar fi fost deajuns nici asemenea jertfă, mai cumplită ca aia de sânge, a lui cine moare pe la Revoluții pentru privatizarea hotelurilor Intercontinental, Lido și Ambasador fără să poată licita și frate-miu american Augustus, sau la război sfânt, doar ca să se colocvieze atitudinarii despre „instabilitatea României Regale Mari autodezmembrabile inevitabil“, invocând „clivajele, clivajele“ niște vorbăreți pui de nomenclaturiști responsabili de dezastrul Țării, lanternă roșie a Galiției Churchill-Rooseveltiene azi, a Galiției Molotoviene deocamdată doar în raport cu frații noștri baltici, dar nu exclud să ne depășească Republica Moldova, dacă într-adevăr SUA sau UE ne federalizează ca pe Germania RFG, iar frământările constituționale din stânga Prutului schimbă numelui țării în Republica Democrată Română, deoarece toate aceste tropisme, Despino, ne apropie asimptotic, deci optimist, de o imitațiune, e drept că nu tocmai sincronică, a modelului german de reunificare între o republică de tip federal mai avansată și o republică de tip democrat mai retardată...

– Trădarea Regelui Carol al II-lea, lămuri Isadora către Sergiu mângâindu-i lui frate-su Pepi părul sârmos de pe braț cu tot cu tatuajul de vip, constă în că n-a ascultat de străbunicul consilier, boier istoric Voicu Ghizdavu, carele imediat după ce franco-britanicii au sacrificat mișelește în 30 septembrie 1938 Cehoslovacia, nimicind sistemul de securitate românesc ce cu atâta osârdie țesuse Titulescu în contra revizionismului Ungariei și Bulgariei, într-un raport perfect

documentat îl sfătuia pe Voievodul Culturii să profite de degringolada creată de Stalin în Armata și SS-ul sovietic, prin împușcarea a numeroși specialiști de către mediocritățile Inversiunii Valorilor, care e temeiul marxismului aplicat, și să-i atacăm imediat, în acel confuz început de octombrie 1938, uriașa dar atât de vulnerabila Uniune Sovietică! Lansate din Cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru, elementele rapide ale Armatei 3 Română putând lesne a împinge până la Bug și chiar până la Nipru, pe când Armata a 4-a ar fi asaltat de pe mare și de pe uscat Odessa noastră, Dora, și Sevastopolul, Elviro, care e cheia Crimeii și a Ialtei noastre, argumentul bunicului fiind că, pentru acest fulger de război, România nu va fi trăsnită la Pace mai rău decât cum se va întâmpla dacă ai noștri așteaptă să fie ciopârțită Țara în 1940 și, abia pe urmă, în funcție de ce coaliții de... guvernare se vor putea înjgheba beligerant, să găsim diferite forme de a da simbolic cu măciuca și în totalitarismul roșu la 1941-44, și-n ăla brunu' la 1944-45!

– Correct! Străbunicul tău Voicu Ghizdavu avea dreptate, zise din Florida republicana Betty Ghizdavu a lui Walt (Vicky) către democratul Alex al Juliei din California. Nu se putea ca să nu primească ajutoare masive de la toți într-un astfel de Război Sfânt, dacă-l declanșa imediat după rușinea de la München 1938!

– Da, dar la 1940 România sfâșiată de vecini era prea mică teritorialicește și ca rezervoare de sânge tânăr, pentru ca, obiectă recentul istoric Muhală Muistu, să-și permită a purta în Răsărit peste Prut *un război ideologic* total incorrect!

– Voi banditții cari ați lucrat la Ministerul Propagandei, glăsui în numele norodului ideologul Vanea Țăpoieșu de luase pe Adriana, fiind deci ginerele responsabilului de dezastrul Țării Horea Bratu, va trebui să răspundeți dinaintea opiniei publice a Națiunilor Unite ce-ați cătat cu taburile la Stalingrad, la Kislovodsk-Soljenițîn și Nalcik în Caucaz, la ceceni în Groznii, la Mahacikala-n Daghestanul Mării Caspice, în Odessa noastră, la Mariupol, la Poltava și Harkov, la Krasnodar în Kuban, și – culmea impertinenței! – la Ialta-n Crimeia!

– Tovarășe Ivan Bednîi, canci! îl înfruntă-n curaj colonelul de propagandă doar pe chipeșul transnistrean ce se va refugia îndărăt, în 1958, cu trupele sovietice, când le-a retras Hrușciov să nu se contamineze de Neostalinismul românesc dejist-ceaușist. Aici nu e vorba nici de cireșul lui Aragon sau Yves Montand, nici de vișinul lui Vanea, ci de livezi întregi pe rod rămase neculese!...

Ci în marginea pădurii arse, sub corbi, era ceva halucinant în disciplina tipic ostășească a straturilor de întuneric, cum se depozitau ele, ierarhizându-se după densitate deasupra cimitirului proiectat de lent-colonelul de propagandă Marius Ghizdavu, exploatând estetic tocmai *acest* aranjament gravitațional, revelat inițiatic de inginerul Gary Glagoveanu, și nu frăția de arme româno-germană. Din aceste păcate negre, toți activiștii, securiștii, gestionarii și noii ideologi înghețară de parcă ar fi înțeles că există *ceva* mai presus de materialismul dialectic și geografic, în sala neagră, afumată de arderi pe rug, a tribunalului.

Marius Ghizdavu, gata de execuție și chiar mai mult decât atât, de un eșec ducând la o agonie cât să fie vegheat când de Liz, când de Dora, când de Laura,

Murocika și Viuța, făcuse aluzii transparente până la glasnost nu numai la *Prélude au temps des cerises*, ce frumosul haiduc transnistrean Ivan Bednîi (Vanea Țăpoieșu) tălmăcise din urâtul bolșevic Aragon, sau la obiceiul acestui Vanea de a bea vișinata Adrianei, ci și aproape în clar la Palatul Livadia și la livezile de cireși, vișini și eucalipți lîsenkiști suri, cu care voise să-l înconjoare pentru a cuprinde organic în același sit OPERA de la Ialta, construită cu arhitectul cam arhetipal Gligorie Cornescul, recomandat de o rudă a sa, de domnul Mișu, pe baza realizărilor pe comandă turcă de la Hotin și Camenița. Prin frumusețe și strălucire, prin capacitatea de a le oferi doamnelor române și turistelor naziste niște scări monumentale și marmoreenele alte fundaluri de foaier, pentru etalarea toaletelor, și pentru nunți, la Valsul Miresei, urma a se rivaliza nu numai cu Opera de la Odessa noastră, ci și cu cele din Viena, Milano, Paris și chiar din Londra ceea bombardată doar formal de Goering, în speranța că ar pricepe necesitatea istorică măcar a unei păci scutitoare pentru Reich de *războiul pe două fronturi*, dacă posibilitatea sincerei angajări a lu' Ciorcil ș-a lu' Ruzvelt, Codine, într-o Cruciadă Antibolșevică, se exclude pe baza conspirației că SUA ia Pacificul, China Asia, Rusia Europa și Anglia câte colonii mai poate stăpâni, după ce Hi îi aplică niște lovituri de imagine la invulnerabilitate, cum Napoleon Imperiului Spaniei...

Anturajul monarhic fiind destul de nemulțumit de ce realizări concrete acumulase Marius Ghizdavu, ale cărui pregătiri sufletești, pentru vreo execuție întreruptă și pentru vreo agonie vegheată de femei dragi, drăguțe, nu impresionau tocmai când era să i se dea un calificativ. Pentru că el, din modestie, nu spusese totul! Ci numai Mircea Focșăneanu și verișoara cea frumoasă, Elvira, știau, de la doctorul Lecca ce trăsese cu urechea la o aiureală de bețiv, a marelui luptător cu armele artei, în contra bolșevismului demolator de biserici și de suflete omenești.

Ce năzdrăvănie comisese Marius în Crimeia noastră românească?

Cu mult înainte de cernitul 10 Mai 1944, când ca pe o concesie de natură a îmbuna anglo-americana Luftwaffe, Majestatea Sa Regele Mihai I a decis să ne retragem din ucraineana citadelă a Sevastopolului, de care se îndrăgostise vizitându-l, cum odinioară genialul romancier rus, contele Leon Tolstoi, autorul megatelenovelei *Voina i mir*, capodoperă de largă recunoaștere internațională, chit că nu arată în 1681 pagini, <u>cauzele</u> care au generat Cruciada Antițaristă a lui Napoleon și, în fond, a *întregii* Europe, căci ponderea voluntarilor nefrancezi era mult mai mare decât a beneficiat de aport nearian cruciatul Hitler: prima cauză fiind Răpirea Basarabiei în mai 1812 de către Kutuzov, iar a doua sentimentul de *horror* ce electrocutase lumea civilizată, la prima lectură a reportajelor despre cum, bestial, în intervalul 1806-1812, trataseră ocupanții țariști pe creștinii moldoveni și valahi, pustiindu-se localitățile de distrugeri, jaf, viol, masacre și îndeosebi de munca forțată, la transporturi și infrastructuri militare, din obiceiul de *a înjuga români în locul boilor* inspirându-se și cekistul Himmler, declarând presei de senzație ideologică cum că lui îi este indiferent dacă zece mii de femei ruse crapă săpând o groapă antitanc, ca neamț nefiind interesat decât dacă groapa

a fost săpată, dobitocul nazist nefiind informat că *aceeași* mentalitate o au și ssecuriștii de dincolo de front, în cele mai multe cazuri săpând astfel de gropi fără nicio utilitate, chiar în Ural și-n întunecatul Sibir, fără niciun folos militar, da, însă gândite a dovedi *rolul istoric* al ignoranților cocoțați în capul bietei Rusii, acela de a tâmpi masile că parrtidul, adică activiștii, securiștii, ideologii și gestionarii viitori oligarhi, se... preocupă, ei *iau măsuri*, desfășoară o vastă muncă organizatorică, în timp ce fiii acelor femei mereu îmbrobodite sunt măcelăriți și transformați în Eroi, nu numai în folosul expansiunii cominterniste, ci și în al unor profitori electorali euroatlantici, capabili să se laude că au învins... EI marea alianță germano-română, cu pierderi infime față de cele rusești, chiar neglijabile!

Neglijabile! Cum le-au calificat la brifingul de presă de la Copeica Mare, pe Bărăgan, intelectualii Damian și Noveanu, în 19 aprilie 1961, când au fost sloboziți din D. O. (domiciliul obligator), pentru a lor bună purtare atât în Gulag, ca prizonieri, cât și în Romlagul în care au fost transferați, înainte de a fi vărsați la amenajări funciare necesare unei agriculturi de stat, de sovhoz, progresiste.

Ei bazându-se pe mișelia că, așa cum le relata Mișu, pe frontul occidental nu-s deloc semne de apropiere de Balcani, altele decât jocurile de intoxicare. Cum apare vreo Luminăție să viziteze trupele anglo-americane, soldații cei prea bine hrăniți, dar stătuți, o impresoară și o zăpăcesc de cap cu o singură întrebare:

– Când ne întoarcem acasă, Blagorodnicia Voastră?

Ceea ce Marius Ghizdavu prevăzuse încă înainte de a se produce marele show al Debarcării, deoarece voiajase cu Kira Despina prin multă Evropă și avea cumnată americancă, încât nu s-a mai mirat de dezvăluiri târzii, cum că Debarcații duceau un război total neserios, ca apropiere de Balcani, pe când rușii piereau ca muștele, secerați de mitraliile române și germane, un război Saving Private Ryan atât de hollywoodian aiurit, de-și permiteau până și să salveze *anumiți* soldați, eventual un anumit unul singur odată, pe motiv că Abraham Lincoln se exprimase la o adunare electorală că ar trebui să existe o anumită echitate în ce privește sacrificiile pe familii, nu unele să piardă toată partea bărbătească și să zică *trei Doamne, și toți trei*, iar altele să n-aibă decât emoții pe bază de știri din auzite!

Două fiind șocurile trăite de acest artist prea post-umanist, prea bazat pe *geniu sintetic*, deziluzii capabile să ne explice degradarea moralei sale până la ce filosofie neospitalieră are un pitecantrop înveninat de ură neputincioasă, când i se încalcă teritoriul, de către o hoardă superioară numeric, tehnic și mediatic.

Mai întâi, umilința de la Zubalovo, în 6 august 1943, când după uriașul bombardament american de la Ploiești, de era să i-l suprime pe frate-su Theo, credea că se va continua tot așa și iar așa, până la Armistițiul Necondiționat din 23 august 1944, demolându-se complet orașele, târgurile, satele și cătunele Țării sale. S-a speriat rău, a mers de nebun la Poartă, la Stalin, să se jeluiască și să-l impresioneze cu o rogojină aprinsă-n cap, cum că să facă ceva, să se implice, să ia niște măsuri în plm, să dea un ordin lu' Roosevelt, să înceteze a mai zdrobi *un bun obștesc* care se cuvine... Cominternului, o bază logistică de plecare spre noi

și ireversibile bolșevizări-rusificări, a noi și noi popoare, fie că noua frontieră a CCCP o fixează călăul națiunilor, antiwilsonianul Molotov, pe Carpați, lângă brașoveana Cetate Stalin nepângărită de horthiști, fie că acea nouă frontieră o pune călăul democrațiilor, antiiliescianul Vîșinski, la Trieste, cu niște consecințe ce rămân a se ghici de către omenirea un pic mai civilizată, dar insuficient.

Pe când Marius, încă neodihnit după zborul periculos de la Harkov la Kunțevo, peste antiaeriana rusă, avea vedenii, amețea cum se temuse în carpenul jujubier de la Berdicev, la 6 august 1941, să nu cază cu tot cu Vójdul Reichului, nălucindu-i-se a naviga-n 3D prin cimitirul de la Oancea din Covurluiul de Est, de-a stânga Prutului, Stalin – dimpotrivă – era fuma liniștit ca un Moromete.

Venise neanunțat de la Kunțevo la Zubalovo, cu fata și c-o bucătăreasă marxist-leninistă care s-ar fi putut îndrăgosti de-un André Glucksmann delegată la Paris, – pentru a culege agrișe, fie verzi, fie galbene, fie roșii, în scopul anteplanificat pentru dulcețuri ca și, alcoolizat, ca antidot. La Poarta conacului, stăpânit până nu de mult de un reprezentant al burgheziei menite a industrializa Țarismul, divizându-l după modelul american în 250-300 stătulețe prospere și fericite, se adunaseră de prin împrejurimi mai mulți bătrânei simpatici, cu tovarășele lor de viață feseniste, deoarece văzându-se biplanul românesc huruind cam dinspre gorkizatul Nijni Novgorod, s-a zvonit c-o venit pe la Stalin chiar *nemuritorul* Lenin, fără Krupskaia, care nu intra în mit, așa c-aduseseră coșulețe cu ciuperci roșii, panere cu fructe nordice, recipiente de Schweppes Since 1783 Bitter Lemon, golite și umplute cu cvas proaspăt, olițe de lut cu smântână acoperite cu binemirositoare foaie de brusture, precum și pungi albe Kent în care se mai zbăteau peștișori abia pescuiți la undiță, nu și vânat, deoarece trasul cu kalașnikovul era economic momentan interzis în împrejurimile Moscovei.

– România Regală, pictore, zise el mestecând cu linguroiul de lemn de tei în bulionul de agrișe de Zubalovo, nu poate fi un „bun al Cominternului“, deoarece ea este o **realitate** neplăcut masiv activă pe frontul antisovietic, pe când încă de la 22 mai 1943, nu știu dacă ați observat la București, eu am convenit cu Dimitrov de la bulgari și cu tovarășa Anna Karenina Pauker, Cominternul să intre într-un proces de autodizolvare efervescentă, în scopul pe care, ca european galițian de limbuță română, e de neconceput să nu-l pricepi geopolitic!

– De douăzeci de mii de ani, de când neanderthalianul a descoperit spiritualitatea, biped mărșăluind *tot înainte*, după regula lui Suvorov că rusul nu se retrage niciodată, tovarășe Stalin, omenirea, alergând după mai binele pe care tocmai predispoziția recentă la Idealism i-l prezenta ca fezabil, binevoi Marius a surâde fermecător ca Virginia Gibson, cea mai frumoasă americancă din Câmpina, este totuși încleștată împatentat într-o Luptă pentru Existență necurmată, din care se aleg cei mai buni dintre cei mai bine adaptați ca să conducă specia spre proeminentele personalități deja de pe piscurili cele mai însclipitoare ale Arcului Carpatic, piscurili Kommunismului, pe care dacă clasa muncitoare în alianță cu țărănimea colhoznică nu le va atinge în două mii de ani, ea se va lupta

și alte două mii de ani pentru Idealul ei, pentru a îndeplini neabătut porunca genialului Cârmaci, soțul doamnei Nadejda Konstantinovna Krupskaia, care s-a preocupat de învățământul sovietic și de educația politică a maselor, clonându-se după acest cuplu paradisiac primordial, actualul Om Sovietic, *apărător neînfricat al stalinismului*, încât de aceea ezită mereu Hitler să înarmeze ruși contra ruși sau să se dea drept Eliberator al marelui bloc slav ortodox, de sub *jugul roșu al bolșevismului dărâmător de biserici*, această înfiorătoare vâltoare, în care se zbat oameni și națiuni, neputându-se domoli decât dacă se trag toate concluziile din eșecul Societății Națiunilor, care-și permitea un Titulescu să sancționeze Italia c-a invadat Mussolini Etiopia, ba s-a mers și până la a jigni glorioasa Uniune Sovietică, pentru a fi realizat, în 1939-1940, unele... rectificări de frontieră în dauna Finlandei, dar care au folosit Leningradului, încât și-a putut permite tovarășul gras general-colonel Andrei Aleksandrovici Jdanov să păstreze și copilașii în groaznica încercuire, toată această horă a morții ce din când în când se mondializează, neputându-se umaniza umaniza umaniza, decât dacă în locul democrației idealist-metafizice de *Ligă* a Națiunilor, se fundează o materialist-dialectică și istorică, pragmatică, *Organizație* a Națiunilor Unite, unde Autoritatea *să aparțină cu adevărat celor ce o au*, adică maimarii, respectiv Rusia, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și China, sute și poate mii de ani, generații după generații de homosapienși având a cânta, cu legitimă mândrie comunistă, fapta înaintașilor care au condus Omenirea pe piscurili însclipitoare, înfruntând furtuni din văzduh și din zbuciumatele valuri, din cazărmi și de la vatră, probând descoperirea deja prometeică a focului, Stalingradul, astă iarnă, și Kurskul, în actualitate, probându-l pe junele Marx, că Economia Sovietică a fost magistral călăuzită de către planificatorii ei și Constituția nou-nouță, spre finanțe dintre cele mai solide, idealul fiind stabilitatea, adică nu decalaje deprimante, ceea ce înseamnă că e inadmisibil să se ajungă ca un singur stat american să aibă pibul cât toată relativ postbolșevica Rusie, părerea tovului Ruzvelt fiind ca sistemele să conveargă, păstrându-și fiecare specificul, eupareunia coexistenței pașnice obținându-se dacă fiecare păstrează câte 60% din sistemul său, comunismul ameliorând ce nu merge, cu proteze capitaliste din paliag, iar capitalismul debarasându-se de viciile sale prin 40% Reeducare comunistă...

– Domnule Ghizdavu, îl întrerupse gazda, împungându-l în piept cu linguroiul fierbinte și umed, dumneata nu ești, ca înțeleptul dumitale tată, tovarășul Voicu, din generația zbuciumată și însângerată pe care ursita a purtat-o în patru decenii prin patru războaie și patru răscoale și care a făurit totuși România Mare... De ce a făurit-o, mă? Pentru ca să aibă cum se numi partidul născut din necesitatea de fier a lui Vadim, ca România postceaușistă să nu se întemeieze pe România Regală pre-dejistă, întru aceasta maculându-se în conștiința gloatei, care dealtfel doar atâta aștepta, totul: monarh, partidele clasice liberal și țărănist, intelectualitatea reacționară mai cultă... Ba aș putea zice că tocmai din proiectul Moarte Intelectualilor de a asmuți ura cetățenilor din 1990 de fapt asupra Regelui

Mihai, încă în putere și capabil a împinge România spre Europa *odată cu primul val polono-ceho-maghiar*, și poate chiar mai mult decât atât, în aceeași vâltoare atrăgând și România de Est, după un Proces al Kommunizmului menit a stârpi rețeaua de cunoștințe, pile și relații, care e baza suprastructurii corupției, corupție care, ca și incompetența crasă, incuria, se împacă și se lovește mai bine cu republica decât cu monarhia constituțională neautocrată, tocmai de-aia, ca să se dea cu kkt în Majestatea Sa Regele Mihai I de România, căruia EU personal i-am acordat Ordinul Victoria și niște Miguri personale, poate s-ar fi prăbușit cu ele ca un tot atât de bun pilot cum o fost Iurii Gagarin, tocmai de-aia s-a și inventat de Emanație acel costisitor mit al lui Ăla, i s-au ridicat busturi și statui, i s-au inițializat nesincere parastasuri, nici dracu însă nepropunându-și cu adevărat *a pune ostășește Țara la muncă*, a confisca averile demnitarilor hoți sau a răscumpăra acele teritorii extrem nordice și extrem sudice fără de care spiritualitatea voastră lasă de dorit, tocmai când deveniți... „europeni de limbă română" și numai naivii proști de tot mai au a se gândi cu seriozitate la ce... n-a fost să fie, la această Românie Regală Mare, cum începuse ea, ca *stat de-a dreptul intelectual*, lăsată în pace, să fi dat niște chestii fine de să te măsori cu italienii, cu spaniolii, cu francezii, sincronism dacă-ai-la-ce, și nu să fii doar ca o vag diferențiată porțiune de America de Sud, cu națională fotbalistică în culori proprii, iar în rest, nici măcar profesionalismul de a putea turna o telenuvelă exportabilă, numa' bășcălie, nesimțire, prost gust și manele, o adevărată Biafră spirituală, cum zicea ideologul ăla gomos, Popescu-Dumnezeu parcă, mă Ghizdavule...

În pustiitul cimitir, crivățul bătea dinspre toate punctele cardinale odată, cum râde (de la Roma) ucraineanul Gogol de orașul Petrograd, înălțat de un țar manipulat geopolitic rusește spre Nord de un patriot român, de înțeleptul moldovean precaut Nicolae Milescu, cel cârn ca Socrate.

Adică Marius Ghizdavu nu se afla în cea mai inspirată noapte din viața lui bogată în coșmaruri. Ci în tristeți dintre cele mai curajoase, specifice, ursite ancestral, în versiuni gata concentrate din naștere.

Faptul că Stalin nu se oferise a ordona, lui Ruzvelt, a nu mai bombarda de-a surda bogata Românie Regală, deoarece ca moșie va intra-n patrimoniul Cominternului, era o infernală prevestire că nici a doua solicitare, pentru care zburase, în definitiv, de la Harkov la Kunțevo, nu va fi mai bine primită.

– Regele meu, își învățase Marius monologul la mormântul Murocikăi sale, să știți că și-a păstrat prerogativa demiterii primului ministru, care la noi își zice Conducătorul Statului și are puteri nemăsurate. Așadar, euuu pot aranja ca ce i s-a întâmplat regal Ducelui, recent, să se plagieze la București! Însă nu-mi pot arunca Națiunea chiar în necunoscut. Sunt artist al Poporului. Și nu atât bolșevizarea-rusificarea ireversibilă mă sparie, Iosif Vissarionovici, deoarece e ceva ce călește popoarele, au limbi mai viguroase când ies de la tratament, cât nu-mi miroase a bine, printre atâtea hoituri de eroi ratați, de eroi de *second hand*, de zgonhen, o anume incertitudine apoasă privind Granița noastră de Vest. Intuiția

mea, totuși: e scris sortit ca, sub Majestatea Sa Regele Mihai Întâi de România, generația mea să desăvârșească ce n-a reușit a lu' taică-miu: **Graniță pe Tisa**, atât în Banatul Sârbesc cât și în Crișana Ungurească!... O merităm deplin.

– Te referi, îl interogă dându-i să guste bulion de pe o lopățică din lemn ușor de mesteacăn Bucătăreasa marxist-leninistă, la mitul țărmuririi spațiului vital românesc de către niște firicele de apă relativ stabile chiar pe secetă?

– Cum ar fi, surâse alta cam ca Murocika, Tisa, Dunărea și Nistrul?

– Mă refer, măsură el servitoarea ca pe blonda cu ochii totdeauna dulci Laura Done-Lecca, la niște granițe juste, profund etnice, de la Tisa până la Bug, de care ne-au privat doar americanii, la Pacea Expresionistă de după 1918, plasându-ne de fapt printre puterile revizioniste, ceea ce în afară de tata, care se contaminase în Alsacia noastră de un imperialism exacerbat, citind numai geopoliticieni germani, puțini confrați interbelici de la București au înțeles că drumul nostru este spre Est, de la o Românie Mare la o Românie și mai Mare!

– Or, stenografie fata privind cu înțeles femeie-femeie spre econoama Bucătăreasă cum gătea dinaintea videocamerelor, a avea, cu ajutorul dezinteresat al ostașilor Armatei și Flotei Roșii, fâșia care pleacă de la Belgrad până la Tokaj și Săpânța, e ca o pistă, tovarășe Stalin, de unde să decolezi pentru a penetra viguros în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau, visat de toți Ghizdavii, ceea ce înseamnă că românul este nereeducabil, el urmează neabătut, fie bătut, fie nebătut, teribilul Testament al Voievodului Culturii, Petru Rareș al lor, cel cu origine relativ sănătoasă, pescar, măcar după mumă, putându-se încadra ca un fel de raznocineț, restul fiind os și mentalitate domnească de primă calitate mușatină, încât stăm și noi amândouă visătoare și ne întrebăm, ca niște creștine revoluționare, dacă nu cumva scepticismul privind educabilitatea ușoară a cățelei umane pavloviste nu se aplică și noroadelor strict lingvistice!

– Adică ați și uitat, își linse cu o limbuță albastră ca flacăra de aragaz și de gaze de stârv moderatorul, bulionul de agrișe altoite cu tomate, de pe mustața parcă mai dialectică decât oricând, ce-a spus Lenin despre cum să alcătuim Uniunea Sovietică? Ca pe un puzzle, în paradigma cea materialist dialectică și istorică a socialismului științific! Păi, național-scepticismul i s-o văzut lui Lenin din chiar Lozinca Autodeterminării popoarelor: cui nu-i convine să țină de o supraputere, ca să aibă și el tupeu, să se ducă dracului! Pedagogia națiunilor are un pronunțat caracter istoric și de clasă. Doar pe o anumită treaptă de dezvoltare a societății, securitatea unui partid își poate permite a deporta, cu trenuri de vite sau pedestru ca vitele, popoare întregi. După cum se știe, noi ne bazăm, dat fiind că clasa muncitoare este cea mai avansată clasă a societății, pe tot ce a produs mai progresist intelectualitatea, de la primii materialiști greci până la actualii savanți sovietici, ca Țiolkovski, Lodîghin, Popov, genialii Miciurin și Lîsenko... Deci deciziile mele privind *munca cu zekul sau împușcarea trădătorilor* sunt semnate și de Copernic, Darwin, Edison sau de fizicienii contemporani pacifiști, ca Paul Langevin și Frédéric Joliot-Curie, și de mai toți tovarășii scriitorii din Vest!

Plouase. Mestecenii sovietici crescuseră peste noapte, îndesați, deși perie, încât crângul devenise un obstacol mai greu de forțat decât o junglă. Dar câtă poezie! Un zid alb, ca de zahăr bine rafinat, la care, dealtfel, tăticul dulce al tuturor copiilor sovietici se și gândise!

Umilindu-l în două rânduri, de 6 august 1943 de Pobreajen, pe invitatul la cules de roșii-agrișe, pe prințul român Marius Ghizdavu. Odată refuzând a ordona anglo-americanilor a nu mai deteriora cu aviația bunurile materiale și spirituale românești, moralul populației, care nu înțelege cum e posibil ca niște capitaliști să constrângă pe Mareșalul să bolșevizeze superculta Românie, ideala Românie Regală Mare. Iar a doua oară, simulând indiferența la sugestia că, cum căzu regal Mussolini în căldurile caniculare toride din sfârșitul de iulie recent, așa și Maiestatea Sa Regele Mihai I de România ar putea să-l demită pe domnul președinte al Consiliului de Miniștri, domnul mareșal Ion...

– Cade în acest caz și vicepreședintele Mihai An...? se oprise totuși vag gânditor Stalin din mestecat cu bâta de baseball în ceaunul cu gem.

Dar Marius n-a mai răspuns nimic inteligent. De interes practic. Era limpede că cele trei mari imperii unite, USA, UK și CCCP, erau înțelese să împingă România pe culmile disperării, până la o Capitulare Necondiționată sau un *armistițiu necondiționat*. Iar pe cominterniști, părea că îi atrage mai degrabă o țară ruinată proletar decât un regat prosper, în care numai *anumite elemente* mai șmechere să vrea să se bolșevizeze. Dacă trupele Armatei Roșii a Comisiei Aliate de Control anglo-american bolșevizant vor găsi belșug, lapte, miere, lenjerie fină, dincoace de Bugul nostru, înțelese el dintr-o singură străfulgerare, atunci în anii 1945, 1946, 1947 cât va dura eventualul mic *război civil* român, se va pompa totul peste Bugul nostru, ca să se risipească pe-acolo prin rea administrare, provocându-se însă la noi în RO o mare *foamete artificială*, cum s-a impus în Ucraina kolhozul, creându-se un teren propice pentru ideologii noștri să redeștepte în frații ucraineni conștiința rudeniei de sânge, ei fiind geți slavizați ca și bielorușii, care se trag din dacii liberi și extrem de războinici, belicoși.

– Oare într-adevăr se merită pentru ca să-ți aperi teritoriul național? puse pe neașteptate o întrebare cehoslovacă dublu umilitoare Oreste Bogza, cu privire îngrețoșată către Cimitirele Virtuale ce-n 3D Oleg Damașcanu concepuse într-o desăvârșită unitate stilistică națională cu **Mănăstirea Recunoștinței Eterne de la Miorcani**, în aceeași dominantă albă, de var țărănesc de Paști, al unei civilizațiuni rurale perpetuu primenite, pură ca zăpezile veșnice rusești.

Dezinteresul lui Stalin, și în genere al celor Mari, cu privire la că dacă România este capitulată necondiționat în bună stare sau nu, ori la că dacă se capitulează din proprie inițiativă, regală, originală, sau e capitulată pasiv prin retragerea mai tuturor blindatelor de către zăpăcitul de Hi, dinspre apărarea Fălticenilor și Ipoteștilor, spre nimicirea Varșoviei, pentru ca bolșevizarea ei să se pornească după un preliminar tăvălug totalitar, însăși deruta lui Marius Ghizdavu că cu Hi mai putuse închega un dialog, pe baza idealului comun al

prăvălirii anarhiei marxiste, pe când dinaintea divului Stalin nu puteai decât să capitulezi ruzvelteşte necondiţionat, toate aceste plăci funerare şi realităţi virtuale în lipsă de o reală virtute puneau în grea cumpănă până şi pe tineretul patriot, cel puţin tot atât cât neputinţa naţionalei noastre de bate odată şi odată Croaţia, deşi meciul era amical şi s-a desfăşurat spaţio-temporal într-un ambient motivaţional pozitiv de tot, anume pe stadionul municipiului Timişoara, oraşul SINGUREI revoluţii europene din 1989, anume în preziua invitaţiei României în NATO, la Praga, cultul oraş unde s-a văzut, în filmul de sub Cea, bun şi pentru spiritualitatea Epocii Yl, că a cerut Mihai Viteazul ajutor de la Kafka, spre pierzania sa, cei doi consilieri consultanţi geopolitici locali cehoslovaci pişându-se turistic chiar pe propria hartă, semn pentru înţelepţi că, în apărarea teritoriului naţional, trebuie bine judecat *face-to-face*, uşurându-te în prealabil, dac-o fi cazul.

Ci Marius, anticipând că Dumnezeul american îşi va întoarce faţa către plaiul nostru abia după vreo 60 de ani, în 21 noiembrie 2002 NATO, pe propria-i piele constatând la Moscova, la Zubalovo, la cules agrişe în pădurea de argint şi agrement a unui industriaş omorât de securitate sau numai deprivatizat în folosul norodului, să i se ia vila pentru a se relaxa-n ea comisarii poporului, el s-a pus pe a practica cel mai abject terorism artistic, acela inspirat de mişcarea de partizani sovietici în contra căreia, pe *singura aripă activă* a frântului front lăbărţat de la Marea Baltică (Balta noastră) la Marea Neagră, aripa sudică, ostaşului român i-a revenit datoria de onoare de a lua măsuri de autoapărare activă.

Dumnealui intrase trist în „războiul criminal împotriva paşnicei Uniuni Sovietice”, eliberatoarea Finlandei, Estoniei, Letoniei, Lituaniei, Poloniei şi României, cu o conştiinţă de Van Gogh care-şi va găsi subiectul cu S mare, pe care nu-l poseda în 1935, când ar fi trebuit să intre în autocombustie creatoare la Balcic, doi-trei ani cât a mai trăit Regina Maria. Această conştiinţă de pictor sfâşiindu-i-se la Berdicev, sub puternica impresie lăsată sfios de marele Führer al poporului german, care şi-a scos cizmele, dar nu şi şosetele vărgate, pentru a se căţăra în carpenul cela sur, deasupra lanului de secară iarovizată de către specialiştii sovhozului local, ieşiţi marxist din mijlocul poporului prin ombilic.

De la 6 august 1941 la 6 august 1943, locotenentul de cavalerie de la Regimentul 4 Roşiori *Regina Maria*, Marius Ghizdavu, a vieţuit cu o conştiinţă michelangiolescă de arhitect funerar, preocupându-se de amenajări de mari cimitire sub lună pe frontul de la Răsărit, acesta fiind şi motivul pentru care a refuzat invitaţia amicală satanică a solarului Stalin, de a mai sta şi a lua contact cu rezistenţa românească antiromânească de la Moscova, cu polcovnica Anna Karenina Pauker de Gaulle, care întrupa momentan idealul de frumuseţe sexy franţuzesc al Cominternului, el având obligaţia de producător de a participa personal în 24 august 1943 la Oancea, dimpreună cu teologul Atanasie Damian, cu filosoful Iancu Noveanu, cu doctorul Liviu Lecca şi cu agentul Mihai Focşăneanu, în Covurluiul Transprutean, la sfinţirea Cimitirului şi Monumentului ce s-au amenajat şi înălţat de către viii recunoscători, întru cinstirea eternă a

Primilor eroi romani căzuți pentru dezrobirea Basarabiei...

– Dragă Marius, îl ciupise Stalin de obrăjor, parcă invidios că nu-i ciupit de vărsat, permite-mi măcar să te invit în loja mea, diseară la Operă! Vom avea *Rusalka* de Dargomîjski!

Era vorba de un opus liric irezistibil pentru un rafinat estet ca strănepotul logofătului mason Iordache Ghizdavu, cel tras de barbă de ofițerii ruși că n-a vrut să dea câte vite valahe i se pretindea la 1806-1812, adesea el regretând către Laura Done, în tulburea vară a lui 1939, a nu se fi născut în plin curentul romantic sau măcar suficient de devreme pentru ca relația Reginei Maria cu el adolescent fotograf să nu mai fi îmbrăcat aspecte de o pronunțată... maternitate, manifestând înclinare către o poezie naivă, dacă nu și sentimentală, și degustând cu plăcere începuturile scenei lirice, ca și vocea gălăgioasă a popoarelor herderiene.

– Nu pooot, tovarășe Stalin! a refuzat el cu impresionantă hotărâre, ca de adevărat comsomolist, provocându-le să tresară pe fată și pe bucătăreasă, în timp ce fierbeau în oală catranul, în care Vojdul avea să smolească doapele sticloanțelor de bulion de agrișe roșii. Eu mă aflu în doliu național. În starea binecuvântată. Postesc negru de când lucrez la cimitirul românesc, transbugean cum privim de-aici, din județul Novîi Kovurlui. Ăsta e pretextul meu! Nu, nu mă pot înfățișa în balcon la Operă, domnule! Căci ce-ar spune despre mine Istoria? Dar Literatura?... Ce-am cucerit EU în Războiul Sfânt până în acest august 1943?

– Impresia mea, surâse Stalin etern efemer ca-n bronz de Herăstrău, este că Hi a pierdut războiul și că Mareșalul știe, și nu voiește să-l piardă și el pe-al lui. Altfel, ar fi împins cimitirul ăsta festiv unde-l plasezi dumneata, la Novîi Kovîrlii, iară nu la Oancea voastră, crezându-l mai bine protejat de revărsările Prutului... Dar noi nu vrroim decât să rrecuperăm mormintele eroilor noștri, infiderent de clasa socială din care au făcut parte înainte de Marea Rrevoluție So-cia-lis-tă din Octomvrie! Fără deosebire că e vorba de cazacul din popor, viteazul Mazepa, ce l-a înfruntat pe cotropitorul suedez Carol al XII-lea la Poltava, dar și pe țarul Petru I, aspru criticându-l că s-a luat după sfetnicii Dimitrie Cantemir și Nicolae Milescu, fixând capitala pe Neva, iară nu pe Dunăre, unde își are Mazepa și mormântul, la Galați, cum a și lăsat dorință din urmă, dându-și duhul la Tighina. Fără deosebire că e vorba de amantul țarist os aristocrat ăăăă prinț Potemkin, nu fără înțelepciune îngropat de Ecaterina a II-a la Iași, la Sfânta Mănăstire Golia, ca un prim Rex Daciae când va rescrie Mihail Roller istoria voastră. Fără deosebire că e vorba de generalul Vronski al Kareninei, care suferind o tragică și trecătoare decepțiune sentimentală, cum ai suportat și dumneata când ți s-a sinucis soția doctorului Liviu Lecca, a plecat voluntar în Kosovo, pe frontul pravoslavnic din Balcani, fiind îngropat în Orșova noastră, la o mănăstire unde sunt informat că au dosit giuvaericale Pamfil Șeicaru, Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr și alți gazetari reacționari, cu care abia așteptăm să ne răfuim de îndată ce toată lumea va achieza că ei și-au adus aportul, prin Ministerul Propagandei sau din proprie inițiativă, la dezastrul Țării tale, România noastră!

2

Trei lucruri frământau și pe Grigore Căinaru, deși lupta umăr la umăr cu armatele sovietice pentru dezrobirea Ardealului și nu prea avea timp să culeagă roadele introspecției, ca boierul Marius Ghizdavu, ce ca un laș temător de cekiști, evadase dintre cadrele armatei, se automobilizase pe loc, declarându-se *agricultor*, deși Octavian Theo vânduse deja mai toate terenurile agricole, după ce, murindu-le tăticul la 15 februarie 1940, au convenit ei doi și Virginia *o relație de sponsorizare ca între frații Van Gogh* din Olanda cea eminamente agricolă.

Mai întâi, Grișa era tulburat de bănuiala unei oarecari insatisfacții a Palatului vizavi de faptele sale, deși pe tot frontul Războiului Sfânt încă i se cântau cu foc versurile marșului său imperialist: Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

În al doilea rând, se temea tare că, dibuindu-l basarabean, piloșii frontului de la Dosare îl vor trimite dinaintea plutonului de execuție, să-l spânzure mișcând spre Berlin camionul de sub bara de fotbal. În al treilea rând, el era conștient că se bate acum cu armata Germană, ce ducea din senin un fel de război... drept, de apărare a Reichului extins și hitlerismului, atât împotriva „cotropitorilor“, cât și împotriva Capitulării Necondiționate, care nu putea însemna decât capitularea bolșevizantă a întregii Germanii sau a celei mai mari părți a ei, cu dislocări istorice de teritorii și populații, de aceea fiind spre Elba mult mai mari decât pe frontul de la Răsărit riscul rănirii mortale și, firește, primejdia de a nu fi asistat în floarea-soarelui, cu adevărat medical, de vreo rusoaică, pe durata agoniei, și nici de fata dragă, de Dora, deoarece o lăsase lăuză la mă-sa, în Uranus.

Dar pentru Judecata de Apoi, scriitorul Dorei zăcea totuși mai comod decât pictorul ei de-o noapte de la Odessa, care nu se hotărâse ce *merită* să fie redat!

Pornind de la adevărul obiectiv al superiorității totalitarismului bolșevic asupra celui nazist, romancierul basarabean Grigore Căinaru știa încă de la 6 august 1941 că Hi, coborând din carpen, va pierde războiul, deoarece plutocrația anglo-americană și emanația ei, francmasonii... planului de-o conspirație, ca a lui Voicu Ghizdavu pentru stăpânirea românească a Lumii, vor încălța cu milioane de bocanci acele trupe comuniste sărăcuțe, le vor îmbarca în milioane de gipuri și-n camioanele antiglod celebre, Dogi și Strudelbrezel, dar le vor și hrăni cu miliarde de conserve glagovene, în timp ce pe conducătorii hotărâți să risipească sângele rusesc, și al popoarelor subjugate de țarismul de ideologie bizantină apoi marxistă, îi vor răsplăti, dându-le spre jefuire și viol popoarele de rase mai modeste ale Occidentului, din Galiția lui Marius și Borgiah, de la Vîborg la Burgas și de la Borzești la Borsec și la Bârca. De aceea, marele romancier basarabean Grigore Căinaru nu și-a îndeplinit decât Datoria: a luptat doar pentru câte *o cauză dreaptă*! De la 22 iunie 1941 la 26 iulie sau 6 august 1941, de la Prut până la Nistru, iar de la 4 martie 1944 la 9/ 10 1945, de la Prut până la Dunărea

Albastră vieneză Döbling Karl-Marx-Hof Heiligenstadt, înțelegând că strategia expansionistă Est, așa-zis sadoveniană, fiind inimplementabilă dincolo de Nistru, iar cea... titulesciană, Theodoros, de infiltrare-n Etiopia, doar un vis în ger, e și logic că tot Testamentul lui Petru Rareș e mai realist, întru a exploata Capitularea Necondiționată la Viena, în 9/10 mai 1945, a trupelor naziste și în fața României biruitoare, creându-ni-se un precedent cât un cap de pod, chiar într-un colț al Triunghiului nostru de Lapislazuli testamentar Beciu-Cracău-Breslau, unde încă avem a ne înălța vertical la infinitul continuu coloana culturii fără sfârșit, la adăpost de intemperii imperialiste, dacă chiar suntem determinați s-o punem.

Ca orice scriitor care scrie, el era fericit ca un ghiocel, înspre primăvara tragică a lui 1944, deoarece Dora era gravidă avansat și el încă nu-și punea problemul publicabilității fluviu-romanului său și nici măcar pe al insignifianței marelui său poem UE, după inversiunea valorilor și mancurtizarea unora dintre cele mai importante popoare bolșevizate, începând cu cel Român, care și-a fixat brusc data de naștere în 6 martie 1945 și majoratul în 20 mai 1990, și sfârșind cu marele popor al Rușilor, care nu și-a mai regăsit, parțial eliberat netămăduit din totalitarism, altă identitate decât în Imnul Sovietic cominternist-expansionist!

Agricultorul Ghizdav lucra muncă de birou, concentrat pe loc, pe scaun, la Ministerul Propagandei, și nici gând n-avea să plece pe front, cel puțin nu înainte de trecerea obișnuitei perioade nămoloase de dezgheț, când a mirosit că ceva scârțâie sus, că Mareșalul e greșit consiliat, în declarațiile ce dă publicității sau în cele ce... lasă să se difuzeze. Altminteri habar n-avea ce lucra, executa mașinal, mai preocupat a ilustra direct pe carte poemele lui Mircea Dem. Rădulescu din *Războiul nostru sfânt pentru Țară și Cruce*, Ed. Cugetarea, 1943 sau scene din romanul Mariei Nicolau, *Mi-e bărbatul pe front*, Cartea Românească, 1944.

Era într-o joi. Iar scaunul fusese al lui Grișa, din 6 august 1941 până la 4 martie 1944, ocupându-se de poezia patriotică, de recitări la Căminele Culturale și Casele Naționale. O dactilografă într-o uniformă kaki ce-i sublinia imperfecția dogită a celor două picioare cu care nu mărșăluise nici în Stepa Calmucă, nici în Pusta noastră de până-n Dunăre, dintre Buda și Tatra noastră, fuma ca un plugar țigări de camuflaj, la etajul cinci, uitându-se peste parc direct în Gara de Nord, și comenta a Orsay-Gară că vor veni, după 1989, căderea comunismului și înălțarea comuniștilor, cu unele rentabilizări de reducere la sub o treime sau șesime Mersul Trenurilor, de unde și logica guvernului să ridice încă o Gară de Nord din banii norodului, aia veche putând deveni doar centru comercial, exclus Muzeu de Artă Contemporană să se poată progresist instala tineretul, cu talentele lui vizuale.

– Deocamdată, îi taie el elanul constructiv, noi chiar dacă pierdurăm Războiul de la Răsărit, măcar nu trebuie să irosim *și semnificația lui,* punând naiv sub semnul îndoielii capacitatea Stăpânilor Români de a administra, cu dreptate sustenabilă, imensele teritorii care ni s-ar fi cuvenit la împărțirea printr-o pace rezonabilă a Rusiei țaristo-sovietice de dincolo de Bug și de Kuban!

Svetlana Filipescu îl privi înciudată, pentru că pentru absentul Grig își

ondulase pentru a en-a oară, cu fierul, părul castaniu ca castanele pentru copt.

– Ce semnificație poate avea, râse ea dând din picioarele încrucișate, că pe Stelică al meu l-au ucis și l-au mutilat teroriștii comitagii bulgari, care nu suportau ca deșteptul de el să le învețe copiii carte românească, cum și pe copiii turci?

– Semnificația depinde de elitele pe care vom fi destoinici a le rădica mereu din țărână și chiar din scârnă de câine comunitar, comunist! S-ar putea ca în goana după premii externe, să reiasă cinematografic, pe drumul fără pulbere al bășcăliei iresponsabile, care NU e caragialism, ci altă salată, Filipeasco, lăsându-ne să murim proști în sensul giratoriu că, dimpotrivă la soțul tău, specific administrației Regale-n Balcicul meu ar fi fost tocmai *terorizarea* popoarelor balcanice din Cadrilater, de către ofițerii români!... Post-justificându-se astfel... Anul 1940!

Altminteri, Svetlanei Filipescu aproape că nu-i venea să creadă adevărul vizual, bojdeuca pictorului Marius de la Ecrene, cu ușă la doar 20 metri de valuri.

O ceață pontică spiritualiza, după atâta minciună bolșevică, Odessa noastră. Vila în care se încartiruise ex-împăratul tuturor Russiillor, nebunul de pictor fără Subiect, era concepută parcă de arhitectul fără Reich, la o vorbă aruncată-n vântul de svobodă leninistă, de lingvistul Stalin anglo-american.

La nivelul solului, se calchia rafinat, deci pentru ca Dora să se poată dixtra, să se simță bine, tocmai garsoniera de excepție ce madam Bolboros pusese la dispoziție băiatului antreprenorului lugojean Nae Căinaru, pentru a scrie **Războiul Sfânt**, un fluviu roman și dac menit a mâna înapoi în Asia de unde a venit *marea minciună a patriotismului țarist*, tot efortul agitatului Tolstoi fiind spulberat la spectacol, ca un castel de cărți de joc cu siluete kakaniene, de argumentul devastator că de Patrie și de patriotism se pot plânge și emoționa, uneori, micile popoare caucaziene, dar e ridicol a mai schelălăi de așa ceva semințiile tumorale, care s-au lățit cât rușii, chinezii, englejii ori americanii!

– Da, poate, cine știe, se întinse Svetlana cea de origine bulgară și, deci, cominternistă, ai ei zicându-i și Iordanka, deoarece fusese stenografă pe lângă doctorul Liviu Lecca și fusese detașată de acesta direct la Ministerul Propagandei, la Grigore Căinaru, tocmai în scopul pentru care a fost trimeasă.

Așa cum, cu Dora lăsată vagabuantă pe front s-aibă el Liniște Creației, garsoniera *Iasnaia Poliana*, în care a scris Grișa cea mai mare parte din Documentul 1681, opunând pe Duca Vodă al Ocrainei mai tuturor Țarilor și Patriarhilor tuturor Rusiilor, dădea cu ferestruica chicinetei și cu aia de la tualetă, spre Sala Congreselor Palatului – Casa Nouă înălțată de dictatorul Carol al II-lea pentru marile întruniri ale Frontului Renașterii Naționale și Partidului Națiunii – iar cu fereastra panoramică termopan spre Cișmigiul cel înrudit sonor cu Chișinăul nostru pierdut în marea massă slavă, așa și vila *Taras Bulba* de la Odessa, menită a-l ajuta pe Marius Ghizdavu să se clarifice lăuntric, ca-ntr-o geolă dac-a găsit sau nu Subiectul, da cu terasa spre Marea cea Mare, iară cu foutoir-ul spre imensul parc Hagi Bei, care într-o dezvoltare istorică postgorbaciovistă de revenire a Pridnistroviei la România iliesciană, printr-o

renaștere fotbalistică și religioasă inerentă, ar fi primit poate tot generosul nume de Gică Hagi precum stadionul portului geamăn românesc al Constanței, durat cu deținuții Festivalului 1954, în piatră autohtonă nemăcinabilă, de Măcin.

Ci-n ceața mângâietoare umed, mai Marius Ghizdavu, pe în șezlong și-n halat, mângâia o pisică, balthică, așteptând flămând să-i aducă Dora ceva de-ale gurii de pe la spital, deși apreciată superlativ de urologul doctor Lecca, ea nefăcând niciodată nimic în foutoir cu acesta, care dacă el acceptase ca pe o curiozitate ca Marius să se escapadă Balcic 1939 cu Laura Done, cea căzută psihic pe paradoxul că dacă soțul doctor era neputincios dinaintea bolii incurabile a bătrâneții, în schimb priceputul artist o putea consola în Nemurire, cu mintea sa de specialist în carnea omenească crudă nud, încât el recidiva sub stele dinaintea fenomenului amoros că din nou cu *nevasta unui amic*, ba încă unul tot artist.

Ca și cum ADN-ul, deși mai consistent, ca însumare de informații serioase indelebile, decât debila Marea Enciclopedie Sovietică, ar ști carte, darwinistă, serioasă! gândi aici pur academic polkovnikul omniscient Darie Kartotekov.

Ca și cum la mirarea fariseică a anchetatorului filistin marxist că cum, ce, *poate fi și un intelectual ticălos?* răspunsul corect n-ar fi nu, ci *ba bine că nu!*

Și Svetlana Iordanka, înverșunata proto-feministă, se împreunase deja din belșug cu bucătarul Darie Kartotekov, cât i-a stenografiat rețetarele, de unde, hm, și impertinența de a o infiltra pe lângă Căinaru al Dorei, soțul crezut ultragiat, neputându-și imagina că bietul Marius căzuse într-o crăpătură din mariajul lor, ivită când într-o familie de români regali s-a ivit o enigmă de principiu, complet ininteligibilă pentru un clan de cleptocrați feseniști, fie ei chiar liberali sau țărăniști, ca culoare politică de tricou electoral pus la uscat pe ciolane în X.

Cimitir generației maiorilor de propagandă Căinaru și Ghizdavu, căreia îi revine, cum celei a mareșalului de război pierdut, obligația social-democrată de a apăra fruntariile **etnice**, nu strategice, de la 26 iunie 1940.

Toate desincronizările ca derapaje frizând o discrepanță de autobiografie: romancierul Grigore Căinaru își găsise de mult Subiectul, într-un antitolstoism anti-Kutuzov dezgustător, pe când Marius Ghizdavu se întorsese cu agrișele de la Stalin botos, consternat că homosapiensul e homosapiens și că, așa cum îl descurajase și Ioil Borgiah la Alexandria, când n-o găsise pe geniala jenșcină americană de casă, de cratiță, dar și reporter de WW2, neputința de-a implementa *un proiect, așa simpluț și fezabil ca comunismul*, e un kusur descurajant pentru fala ciolovekului de suport al Ființei conștiente de Sine și chiar de Univers.

La Alexandria-n portul încă multicultural Kavafis-Durrell, împrietenindu-se repede cu militarii americani și fiind invitat la club la ei pe cuirasat, Marius vizionă mai întâi *Casablanca* 1942, mirându-se că pe-un lider al renumitei Rezistențe cehe, soț Ingridei, îl cheamă... László, ca pi Bazil Luca al Anei Pauker. După care, vizionă *The Battle of Russia*, al patrulea episod din serialul for militarii americani only, *Why We Fight*, 1943 regizor Frank Capra, bătând frenetic cu ei din palme și din bocanci, aclamând fiece pobedă rusească, filmată-n stil

Eisenstein: teutoni pe lac, suedezi finlandezi la Pultava, napoleoni congelați. Apoi, incredibilele victorii, istoric primele asupra Wehrmachtului, doar iarna, la Moscova, la Stalingrad și în aprovizionarea Leningradului. Huidui odată cu ei la profanarea de către naziști a muzeelor Ceaikovski și Tolstoi. Și lăcrimă pe la atrocități. Apoi, culmea entuziasmului fu la etalarea densității tunurilor frontului sovietic roată lângă roată, la desantul pedestru însoțitor al tancurilor tropăind peste câmpul minat și, mai ales, la jeturile și fumul năucitor al katiușelor.

În adâncul inimii, cel mai mult îl duru însă faptul că invincibila Rusie era prezentată tineretului occidental drept un conglomerat etnic al *dorinței de a trăi stalinist împreună comunismul*, care începea cu... Moldova noastră (da, chiar apăsându-se precizarea că-i vorba de Basarabia!). Și tot dansa folcloric, dragă, lumea, într-un zâmbet și o fericire, printre bogății naturale inepuizabile: petrol, minereuri, lemn, Piețe Roșii, holde, forță de muncă ieftină. Totodată, îl îngrijoră că Regele Mihai era vârât în aceeași oală a agresorilor cu Antonescu, Horthy și Mussolini. Și, nobil cavaler al Cruciadei Antibolșevice, pictorul numai nu plesni de indignare, constatând că americanii treceau sub tăcere tocmai Odessa noastră, *cea mai îndelungat stabilă mare cucerire din Războiul de la Răsărit*.

Rânji în sinea sa, până la urmă, că mai tot materialul era primit de la Propaganda Sovietică, inclusiv cel cu o Viață Religioasă intensă (!), cu arhierei rugându-se pentru pobedă și cu bătrâne care se tot închină la... Defilare, fără teamă de politrucii însoțitori ai soldaților! Nimic, absolut nimic, despre Gulag sau despre împărțirea Poloniei cu Hitler, despre atacarea Finlandei, Țărilor Baltice și Basarabiei, și nici măcar **despre Bucovina**, a cărei Răpire a declanșat Mânia lui Hi și însuși atacul homeric din 22 iunie 1941. În același timp, i se păru cinic din partea americanilor să laude rezistența *inch by inch*, adică stradă cu stradă, bloc cu bloc, apartament cu apartament, cameră cu cameră, al cărei scop era să producă *împuținarea* numărului nemților, indiferent câte milioane de ruși pier așa.

La fel, cu războiul terorist al *civililor* înarmați, care îi expun conștient, calculat, pe ceilalți civili, la represalii disproporționate. Și tot așa, mare admirație pentru *tactica pământului ars*! Se și vede cum sunt dinamitate uzine, locuințe, hidrocentrala ucrainenilor de pe Nipru... Cum sunt incendiate satele, lanurile de secară și hrișcă, pădurile. Persistentă obsedant pe retină o babă care-și dă foc cu o torță la paiele de pe izbă și scapă apoi un zâmbet de satisfacție absolută! Păi, bordeiul e tot ce are mujicul mai scump. Cum dracu o fi reușit regizorul secvența asta uluitoare? Leni Riefenstahl nu poate fi. Mai rămâne Eisenstein. Intrigat, Marius convorbi și cu Prințul Știrbey, chit că de regulă întrebările sale se refereau la trecutul război, la rolul Reginei vieților lor, Maria.

Evaluarea unui lot de ipoteze. Până la urmă, consens: colhoznica a dat foc nu la propria-i casă, ci la a vecinei de peste drum!

– Nu pot fi atât de măgari! respinse însă bătrânul, cu o voce ca a prințului Mîșkin, profeția ghizdavă cum că anglo-americanii ăștia, cuceriți de propaganda cominternistă și **convinși** că ne trimit într-un Rai, fie el și stalinist, sunt în stare

să ne și bombardeze masiv, *ca să ne bolșevizăm și să ne rusificăm cât mai repede*.

Mare fiind, măi, deosebirea dintre românul regal și romånca fesenistă, la capitolul programarea pentru fericire, părea a privi la femei cu un fel de profesionalism feminist bătrâna activistă Svetlana Filipescu, mare de tot!

– Românul Regal venea, măre, venea din străfunduri de istorii geografii, cu înțelepciunea de a nu agonisi, ci dimpotrivă, a-și aduce obolul la binele comun, care nu putea fi decât gloria culturală, recuperatorie în Est, de largă recunoaștere internațională, ca la frații noștri țărani de gintă latină italieni, francezi și spanioli, de îndată ce întregim România Mare, adică România ideală, soclul pentru obeliscul cosmic al spiritualității noastre, Gaistul horticultorului Otomega, așa viteaz la prima încercare, trimisă-n 1940 de Marele Chivernisitor, să ne testeze înclinația spre îndoire la suferință, pe noi netrebuind să ne sperie, Jenele, urgia că singura utilitate a Războiului Sfânt va fi exploatarea de către șmecheri a mitului Mareșalului Antonescu-Țepeș-Ceaușescu, la momentul crucial în destinele sorții providențiale, atunci când s-a polimerizat republica iorgovană, Damiane, în contra monarhiei, cu Regele Mihai în cea mai bună stare de funcționare, ratându-se de Paști, în 1992, șansa așezării demne a Cărții Neamului în raftul întâi, lângă a ungurilor, cehoslovacilor, austriecilor, olandezilor și polonezilor!

– Vezi tu, Svetlana, o privi Grișa pe Iordanka în chiar ochii migdalați ca migdalele, odată cu acest volum, la care scriu precipitat fiindcă războiul se apropie de Ceremuș și de Liovul nostru, apare și crește un nou personaj, care este Majestatea Sa Regele Mihai I, al cărui nume providențial coincide cu al lui Mihai Bravul și fără îndoială că dacă bandiții din capul Țării ar fi prezentat mai puțin egoism de să fure cât să nu mai muncească neam de neamul lor până la al nouălea neam una mie de ani, poate că Neamul Românesc s-ar fi întregit încă o dată la 1944, fiindcă o bună diplomație bazată pe rudenia de sânge, ucrainenii nefiind decât geți rusificați și mancurtizați, ar fi permis să încingem și la 1997 un troc al reconcilierii multimilenare cu Kievul mitropolitului Movilă, sfâșiind fâșia transnistreană cea puternic industrializată și dăruind-o, cu specialiștii bolșevici cu tot, contra restituirii Insulei Șerpilor „Eduard Mezincescu“, a Tatarbunarului Elizei Alexandrescu, cea niciodată Ghizdavu, și a Storojinețului meu, *unde am scris ultimele pagini antitolstoiene*, existând soluție și pentru, chinuitoare doar la Marius Ghizdavu, a presantei probleme a Balcicului, noi putând acorda în Bugeac oricând, unei Bulgarii prietenoase, Svetlana, oricâte Compensații ni s-ar cere, <u>în zonele găgăuze</u>, gata fiind a ceda până și cetatea Comratului, natală președintelui Senatului după 20 mai 1990, emisarul cel mai semnificativ al Emanației iliesciene rusofone către basarabeni, când s-au desprins la 1991 din URSS, să-i felicite tovarășul Alexandru Bârlădeanu, de-l avea Alecu Șaraga pe listă cum că, la demolarea României Culturale Regale Mari de la 1940, în loc să se refugieze în Eroicul Triunghi al Morții ce se formase prin amputări spre Prut, spre Dunăre și spre Caliacra noastră, dimpotrivă, alergase glonț peste Nistru la cominterniști, ca să se formeze ca cadru politic stalinist de nădejde <u>pentru două revoluții</u>, cea

proletară de la 1947 și cea burghezo-moșierească de la 1989!

Și totuși, ploua cu putere. Peste opoziție, deși trăgeau în nori bubuitoarele tunuri sovietice. Ei, norii, se refăceau lesne la loc sus, ca tot ce este cu desăvârșire natural. Numai sufletul omenesc, prin artificialitatea sa originară, nu se mai reface după violuri psihice săvârșite dinaintea pisicilor negre totalitare, ținute în călduri pe toată durata valului de teroare stalinistă, fătată de incompetență și cruzime.

O pisică, o pisică neagră în călduri castanii trebuie să fi fost balcanica dactilografă Filipescu, cea lesne infiltrată, de anglo-americani, la Ministerul Propagandei, numai ca să-l tragă pe el, cu profesionalism, de limbă. Și ce limbă!

Dacă așa cum ea a aflat că petrecea Marius Ghizdavu la Odessa, în vila *Taras Bulba*, nu cumva știe și Grig, soț încornorat, ce-a uneltit cotoiul mustăcios cu tătarii din Bugeacul soției sale din Tatar Bunar, farmacista Eliza Alexandrescu, unde? În Crimeia noastră, după ce viteazul lui cumnat, fratele Dorei, inginerul de material rulant și automobile Edgar (Gary) Glagoveanu, a cucerit de la rușii cotropitori și... chiar de la nesățioșii aliați naziști, pentru frumoasa Elvira, Palatul Livadia de la Ialta, înfigând Tricolorul nostru Regal pe cea mai înaltă cupolă, de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, în gloriosul 8 noiembrie 1941, când trădătorul boier benchetuia acasă, în Atelierul Amedeo Modigliani, neschimbându-i, sub teroarea simiană la 1940, și nici acum, camarade Tabarcea, numele jidovesc de pictor nudist derapat antifeminist deformant caraghios doar pentru a-și domina mascul colonial modelele, având invitați petroliști americani din Prahova de-ai Virginichii, precum și o poetă, expresionistă, Clara Honig, ulterior marginalizată de către elite, deoarece s-a luat în gură pe probleme de gestiunea inventarului atrocităților, cu niște mediocri care nu voiau să nu se mai prefacă că n-ar pricepe că păcătuiesc atunci când pun semnul egalității între Războiul Sfânt românesc, strict recuperator, și spurcatul război nazist de jaf și cotropire.

– Ce-a făcut pictorul Războiului Sfânt în Crimeia, la Livadia? zâmbi a râde Grigore Căinaru. Problema e simpluță, crudă sârboaică ce-mi ești, pentru că după o strategie Petru Rareș testamentară, spre Nord-Vest, după o împingere spre Răsărit, luminos sadoveniană, și după o, deficitară naval, mișcare titulescian-meridională până-n exotica Abisinie italiană, cu Dora mea va fi avut Marius revelația că singură utilă i-ar fi Crimeii o acțiune în Sudul Apropiat spre Ecrene!

– Eu, își despleti până-n călcâiele crăpate țărănește podoaba capilară Iordanka Filipescu, tare mult cred în această strategie a Sudului Apropiat, cum să nu cred? Când am găsit la doctorul Lecca o hartă balcanică, pe care însăși mâna cutremurată de vodcă Stalinskaia, a lui Marius, a trasat cu creion roșu *Triunghiul de Viplă*, având colțurile marcate în Varna, Poola și Thessaloniki, care mi s-a explicat în pat, tot despletită, că nu e o graniță de lapislazuli, ci o sumă de aliniamente strategice de atins, de ciupit și de frământat, a le cuceri atrăgând consecințe teritoriale delicioase, cum ar fi că litoralul dalmatic îl ai cu tot cu insule, iară a fi cu trupele la Thessaloniki deduci că pică și peninsula Chalkidiki, cu tot cu Aghion Oros Athos, de unde vine, cum viza periculosul teolog Atanasie

Damian, primejdia unor titanice revizuiri ale Ortodoxiei, relatinizând-o cu orga întru revenirea Balcanilor unde erau înainte de barbaria venită din stepele Asiei...

– Am auzit și eu de acest *Triunghi de Viplă* lărgit, Salonic-Alexandria-Șiraz, mârâi gânditor scărpinându-se delicatul scriitor de fluviu-romane liniștite. Vipla este un material dentar ieftin. Simbolic, aici sugerează liric fezabilitatea îndrăznețului plan cu mijloace *precare*. Există însă mari disensiuni. Teoretice. În special, porunca filologului Iancu Noveanu, că hai să băgăm latina nu româna, întâmpină opoziția ultranaționaliștilor, în frunte cu Tudor Băluțeanu.

– Problema problemelor, dragă Grișa, privi ea încruntată la ceas, e că niciuna din strategiile astea, de inspirație rareșistă, sadoveniană, titulesciană ori haiducesc-cuțaridană, profund balcanică, nu mă încălzește personal decât dacă tu înțelegi, odată pentru totdeauna, că pi mini, ca viitoare nomenclaturistă, cum vei fi și tu, nu trebuie să mă respecți, ci să mă, ceea ce și Marius Ghizdavu a fost de acord că, în linii mari, până la interzicerea avorturilor de către Cea, la instigarea dreptei conservatoare americane, este cea mai bună soluție, în acest atât de uman sens, el fiind gata a-și începe *reeducarea* cea inevitabilă, mai degrabă într-o Uniune Sovietică depopulată de bărbații frumoși, decât într-o RPR cu activiști real humans, asaltați și zgâriați de propuse mirese transhumante de la sat la oraș.

– Ba gândea foarte rău! se enervă scriitorul. Pentru că era un laș. Iar lașitatea asta mergea până în gândire. Dacă ar fi mers cu mine, în primăvara lui 1944, să apărăm Bucovina de invazia sovietică, atunci se așeza poate nația pe un alt fir cauzal și cine știe dacă acea ulterioară progresie sovietică, spre acești Balcani, s-ar mai fi produs cu aceeași vigoare. Mai mult ca sigur că nu. În orice caz, Iugoslavia ar fi scăpat nebolșevizată, intrând în NATO, ca fondatoare a acestui pact imperialist, ațâțător la un nou război, iar România și Bulgaria poate că ar fi rămas pe vecie la discreția Cominternului, conform... adevăratului plan ultrasecret stalinist, camarade Tabarcea, de cucerire și bolșevizare a Lumii pe baza enormului potențial american, economic și de credulitate!...

– Eu am citit enorm în război. Și Marius Ghizdavu la fel. Nicăieri animalul uman nu se simte mai ca acasă decât în tranșee, la vreme de ploaie rece de noiembrie întunecat, când printr-o acoperire de tot a transcendenței, cum că Căgăbăul a convins oengiștii că-n lagărul păcii și ssocealismului nu există Dumnezeu, Gravitația noroasă gri parcă te apără cosmic până la... *indiferanță*, de primejdia că pregătirile de artilerie, care încearcă să te scurme, nu se vor solda cu o invazie cu blindate, extrem de neplăcută, deoarece nu a sosit, conform promisiunilor părții germane, materialul antitanc solicitat de experții noștri.

– Mitul că Grigore Căinaru nu a cedat iscoditoarei Svetlane și n-a aflat Gheorghi Dimitrov ce-a scos Marius de la Ialta, dovedește de fapt cât de puțin informat era el în această delicată enigmă, care ar fi putut lesne dezlănțui un nou, al treilea, război mondial chiar în februarie 1945, tocmai când sensul măcelului în lucru, castrarea culturală a Imperiului Românesc în curs de formare, se profila prin instruirea ce durul Vîșinski a primit-o de la colegii juriști anglo-americani.

– Aceşti *pigmei*, ar fi citit în duet acolo Ruzvelt şi Ciorcil, despre românaşii agresori, dupe o fiţuică tradusă de Molotov, aceşti fuduli cu opinci şi căruţe şi nişte căciuli albe, care-i deosebesc de prizonierii germani în filmuleţele Stalingradului, *aşa* au cutezat ei *să cucerească marea Uniune Sovietică*, înarmată până-n dinţii de viplă, amânând totuşi cu sute de ani planul conspiraţionist secret ca, prin bolşevism şi francmasonerie, să se pacifice definitiv Omenirea... Iată de ce, preastimate, multiubite şi proeminente tovarăşe Stalin, noi doi suntem în deplin acord cu balşaia Mila, cu umanitatea enormei masse slave, şi *să nu mai bombardăm azi oraşele culturale româneşti* ce vor fi oricum sovietizate, ci tot ce-am încărcat pe bombardiere, pregătit barocului de la Cugir, Dorohoi şi Ciulniţa, să azvârlim pe rococoul Dresdan, al reacţionarului sixtin Dostoievski, dacă însă şi partea sovietică se obligă a trimete, în Regatul Român ce se va bolşeviza ireversibil, deznaţionalizându-se vertiginos după 1997, un expert serios pă Justiţie, de la care am aflat şi noi *cam ce şi cât se poate la putere*, pe Andriuşa Ianuarievici Vîşinski, să i-l impună Regelui Mihai premier plugar pe rânjitul a băşcălie geto-dacă Petru Groza, asigurându-se la Bucureşti o permanentă ABATERE DE LA JUSTIŢIE, care logodită cu *hihiliza maladivă*, tipică popoarelor pierdute, va fi o caracteristică de temut a României de după ajustarea comunismului pe baza consensuală FSN a Constituţiei iorgovane!

– Să lăsăm deoparte progresele altora în cucerirea lumii, rânji satisfăcut, destrăbălat ca orice romancier de oarecare penetraţie la bibliotecarele Omului şi ale filosofiei, Grigore Rasputin Căinaru, şi să ne bem liniştiţi la Curtea Veche cafelele brâncoveneşti, fiindcă nu poate fi plagiat de valahii gură-spartă nimic conspiraţionist. Greu de crezut fiind că prietenul meu şi, poate, al soţiei mele, Marius Ghizdavu, la instigarea Clarei Hinig, Hening sau Heine, mă rog, Honig, Fagure, să fi comis ce spui c-a dres la Ialta şi crezi că eu ţi-am spus-o, şi încă pe un ton mieros. Eu nu ştiu nimic şi nu vreau să ştiu nimic, stimată doamnă!

– Nu la Ialta, se enervă căutându-şi bulgăreşte, în sertarul cu consumabile, chiloţii, femeia de război, ci la Odessa noastră, scriitorule, perversule!

– Legătura mea cu Dora excepţie este de la naţionalismul dejisto-ceauşist cel generator al naţionalismului fotbalistic din Epoca Yl, măi fată! Amorul meu cu Dora este unic în istorie şi va dăinui veşnic în proza mea, chiar dacă un Marius Ghizdavu se va fi numărând, cum faci dumneata aluzii, printre descreieraţii care au încercat să ne întineze idealurile cele strict legate, cu mii de sfori sufleteşti, de monolitul Neamului şi de cine s-a mai jertfit pentru o literatură notabilă.

– Măi dragă motane Grigore Rasputin Poenaru, auzi Svetlana din regie aducerea la realitate că l-au invitat patronii pentru credibilitatea-n echidistanţa cu coapsele desfăcute balthic a emisiunii ei, nu pentru a-l face popular, înainte de a te da afară din acest studio inconturnabil ca orice latrină, ţin să-ţi declar că te admir, *te admir, dar nu sunt deloc o fană a dumitale*! Te cumpăr, şi nu te citesc.

– Mă admiri, mă admiri, îngână deodată cuprins de autentica tristeţe a oricărui animal satisfăcut, poetul mare prozator, mă admiri, dar cam în numele

poporului... Hm! Și totuși nu-mi ești o fană. Bine, pisico, dar e firesc să nu-mi fii o fană! Pentru că cu Dora, eu am în plus în desagi, ca temelie reală, sub comunitatea de idealuri a cuplului, niște trăiri de o excepționalitate satanică! Lirism desuet, bogat, ininteligibil pentru generațiile săracului mileniu trei, ivite după ce intelighenția, biruitoare asupra nazismului și bolșevismului, a capitulat necondiționat ca o curvă lucidă, lingând până și sofismul că geniul e un mit inadmisibil în postmodernitate, că poetul e doar un saltimbanc și că *toate culturile sunt echivalente*, de la bășina răcanului afgan la șanelul hollywoodienei!

Ploua din te miri ce peste poduri dinamitate. Iar Budapesta sta stăruitor dinaintea trupelor noastre creștine, ca o cadână păzită doar de teama reflexă față de turc. România fusese a doua forță în războiul ce Omul purtase, de la Nistru spre Bug și spre Volga, în contra bolșevismului, dar numai a patra putere, după armatele Cominternului, Americii și Angliei, în contra nazismului ce zădărnicise prea puțin planul cominternist de cucerire a lumii, deoarece Hi nu ascultase de Marius, „să înarmăm slavi contra slavi“, așa că singura soluție era de fapt cea a observatorilor care considerau că numai *o administrație românească* poate asigura fericirea universală cu puțin, ca și traversarea iernii, fiind perfect fezabile la implementat atât newtoniana strategie a controlului gravitațional al alegerilor americane, concentrându-se români mulți în California, pentru a se balansa curcubeul între cele două partide, tot mai egale datorită progreselor ciberneticii inventate de Jdanov Țiolkovski, cât și einsteiniana tactică relativistă, de a ne înstăpâni deocamdată în Triunghiul de Viplă Salonic-Alexandria-Șiraz, cum cer tinerii imperialiști Orestel Bogza și Alin Vișan, chiar dacă mai există disensiuni pur lingvistice, minore, primul vorbind de o strategie haiducesc-cuțaridană, iar al doilea de un expansionism structuralist fin și literar, din premiu-n premiu...

– Numai că, ziseră-ntr-un glas bătrânii fără dinți, veterani în halate albe, marile puteri răsfățate nu vor tolera o relatinizare a Levantului de paliag, căci s-ar tăie pe vecie orice pretext panslavist al Rusiei țariste sau bolșevice de a se amesteca, peste capul încoronat al României tot mai Mari, în Levantul nostru! Duios Levant cu molari de aur și cu strămoșesc miros de levănțică patriarhală, cum drege busuiocul arhaicul poet Grișa Rasputinici Poenaru!

– Găinarul ăla? Căinaru? protestă cu scârbă vârstnica feministă, adevărată istorie orală vie a studioului, Pia Filip (Svetlana-Iordanca Filipescu de Pădure).

– Găinar, da, bolșevico, se enervă și romancierul, dar găinarul ce-l privești pe ecran devine, prin idei, un periculos factor destabilizator al ordinii mondiale, neexistând probe irefutabile ca intelectualii occidentali *să fi năvălit în Estul deschis*, ca țapinarii, nici pentru a practica Luminarea Poporului în codrii virgini, nici pentru a se documenta la fața blocului și a învăța din experiența lu' care a suferit sau lu' care a făcut pe alții să sufere cu toporul zis *drujbă*, ca academicianul Jean Enache de i-a luat lu' Marius Atelierul, pedepsindu-l fiindcă nu picta în el, dar poate tranșa azi acolo Cepeca, soția, porcul mielul, după ce s-au extins în mai toată Villa Hortensia, cumpărând apartament după apartament, guvernul punând

boul de contribuabil la jug, la despăgubiri. Și ce despăgubiri!

– Vrea să zică, traduse infirmiera ministru al sănătăților bolnavei țări, ce zicea și mortul decedat în Salvare, cu limbă de moarte de lemn, că o re-latinizare a Balcanilor, ca înainte de marile migrații, este, teoretic, ultimul act de stabilizare a continentului relansând o nouă Renaștere și corolarul ei, un nou Iluminism, care să scoată petele negre din căpățâna gloatei, în sensul dorit lucrurile stând într-un pandant necesar cu ce s-a obținut izgonind germanii Königsbergului, ai Poloniei și ai Cehoslovaciei la 1945! Adică tot așa cum Berlinul nu mai are cuiul lui Pepelea în Răsărit, analog la fel nici Moscova să nu mai aibă slavi de apărat de americani peste capul fesenist al României, în Bulgaria și Iugoslavia!

– În general, râse analistul autorizat să lămurească la tembelizor despre Mareșal, Regatul Român ar fi fraier dacă nu s-ar lupta azi pentru o hegemonie balcanică recunoscută de toți! Aceasta fiind și în interesul principalilor oameni de afaceri proprietari ai presei și ai partidelor, deci ai țării și ai popooorului!

– În general, îl îngână batjocoritor pe negativul analist eroul de război sfânt Gary Glagoveanu, aruncând și el cu o privire în Mareșal, ce n-a reușit o generație, confruntându-se cu Imposibilul, e datoria urmașilor a relua bătălia șahistă exact din poziția în care evenimentele au luat o turnură indezirabilă. Sau măcar din momentul suprafericit când simți, în tranșee, că împrejurările au devenit atât de favorabile încât reluarea ofensivei pe flancul damei se impune de la sine!

– Nu rezultă, îl puse cu fermitate la minusculul ei punct G doamna ministru Svetlana Iordanka Filipescu, din niciun document renumerotat și scos de securiști la dispoziția cercetătorilor, care a fost pozițiunea preferată a inginerului G., de motoare termice, Edgar Glagoveanu, față de ce a făcut soru-sa cu fotograful lui Hi, pretinsul pictor Marius Ghi, în vila *Taras Bulba*, deținută abuziv de acesta în Odessa lor, după ce că mai descoperise o dată punctul G (Ghizdavu) la Pribegi, în 1939, la Chira Despina Schlauberger, comunista care îl domina doar la pat!

– Ce te interesează pe tine, fă nedeschiaburito, se repezi la păr apriga pediatră de război Dora, ce-am uneltit eu sau ce-am păcătuit efectiv cu el sub camuflaj? Din încercuirea G de la Gumrak, romanticul lui prieten zis Otto Runge l-a expediat muribund pe calea aerului la Mariupol, în 21-22 decembrie 1942, de unde cu tren sanitar infect a ajuns târâș-grăpiș la Odessa. *Distrofic*! Dacă știi ce e aia, fă! N-am avut niciodată cu Grișa discuții. G. gândea oricum pur suprarealist.

– Aici nu e vorba, o apostrofă cu degetul Svetlana, decât de restabilirea științifică a adevărului despre punctul G! Altele sunt funcțiile camuflajului.

– Adevărul științific, mânca-mi-ai ciclofazotronul sovietic, mai în calmul vulgarității replicând soția romancierului levantin, ești o curvă, fă! Plătită să-l tragi de limbă pe Grig, pe soțul meu, ce-a vrut să zică în *Însemnare a călătoriei mele*, raportând șefului său, mai consilierul aulic comisar Aleea Șaraga decât sucitul Bulevard Bratu, bizareria că la Tiumen, pe urmele mumiei lui Lenin, a găsit sub stelele în cinci colțuri rubinii ale Uralilor, doctori în psihologie, niște specialiști în torsiune spațio-temporală ai Căgăbăului, care anchetau extrem de

violent pe celebrii eroi tolstoieni mareșalul Kutuzov și amiralul Ciceagov, în scopul de a cumula capete de acuzare, în vederea descăpățânării publice. Cum ar fi genocidul țarist practicat în Țările Române de-a trebuit Napoleon să invadeze, dincolo de Bielorusia, spațiul vital al Rusiei de peste Oka lui Esenin, numai pentru a da o satisfacție fraților săi de gintă latină. Cum ar fi corupția rușilor de către Levant, anchetau, de ce n-au obținut 100% de la turci Moldova până-n Carpați și Milcov, ce șpagă le-au dat diplomații fanarioți în contextul planului etern de cucerire a lumii, începând cu Principatele Unite și terminând cu Statele Unite. Sau cum ar fi întrebarea pusă Ființei, ca o autentică interogație originară, despre ce legături primejdioase au întreținut urmașii lor cu filozofii metafizicieni idealiști reacționeri, Eminescu și cel mai bun amic al acestuia, Hasdeu, care ar fi conlucrat pe sub chersin la Odessa noastră sau măcar la limanul Nistrului...

– Fondul anchetei fiind, zâmbi cu bunătate femeilor nebune prozatorul, o mai verificare. Cum se face. De ce. Cum a fost posibil. Să scape hoțul ăla de Napoleon și lui Kutuzov ăsta, și lui Ciceagov! Pentru că dac-a scăpat Napoleon de la a fi vârât într-o cușcă transnistreană, pentru a fi difuzate imaginile, de la Opera din Ostankino, tuturor intelectualilor progresiști de pe mapamond, atunce nu-i de șagă, e cu putință să n-ai răspuns nici la întrebarea conspiraționistă *Gde Ghitler?!* Și multe publicații pentru gloata de se ridică spiritualicește doar până la nivelul senzației, zice-vor c-ar mai trăi, bine mersi, în diferite capitale întinate de suboamenii căutători de aur dentar, mai că nu e mort, măi!

– Atât Napoleon cât și Hi cât și orice alt superaliat al românismului, egal morți, kaput! repetă smerș Marius, preocupat în mângâiere pisicii negre de c-a zis, la Kiev, Hrușciovan Magnificul, reporterițelor deschise, șapte arșini sub pământul sovietic ar fi trebuit să zacă îngropați reacționerii și revizioniștii, pe unde vom săpa Metroul moscovit, al norooodului!...

Palidă, luna-luna, care pentru generațiile orbite de neoane, de reclame și de lasere discotecare, este tot atât de inobservabilă precât partizana iscusită, privea năucă peste Poienile Roșii, niște poiene care căpătaseră această coloratură asurzitoare când imperialiștii români pârjoliseră malurile Nistrului în cadrul programului de integrare printre marile puteri, adevărat colind al reconcilierii, binecuvântate Poiene Roșii, unde în aprilie 1943, Dora, după ce în februarie îngrijise la Odessa noastră pe muribundul Marius Ghizdavu, cel fugit cu elicopterul din Stalingradul încercuit, regretând ea creștinește excesul de zel, înțelesese că nu va putea niciodată stăpâni pe acest nebun ce, smântânind arta doar câtu-i homonică-n ea, adică arta veghei creatoare, nu se mai considera homosapiens, ci un homonoic superior, nesuperior, filozoful știe, important că, borgiac vorbind, ALTCEVA, ca și cum s-ar fi putut mântui prin acest sofism de **asumarea, ca om, a crimelor omului**, naziste, marxiste sau pretotalitare de orișice origine vor fi fost planificat implementate pe răpănoasa scoarță terestră.

Sub lună plină roșiatică a deșert, aceste Poiene Roșii, roșii ca rubinele din ochii bibliotecarului Ioil Borgiah la Alexandria în apusul însângerat, iară-n

adâncul canionului lucirea ca de balaur a Nistrului tot atât de roșu a rea prevestire, cum că deși Emil Loteanu va da un film mai românesc decât este polonez *Cronica Adolescenței în Galiția noastră* al lui Andrzej Wajda, va mai dura și dragostea cea curată și anticomunistă a lui Marius pentru Eliza Alexandrescu, și invers.

Dar la sfârșitul sfârșiturilor basarabeanul îl va bate pe valah la umor, deoarece a beneficiat de o școală a suferinței mai îndelungată, teză pe care Marius avea ordin să o combată, camuflându-se în Atelierul de la Pribegi doar cu trei cărți de-ale lui Constantin Virgil Gheorghiu, sperând ca în primăvara lui 1944 să reintrăm în normal și s-avem un fel de Salon la Șosea, să poată participa cu trei cicluri de gravuri concurând recuperator pe occidentalul Goya: 1. Ard malurile Nistrului: mare reportaj de război din teritoriile desrobite; 2. Cu submarinul la asediul Sevastopolului; 3. Am luptat în Crimeea.

Altfel, doar balticii vor intra în NATO, pentru alți ribbomolotovieni nici măcar din politețe invitație, medita deprimat solidul romancier zek nr. 1681, deși intitulase cele patru volume ale fluviu-romanului dezvăluirilor: Armata Întâia, Armata a Doua, Armata a Treia și Armata a Patra, divulgând, de fiecare, câte crime o făcut în cadrul planului conspiraționist românesc de cucerire a lumii începând cu Basarabia și Bucovina, pentru a exprima regretul iutelui la mânie MARTE, că de ce n-a fost România Regală a doua forță nu numai în contra totalitarismului roșu, ci și în contra celui brun, pentru că SE PUTEA, era fezabil după Armistițiul Necondiționat, aveam cu ce, aveam de unde muri în vest, nu cu 12 divizii putând noi grăbi luarea Berlinului, ci cu cel puțin 60 (!!!), cele păstrate de Mareșal pentru Ardeal, A1 și A2, fiind o mare crimă împotriva umanității restricția impusă nouă la Pacea Sovietică de la Moscova din 11... septembrie 1944, că numai cu atâta ne permit, deoarece o angajare maximă a românilor într-un război *cu adevărat total* înspre Ungaria și Austria ar fi făcut imposibilă Ofensiva de iarnă din Ardeni a Wehrmachtului și ar fi condus la capturarea lui Hitler, viu și nevătămat, până-n 22 decembrie 1944, Bucureștiul fiind capabil să-i și organizeze la Târgoviște un Proces expeditiv, șocant, universal televizabil...

Câte visuri, câte visuri! În acele Poiene Roșii, roșii chiar și în aprilie 1943 la Năpădeni, nu numai toamna, atât prin nuielușele serioase de sânger, cât și prin sângele vărsat de numeroșii noștri eroi, care încă se mai întorceau, lăsând dâră roșie peste arbuști și mărăcinișuri, de la Stalingrad până la hotelul de lângă fosta Gară de Nord, cu camere ieftin ocupate și cu reclamă de vodcă... Stalingrad, chiar bătuți cu pietre de feseniste în gară la Tiraspol, ei urmându-și cărarea idealistă, victime sigure ale unei vaste propagande naționaliste, unioniste, reacționare, niște naivi încrezători a conserva măcar semnificația marelui nostru război.

– Și vor reuși? sta rezemată-n cot pe iarba grasă cu pete rubinii ca o păstoriță Dora, după ce se mărturisise soțului ei, care ca romancier putea dovedi înțelegere fluvială pentru sufletul de femeie postmodernă, incapabilă de a posti.

– Contrar la ce susține analistul fascist Mircea Eliade, Minodoră, realizările nu depind de mit, ci de voința politică a păduchilor cocoțați în capul cel chilug al

Țării, de puricii inculți de pe burtica ei și de căpușele călduțe care o seacă!...

Departe, dincolo de Bug și de apa frumos curgătoare a Niprului, se tot auzeau bătăi de tun german pe falezele de marmură, Hi însuși mânând în luptă uraganul de oțel, în scopul de a elibera, din frăție de arme și din camaraderie de artă, Harkovul în care Marius avea presimțiri că Murocika lui, partenera celei mai frumoase povești de dragoste într-un singur episod, a fost spânzurată pe baza unui camion american folosit ca eșafod deplasabil până balerinele-i picioare au prins a se zbate în aerul de libertate, sub bara ca de fotbal. Cu puține minute înainte de a pătrunde în orașul întemeiat de Dimitrie Cantemir și de Ion Neculce, un alt frate de arme și de artă, operatorul cinematografic alsacian dresdist Otto Runge, care s-a ocupat de funeralii împreună cu mamelucul Abdul, rămas din garda personală a lui Napoleon, și cu niște voluntari spanioli, catolici, antibolșevici viscerali, desăvârșiți muzicieni, unul cu mustăți antileniniste interpretând, la un violoncel al Casei Pionierilor „Pavel Morozov", un nu știu ce duios peste măsură *Cântec de Leagăn* din nu știu ce suită franchistă de Manuel de Falla, nanaa, nanaa, de se clătinau plopii toledan cadaverici, încât a primit Marius Ghizdavu, agonizând sufletește-n Odessa noastră cu Dora noastră infirmieră devotată, reportaj despre cum au izolat ei termic sicriul, cu postav roșu și panglici din bumbăcel alb, luate de la mantaua unui Diadia Moroz venit cu renii și duba de la originile crivățului, pe la Vorkuta, printre Urali și Oceanul Înghețat, ca să aducă în sac straie de zek pentru Moș Crăciunul burghezo-moșieresc al copilașilor noștri, așa delira el, închipuindu-și cu precizie de adevărat artist ce-o să fie abia după ce, de Zece Mai, la el la Ziduri, popa Sică va cununa pe familia Căinaru, ci singur fără amândouă, se va consola, văzându-i sânii perfecți aplecată deasupra găleții cu chiparoase, cu o florăreasă Viuța din Floreasca, după ce chiar ea l-a abordat în Piața de Flori, ca nepoată a lui Nea Măriuță, faurul leagănului de la Pribegi, în alinarea căruia nu numai că receptase ca terminat desăvârșit oratoriul *La Atlántida* al misticului iberic, dar avusese prin 1938, sub drog, până și viziunea eliadescă a frescei *Întoarcerea morților de la Stalingrad*, pe drumul de costișă ce străbate chiar Poienile Roșii la un moment dat, când se trezi și auzi lămurit, ca prin somn, buciumul de la stânele de oi din valea înecată în fum de katiușele prospătură.

– Și vor reuși? repetă parcă îngrozită de oratoriul euroatlantic în care Manuel de Falla deplânge abandonarea Galiției Mari, și în special a Molotoviei, în ghearele netăiate ale Comintern-Căgăbăului, ca pe o înecare a civilizației ca atare în marea oceanul masilor populare.

– Paradoxal, se enervă și se ridică din iarba grasă și roșie scriitorul cel bălai și îndesat ca un evanghelist, tot acest sânge, și al nostru, și al lor, s-a vărsat în zadar. Fiindcă unde nu e cultură din vina unei politici consecvente de *Moarte intelectualilor*, acolo nici măcar nu e cap! Pentru că nu-i memorie. Și nu se mai pot încârliga conexiuni, analogii. Și fiindcă nu va fi fiind să fie niciodată! Este?

– De ce niciodată, dom'le? se înnegură deputatul Nichita Căinaru, în timp ce inginerii săi, vreo nouă, tatuau în teren cum odinioară gradații TR ai lui Marius

cimitirul de la Oancea, aici fundațiile pentru Mănăstirea Recunoștinței Fără Sfârșit de pe malul Pillat, nu Vieru, al Prutului, la Miorcani, nu la Pererâta. Nu vor trece multe flori pe Nistru, bădie, și vei constata că basarabenii au înțeles sistemul, da, sistieeeemul, răsucindu-se toți ca meandrul aista!

– Adică de ce, își dădu motociclistul vitezist Stiopa geaca jos dupe labe și umeri de cald, să jupoi amărâții doar dintre Tiraspol și Dorohoi, când poți să îi constrângi, ca pe orice proletari ce nu mai au a-și vinde, pe mâncare și întreținere și mobil, decât forța de muncă, la cea mai capitalistă exploatare a omului de către om, de la Bug până la Tisa! Jos unionismul! Sus statalitatea!

– Tooți așăia, întări însuși președintele Zahei Avăcăressi, ieșind în relief de pe micul ecran alb-negru călugăresc, cari îs Ruși, ori se simt Ruși în sufletul lor, n-au decât a urma *exemplul marii minorități Maghiare* și să se adune într-o puternică Uniune Democrată a Rușilor din RO, inconturnabilă la orișice Coaliție de Guvernare s-ar putea concocta! Numai așă putându-ne noi achita și de Misia noastră istorică, de punte americană spre Rusia, să nu se mai sparie de NATO!

– Nu cunosc, recunoscu spre surprinderea generală chiar furiosul politician tânăr Viorel Pepi Enache, document european sau neeuropean care să se opună lărgirii României postceaușiste! Totul e ca totul să se contrafacă ca și Unire, în cadrul unei Uniuni mai încăpătoare, deci când, cum s-a mai spus de la acest microfon de dedicații manelare, se vor uni și Danemarca cu Azerbaidjanul.

– Dacă va fi Cazul, dădu enigmatic din umerii cu care prezida ședința domnul Zahei Avăcăressi, întorcându-se cu bucile la el ca să discute spumos cu o secretară Cioropel, corect politic redenumită tot de el Ciorăpel.

– De ce ești trist, mă Grig? se îngrijoră Dora, uitând că soarta ei era pecetluită, indiferent din ce pasiență ar fi fost privită.

Frumoasă? Până la un punct. Atâta cât poate fi o doctoriță. Tobă de carte. La care se adaugă-n caltaboși pagini rupte din enciclopedia suferinței, amară ca lebărul muiat în fiere. De unde absența din privire a acelei orbiri bovine, a acelei *prostii veritabile*, pe care generalul antiamerican de la Bruxelles, Baudelaire, o consideră o condiție a Frumuseții respectabile. Altminteri, un chip modest, de fetiță naivă și chiar obraznică.

Or, Grig, ca romancier, tocmai de 1812 lipsise din Basarabia, când s-a produs acea crimă care din aproape în aproape a dus, mai întâi, prin jecmănirea subiectelor românești, la o explozivă Înflorire a culturii ruse, iar apoi, căindu-se Providența de imprudența erorii geopolitice ce s-a comis, ajunse Rusia la o decrepitudine de sclav stigmatizat cu fierul Roșu ca să nu fugă, cum ar fi să iei ca Imn, veșnic, tocmai pe-al Expansiunii cominterniste, pe-al CCCP!

– Grig Căinaru, reluă el despre sine explicații de 1681 ori mai intime decât putem da noi aici ca filaj de analiză-sinteză posterior modernă, abia voalat neomarxistă psihanalist lingvistic, în epistemologia feministă cel puțin, are la contactul relativ sexual cu războiul-ca-viol-intelectual, de intelectuale, o senzație de libertate și o post-percepție de neputință. Grișa Căinaru, iubito, nu e un laș.

Tovarășul Grișa nu e un tanchist mofturos, nici când i se face greață de atâta griș.

– Pentru că mereu a urât monotonia la mâncare! gânguri tovarășa ministru taior coc Svetlana-Iordanka Filipescu, feminista Pia Filip, evitând să fie bănuită de titoism. Ideologic, romancierul Grigore Căinaru nu s-a eliberat din mrejele naționalismului ce bântuia în spurcata, chiar și după 1989, Românie Regală Mare. Fătat printr-o origine bolnavă, la 18 iulie 1920, în acest abject incubator artificial, însăilat din piese heterogene de zgonhen, el nu avea cum să reziste ca scriitor autorizat, deci pupincurist, planului imperialiștilor români de cucerire a lumii pe nesimțite, profitând ialtez de nesimțirea ei, cum în fond a procedat și cu mine, la Ministerul Propagandei, când mă uitam la cum bombardează anglo-americanii Gara de Nord, dincolo de părculețul unde poate ne-ar fi fost mai comod, pe iarba grasă de sub arbuști, decât pe biroul din stejar din nou recuperata Bucovină, având sub cristalul lui, ah, o Doră pozată de Marius pe faleză, la Odessa noastră.

– Tocmai din cauza acestui nefast naționalism nedemn de fastul atâtor ceremonii ale caraghioșilor cocoțați în capul Țării, reluă tot ea dar mai bătrână decât când purta coc de ministru, bietul Grișa al meu a ajuns să slujească atât totalitarismul german spre Nipru, cât și totalitarismul ucrainean poststalinist al cubanezului Hrușciov, spre Elba și spre Sena, ignorând de tot spațiul bulgar.

– Romancierul medieval cruciat Grigore Căinaru, comentă Steven Dascaloff de la Toronto, răsfoind pe al 111-lea din cele 1681 volume ce Căgăbăul scrisese despre basarabeanul care s-a luat la trântă cu străbunelul său Tolstoi, nu a slujit în acest război decât pe Dora sa! Cum Dante pe fascista Beatrice, într-un spațiu curb, deformat gravific, devastat de războaiele energice ale viitorului.

– Domnilor! tresări despicând tăcerea dintr-o singură ridicătură de buci de pe scaunul academic scârțâitor Răzvan Hristevescu. Domnilor, nu contest că în planul cutezător românesc de cucerire a lumii, ura popoarelor subjugate a căzut pe talentatul și vrednicul popor rus, pe când în fapt toate foloasele teritoriale și economice, inclusiv Cernăuții și Vâlcovul, le-a tras totalitarismul ucrainean!

– E o fatalitate! nu respinse opinia eruditului expert în longevitate pe temei erotic punitiv naturist tânărul lup de stepă Muhală Muistu. Doar că în sensul care nu are de a face cu planul româno-californian de cucerire a lumii printr-o strategie adolescentină, singura analogie respectabilă structuralist fiind că Grișa nici măcar n-a bătut-o pe Dora, când a înțeles că el nu va putea publica niciodată *Războiul Sfânt*, pe când ideologul tineretului studios, Louis Althuser, recitindu-l pe Marx, și-a cam ucis soția bolșevică, pe tolstoianca Hélène, sub influența sindicatelor din Polonia, căci era în 16 noiembrie 1980, și știrile privind anarhia adusă de Solidaritatea pesemne ajunseseră și la Paris, unde nu toți putuseră să le asambleze în paradigma ceaușistă a prezentului, cum că nu e vorba decât de aplicarea *aceleiași* utopii științifice pe rase dialectic și mai superioare, și mai inferioare!

– Ca pozitiviști de imagine negativă, deși ne-am implicat colaboraționist și cu Cea, și cu Yl, și cu Zahei Avăcăressi, își arătă degetu-n sus bogatul Caritas Hristevescu Iordankăi, noi nu putem ști nici ce-a încercat Althuser cu soția, în

paradigma ideologiei structuraliste, nici ce-a făcut Marius tel quel cu Dora, la Odessa noastră mult duioasă, în planul perfid românesc de cucerire a Lumii pe la spate, pe sub chersin, lăsată în nesimțire, unele noi scurgeri din arhive lămurindu-ne însă, pe cuvânt de securist, ce „preocupări“ au avut logofătul iscusit Iordaki Ghizdavu, străbunelul lui Marius, cel care a primit la 1812 un celebru șut în ișlicul ținut în mână, de la badigardul lui Kutuzov, eroul creștinătății. Această umilă personalitate valahă obscură, sunt indicii că ce grozăvie a comis i s-a lăudat unei vivandiere cuziste fii-su, hâtrul longeviv Denis Ghizdavu (1833-1930), filfizon, iresponsabil, guru muscelean în blăstămății până și parizianului Bogdan-Pitești de la Vlaici (1870-1922), bravând iresponsabil, aberația c-ar fi Kir Iordaki Ghizdavu (1781-1867) scornitorul din Muscel, la 1812, al odioaselor *Protocoale ale înțelepților Sionului*, publicate abia în 1903 (anul cu cumplitul pogrom de la Chișinău, Кишинёвский погром), la Petersburg, de soroceanul Pavalachii Alexandrovici Crușeveanu, gazetar boier al Ohranei și al Sutelor Negre.

– Acel șut în ișlic nu trebuia decât să înșele Europa! liniști spiritele Larisa Rîbalovna. În realitate, mulți boieri fost-au filoruși, cu boieroaice și cu roabe cu tot, preferând un imperiu în expansiune unuia turcesc în declin, deoarece sultanii n-au înțeles că fanarioții erau <u>buni</u> la Istanbul și în Asia, dar pentru a stăpâni Balcanii și a tot spori expansiunea musulmană spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, <u>mai buni</u> erau valahii, cum au recunoscut atât cititorul în stele Schleiermacher, de baștină din Breslau-Mizil, cât și eseistul Gotthold Ephraim Lessing, într-o analiză-sinteză despre galițienii de sud, cerută de stăpânul său momentan, generalul Bogislav Friedrich von Tauentzien, al cărui portret din 1813 Битва народов Leipzig, de o frumseță cazonă de album, Marius îl ținea-n biroul oval, suspendat cu un belciug și cu fundițe de mătase tricoloră, german surprins zâmbind profetic a american la rus, către Grișa Căinaru tot la Torgau, de fotografa Lee Miller, tancul pandurului poet ajungând și la Breslau.

– Există, rânji cu subînțelesuri antighizdaviene Muhală Muistu, spre prozatorul bulgaro-grec mare atitudinar Hristevescu, ce declarase că... România Regală Mare **pute**, fiind îngropată ca și Eminescu în secole fumate, pre-europene, suficiente indicii să presupunem că strania călătorie a filfizonului Denis în Rusia, la 1900, alt scop decât desfrânarea nu avu decât a preda cancelariei țariste, și deci Căgăbăului, cum s-a și lăudat, tocmai acest instrument odios de luptă ideologică necurmată care este *Protocoalele înțelepților Sionului*, indiferent cine-s autorii, și care-ți îngăduie nu numai a masca expansionismul românesc spre California, certându-l la alții, ci și a importa ce-a născocit mai rău Occidentul, pogromul, ca să-l dea preablânzilor pravoslavnici ortodocși atât de natural ospitalieri!

– Nu există, protestă ferm candidatul la președinția monarhiei Sergiu Enache al Isadorei noastre, nu avem, cum strălucit a dovedit Orestel Bogza, scotocind și Biblioteca de la Ziduri, și Castelul de la Valea Ursului, niciun fel de probe că logofătul Iordache Ghizdavu ar fi lucrat în Muscel pentru țarism, așa că nu-mi poate nimeni atârna la dosărel, pe bază de rudenie fake news cu dăulatul

filfizon mitoman Dinicu Ghizdavu, etichetă negativă încă de la declanșarea campaniei electorale, vizând și europarlamentarele fratelui meu Vip Enache!

– Asta negreșit, dădu Viorel Pepi Enache din capu-i frumos de sportiv. Astfel de speculații, cum a fost și cu lagărul de gimnaste de la Deva, trebuie probate din respect pentru publicul spectator din dormitor... Nouă nu ne e frică de călăii imaginii noastre externe și nu vom trece cu vederea niște dedesubturi mai spinoase, care pot pune deoparte Totul sub semnul Părții și Totalitatea, sub suspiciunea parțialității!

– Am impresia, Pepi, bătu și ea un cuișor în sicriul autorului din convingerea că dacă lasă umbră probează materialitatea textului, că deși ai parcurs majoritatea traducerilor filozofice, precum și puzderia de reeditări, tu ai uitat întrebarea originară, ai neglijat să începi cu Începutul preludiului și nu ți-ai mai aruncat ochișorii, zise visător Iza (Isadora), pe mărturia capitală a lui Ioan Heliade Rădulescu, din *Echilibru între antiteze sau Spiritul și materia*, unde la pagina 79 ambasadorul itinerant și transhumant Dinicu Ghizdavu, subliniază cu plaivaz cu gel, la Valea Ursului, buna referință că vecinul nostru de la Săpânța, Dinicu Golescu, fost-a „bine văzut de muscali“, ciolovek de-al lor, de ce?... Cum de ce? Pentru că prefăcându-se a vizita cu Inturist, din biserică-n biserică, Rusia lui Radișcev... Și a lui Emilian Pugaciov! precizează aici cu ochii pe Jdanov, dl Novikov, dl Marius Novicov... El, el, întemeietorul patriotismului utopic la noi, boierul progresist Dinicu Golescu, de-a locuit cu ministra proletară feministă cu coc Svetlana Aiordancăi-Filipescu, într-un bloc de lângă Gara de-au bombardat-o piloțeii AA, unde se vede și acum statuia între șinele metroului ușurel 44 de Giulești și Strada tehnicianului antonescian eseist Mircea Vulcănescu de-a lansat unchiul Jan Enache Fișiereanu despre el testamentul fake news că *să nu ne răzbunați*, acceptat ca hautentic de atitudinismul contimpuran, deși ocnașii Damian și cu Noveanu au întâlnit, în circuitul pușcăriilor Romlagului, un trăgător cu urechea care susținea exact contrariul, că el a auzit doar un sceptic agonic profetic Reproș, *n-o să ne răzbunați*, cu nuanța depreciativ-creativă de bust cioranian cum că <u>din tinetă nu poate ieși decât o intelectualitate de tinetă</u>, ori cel mult poate țâșni doar sufletul bine șifonat, ca în cazul matematicianului idealist Raul Lecca, ale cărui adnotări pe însemnările de la Basel ale ambasadorului emisar itinerant și transhumant Dinicu Ghizdavu, când în decembrie 1870 au asistat la Conferința naționalistului cărturar Jakob Christoph Burckhardt, amic cu poetul reacționar Friedrich Nietzsche, care a scris scenariul pentru *Superman*, intitulată pompuos pimpant *Despre fericire și nefericire în istoria universală*, despică transfăgărășane nouă, în zidul carpatin protector al semnificației ultime a Războiului Sfânt, chiar dacă în epocă biruința Germaniei asupra Franței a surprins tot atât precât replica ridicolă, gen Front Popu, a parizienilor, care nu știau nimic despre ce se complotase prin parcuri și-și notase bunicul ex-sultanului Marius Ghizdavu, anume că dacă ar fi incendiat-demolat fesenistele nu numai Tuileriile, ci și Luvrul, Versaiu și cu Notr-Damul, atunci Engels ar fi proclamat puterea

popooorului, devenind prim-ministru, Marx ar fi fost ales președinte pe viață, iar numeroșii săi gineri de la el din Comună ar fi condus care Căgăbăul Francez, care Cominternul Francez, care Manufacturile Franței, care Mafiile gestionarilor transformării capitalismului în kpitalism, consecințele fiind de un interes deosebit pentru telejurnalele deșkise la ceas de seară, concurente acerb ca niște podărese, deoarece s-ar fi tras, pă pielea chiar a lu' noroadele de rase mai superioare, concluzia că homosapul e incapabil să realizeze deocam-deocamdată Statul Faustic, unde investiția în logistica intelectuală e prioritară și Academia avizează care lup merită să candideze la diferite funcții executive morale, principalul rezultat de lăudat atâtica-n planul istoriei, cât și în unghiul profund diedru urinoar al Literelor, fiind că Muma noastră Rusia, a pădurilor siberiene, ar fi fost lăsată în pace să-și plinească mai mult decât europeana ei efervescență spirituală de la 1917, câte curente! câte mode! câte avangarde! câte personalități! cum bolșevismul prin vocația sa antipopulară de reprimare antibiologică a *variabilității* de către labagiii ideologico-securiști, bazați mai degrabă șablonard pe ereditatea de dosar, *acceptată ca metodă unică din pricini de incompetență,* Alecu Șaraga lăudându-se că el ar fi obținut Pacea Sovietică, stabilitatea regimului cominternist, cu un efectiv de o mie de ori mai mic de SS marxist, dar din... specialiști, și cu o populație gulagică de circa 168,1 ori mai mică, realizând totuși cel puțin cam aceleași sarcini de depășiri de plan, desigur cu reținerea repetată în arhipelag, a celor mai buni profesioniști, în special profesorii

din toate domeniile de activitate, pe când colonelul Belizarie Moga, înălțat la gradul de general român de Război Sfânt, cu ocazia Triumfului din 8 noiembrie 1941, când s-a serbat derutant la București sfârșitul Războiului Existențialist, cu Odessa noastră întoarsă la patria mumă născătoare a ei prin roditorul pântec basarabean, răpit la 1812 de falșii eroi tolstoici Kutuzov și Ciceagov, neîncetând a se mira din tot trupul său imens, cum a fost cu putință, pentru ce Zeul Războiului l-a părăsit, ca și cum la dimensiunile sale, mare brânză ar fi fost să fie ochit chiar în stomacul cel îndopat cu atâtea delicatese, după dubioasa achiziționare, la dezintegrarea României Regale Mari 1940, a castelului de vânătoare imperială chezaro-crăiască și tovărășească proletar marxist-leninist sovietizant, din Valea Ursului, înălțat cu meșteri vienezi de către logofătul cinegetic Iordache Ghizdavu, pentru a primi aici confortabil și intim nemonitorizat oaspeți occidentali, care poate s-ar fi putut impacienta că, după Răpirea Bucovinei, n-a mai urmat nicio altă Mușcătură din trupul dulce, de bună gospodină, de ideală și duioasă fimeie di casă, al nefericitei Moldove, după care a moștenit și risipit mai totul, pe voiaje desfrânate și cărți, filfizonul Dinicu (Denis) Ghizdavu, cel de confortul occidental

sedus și de arborele genealogic devenit nerespectuos, chit că firul cromozomial se adâncea până la un Ulea Spătarul, tras în țeapă, pentru corupție nedovedită, de însuși Dracula, în Parcul Libertății, care al dracu Dracula, cum reieșea Nuții lui Marin Șoferul din istoria trasă cu urechea la tembelizor la Mihnea Bazalau, comportându-se necivilizat cu creditorii turci neturci, ca și Mihai Viteazul, care le-a dat foc, reținându-i în hotel, pus-au bazele antisemitismului viitor, crede Lavrentia Clătici, în toată Galiția Mare, deoarece, admitea moderatorul, nerâzându-și de protocronismul în rele, acești creditori nu puteau fi din Carpați și, oricum ai lua-o azi, a nu-ți mai achita ratele nu e de natură a atrage, la noi la Pribegi, pe investitorii strategici occidentali din Ungaria, Cehia, Slovacia și Polonia, ceea ce, ponderea generalului Moga fiind unanim recunoscută în WW2, impresionase pe gastronomi și nutriționiste, cum a fost cu putință un supraponderal să conducă trupe alpine cu atâta măiestrie, impulsionându-le energic în Munții Iaila, vânând pe mai toți partizanii antrenați întru a intimida pe oaspeții latini, sosiți la odihnă în Crimeia noastră, ceea ce nu ne-a condus la o biruință decisivă, ci doar la Expunerea Elvirei dinaintea tuturor liderilor marilor puteri prezenți la Summitul de la Ialta, în sensul că, forțată de Mișu, cu aviz ginecologic și psihic de la doctorul Lecca, ea s-a produs direct în Sauna lui Mannerheim (general țarist) din Palatul Livadia, de voise arhitectul de război Grigorașco Cornescul să-l demonteze ceaușește, ca să monteze în locu-i *Opera de la Ialta*, suport ideal pentru frescele ghizdaviene de la Miorcani, privind Drepturile noastre, confirmate sau dobândite cu sabia în Răsărit, în luptă dreaptă, cum se întreceau, pentru Elvira, și Cavalerii Cărturari, refugiați la Ziduri de Revelion 1940-41, temători să nu-i împuște simienii ca pe Iorga dacă rămân expuși ca Madgearu la București, cruda ironie a Istoriei ferind-o de teologul tibetan realist socialist Atanasie Damian, de filologul preindoeuropean hippiot Iancu Noveanu sau chiar, sosit mai târziu, de inginerul romantic Edgar Glagoveanu, de glonțul căruia, crezut legionar, primise ordin să-l apere colonelul Moga, cu ginerii săi, pe scriitorul de geniu mai mult basarabean decât bucovinean sau dobrogean, bănuit spion cominternist, Grișa Găinaru. Dar s-a și filmat în sauna din livada Peninsulei, ce văzu-n peștera artificială biata drogată Elvira: pe Stalin, pe Churchillică și pe Rrruuuzvilțel, că departe de a-și măsura pe un planiglob în ceața Ialtei, fiecăruia ce i se cuvine, ei ca niște liceeni sprințari, care burtos, care cu sârmoși floci de popă, care circumcis, i se păru ei, își măsurau bărbățiile plânse, slujindu-se de un creion special, roșu-albastru cam stelist, ascuțit la ambele capete și prevăzut cu vreun posibil resort interior dialectic, care îi permitea a se lungi și a se îngroșa pe Hartă, după dorințele și plăcerile Gazdei cominterniste, încât deși poate că în mod obiectiv, adică în armonie corporală cu Planul Românesc de Cucerire a Lumii, dl. Churchill trebuia constant să cedeze-n acea temperatură variabilă cețoasă dlui Stalin, atunci contesta imediat domnul Roosevelt, temător de consecințele negative ce ar putea avea posesia numai de către SUA a bombei atomice, dese fiind crizele de să-l trimită, să se adreseze

medicului de familie, pe mamelucul Abdul, care monitorizând ca o carnasieră însângerata cumpănă a războiului, trecuse de partea bolșevică înapoi, ba încă direct în tabăra iradiată post-Beria de chelia lui Hrușciov, intuind degenerarea totalitarismului marxist, de se sperase, în stil vechi Tolstoi-Napoleon, restituirea rusismului pur, printr-o Încoronare Lenin, cu Krupskaia țariță, scop în care se păstraseră pentru ceremonia hollywoodiană, preluată de toate teveurile Terrei, bijuurile Reginei mele Maria, înmlăștinarea mai întâi într-o tiranie caucazian alpină, bazată pe seriozitatea cu care popoarele din munții vrăjiți îmbrățișează ideologiile și primesc studenți la reeducat, pentru ca, așa cum bogățiile Basarabiei mănoase au condus la fundarea Moldavankăi și creșterea Odessei altoite pe ea, așa și jefuirea sovromică aliată de control a României mele Regale, ca bază pentru vreo suprastructură acidă, va conduce nu numai la fundarea și erecția Erei Cosmice, probându-se experimental inexistența lui Dumnezeu, Gagarine, ca mediator între Univers și Biosee, ci și la deturnarea încă din 26 iunie 1940, a întunecatului nesătul totalitarism ruso-gruzin, spre un mai gogolian, mai hazliu și infinit mai suportabil *totalitarism ucrainean*, centrat pe figura radioasă a lui Hârrciogan, care asemeni lui Soliman Magnificul, de l-a dat în gât pe Voievodul Culturii Petru Rareș și ne-a răpit Bugeacul, și-a vârât sfredelul, ce-i servea de coadă în locul celei răsucite ca o sforicică de purcel, de o așa manieră încât, de Războiul Existențialist, biata Rusie, ca mai fraieră, să se aleagă numai cu morții și ruinele, iar Ucraina cu profiturile teritoriale, ca Cernăuții, Cetatea Albă, și Odessa noastră, și Liovul, neexistând însă scurgeri din arhive, din care să rezulte că de verișoara lui Marius Ghizdavu, frumoasa Elvira, ar fi profitat și acest mameluc, în sauna cu oglinzi de Murano dinspre livadă, ca să existe un fel de simetrie temporală cu intelectualii de tinetă, istoria științei neuitând că se amețise, la Ziduri, de Revelion 1940-41, pripit implicat erotic, și precocele analist Raul Lecca, matematician de geniu și vodcă mai mult bucovinean decât basarabean sau dobrocadrilateral, carele mult înainte de a fi înțeles esența Reeducării și calculul tensorial, și de ce radical din minus unu este un simbol românesc pentru Verticalitate, reținuse de la torționarii săi premisa zăludă, de la care purcede orice filozofie ludică extinsă galițian, cum că *intelectualii de tinetă nu numai că nu au cu ce*, **n-au din ce**, <u>ce</u> să dea la poporul electoral, dar ei <u>sunt incapabili și să-și apere chiar propriile lor interese ca intelectuali</u>, fiindcă niciodată nu țipă, ca pruncul după țâță sau silicoane, cerând infrastructură și buget! În schimb, într-un mod oarecum abuziv, ăștia extrapolează copilărește, asupra Gloatei, nevoia lor mică de... Libertate, care în esența ei nu-i decât o doleanță sindicală de tinetă a cărturarilor, ca un fel de huzur de să-și practice profesia corect, adică să citești cărțile altora tu *efectiv*, nu să le citezi doar auzite ciupitativ, de la unele oficine imperialiste ale Războiului Rece, sau de la colaboratorii Direcției XIII Literatură și Arte, călători cărora le stătea bine cu drumul și-i luau la mișto, ca pe niște Yncalți funcționali, pe ăia care n-au avut toate posibilitățile de mișcare browniană, ceea ce efectiv generalul Moga nici nu se gândise că *așa e moartea*,

o străpungere a frontului în două locații și chiar mai mult decât o încercuire, anume lichidarea efectivă a pungii, în sensul că spiritul-tău-cazon-bătut nu mai e ăla în stare a opune vreo rezistență de filtru personal, ci peste ale tale visuri mărețe, calcă alții cu șenilele și bocancii, spiritul tău propriu se simte invadat, deoarece e ca și cum s-ar dizolva în gaist-baițul universal, care atunci deci însă nu poate căpăta decât o consistență de genialitate medie, ca în orice corcire, ca în orice tinetă, ca în orice omogenizare a societății de să cuvânteze contra naturii, despre anusul artificial, ceapista ca academicianul, de să nu-i mai distingi la erudiție, ca în toate societățile stabilizate cu tupeu de către șpagocrație, printr-o politică de *Moarte intelectualilor!*, întrebarea fundamentală acum, în aceşti munți ai Slovaciei aliate nouă în contra bolșevismului, fiind dacă acest mare general alpin, Moga, hrănit cu sângele poporului muncitor exploatat la sânge, își va vărsa tot sângele pentru zdrobirea fascismului, mai poate fi el atunci dat la rubrică la... Eroi? Din moment ce, cu o dinamică fără egal, și-a impulsionat energic regalii vânători de munte, atât în Crimeia la vânat partizani, cât și în Caucaz, eliberând acest creuzet de popoare demne, de sub robia rusă deznaționalizantă, ieșind biruitor la Marea cea Mare, Caspică, și anexând pe vecie multiculturala Cecenie la România, pentru ca acum, în Tatra, cu un snop de gloanțe mitraliate de către Otto Runge sau alt patriot german luptător în contra Capitulării Necondiționate, să se întrebe retoric de ce n-a rezistat, decât tot cât al lui Mihai Viteazul, *Imperiul Românesc în curs de formare*, de la Dunăre la Volga, de la Bratislava la Stalingrad, revenind, iarăși, „unei alte generații“ de giganți politici, să exploateze *acest drept* al nostru, într-un moment prielnic, de prăbușiri de supraputeri, ceea ce cere o intensă pregătire culturală de către cărturari a ideii Unității de la Dunăre la Volga-Ural-Amur, totalitarismul ucrainean, infinit mai șugubăț Gogol decât insuportabila seriozitate rusă stalinistă, fiind însă mai durabil în principiu, de aceea nici Jenel Noveanu negreșind prea mult că trebuie să pornim de la Reconstituirea Bucovinei, nu numai cu Cernăuții, Storojinețul și Hotinul, ci și cu întreg Principatul Haliciului, care dacă s-ar fi putut uni la 1859 cu Moldova și Valahia, atunci am fi avut, în Galiția noastră ghizdaviană, mai mult decât Strasbourgul, anume Liovul, Lwówul, un precursor multicultural *capital* al Uniunii Europene, opuse Statelor Unite Americane pe un principiu de stabilitate superior celui *neexportabil*, inventat de rasiștii germani exclusiviști, unire grandioasă perfect fezabilă în virtutea dreptului istoric izvorât din apartenența Haliciului, Pocuției, Volîniei, Podoliei și Berdicevului până la Vinnița, ca și a complexului fortificat de la Premișlea, la Moldova clasică, a voievodului Alexandru cel Bun, ceea ce strănepoțelul de la Olguța cea cu gât modiglian și cu buze de mărgean, istoricul de televiziune Narcis Dabija, recuperator al Kastelului de vânătoare cu păstrăvărie de la Valea Ursului, respectă el, dar nu admiră, în bestsellerul acuzator, *The Holy War against Bolshevism*, care i-a adus acele venituri de să dea la șpagocrație să i se restituie, de la ăla foarte bătrânu' Moga, tot ce-a recuperat acaparat Zar (Cezar Bogza), ginecologul Ghizdavilor, cu relații,

ca prefectul Supercristal sau primarul Taicopaci cu edilii Bordurel și Gazonel de la Gospodăria de Partid, în contextul că, jefuirea avuției naționale încheindu-se inclusiv la puținul ce mai dosise populația, de nu-și mai poate achita azi nici întreținerile, Imperialismul Românesc devenise o necesitate din alea obiectivele, adică Aderarea cu prenadez la tendințele trendului de extindere ale civilizației euroatlantice, care nu mai venea sub forma Reichului bazat pe germanism deasupra latinismului mussolinist, României rezervându-i-se tradiționalul statut al unui rol de *sinteză tranzacțională* și de samsarlâc intermediar, între acești Mari Angrosiști, noi trăgându-ne gata creștini din dacii goți de origine germană, precum și din romanitatea Romei, în culmea imperialismului ei, încât aderarea asta, Olguțo, Cocuțo, Nunuțo, trebuie, cu cel mai înalt patriotism al stabilității prețurilor, să o negociem la sânge, cum numai Ionel Brătianu s-a mai bătut așa, dar pentru spurcata și neviabila Românie Regală aia prea Mare, problema problemelor, pentru idealul nostru cultural ca identitate, fiind ca ăia din Vest să nu ne persecute *specialiștii*, în condițiile în care cine a făcut poliție politică sau spionaj nu mai prezintă nicio periculozitate, având azi... alte interese, iar masile deprinzând cu totul alte preocupări decât *cum plm a fost posibil*, de ce tributul de sânge din Decembrie nu ne-a propulsat în valul aristocratic maghiaro-ceho-polon și mai ales cum, de ce, fă, nomenclatura a impus morala ei, etică de gestionar, activist, securist, cenzor, zbir sau ideolog, adică **deontologia interloapă**, tocmai yntelectualității tolerate doar ca *elită gazdă de hoți*, de să facă gât de lebădă până i se bagă un oscior acolo și apoi apoi apoi să tacă, fie și până și când îi sunt ciupite cu brutalitate obscenă coardele cele mai sensibibile, ca când vezi că oră de oră și ceas de ceas, la cea mai înaltă audiență, ți se tâmpește cu cinism deliberat Nația, pe motiv că *asta* cere chiar Ea tv-canalelor, imperios: să fie îndobitocită...

– Și atunci, spune tu, Chouchou, sălbatecul meu amor ca mândră a mea de altădată, mai e cazul? Mai merită să mor eu în rariștea de lângă vii, despicând Fatra și Tatra ca să înalț dreptul nostru la cultură, în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Breslau-Cracău?... De ce m-ați dus de lângă boi? Oare nu era mai bine să fi rămas în plm la Valea Ursului, în fânul de curând cosit, cum s-a automobilizat pe loc plugarul Marius, să experimenteze iarovizarea orezului pe Valea Râului Negru, cu niște rude de-ale lui nea Măriuță, demne urmașe ale robilor roabelor de pe latifundiile ce-au posedat pe sub smochini și pruni, într-o istorie recentă, alde logofătul filorus Iordache Ghizdavu și, evidențiindu-se negativ în stil mare, nihilistul, filfizonul filiform și filoprusac, ultrareacționar, șovinul, desfrânatul, longevivul de Denis, fii-su, spaima doamnelor oneste, ce zici tu Chouchou?

Doar că zvelta și bolnava de nervi doamnă general Chouchou domnișoară de Cocagnac păstra maiestatea tăcerii, surprinsă de obscenitatea limbajului cazon în acest ceas funerar alpin, încă interminabil consternată de infamia că nobila-i Franță a jertfit onoarea pe altarul virtuții din mlaștină, în septembrie 1939, fofilându-se dezgustător de la a declara război Uniunii Sovietice, agresoare de îndată ce Stalin, în urma aderării bolșevismului la Axa fascistă, în 23 august 1939,

iaca că cu consecința de-au sfârtecat gingașa Polonie, spurcat triunghiu conjugal franco-muscalo-nazist ce confirmă justețea politicii promovate de Voicu Ghizdavu, pe drumul sevei arborelui genealogic, dinspre Ulea Spătariul, prin Iordachi și Dinicu spre Mariusică de la Lemberg și Irinuca de la Basel, că ca când n-am fi fost niciun pic agresori, s-ar fi sfârșit în triumf la Arc orice pace, dacă dacă dac-am fi atacat **noi**, conform celor prevăzute punct cu punct în *Memoriul din 2 octombrie 1938,* înaintat de la Ziduri Regelui Carol al II-lea de istoricul tată, sub denumirea codificată de *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, urmarea fiind că Vodă s-a speriat pe el de revelația miracolului c-ar fi fost predestinat, prin soarta Ursitei, tocmai pentru acest act de bravură **imperială**, încremenind, lașul, la bariera psihologică a unui: *Ostași, vă ordon treceți Nistrul! Dezrobiți* poporul frate trac ucrainean de sub cătușele roșii ale robiei ruse, aduse de cominterniști dinspre Sibir odată cu Holodomorul, ei slăvind mereu aceeași Biafră spirituală cu capitala Moscova! Amintiți-vă că dacă noi românii suntem daci romanizați, frații noștri ucraineni sunt geți rusificați, după ce misionarii Patriarhiei noastre au creștinat Kievul... Nu uitați că în ziulica de azi voința și lupta, religia și BIOLOGIA, dreptatea iminentă și dreptul imanent român, îndârjirea de a câștiga, ca și mentalitatea de învingător, toate acestea-n fuior califică și descalifică popoarele!

Ce păcat! Cât păcat, cât păcat! nu înceta să se minuneze murind generalul Moga, otrăvit cu stridii la statul său major de la Divizia 3 Munte, spre indignarea superiorilor, existând consemn clar că *nu se aduc alimente de salon* în mediul cazon, nici invers covoare persane de la Cernăuți la Băneasa în camion, ce mare păcat pentru GLORIA noastră, pentru veltanjugul viitoarelor tot mai tinere generații juvenile, regularisite de și efectiv în televiziune, câtă vreme monopolul telefoniei pe fir în 2002 face din Internet un fel de lux chiar când nu e manipulat întru luxură, ce nedreptate în Istorie ca destin și în Literatură ca Ursită, soarta-i că deși răsfoise opusul istoric ghizdavian *Contribuții la dilema celor două Odesse*, din care cu argumente de Fier și Sânge, irefutabile, rezulta că Începătura noului Imperiu Românesc în curs de formare nu poate fi decât spre una din cele două sibilinice, ca un enunț dadaist computerizat de nepătruns, cetăți Odessos, adică la Sud portul Varna, iar la muult Nord de Balcic, profund culturală, Odessa noastră, ce păcătos păcat că păcătosul de Playboy 2, pe-un picior de plai gestionat cu boi, n-a înțeles că înarmarea înarmărilor înarmărilor de înarmare e de natură duhovnicească, spirituală, dăruind dobândire numai cui *riscă și câștigă* devenind... Diplomectual și bogat, Denis, contrar canonului Ticălos și bogat, vai, dăulatul biv vel filfizon, zice Narcis că și-a băgat la 1874 în geamantanul de voiaj, sau în găoază, aceste preliminare împăcări opiomane cu sinele de la conștiință sul, în vederea unui deja război preventiv la Răsărit, vizând o „sadoveniană“ strategie luminoasă de cuceriri, întru a anexa pe vecie de la Țar nu numai râvnitul și de investitorii strategici germani Donezbecken, ci și atâta spațiu vital cât ar fi putut dobândi un Trans-Kaukasusfront, asigurând clarvizionar și disuasiunea anglo-americanilor de la a mai Debarca în 6 iunie 1944, decizie privind al doilea

front ce luată ca *sigură* de Stalin, în 6 august 1943, nici n-a mai cabulipsit cu Marius Ghizdavu la recoltat zekeşte agrişe, la Kunţevo şi Zubalovo, să negocieze serios o... Alianţă, deşi emisarul Frontului Salvării Naţionale de la Bucureşti îi promitea că Uncle Alec va organiza – cu universitarii petiţionari civic ai lui Bratu – o insurecţie naţională antifascistă şi antiimperialistă, păcăleală de 1 Aprilie 1944, adică un eveniment crucial, televizat, generator de profunde mutaţii în imaginarul progresist al norodului incult ce, jertfindu-se antiterorist, ar fi dobândit, la sfârşitul experimentului, însuşi paşaportul de succes într-o economie globală, pe o scară de la unu la zece prosperitatea familiei personale ocupând un loc de cinste printre valorile chiar şi ale marilor noştri corupţi...

– Ce-ţi sugerează ţie acum, Ariele, toponimul Sudak? de sudoare îl şterse anchetator Chouchou, după ce constatase că Rana ce i-o provocase soţului ei lunetista Clavdia Chauchat, apărându-şi valorile sovietice ruso-marxiste, *nu era suficient de mortală*, deoarece el avusese inspiraţia să-şi spele, în apa slovacă a Krupinei, plaga istorică împuşcată, scutind-o şi de plictisitoarele formalităţi privind achiziţionarea unui loc de veci la Cimitirul Eroilor noştri de la Zvolen, pe malul Hronului, propus ca amplasament iniţial de acelaşi Marius Ghizdavu, al cărui proiect de amenajare a fost până la urmă respins de oamenii de cultură din ţară de la noi, porniţi pe epurări pentru colaboraţionism, dar la insistenţele comandantului Armatei LIII sovietice, generalul Managarov, zice Isadora că măcar s-au păstrat *liniile sobre şi ample*, ca de drapel american întins pe jos ca un covor de bombe, cel mai important fiind că în spiritualitate la noi s-a măcar conservat cumva, în condiţii de teroare jdanovistă şi de totalitarism ucrainean hruşciovian antiartă non-prea-figurativă, ca un fel de doliu pentru sfârtecarea Moldovei la Nord şi la Sud, acel firişor tricolor al tradiţiei ce uneşte Ansamblul Funerar Memorial de la Târgu Jiu cu Cimitirul Eroilor Timişoarei, spre ale cărui geometrii de un alb-negru zguduitor, nu are a se ruşina a face pelerinaj orice june european care se simte artist, martorul Damian Noveanu susţinând la workshopuri că *aceea*, a românilor, fuse şi SINGURA *revoluţie* din 1989!

– Sudak... Sudak...

În memoria-i de dispărut rănit ezitant a fi mort, scotoci uriaşul general Moga, de la Secţia a 2-a a Marelui Stat Major, din punct de vedere al pictorului Marius Ghizdavu, respectiv de la Divizia 2 Munte, din perspectiva romancierului pandur Grigore Căinaru, care altfel n-ar mai fi putut primi în nopticica de 9/ 10 Mai 1945 capitularea necondiţionată a Germaniei naziste, hitleriste, **şi** faţă de Armata Regală Română, în curticica Palatului Belvedere, la acele sculpturi de sfinxe vieneze ronde bosumflate botoxat sau cu baze puternic reliefate, de căldurile acestui mijloc de primăvară, masturbându-se la ele fără cel mai mic efort unii dintre cei mai adrenalinici camarazi tanchişti, ridicându-se chestiunea Transilvaniei ca portavion de atac valah spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, madam Chouchou nejucându-se cu trupeţi de paradie, cu improvizaţii de strânsură, jertfind din contra, tot ce-avea mai bun, chiar şi pe fiul

orfan din La Grande Guerre, divinul pianist de cafea concertantă, răsfăţatul Chopinot, un rasist budapestano-vienez ce n-a iertat-o niciodată c-a luat soţ galiţian, un bine-cunoscut meloman maquisard cu raza de acţiune a ceardaşului între Nisa şi Genoa, care mai era şi un înfocat filomaghiar antikakanian, neputând suferi deloc pe surioarele sale valahe, Olguţa, Nunuţa şi Cocuţa, şi îndrăgind, ca pe o palidă compensaţie la decesul lui Stalin mort, nu numai planul sovietic de cucerire a lumii, formulat de Iordache Ghizdavu de fapt pentru Regele Carol I la 1867, dar interceptat de ruşi de la beţivul de Denis, ci şi totalitarismul ucrainean al lui Hruşciovan Magnificul, în scopul apărării cu bomba-i Haş, a peisajelor bucovinene şi basarabene ce, edenizând târguri cosmopolite ca Storojineţul, Edineţul, Vlad sau Tatar Bunar, ar fi amânat Dezumanizarea Artei la proces, pe motiv că avocaţii apărării nu au putut consulta dosarele cu care s-a prezentat acuzarea, lipsind la dosar *Instrucţiunile* din... 11 Septembrie 1941 relativ la evacuarea evreilor din lagărul Vertujeni-Soroca, elaborate de dl. Inspector al Jandarmeriei României de Est în biroul său chişinăuian, colonelul Meculescu:

– În conformitate cu Ordinul dlui general mare pretor, binevoiţi a executa următoarele:

– Evacuarea celor 22 150 evrei din lagărul Vertujeni-Soroca va începe în ziua de 12 septembrie 1941 ora 8 precis pentru a fi trecuţi peste Nistru în Ucraina...

– Document oficial, Chouchou, scrâşni din măselele-i de leu Belizarie, şi se întrebuinţează formula provocatoare *Ucraina* pentru nişte banale teritorii transnistrene curat moldoveneşti! Mare dobitoc, neşcolit, needucat geografic!

– Evreii din lagăr vor fi formaţi în grupe de maximum 1 600 inclusiv copii pentru fiecare itinerar, formând astfel un convoi.

– Aliura de marş va fi de 30 km pe zi, iar efectuarea întregului itinerar se va face în trei etape...

– Treizeci de kilometri pe zi! încreţi rădăcina nasului de sub prea negrele-i sprâncene negruţa Clarissa copil, gata să fugă de la Basel. Inclusiv copiii!

– În războiul acesta, recită a tăiş de vârf de piramidă ierarhică mareşalul de propagandă Horea Bratu, întins pe toată suprafaţa pământului, evreii nu pot fi scutiţi de suferinţa, de asuprirea şi de mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană şi din cauza traiului în condiţii sanitare insuficiente cad şi vieţi evreieşti, aceasta înseamnă că legile de neînfrânt ale războiului – pe care nu noi l-am provocat – supun şi pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâia mor cu miile în fiecare zi.

– Dar ca om de concepţie europeană, de etică, echitate şi echitaţie Saumur, nu am tolerat niciodată şi nu pot să tolerez crime împotriva nimănui. Am luat şi voi lua măsuri ca acestea să nu se producă nici contra evreilor, oriunde s-ar afla.

– Domnilor, interveni belicos antiantonescian ajutorul de comandant inginer ortodox Ghiţă Tabarcea, investitor fanatic în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago – să fim aici în State mai mulţi decât polonezii! –,

deoarece era un opozant la strategia Fraților Ghizdavu de infiltrațiune limitat californiană doar în Triunghiul de Silicon Santa Clara-Hollywood-Las Vegas, eu stau pe gânduri și mă uit la simularea cum trage să moară colonelul Moga, parcă anticipând că nu trebuie eliberată de sub jugul fascist decât Slovacia, deoarece cehii lui Havel nu numai că nu ne vor fi vreodată recunoscători, așteptând și pe România lu' Iliescu, ca cu toți cinci odată în val galițian româno-ungaro-ceho-slovac-polonez să penetrăm aspru megastructurile euroatlantice, zguduindu-le din temelii, ci vor manifesta stalinism față de aliatul nostru german, alungând din Munții Sudeți ai lui Burebista, sute de mii de purtători arieni de o civilizațiune la al cărei nivel zootehnic și meșteșugăresc nu se va ridica niciodată, ca raport calitate/ preț, prolifica massă slavă mereu în expansiune... Nu numai în aceste pitorești gablonzuri alpine, ci și în nordul dăruit pe de-a moaca polonezilor, cum ar fi Marea Silezie cu tot cu Breslaul nostru românesc, cețoasa Pomeranie cu etern răzvrătitul Danzig al lui Toma Nour, teuton de-al nostru din Țara Bârsei, care stăpânea inițial și toată Prusia, cu atâta temei încât profețea la bătrânețe până și locuri unde vor pâlpâi statui ale lui Lenin, pe când Livonia, Curlandia, Memelul, Klapeida, Kurlandia, Estonia, Letonia, ba până și Lituania ceea ce Hitler însuși a cedat-o-n septembrie 1939 după ce Ribbentrop o cucerise la 23 august 1939, toate, toate, vor fi-n *uie*, dragă, făcând iar accesibile, fără pașaport, peisagistului fotograf Marius Ghizdavu, acele romantice coline și lacuri ale Mazuriei, ce cavalerist în virtutea inerției, coborând dinspre Iași dificila pantă a Dealului Șorogarilor, nu se mai putea opri să nu le evoce expresionist, astăzi un astfel de peisaj țipător fiind cotat la prețuri halucinante de către colecționarul american Vasile Iowa, samsar de-al xenocrației feseniste spălător de bani infecți!

– Într-adevăr, cu respect ascultându-l longevivul avocat profesor camarad pensionar Doru Bălușeanu, îl strângeau adidașii Plugar, pierdută fiind tehnica mioritică a confecționării opincilor cu zurgălăi, – noi am asistat doar la primele două mari secvențe ale celui de-al treilea conflict mondial cioc-cioc, dintre marile rase europene de naționaliști. Mai întâi, s-a convenit ca nomenclaturile grele, cu pivotul lor securitatea, să doboare comunismul, fără grijă că vor fi prăvăliți și beneficiarii acestui sistem, deoarece dac-au pierit și unii cetățeni, nu poate fi vorba pe numărate de genocid, Cortina de Fier delimitând, cu o destul de bună aproximație, unde încep rasele neglijabile și unde se pot purta și negocieri economice fertile. Mai apoi, s-a mers recent la ștergerea granițelor pentru a se putea implementa, în această a doua secvență, reguli noi ale jocului de Război Perfid, nesfânt, încât să se evite pagubele absurde, care ar fi inconfortabile pentru orișicare investitor colonial. Mie, ca analist ce-aș merita să mi se livreze un tânăr să-l învăț duminica democrația de a fi român verde, dând eu și note la politicienii clipei telenovelei, de față fiind la tembelizor întreg Neamul, fiindu-mi ușor a anticipa că ce urmează e o *revanșă de revenire* a capitalului pe zone de influență economică, deci una politică de înjugare a masilor tâmpite și retâmpite, căpiate, neîncăpând dubiu că aliatul nostru natural rămâne tot Reichul sau NeoReichul,

adică democrația germană, într-un nou Război Sfânt de prăvălire a ultimelor urme de bolșevism, de la Dunăre la Volga, de la Bratislava noastră cea revendicată și de ungurime, la Universitatea Kazanului, fundată de-un călugăr tătar, tuns la Cazanele dunărene, Decebal prorocind că vor studenți acolo și Tolstoi, și Lenin.

– Fiind limpede, nu îl contrazise camaradul Tabarcea, chit că el chitea a cuceri țara Bushilor nu p' a rușilor, că, ca Conducătorul Statului în precedentul conflict perfid, noi nu trebuie să ne legăm mâinile bătătorite pe coarnele plugului, printr-un odios tratat ce-ar fi de scos mâine la masa verde sau la vreun proces, oricum confrații de afaceri germani având a respecta tacit *regiunile noastre*, însemnate cu sângele subordonaților lor, de generalii Moga, Lecca, Damian și Noveanu, cum ar fi ceea ce reporterul Marius Ghizdavu numea „Bijuurile Reginei Mame Elena", adică Odessa, Ialta, Donbassul, Kubanul cel colonizat cu bănățeni încă de pe vremea lui Iancu de Hunedoara, Cecenia noastră, Stepa Calmucă și Cotul Donului, spațiul vital rus fiind situat de Divinitate la nord de linia ferată Brest-Gomel-Kursk-Voronej-Saratov, cum arăta deja exploratorul Ion Neculce, al cărui tată a fost omorât de craiul sovietic Sobieski pentru că se opusese arderii arhivelor ieșene, cum procedaseră deja cominterniștii săi slavi și cu cele sucevene, în scopul cinic să rămânem noi românii fără Trecut, ca istoria nostru să se inițializeze la 20 Maiu 1990 de Thanksgiving Day, ca să ne amintim la răscruci cine ne-a vârât cu râtul în urâtul NATO, ba chiar și-n *uie* muie!

– Cum cine, domnilor? dădu din umerii îngerești la București ca la feciorii din Fetești Isadora noastră. Bibliotecile și arhivele sacre unde ni sunt?

– Iliescu este principalul vinovat, fată hăi! se feri a polemiza cu acești imperialiști revizioniști americanizați președintele voievod Zahei Avăcăressi, căruia-i surâdea, ca Chouchou muribundului Ariel Moga, *scenariul cu Șmecheri și Fraieri* ce ar fi permis ca, pe fundalul Reconcilierii Naționale prin distrugerea arhivelor, cum a bibliotecilor Moldaviei de către Sobieski, lunetista Clavdia Chauchat să-l atragă la Davos, ca reprezentant permanent al României, pe cel mai avizat dintre criticii săi, singurul iubit necondiționat de bobor, cel emanat cu tronc chiar și electoratului nu numai mofturos ci și exigent, de la care puteai să te lămurești că nu e deosebire turistică între a avea la Meșterul Manole, în celebra mănăstire, ori pe soții Ceaușescu, ori pe soții Hohenzollern, dacă atragi *capitalul distractiv occidental* la Curtea de Argeș, înjghebând pe colinele de la Zigoneni un Dracula Park, să sperii vulpoii care pândesc lebedele din cel lac argeșean.

– Primejdia, bătu cu degetul Marius în monitorul ce proiecta Ansamblul Funerar de la Sigmaringen, e ca acești cehoslovaci pe care i-am ajutat la 1938-1939, ca și la 1968, acești polonezi pentru care am riscat enorm să ne atace, în toamna lui 1939, *ambele* totalitarisme muncitorești ce le vânau Tezaurul, și mai ales în mod deosebit de deosebit, dulce contesă Nóra Erdödy, acești maghiari pe care i-am slobozit din totalitarismul belului Kun la 1919 și din al lui Szálasi Ferenc ca al doilea Regent, la 1945, când în februarie, ocupând noi sub faldurile Tricolore Regale, ah, tot fără a o anexa, Budapesta noastră, a salvat-o de la niște

bombardamente nimicitoare, cine? Păi, tot faimoasa mea verișoară Elvira, făcând lobby la Ialta să deturneze Stalin către Dresden, acel horror super-bombardament aerian de 135 000 victime ce i se destina Budapestei de către Roosevelt și Churchill, plus pustiirea a pustă a podurilor dunărene și arhitecturilor, înălțate doar din sudoarea țeranului ardelean, ca să aibă, vasăzică, ce Art Nouveau nimici supraomul pilot Art Deco anglo-american, excitat orbitor de feromonii huni ai localnicelor, cum explică scriitorii slugarnici optzeciști postmoderni că nu orice crime de război sunt crime de război! Da-da, marele pericol e acum ca Valul primilor chemați în UE, acumulând principalele investiții euroatlantice și progresând, să se ajungă la un asemenea Decalaj încât să ne cumpere, iugăr cu iugăr, din Transilvania, un Lebensraum și mai întins decât pierdut-am când au decupat-o Muss și cu Hi, cu acordul lui Stalin și al marionetelor sale, Ciorchilla și Ruzvelta, Virginico, încât regăsim cu tristețe-n Istorie, mațele unei Noi Alianțe cu imperialismul nemilos german, urmând ca actuala lacomă *cleptocrație* să-și transfere spre Răsărit miliardele negre stocate în raiuri fiscale, încât prevăz prin seculi că iar vor fi ale noastre toate cele dobândite cu sabia: bijuterii ale solului meu și subsolului tău, precum Odessa noastră, Ialta mea, Donbassul nepoților mei californieni, Kubanul tău, Isadoro, Cecenia ta, Sergiule, Stepa Calmucă, să te nevoiești în pustie, Atanasie, Cotul Donului tău, să scrii romane-fluvii, Jenele!

– Ești *incompetent*! îl provocă țărănește Narcis Moga Dabija, de sus din turela carului blindat, care scârțâia ruginit presei că l-a făcut *impotent* pe vecin.

Ca și cum familia Moga ar agoniza etern, dospind Valea Ursului Agresiv la castel, o ostilitate neagră față de Valea Râului Negru ghizdavian. Nu numai pentru că ex-doctorul Cezar Bogza manifesta puternice tendințe anexioniste, bazat pe vinderea de către ex-senatorul Alecu Ghizdavu-Șaraga, în septembrie 1940, a Castelului de Vânătoare, doar în scopul de a poseda capital lichid consistent, în perspectiva *românizării* întreprinderilor evreiești și a fondului imobiliar, mărindu-se brusc salariile și pensiile, ci era la mijloc și ofensa adusă enormului general de burlacul insolent Marius, de fapt un timid retractil, ce a pictat pe Olguța, Cocuța și Nunuța ca pe niște *fete de măritat*, dar fără *a cere* pe niciuna din ele, pe motiv că vremurile-s cam clătinate și riscă s-aibă niște copii asupra cărora să nu poată presta el niciun efort educativ, dacă vor fi recrutați de statul totalitar să facă poliție politică, în slujba intereselor cominterniste...

Ca și cum ar fi venit de pe un alt glob, americancele fraților Ghizdavu nepoței, Alex și Vicky (Walt), anume Julia și Betty, le vorbeau copilașilor lor, Emily, Gobind, Nilă (Niel), respectiv Lizuca, John, Caroline, Marlon, despre Odessa, Ialta, Donbass, Kuban, Cotul Donului, Cecenia și Stepa Calmucă ca când ar fi fost niște *localități*, a căror Eliberare s-o vestit cu bum-bum de tun din Kremlin, pe când la capetele unui joagăr strălucitor ca cizmele marelui Führer de 8 noiembrie și ale genialului Stalin de 7, Marius și Octavian decupau un buștean, s-aibă-n ce sculpta cu barda căpățâni de eroi Andrei Ianuarievici Hurmuzakov, care ulterior a cioplit, în Disneylanduri și Dracula Parkuri, replici bucovinene

pentru Domul din Firenze, Statuia Libertății, Capela Timișorenilor, Sabia Victoriei de la Țarițîn, precum și clona Stâncii lui Decebal din Cazane.

– Ești completamente incompetent, impotentule! repetă sfidător Narcis Dabija de tresări Chouchou din adormirea de priveghease pe alpinul, pe rupestrul ei bărbat, visând constatarea arheologilor că n-ar încăpea trupește în niciuna din criptele necropolei noastre oficiale de pe malul cu margarete al Hronului.

Dar Marius Ghizdavu nu răspunse la provocările tovarășului Tichie, ca să nu complice situația navetistei pediatre, Dora, la Titu Târg, asupra ei activistul proto-civic având câtă putere-i dase grupul Dimitrov, Manuilski, Ana Pauker, Vasile Luca, Leonte Răutu, Pintilie Nicolschi, Valter Roman și Iordan Dragan Rusev (Petrică Borilă), pe când ai noștri se retrăgeau, vremelnic, din demersul unei înstăpâniri fulgurante și însclipitoare peste Cele șapte bijuuri ale Reginei Mame Elena, de-ar fi exclamat un admirativ *Harașo!* până și Mihai Viteazul, cel tot atât de nenorocos precât Măria Sa Regele Mihai Întâiul, al doilea ziditor de patrie română cu perspective recuperatorii în Kultură, prin exprimarea cât mai clară spațial a *pohtelor* noastre, nici Fukuyama neputând întrezări azi până unde poate duce cooperarea Cleptocrației noastre cu investitorii germani și finlandezi, într-o Europă lățită postmodern de Xenocrația globală, de la basci pân' la alasci!

Elvira, însă, copilărise intensiv la Valea Ursului, măcar atât cât să învețe Paradisul de la ciobani sau plugari, cum și Eliza noastră la Năpădeni, așa că nu găsi nicio înțelegere pentru refuzul de a polemiza al vărului ei pictor. Ea îi gâdilă ca-n 1001 de nopți pe cei trei petrecăreți din sauna Carl Gustav Mannerheim a Palatului Livadia, să se râză cu lacrimi, cum obișnuia și loialul nostru aliat Hi la discotecă la Obersalzberg, care pe un ton de proces-verbal, tocmai îi restituise *in integrum* la ureche lui Antonescu Ardealul, cam târziu, abia când se reocupa România de Est și de Nord de către totalitarismul sovietic 1940, acum din ce în ce mai Ucrainean, însuși Jukov primind un Front cu *acest* nume marginalizant, pe când fronturi cu nume pur *rusesc*, ca „Kalinin“, șeful lui Stalin, nu se aprobase, ceea ce va umaniza oarecum statuia lui Lenin de la Königsberg, replicată de Andriușa Hurmuzacov la Sonnenheim, pentru multiple parcuri de agrement-turism, dedicate Elvirei triste, ca una ce-și pierduse-n bombardamentul AA din 4 aprilie 1944, părinții, mâța și păpușile, încât, disperată, rujându-și hollywoodian buzișoarele-n formă de cur de găină neoprotestantă, ajunsese să cânte viral pe YouTube ce-auzise de la mahalagiii brusc antiamericani printre ruine, în micuța cârciumioară din Ferentari, maneaua antonpannescă *Ține, Leano, cu Ruzvelt!*

După care captare a tele-bunăvoinței clienților ei, o spuse ca pe șleau în epoca hleiului, când fără camioane americane, rușii nu mai avansau înainte:

– Detest ce le-au făcut anglo-americanii galițienilor, iar cartea pupincuristă a istoricului de orientare imprecisă, catâr impotent, Narcis Dabija, de organizează el vânători de cerbi, capre negre și urși pentru protipendada xeno-cleptocrată, la Valea Ursului meu, *The Holy War against Bolshevism*, nu m-a convins nici cât ai chiorî o suricată, cum că românii eroi tineri, cărora le-a jertfit Căinaru 1681 pagini

ditirambice, în cartea proiectată încâlcită ca el însuși să nu o mai poată citi, au fost doar niște... cotropitori și că ce rămâne Gloatei să rețină, dacă ea ar mai ceti în bibliotecile goale și reci, ar fi doar războiul de la Prut până la Nistru, adică deportarea populației minoritare... Asta în linii mari, căci în linii mici, de megieș hrăpăreț azi, sunt dezgustătoare unele înțepături otrăvite la adresa istoricei familii a Ghizdavului meu verișor Marius și, în fond, luați la țintă, ca din bombardier, la Villa Izvorașul, apar și mămicuța mea, Amelia, cam evreică, și tăticuțul meu, senator Alecu Ghizdavu, coordonatorul combaterii infiltrațiunilor cominterniste după 1917. Deci Eu nu servesc măgăriile catârului. Îl bag în mă-sa cu cartea lui!

– Ba trebuie să le înghiți! îi trase acestei Elvire un lipicios de săpun șut în bucă, zburându-i lacrimile, un client ce profitând de ceața saunei ialteze își risca buna imagine electorală. Noi avem, domnișoară, la librăria congresmenilor care și-au votat dreptul de a purta, sub hainele croite la Strasbourg, pistoale de spărgători de bănci, exemplarul original cu care s-a prezentat Regele Carol al II-lea la Hitler în toamna lui 1938, imediat ce codoașele democrații colonialiste Anglia și Franța i-au legat de patul alb cu șevalet de la München, pe frumoasa Cehoslovacia, ca s-o reguleze-decupeze sado-maso, și să se pișe pe harta ei câte doi, nu numai pentru plăcerea sudetă a Reichului însă! Ci și Ungariei, călărite ca o iapă albă de către amiralul Horthy Miklós, i s-a anexat printr-un prim Diktat din pururi nazista Vienă, păzitoarea kafkiană a Schengenului, o halcă de vreo 12 000 kilometri pătrați, locuiți în principal de acei maramureșeni care n-au urmat pe miticul Dragoș spre Moldova, Siret, Prut, Nistru și Bug, ci pe legendarul cavaler Toma Nour, spre teutonicele sale bârsan-bănățene întemeieri hanseatice din cărămidă, ca Ktitor... Da, mai avem un exemplar ghizdaviot idiot din *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, care stă mărturie că Mutulică ăla de la Ziduri, *paraliticul* ăla lubric din căruciorul împins de Lina și de Codin, istoricul labagiu Voicu Ghizdavu, a uneltit contra Păcii și Omenirii! L-a instigat pe afemeiatul de Carol II **să cucerească URSS**, în octombrie 1938! A visat la a dezlănțui cel mai pustiitor război, cele mai cinefile crime! Poate ar fi și reușit după 8 iunie 1940 să-l convingă pe Regele Carol al II-lea, amețit de Serbările Deceniului Restaurației în desăvârșită Unitate, **să treacă Nistrul**, dacă n-ar fi crăpat în 15 februarie 1940, la Ziduri, anticipând răsfirarea, sub barosul realității, a stupidului vis al generației sale naționaliste, absurda Românie Regală Mare, stat tipic imperialist, înșăilat de burghezo-moșierime din teritorii străine, ca haina din petice a unui cerșetor panchist de pe treptele Catedralei Mântuirii Neamului Prost din postromânism!

– România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, respect! tuși convulsiv uriașul ce impresionase atât de neplăcut pe demoazela Chouchou de Cocagnac, zdrobind sub el armăsarul Școlii de Cavalerie de la Saumur, încât în loc să-și adaoge un stagiu de trei luni la Regimentul 16 Dragoni din Toulouse-Lautrec, fusese transferat tocmai la Școala de Conectică și Transmisiuni de la Versailles, ajungând un desăvârșit stat-majorist ce însă din nevoia de a respira aerul eroismului montan, preferase Frontul și anexase pe vecie, în Caucazul

nostru, Cecenia și Daghestanul, la România antonesciană, să iasă la Marea Caspică prin portul Mahacikala, localitate redenumită, vremelnic, de niște pedepsiți din linia întâa, Majadahonda. Fosta Românie Mare, desperă el de viitor în timp ce ea rupea petale de margaretă, dac-o mai iubește sau o lasă impară, desperecheată, cu ogarii și prepelicarii, tocmai a ajuns la acea *masă critică*, fiindcă numai de la o anumită cantitate de uraniu se autoîntreține, sub plopi, reacția nucleară americană ce ar pulveriza Münchenul și Nürnbergul în 16 iulie 1945, dacă nu se va produce între timp *Scurtarea românească a Războiului Existențialist*, prin actul aproape sexual de confuz de la 23 August 1944, anunțat de Regele Mihai, deși înregistrase și Lucrețiu Pătrășcanu proclamația, cu vocea sa de cărturar bolșevic, care dacă n-ar fi fost ucis de Dej, se prea poate c-ajungea el în fruntea îngustă a parrtidului și dezghețam *noi* românii Destalinizarea, de să ne strivească la 1956 Bucureștii în locul Budapestei totalitarismul ucrainean șugubăț al lui Hârrrciogan Magnificul, care n-a înțeles niciodată că numai o Moldovă foarte Mare, din Carpați până la Bug sau Nipru, poate dezintegra ireversibil România Regală Mare, despre care chiar geograful Voicu Ghizdavu susținuse – cam cum tu că ții la mine, Chouchou – că *e pe muchie*, găsindu-se geograficește, de la Balcic la Săpânța și de la Hotin la Bohotin, Bolintin și Ada-Kaleh, exact-exact pe dimensiunea de la acea Masă Critică la care se autoîntreține Explozia Culturală... Dacă rupi *o singură brazdă*, Chouchou, dacă *înstrăinezi* măcar un inch pătrat, atunci reacția în lanț, de generare a marilor energii culturale, columnar vertical ca plopul de la Los Alamos, se atenuează repejor, până la extincție, și rezultatul devine coitus interruptus că nu ne mai îndeplinim aici-șa Destinul Latin, cum francezii, italienii și spaniolii, ca sarcină... geografică, adică misia noastră civilizatoare, în imensele spații din Răsărit, până la Marea Caspică, admirată de mine de pe călutul abhaz de munte, la umbra farului de la Mahacikala, cugetând că e sviașcennaia obiazannosti din partea nacialnicilor noștri să mă căftănească namestnik al acestor regiuni aproape pustii, pe care acești slavi, plugari destoinici, care se înmulțesc ca insectele, nu se pricep și nici nu pot să le pună în valoare decât dacă sunt consiliați și guvernați de *un element civilizator*, ieri elementul german vareg, iar mâine, după ce anglo-americanii vor prăvăli germanismul, desigur elementul românesc, pornit chiar de aicea, din Muscel!

– Asta-i bună, Ariele! protestă nevasta franțuzească suferindă cu nervii că nu-și putea ține curul zvelt în Raiul Culinar de la Valea Ursului, mai ales după ce România s-a românizat singură. Dar cine a susținut, mă, aici că Ana Pauker l-a faultat pe Lucrețiu Pătrășcanu pentru că n-a radicalizat revoluția de să se poată fuduli *bolșevicii*, către Armata Regală, cum că *ei*, nu generalii, l-au răsturnat pe Mareșal? Am zis *eu* cumva că s-a șucărit Stalin că, scurtându-se românește războiul, n-au mai căzut megabombele-n UE, pe München și Nürnberg, ci-n Asia, pe Hiroshima și Nagasaki? Vezi că, agonizezi tu, agonizezi, dar o iei razna de tot!

– Vina unchiului tău Voicu Ghizdavu, Elviro, o ciupi și se pronunță costelivul acuzator public de la Ialta, e că imediat după Münchenul din 30

septembrie 1938, a elaborat acel material ațâțător la un nou război, direct în limba Hohenzollernilor, nu în austriaca lui Hi sau a altor cancelari, senzaționalele *Beiträge...*, iresponsabilele *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse*, adică Odessa noastră sovietică și Varna rusină (anticul Odessos), somându-l pe Voievodul Culturii Carol al II-lea să treacă zgomotos Nistrul, și eventual Bugul, spre noi aici, spre piscina Livadiei din Crimeia, pe motiv că soarta postbelică a României **nu va fi mai rea**, la Pacea Sovietică din 1947, *ca agresoare*, decât s-aștepte ca proasta a fi mutilată-n 1940 de *ambele* totalitarisme muncitorești, mizând pe resortul moral roșu-albastru că i-ar durea undeva-n spiritus rectus pe Învingători, la ospățul biruinței, de particularitatea că, întâi la Răsărit, și din 1944 la Apus, voi ați purtat doar o spravedlivaia voina!

– Pentru o cauză dreaptă, bă, bătu cu creionul chimic în microfon Narcis Dabija Moga, nu se implică decât cei care, înarmați până-n dinți, au fost totuși provocați de diferiți inconștienți, ca tovarășul Tichie. Dar, la 15 februarie 1990, când la București se uneltea să se smulgă barba cioclului Ceaușeștilor, Voican, în clădirea Guvernului, iar la Stanford emigrantul la California deschidea, Octavian, arhiva lui tac-su, împlinindu-se 50 de ani de la decesul cărturarului, și al **Cărții** care o fost România Regală Mare, ce le-a sărit în ochi specialiștilor? Tocmai acea Anexă la *Beiträge...*, acel apendiciu infect, *Cazul Baiazid (Fulgerul)*, care printr-un nefericit concurs de împrejurări complexe, fractale și catastrofale haotic, a declanșat totuși, din Muscel, un dezastru global, WW2, Războiul Existențialist!

– După cum se știe, pipăi el consolator buca învinețită a celei mai frumoase romånce jertfite în Răsărit, Regele ăla Playboy II s-a milogit în toamna lui 1938 pe la francezi și englezi, să i se dea armament pentru a ataca mișelește Imperiul muncitorilor și țăranilor, pașnica Uniune Sovietică, aliata democrațiilor, în contra fascismului, dar și în contra galițienilor, angkorienilor și altor rase minore de pe glob, cum ar fi și guantanamera noastră. Dar Parisul și Londra au făcut mișto de Rege, că să-și ieie arme Krupp de la Hitler, deoarece oricum galițienii nu contează pentru Occident decât ca *trupe de desant*, care să-i înfigă stiletul Germaniei pe la spate! Or, a merge invers, aliat cu Axa, era doctrină legionară sadea, deci Rex s-a tot sucit și a dat mesaj de l-au strangulat ăia pe Căpitan, binemeritând astfel de la cine ar fi trebuit să-i ridice un mausoleu regesc până acuma, la Biarritz!

– Nu se există, alese Svetlana Iordanca Filipescu leucoplastul și rivanolul, țară unde, datorită muncii organizatorice a comuniștilor, forțele democratice să fi obținut atâtea succese în luptă dreaptă cu elementele de dreapta extremiste: lichidarea căpeteniilor Gărzii de Fier, la 30 noiembrie 1938 dimineața, a fost o performanță ca și cum Regele Italiei sau Președintele Germaniei ar fi strangulat pe Ducele Mussolini sau pe Führerul Hitler, cu staff cu tot, *înainte* de ca puterea s-o fi dobândit pentru a împinge gloatele spre cele mai urâte crime imperialiste!

– Și cu toate acestea, țiui de durerea alcoolului sanitar Muhală Muistu, ștergându-și ochelarii pentru a cartografia în amănunt rana interbelică a Elvirei, eu personal nu mi-aș dori să fi trăit ca rezident permanent în spurcata Românie

Regală, fără șapte televiziuni care să-mi arate fiecare câte trei miniștri făcându-și zi de zi datoria față de care i-a numit, față de care i-a votat și chiar fața de canaliile inconștiente care cârtesc împotriva sensului istoriei, care este astăzi a ne împreuna zilnic, ca Zeus, cu Europa, de la basci pân' la alasci!

– Trecând pe la damasci! completă arțăgos livid camaradul pensionar comandant Băluțeanu, convins că recreștinarea Turciei de către noii cruciați, e un pas către a Palestinei, pe care ai noștri pe la Strasbourg o pot sacraliza, impunând acestei Asii Mici să se bizantinizeze integral, cum a și fost, anume ortodox.

Departe de Franța, în Slovacia, rănit pe malul Krupinei de o Clavdia Chauchat, care trăsese în el cu un arc sportiv Walkiria, nu ca să-l omoare, ci ca să nu-i scape, generalul alpestru Belizarie Moga, carele a anexat pe vecie Cecenia la Imperiul Românesc *în curs de conturare* de la Oder pân' la Volga, de la Beciu pân' la Astrahan, își închipuia că catolica-i Doamnă Clara îl coboară-ntr-un somn hipnotic rece, ca-ntr-un cavou blindat cu termopan, gesticulând teatral asupră-i, supusă fin de intrigantul Vlaicu Vodă, niște cruci ample, ca pentru drac bătrân.

El se gândea acum disperat că Regele Carol al II-lea a făcut relativ rău, opunându-se unui guvern tehnocrat Corneliu Zelea-Codreanu, deoarece aliindu-ne în 24 de ore fix cu Axa Roma-Berlin, în iarna 1937-1938, ar fi fost evitate, sau mult diminuate, dureroasele amputări de la 1940, iar Războiul nostru de la Răsărit ar fi căpătat o aură aurorală *pur imperialistă*, cu plecare direct de la Nistru, ceea ce i-ar fi dus probabil pe alpiniștii săi nu doar în Caucaz, nu doar în tociții Munți Ural, ci poate chiar la adevărații munți de munți, cum ar fi Pamirul, să înfigi lancea Tricolorului Regal în Pik Kommunizma, la 7495 m, mult mai sus, cu aproape un Rarău de-al Căpitanului, peste cât au suit camarazii germani drapelul Mein Kampf pe Elbrus, la numai 5633 m, așa să știi, Chouchou iubită!

– Refugiile alpine, zise cu tristețe în bunătatea ei slavă Clavdia Chauchat, după ce se văzu cu el în fortăreața celebrilor taumaturgi daci de la Davos, să-i repare plămânii uzați după ce el despicase (ca Mihai Viteazul Carpații) Munții Matra, Tatra șl Fatra, păstoriți de ciobani sadovenieni de la Chiatra, consecvenți toponimic și exersând rime pentru cea mai frumoasă baladă pastorală a lumii, tot ceea ce e înalt și aproape de cer reduce relativist dimensiunile spațiale, ba chiar temporale, Ariele! Nu de 24 de ore a fost vorba atunci! Ci de 48!

– Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micii Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice, și n-am niciun atașament pentru Societatea Națiunilor, în care nu cred. Eu sunt pentru politica externă a României alături de Roma și de Berlin, alături de statele revoluțiilor naționale. În contra bolșevismului. În 48 de ore după biruința Mișcării Legionare, România va avea o alianță cu Roma și Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice în lume!

– Caz în care, Chouchou, zâmbi el serafic cu gura-i aurită de Om Mare, aș fi anexat la România Regelui Mihai Întâi Viteazul, cât aș fi văzut cu ochii și binoclul Zeiss de pe Pik Kommunizma, de la Buhara și Samarkand până la Fergana și, vădit al nostru, orașul Frunze de pe Ciu! Unde s-a născut întemeietorul

armatelor roșii, tovarășul Mihail Vasilievici Frunză, în casa din Pișpek, cum se numea pe atunci acest nod strategic, a unui felcer român, mânat în acele exotice regiuni nu de nostalgia unui loc de muncă original, ci de Destin, având a plodi atât pe biruitorul lui Kolceak, cât și pe-al lui Vranghel în unul și același iscusit manager militar de partid și de stat român! Român!

– Român și scenarist, căscă și murmură Clavdia Chauchat, convinsă că vede un film Mosfilm tebecist despre suferințele, caznele femeilor napolitane, după un scenariu intitulat inițial de M. V. Frunze „Civilizatorii europeni și Marocul“, în regia lui Marinescu, celebrul comandant de submarin baltic, care a întemeiat Flota Roșie, făcând-o capabilă a se aventura până la Casablanca și la Ingrid Bergman, Marius, în Atlanticul pierdut de către submarinele hanseatice...

– Rămân la convingerea, o plesni felcer Lecca vesel peste bucă încheind tratamentul, că speriat de pre-Diktatul de la Viena din 2 noiembrie 1938, Regele Playboy 2 nu s-a abținut să nu-i arate în 24 noiembrie Führerului *Planul Baiazid Fulgerul,* întocmit de profesorul Voicu Ghizdavu, militându-se acolo pentru un atac preventiv, de Război Sfânt tipic, împotriva prietenei noastre, pașnica URSS, desfășurat cu viteza unui Blitz, ceea ce va fi influențat pe Hi, umilindu-l că Imperiul Roman în curs de așteptată alcătuire Românească, a căpătat o dinamică fără egal, superioară net celei a șovăielnicilor arieni, cari capătă deocamdată teritorii ca la cazino, din combinațiuni și speculație, fără a îndrăzni a trage sabia!

– Poate că Vojdul nemților nu vedea aici, o ciupi el de țâță ștergând-o de abur englezește, decât încă o scurgere... O scurgere de informații. Căci orice analist statmajorist român anticipa cedarea către Ungaria a Maramureșului-din-nordul-Maramureșului și insista ca Armata Regală Română să ocupe cu tancurile ei *acest teritoriu* cel mai târziu până la 1 noiembrie 1938, pentru că el va fi folosit la 31 august 1940 ca mâner al cuțâtului ce va fi înfipt în inima României la Viena. Or, ideea de a alăpta Ungaria îi venise lui Hitler *după*, binișor după ce consilierul aulic cinovnic de rangul al șaptelea, Voicu Ghizdavu, de ziua lui Marius invitase, la bairam, pe Rex incognito la Ziduri, înmânându-i deci la 1 octombrie 1938 memoriul *Contribuții la dilema/ noada gordiană a celor două Odesse* și explicându-i că *Onoarea cere să atacăm* ca agresori clari, impertinenți, suprarealiști, Imperiul Sovietic, Măria Ta, căci a lua înapoi ce-i al tău, ca pe muierea ajunsă roabă-n câșlele tătarului din umbra Cetății Albe, nu e nici Istorie și nici măcar Literatură, e fapt divers, și cam umil, sincer vorbind!

– Toate aceste elucubrații, concluzionă plauzibil istoricul europarlamentar postmodern Saie Buburuză, dușman al arhivelor, scuturându-și pe pântecele ei aburit cenușa ca de om, a pipei, confirmă cu putere milenară că, în Planul nostru Românesc de cucerire a Lumii, Elviro, Ghizdavii au jucat încă de la Ulea Spătaru roluri notabile, absurde sau incredibile, pe care organele noastre competente abia au început să le deslușească tocmai în arhivele euroatlantice, nefiind încă deschise și cele sovietice, iar ale noastre fiind vraiște. Ce știm concret, ghicim doar de la harnicii istorici de investigație Narcis Moga și Erdödy Zsuzsa! Ambii avertizează

Occidentul că degeaba face valuri Marius c-a ajutat el în Războiul Sfânt o familie Honig, deoarece bunicul său, filfizonul aventurier Denis (1833-1930), a avut tovarăși de petreceri de un extremism mai feroce decât ăl codrenist sau simian, fiind citați ca martori niște profesori ieșeni *cuziști*, chercheliți în bortă, la Ziduri!

– Da, cunoaștem că logofătul arghirofil Iordache Ghizdavu (1781-1867), muuult după ce pururi nazista Vienă a rupt de la trupul Moldovei Bucovina în 1771-1777, a observat cu ochii lui de romantic, în 1806-1812, inclusiv sub invadatorul generic, Kutuzov, că pe măsură ce anteriul *ocrotitor* al Imperiului Otoman se retrăgea, nu Habsburgii (Vestul), ci Romanovii (Estul) valorificau vidul de putere, jefuindu-ne pre noi și batjocorindu-ne sălbatic. Dar vor profita de schimbare și israeliții prigoniți de toți în acest vast Est european nestatornic, împotriva Refugierii cărora la noi la Ieși, filfizonul mitoman Denis se zice că s-ar fi lăudat unor oaspeți cuziști, pe la 1920, poate și altora, că în sinistrul castel de vânătoare de la Valea Ursului, tocmai taică-su, logofătul iluminist Iordache Ghizdavu, ar fi scornit, încă de pe la 1866, bruionul pentru... *Protocoalele Înțelepților Sionului*, cu care născocire diabolică chiar el în persoană, Dinicu (Denis) Ghizdavu, pe la 1900, s-ar fi prezentat Țarului Nicolae al II-lea, dându-se drept demn urmaș al exploratorului Dinicu Golescu – celebrul vecin de moșie ce chiar tăinuise cu Țarul Alexandru I, vizitându-l pe la 1823 la Peterhof.

– Securitatea țaristă, Ohrana, Sutele Negre nu s-au mulțumit cu rezumarea și difuzarea abjectei făcături sosite din RO, din Valea Ursului Agresiv. S-au și organizat diferite pogromuri, dintre care, nu întâmplător, cele mai barbare la noi la Chișinău și la Odessa noastră, rezultatul pe ansamblu fiind însă exact contrariu la ce izolare ermetică cică hărăziseră Ghizdavii Țării. Dimpotrivă, migrația spre Regatul Român s-a întețit! Și, întru a feri Grădina Maicii Domnului de musafiri, s-a mai lăudat tembelul Denis oaspeților săi că tot ai lui ar fi inventat însăși... Mișcarea Sionistă, contribuind și financiar la ținerea unui exercițiu de Congres, în 30-31 decembrie 1881, la Focșani pe Milcov, precum și a celui, decisiv pentru soarta Levantului, de la Baselul nostru ghizdavian, din 29-31 august 1897...

– Narcise, las-o jos că măcăne! Oricine poate citi, desigur în Wikipedia, că alte biblioteci digitale n-avem, cum o fost istoria cu plagiatul din care s-au scos *Protocoalele*. Iar dacă totuși vrei neapărat terenul ăla din Valea Păcurarului, dă și tu șpagă la secretarele lui Zahei Avăcăressi, atotputernicul președinte voievod!

– Era un mod sigur de a scăpa de *ăștia*, comenta autolăudându-se în cramă Denis, adică bunicul lui Marius, – nu se opri din fake news Narcis. Filfizonul mai susținea și că a fost instigat de contemporani ca Alecsandri, Hasdeu, filozoful Vasile Conta și îndeosebi Eminescu, omul de legătură, care prefăcându-se nebun, a călătorit des la Odessa, însuflețind Sionismul local, cel mai activ, fiind convinși toți acești masoni inițiați iluminați români, că fără de *sacrificii materiale*, nu se va evita ca nou-născutul Regat Român să nu ajungă un substitut de Palestină...

– Sionismul, comentă țivlit marxist-stalinista Dorothea, oricum pornea reacționar de la iluzia existenței unei rase *unice*, care i-ar cuprinde pe evreii din

toate țările, teză deviatoare spre o contradicție antagonistă cu *interesele de clasă* ale proletariatului evreiesc și contributoare la ațâțarea vrajbei dintre evrei și alte popoare, ba chiar la oprirea oamenilor muncii evrei de la a-și aduce aportul la mișcarea revoluționară *internațională*, în scopul imund și bine mascat de a subordona interesele lor de clasă intereselor de clasă ale marii burghezii evreiești!

– Ați căpiat toți! atât zise Elvira, întorcând capul buclat și amețit către ei. Tocmai bunicul Denis i-a impus la Iași tatii să se însoare cu o Amelia Șaraga, dintr-o familie evreiască de editori și librari admirată de toți Ghizdavii pentru contribuția la Luminarea Poporului, dându-le ca dar de nuntă, așa zgârcit cum era, moșia Valea Ursului, cu vechiul conac și foișor vânătoresc cu tot! Mai mult, pe banii lui a scos, prefațat și difuzat, sub formă de broșură, studiul istoricului A. D. Xenopol *Naționalism și antisemitism*, apărut întâi în *Noua Revistă Română*, t. V, nr. 18, 8 februarie 1909, unde a esențializat că soluția chestiunii e ca românul puturos, bețiv, șmecher și leneș la carte să accepte libera concurență, lupta vieții!

– Sudak! Sudak! gemu asudat Moga, ros de grija că numai Marius e lângă fetele sale, pe când despre ginerii săi a primit numai vești legende de necrezut: pe-al Nunuței l-ar fi călcat metroul moscovit al lui Hrușciov în stația stalinistă Pușkinskaia; pe-al Cocuței l-ar fi opărit explozia unei locomotive la Kotelnikovo în gară; iar pe-al Olguței l-ar fi înghițit flăcările chiar în Caucazul nostru, prăbușindu-i-se avionul peste rezervoarele petroliere ale Distribuției din Maikop... Trei fiice, Doamne, și toate trei, fără soț! După ce, în decembrie 1941, au născut toate băieței, cam prematur, șocate de nedreptul război pe care tocmai ni l-a declarat la 6 decembrie Englitera, periclitând grav echilibrul geopolitic planetar și constrângând Japonia să ia atitudine, să își exprime solidaritatea cu cei mai viteji și mai drepți dintre anticominterniști, românii, prin filmogenicul atac de la Pearl Harbor, de a doua zi, 7 decembrie 1941, dar din păcate, dulce Clavdia Chouchou, noii noștri conducători au manifestat ingratitudine față de acest aliat extrem oriental, negândindu-se la 23 August 1944 decât la trimiterea Armatei Roșii peste Dunăre, adică la pedepsirea bulgarilor lui Rakovski și Dimitrov, prin *bolșevizare instantanee*, pentru răpirea Balcicului la 7 septembrie 1940, chiar de sub nasul antonescianismului abia instalat, deci neobservând că – prin *scurtarea românească a războiului în Europa cu o sută de zile* – lovesc Japonia, bombele atomice cuvenite atlantic Münchenului și Dresdei (Nürnbergului) vor lua astfel calea pacifică, spre Hiroshima și Nagasaki, bine că măcar Kyoto a scăpat!

– Nu e vorba de niciun Sudak aici! ieși copoiul Mișu din profesionista sa muțenie, când Lecca îi semnală paranormal că Elvira cică nu mai suportă torturile la care o supun cei trei călăi sadici ai Galiției Ghizdaviene, căci ca un text să fie correct și să te lase-n pace *haitele de cenzori voluntari ai rezidentului*, musai să coincidă până la virgulă cu șablonul standard, aprobat de Stăpânul Verighetelor. E vorba de *sâ-dac*, măi frate... La dracu, de Sri Dak din Serampore!

– Vrea să zică *sâdhak*! lămuri mamelucul Abdul, pierdut printre cei 4 900 consilieri sovietici, cazați în barăci ridicate în pripă dincolo de vilele repartizate

celor 700 de anglo-americani experți în mozaicata problematică a Gaghizdiei. Adică un practicant dac al disciplinei yoghine conștiente și extraconștiente, deci oarecum meditate transcendental la de-ale respirației tebeciste sexy, în această Ialtă anti-Davos, snobism cosmopolit și ploconire manifestând și tovarăşa Clavdia Chauchat, a cărei reținere în Elveția și returnare, împreună cu toți dezertorii sovietici care au ales svoboda uitând *să-i înțeleagă* starea de necesitate, o solicităm amical, tovărăşeşte, de la simpaticii noştri Aliați, ea trebuind a face pereche la plug de lemn cu Natașa Rostova, pe tarlalele fără haturi ale sovhozului *Desfășurarea*, aflat în reconstrucție la Iasnaia Poliana, după distrugerile cauzate Casei de Creație a fluviu-romancierului, de către banditii fasciști germani, care au fost filmate documentar! Care n-a citit niciunul din ei *Război și Pace*! Pentru că, de fapt, nu l-a frunzărit nici Hi, fluviu-romanul. Care prefera broşurile în sextodecimo, de buzunar. Care dacă l-ar fi citit pe contele Tolstoi, s-ar fi gândit de 1681 de ori la contradicția, remarcată și de eseistul Jean din Ferentari, dintre patriotismul ultranaționalist al suprapopoarelor imperialiste cotropitoare și imunitatea marilor corupți ai popoarelor pe cale de dispariție fără a se fi exprimat în Universal neavând ce narațiuni pune în bagajnik. Adică și-ar fi dat seama că se va izbi ca motoreta de un zid și ar mai fi chibzuit înainte de a ataca idealist, numai ca să salveze UE, un totalitarism care lupta pentru... pace, cu o superioritate, în oameni și material, de poate douăzeci la unu față de Axă, doar că tocmai își ucisese la plesneală Stalin comandanții mai capabili, nu din vina lui, ci din cauza incapacității căgăbăului, recrutat anapoda, de a deosebi între un mare specialist și un dobitoc cu origine sănătoasă, bun doar la pupincurit Stăpânirea.

– Este vorba de un *sâdhak* de la Sudak, cedă Elvira și spuse Totul celor trei torționari, în timp ce generalul Moga, ținut de doi felceri să-i extragă chirurgul din pleură glonțul, mugea ca o vacă de ciocolată mov. S-a nevoit pe-aici un eremit troglodit dac, în a cărui grotă, colonelul Belizarie Moga, luând Sudakul în cinstea lui 8 noiembrie 1941 și românizându-l nu mai puțin decât românizase locotenentul de cavalerie Edgar Glagoveanu, iubitul meu, această Ialtă a noastră, sau Grișa Căinaru portul Feodosia (ciumata Caffă), pentru infidela lui soție, Dora, ei bine, ce-a vârât acel uriaș luptător alpin Moga în tainițele grotei, pentru a avea ce citi cândva tineretul viitorimii? Păi, astralită și dinamită intelectuală, tovarăşi! Totul, prefăcându-se el bibliotecarei kaghebiste că împrumută *Capitalul*, și șterpelindu-i *Însemnările despre români* ale lui Marx și cartea de căpătâi a lui Ivan cel Groaznic, monografia lui Feodor Kurițîn *Skazanie o Drakule Voievode*!

– Kakaia Skazania?!! se mirară a protest Bairam Stoper și Hurie Hurry. Noi nu recunoaștem această <u>influență românească asupra Rusiei</u> încă de la Dracula și Ulea Spătarul cel Ghizdav. Numai iscoditorul de pe la 1538 la Curtea lui Petru Rareș, Ivan Peresvetov, admitem să-i fi dat unele idei, de a se sluji de filozofi, autocrației moscovite, prin a sa *Bolșaia celobitnaia* ce poate că imprima un nou avânt misiunii civilizatoare a daco-romanilor în Răsărit, dar nesustenabil!

– Astralită și dinamită, își ului el înalții oaspeți, unul scund și altul în

cărucior, pe care le-am descoperit aseară chiar sub această saună, în niște punguțe din pagini rupte din broșura aia atribuită logofătului Iordache Ghizdavu!

Mirosindu-le nu cu nasul mamelucului Abdul, care nu știe nici că la Iasnaia Poliana avem *colhoz*, nu sovhoz! Și un Mezon al Sindicatelor! Astralită și dinamită plasate de cine credeți, băi?... De Moga? Nu-nu-nuuu!... De trădătorul Marius Ghizdavu! Banditul care a mâncat cu lingurița mea jeleu de agrișe, la Zubalovo. Care a băut din căușul palmelor mele un cvas reconfortant, din mere foarte acre, pădurețe, la Kunțevo. Ca să-și propună apoi ingratul, cum cred tovarășii Focșăneanu și Lecca, demascându-l după ce au mutat arma de pe un umăr pe altul, să arunce în aer această Saună numai pentru a ridica un Teatru de Operă și Balet, sau măcar butaforia, pentru un film de-al său de propagandă, slăvind într-o tetralogie vag wagneriană imperialismul românesc reacționar!

– Astralită și dinamită! se cutremurară de groază cei doi aparatcici pe creioanele cărora apăsa roș-albastru viitorul umanității. Păi acest bandit Marius Ghizdavu nu face decât a urma acea tradiție naționalist-imperialistă ce în familia sa vine de la Ulea Spătarul cel Ghizdav, boier corupt ce-a primit Valea Ursului și Valea Râului Negru, de fapt toată Valea Râului Doamnei, ascuțindu-i lui Dracula nu numai spada, ci și țeapa!... Aici nu poate fi vorba de Operă, ci așa cum arată recuperatorul Narcis Dabija Moga, e vorba de terorism sadea! Atât în cartea sa, *The Holy War against Bolshevism*, bestseller mondial, cât și la televiziuni, el arătând că nu avea cum anticipa un biet pictor că reședința de vară a verișorului țar al Reginei sale Maria va fi gazda unui *summit* taxat de verișoara-i Elvira goalăă-n saună drept... abureală. Dar putea știrici ceva, de la ginerii de cercetare-diversiune ai vecinului Moga, că pe *uncle Joe* îl iritase cererea unor lideri ai evreilor sovietici, să fie rezervată Crimeia pentru o republică a lor, încât se vede bine *împotriva cui* acest încă-un-Ghizdavu bandit a programat mașina infernală!

– Numai că, râse uncle Joe pe sub mustață în timp ce Chouchou înțelegea totuși că Ariel al ei, fiind personaj, nu poate pieri, acești lideri au plătit scump, căci îmi *ghiciseră* ce hărăzisem eu tătarilor Crimeii, sancționându-i c-au colaborat cu românii, ca și cecenii anexați de statmajoristul ăla alpin uriaș, care-și repară plămânii la Davos, când putea veni ca Gorki la Ialta, sau mergea la Kislovodsk la pavilioane la Soljenițîn, drept pentru care, dacă îmi permiteți, va ajunge dincolo de Cercul Polar Arctic, că tot îi gras ca o fesenistă, ca o focă, așa, generalul de Război Sfânt Belizarie Moga, în capul Listei responsabililor de Dezastrul Țării!

1

Omul periculos în peisajul periculos (paesaggio pericolóso), frunziş din care *se trage* spre privitor. Ca şi cum Natura ar fi mai frumoasă fără homosap! Pictor sau preot sau filozof român, bine este soldatul să nu încerce a desluşi, în piftia de sânge, moloz, funingine, schije, spermă violatoare, creier bolnav şi fum de crematoriu, de groapă comună, de orăşeni incineraţi pe şinele propriului tramvai dintr-un oraş cult al întregii homosapiensii, vreun mare adevăr util.

Cumva intuitiv. Oricum, *dincolo de cuvinte*. Dincolo de brazi, aşa trebuie să vezi. Chiparoşii. Ruinele cetăţii. Marea. Corabia beată.

Să vezi cât de cât ceva. Şi din *personaj*, şi din neobişnuitul *decor* în care face pe înţeleptul cu oarecare îndreptăţire, pentru că totuşi, totuşi, totuşi, Războiul Existenţialist a folosit la ceva: cutare supraputere a ezitat multă vreme a se mai încăiera cu celelalte. Într-un război direct. Pişcături periferice, da. Rezumare la intervenţii de natură a comunica mesajul tranchilizant că, încă puţin, şi pagubele devin de data asta inacceptabile chiar pentru nomenclatură, putându-se contamina radioactiv chiar vilele, foarte adânc afundate în codrul de stat, ale activiştilor, gestionarilor/ managerilor, securiştilor şi ideologilor vânători sau pescari.

Şi pentru Marius Ghizdavu, care numai pictor nu mai era la 16 decembrie 1979, şi pentru demolatul teolog Damian Atanasie, şi pentru nepublicatul eseist Iancu Noveanu, prudenţi, mai niciodată întâlnindu-se toţi trei, harta strategică a marelui peisaj postbelic arăta din ce în ce mai derutant şi vai! profeţia economiei politice marxiste, că FRAUDA va duce Lagărul roşu bolşevic la o caricatură de capitalism, târâtor, totuşi viabil, nu părea a se împlini.

Oricâte rugăciuni, blesteme şi înjurături înălţa pe la cozi omul periculos, sub stele de alamă, în peisajul periculos. Faţă de culmea tragicului escaladată cu greu, nu că erau cotele cu cifre descurajante alpin, ci din pricina frunzei şi ierbii în oameni şi în materiale a inamicului, când au căzut prizonieraşi în sfârşitul de august 1944, pe dealurile de pe malul *stâng* al Prutului, după şapte cincinale grele, uite că raportul de putere dintre cele două Lagăre se agravase simţitor la 1989, fie şi pentru o minte de nesimţit, ştabule, dezbolşevizând vremelnic muncitorul şi ţăranca în numele cărora arestezi, expropriezi, demolezi, dai ordin de tragere sau de diversiune teroristă.

– Ce cereau ăştia, dom'le, să li se dea? Ce nu le convenea?

– Vezi? arătase Marius Ghizdavu Noveanului, să arate cândva şi părintelui Damian de la Ciurel, fiindcă de frica securităţii, care n-a făcut poliţie politică, rar se întâlneau doi şi mai niciodată trei. Când v-au dezarmat pe voi *ruşii*, în sfârşitul de august şi de Românie 1944, cu un dispreţ similar conştient provocator la ordin

ca-n vara lui 1940, numai minoritarii pro-staliniști lipsind a umple pocalul umilinței, da, iartă-mă că folosesc clișeul manipulant Churchill-Discovery, am vrut să zic că atunci când v-au luat prizonieri *sovieticii*, după ce anglo-americanii m-au păcălit pe mine, și pe Prințul Știrbey, pe toți, la Egipet, să ieșim din Războiul Sfânt pentru că se vor... respecta niște condiții, jurăminte și promisiuni, eu mă aflam agricultor la Ziduri la școală, la domnul învățător Frâncu Bazil, care abia îi băgase-n căpșor doamnei colonel Chouchou că, din împreunarea franțuzoaicelor cu românii, pot ieși artiști vizuali longevivi, teoretic peste suta de ani.

Mă ocupam de recolta lui 1943 și citeam înfiorat, de la Socec, Giovanni Papini - *Un om sfârșit*, în traducerea ministrului meu, Alexandru Marcu.

Pe vremea aceea, mă uluise declarația Conducătorului Statului, injurioasă pentru Dumnezeii Neamului meu, cum că noi românii n-am fost niciodată... viță de cuceritori, care însă dimpotrivă, tata voia, cu Pan Halippa și cu profesorul preot Grigore Constantinescu, la care se spovedea în biserica Sfântul Nicolae din Năpădeni deja micuța Eliza din Cornova, să mergem încă din 1987, pardon, 1918, cu transnistrenii, să stăpânim la Est de Nistru pășunile, de la Tiraspol până la Ekaterinoslav. Mă automobilizasem pe loc, la Ziduri, ca agricultor, să cultiv în arendă pământurile pe care fratele meu Theo le vânduse-n 1940 imediat după moartea tatii, acumulând capital în perspectiva... deziudaizării comerțului, băncilor, imemeurilor și a marii industrii, ca și – mai profitabil – a fondului imobiliar de case, chilipir pentru care-și sacrificase și unchiul Alec, comisar regal antibolșevic secret, *dacea* sa din Valea Ursului, unde mă împrietenisem cu o unguroaică, cameristă la madam Chouchou și orfană, Iluskaa, ce o cunoșteam după mers, când coboram cu El-Zorab dealul ce despărțea târgușorul Zidurile de cătuna Valea Ursului și mă întâmpina cu o solidaritate șold lângă șold ce-mi agăța inima ca o cruce cu săgeți, salutându-mă cu un invariabil *Föl a szent háborúra!*, adică tot înainte pentru Războiul Sfânt, de îmi lucesc înslcipitor și acuma ochii de duioșie și de mare milă, când mă gândesc cum au pătimit de la Cotul Donului nostru, în sus spre Voronej, atâția frați maghiari mândri și viteji, total ostili pericolului ce reprezenta, pentru cultura lor hună, doctrina lui Lenin, dar au căzut pe-același front și numeroși de-ai noștri mai frați fasciști, veniți aproape de Sibir cu mandolinele și pizza lor, de la divina *Olaszország*, valaha țeară a Ducelui Dux Valachorum, Mussolini, marele investitor în Accademia di Romania, Roma, și-n Lupoaice, al cărui imperiu, *opus valachorum* sau cum dracu se zice, Novene... s-a dovedit tot atât de fragil precât Imperiul Sadovenian configurat la Răsărit, ca într-o străfulgerare luciferică de-o nanosecundă, de către Maiestatea Sa Regele Mihai Întâiul, Voievod de Alba Iulia, de la Dunărea Albastră la Volga-Volga...

– *Vous allez rire*! izbucni într-un neîndurător și nedurabil râs de văduvă madam Chouchou, cetind în tabloid c-a divorțat starul de cânta hitul *Te recunosc și pe-ntuneric, București*, precum și Lista Morților Cerți nr. 1681, recent dată publicității. *Devinez qui est mort!*

– Locotenentul de geniu și fortificații Nicolas Alexandrescu! gemu Marius,

sigur că-l văzuse-n 22 septembrie 1941, în infernala gară Sărata, despărțindu-se de soția lui, Liz, farmacistă la Tatar Bunar și în alte târguri, având șaretă.

– Nu numai! făcu îngrijorată cu ochiu-i asiatic de culoare mierii de fâneață Iluska, spre stăpâna ei mult suferitoare cu nervii, și feciorul ei Chopinot.

– Ceea ce nu îndreptățește pe groful nostru să declare *hună* cultura maghiară, ca-ntr-un 1990 săptămânal, Cuțarida Mare, conceput în ansamblul politicii de *Moarte intelectualilor!* nu pentru șovinisme, ci pentru compromiterea României Regale Mari ca ideal de continuitate, ținte fiind rotativa liberalo-țărănistă și cărturarii culți funcțional, cari ar mai fi întreținut cumva amintirile, Don Bazilio! Istoria Românilor în postromânism să înceapă intelectualicește ori la... „descălecatul“ marxist din 6 martie 1945, ori la orbirea din 20 mai 1990.

– E adevărat, improviză ca fiu al lui Chouchou, la pianina de stejar masiv, talentatul Chopinot, pe liedul *Ó nagy kerek kék ég*, compus de Bazil Frâncu pentru Nunuța, Olguța și Cocuța, în semn de opoziție, sub *enormul cer de frumos azur*, la o strategie ducală de rubin Odessa-Ialta-Gumrak, prin care Marius ne îndepărta de *Nyugat*, de Occident, mda, de-am ajuns la neoiobăgia de-o să avem, după 11 decembrie 1999, garanția democrației nu în opoziția parlamentară sau veghea atitudinară, ci în generozitatea europenilor de a ne civiliza șpagocrația, deși în rădvanul de Probota, angrosistul pescar Petru Rareș, cetind poemele scrise de Bálint Balassi pentru Anna, Iulia și Celia, întrezărea că problema continuității pe meleag, în Țara lui Pește, e ceva de râs pentru niște venetici, Ladislau al IV-lea Cumanul, adică Basarabeanul, punându-l pe ideologul Simon Kézai să lanseze în *Gesta Hungarorum*, pe la 1280, când Toma Nour, cucerind teutonic litoralul baltic, contopea zamolxaric svearii cu goeții (geții), o doctrină de continuitate de lapislazuli, cum că ungurii se trag din celebrii huni, cari au speriat Evropa noastră, dar crăpând barbarul amiral Attila la anul stalinist 453, acești distrugători de cultură (*barbarók*) au fost fugăriți de niște germani până în stepele Asiei de unde au venit, adică în creuzetul etnogenetic trans-nistrean de opal de la sud de Omsk, unde hunii au generat de fapt, nu pe maghiari, ci pe acei bulgari ce, conduși de vreo altă Nagaikă a lui Dumnezeu, *boje moi! boje moi!* tulai! că-i luară lui Marius Ghizdavu, groful Zidurilor, dacea de la Balcic și căscioara de chirpici de la Ecrene, și bicicleta, aducându-l la cea mai smolită disperare (*ketségbeesés*) când a aflat că Asparuh-han s-o încuibat la Varna, adică-n al nostru Odessos de Sud până să-l ridice basarabeanul Pușkin pe-ăla de Nord, al Dorei Glagoveanu și al întemeietorului umorului evreiesc, Șalom Alehem, care a emigrat de la Odessa noastră la America, după pogromuri opuse jalnic Marii Revoluții Intelectuale de la 1905-1907, 215 ani pregătindu-se militar acești bulgari ai noștri pentru a-i cafti pe unguri la 895, când păreau fixați pe vecie în *Țara dintre râuri*, dintre Prut și Nistru, mânându-i spre nord din lac în puț, în Haliciul lui Alexandru cel Bun, de unde s-au refugiat, firește, în Pannonia cea încă nerepopulată complet de români, după pustiirile generatoare ale Pusztei, săvârșite de adevărații huni, însă cum rezultă din *Gesta Romanorum*, adică din xeroxul descoperit de crainicul sportiv

sporovăitor la radio, Răzvan Hristev, că de fapt le-a părut rău c-au dat Basarabia din estul Veneției de lemn a Vâlcovului (*Atelcuz*) pe o Trans-Tisa fără cetăți, unde au evitat totuși să sufere, se opri din improvizație Chopinot privind întrebător spre Francu, o ru-si-fi-ca-re ca geții ucraineni, oi! Ci acea dez-asiatizare *superficială* de a adopta fățarnic catolicismul infect și imperfect revizuit, ceea ce dacă mixăm documentul capital, achiziționat în talciocul protestant de la Debrecenul din Cis-Tisa, cu manuscrisele originale din fondul secret și bine păzit la Bibliotheca Corviniana, al sintezelor *Hungaria* și mai ales *Attila*, prin care remarcabilul analist Miklós Olahus (Nicolas Oláh) **dă** o istorie ungurilor, cum academicianul filosof idealist Demetrius Kantemir **a dat** una turcilor, nu înainte de a se asigura, prin recenta apariție la Königsberg a Regatului Prusiei în 18 ianuarie 1701, că cu rușii în Imperiul Otoman lovind, nu vom fi rusificați și noi, ca *geții* ucraineni și ca *carpii* bieloruși (cutezătorii *karpodakai* elogiați de dostoievskianul Zosimus în secolul V) dacă rămânem singuri-singurei cu Țarul Petru, românofonul pe care din copilărie guru-ul lui, patriotul sămărar Nicolas Milesco, l-a împovărat cu idealul de <u>a crea o capitală-n gura baltică a Nevei</u>, depărtându-l genial de Moldova Elizei Alexandrescu, ceea ce cu necesitate va atrage reacțiunea fraților noștri germani, unificarea lor pornind de la bulgărele de zăpadă de oțel prusac sub Întâiul Friedrich, Marele Voievod de Brandenburg, existând însă o deosebire între cum s-a format Al Doilea Reich, prin cuceriri, și procedura protocronică europeană, a formării prin referendumuri a României Regale Mari, așa că, dragele mele surori după mumă, euuu, ca și activist oengist, care țăran prost abia ce la Budapest simțit-am *gustul rafinat de societate deșchisă* al Occidentului, vă asigur după algoritm că dacă ne mixăm gulașul cu soroaica basarabeană de Odessa și mai turnăm și câteva picături de samogon, veți cădea și sui în niște stări de extaz, de *voshișcenie* budapestană ca ale insularei Prințese Margareta, dar nu azi!

– Ci coborând în seculi până pe la 1310, masochistule! râseră Olguța, Cocuța și Nunuța cu dințișorii lor de șoricei mărunți din păduroasa secuime.

– Ci Marius nu vrea să se coboare de pe El-Zorab! observă cu uimire Iluska răceala lui de-un alb lipițan, îngâmfarea de lapislazuli de parcă profitând ca personaj de o anume destructurare narativă, adusă de confuzia vremilor și de Vîșinski, ar fi avut ceva de-a face cu acel paharnic al lui Ștefan cel Mare și Unic și Sfânt, Mateiaș Corvinul, carele dusese o politică în spiritul aspirațiilor spre un triunghi liniștit ca Donul (*tihii*) nostru, ale lui Petru Rareș, ocupând pe la 1485 Vienna Pannoniae, deocamdată primind comenzi de la el și de la Beatrice de Aragon a sa, nu profesioniști pictori valahi ca Marius Ghizdavu, groful de la Ziduri dus pe la Valea Ursului, ci diferiți *stranieri*, cum ar fi Mantegna și Botticelli, care pictau pe dinăuntru nu pe dinafară, deoarece în *Olaszország* distrugem întotdeauna *sfârșituri de civilizație expirată*, nu loloți embrionari care te conduc spre o viziune a thrillerului homosap (*az ember tragédiája*) cum ar fi o trestie ce se apleacă peste niște *Pensées* (Gondolatok, pensete) *de M. Pascal sur la religion et sur quelques autres sujets, qui ont été trouvées après sa mort parmi*

ses papiers, adică dihanie fragilă ca fragii culeși printre mălini la Zubalovo, de Aragon pentru Călina, *La Diane française* rusofonă, cum a ajuns și Adriana, fata generalului de propagandă pandur Horea Bratu, fată deșteaptă 1946, intuitoare că dacă nu se agață de *zsidó*-ul rătăcitor Vanea Țăpoieșu, la mitingul din Piața Universității, organizat de Apărarea Patriotică a lui Eduard Mezincescu pentru împușcarea antonescienilor, sau măcar a Antoneștilor, **și** pentru cedarea Insulei Șerpilor ucrainenilor, neexistând ideea că și pușcăria Sighetului e bună, putându-se lesne acorda, de peste frontieră, agiutor KGB la lichidarea vipurilor României Regale, în caz de un eliberator atac imperialist, cum s-au executat dușmanii de clasă în 1941, de la Cetatea Albă la Liov și până-n cetățile nord-teutonice înnorate, dacă, biată orfană, Adriana nu *se va orienta*, în 26 mai 1946, traducând carte franceză cominternistă, ginind că altfel pierde de tot puful promis de soartă adevăratului ei tată, agentul comercial greco-polonez Czeslaw Sarandos, primul soț al Monei Bratu, și imediat scriind că oricum averile trebuie confiscate la toți, inclusiv ale copiilor, dar, reacționarii care nu vor fi duși la ștreang, ăia să fie izolați pe acea *insulă de șerpi*, cum se propusese carlist cu legionarii, noutatea principală fiind că paza gușterului verde și-o însușea acum Căgăbăul, multă vreme crezându-se că acest Vanea Țăpoieșu s-a retras cu trupele sovietice la 1958, dar după 1989 s-a remarcat în aceeași direcție a vânării marilor interbelici, însă din Parisul tot sovietic în sens giratoriu Stalingrad, important fiind că deși Horea Bratu ai fi zis că, atâta-n provizorat fu de s-a-ntors pe la 1960 prin China, după un concubinagiu în Birobidjan, aia e! oftă Chouchou cu înțeles spre Marius, adică fetele ei pârlite de soare toate trei, la irigații, săpând canale în domiciliu obligator, ca văduve de *dispăruți*, ce poate sunt amu prin munți cu arma rezistentă bulgărește *goriani* în mâini așteptând americanii, pe când curvulița aia de Adriana, roșită brusc, uite că va avea editură, și emisiune, iar fii-su Gogu tupeu să candideze mâine simultan la președinția Republicii Moldova și a României, în manieră Alexandru Ioan Cuza, cel acuzat a fi filorus, numai că de ginerii mei, moncher Mihai Voitinovici, nu m-aș mira ca izdatelnița Adriana Țăpoieșu, care scoate și vodcă Drăculeana turistică, să se derobeze ca o chiloțăreasă, purtând numai neglijeul comod că această Rezistență Alpină e vax, și să nu publice nimica, deși Stelică, Mitică și Petrică nu numai că erau neștiutori de cuiburi, de frății de cruce chiar, ci dimpotrivă: încercat-au alandala portocala postmandala să-l apere pe Grișa Căinaru, de Revelion 1940-1941, să nu-l împuște Gary Glagoveanu pentru niște sonete către Elvira, conflictul aplanându-se prin consens pe măsură ce scriitorul ales de antonescianism, încă din vara disoluției teritoriale, să scrie 1681 pagini de război sfânt, așa zis sfânt dacă te gândești retrospectiv că *se putea strânge avere pe viață foarte comod și fără cele trei B-uri* de importanță mai mult **culturală** pentru impotenți, magneziu la inspirație, nu se sfii Adriana Bratu-Țăpoieșu a critica *a masei critice Doctrină*, că începând abia de la România Regală Mare a Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, se poate pe meleag dezvoltare culturală, deoarece Țara n-are colonii ca Franța sau cum a avut Spania

sau cum Italia a stăpânit, întâi ca Romă, apoi ca neo-Romă catolică, încât vom da perpetuu bătălii pentru cele trei B-uri, Bucovina, Basarabia șl Balcic, însă a pune pe vânătorul de munte, și de bolșevici, Belizarie, chiar întru memoria tatii, lângă Rezistență, ay! cum apare ea în imaginarul occidental, că numai în contra ocupantului german, atât pe versantul atlantic al Cortinei cât și pe cel galițiano-angkorian, e o blasfemie, deoarece se pot scoate documente pentru scrofița ghiftuită roz, de către Jan Enache și ceilalți grofi baroni securiști care n-au făcut poliție politică, dar care... fac politică polițistă, din care să rezulte că Rezistența Națională Mișcătoare nu e agonia îndelungată (până i-am alungat pe ocupanți în 1958) și violentă a Războiului Sfânt, ci o expirată cutie de... vax, cum rezultă și din acest manifest produs pe net, datat 11 aprilie 1945 de Bazalau și apoi de Alin Vișan, semnalându-l în cartea sa *Refugii Alpine*, ca lipit doar cu o lună înainte de Capitularea Necondiționată a nemților **și** față de tanchiștii pandurului-pisatel Căinaru, în hidosul Palat Klimt Belvedere 1940.

– Atențiune la jidani! citi tremurând consternat oengistul vigilent Chopinot. Sunteți o nulitate în mijlocul poporului românesc. Sunteți tolerați din cauza marii bunătăți a românului pe aceste meleaguri. Odată cu redarea libertăților prin actul de la 23 august, JIDĂNIMEA nu înțelege să conlucreze pașnic cu cetățenii români, pentru învingerea tuturor greutăților, ci se organizează Stat în Stat, nesocotind legile țării garantate prin Constituție. Populația pașnică românească din toate târgurile și orașele din Nordul Moldovei a fost lovită în ultimele zile de JIDĂNIMEA lașă și murdară care s-a transformat în agenți ai ordinii publice, jefuind, maltratând și arestând pe fiii acestui Neam. Plăieșii Regelui Mihai I, urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare, pandurii lui Tudor Vladimirescu și martirii lui Avram Iancu și ai lui Horia din munții Moldovei vă trimit acest avertisment vouă, spurcaților, și vă spun: Să nu-i faceți să coboare din munți, că atunci întreaga JIDĂNIME, ori unde este așezată și a comis acte de nelegiuiri la adresa vreunui român, va fi exterminată de către plăieși, panduri și moți până la ultimul JIDAN. Fiți siguri că dispunem de mijloace pentru a vă pune la punct. Drumul vostru este unul singur: Constanța-Palestina, fără retur!

– Aha! Ha-ha-ha-ha! râse cu mare poftă Alin, ascultând la Tudor Băluțeanu și constatând că sfârșitul manifestului zice că să trăiască Regele Mihai, ca și România Mare, de unde deducea că este emanat fake news de acele servicii profesioniste care au reușit să împiedice și Reconcilierea Națională după Revoluția 1989 Timișoara, reconciliere care nu însemna decât așezarea țării pe propriile ei baze interbelice: prin Procesul Comunismului (și al represiunii înscenat teroriste recente), care nu trebuia a duce la altă pedeapsă decât la un sistem bipartid rotorial liberalo-țărănist; prin băgarea Patriei în Familia Monarhiilor Europene (o solidaritate latină neexistând, iar cehoslovacii, ungurii și polonezii nevoind să ne aștepte și pe noi, să se hotărască emanații din capul Țării, republică sovietică sau regiune *uie*) și prin lupta necurmată a întregii societăți educate, pentru unitatea culturală a tuturor românilor, din Țară și din

Exil, inclusiv cei din jurul României, apoi și politică!

Marius, fotograf ambulant pe seceta din 1946, era conștient că orice luptă acum e fără sens, nici măcar eroic. E vax. Mai rău fiind paradoxul că și sensurile bătăliilor trecute evoluau, cele pierdute fiind socotite de ticăloși fără sens.

Creștea frica lui de proces Aliat pentru că în octombrie 1942 s-a întors de la Morozovsk în ţară să fotografieze *Expoziţiile*, organizate la un an după Luarea Odessei şi... pseudo-Unirea cu Transnistria. Ba chiar mai rău decât atât: co-la-bo-ra-se! Furnizase şefului său de la Ministerul Propagandei, Horea Bratu, fotografii, citate, idei de arhitectură şi design, evidențiase unele criterii estetice inspirate de Bauhaus, care au asigurat ingenios sobrietatea spaţiilor expoziţionale.

– Era important, recunoscu Agnieszka în calitate de badantă Art Deco, ca nimeni să nu dea relaţii despre participarea lui la edificarea câtorva instrumente din clasa denumită Luminarea Poporului, în concepţia celor ce şi-au asumat călăuzirea Naţiunii, *explicarea* Războiului Sfânt, în complicatul moment istoric. Cum dezvăluie și biograful neautorizat Narcis Moga, peste tot este prezent vicele Mihai Antonescu. Deci şi Horea Bratu de la Ministerul Propagandei. Deciu, prin reprezentanții săi la Dezastrul Țării, şi pictorul fotograf Marius Ghizdavu!

1. Bucureşti. 22 iunie 1943. *Expoziţia anticomunistă* „România în război" din Piaţa Senatului (Senat al cărui Palat Dictatura Regală nu l-a mai construit, gândind unicameral), argumenta cu lux de amănunte foto nu numai necesitatea eliberării Basarabiei şi Bucovinei, ci şi de ce suntem noi lângă soldatul german în Cruciada Bolşevică, nu lângă îndepărtații aliați tradiționali, acum pro-staliniști.

– Venit la putere prin crimă, regimul lui Lenin-Stalin nu s-a putut menţine decât printr-o teroare sălbatecă, organizată de „sabia proletariatului"- CEKA, fostă apoi G. P. U. iar astăzi N. K. V. D. Între 1917 şi 1939, această faimoasă organizaţie a organizat 12.500.000 asasinate, în afară de acelea care au dus la răpunerea Ţarului Nicolae al II-lea şi a întregei familii imperiale. Alături de asasinatele în massă, stau asasinatele pe calea foametei: între 1921 şi 1923 au pierit 12 milioane de suflete, iar între 1932 şi 1933, alte 6 milioane. Ca o consecinţă directă a foametei a mai ucis şi molima, intre 1918 şi 1921 - deci în faza de organizare a comunismului -, aproape trei milioane şi jumătate de ruşi. În timp ce poporul rus sângera şi murea de pe urma loviturilor, partidul comunist îşi întărea visurile de stăpânire a lumii, se aproxima în *Curentul* statistica Gulagului.

În sala din mijloc a pavilionului, te impresiona un glob pământesc gata a fi înhățat de mâna lungă, nemuncită și nespălată a kominternistului! Cu citate şi imagini sugestive, se demascau intenţiile Kominternului de a cuceri Europa, ba chiar Lumea întreagă, pentru a distruge însăşi Civilizaţia, începând cu bazele sale Creştine, demolând mutilând Catedralele şi aproape toate Bisericile! Iar singura pavăză a Civilizației albe era a opune barbarilor Eroismul românesc. Da, Marius regreta că, din seci prejudecăți rasiste germane, se ajunsese la imposibilitatea de a purta un Război Modern, realist, inteligent, în care Wehrmachtul *să înarmeze ruşi contra ruşi*, în numele eliberării lor de sub infama tiranie bolşevică marxistă!

2. „Expoziţia Transnistriei“ de la umbra virtuală a Intercontinentalului din Piaţa Brătianu, conectată instructiv la Magazinul cu produse transnistrene. În 16 octombrie 1942, bucureştenii au putut aprecia excelenta miere aurie de floarea-soarelui şi cea albă de rapiţă. Eliza îşi amintea ea sub ceaușism de încă un magazin transnistrean mic, în Calea Victoriei, după Athénée Palace, bombardat ulterior de Roosevelt, dar nici Churchill nu prea înțelegea „semnificaţia istorică şi politică a Transnistriei, ca poziţie românească înaintată, în contrastul naţional dintre lumea slavă sau idiologică comunistă şi interesele vitale ale poporului românesc“.

3. Chişinău. Expoziţia „Dezrobirea Basarabiei“, ridicată în grădina publică, vizitată la 31 octombrie 1942 de Regele Mihai şi Regina Mamă Elena, când s-a resfinţit şi Catedrala, refăcută după ce bolşevicii în retragere au dinamitat-o, neconvenindu-le vorba Sobor. Dealtfel, prin 1936, demolaseră la Odessa, de tot, și pe surata ei mai mare, a aceluiași mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni (pe care ucrainenii o vor reconstrui, dar Antichristul Putin o va bombarda la 23 iulie 2023, aflând că are pază... UNESCO!). Totodată, se va dezveli Turnul Dezrobirii (arh. Octav Doicescu), pe colina drumului spre Ungheni, monument zidit cu piatră din carierele de la Ghidighici și Cricova, să glăsuiască marele jurământ al Neamului:

– Ca și Columna lui Traian, suntem unde am fost și rămânem unde suntem!

4. Cernăuţi. Expoziţia „Bucovina Reîntregită“ din Palatul Culturii, vizitată la 1 noiembrie 1942, în cel turneu, de Regele Mihai şi Regina Mamă. Cu obişnuita defilare şi aici a sătenilor, oferind spectacolul faimoaselor veşminte populare.

Fotograful Marius nu va uita uşor un car alegoric cu fete frumoase foc, tractat de boi grigorescieni, două rânduri de câte trei... N-avea Rolleiflexul cu el.

Iar colecționarul Ghizdavu, pentru următoarea, aniversară, 22 iunie 1944 *Expoziţie anticomunistă* „România în război”, fie în Piața Senatului fie în obișnuita lui Sală Ileana de la Cartea Românească, intenționa să expună într-un stand propriu achiziții din creațiile cu Vitejiile de pe front și Peisagii din ținuturile noi ale Imperiului Românesc în curs de dezvoltare, semnate de deja afirmații Alexandru Ciucurencu, Dumitru Ghiață, Coriolan Muntenu, Ion Musceleanu, Alexandru Țipoia, Gheorghe Vânătoru sau de tineri cu vocație tehnică și eroică.

Ci melomanii lui Chopinot, vai, se certau pe manifestele unor inconștienți din aprilie 1945! Numai că longevivul simian Băluțeanu, în adidași albi firmați, nu opinci, considera manifestul ăla autentic și tâlcul lui că, băi Aline, uite, băi, că *a durat,* a durat cevașilea pân' a fost frânt pe roată rromânul! Nu le-a fost lesne bolșevicilor să scoată din Neamul Românesc o gloată fesenistă. A mai dat și el cu parul, a înjurat, a amenințat... Până prin 1958, află tu că dacă luptai în Rezistență, mai găseai nebuni să te-ajute, chiar să te găzduiască, dar după ce-au plecat rușii, iar evreii au emigrat, ne-am prăbușit moral direct în Lehamite. Am capotat dinaintea adevărului năucitor că Kălăul nu mai e nici „rus cu ceas“, nici „jidan“, nici „țigan borât“, nici „bozgor“ alcoolist, ci frapant în creștet ca cu bâta minerului, „român de român“, ca Dej, ca Cea sau ca Yl... Români, români ca noi!

– Cum a fost dintotdeauna! izbucni în râsu-i gâlgâit de lynx Sergiu Enache,

în calitate de fiu de securist-activistă și de logodnic de nepoată de rezistent prin cultură în Aleea Dumbrăvița. Deși atunci când s-a întrerupt Televiziunea, în 14 iunie 1990, recurgându-se la arma biologică ai cărei vectori de ecran au fost din specia *Pulex irritans,* pentru orice intelektualus, era limpede că s-a terminat cu dezvoltarea pe orizontală, prin lățire ca o ceaușistă brânză topită cu smântână ce se cufurește total în farfurie, după incizia sulului, singurul proiect rodnic stând în erecția culturală pe verticală, cum s-au săltat și-n La Défense, zgârie-norii fiarei de junglă citadină, elogiată pericolosamente în meinkampful meu și al valorilor libertine, *Refugii alpine. Mituri și mituire*, ce te scoate din fire azi rămânând incultura că păduchii cocoțați în capul Țării se abțin să-și rupă de la bot, sau de la găoază, și să deie ceva de ros și la intelectualitatea creatoare de identitate, în mixul multicultural buldozer globalizant ce ne tot rade, belindu-ne până la carne vie! Iar alternativă la ăștia nu-i, n-ai cu cine! A emigrat până și Marius Ghizdavu în 1992.

– N-avem neam, și nu vom avea curând o burghezo-moșierime cultă cât să întrețină o presă literară, băi, o televiziune pură, o Literatură sau o piață de artă românească, își puse ea barometrul sociologic înapoi în cutia-i plușată roșu pudic.

Dar dinspre Muntele Conic, un val de aer proaspăt alpin se munci a legăna verzile frunzișuri, ale vegetației diverse cu care grădinarii ghizdavieni ornaseră, de-a lungul veacurilor, cuibul lor de viteji de la Valea Ursului Vigilent, de unde contemplaseră cu amărăciune perindarea atâtor cotropitori, unii năvălitori sinceri, alții infiltrându-se încetul cu încetul, pe baza unor strategii conspiraționiste pe termen multisecular, ca și planul secret ghizdavian de onix din tată-n fiu.

– *Găoază,* doamnelor, domnișoarelor și domnilor, i se zicea, într-o anumită parte rușinoasă a presei, dlui Alin Vissarionovici Vișan, preciză moderatoarea.

Ci lui nu-i păsa, ci cu dinții săi mari și rari ca de cal, clătiți cu Supercristal însclipitor, se rânjea la numeroșii noștri cetățeni cinstiți, pentru care dotase formațiunile sale, *Călușarii României,* cu bâte performante, model Spumotim 89, pentru când va veni vremea, în anul aniversar 2007, 2017, 2020, 2033 sau 2089 – cel mai târziu, nu 2112, nici 2222, să se treacă la aplicarea programului național *Despăducherea României,* constând nu în confiscarea averilor nemuncite, ci în PEDEPSIREA marilor corupți, care geografa cernăuțeană, iubita lui stabilită la Scroviștea, Galina Cobiliță, e de părere că Manifestul poate conduce la interdicție de apariție pe micile ecrane tv și tablete, mai productivă putând fi *Mișcarea pentru un 2089 pașnic* sau 2033, sau 2017, sau 2007, sau 1977, sau 1681, ca unică Mișcare Națională Naționalistă de Rezistență în contra Globalizării!

2

Omul periculos în peisajul periculos, redefini intravenos a sânge negru, emigratul valah Marius Ghizdavu, în atelierul alsacian, întreaga situație

informativă și operativă, privind lung în ulcica pătrată de bio-vin de Eguisheim.

La urma urmei, se aventurase la Harkov, cu intenții cinstite, homerice, de mariaj cu violonista Murocika, să-i fotografieze ei, chipurile, peisaje *istorice* sau *pedagogice* (colonia Makarenko/ Gorki/ Dzerjinski) la Poltava, la Harkiv, și *literare,* pe urmele folcloristului Gogol, la Veliki Sorocinți. Era o încercare sinceră de a o apropia pe mireasă de Țară. Dacă penetrau barajul nemților, atunci puteau ajunge la Berdicev sau Vinnița, și apoi direct la rudele Marietei Ghizdavu, din Cernăuți și Dubăuți, el bazându-se pe optimismul pedagogic că balerina îi va suporta nebuniile lui de Van Gogh agonizând în extaz la Ziduri-Pribegi. O iubea pentru că o simțea pătimașă, vie, naționalistă. De pildă, el aprecia cultural traseul ales de Napoleon spre Rusia: Dresden-Danzig-Königsberg, pe când Murocika râdea de se prăpădea de cum, în același *Război și pace,* același *le petit caporal* asistă neputincios la ridicolul înecării a vreo 40 de ulani polonezi, entuziaști dar proști ca samovarul, ce trec înot apa Wilia, deși ar fi fost vad la o juma de verstă.

Dar Mișu, care a întocmit pentru tanti Amelia Ghizdavu (Maman), caracterizarea prezumtivei „nore“, se cam îndoia de generozitatea ucraineană.

– Multstimată și iubită mamă soacră! Veșnic răzgâiatul Marius mi se pare că a fost foarte atașat de această Murocika, adică Daria Maximovna Riumina, născută Jdanova la 16 iulie 1919 la Lwów, cam când trupele ucrainene care încercaseră anexarea Galiției noastre s-au retras peste năvalnicul Zbruci, râul de viitoare graniță cu Polonia, ce se varsă în Nistru puțin în amonte de cetatea Hotinului. Tăticuțul ei, Maxim Ianuarievici Jdanov - un rus din Gatcina, 25 km sud-vest de Țarskoe Selo, polkovnik țarist în Armata Albă, instruită de britanici, a faimosului Iudenici, pare-mi-se că s-a remarcat când Albii au cucerit Țarskoe Sielo în 20 octombrie 1920, dar în dimineața de 21 fu împușcat pe la spate, ca Mihai Viteazul, de un infiltrat troțkist. Petrogradul cu Lenin în el i se afla la numai 30 km, fără nicio pavăză, fiindcă grosul Armatei Roșii se răsfirase departe, spre Noi, în păgubosul război cu polonezii și ucrainenii. Mareșalul Iudenici n-a avut însă autoritatea lui Franco asupra generalilor săi, fiecare s-a luptat de capul lui și au ratat cu neghiobie... leșească ocazia de a scăpa Rusia de experimentul marxist.

– Mama Murocikăi, ucraineancă serios școlită din Galiția, pianista Oliana Volodimirivna Jdanova (născută Karpenko), încă se mai afla la părinții ei la Lviv, unde cavaleria poloneză spulberase la începutul lui septembrie 1920 pe-a marxistului Budonnîi și a ofițerului ei politic, nu altul decât amatorul în strategie, poet și teolog I. V. Stalin, de se dă acuma mare păgubit, ca Putin. De fapt, într-o cafenea vieneză la Lvov se cunoscuse eleganta Oliana Karpenko cu numitul Maxim Ianuarievici Jdanov, colonel țarist agresiv, când în toamna lui 1914, Imperiul Rus i-a răpit celui Austro-Ungar Galiția noastră. Dar venind pe urmă mult ajutor austriecilor de la Imperiul German și întețindu-se războiul, Oliana Volodimirivna Karpenko a fugit de la părinți, din Lemberg, și a ajuns dincolo, la Gatcina, la socrii ei, socotind locul mai ferit de ororile războiului și născând cu o moașă din Pavlovsk o fetiță gingașă, Oksana, în timpul ofensivei marelui

Brusilov, la 27 august 1916, zi în care dealtfel a intrat și Regatul Român în Războiul Întregirii Neamului. Și tot acolo în nord, pe Taras, plăpând prematur, la 6 noiembrie 1917, în ajun de puci leninist, cu debandada care a urmat. Încât acum... a devenit mai periculoasă Gatcina, unde ciocănarii și slugărimea jefuiau Palatul Țarului, decât Lvovul! Deci socrii ei, pedagogi de nivel occidental la Orfelinatul din Gatcina, în Rusia proto-Sovietică, au rămas să crescă pe micuța Oksana și pe frățiorul ei Taras lângă ceilalalți orfani, pe când Oliana Volodimirivna Jdanova, s-a întors în Polonia, la Lwów, unde pe urmă murea de dorul lor, neajungându-i că al treilea copil, Daria (Murocika, Mauricette), venită pe lume în 1919 era o mofturoasă și o răsfățată. Colac peste pupăză, mai moare și Maxim Ianuarievici Jdanov, ca reacționar Alb, chiar în Gatcina natală în 1920, încât oricând putea să-i fie deportată familia în Asia de răzbunătorii cekiști ai lui Dzerjinski. Dar Războiul Civil ia sfârșit, rănile Rusiei oblojindu-le încet-încet economia capitalistă de piață, NEP-ul lui Lenin, și se instaurează o oarecare destindere de să și călătorești în Occident sau invers. Dar pe neașteptate, prin 1925 când l-au spânzurat cenzorii pe Esenin, fiindcă văzuse SUA (Occidentul), iată că cei doi pedagogi, soții Jdanov, recunoscându-li-se de către imparțialul regim sovietic meritele de specialitate în munca cu orfanul și iertându-li-se, temporar, c-au avut fiu filoțarist alb, fură detașați tocmai la Kovaliovka, lângă Poltava, să-l ajute pe Makarenko la un experiment extraordinar de progresist, din ale cărui învățături s-a tras poate și Piteștiul epocii Pauker-Dej, unde noua istorie din postromânism a Autoelitei zice că s-au torturat reciproc, de bună voie și nesiliți de nimeni, niște studenți cică... legionari, cari nu împliniseră zece ani la sugrumarea Căpitanului (în 1938!), iar sub Antonescu și Vîșinski era Prigoană, aceasta fiind însă natura atribuită lor, mai torționară. Au tergiversat soții Jdanov ce-au tergiversat și au ajuns abia în 1927, când kolonia imeni Gorkogo se mutase în, laicizată franțuzește bezbojnik, Куряжский Преображенский монастырь (Mănăstirea Pobreajen adică Schimbarea la Față din satul Curajeanca) de pe centura Harkovului, iar Makarenko s-a și însurat atunci cu o tovarășă Galina, pierzându-se oportunitatea s-o mai ia el la reeducare pe sărmana creștină Oliana Volodimirivna Jdanova de la Lviv cu cei trei orfani: Oksana, Taras și Daria.

Pe când Occidentul e șubrezit și torturat de groaznica criză economică de superproducție, Wall Street Crash, declanșată într-o joi (29 octombrie 1929), iacătă de la ei de la mănăstirea lui Makarenko, soții pedagogi Jdanov îi tot scriu norei la Lvov că-n URSS e raiul pe pământ și că la trapeza cantină au ce mânca, să vină adică Oliana acolo cu fata, pentru întregirea familiei, uite, Oksana și Taras sunt curioși, abia așteaptă să se joace și cu surioara lor Daria (Murocika).

Era ușor de găsit un limbaj comun. Soții Karpenko, părinții Olianei, au lucrat sub austrieci tot în educație, însă universitari, iar polonezii luând Galiția de la Habsburgi au devenit ei înșiși asupritori ai minorităților, practic au desființat la Lviv învățământul superior în limba ucraineană! Mai ales tatăl, Volodimir, era îndârjit, șicanat de perpetua demonstrație că *polonezul e stăpân aici*, jupânul.

Temperament revendicativ, el considera că trebuie acordate niște compensații pentru suferițele ucrainenilor în timpul pacificării violente de după proclamarea Republicii Populare Ucraina de Vest la 1918, care includea Lembergul și Pocuția cu multă Bucovină. Așa că el a cutezat să scrie personal Parlamentului Britanic, instigându-l să ridice la Liga Națiunilor chestiunea autonomiei Ținutului Ucrainean, Galiția! Neprimind răspuns încurajator, iar persecuțiile asupra sa crescând, începu atunci a privi lung spre Kremlin, chit că era Roșu, inclusiv la cărămidă și rubinele steluțelor. Zise atunci Oksanei să îndrăznească măcar o vizită de probă, de informare, în recunoaștere, la Kuriajski la mănăstire la cuscri, cu atât mai mult cu cât mica Murocika a luat lecții de balet, a fost conștiincioasă și la 12 ani are deja piciorușe care promit, iar școala de balet sovietică la 1931 e deja iarăși aproape țarist superioară vizibil celei poloneze.

Pianista Oliana Volodimirivna Jdanova se hotărî și i se aranjă cu rânjet un recital Ceaikovski, Skriabin și Șostakovici, în capitala de atunci a Ucrainei, Harkov, la Derjprom (PROMS-ul lui Dzerjinski, întâiul zgârie-nori sovietic, în arhitectură constructivistă, mânere de cupru la uși, antimicrobiene, inaugurat la 7 noiembrie 1928, când la alții din Vest era o groaznică criză financiară, economică și socială) și deci aprobându-i-se intrarea în URSS, unde Securitatea și Gulagul ei creșteau vertiginos, hotărâtor pentru economia atât de necesară a înarmărilor cu tunuri și tancuri, care cer foarte mult oțel, și muncă gratis, de la zek.

Oliana fu aplaudată la scenă deschisă și, cucerită, rămase dând lecții la un club foarte muncitoresc, care funcționa la etajul cinci din chiar uriașa clădire babiloniană, cântată de Maiakovski, care privită din cosmos, se zvonise că avea forma unui portativ pe care sta scris începutul faimosului imn *Internaționala*, al solidarității muncitorilor de pretutindeni în lupta lor glorioasă pentru victoria comunismului în *întreaga* lume, ceea ce ar asigura <u>definitiva</u> pace între popoare.

Odată cu militarizarea industriei Harkovului, vigilența contrainformativă a NKVD-ului crescu și, fișați ca periculoși părinți de polcovnic Alb ce a cucerit la 20 octombrie 1920, vai, sanctuarul simbolic Țarskoe Selo, în Războiul Sfânt antibolșevic, soții Jdanov fură transferați de la mănăstire, să-i alfabetizeze pe mujici într-un sat Balakleia, la vreo 70 de kilometri depărtare, spre Izium, pe Donețul de Nord. (E vorba de localități în care Marius va fotografia în 1941-1942 numeroase pagini elocvente din eroismul trupelor noastre creștine dezrobitoare.)

Și acolo, în mediul rural, pe soții Jdanov, cu Oksana și Taras la ei, îi prinse foametea regizată a Holodomorului, <u>pierind toți</u> în vara fierbinte a lui 1932!

În schimb, bednaia Oliana, cu fetița Daria (Murocika) acum măricică, la Harkov însă, centru <u>muncitoresc</u>, au supraviețuit! Pianista intrase, dând dovadă de luciditate și instinct de conservare, în câmpul muncii serioase, de precizie, având degete fine, la fabrica de aparate foto a securistului Felix Edmundovici Dzerjinski, FED, dezvoltată pornind chiar de la colonia cu același nume a pedagogului Makarenko. Mă rog, în aprilie 1933, când a fost apogeul foametei, au mai servit, ea cu fetița, și făină albă de coajă de berioza, și pateu de ficat de

copil, din piață, multe familii de țărani înfometați ajungând în disperarea lor la oraș, doar ca să se stingă de foame pe uliți, pentru a contribui involuntar, cu puțina carne de pe ei, la salvarea ucrainenilor încadrați în categoria socială prietenă.

N-a fost însă deajuns pierderea lui Taras și a Oksanei și a bunicilor! La 16 iulie 1935, chiar de ziua ei, când Murocika serba la un ceai rusesc cu gașca de comsomoliști frumoasa vârstă de 16 ani, NKVD-ul o săltă și pe mama ei Oliana, tot pe motiv de rudenie reacționară, ca fiică de polkovnik alb kontrrevoliuționer.

În mare spaimă, și impulsivă de felul ei, adolescenta Daria Maximovna se duse la Kiev ca o lunatică, să-l caute pe fostul coleg de la Mănăstirea Kuriajski al familiei de pedagogi petersburghezi, poate intervine el cumva să oprească expedierea mamei sale tocmai în Sibirul Apropiat, cum se zvonea despre lotul format, c-ar avea destinație mărețul Novokuznețk, șantierul epopeic evocat de Ehrenburg în celebrul roman *Și a fost ziua a doua* (День второй, 1932).

Spre surpriza și bucuria ei, Makarenko avansase! Purta uniformă NKVD, inclusiv pistol la vedere. Dar, sărmanul, îi mărturisi că tot n-are nicio putere, adăugând cu sinceritate că nu știe nici măcar cum se va descurca el însuși la anul, în 1936, când șeful lui direct, Lev Solomonovici Ahmatov, șeful coloniilor NKVD din Ucraina, va fi acuzat de complot troțkist și va fi condamnat și chiar executat de Ziua Femeii, la 8 martie 1938, apoi îngropat la Noul Cimitir al Mănăstirii Donskoi, în cel Vechi urmând a fi din 2008 mormântul lui Soljenițîn.

Dar ceva totuși tot o făcut Murocika la Kiev! Un anume tovarăș venit de la Moscova, Lavrenti Edmundovici Riumin, specializat pe probleme cominterniste de Exterior, anume pe recrutarea de scriitori occidentali, intrând în birou pentru un tampon cu sugativă, rămase siderat de frumusețea picioarelor interlocutoarei lui Makarenko și glumi cu ea, intenționat într-o limbă străină, occidentală.

Consternare! Balerina din Lemberg se dovedi că vorbea curent ucraineana, rusa, germana și poloneza, dar se descurca și franțuzește, ba chiar în English USA. Pasămite, biata Oliana și mai ales bunicii universitari din multiculturalul Lemberg, soții Karpenko, o pregătiseră pentru o carieră euroatlantică!

Adică exact ce căuta acest maior Riumin la Kiev, conștient din experiență că ucrainencele sunt de regulă mai mișto decât rusoaicele, pentru unii din Vest.

Peste numai două luni, Murocika noastră era oficial trecută în acte Daria Maximovna Riumina. Ca să descindă pe pământ francez la Marsilia, pe 17 septembrie 1935, între Constanța și Alexandria folosind un vapor... românesc!

Și acum marea dezvăluire, mamă soacră! O însemnare cam ambiguă din cufărul de la Pribegi, anume din Jurnalul Francez, arată că pe 28 octombrie 1935, la Villa Oblomov a unchiului Isidor (Doru) Suceveanu, Marius al nostru, este pur și simplu agățat de o balerină albastră Degas Muzeu Pușkin, zice el, rusoaică.

Mai târziu, se va dumiri oarecum dezamăgit, că cekistul Riumin făcea exerciții cu boarfa asta adolescentă, ca s-o marșutizeze ulterior pentru a recruta scriitori, pictori și politicieni occidentali, care să facă propagandă cominternistă.

Numai că el și puștoaica găsiră extraordinar de multe de povestit despre

Lembergul natal amândurora. Iar el o rugă să dialogheze numai în ucraineană ca să poată stăpâni și această limbă, convins de ambii lui bunici, Dinicu și Antonie, că trebuie să fie ca Dimitrie Cantemir, poliglot, dacă-și iubește Neamul lui oropsit de toți de-atâtea veacuri, învățându-l pe individ să se atomizeze ca *Homo solus*.

– Ce nu știa nici măcar securistul regal de informații Mișu Focșăneanu e că Iubirea lor, prin exercițiu, devenise atât de profundă încât, peste vreun an, cam în toamna lui 1936, ea s-a uitat în ochii lui castanii și i-a spus drept că în acel octombrie sângeros, spionul Lavrenti Edmundovici Riumin, la Cartagena, port la sud de Valencia, vizavi de algerianul Oran al lui Camus, i-a prezentat-o pe ea drept *fiică, nu soție*, unui anume Aleksandr Orlov, nume sub care mișuna însuși comandantul (!!) agenturii NKVD din Spania, însărcinat să încarce în 23-25 octombrie 1936, pe patru nave sovietice sigure, **Tezaurul Băncii Spaniei** (!), cam 500-600 tone aur, expediat cu nonșalanță de guvernul republican Front Popu la Odessa noastră, pentru a fi depozitat apoi la Kremlin, lângă al României.

– Bineînțeles, nici spaniolii nu-l vor mai vedea returnat Tezaurul ăsta! i-a replicat cam în doi peri Marius, dar povestea i se părea atât de aiuritoare încât a socotit-o *dezinformație* și s-a rușinat să mormăie ceva măcar lui taică-su.

– Omul periculos în peisajul periculos, asta îl obsedase pe Marius ca artist reprofilat în agricultor. Cum să redai situația absurdă că te uiți la *frumusețea unei margini de codru des*, și de acolo îți poate veni, șuierând, glonțul tău ucigaș! Sau că în timp ce-ți alegi cea mai potrivită pensulă, *Nudul în dezbrăcare* scoate un revolver, somându-te: portmoneul sau viața!... Ca și cum toți am fi Picasso.

Iar acum, la Los Angeles, își privea ca un străin propriul tablou cu trei brazi de la Sinaia, alăturat unuia cu „Râpele dracului“ din Munții Făgăraș. Se gândea că vreun june, fie Sergiu al Isadorei Morgenstern, fie Alin Vișan al Galei Cobiliță, fie Nichita Căinaru al Larisei Rîbalovna, fie mult mai vârstnicul Gabriel (Gogu) Țăpoieșu, adevăratul tartor al editurii Adrianei Bratu, Editura O_3 (OZON), secretar de stat la Sovietul Comisarilor Norodului pentru Istorie Exactă și Literatură Corectă, eurodeputat din partea verzilor, deși exporta lemn, și candidat independent la președinția Republicii România, ca și la a Moldovei, Ungariei, Serbiei și Crimeii, – se screme careva a pricepe ceva cumva din cum *o fo'* cu acei munți rezistenți, asta ar fi chiar lăudabil, dulce chiar post mortem Murocika a mea, după cum e regretabil ocazional că în faimoasa spiritualicește cramă de sub biblioteca de la Ziduri au fost torturați podgoreni, țuicari și mocani de ambe sexe, pentru a fi ajutat cu merinde și informații pe partizanii de pe Valea Râului Doamnei, de la Pribegi până la obârșii, mai sus de Nucșoara. Care nu prea erau partizani din moment ce nicio putere nu le parașuta, ca la marxiști, armament lunetist, binocluri, celulare utile și-n zarcă, biscuiți suedezi supravitaminizați, țigări, baterii, bitter suedez, videocasete cu Ingrid Bergman, Oscar 1944 pentru asemănarea izbitoare cu văduva Eliza Alexandrescu, farmacistă cu care eu am comis actul de la 23 august, biată Murocika dulcissima, ca o compensație nu numai la ștreangul tău de colaboraționistă orizontal în poziția misionarului

civilizației europene care eram eu în octombrie 1941 la Harkov, însă *boala* ce lectorul Dorel Bălușeanu, în deplin acord de septimă micșorată cu îndepărtatul Gicu Tabarcea de la Detroit-Cleveland-Chicago, o are pe Mareșalul, e cumva justificată, c-a păstrat până în ultima clipă, a Execuției, **dosarele** anarhismului anticorupție, încât căgăbăul cel descins de pe tancurile Națiunilor Unite, în urma actului nostru de Armistițiu Capitulare Necondiționată, convenit păcăliți la Cairo, i-a cules pe toți acești *idealiști dezinteresați* ca de pe oliță, punându-le carâmbul englezesc în prag: ori tovarăși de drum la umflarea rândurilor PCR, ori fugiți la Rezistență în munți, să ne facem noi securiștii că luptăm cu teroriștii satelor!

– Anarhism anticorupție, „idealiști dezinteresați“! bombăni micuța Emily.

– Ăsta nu e ștreangul meu! observă cu o sublimă indignare, presei scrise, Daria Maximovna Riumina. E al Elisavetei Voronianskaia!

Într-adevăr, recunoscu Marius, falnicul molid siberian din tablou părea frânt triunghiular de un țipăt. Enigmatic. Dacă apucase a alarma Occidentul dactilografa *Arhipelagului Gulag*. Totuși, dacă te uiți bine la peisajul periculos în care e spânzurat sau se spânzură omul îndosariat ca periculos, constați că mai există *ceva* dincolo de cauzele imediate ale decesului. Dacă ești și cult.

– Sau măcar nu nesimțit. Sensibil. Datoria intelectualului, Aline, Sergiule, Gogule, fiind a complica lucrurile. Mai ales când sunt dinadins simplificate.

– Păi, asta susțin și eu în *Refugii alpine*! dădu din coadă culturnicul cu trei licențe, nădărindu-i-se că bogatul renascentist i-o dă pe Isadora de tot. Nu ne putem sustrage Terorii Istoriei decât păstorind spiritualitatea în munți, conform înțelepciunii mitice multimilenare. În caz contrar, e de la sine înțeles că nu poți fi exonerat de obligația de a mitui, de a îmblânzi prin prostituare cleptocrația, atrăgând-o de partea xenocrației, ca să ne finanțeze în Est Marea Recuperare!...

Numai că Marius Ghizdavu, scoțându-și căștile, plăcile dentare, ochelarii, condomul, șosetele vărgate ca ale lui Hi, stiloul de aur ca al lui Muso..., ca al lui Musil înainte de a-și pierde biblioteca din Austria, pentru a scrie apoi din burtă incestuos minimalist la Elveția cea nepropice literaturii din lipsă de mizerie, acul de cravată cu microfon de diamant, precum și alte accesorii tehnico-operative staliniste, inclusiv ștreangul dactilografei, nu zise nici da nici nu, făcându-se că se preface că-și face de lucru contemplând, în depărtările fumurii, cum se înșurubează, în Cerul tot mai nemeritat, Muntele Conic, cu gluga lui de calcar ce-l înfățișa alb înzăpezit ca un fel de sfânt Fujiyam, venerat de Yukio Miyagi.

Cu globii oculari ai minții mai puțin bogați în globule roșii decât galaxiile globulare din pieptul Iluskăi sale, dumnealui, ca un grof cu mentalitate harem-faraonică deprinsă la Cairo, Alexandria și Teba, neburghez, nebolșevic, dar fesenist, în gip suav suv spre parcul ceaușist de vânătoare, vedea diferite dihănii în serpentină, urcând ca pentru a-și căuta fericirea în spiritualitate, aievea, nu ca el „și cu Iluska“, cum fantezist îi încondeiază Narcis Moga drept „taurul comunal de la Ziduri adus de la Paris“, fiind migălos să scurmi în scârna istoriei ca și cum ți-ai permite estimări despre cele plauzibile dar nepetrecute. *Columna* ta, dacă o

să zgârii în piatră seacă diferite închipuiri, șerpuit din vale până-n sanctuarul hiper-contemplativ de să se deștepte și proștii că, prin inițiere pas cu pas, au ajuns până la o sudoare de un rafinament superior, Sudoarea Minții, care ca și lectura unui fluviu-roman câte o pagină pe zi, vreme de patru-cinci ani, nu te spală, dar te oțelește să înfrunți Coaliția Mediocrităților, cum un mastodont T-34 amărâtele baterii anti-tanc, cu care nebunul de Hi visase să tot apere el Euroooopa de o mancurtizare incurabilă până la Atlantic și la Marea Sargasselor!

– Virusare a memoriei de care n-au profitat decât Stăpânii americanilor! mârâi iar conspiraționistul Băluțeanu, al cărui creier iubea o *idee simplă*, socotită genială față de prostata lu' Marx, deoarece-i explica nu doar incapacitatea păduchilor din capu' Țării de-a fabrica Unionism, după ce-n 13 iunie 1990 pe micul ecran numai *Pulex irritans*, ci fortifica și bojocii. Din Vest vine, băi, vidul de expectație și expectorație, fără perspective de viitor futurologic între sondaje pe doamne nefu, dintr-o soțietate nu numai neplanificabilă pentru deflorare, ci deja însărcinată de la distanță, de către iluminați. Ci ici nici nu zici că-i focarul infecțios, dacă francmasonii sau SUA, și bună parte din UE, că și toată presa revizionistă, Tabarcea, e cu noi, dar nu se mai știe entelehie, adică știința despre cine le-a organizat armata și securitatea cu care se confruntă, permanent pierzând, arabii Levantului nostru, cine altcineva, mă, decât SS-ul fugit la ei, camarade?

– Din câte am putut eu arăta, își sprijini de pereții cătrăniți ca de izbă primitoare, ai cabanei lui Otomega, schiurile de lunetist finlandez, Sergiu Chiose, în recent epuizata mea carte a anului, *Refugii alpine. Mituri și mituire, Mitică!*, este clar sortită eșecului tentativa Călușarilor regizorului Alin Vișan de a reabilita din extremismul clasic numai mădularul „etern valabil“, anume componenta de luptă necurmată în contra corupției și corupților, în privazul căreia, ca o derivată colaterală cu caracter mistic, demult uitat în anale regale, a apărut sporadic și câte un document inconfortabil! Nu, iubire, nu mai este decât o singură cale, în astă Europă, ce funcționează ca un detector de minciuni american – Asumarea Trecutului, așa cum ți se dă de la ei. Să-l înghiți printr-un *proces*, de conștiință, de conștiință de conștiință, chiar dacă ai și câte un epizod, sau sezon, mai de kkt, și de kkt de kkt, fiindcă trebuie să recunoaștem cinstit, onest, populist, cu ferplei, correct, că pe gazon, pe-acest picior de plai, e totuși căcatul nostru...

– Aici nu este vorba de căcat! protestă îndârjit Oreste Bogza. Aici e vorba c-a trecut vremea când whistleblowerul domnul Goe trăgea semnalul de alarmă că se fac prostii în trenul de plăcere, că saltul la construcția capitalismului, cu nomenclatura și în interesul nomenclaturii, va fi frânat de consecințe, de grele consecințe, de-o să ne usture koorul, unele scumpiri de carburanți resimțindu-se încă din vara lui 1990, dar cu veselie, de poolimea ce credea bunăstarea... eternă și nu anticipa că, în zece ani, va progresa Întreținerea mai mare ca Salariul, deși tot Yl se va întoarce președinte, dar nu putea face nici el nimica, deoarece de câte ori se ducea pe la visterie, să mai dea la care n-are, o găsea golită deja!

– Și de ce n-o găsea el *foarte* golită, blea, ci doar goală? dădu din umeri

Frâncu, prășindu-și porumbul la Dâmbovicioara. Fiindcă meritul „comunistului democrat“ stă în *a înțelege oamenii*, cu realism pătrunzător ca o bormașină Tolstoi-Dostoievski, asigurând stabilitatea partidului doar deservind clientela, adică noii capitaliști inculți hoți, revoluționari de profesie, haioși, postmoderni.

– Iar eu, Marijano, iar eu, mă Rică, se mărturisi fiul său adoptiv și al secetei artificiale din 1946-1947, imitate, Holodomor, după înfometarea bolșevizantă a ucrainenilor, să nu-mi mai ziceți doctor, și nici Cezar Bogza, ci Cuțu, Cuțu-Cuțu, dac-oi fi mai fraier! Credeți voi, că se mai întorc la Ziduri, să se re-sta-bi-lească-n kkt, prinții Marius sau Octavian? Lasă ei, unul Alsacia, altul California, ca să-și strice fragilele lor Rolls Royce-uri pe covorul nostru asfaltic de zici că e Calea Griviței, la 4 aprilie 1944, după ce-au bombardat americanii trenurile noului Val de refugiați basarabeni, anticipat încă de pe când s-a afirmat în toamna lui 1943 Marius ca agricultor? Aș! *Eu* sunt și voi rămâne aici *stăpânul*, cum era arendașul alogen odinioară, Codine, dacă-ți mai aduci tu aminte ce-au trăit în mânie argheziană, sub botniță, bunii tăi, de-au și incendiat grajdul 1907 de la Pribegi!

– Chiar așa ar fi fost să fie? mult se minună de cele virtuale Marius. Să voteze cu feseniștii, Bazil Frâncu?... Dac-ar fi supraviețuit pornirilor întru acumularea canibalică a capitalului, deja încercate-n ceaușism protocronist de rudele sale peceriste, Isadoro, care nu l-au chemat în 1986 pe înfiatul doctor Cezar, să-i vindece o banală pneumonie, argumentând Satului, prin consens arhaic, că ce, *mai scoți om bătrân din casă*, mai chemi salvare? De ce, fă? Ca să moară la spital la Ziduri, câte doi-trei în pat, cu gândacii de bucătărie pe ei?...

De la Schit, acel impuls ca din tun, al unei ultime ascensiuni, al unei foarte posibile ultime ascensiuni. Către amurg. Mai aproape de stele. Fără contactul concret cu ororile Ocupației după un război pierdut. A-ți instala oamenii tăi în aparatul de stat și *a căra cât cuprinde*, peste orice Convenții. Cirezi, turme, porci, găini în marș, să hrănească acel Răsărit, care se temea, după 7 Noiembrie 1917, că fără o revoluție în Germania untului, bolșevicii nu vor reuși să asigure rațiile orășenilor. Vânătoarea de oameni, ca sclavi ai reconstrucției, după risipa de carne de tun practicată de Jukov. Basarabeni la Sibir, iar Marius născut în Lvov. Poate o luau și pe Liz. În primejdie a fi cedată chiar și după 1958, ca o stimulare a retragerii trupelor sovietice, ajunse în pericol de a se contamina de la... *stalinismul dejist*, căruia datorăm azi poziția de lanternă roșie în clasamentul european: nimicirea ultimilor... filoamericani ce au preferat bordeiul, ca sub Kutuzov la 1812, reeducării în Romlag, Isadoro; zdrobirea totodată a Țărănimii, cu atâta ferocitate încât să nu se mai poată reface spiritual nici dacă i se întoarce pământul de la colhoz; și, azi uitat, valul de teroare târzie 1956-1960 asupra intelectualității, determinant: *în România nu va mai exista decât Putere*, ca după 11 decembrie 1999, când, la cererea profesorilor flămânzi către răsprofii superiori îmbuibați, cum că... să le mai mărească și lor leafa, PNL-Parizer, FSN-Zeamă-de-varză și PNȚ-Borviz batjocoritu-i-au că *nu se muncește*, iar atitudinarii civici tăcură chitic, cum și în 2021, când... Mooye PSD pierzând alegerile, e totuși readus de

Cîțu la putere, pentru stabelitatea lui Iohannis, întărind în Bazil Francu, influența cinică a conferențiarului Tudor Băluțeanu, convingerea aia că din moment ce *ăștia* privesc indiferenți de Sus, la singura bază națională de „proști care mai citește", înseamnă că nu-s decât tot o adunătură parazită, ce doar se-nfruptă din *nevoia idealistă* de a săpa tranșee în contra Uitării mondiale a Războiului Sfânt.

– Mai bine scriu eu însumi, nene, decât să tot citesc pe alții! Și îngrop.

– Cu alte cuvinte, Isadoro, ah și ce te-aș fu! zâmbi kurtenitor Orestel Bogza ca-ntre tineri inculți normali, sănătoși, karatiști, dadaiști, gândul meu ascuns, tolerant, neexprimat până la capătul liniei nici în *Praful și pulberea. O viziune a sângerosului cutremur aniversar răsculativ de la 2007*, nici în mult mai amarul pamflet *Cosmetizarea la mutră a RSS România pe drumul fofilării în uie*, este că dacă n-ar fi existat această, atât de specifică mioritismului zgârcit, „investiție străină în Neuitare", cum se exprimă Clara Honig, sau simplă bunăvoință filantropică occidentală, atunci noi n-am fi avut, hm, fără Burghezie de Merit, prin mici sacrificii financiare particulare Subscribe, prin aș! necesitate vitală românească de progress, nici *Editura nr. 1* și replicele sale, nici *Periodicul nr.1* și sateliții săi, nici celelalte puține incomode înfiripări apostrofante provinciale, deoarece Puterea le-ar fi spulberat, la prima furie, în aplauzele grele... Le-ar fi desființat el Yl din start, dar i-o fi fost milă de calculul Occidentului că, altfel, n-ar mai fi avut megafon respectat de... intelectualitatea pe cale de dispariție, unde să-și spună cuiva păsul, în lupta cam fără spectatori cu *derapajele*!

– Cu alte înjurături, Isadoro, ah și ce te-aș giuca și eu! glumi solidar Alin Vișan, vătaf de călușari gelos degeaba pe căpitanul Gărzii de Silicon, Oreste, a trecut vremea când junimea sen-si-bi-li-zaaa autoritățile cu *Jos comunismul! Jos comunismul!* De unde pe vremuri flăcăii Neamului se pregăteau duhovnicește să reteze vâscul care ne-a întârziat dezvoltarea arboretului cu sute de ani, ajunserăm azi ca niște cerșetori țigani parizieni, *să parazităm*, noi, 30 de milioane de romani latini, pe o mână de investitori străini în cultură, niște domni mai generoși...

– Care jum-bi-lează! oftă a năduf microbist Tristan Băluțeanu, cu sticliri în ochi mai carnibalice decât ale lu' tac-su Tudorel când s-a făcut frate de cruce cu vampirii. De ce jumbilează dujmanii? De gât de frayeri suntem! Parazităm pe publicațiile injectate de ssstrăini să nu piară Gaistul, ne frecăm labele beți, că ce mai „afacere" am făcut cu pibul microscopic, feliat la ministerul Identității... naționale, iar EI poate că ne trasează pe jdemii de ani Direkții kulturale, băi, și 'abar n-avem! De-aia paradoxul român că noi nu *cine a bolșevizat nația* cercetăm, ci de ce plm s-au mai jertfit unii s-o apere! Deci să n-așteptăm martiri Mitíci ca Oreste, Pilade, Electra și Hifigenia, într-o postmodernitate care unde Pindar o poate încasa la mir precum Socrate, de cum iese din piscina bazinului olimpic.

– Aceste manifestări de debusolare, la o anumită bulă din tineret, articulă cu greu senatorul uninominalizat Saie Buburuză de la Consiliul Național de Analize Sistemice, către academicianul Ion Codoi de la Institutul de Cercetări Științifice din România, sunt rezultatul unor deficiențe grave ale muncii educative

din unitățile noastre școlare codașe. Directorii trebuie să ne întocmească urgent listele de nevoi, ca să le trimetem operativ broșurili, formatorii și dvd-urile...

– Ca francmason liberalo-țărănist, propus naș de Sergiu și de domnișoara Isaura Morgenstern, medită la ei cu spume roz la gură ca de borviz-parizer-moare, avocatul Coriolan Pigu beat, menționând că cu soția și amanta el n-a scăpat niciuna din lansările păunesciene și că personal nu vede-n cadrul didactic *o ființă umană capabilă de autoînvățare*, ci profii de la noi nu manifestă progresii dacă n-au formator oengist dădacă! Eeeu nu uit că țeara mă percepe ca șef al inițiativei de radioascultare, nu ca tătic biologic al Senatorului Marian Tăbăcaru, zis SMT-ul brazdei naționale în meritocrație, și ca lider al Comisiei Parlamentare pentru Literatură Exactă, opunându-se cu celeritate demolării Casei Poporului în scopul de a se dezgropa manuscrisul căinar **1681**, după ce principiul rotației cadrelor l-a țintuit la departamentul agricol, la oi, unde se simțea o acută nevoie de electroniști, ce primează fiind, după opinia mea de apărător beton al cepexiștilor urii lui Iliescu, că l-au marginalizat, ca argintul viu jucându-se tontoroiul și tananica pe elite, cum înaintea politicienilor, au înțeles-o importatorii de cafea, din câte-am tras eu cu Urechea și-am și informat, în timpul vizitei lui Gorbaciov în Crucea de Piatră și-n Grădina Maicii Domnului, nicăieri în Galiția Mare neputându-se achiziționa, pe o pungă de cafea boabe, o plăcere de o asemenea calitate românească, echivalentă ca și nechezol cu domnișoara Miss Univers!

– Și care-i problema? Какая проблема? clătină din capul fără fir alb, cum i l-a pictat genialul Kramskoi, contele Lev Tolstoi, în robă neagră și cu o răutate michelangiolescă în privirea-i de moralist. Cine-i mai șmecher tratează Capitala drept o Cruce de Piatră extinsă, ca o soțietate deșchisă spre piscina din Grădina Maicii Domnului, și-și face treaba unul ca Ghi. Nu se descurcă însă și Grișa, cu fluviu-romanul de **1681** pagini. Și știți de ce? Pentru că în toată România și în Diasporă nu mai sunt în viață decât 12 martiri care au citit integral, patru volume, cartea mea despre Napoleon, Natașa, Kutuzov și Basarabia, *Război și pace*!

– Dragele mele elemente relativ tinere! gemu și confirmă SMT la poalele Muntelui Conic, după sex inspirat în hotelul de la Schitul Hoitarului, cu Tira Misu, Diva Sugativa și Diegeza, după un triplu DVD cu inegalabila Elvira Flocșăneanu la Ialta, în dormitorul unguresc al generalului țarist Carl Gustav Mannerheim, sculptat în corn de elan, cu ascuțit *cuțit finlandez*, după modele sibiriace achiziționate în timpul misiunii de taină, de a verifica traseul spre China al lui Neculai Milescu Spătarul, care a înțeles primul că posesiunea exoticei Asii Centrale, a romanticului Sibir și a bogatei Kolîme nu atârnă, în mentalitatea slavă, cât *a stăpâni măcar câțiva latini*, deci trebuie câștigat *timp* românește, crescându-l pe țarul Petru în vanitatea de a-și ctitori capitală baltică, spre a se încăiera astfel, elementele rus și ăl neamț simultan insigat de acad. D. Cantemir la Berlin, nu numai cu parabola creșterii și descreșterii otomane, cum va fi și cu Imperiul Țaristo-Sovietic, ci și cu Descrierea celei mai potrivite baze de atac într-o strategie sadoveniană, sudică, din luminoasa Moldovă, când va bate și ceasul ca

frăția de arme româno-germană să-și arate fiabilitatea, locul vorbelor, al vrăjelii, luându-l fapta de arme, despre care va buigui sau va hui Istoria măcar, dacă nu vom mai avea literatură vie, sub lumina cadaverică haihui de la Răsărit...

3

– Tinere trebuie să fie toate aceste stele, fără nicio recitire-n profunzime a astronomilor geto-daci de pe Muntele Conic, aprecie culmea Marius, îngrijorat de nicio veste tragică despre cei trei fugari spre Ialta ori Istanbul, porniți cu o șalupă fragilă în sumbrul februarie 1945, când inima Reginei Maria nu mai bătea pentru Balcic, acolo sus, ci pentru nefericitul Rokokobauwerk in Dresden.

Un vânt de apus, către Valea Ursului, desfrunzea stejarul, dezvăluind pentru vițel vâscul, vâscul ce în întunericul vremilor căpătase o legănată siluetă de ștreang. Al violonistei Murocika Riumina? Al dactilografei soljenițînene Elisaveta Voronianskaia? Al mestecenilor lui Esenin buldozeriți stahanovist?

Niciodată nu avusese mai jenantă nevoie de „a ști mai multe” despre rotițe și cauzalitate în Historia, despre Ocupație și despre prizonierat. Sufletește era pregătit, prin război, pentru ce era cel mai jilav: a viețui în sfințenie ca un *Homo solus*, atomizat, niciodată având a-și mai dezvălui Altuia **gândurile reale**, care este concepția lui, ce-are el în cap! Fiindcă la dosarul său, cu rude doar boieri sau deștărați, nu încăpea îndoială că avea să fie toată viața încadrat informativ cu ciripitori, în Romlag ca și-n Capitală, sub Dej și Cea ca și sub Yl, în Galiția Mare ca și dincolo de Cortina de Tinichea, cea ondulată de trâmbițele Apucalipsului...

– După opinia mea, tratâ el drept un provocator pe Sfinția Sa Părintele Atanasie Damian, când i se plânse că a constatat, nu numai la spovedanie, elemente de derapaj la tineretul neștiutor, e cert că neputința unui internaut de a clasifica „informația“ că... Mossadul s-ar fi început cu specialiști ofițeri SS este rodul previzibil al politicii *Moarte intelectualilor*, lansate în 22 decembrie 1989 de însuși tovarășul Ilie Verdeț, temător pe bună dreptate să n-avem *poezie* în Țară, politică de îndobitocire a Neamului aflată încă în cea mai aprigă vigoare la 11 decembrie 1999, când **Intelighenția Românească** a suferit frustrarea de grație, fiind cu brutalitate, brusc... „scoasă din cărți”, asumându-și Occidentul funcțiile civice de alfabetizarea puterii, de creștere IQ, de reducere a Nesimțirii de a fura!

– Nu-nu-nuuu, îl combătu Iancu Noveanu, *asta* se poate corecta printr-un dur acces real la Cultură, prin carte ieftină și, de ce nu? obligatorie. Și prin Internet gratuit pentru întregul tineret, *în schimbul Revoluției pe care a făcut-o,* dai o ordonanță de urgență c-ai interzis derapajele și, gata! Dar ce ne facem cu, uite, cultura nemulțumirii?... Liderul Gărzii de Silicon vine aici, de fapt, doar cu documente că de ce s-a enervat personal. Este? Zice Oreste Bogza: e inadmisibil atâta reducționism, să prezinți tu anul 1907 doar ca pe un pogrom, rezistența

anticomunistă ca pe o fugă lașă de rigorile Romlagului reeducator, iar Războiul Sfânt ca pe numai și numai o contribuție românească de 1681 pagini la jocul german rasist în Răsărit, din care merită avansați și pomeniți doar Cambrea și Lascăr, de la diviziile de prizonieri, sovietizate și sovietizante, TV și HCC!

– Țara aceasta are nevoie de școli, nu este așa? întrebase la 5 februarie 1910 Nicolae Iorga Camera Deputațior, care modifica Legea Cârciumelor. Și se cere. Știți cum le cere: și prin petiții le-a cerut, și le-a cerut și în forma cea mai periculoasă pentru existența acestei țări. Și, anume, răscoalele au fost, înainte de toate, o cerere de școli. Numai disperarea unei clase rurale, absolut neluminate, poate să ia forma pe care au luat-o răscoalele țărănești din 1907. Nația aceasta a cerut deci în toate formele, în cele mai duioase, ca și în cele mai brutale, în cele mai legale, ca și în cele mai ilegale: școală.

– Însă ceea ce l-a enervat cel mai mult, luă Codin de martor pe Marin, e că tot acel Miracol, 11 decembrie 1999, de care s-a făcut vorbire, ne semnalizează că Liderul necontestat al Călușarilor României s-a autosesizat de un atac extern, concertat, focusat asupra elitelor muncitorești. Toți țăranii au pătimit corecții, pentru incorectitudine, de la niște microintelectuali tupeiști, cenzori publici fără de public. Cineee?... Niște foști mini-nomenclaturiști cu pașapoarte la discreție!

– Clonarea, plagierea, piratarea, râse de tunurile inamicului, cu amețitoare condescendență, Marius Ghizdavu, însă de la San Francisco sau Yamoussoukro sau Kyoto, e doar cât a putut capta îngusta, ignara, viață intelectuală românească dintr-un întreg imens. Imens! Având ei **biblioteci consistente**, nu șoproane de-ale primarilor, *alții* au scris la orice in-topic de zece mii de ori mai mult decât o fac românii mei, ca seminție pe cale de dispariție, de dizolvare în curenții contradictorii din Oceanul Euroatlantic, și-n Ruropa cea mlăștinoasă, ignară. Trebuie mereu să supralicităm. *N-am cucerit de data asta Rusia, o s-o luăm data viitoare!...* Așa că publicistul de senzație ignară, sau politicianul provocator, găsește cu ușurință excese retorice din care să probeze orice! Desigur, adresându-se numai și numai gloatei ignare. Căci specialistul acreditat știe masivitatea bibliotecii în discuție și evită a intra în polemică ridicolă cu ignoranța ignară. Pentru că *nu poți* singur. E un DIALOG de la *cultură ignară* la Cultură neignară. Or, a ta e mai mult moartă decât vie. Consecință a pierderii Războiului Sfânt, acest aproape deces, desigur! Vă asigur că, pentru *această* bibliotecă a altora, nu e nimic nou în protestul că 1907 a fost și altceva decât un pogrom, Rezistența altceva decât refugierea în munți a unor „căcați cu ochi“ de intelectuali temători de reeducare, Războiul Sfânt cu totul altceva decât o epurare etnică în Bucovina, Basarabia și Transnistria! Tăria unei biblioteci și, în foarte particular, a unei cărți fundamental ignare, ca **1681**, stă în diversitatea punctelor de vedere din care este privită coma noastră profund/ă ignară. Că resuscitare nu e... N-ai cu cine!

Stele-stele profund indiferente. Fiindcă văzuseră dispariția dinozaurilor, a imperiilor, și pe Țarii cei groaznici omorându-și fiii, ca sultanii. Sau cum zic conspiraționiștii, ca Habsburgii. La Mayerling, în 1968, pe revoluționarul leit

Marius, Omar Sharif, și pe Catherine Deneuve, pentru asemănarea ei cu Eliza lui. Dar acum se gândi imperial ca un vultur la Regina Maria și cum ciripea englezește în cerdac, la decalajul temporal ce-l adusese pe el prea târziu la Balcic, cum pe Eminescu prea devreme la Cotroceni. La o ceașcă de ceai ce i se ciobise la Celiabinsk. Și la Dora în Odessa noastră bine aprovizionată în război. Un fel de Biarritz ca Casablanca. Pe urmele Prințului Carol, care ascultând la cinicul lui profesor țarist Voicu Ghizdavu, înțelesese că tot ce se durează la 1918, cu atâtea sacrificii ca Românie Mare Regală, *nu va dura*. E prea puțin! Trebuie mai întâi să cucerim Rusia... Și vom porni mereu, de îndată ce auzim că la Kremlin un orologiu sună noaptea jumătate. De fapt, la 1942, încă suntem inculți funcțional, săraci, și nici prea... determinați să ne înșirăm Arenele Romane Jubiliare până la Ural măcar! Deghizat în ofițer țarist rus, iată-l *descălecând* pe tânărul voievod cu păr de aur moale în port, redevenind vânător de munte și căsătorindu-se fulgerător – *întemeietor* simbolic și profetic, nu în derâdere! – cu bizantina domnișoară Ioana Lambrino, într-un sfârșit de august ce, aniversat peste exact 22 de ani, va consemna la 1940 Sfârșitul/ Pizdeț, și de domnie Carol II, și de Românie Regală Mare, și de românași, dar și de perspectivă de Înviere a Țarismului în Rusia lui Tolstoi, cu o nouă Dinastie! Nici n-au știut rușii ăștia ce pierd, după nimicirea de către Lenin și Iakov Sverdlov a dinastiei Romanov la Ekaterinburg, 17 iulie 1918, să rateze atât de aproape temporal, oportunitatea literară virtuală de a întrona *o altă* dinastie solidă: și bizantină, și cu rădăcini germane! Iar Țarul Carol ar fi știut să ferească Rusia, la 1939-1941, de lăcomii molotoviene spre baltici, polonezi și basarabeni, care ar fi împins-o într-un nou Război Mondial, cu pierderi uriașe.

– Țarul Carol al rușilor s-ar fi comportat, evident, tot ca un Voievod al Kulturii, cum îl știm de la Luna Bucureștilor, organizată-n Parcul Lui, azi al lui fii-su, dar la o scară gigantică, a Eurasiei. Cu simț economic superior ageamiului de Lenin, el ar fi deschis larg porțile Rusiei pentru investitorii imperialiști, iar piața liberă ar fi hrănit copios populația. Statul n-ar mai fi intervenit decât ca să aloce minimum 10-15% din pib la Edu-Cultură. Și atunci acum, dotați excesiv cu universități, biblioteci, atenee și muzee uriașe, *rușii ar fi fost mai fericiți și decât canadienii* de la aceeași latitudine geografică, invidiați de multe țări din UE.

Expediat de Regina Maria urgent la Odessa, pentru a discuta cu Prințul care dezertase după Capitularea Necondiționată de la Buftea, consilierul secret Alecu Ghizdavu (nu Voicu, căzut prizonier încă din 26 iulie 1917, dus lângă Colmar în Alsacia, supus unui regim de exterminare), a lăsat însemnări încâlcite codificat, din care s-ar deduce că se pare că germanii, care controlau Ucraina, i-au zis c-așa cum l-au trimes pe Lenin de la Zürich la Petrograd, le e sametegal să-l lase și pe Principele Carol cu Zizi Lambrino a lui să treacă spre Palatul Smolnâi de pe Neva. Totodată, reiese optimismul solului român că, oferindu-le concesii teritoriale spre Varșovia, Danzig, Riga și Helsinki, se putea conta pe *înțelegeri* cu unii generali țariști, care tot mergeau și ei la Petersburg (doar Denikin, Vranghel și Iudenici; cazacul Kornilov fiind ucis de un obuz prin aprilie 1918, în Kuban, lângă

Ekaterinodar-Krasnodar) și chiar cu câțiva lideri ucraineni celebri, ca Stepan Bandera, pe care Ghizdavii îl știau din Lwów, sau Pavlo Skoropadski și Simon Petliura, pe care-i cunoștea conu Alecu dintr-o incursiune secretă la Poltava. Dar n-a fost să fie! Ghinion și pentru Odessa, care ar fi accesat în acest caz investiții masive, încât să arate mai occidentală și luminoasă decât Petersburgul cel rece.

– Odessa! Oooo! Acel ștreang, legănat ca un O de la Odessa, pe care noi am umplut-o de ștreanguri! Și Murocika, nu la Petersburg, ci la Harkov, despre cum a fost întemeiat orașul tank-industriilor de nobilimea românească, de Curtea voievodului Dmitri Kantemir! Cu o melancolie fără soț ca a *Necunoscutei* pictate de genialul Kramskoi în chiar anul eminescian 1883 căzut ca o ghilotină 10 ani prea înainte de fofilarea spre Regatul Român a Prințesei Maria, prin negura maghiară exclusivistă lingvistic a Procesului Memorandiștilor.

– Între acești alți harkovieni, marele spătar Gheorghiță Milescul, nepot de frate dascălului lui Petru I, celălalt celebru spătar de-au călătorit pe la 1675-1678 la kitaiți, Nicolae. Și de la acel Gheorghiță, peste mai multe rânduri de oameni, născutu-s-a la moșia Ivanovka imunologul nobelizat Ilia Ilici Mecinikov, de-a frecventat liceul în Harkovul nostru, ajungând de la 16 mai 1845 în doar 26 de ani profesor de Naturale în noua Universitate din Odessa ta și a Dorei Căinarului meu, Marius-Marius, știi tu ghini ce scenariu infect s-au giucat, nu te face că tu ai râvnit să filmezi fetele lebede balerine la Ekaterinoslav, și-ai nimerit la... Dnipropetrovsk! La Kharkiv, Mecinikov însemnând purtător de spată (paloș), Marius, lașule! Hoțule, tu de Odessa și de Harkov erai interesat, știind unchiul teu cum o fost cu răscoala proiectată totuși la Moscova pentru Tatar-Bunar!

– Da-da, nu face tu pe niznaiul! La 13 ani, trăgeai cu urechea la raportul parlamentar Gheorghe Tătărescu, *Internaționala a III-a și Basarabia* (9 decembrie 1925), ce consilierul secret Alecu Ghizdavu, unchiul, discuta în contradictoriu cu Voicu Ghizdavu (tăticu, filosof geopolitic) despre perpetua tensiune de la Nistru cu bande înarmate trimise aproape săptămânal (?!) să atace grănicerii noștri și să jefuiască satele spre a dovedi impotența statului român. Iar Biroul de Sud Harkov al Internaționalei Comuniste, profilat pe subminarea tatarbunarică a României, avea ca șef pe bulgarul Cristo Rakovski, și pe francezul Jacques Sadoul secretar, iar printre curieri pe Gheorghe Bujor, nume vegetal auzit cu emoție rusofonă și pe la contrarevoluția lui Yl din 1989! Ci curierii ăia plecau spre Tatar Bunar de la subcentrul lor din Odessa asta, dar regesc al Basarabiei!

– Atunci puberul Marius, enervat, a migălit primul său *portret colectiv*, cu vreo cincizeci (!) de mutre patibulare de homosapi, luând ca model o fotografie semnată E. Marvan, reprodusă ca Anexa XI *Grup de teroriști de la Tatar-Bunar dezarmați în ziua arestărei*, la pagina 43 a broșurii discursului din Parlament al lui Gheorghe Tătărescu, subsecretar de stat la Departamentelor Internelor, pe unde mișuna și tatăl frumoasei Elvira, sfetnicul de taină unchi Alecu Ghizdavu.

– Sigur că știu, tocmai eu să nu cunosc, dădu el din coadă ca un bacil, bombănind cu amărăciune, parcă acele stele nici roșii, dar nici americane, n-ar fi

fost *pentru el* puse pe Cer, *ne dlia menia*, pentru a-i aminti că în această lume, chiar dacă nu e prea limpede ce-i mână pe oameni (tot *aia*! ar fi exclamat reflex Tudorică Băluțeanu), există totuși un fel de Constelație a Lucizilor, te poți gândi la unele valori umane certe, insulare, dinspre creatorul Elohim spre creatura Yukio Miyagi, cum ar fi Christ, Michelangelo, Beethoven, Eminescu...

– Christ a fost tot levantin, nu nord balcanic, obiectă Tristan gonind musca. Levantul începe de prin Cipru spre sud-est, inculților! Aici-șa la noi nu e Levantul, loazelor!... Aici e Aiudul!... Aici epopee, se dau la topit săbiile ofițerimii României Regale! Nu se află niciun Levant în Oltenia sau în Bugeac. Nu crește la Cetatea de Baltă nici chiparosul funerar, nici măslinul de cimitir...

– Crește doar regina peisajului dezolant, p...-țigăncii, râse Erdödy Zsuzsa.

– Cât despre actualitatea lui Eminescu ăla, pufni Muhală Muistu, nu ne confruntăm aci doar cu-o xenofobie ce trata de musafiri nepoftiți pe investitorii străini, de la Nistru pân' la Tisa, ci și cu barbaria că lăturiș se promovează cea mai crasă medievalitate nostalgică, o rușine în laicismul de după Laika 1957!

– Ba Eminescu al meu n-a construit la Roma, nici a compus la Viena, ci el a ctitorit o mănăstire în pustiu la Borgiah, conștient că monahii vor fi puțini, iar mirenii dornici *să-și păzească sufletul* tot mai rari în Era Ticăloșilor de după Războiul Sfânt, care Eon Dogmatic mecanicist cibernetizat s-a reinventatără în postromânism, să fie plătiți și pe card, drept Era Tonomatelor!

Dar la ce Scenariu *Metschnikoff* încă de la Antibes - Les Moulières, Villa Oblomov, făcuse aluzie, cu gâtul ei de lebădă balerină îndoit ostentativ spre Lee Miller de la Mougins și de la un Picnic à Île Sainte Marguerite, neizvestnaia, Daria Maximovna Riumina, Marius-Marius? își suspină el de milă, admirând pe Nevski Prospekt, la Podul Anicikov, caii confiscați lui Codin (două atelaje), la care se uitau și prostituatele perfecte Kramskoi din cultul oraș țarist Leningrad.

Tot bunelul. Tot filfizonul de Dinicu Ghizdavu! Vai, mă tem de ce spune dușmanul nostru de hotar, Lino-Leano, Narcis Moga-Dabija, în bestsellerul *The Holy War against Bolshevism*. Mdaa... Murocika poate să fi știut ea mai mult.

– Ultima vizită la Lwów a cruciatului Marius Ghi, în septembrie 1942, în drum spre atelierele fotografice de la Morozovsk și Kotelnikovo, a însemnat prăbușirea întregului Plan de Viață de până atunci, bazat pe Marea Recuperare, pe efortul galițienilor, în principal români, evrei, polonezi și baltici, de a prinde din urmă occidentalii, profitând de declinul lor, și a-i depăși în materie de Gaist.

Pentru un tânăr de 30 de ani, chiar dacă desfrânat pe săturate, era o catastrofă, cam cum o unitate dură de partizani ar fi dinamitat barajul unei hidrocentrale, stingând pe ani de zile lampa lui Ilici într-un teritoriu vast.

Rețeaua căilor ferate era mai simplă decât cea, delabrată, de azi și desigur afectată de Războiul Sfânt. Misiunea lui era *să acopere* pentru generalul de propagandă Bratu deplasarea entuziastă, 40 de zile, a regimentelor de infanterie și artilerie ale Diviziei 9 Constanța spre Front, spre Cotul Donului și Stepa Calmucă. Cu trenul până la Stalino (azi Donețkul ucrainenilor ocupat de

putiniști), avea de călătorit în jur de zece zile, pe ruta Constanța-Fetești-Focșani-Mărășești-Suceava-Cernăuți-Lemberg. Da, se ocolea pe la Lemberg, unde Marius încă mai „ancheta”oniric, la pușcăria locală (pesemne la Brigidki, nu la Lunețki, erau veo trei), cum a fost cu putință ca logodnica lui, chit că îl părăsise prin 1935, frumoasa și mândra contesă Halszka Chrzastowska, să fie împușcată atât de bolșevicii în retragere, ca *aristocrată*, cât și de naziștii în ofensivă, se pare că niște austrieci, găsind-o încă agonizând, – ca indezirabilă *stăpână* de sânge slav!

De la Lwów, prin Tarnopol, se ajungea la Vinnița (la sud de carpenul de la Berdicev), și se urca iar spre nord prin Fastiv spre Kiev, fără a intra în oraș ci doar pentru a urma Niprul pe malul drept până la Dniepropetrovsk (Dnipro), unde era pod și cale liberă spre punctul terminus: Stalino (Donețk), localitate abordabilă și ocolind prin Harkov, cum Marius a și făcut (!), urmând acum a se mărșălui vreo lună până la contactul cu inamicul pe malul Volgăi, la Stalingrad.

Acolo, la Lemberg, Marius bău, șezu și plânse-n gară, lăsând să treacă tren românesc după tren românesc spre front, tot încercând să se adune sufletește.

Își confirmase în orașul pustiit și de bolșevici și de naziști bănuiala că în Galiția Mare nu-i vorba doar de retragerea spre Reich *a sute de mii de germani*, de către Hitler, cum a zărit cu ocheanul din înălțimea unui carpen sur la Berdicev, de Pobreajen 1941, fără a presimți însă catastrofa că politica de purificare etnică a Aliaților după 1944 îi va goni, îndeosebi din Prusia Orientală și din Sudeți, cu *milioanele*! Adică, spre deosebire de fascistul Curzio Malaparte, care scrie de la Capri, din piscină, despre frontul italian de pe Don, spre a adera apoi cu succes comercial la stalinism și apoi maoism, Marius nu gândea decât la fața locului!

– Lembergul, în 1934-1935, îl alesese ca pe un fel de Paris al Estului, pentru a structura pe bază de proiect imena „Marea Recuperare”, o Galie culturală de la Adriatică și Pont la Baltică, să preluăm Noi efortul spiritual pe care Occidentul leșinat tocmai îl abandona și, viețuind noi galițienii decent dar sobru, alocând 10-20% din pib la Edu-Cultură, să recuperăm într-un singur secol **istoria creatoare netrăită** din pricina „colonialismului intraeuropean“, care a afectat și Țările Române. Woke!... Sarcina a rămas neîndeplinită până azi. Treziți-vă!

– Poliglot, se descurca în orașul multicultural ca peștele-n apă, pentru că orfan de mamă fiind, și cam abandonat de tac-su Voicu geograf călător, urmase gimnaziul Alexandru cel Bun în dulcele Ieși, mega-târg oarecum asemănător Lembergului, vizibil jumi-juma ca pondere evreiască, după evaluarea lui mai mult pe trasee culturale, până când Amelia Șaraga și Alecu Ghizdavu, îngroziți de bolșevicii Cominternului, s-au mutat repejor la București, după șocul unei din senin posibile Revoluții Bolșevice, dacă populația basarabeană credulă s-ar fi răsculat contra lipsurilor postbelice la semnalul din 15-18 septembrie 1924 al actelor teroriste banditești de la Tatar Bunar, menite a înscena un pretext pentru trecerea Nistrului de către Armata Roșie, spre Prut, spre Ceremuș și, cine știe, chiar spre Ardeal, pentru a re-bolșeviza, dincolo de Tisa, Budapesta.

Numai că Stalin fusese dezinformat de intelectualii săi intelligence, cum că

România Mare Regală ar fi șubrezită de niște „clivaje“ și se va descompune singură, deoarece Marea Unire a fost o pleașcă, o farsă de eseiști bestsellari. Să fi înțeles ceva din Încoronarea de la Alba Iulia poate elitele corupte, dar masile muncitorești-țărănești și proletarii condeiului gem și acuma sub jugul boiarilor rumâni, mai apăsător pă minorități, cari spre deosebire de cele din URSS, n-au niciun pic de drepturi! De aceea, „popoarele subjugate” din România luptă pentru *autonomie* până la *despărțirea* de statul român: a Cadrilaterului, Basarabiei, Bucovinei, Ardealului și Banatului! Ar fi destul, tovarășe Stalin, un pui de zaveră la Tatar Bunar, și incendiul revoluționer s-ar lăți în toate provinciile, pentru că pă peste tot intelectualii mai publici ai Autoelitei s-au săturat de România!

Politica înăbușirii rapide, băgând armata, a diversiunii bolșevice, sângeros recomandată de Alecu Ghizdavu încă din 13 decembrie 1918, când s-a pus capăt transferului la București a dezordinilor leniniste antimonarhice de la Iași, a oprit și atacul din Basarabia de la 1924. Dar întrebat de Marius cum vede proiectul lui, cu Lembergul în rol de Novîi Paris, consilierul aulic a clătinat din cap cu tristeță.

– Dacă de uiți pe harta Estului, România în 1931 e cam cât Polonia, având și superioritatea de a fi rămas Regat, pe când polonezii or să dea de dracu, așa cum și Spania, ridicolă cu republica ei a intelectualilor! Eu le-am recomandat dar n-au vrut să-l facă Rege, Crai, pe Prințul Nicolae, căruia socrul lui Octavian i-a făcut rost de un Duesenberg Straight-8 roșu, cu care vrea să participe la cursa de 24 ore de la Le Mans, cu copilot italian. Ar fi fost extraordinar ca între Cele Trei Mări, peste toată Galiția Mare să domnească Regina Maria, cam aceeași familie. Mda, din motive *diferite*, și românii, și polonezii au privit mereu spre Roma. Tocmai de-aia, n-o să te-nțelegi cu ei, Marius! Au *complexe de superioritate* față de români, mă rog, cum dealtfel mai toate minoritățile noastre. Iată de ce Neamul Românesc trebuie educat pentru vigilență, muuultă știință de carte și solidaritate...

Dar tânărul organizator de școală de pictură și de toate artele și de căutări spirituale era convins că în Galiția Mare dintre alea Trei Mări, popoarele cele mai numeroase, unul catolic și celălalt ortodox, se pot înțelege mulțumitor recurgând la bunăvoința unui intermediar, care atunci exista, un al treilea popor, care prin Cultul Cărții și al solidarității producea cel puțin tot atât de multă cultură: evreii.

– Polonezii, românii, evreii și balticii, călăuziți de elite competente și incoruptibile, pot să facă prin muncă susținută din Galiția Mare un adevărat Rai, ferind Europa de la a mai cădea în *irelevanță* într-o viitoare lume *multipolară*!

În septembrie 1942, prelungindu-și sub diverse pretexte întârzierea la Lwów în jurul gării, Marius n-a putut însă contacta decât germani, ucraineni și câțiva polonezi foarte bănuitori, speriați. De unde, presimțirea că după război va trebui să facă totul singur, în ce privește Marea Recuperare, adică să creeze izolat, într-o societate atomizată, ca *Homo solus* dăruindu-se unui Ideal totuși colectiv, presupunând că o întreagă Constelație de Lucizi, după contemplarea deșertăciunii unei aceleiași societăți totalitare, va adopta strategii de Rezistență prin Cultură similare, acumulând Opere de Sertar, pentru a avea ce pune pe net ca *pdf-uri*

gratuite atunci când Viiața Spirituală se va normaliza de la sine și cetățenii vor căuta de la un timp să mai citească și *altceva*, mai marginal underground decât fluxul ce-i zi de zi premiat, tipărit și întâmpinat cu citate critice entuziasmante.

Abia la Gumrak, mai ales prin Otto Runge, a avut el impresia, adică iluzia, că a cam înțeles ce se întâmplase cu Galiția Mare. În ce-l privea, nu mai era bună de nimic! Întreg Estul aproape că rămăsese fără evrei. Se atomizase iar prin non-comunicare! Baltici, polonezi, români și balcanici își vor urma fiecare, în singurătate, propria traiectorie. N-avea cine să-i mai lege într-un destin comun.

Căci la Moscova, în 23 august 1939, Molotov i-a luat tântălăului de Ribbentrop nu numai Cernăuții ci și **Lembergul**, NKVD-ul având aproape doi ani la dispoziție să nimicească dușmanul de clasă periculos, iar pe cel șovăielnic să-l deporteze la Novokuznețk și Magnitogorsk, să călească oțel pentru tancuri.

La 30 iunie 1941, au intrat în oraș naziștii peste bolșevici, precedați însă oarecum de avangarda horthistă. NKVD-ul ținea vreo trei închisori pline cu dușmani de clasă, de torturat în anchete, și neavând destule vagoane de vite pentru a-i trimite la Sibir, i-a lichidat de cum au auzit că se apropie horthiștii (!), având grijă pe cât posibil să le taie nasul și urechile împușcaților, să le scoată ochii, să-i mutileze ca la Katyn, pentru ca rudele să nu-i poată identifica în gropile comune.

Ci noua stăpânire hitleristă a venit, ca peste tot, cu ideologia cretină cum că toți marxiștii nu pot fi decât „iudeobolșevici". Deci detașamentele naziste specializate în vânarea activiștilor (de preferință comisari ai norodului), au trecut la scoaterea din case și împușcarea la întâmplare a câtorva mii de evrei, sub învinuirea că ei au adus comunismul în oraș – la o lună după ce s-au pupat Ribbentrop și Molotov la Moscova în august 1939! Bărbați evrei mobilizați pe loc au fost siliți în 30 iunie 1941, la cele trei închisori, să scoată morții din gropile comune, ca și cum ei, nu enkavediștii, ar fi comis crimele, drept pentru care în final au și fost executați. Teroarea a crescut sosind în oraș elemente de la Einsatzgruppe C. Masacrele fiind acum combinate cu jefuirea proprietăților și incendierea sinagogilor. Iar spre sfârșitul lui iulie, milițiile ucrainene au fost dirijate să răzbune asasinarea lui Petliura la... Paris, petrecută în 1926.

Cam atât i-a putut explica Otto Runge despre primele zile ale înlocuirii bolșevismului cu nazismul la Lvov, din ce aflase până să fie mutată unitatea lui spre tot alte orașe cu mari masacre: Tarnopol, Vinnița, Berdicev, Jitomir, Kiev.

Mulți ani mai târziu, de prin cărți sau pe unde scurte, Marius a mai ghicit câte ceva, a înțeles de ce i s-a părut așa pustiu Lembergul în septembrie 1942. La 8 noiembrie 1941, exact când avea el invitați veseli în Vila Hortensia, la onomastica sa de biruitori ai Rusiei și de *cuceritori ai Odessei*, SS Fritz Katzmann înființa în nordul Liovului Ghettoul (Judenwohnbezirken), ulterior, într-un celebru raport despre Soluția Finală în Galiția vorbind de reașezarea a 254 989 evrei galițieni. Concentrarea populației evreiești a însemnat și filtrare: bătrânii și copiii au fost uciși la trecerea unui pod. Curând, de aici, 60-70 mii de evrei au fost duși în noul lagăr <u>de exterminare</u> Bełżec, deși mai puțin cunoscut, la fel de

ucigaş precât Treblinka sau Auschwitz. Tot spre Bełżec au curs convoaie din Stanisławów (Ivano-Frankivsk, la nord de Colomeea). Alții au pierit în lagărul de exterminare prin muncă Janowska, suburbie a Lembergului, unde se produceau echipamente pentru industria de război. Aici, se murea în mizerie și așteptând trenul spre lagărul morții de la Bełżec. În fine, numeroși evrei din Lwów au pierit detașați la Autostrada Durchgangsstrasse IV: Lvov - Tarnopol - Vinnița - Uman - Dnipropetrovsk - Doneţk-Rostov...

Dar probabil cele mai multe decese le-au provocat mizeria organizată și execuțiile arbitrare. La 26 iulie 1944, ocupând orașul, Armata Roșie n-a mai găsit decât câteva sute de evrei. Pe când, în iunie 1943, la Berlin, general SS Fritz Katzmann apucase să elaboreze un raport în 62 de pagini, *The Solution to the Jewish Question in the District of Galicia*, contabilizând uciderea a 434,329 Jews și lăudându-se cu organizarea jafului, de la bijuterii până la colecții de timbre.

Totul scris de un individ la curent cu cercetarea „științifică" a inferiorității evreiești (Judenforschung) și care admiră în magazinul *Neues Volk* pozele ilustrând superioritatea germană asupra parazitului sub-Om (*Untermensch)*. De aceea, adaugă fotografii proprii, ilustrând periculozitatea infecțioasă a variantei umane declarate inferioară de cea audeclarată superioară absolut.

Nonfinalitatea universală a făcut ca această bestie, SS Fritz Katzmann, inculpabilă pentru genocid și la Katowice, Radom sau Gdańsk, să supraviețuiască sub nume fals 12 ani, dezvăluindu-și identitatea abia pe patul de moarte, în 1957!

Prin 1982, Marius auzi pe unde scurte că din 3-4 milioane de evrei interbelici, Polonia nu mai avea decât vreo 6000! În general, el era mai mult decât surprins de constatarea că parcă *cele mai revoltătoare atrocități s-au produs tocmai în jurul Lembergului său*, orașul natal, pe care și-l dorea un Paris al Răsăritului, predestinat să salveze toată Europa de la decrepitudine.

Aici, sub naziști, masacrele se porneau din nimic. Precum pretextul cu asasinarea lui Petliura, puteau prilejui execuții sau tortură și ziua de naștere a lui Hitler. Sau a lui Mussolini! Familiile noilor stăpâni ieșeau la promenadă cu copiii să admire spânzurătorile. O orchestră din instrumentiști evrei era pusă în timpul acestor acte barbare să cânte Mozart, Eroica sau Radetzky-Marsch...

Marius a rămas, cu riscul de a fi anchetat, mai multe zile și nopți în gară, ca într-o biserică, și aștepta să-l lumineze Cel de Sus, de ce *tocmai lui* i se întâmplă bătaia asta de joc a Destinului! Tu să te oferi să jertfești o avere, și propria Viață, ca să faci din Galiția Austriei, Poloniei și Ucrainei o Galiție cu adevărat Mare, întinsă spiritual de la Trieste până la Torgau, Königsberg, Odessa și Mahacikala sau Krasnodar, iar Istoria să râdă, plasând în ea rușinea Umanității!

– Poate că în viețile anterioare vei fi păcătuit tu cu ceva! îl trezi din raptus, din absență, doamna Chouchou ca domnișoară de Cocagnac, idee îmbrățișată și de camerista Iluska Iulișca, și de viitoarea badantă Agnieszka, pe care Marius avea fantezia de a o înrudi cu gingașa dar dificila contesă Halszka Chrząstowska.

– Sau vreun străbun nesăbuit a greșit strigător la cer, emise o ipoteză mai

puțin exotică părintele Stănică Ciceag, cu aluzie la controversata biografie a dezmățatului nihilist și cartofor Dinicu-Denis Ghizdavu. Sunt blesteme pe lumea asta care lovesc până la al nouălea neam, nefericite Marius!

– Cică el, filfizonul Denis, ar fi relatat bunicuța Ralù către Chouchou, despre Misiunea number one de taină din Breslaul nostru, pe la 1854-1857, pregătind Unirea pe baza unei ideologii expansioniste ca a Imperiului Roman, țel întru care șiretul june boier valah l-a pregătit și format pe cronicarul nostru Theodor Mommsen, cum căgăbăul pe faimoșii tehnocrați la particulară la Cambridge, până la misia 2 din Baselul Irinucăi, al Elizei moarte și al Isaurei nubile, când ar fi subvenționat, tot el, după 40 de ani, din fonduri oculte, pesemne tot țariste, pe Theodor Herzl, să țină primul Congres Mondial Sionist, dar se-nțelege, Sergiule, că și-a tras banul gros pentru familion și plăceri, cum îl va învăța ca guru să riște și pe amicul junic de la Vlaici, filfizonul Alexandru Bogdan-Pitești, să se destrăbăleze cu banii ocupantului german la 1917... Să fi fost călătoria asta prin 1897, îhîm, după care, om sexagenar, la bătrânețe s-a călugărit motanul, să-și scrie memoriile, cu multe minciuni în falș, lăudăroșenii neconfirmabile, dezvăluiri, dar și sfaturi utile, sau evaluări bășcălioase ale Declinului Occidentului de o acuratețe însclipitoare, de secol XXI, cu accent pe mișcarea căpiată a masilor de oameni *sub alte presiuni*, globale, decât deportările.

Mare dreptate având contele Tolstoi că multe-s pe lume neelucidate, dar cele mai inexplicabile enigme sunt marile migrații. Și transhumanțele.

4

– Transhumanismul, bă!

Ceea ce și SMT, al lui Coriolan Pigu fiu biologic confirmă, în diplomățiile sale de președinte în funcție al Comisiei Interparlamentare pentru Literatură Valoroasă, constatând jenat că nici spre Pribegi, nici spre Iasnaia Poliana nu-i pelerinagiu de massă, nici măcar la moaște la Weimar RDG, de unde și propunerea sa, argumentată de un imperialist studiu de fezabilitate, cum că să mărim Atrakția Noastră, înălțând cu capital majoritar românesc de stat, ca să nu fim cenzurați, câte un Dracula Park, în preajma supremelor Memoriale, inclusiv cel de la Miorcani, ca să se miște și străinii după cum le cântă maneliștii noștri...

– *Luminarea Străinilor*! O blasfemie? Printre câte altele. În orice caz, cea mai bună descriere, într-o teorie unitară, a cauzalității în istorie, a dat-o ordonanța mea, căprarul patriot, prapurcik înaintat aleatoriu la cinul de podpolkovnik, Țepurlui Marin Codin, pronunțându-se-ntr-un spirit mai de glumă scabros cazonă probabilistic, că unde dai, Nuțo, și unde ți-e crăpătura, Lino! Porcule.

– Că ilustrul strămoș al Nobelului pentru imunitate și fagocitoză tip Ilia Ilici Mecinikov, Nicolas Milesco, ca guru întru spiritualitate occidentală, cu greu

manipulase guraliv pe țarul Petru, de să se concentreze și să se pișe-n gura Nevei, *îngrijorând elementul german*, pe care de la Mihai Viteazul Praghezul încoace, contăm ca izvor de putere militară, cât încă imperiul nostru românesc mai e plăpând, mititel și frumușel, un viitor mare jucător cu puța-n țărâna patriarhală. Iar eruditul protocronist Dimitrie Cantemir descrisese deja, cu asupra de măsură, teatrul de luptă moldav, ca pe cea mai bună bază de atac româno-german, pe direcția București-Tatarbunar-Tighina-Poltava-Tula-Moscova, într-un memoriu către Academia din Berlin, fără consecințe, încât enervându-se a uneltit un viclean scenariu de atac din flanc, aducând pe ruși la Prut într-un război pripit cu turcii, catastrofal inclusiv pentru familia lui, de a dat culorile Ieșilor pe Harkovul nostru plumburiu, Murociko, la moșia suburbană Ivanovka, e drept că născându-se aici Nobelul nostru precursor al lui Palade, dar asta e numai împlinire culturală, care după cum se știe, e o palidă consolare, când problema este a mâna valurile noi de Românism peste unde a încremenit Valul lui Traian, aceasta fiind și *legea marilor mișcări de mase omenești*, adică să meargă valurile române de la Atlantic la Pacific, one-way, ca sens roman civilizator al Istoriei, sensul invers numindu-se contrasens și fiind utilizat cu prioritate de adunăturile migratoare...

Abia a cântat cocoșelul și semnificația sclipiciului stelar deveni orbitoare când se văzu, pe o a doua hartă a învățătorului Frâncu Bazil, că Muntele Conic sacru nici măcar nu figura, ci ca o ironie conservatoare, era însemnată doar cota romană 476, de unde, din șaretă, aprigul profesor și moșier retrograd Voicu Ghizdavu monitoriza cu ocheanul mișcările slugilor, argaților, migranților, iobagilor și dinadins ale robilor țigani, îndeosebi când ruginea frunza din vii și plecau grabnic rândunelele ca să nu-i mai vadă cu dezgust pe toți asupriții, cu botnițe, și pe el obosind cu nagaika însângerată. Scuze? Era o hartă a Uniunii Europene, nu aia a spurcatei și instabilei Românii interbelice, în care nu se merita, tu, să trăiești, ca atitudinară urâtă și chioară, deoarece actorii politici postceaușiști ori nu se născuseră, ori își mai târau puțica prin extract de mizerie, în praful și pulberea care se alege din toate cele la noi în republică, alegătorule util!

– Unde a fost greșeala? se autointerogă rugător spre asistență și spre Erdödy Zsuzsa conferențiarul Narcis Moga, purtând în profunzimea ochelarilor acea consternare ce o exprimase și botul lui bunică-su, colonelul vânător de munte Belizarie Moga, în Donbas și Kuban, constatând că... *a vâna „iudeobolșevici“* devine... din ce în ce mai greu, pe măsură ce te îndepărtezi de Storojineț, de Cernăuți, de Hotin, de Edineț, de Bălți, de Chișinău, de Tatar Bunar, de Cetatea Albă, de Odessa, de Transnistria și de mai unde eliberatorul antonescian 1941 zicea că *răzbunase* huiduielile umilințele retragerii și Dezarmării de la 1940, fără a se gândi că, la 1944, Războiul Sfânt se va sfârși tot cu Dezarmare, ba încă și cu un vast provizorat, după ce anglo-americanii i-au păcălit pe Maniu la București, pe Știrbey la Cairo și pe Marius la Alexandria, că soluția e un fel de Armistiț.

– Ce n-a mers, în proiectul domnitorilor noștri de a scăpa de turci fără a cădea sub austrieci sau ruși? gemu Galina Cobiliță. Nimic n-a mers, fraților!

– Unde a fost greșeala? îngăimase Narcisică Moga Laviniei Clătici, sub luna de miere, că s-au întrebat vecinii lor de moșie, Ghizdavii, ajunși vecini bunicului Belizarie abia după anul de încheiere a socotelilor românești 1940. Cum s-au brodit toate funest de, în loc ca acea amenințare cu atac din flanc de la 1711, când îl tot pupa țarul Petru pe Cantemir la Iași, să îi trezească pe prusaci și să-i aducă pe teatrul de luptă moldovenesc, uite că peste exact un veac se produce tocmai dezastrul pe care, ca Oedipul enescian de la Tețcani, am intenționat fără semnalizare să-l ocolim. După ce austriecii au răpit Moldova de Nord, botezând-o Bucovina, vine Kutuzov ca un cuc, bate-l-ar vina, și ne ia Moldova de Est, atribuindu-i în derâdere denumirea genuin valahă, Basarabia, și negândind că, nemaisuportând atâtea opresiuni și vexațiuni ce încasa unicul neam latino-european ce încă nu se exprimase filosofic asurzitor în universal, Corsicanul dac, Napoleon, va decide furios un plan epopeic de măsuri de retorsiune, ducându-se până la Moscova și avertizând uriașa masă slavă că, ori de câte ori se va mai privatiza în Cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru, reacțiunea, aproape instantanee, nu va veni de la inculții noștri cocoțați în capul Țării, mutilate sub *masa critică de luciditate minimă necesară* ca să mai produci o cultură majoră, ci se vor implica titani de anvergură continentală celebri, cum a fost cazul cu Napoleon și cu Hi, cari au mânat marile conglomerate umane de la Vest către Est, vasăzică, pentru ca să recuperăm chinuita noastră Basarabie...

Or, deși Nicolas Milesco nu era chinez în dedesubturile pariziene, el pe Franța n-a contat, cum și Dimitrie Cantemir a lucrat doar cu Berlinul. Și totuși Prusia, n-a marșat prompt. De ce? După cum se știe, logofătul Iordache Ghizdavu, jignit că un badigard de-al lui Kutuzov i-a tras un șut în ișlicul cât un dovleac, ținut respectuos în mână, în timp ce un Vîșinski țarist l-a tras de barbă pe motiv că se pot stoarce, și într-adevăr s-au stors, din Valahia și Moldova *acele* provizii care, depozitate la sud de Moscova, au permis armatei țariste să supraviețuiască, după dezastrul de la Borodino și după teribila ocupație franceză, ceea ce recunoaște și Tolstoi că anul 1812 a fost o *firească* mișcare după alimentele din România, dar nu le menționează proveniența dunăreană, cum zic, luându-și ziua-bună de la giupâneasă și de la pitoreasca de peisagiști născătoare Valea Ursului, au purces la o lungă călătorie cu butca, agiungând pe tot mai bune euroșosele, abia-n toamna lui 1830, în Breslaul nostru, să se informeze de la fața locului, ce anume n-a ținut în politica disperată de a lupta cu otrava contra otrăvii, dusă de înaintași, convorbind în special cu celebrul analist militar Carl von Clausewitz, general-maior ce inspecta artileria ca armă ce *terminase* cavalerii și cetățile lor, despicând drumuri noi spre soțietatea deșchisă și economia de piață, găsindu-l sfătos și volubil, parcă presimțitor că la 16 noiembrie, peste numai un an, îl va răpune acea groaznică holeră ce puțin a lipsit să ne facă surpriza între ghilimele de a ne lăsa, de „Creangă ăla de la Humulești“ privați, cum îi zicea Nae Căinaru, antreprenoru', talentatului povestitor preot și învățător, care ne-a fermecat copilăria cu țărăniile sale și a cărui actualitate sporește ca a lui Caragiale, pe când

a lu' Eminescu e în continuă decadență, tineretul filolog refuzând cu îngrețoșare a-i purta pe tricou Portretul Aastral, de față cu scorpiile profe correctitudinariste.

– Herr Logofăt Iordaki, au grăit strategul mirat de calitatea lânii caprelor de Kashmir a ișlicului, eu cred ca și Bismarck, că Prusia, pentru a unifica pe toți germanii sub același Hohenzollern, nu are nevoie de un pustiitor răzbel cu împărăția Rusească ce a dat Chișinăului o statuie a lui Alexandru al II-lea în Grădina Publică, pentru a fi re-anexat eroic la 1877-1878 Bugeacul, și, în piață la parlamentari, o statuie neecvestră a lui Alexandru I, eroul acaparator din *Război și Pace*, pentru a fi răpit, prin modestul strateg, dar vicleanul pocherist Kutuzov, România voastră de Est, de la osmanlâi! Fără a întreba prin vreun Referendum, fie și sub cvorum, pe români care li-i vrerea, că se bejeniseră după șase ani de sălbatică ocupație rusească, înjugarea lor în locul vitelor indignând până și pe cinicul Marx și inspirând ulterior pe Himmler. Iată de ce, la 1812, atunci când Napoleon s-o pornit, ca român și dac, spre Moscova, pentru a sili hrăpăreața Rusie să scuipe îndărăt Basarabia înghițită, eu m-am așezat pe o poziție disidentă față de a Curții regelui meu prusac, Friedrich Wilhelm al III-lea, m-am opus ca 20 000 germani să-și verse sângele pentru... gloria Franței și pentru îndepărtata incultă Moldovă, a cărei integritate mă lăsa rece și flasc câtă vreme Neamul German însuși era fărâmițat și indecis, încât pe bună dreptate un comentator de la Radio Renania se va pronunța, exasperat de atâta atomizare, că suntem contimpuranii filozofici ai Veacului, fără a fi și contimpuranii lui istorici! Așa că, asemeni atâtor intelectuali mai şmecheri din Occident, am trecut cu slujba la ruşi! Da, la expansionismul țarist antigerman... Ca expert pe probleme *despre război,* fiind de față și la Borodino ocular, și la Berezina mai ales, unde la filtrarea podurilor improvizate, nici generalissimul Kutuzov, nici amiralul Ciceagov, extenuați de excesele lubrice din Moldova și Valahia, n-au putut captura pe Împăratul francez, deși sfaturile mele au fost ireproșabile tehnic, dialectice și mai ales sincere.

– Kamerade, dzis-au logofătul ghizdavian Iordache din Ziduri, pătruns tot, de un fior de impaciență și dezgust, la atâta export de tehnicieni germani deja funcționând fără vreo decizie de numire în aparatul de stat al Rusiei, nu-i așa că întoarcerea prin Cameniță la Moldova, din patriotism, a marelui spătar și chiar hatman Ion Neculce, cu hemoragie de cadre tinere la Movilău, Luțk, Șergorod, Kiev și îndeosebi la Harkov, a fost decisivă pentru eșecul politicii noastre de a reprezenta administrativ, noi românii, în Imperiul Rus, ce-au fost fanarioții pentru turci, locul cuvenit nouă, ca factor civilizator și băgător de seamă în fiecare birou, luându-l cu șpagă cu tot stolonacialnikul neamț?

– Așa-i! Așa-i cu clasa de mijloc! nu înțelese prea bine marele analist militar și vector Clausewitz. *Descrierea Moldovei* implica militar o abordare a Moscovei plecând de la București, de la Turnul Colței, prin Tatarbunar-Tighina-Poltava-Tula, adică luând văile în secțiune longitudinală, nu rupându-le cu efort transversal, cum de fapt a gândit și neutrul Rege Carol, al Xll-lea, al Suediei, pierzând însă catastrofal la Poltava, lângă lagărele de la Komsomolskaia Petliura

și Krasnaia Bandera, pline de personajele din *Război și Pace*, slobozite din Reeducare îndeosebi de enciclopedistul iluminist al Marii Recuperări, colonelul Jean de Ferentari, a cărui bibliotecă a rămas, încă, o jerpelitură dejist-ceaușistă, lipsind nu numai obligatoriile cărți de import amazonian occidental, ci și valul de traduceri de după 1989, din cauza pensiilor necorelate. Așa că el nu putea deduce din harta de Război Sfânt a învățătorului țăran Bazil Frâncu unica soluție corectă militar-estetic, cea adoptată pentru Operația München și transmisă românilor abia în 25 iunie 1941, prin ordinul 0129, în speță după forțarea Prutului să lase dracului Basarabia și Odessa, dezvoltând ofensiva tocmai pe direcția Movilău-Vinnița-Berdicev-Carpenul Sur-Schitomir, învăluind Kievul pe la Tschernobyl și fixând forțele sovietice la vărsarea Pripetului în Dnepr! Numai și numai așa putând fi adus Stalin, strivindu-i Voința, la capitulare necondiționată, la acea *gänzliche Wehrlosigkeit*, dorită și de Carta Pactului Anticomintern din 25 noiembrie 1941...

– Păi, aici nu poate fi vorba decât de nonfinalitate cu N mare, oftă de hăuliră munții un om mare ce devenise prin meditație micul Raul Lecca.

Pentru că nu strategul respecta coloneleasa Chouchou în Führer, ci pe cinefilul care, punându-și antenele la contribuție, a definit antologic televiziunea.

– *Le peuple est*, cita ea din vârful buzelor ei nervoase și senzuale și puțin prehensile, *dans sa grande majorité, de dispositions à tel point féminines que ses opinions et ses actes sont conduits beaucoup plus par l' impression que reçoivent ses sens que par la réflexion pure. Cette impression n' est point alambiquée mais trés simple et bornée. Elle ne comporte point de nuances, mais seulement les notions positives ou négatives d' amour et de haine, de droit ou d' injustice, de vérité ou de mensonge; les demi-sentiments n' existent pas*.

– *Les demi-sentiments n' existent pas*, balbutié titubant gata să cază de pe taburetul pe care se cocoțase agățând harta, bietul Bazil Frâncu, aninat cu privirile pierdute de buzele ei nervoase și senzuale și prehensile, de crainică de viol, incest, taifun, jaf și crime, în cadrul unei politici de *lămurire a gloatei* că se auto-exploatează pe ea însăși, cum și martirii antiteroriști ei au tras în ei.

– *Tout le génie déployé dans l'organisation d' une propagande*, reluă ea din *Ma doctrine*, Paris, Fayard, 1938, dar nu de la pagina 61 ci de la 62, în timp ce Iluska confrunta c-un *Mon Combat* de-al lui Marius, *le serait en pure perte, si l' on ne s' appuyait pas d un principe fondamental*...

– *II faut se limiter a un petit nombre d' idées et les répéter constamment*!

– Cum procedează și Grigore Căinaru, strălucitul propagandist de la *Îndrumătorul Cultural*, în cele 1681 pagini de jurnal despre imposibilitatea de a mai publica un fluviu-roman despre Război Sfânt, câte una pe zi, cam *de când* s-a zvonit de Ultimatumul sovieto-nazist, convenabil și pentru anglo-americani, privind dezmembrarea României Regale Mari exact sub **masa critică cultural**, *până când* a aflat de convocarea dlor Churchill și Roosevelt la Stalin, la Ialta, pentru a face în trei sex cu verișoara Ghizdavului, acea prezidențială Marilyn Monroe râvnită de toți, de Revelion 1941, la Ziduri, infatigabila silfidă Elvira.

Toate aceste gânduri neterminate și fapte de neisprăvit ale omului periculos petrecându-se în peisajul periculos, sub ocupația foarte supărătoare ochiului, prin nonsensul lor, a steluțelor, despre care nu numai filfizonul Dinicu Ghizdavu *știa* frecventând cetăți ale științei, ci și logofătul romantic iluminist Iordache *opina*, frecându-și coatele anteriului de idealismul transcendental al vremii, că nu se retrag niciodată cu totul și că ne apasă încontinuu pe horoscopul cauzal de la soarta predestinată de ursită, sfidând aparențele și dirijându-ne în avioane, accelerate, marfare de vite, căruțe de refugiați, dar și convoaie pedestre, de la o groapă comună la alta, fie că este cerul camuflat negru peste tot de nori cadaverici, fie că pare absurd de senin, albastru oceanic și gol, câinește de pustiu, evacuat.

Doamne-ajută! Părintele militar de Război Sfânt, care urcase la Schitul Hoitarului, la călugărițele fecioare cu treburi și, pe Con, ca să se reculeagă precum Căpitanul pe Rarău, era ferm convins că, în atotputernicia Sa, Creatorul l-a proiectat pe Diavol dotându-l să exercite funcțiunile unui Control Tehnic de Calitate, neexistând în Rai *ispită*, nici *greutăți* ale vieții, – cum dracu altfel probându-se fiabilitatea umană, capacitatea individului sau a individei de a acumula în Istorie *cât mai puțin păcat*, pe baza căruia să se poată exprima, ca proasta-n târg, formulând judecata ei de valoare despre personaj, Literatura, prin mijloacele ei specifice. Cum dracu, mă Jenică?

Nu pot uita, uitându-mă la steluțe, că unele se vor înroși, pe când altele vor rămâne american de albe, și nici că, pe când îi asistam sufletul, în perspectiva decesului tragic din 15 februarie 1940, am aflat că, de la Ziduri, mortul, cronicarul Voicu Ghizdavu, deja trimisese Regelui Carol al II-lea, de fapt Lupeștii, o revenire la studiul său *Contribuții la noada gordiană a celor două Odesse (a Regiunilor Basarabia și Varna)*, în urma senzației create printre știriști și analiști de apariția, în cotidianul cominternist *Internaționala*, a unui material marxist, prin care tovarășul Boris Ștefanov cerea anexarea României de Est la Uniunea Sovietică, în scopul desăvârșirii, de către Laboratorul Lingvistic de la Tiraspol, a deznaționalizării-mancurtizării, începute sub Țarism de către specialiștii sapraputernicei Biserici Ruse, după informațiile obținute prin efracție de filfizonul nonagenar simbolist Diniku Ghizdavu, de la o *sursă serioasă*, plantată de tânărul detectiv Aleku Șaraga în *soborul cafedral* din Kișinev, arhiepiscopul Serafim Ciceagov, care la sfârșitul misiunii, dodonise în 11 aprilie 1914 că pi „maldaveni" i-a iubit totdeauna, dar pi români iok, ar fi purtat, *înainte* de odăjdii, fireturi de polkovnik, minune pe care coana preoteasă de la Ziduri, Vicenția părintelui Stanică Ciceag, o contestă prepuind potriveală de nume, în spatele ironiei istorice fiind poemul că un *amiral* Ciceagov fusese menit de Pasiphaë a guverna Atelcuza, ca țară ungurească *dintre* râuri cu flori, numai că Era Horthy și i-a găsit pe... asiaticii *lui* mișunând mitic în... Europa Centrală, nu-n Basarabia, abia eliberați, de sub jugul leninist al viitorului gauleiter al Crimeii noastre, Béla Kun, de către români viteji, călăuziți de planurile statmajoristului Antonescu, nu rânji deloc Tristan, tineri dintre care unii vor urma calea albastră a profesorului

Cuza, deoarece decepția presei de fapt fu că amiralul Ciceagov l-a scăpat printre dește pe Napoleon, la filtrul de pe Berezina, fiindcă tocmai se gândea la epizootie și cum să scoață din Bessarabia o provincie *model* pentru imperiu, chix cu adevărat fiind sub aspect terapeutic că, investind în fiare nu în terapii, atât de târziu am ajuns științific să îngrădim dezmățul holerei și atunci genialul analist Carl von Clausewitz, dispărând prematur, cu opera schilodită, nu mai poate fi el învinuit, cum judeca Svetlana Iordanka seara, în cerdac, că de nenumărate ori a omis să evidențieze, dacă tot se auotinteroga foc cu foc heraclitian *despre război*, CAUZA. Cauza diavolească, da, cauza producerii marilor mișcări tolstoice de cioloveci, dinspre Atlantic spre Ural și invers: doar Răpirea Moldovei de Est de către Kutuzov fu cauza cauzelor, i-ar fi spus-o pe șleau Proudhon, creându-se o tradiție din pricina căreia Planul Divin – de a se acumula, de către Românism, acea masă geografică critică, purcedând de la care Explozia Spiritualității se produce de la sine, în reacții geniale ce se țin lanț și se autoîntrețin, fără nicio investiție de la guvern, de la filantropi sau de la cleptocrație – s-a dus dracului!

– Da, pot să mă uit în retrovizor și să mărturisesc că eram zguduit de bătrânul și nu prea ologul meu pacient ideolog, se scuză Lecca. Ar fi împlinit la 10 Mai 1940 abia 59 de ani, fiind o excepție printre Ghizdavi, de la Ulea Spătarul încoace mai toți fiind superlongevivi, îndeosebi filfizonul Denis, când n-au... beneficiat de eutanasieri năprasnice, pârâți drept haini, decapitați. El sfătuia pe Rex să nu opună niciun fel de rezistență armată, ori Rezistență marxistă, dacă Stalin trece Nistrul, fiindcă pentru niște destine de galițieni *de rase socotite inferioare*, Occidentul nu va mișca un deget al tiflei unei gândiri tot cripto-rasiste până și la anul 2040. Domnilor, medic profesor, Mare Cititor, mărturisesc că eu, clinic, nu observ deloc Fenomenul Gândirii. Nici nu prea știu ce e aia. Dar pot studia comportamente. Ei, aici poți ghici, – gândirea ascunsă spurcată, cripto-gândirea faraonului occidental despre galițieni. Niște *Piese de schimb!* Istoricul Voicu Ghizdavu a intuit corect că se apropie Năpasta. Da, ne salvam Onoarea, pornind în octombrie 1938 din senin **un Război de tip Genial**! Anume, concret să i-o plătim *bulgarului* Boris Ștefanov, care și-a permis să conducă chiar agentura peceristă din bălegarul căreia a crescut partidul lui Dej, Cea și Yl! Să lăsăm, ostentativ, să treacă Dunărea prin vad, pe la Isaccea, Cartal și Oblucița, hoardele cominterniste blindate, spre Turtucaia noastră (Tutrakan), spre Bazargic (Orașul Tolbuhin) și spre Odessosul nostru de Sud, Varna, care, cum am aranjat eu în 1945 cu amiralul farmacist MacIntire, doctorul lui Roosevelt, la Ialta, dându-i-o pe Elvirița, urma să devină Orașul Stalin al nostru de Sud, ca pandant imperial de vară celui de iarnă, Orașul Stalin al nostru de Nord de sub poalele cu păduri ale Tâmpei, Iordanko!... Te fac o brașoveancă, fă, după ciorbița de burtă?

– Spre deosebire de comisarul reacționer antibolșevic Alecu, dragi tovarăși chișinăuieni Jukov și Silaev, ce mă torturarăți acoperindu-vă ca Jurmînski i Pumpianski, acest doctrinar al Războiului Genial (23 august 1944 - 9 septembrie 1944), tovarășul Voicu, așa cum a avizat și amiralul MacIntire când i-am expus

cazul, scanându-i autopsia pe un Apple Macintosh de zgonhen, era cu creierul mult mai în pioneze și agrafe decât titanul Roosevelt, care nu numai c-avu puternica, sângeroasa congestie cerebrală, nu la 59 de ani, ci la 63, dar să nu uităm c-a suferit stressul de a trece prin mult mai multe crize, fiind în capul generației americane care a fost purtată de ursita sbuciumată și însângerată, Virginico, în patru decenii prin patru războaie, patru răscoale și patru campanii electorale! Și cu toate aceste particularități materiale de hard, ca om de o anume stângă mai aplecată spre a lumina pe țeran, pe muncitorul calificat și pe funcționar – cu condiția *să nu se apuce a lumina și ei pe cărturari*! – nu pot să nu remarc că sfetnicul cel mai tainic, poate, al lui Rex, a fost un strălucit vizionar: Regele Mihai întâi Viteazul Mare Voievod de Alba Iulia, era să zic, tovarăși torționari, Regele Mihai Viteză, cum îl poreclea, că se născuse prematur, o stârpitură de pamfletar, a pus în practică, la noi în istorie, ca însclipitor *om politic,* cele două idei voicughizdaviene, emise de pacientul meu în calitatea sa tainică de *om de stat,* a cărui menire, după cum se știe, este doar să determine *încotroul* seminției sale, cu aceeași preciziune cu care radiestezistul indică din nuielușa de alun, sclavilor culturii noastre, unde anume să sape, să dea de acea apă vie, la a cărei conductă magistrală să se mufeze doar poporul lui de stăpâni cititori de carte rară.

– Și anume, ideea din *Enigma celor Trei Chersine*, conform căreia, în retorică avocățească Demosthenes, dacă romanitatea permite Reichului Românesc a revendica Carcassonne(s) (Chersones) și Cazania (Cézannia, Caesannia Narbonensis), iar portaltoiul getic (gotic) e poruncă din străbuni să urmăm pururi pe Toma Nour cu teutonii lui până la Helsingfors (Chersones), atunci, cum Sudul e lasciv, puturos, conrupător al moravurilor rasei, cel dintâi act de bravură al administrației și al domniei Majestății Voastre cuvine-se a fi un consecvent zdrangnahosten, marș spre Răsărit, până la Chersonesul ce veți binevoi a-l desemna ca **al triile**, fie Kerson la gura Niprului, cheia strategică pentru Ekaterinoslav (Dnepropetrovsk/ Dnipropetrovsk) și pentru Kyjiv (Chiev), fie Korsun-Chersones-Kersinus, cetatea de lângă Sevastopolul anexat deja, care pe vremea lui Alexandru cel Mare, macedonean de-al nostru, avea peste cincizeci de mii de locuitori machidoni prosperi și al cărei Templu al Dianei încă necăjea pe Justinian ca taliban auster, dar nici Biserica Sfântul Vladimir nu e lipsită de mir pentru cine va putea căra în țara lui, în metropola noului *imperiu*, cele peste cincizeci de coloane de marmură italiană, deloc potrivite cu piatra masivă de Inkerman și cu temelia de granit fumuriu, rezultatul fiind că, ajutat de Pactul Anticomintern, domnilor gospodini torționari, Regele Mihai Întâi Viteazul, cum ilustrul tiz la 1600 a configurat meteoric *Regatul*, așa însclipitor a înscris pe răbojul Său până unde trebuie să se-întindă **Imperiul Românesc**, nu până la fruntariile azoviene ale Tauridei, ci până-n Caucazul prometeic, la cecenii noștri, și până pe Volga, de la Schtalingrat (cum pronunța Marele Führer) până la plinul de campusuri Kazan și pitoreasca regiune înconjurătoare, cutreierată de peisagiști rătăcitori, cam cum s-a întâmplat pe vremea lui Cézanne și în acea provensală și

mândră Cazanie a noastră, pe care o revendicăm de la gringaleții mareșalului providențial Henri Philippe Pétain!... Cât despre a doua idee principală voicughizdaviană, grea este viața prizonierului anchetat la mănăstirea Lubianka sau în Kremlinul Suzdalului! Ce să mai declar? Parcă voi nu știți că Elvira voia, de fapt, să luăm de la turci doar Chersonesul Dardanelelor, însă le eram aliați!... Nu am nimic aici de declarat. Decât că Regele Mihai întâi Viteazul, prăvălind pe mareșalul de război sfânt, a purtat în chip însclipitor Războiul Genial, de la 23 august 1944 la 9 septembrie 1944, atingându-și cu asupra de măsură obiectivul de a-i pedepsi exemplar pe bulgarii lui Boris Ștefanov, Gheorghi Dimitrov, Iordan Dragan Rusev și Vasil Kolarov, prin **bolșevizare instantanee**, numai pentru imprudența lor de a ne răpi Balcicul Reginei Maria și al lui Marius Ghizdavu, liderii Vestului refuzând să negocieze Armistițiul până când nu au avut confirmări serioase, de la Comintern, *că s-a terminat cu fascismul* la sud de Dunăre, noua Bulgarie declarând ca și noi război Reichului în 10 septembrie 1944, act care ne ferea de surprize la sud, de un conflict pe două fronturi, la patru ani de la Minunea Arhanghelului Mihail că Antonescu l-a abdicat pe eruditul Carol al II-lea, cu o *Proclamație către Țară*, reieșind că noul regim se sprijinea pe tineret, ca toate revoluțiile, din moment ce în 6 septembrie 1944 Ungaria horthistă, ca prim act al noului guvern Lakatos Géza, care conta pe o victorie facilă, deoarece în acel moment România Regală se războia, concomitent, cu Germania lui Hitler, cu America lui Roosevelt, cu Imperiul Britanic al lui Churchill și cu mica Uniune Sovietică a lui Stalin!... Ungaria, da, *ne-a declarat război!* A riscat să fluture iar Tricolorul lui Ciprian Porumbescu pe toate Reichstagurile Budapestei!

– Budapesta nu va mai face vreodată necazuri României, câtă vreme tancurile noastre T-34, T-14 Армата și KV-85 vor fi acolo! îl liniști ocupantul.

– Este totuși o enigmă și un mister recent, nu se lăsă părintele căpitan, evitând a fi întrebat de ce a primit vremelnic parohie enormă la Dalnik și Tatarka, inclusiv Cimitirul de Eroi Cota 102, nu pot să realizez, gospodin torționar, cum Dumnezeu sub lozinca *Totul pentru front, totul pentru Victorie!* nu se face totuși totul pentru scurtarea la extrem a zilelor lui Hi. România se putea angaja spre Ungaria și, de fapt spre Triunghiul de Lapislazuli Viena-Breslau-Cracovia, râvnit de Petru Rareș cel Mare și Cult, cu cel puțin 60 (șaizeci) de Divizii și alte Mari Unități! Or, Comisia de Armistițiu sovieto-anglo-americană din 12 septembrie de la Moscova, n-a acceptat ca tâmpita decât 12 divizii, luându-se după fila 12 din calendarul erotic de perete al *Pravdei*, cu mare greutate mai îngăduindu-se ulterior, la greu, încă patru! Cu totul numai 16 din 60!

– Niciodată greu de cap nu ai fost, Damiane, însă era imposibil să cuprinzi acolo atunci mizerii omenești ce abia eu, acum, aici în pacea Ferentarilor le ating cu gândul, dar parcă nu-mi vine să le accept, din motive legate de pierderea încrederii în homosap. Păcat! Jos optimismul pedagogic! Mi-e clar ca lumina zilei primordiale, că dacă România pornea spre Berlin cu întregul ei potențial militar, nu numai chestiunea politică, istorică, a *cobeligeranței*, s-ar fi pus cu puterea

tunului, ci și amănuntul semnificativ de regie literară că atunci noi românii am fi dus un război perfect, fiind a doua forță după nemți de la Vest către Est în contra bolșevismului, după cum tot a doua forță, dar după ruși, de la Est către Vest împotriva fascismului odios, adică muuult înaintea englezilor și americanilor!

Sau poate că evitai interogatoriul privitor la c-ai eliberat, fără ca vreo Lee Miller să imortalizeze condițiile de exterminare în Gulag la Șalamov, lagărele de la nord de Poltava preaiubitului Elizei tenor Ivan Kozlovski, inclusiv a celor de la Iasnaia Poliana, de care mă tem și eu să nu mă-ntrebe *cum a fost* intransigentul anticorupt Țiucheală, Tsyukil, Tsu Kill, sau cum dracu semnează, Țyukel Hadrian... Adriean, așa trăi-te-ar Dumnezeul Ferentarilor mei! Care vine-n tandem TV cu jovialul corupt Iwan Enake, amețind orice tun sau viol pătimit de Maica Țară, disperată rămânând etern soarta prizonierului, inclusiv a protejaților divini ca noi, că scăparăm în iunie 1940, scăparăm în Transnistria Odessei, în Taurida, Donbas, Circazia, Cecenia noastră, Caucaz, scăparăm în Stepa Calmucă și Cotul Donului, iar Marius de la Kursk, și uite că ne capturară făr-un foc de armă cominterniștii, beneficiarii Unconditional Surrender din 23 august 1944!...

Uau! Lupii cei îmblânziți cu ușurință de călugărițele ortodoxe, fecioare toate, de la Schitul Hoitarului, prinseră a urla auzind la tv că iarna-i grea, omătul mare, vai de prostul care n-are! Sibirul fiind însă departe ca și mâzga, anotimpul cel mai căcăcios pentru mediul nostru urban. Greu pentru galoșii lui Damian și cu frigul din apartamentele enoriașilor, crezut insuportabil din lipsă de imaginație educată literar, că *se poate* și debranșare, și evacuări pe bază de amanetări asistate de juriștii postceaușiști, primiți la drept-fefeu numai pe bază de Dosar, încât acest popă care a înălțat vremelnic la Dalnik, în jurul altarului de campanie laptop, o de lemn maramureșeană bisericuță, incendiată de partizani pe motiv că popa se ruga acolo PENTRU TOȚI MORȚII PĂMÂNTULUI, nu doar pentru ăia cu recomandare de Erou de la organe, către 1989 a pus mâna pe condei, – mărturie totuși autocenzurată, iar azi necitită neanticipând că important devine să furi și să fugi, să te dixtrezi, s-ai feeling de la fata de i-ai plătit dedicație maneaua secolului, existând alții, bine plătiți, să se preocupe dacă Literatura Română, care după 1971 n-a mai fost *funcțională*, va sucomba, posterior să-i dăm o ultimă sărutare, ca unei soacre ce s-a ținut bine, arătând în raclă ca o octogenată îmbălsămată cu zmeurată leninist, și să ia ei măsurile cele mai benefice congelării, în 2222 Limba Noastră somnolând visător în baraca din tablă ondulată a limbilor moarte, nemaiexistând motive, nici măcar mancurte de a o învăța cineva la copii în Țară sau Afară!...

Faptul că oamenii se purtaseră cu oamenii ca lupii, ca fiarele din miturile urbane, nu numai pe malul românesc al Bugului, ci și în spațiul nostru galițian de pe Dunăre, Vistula, Oder, ciuruind ca o mitralieră foarte performantă trupul și așa fragil al credinței teologului Atanasie din Grant, flagelându-l să afirme printre lacrimi că aproape că acceptă ce spune Clara Honig, în controversata-i carte *După Auschwitz și Kolîma*, cum că, supus brusc la testul mizeriei, al războiului și al ideologiilor muncitorești extreme, de către diplomectuali, homosapul a dovedit a

nu fi depășit încă, la nivelul instinctelor, adică al unor comportamente stabile, previzibile, transferabile genetic din Est și scrofiței roz occidentale, canibalismul de turism culinar și eventual ritualic preindustrial. Nu numai că în ziulica de azi nu se mai poate scrie Poezie, dar nu se merită nici măcar să se mai ducă lumea pe la bisearică, la geamie, la pagodă sau la sinagogă, bre, fiindcă nici Dumnezeu, nici Omul, nici Hubotul și nici Homonoicul n-au putut evita ca excesele secolului XX să se producă, atât de către nazism cât și de către marxism, faptul ista arghezian că el, Omul, nu Hubotul, a pus botul, mai crunt decât lupișorii fără istorie, am a cântare, domnule Hurie Hurry, că-l împingea spre *distrofie și descărnare* pe așa zisul sfânt Euthanasie din Grant, încă din întâiul prizonierat, la umbra dulce, italiană, în văraticul august 1944 favorabil convertirilor, a Cetății Albe, ce se culca lasciv peste vălurelele Limanului Nistrului, de credea că-l va lovi damblaua când de foame a auzit niște Voci! Cum că, iubite întru Christos, Damiane, vine Sfârșitul Lumii, dacă Providența nu ia atitudine contra decupărilor Creierului Românesc *sub masa critică geografică* necesară declanșării, în lanț și fără a mai necesita inspectorate județene pe cultură, a Exprimării Latine cât italienii, spaniolii și francezii, masă critică evaluată de doctorul Liviu Lecca nu mai mare omotetic decât a Creierului Eminescian, care într-adevăr depășea media națională, dar se știe de la antropologii naziști de la Strasbourg că trebuie avut în vedere că statul român, ivindu-se ca trenurile CFR cu întârziere în gara Istoriei, nu s-a putut preocupa de prezervarea îndeajuns a acestui creier de poet național, ca să nu se mai râză globaliștii de el, conspirând la o diminuare în medie a greutății pe cap de locuitor, față de standardele calculate ca pentru fii-su, Raul, de către inginer de geniu fiziognomonic și homonic, prof. dr. doc. Liviu Lecca. Și anume: 560 mm pentru circumferința craniului măsurată direct pe osul gol al hârcei; 220 mm la diametrul biparietal; minimum 1490 g la encefal și decalaj de aproximativ 25 g în favoarea hemisferului stâng, care-i organ al cugetării și acțiunii, matricea parametrilor lucrând și pentru frații ucraineni, ca geți slavizați de Biserica Rusă, și bielorușii ce se trag din carpii noștri, vasăzică din dacii liberi, suferind aceeași mancurtizare, de unde nostalgia tuturora către ce n-a fost să fie, dar la care **troika dezrobitoare** *căpitan de război sfânt Noveanu, doctor Lecca, preot Damian* ar fi avut a rumina ani lungi în Gulag și în Romlag, dacă nu s-ar fi nimerit că, la identificare, Troika biruitorului, chestionând pe fiecare sclav la ce se pricepe, au reținut pe filosof și pe popă, dar de urolog au zis că Uniunea Sovietică nu necesită medici, fiindcă cine lucră nu se-mbolnăvește. Și așa s-a potrivit că descurcărețul Lecca s-a putut strecura, înainte de armistițiu, până la Ziduri și până la Schit, la fecioare, să-și vadă fiul, pe matematicianul Raulică, escaladând generatoarea Conului și îndreptându-se ulterior spre Capitală, pentru a lua atitudine feministă contra violurilor cominterniste și a autopsia, cu preocupări antropologice materialist-naziste, unele cazuri de decese care se datorau, ca însuși Războiul Existențialist, nu luptei de clasă, ci *provizoratului* dubios care desparte brutal pre preacurații premoderni de apostații postați în lipsă

de altceva, ca niște erzațuri, pe postamentul postmodern, cum anticipa și soția adulteră a acestuia, doamna Laura Done-Lecca, într-o scrisoare consolatoare de amor către Marius Ghizdavu, care pictor și amant rob Artei, în augustul 1939, decisiv pentru atrofierea forțată a României Regale Mari sub masa cultural creatoare critică, nu cerea de la ea decât *un surogat de Regină Maria*, pe care ca înlocuitor de intelectuali, ca nechezol, l-a și primit în Balcicul nostru efemer.

– Eu știu că atât paralizia generală, insinua soția necredincioasă cum că progresia tinde să stagneze putrid la ultimul romantic, cât și ce-ar întreprinde diplomectualii și autoelitele cu gloatele hămesite, converg spre blasfemia că suprema achizițiune a secolului generos (al XIX-lea, cum iubea Marius elanul lui Runge) se asociază etiologic parte alcoolismului cronic (introdus în țară de israeliți), parte sifilisului (adus de prostituatele lor, că noi pe meleag curve n-aveam decât prin excepție până la fanarioți) și în mare parte vieții turburate și supraobosite, la care ne împing necesitățile moderne (stimulate artificial de economia de piață, care nu prea mai are viitor în Galiția Mare odată bolșevizată. Vițiile de desfrânare, dorul pustiitor de înavuțire, duelurile politice, doliul sufletului ce în el infiltră, pe zi ce trece, *Spectacolul lumii* (tv-preluat de la multcălătoritul cărturar rusofon Ioan Grigorescu, ce încă da la bietul norod lumină din ce-a aflat), neîncetata ei nedreptate și desfrânatele pasiuni sunt apanajul civilizațiunii moderne și întrețin într-o perpetuă excitațiune și consecutiv într-o congestie quasi cronică *înaltele regiuni ale cerebrului*, unde sentimentele, imaginațiunea și raționamentul și-au ales de cuib, de cetățuie, un sediu...

– O, nu! se văita prizonierul dus de barbă și perciuni de Ghiță Tabarcea spre sediul încuibat în strada dacă Roma, investitor azi în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago. Nu în staulul unde se rumegă Neoiobăgia atât de liniștit, unde se vegetează atât de domolit și potolit, și nu în curtea din dos unde găinile, rațele, gâștele, scormonesc pământul, trece lebăda comestibilă ca-n *Carmina Burana* pe ape, pe când cocoșii vestesc zorile...

Și nici într-o societate rustico-idilică poate fi idealul nostru și al țării.

Cucu! Cucu! trezește ceasornicul standard pe navetistul cheferist.

– Acolo-șa unde fierb viața și lupta, acolo unde strigătul strident al sirenei cheamă mulțimea muncitoare la muncă, acolo unde masele muncitoare în mine răscolesc măruntaiele pământului, unde ciocane uriașe spulberă blocuri de oțel, unde pădurea de coșuri înălțate spre cer anunță izbânda și victoria muncii omenești asupra naturii, unde vapoare uriașe spintecă oceanele, acolo unde în orașele gigantice se zbat și se izbesc pasiunile, se lovesc și se ciocnesc ideile, se plămădesc cultura formidabilă de azi și cea imensă de mâine, acolo unde fierbe și spumegă lupta uriașă dintre muncă și capital, din care trebuie să nască o lume nouă... Adică nu numai *colectivizarea* va distruge Satul Românesc, mă Marius, ci și Industrializarea! Dar io mi-s supusă, fac cum zici tu că e cel mai bine...

5

– Acolo și numai acolo poate fi idealul nostru și al Țării! bătu cu pumnu-i muncitoresc în masă amanta lui Liviu Lecca, autopsier la Spitalul Brâncovenesc, demolat de Ceaușescu, deși s-a născut acolo Raulică, focoasa tovarășă Svetlana Iordanka Filipescu de Pădure Neagră, care își evidențiase Salata în răscolirea conștiințelor cadrilatere și în incitarea răniților, într-o vară de neuitat, să-și împuște ofițerii ieșind de sub caii lor, cum era să pață chiar Damian și cu Noveanu, de nu s-ar fi pus grabnic sub protecția Armatei Roșii la Cetatea Albă, cum și securiștii sub a Armatei Populare, ca și cum s-ar fi luat cineva de ei în decembrie 1989! Unde să pățească? Ce? La Țiganca, la Epureni, la Cania și pe alte dealuri, cote și coclauri, de unde cândva ne lansasem în *configurarea în linii mari a primului nostru Reich serios*, care spre deosebire de al lui Mihai Viteazul, a durat nu un an, ci vreo trei, dragă domnule Bairam Stoper, consecința fiind, oricât ar urla minoritarii și elitele francmasone, ce ne dau mereu în cap de cum îl ridicăm, că dacă de la 1600 în 10 Mai, când bravul valah au adăugit Moldova la Unitele Principate Muntenia și Transilvania, configurând astfel pe vecie în Memorie pe unde trebuie să fie fruntariile la Regatul, împlinit cu atâta de sânge vărsare și decisiv efort intelectual de Înarmare Culturală până-n dinți abia la 1 Decembrie 1918, performanță care nu știe nimeni cum o citesc analfabeții mai inculți din capul Țării, total indiferenți la sesizările noastre că Epoca Yl trăiește spiritual istoric din cinematografia lui Cea, ba chiar din a lui Dej, și dacă scădem 1600 din 1918, și dacă divizăm cu 3, obținem un divizion de 318: 3 = 106 ani, deci, dragă Tani, adăugând acești 106 ani de împreună lucrare, cât este și numărul de opus al celei mai reușite Sonate Beethoveniene, *Hammerklavier*, la data de 19 noiembrie 1942, când Întâiul Reich al nostru teoretic durabil își exprimase memorabil configurația, coincident mirabil cu ceea ce Marius numea, la Ministerul Propagandei, *Bijuurile Reginei mele Maria*, cum ar fi Odessa noastră, Taurida, Donbassul, Circazia Mare (Kubanul cu tot cu casele memoriale Gorbaciov și Soljenițîn), Cecenia (Caucazul și litoralul caspic, adică Bolșaia Cecenia), Stepa Calmucă și Cotul Donului până-n Ural, încât iese deadline 19 noiembrie 2048, ca termen până la care seminția noastră tricoloră, din metropolă și din coloniile ei, are poruncă din străbuni să bifeze, din anunțatul binevestit AL DOILEA REICH ROMÂNESC, o pre-realitate nu doar istorică ci și politică, financiară deci culturală, bine înfiptă spiritual în geografia ei, cu singura condițiune de a nu fi iarăși sabotați de alți imperialiști mărunți, care cred eu de Noi că, nestând cu mâinile-n sân, nu *ei* vor stăpâni Izvoarele Nilului și Etiopia, ca și confluența Tigrului cu Eufratul, deci localitatea strategică *tipic basarabeană* Basra, și hinterlandul ei sudic, cu tot cu portul nostru petrolifer Al Kuwait (Covalact), împlinind astfel o senzațională pe toate canalele revanșă istorică pentru nenumăratele înfrângeri la scor, trecute și parcă prea ușor uitate...

– Nu mai fi și tu așa exact, reproșă Adelin Barosanu lui Frunzăverde, pentru că umilești și enervezi cititorul, Terente! Supradocumentarea generează, de fapt, și mai multă ilizibilitate despre acel fapt, pentru că tu abordezi chichițenii prea distante de polițismele care te învață să furi și de telenovelele care-ți dau lecții cu cine chiar merită să te reguleze „ca să reușești", ca și făptaș, bazat pe prescripție.

Pe măsură ce amurgea, umbre vechi jucau dincolo de roiurile de țânțari, pe zidurile din marmură italiană ale Cetății Albe, în timp ce părintele Euthanasie Damian se ruga întru a-și săvârși prizonieratul acolo, pe loc, deși nu mai avea nimic din deplinătatea de sine pe care ar fi încercat-o urcând, călcând ca un popă dac, spre căciulița de argilă balcică a Muntelui Conic, proprietate pe vecie a Ghizdavilor, la origine păstori coborâtori din Caucaz până la Salonic, la Ragusa și la Fiume, dintre care, pentru servicii inavuabile, de însuși Dracula fu înnobilat *Întemeietorul* acestei Dinastii protointelectuale, avansate în Epoca Mooye autointelectuală, acel mitic și cinegenic homosap Ulea Spătarul, de la care proștii așteptat-au atunci să împartă just Dreptatea, tot cam așa în niște vremuri de criză, de jaf, incultură, nesimțire și, consolator tupeistic, de obrăznicie a dregătorilor.

– Salutare, umbră veche! vor fi năzuit a striga îngerește buzele tale, Damiane, umflate și învinețite de consternare că Ostașul Roșu, spaima de moarte a anglo-americanului Vreau Acasă, nu numai că ne dezarmează ca-n iunie-iulie 1940, ci ne și obligă să ne-nconjurăm – singuri! – tabăra, cu sârma ghimpată a tuturor lagărelor de pe mapamond.

Ci de durere că rusul nu-ți trage o cizmă colonială import englez în cur, să te duci fie și-n pielea goală *acasă*, tu n-ai mai înțeles de ce ne apărea la acest Mirislău-Mirislău blestemat al întâiului nostru Reich, cu atâta stăruință, în visul nostru colectiv, cel mai vechi atestat documentar om de stat din neamul de stăpâni milenar al Ghizdavilor, incoruptibilul de corupți casap Ulea Spătarul. Ci oare ce ne întreba dumnealui, enervându-ne tocmai când ne pregăteam duhovnicește să trecem testul psihologic de a rezista fără apă trei-patru săptămâni până la Sibir Est, hrăniți cu scrumbii putrede dar sărate, pentru a se da antidot la roua linsă de pe fierăria vagonului de vite, întru a se selecta darwinist-engelsist exemplarele subumane cele mai rezistente, ca să-și aducă aportul reeducativ, cu plusvaloare maximă, la continuarea epopeică a industrializării marxist-leniniste a Uniunii Sovietice, cu pivotul ei industria constructoare de mașini de luptă, adică în principal *tancuri de ocupație*, pint'u șe, măi bade, nu mai vrai nică să-ți aminteşti?

– Ce? dădu popa cel slăbănog din umerii ca de heruvim distrofic. Ce să-mi amintesc? Ce sfaturi consilia Ulea Spătarul pe Dracula? Păi, ăsta repeta ca Stalin, că relaționarea activiștilor-securiștilor față de intelectualii slugarnici, nesinceri și lași, chiar dacă genocidul se producea de la Burgas la Vîborg, în Galiția Mare ghizdaviană, pe rase disprețuite neinteresând dialectic scrofița occidentală, tot trebuia *planificată* feliind salamul din carne de om, științific, judicios!

– Atrag atenția, atrăgea aliatul anglo-americanilor atenția agenților autorizați a lichida până și cominterniști bulgari, atrag seriosamente atenția,

vnimanie, pogribania tovarășilor, în legătură cu preferința amețitoare de succes adoptând metoda tăierii în carne vie, care poate fi foarte dăunătoare dacă, ciuntind dialectica într-o încremenire în proiect metafizică, crezută empiriocritic imuabilă, ea se reduce comod ca sărutul franțuzesc doar la... decapitare! Dar, tovarăși aparatcici, care lucrați cu ciolovekul, să nu uităm că e mult mai ușor *să tai capul celor care au cap*, decât să le adaugi un cap ălora care n-au deloc. Iată de ce le dau indicația, la anumiți tovarăși mai repeziți, să nu recurgă decât cu aprobare!

– A ziiis Stalin asta? s-a minunat mamelucul Abdul, pipăindu-și gâtlejul și holbându-se alternativ, cum muști din cârnat și din pâine, când la Right Honourable Bairam Stoper, când la HHH (Honourable Hurie Hurry), impresia generală fiind că românii erau bucuroși c-au scăpat relativ ușor la armistițiul mereu neînceput de la Moscova, ca niște liceeni care, sărind gardul în livada privatizată a sovhozului după o... mingie, fură capturați de badigarzii înarmați cu rotarmisteri, cu clopsoane, cu kalașnicoave și cu rottweilleri, dar s-au retras cu numai niște șuturi suportabile în cur.

– Obiecția lui Ulea Spătarul, care zice vloggerul Orestes Bogza că i s-a arătat în somn la foișorul ghizdavian de pe valea Râului Negru, este cât se poate de solidă, Damiane, și nu putem întreține un comerț spiritual, în armonie prestabilită cu economia funcțională de piață, dacă ne derobăm de imperativul judecății, prostituându-ne pe toate părțile, ca niște decrepite Dirnee, care o fac numai pentru că fiecare se recunoaște pe sine ca *amărâtă* în atributul latin *parva*, de unde s-a tras și arhaicul *pârvă* pentru fimeia care nu e de-o singură casă. Masa critică de la care se autoîntreține reacția în lanț culturală a fost calculată, după cum se știe, de către filfizonul simbolist Dinicu Ghizdavu, pe baza unor parametri indisolubil legați de românii regali, care încă aveau cu ce să se alcoolizeze natural, după ce străinii au implementat în această țară creștină urâtul obicei. Or, după ce după Războiul Genial (23 august 1944 - 9 septembrie 1944), prin care Regele Mihai Întâiul Viteazul a legat sărbătoarea noastră națională bolșevică de a fraților bulgari, care i-au răpit lui Marius Balcicul Reginei sale Maria și Ecreneul amantei sale Aura Done-Lecca, trecut-au peste acești vajnici latini și se vor mai perinda ca numărați de pe Muntele Conic, niște anișori buni, bunișori sau bunicei, 21 sub Dej, 24 sub Cea și, logic, posibili 27 sub Yl, căci nu văz de ce s-ar mai schimba *rația* dacă din sondaje reiese că ne îndreptăm spre o direcție bună, bunișoară, bunicică, tragicul sterilității venind de acolo că, în urma secătuirii sufletelor prin brutale metode extractive stahanaviste, noi va trebui vremielnic, Damiane, să regresăm de la o cultură *intensivă* la o cultură *extensivă*, net diferită de cum se practica, *în concluzie*, înainte... Concluzia că Republica trebuie să ne fie nu Regat, ci Imperiu! Doar așa, ca Mare Putere, ca posibil Imperiu Românesc, vom fi și noi românii *respectați și temuți*, pe această planietă acaparată de toate jigodiile!

Era toamnă unanim recunoscută de către comunitatea internațională, pe baza unor argumente irefutabile, deși respingătoare, cum ar fi că doar nu vreți un *al treilea război mondial*, Războiul Postmodernist, între națiuni uriașe, nu numai

aliate, ci și unite! Ciiine, mă? VOI! Galițieni și angkorieni, rase indecise cărora libertatea nu le va aduce decât obligația de *a opta*, pe bază de presiune promorțională, pentru diferite solduri, iar umiditatea era tulburătoare în așa hal încât Muntele Conic, cu preotul Damian cu tot, se pierdea ca măgarul în ceață sau ca Berghoful în pâcla artificială când se anunțaaa aviație AA, iar Eva Braun profita să facă sex cu Marele Führer, pentru țară, pentru Reich, pentru Marea Germanie, cum citise ca moașă pensionară Marița lui Rică, zisă rebotezată de rude Marijana (Jana) după preuteasa Mirjana a teologului Atanasie din Grant, pe care Rică, șofer, l-a servit c-un camion de lemne, da, într-un bestseller pentru gloatele occidentale, încât avea pretenția ridicolă că se pricepe lubric la Războiul Existențialist, și, prin urmare, ca urmărire generală, all-inclusiv, la cel mai expresionist în expresii murdare, neromânești, de să participe la concursuri de intelectuali sau să dea răspuns competent la sondajele de opinie, că cum îi zicea Herr Wolf la feblețea lui de-i manipula la discreție discreția, *Patscherl*, adică Răsfățata patronului, cum și-a luat heteronimul infect și cel mai mare răsfățat al lui Regretatul, trădătorul *Pacepa*, înțelese Țyuchel din presa securistă liberă.

– Dar, tovarășe colonel (Ivan Enache), a raportat scurt tânărul și frumosul căpitan de informații și boli interne Țyuchel Adriano, sintetizând din zborul lui Gagarin că viitorul e al informațiilor externe, spionând personal, ca budist Tsyu Kill A, la Macao, Hong Kongul, pare leit EVIDENTĂ asemănarea dintre aceste două autobiografii de Război Sfânt, adică tendința reacționară de a ne aburi, de a ne înșela vigilența, de a ne băga în ceață în această eră cosmică abia desțelenită de oamenii sovietici, prin prietenia dintre popoarele URSS în vidul interstelar!

– Este! monologa parcă singur în familie intelectualul de informații unchiul Jan, deja proprietar Enache al Atelierului Amedeo Modigliani, pentru care *întreaga* populație mai mult fesenistă a patriei va plăti despăgubiri dintre cele mai grele longevivului trădător Marius Ghizdavu. Este fără doar și poate aici câte un indiciu că cei doi dușmani ai poporului, urmăriți cu poporul și pentru popor, atât pe teritoriul de basm al URSS, cât și pe teritoriul de legătură și baladă și furgăseală al Republicii Populare Române, atât înainte de Congresul al XV-lea din 22-25 decembrie 1989, cât și după. Ei se folosesc vădit de aceeași legendă, nu pentru a înșela, ci pentru a, îâăî! A PROVOCA vigilența organelor noastre, bazându-se și pe teza antropologului nazist, progresist deoarece pe urmele, hm, masonului Hasdeu, a studiat la Harkovul încă țarist, Doktor Lecca, că care are creier, îl are azi mai mic decât l-ar fi avut într-o Românie ideală, populată numai de români puri, după ce toate minoritățile de alt sânge ar fi fost concentrate în lagăre de muncă pe malul Donului, care astfel ar deveni o fâșie industrializată, cum cunoaștem Pridnistrovia cea concepută de Hârrciogan Magnificul!

– Îl cunosc pe banditul Ion Ili... pardon! pe banditul Ion Noveanu, de la revelion de la Ziduri, de la Marius Ghizdavu, declară banditul Damian Tănase.

– Îl cunosc pe teologul Damian... Pardon! Pe banditul Damian A. Tănase, de la Revelionul 1940-1941 de la Ziduri, de la popa Sică, recunoaște banditul

Noveanu Ion, fost filolog dar nu și lingvist gruzin.

– Eu am participat, în acel an, la ordin, nu la deportarea israeliților din Basarabia, din *toată* Bucovina, din Herța și din Dorohoi, ci la eliberarea mai multor lagăre de la sud de Poltava, dintre care pe unul din ele, Komsomolskaia Petliura nu Krasnaia Bandera, din arhiva căruia intenționam să scoatem o operă colectivă, *Marele Dicționar al Personajelor Literaturii Țariste*, care au trecut cu toatele prin acest mare institut reeducativ, cu condiția sinequanonă să nu fi fost omorâte chiar de autorii lor hipermorali, în scop demonstrativ educativ patriarhal, cum a fost cu tovarășa Anna Karenina, care „s-a sinucis" deoarece nu a sprijinit ilegalist lupta de clasă a soțului ei ceferist, participant la greva din februarie 1933 de la Grivița Roșie, care a fost organizată de tovarășul Dej și de tovarășa polcovnic Ana, act apreciat din Franța cominternistă ca cea mai puternică reacție a proletariatului european progresist și vigilent, împotriva abia venirii la putere a totalitarismului muncitoresc așa zis socialist german, al trădătorului Adolf Hitler!

– Acest lagăr literar tocmai fusese mutat de la Iasnaia Poliana spre Harkov, Poltava și Dniprodzerjinsk pentru ca să nu mai fie așa de accesibil moscoviților. Eliberându-l ai lui exact de 1 octombrie 1941, în cinstea sublocotenentului Marius Ghizdavu, care hudojnik împlinea 29 de ani fără să fi descoperit Subiectul, deși văzuse *convoiul* ducându-se către Babi Iar ca la tăiat fânul cu o coasă mare, sau ca la meci, adică neclătinându-se nici orașul Kiev, nici stelele, nici epoleții, că homosapul ucidea *cu exces de inteligență* organizatorică aproape treizeci de mii de semeni pe un criteriu ultrasimplu, că să fie *jidani*, care cuvânt înainte de a fi fost manipulat în genetica lui, credem că în ucraineană însemna aducătorul de mărfuri satelor Ucrainei celei vitregite prin drumuri mai greu înnămolite decât ale Moldovei, cred în unul Dumnezeu și mă miram, tovarășe Stalin, de cum au trecut *imediat* fișierele cele etnice de la Căgăbău la SS, de i-au luat pe toți...

– Cam nesincera kieveană mărturisire ortodoxă, de crede el că crede în Dumnezeu, deveni bănuitor Țiuchează, e de un autor creditabil bancar doar în cazul filosofului de la sud de Calea Rahovei, Johannes Ferrarius, fiind măcinată de îndoieli multietnice ca anumite oseminte cozi de mătură pentru ștergerea urmelor genocidului, tot cu deținuți, în cazul teologului Athanasian Grant!

– Stai așa! suprapuse în lumina orbitoare incompetent sudică a Atelierului procurorul progresist Ion Il... Ion Enache cele două autobiografii, smulse după ce 7-12 ani li se testaseră memoriile, în minele Donbasului, în minele Vorkutei dincolo de Cercul Polar, precum, și în frumoasele păduri de la Ekaterinburg, unde l-a împușcat, cum reținuse șoferul Rică de la moașa Jana, un om din Nijni-Novgorod, tovarășul manager de partid și de stat Iakov Mihailovici Sverdlov, pe țarul rușilor, Nicolae al II-lea, pentru că nu s-a dumirit la timp că singura scăpare pentru Imperiul Rus nu era a organiza pogromuri cu Sutele Negre, ci să fi acceptat cum propusese premierului Makarov bătrânul nostru filfizon simbolist Denis Ghizdavu, în 1912, când se năștea Marius, o relativă *schimbare de dinastie*, dacă s-ar fi căsătorit prințesa Romanovă Olga cu prințul Hohenzollern Carol 2 al

nostru, la Odessa noastră, venindu-se în acest scop cu familia imperială la Constanța, nuntă care nu s-a mai implementat pentru că șovăielnicul Țar, rău sfătuit în special de francmasonii lui Tolstoi și Proudhon de la Besançon, *a amânat* a-i da în scris Reginei Carmen Sylva data exactă când va abdica în favoarea prințului nostru Carol, ca să se rezolve și cu hemofilia dinastică și cu problemele divizării greoiului așezământ autocratic în 200-300 dinamice state federale de model american, – o amânare mai rău decât *sine die*, fiindcă a fost jignit totdeodată sentimentul național al politicienilor noștri ca și cum s-ar fi zis de Vlad Țepeș c-ar fi fost corupt, anume serbându-se cu fast rusesc Centenarul Răpirii Basarabiei 1812 și nerenunțându-se la înălțarea în fața Arcului de Triumf al Mitropoliei chișinăuiene, a monumentului eroului 1812 din *Război și Pace*, împăratul Alexandru I, pe un postament de granit de culoarea de panteră roz cum a Leninului din dreptul Casei Iskrăi Scânteii, azi Casa Adevărului (Pravdei), deasupra unui altorelief înfățișând două doamne ca pe sub teii Berlinului la lună, desigur Rusia îmbrățoșând Basarabia, crâmpoțindu-i buzele în sărutări, singura personalitate care ar fi putut împiedica ca căsnicia proiectată să aibă tragicul deznodământ din pădurile taigalei de la Sverdlovsk, unde au tăiat cherestea cu drujba manuală Tani și cu Jenel, fiind nu lucidul Rasputin, ci romancierul de succes Leon Tolstoi, contimporanul lui Hasdeu, sensibilizat asupra schimbării Romanovilor cu o Dinastie Românească atât de doctorul Ludwig Lecca, ce preda frenologie și necrobalsamodeutică în Harkovul nostru, unde a și scos cu litvano-leahul Józef Piłsudski periodicul *Robotnik* solidar cu socialismul antimarxist al iobagului Dobrogeanu-Gherea, cât și de emisarul filfizonului Dinicu Ghizdavu, anume Père Metch, care nu poate fi nimeni altul decât strănepotul Spătarului Milescu, proaspăt laureat Nobel, Ilia Ilici Mecinikov, prin 1909 intrat în atenția organelor noastre nu numai pentru că a descoperit că fagocitele (leucocitele) se comportă ca o armată populară albă împotriva cotropitorilor, ci pentru că s-a dus la Iasnaia Poliana cu soția sa, nu întâmplător sculptoriță, nu întâmplător Olga (ca Marea Ducesă ce ar fi urcat cu prințul Carol pe tronul tuturor Rusiilor), nu întâmplător din Odessa noastră... Adaug că nu întâmplător, așa cum Cârnul Spătar a spionat până-n China, așa și Marius, nepotul filfizonului, racolat de agenții românismului a explorat fotografic aproape bijù cu bijù cele 7 provincii ale Reichului Românesc de la 19 noiembrie 1942, ca Odessa Transnistriei, de s-a și însurat mai târziu cu o farmacistă, ca Crimeia doctorului Lecca și a Dorei, făcându-se a fi vegetarian și a lucra cu marele botanist Țenkovski, ca Stepa Calmucă și stepele Circaziei, legendat cu acest Lecca pentru cercetări așa zis antropologice de embriologie comparată, anticipând ca oameni *însemnați* spre Stavropol, pe pătatul Gorbaciov și pe cicatrizatul Soljenițîn, spre mirarea Mareșalului, când Marius Ghizdavu i-a radiografiat pe un ton imperativ sfatul *să trecem Volga și să filmăm spectacolul*, pentru Istorie dacă nu și pentru Literatură, rătăcind în pustietate și trăgând cu ochiul cam slăbit de ocularul microscopului, nu de dopul de șampanie de Capșa ca al lui Kutuzov, chiar și în stepele Kirkiziei,

vorbă să fie că din interes pentru etiologia ciumei endemice, dar încrezutul Mareșal n-a înțeles de la Lecca și Gary Glagoveanu importanța Baikonurului nostru, după ce marele Führer ar fi dotat și trupele celui mai fidel și mai viteaz aliat cu Arma Minune ce o așteptam cu toții de la savanții naziști de geniu, rămânând de văzut dacă Al Doilea Reich românesc va atinge la 19 august 2048 prestigiosul Centru Spațial al Kazahstanului, iar la exact 19 noiembrie 2048 romanticele Stepe Kirkize, precum și străvechile atracții turistice Buhara, Samarkand, Fergana și Pişpek (Frunze), deja anexate ca precedent istoric și literar de către colonelul Belizarie Moga, când a escaladat cu vânătorii lui alpini Pik Kommunizma rebotezându-l Pik Rumânizma și estimând perfect, ca din satelit, că șpagocrația noastră poate investi local cu bun profit, în respectiv 5 Dracula Parkuri semi-acvatice, cu gândul la complotul mondial (*jüdisch-bolschewistische Weltverschwörung*) răspunzător poate pentru realitatea sesizată de inspectorii *uie* că RO, chiar dacă înregistrează la nivelul urmașilor gestionarilor, activiștilor, securiștilor și ideologilor progresii economice remarcabile și datorii mărețe, ea nu (*mai!*) are dar însă o LITERATURĂ *funcțională*, nici ISTORIE respectabilă, cum era situația înainte de groaznicele evenimente dekabriste!...

Deocamdată, groaznic era că războiul era pe sfârșite și că *pacea nu putea fi decât sovietică*, deoarece singurul CAZ favorabil Reichului Românesc, ca Wehrmachtul să prăvălească Armata Roșie pentru a fi la rându-i destrămat de Debarcați, lăsându-ne pe noi ca singurul stat închegat, cu putere militară de temut, în stare să păzească și să impună Ordinea în Răsărit, NU SE PRODUSESE!

– Ce e surprinzător, îi observase uluit țărănistul creștin și democrat Aurel Dobrescu simbolistului Bazil, în chiar luni 11 septembrie 1944 în atitudinea Sovietelor, e faptul că ele se pregătesc să se amestece în treburile interne ca și cum ar avea mână liberă, din partea Aliaților lor, anglo-americanii, domnule!!!

– Te vede Dumnezeu, taică! vorbi Americii ca un apostol învățătorul.

– Să mulțumim Cerului, avea totuși să audă popa Sică în tren c-ar fi zis Iuliu Maniu despre Armistițiu, că am scăpat numai cu atâta, după greșelile de neiertat pe care le-au făcut nemțofilii, începând cu ticălosul de Carol 2 și sfârșind cu Gigurții și cu Antoneștii. Care ar fi fost azi situația noastră dacă am fi rezistat atât nemților, în septembrie 1940, cât și rușilor în iunie același an? Dacă am fi reziiiistat atât sovieticilor în iunie 1940, cât și nemților-ungurilor-bulgarilor și sovieticilor, în septembrie același tragicomic an? Am fi fost cel mult niște VICTIME ale rușilor și nemților și astăzi ne-am bucura de tot sprijinul frățesc, nobil dezinteresat și loial al anglo-americanilor, stăpânii lumii!

– Nu se poate, protestă Raulică ținându-se de turnura călugăriței sculptorițe Cristina Done prin curtea căcăcioasă ateist a Shitului Hoitarului, să fi susținut Maniu, care trage toate foloasele de popularitate din prăvălirea Antoneștilor, paralogismul Rezistenței împotriva hitlerismului ungaro-bulgaro-german, ca cum ar mai fi rămas ceva din Statul Român **după ce** ne-am fi bătut în iunie 1940 cu cea mai hidoasă armată a lumii, a workărilor, țeranilor și funcționarilor

cominterniști, <u>aliați cu furnizorii lor</u>, naziștii și anglo-americanii mari investitori. După ce ne-am fi... băbătut cu o Armată Roșie, căreia ca Mumă-a-Zmeilor, încă nu-i tăiaseră, prin surprindere și prin eroism, 19 din cele 24 de capete flăcăii români și germani, diminuând-o, dar nu suficient nici azi încât să nu mai fie suprema spaimă irațională a lumii, ce-ar mai fi rămas, frățioare, din România Mare Regală?... O colivă călcată de o hoinară Mobră optzecistă! Un fel de Valahie prefesenistă euroregional, Cristina! Fără ieșire la mare, cum a prevăzut Hârrciogan și pentru Moldova Mare, ce s-ar fi întins de la Carpați până la Bug, dar nu cu capitală la Odessa noastră, Tiraspolul ajungând să fie noul centru de gravitație spirituală a ce duh românesc va mai fi rătăcind pe glob!

– Să nu uităm, bă, vorbi cât cuvântă cu mândrie parlamentară senatorul deputat Coriolan Pigu, care nu era un nimeni, deoarece avea în spatele-i cu buci cleioase sute de mii de voturi, pe când un romancier Tolstoi-Musil dacă se poate baza și el pe câteva zeci de like-uri, la un tiraj de 1681 exemplare, subvenționat de Ministerul Culturii **și** din spălătură la fundație din lichidități de bani murdari, și să ne aducem aminte, hait! că spionul britanic Iuliu Maniu de-aia-i cu statuie la ceceu, pentru că organizând harababura de la 23 August 1944, visa nu numai încetarea absurdului război împotriva Uniunii Sovietice și stăpânilor noștri doriți de toți, Anglo-Americanii, ci și revenirea Țării la... democrație, la *alegerile corecte*, așteptate de fripturiștii grataragiilor și de electoratul fesenist.

– Mai crezi și acum, dascăle, de pe un trotuar pe celălalt abordă cu pistrui obraznice studentul porc Pigu pe profesorul Bratu, în huruitul înecăcios de tancuri proletare hămesite, că Hi <u>al dumitale</u> va mai câștiga războiul <u>vostru</u> criminal?

– În oriș'ce caz, răspunse acru strategul de la Școala de Război Sfânt și deci propagandist lui Hi, era mai agreabil să câștige Monstrul decât niște hoarde de neisprăviți, idiotizați ireversibil de comunism, de falsul marxism hegelian, căci pentru țărișoara asta, vecinic sub Teroarea Istoriei, fuckerea totală <u>e a *ăstora*</u> și nu un blând viol de-al anglo-americanilor, *suprarealiști*, deci *mari masturbatori*!

– Tot n-ai înțeles nimica din semnificația acestor vremuri? se miră cu milă Pigu ca din fotoliu dinaintea unui frustrat cu sacou de zgonhen, idealist în sensul obsesiei că semnificația Anului Revoluționar 1989 este biruința gestionarilor și securiștilor contra activiștilor și ideologilor, același tip uman mediocru furăcios și incapabil construind apoi prost capitalismul, cum a rasolit și socialismul, spre sinucigașă dispariția culturii Neamului Românesc în Galiția Mare ghizdavă.

– Recunosc că m-am cam înșelat amarnic, gândi făr-a zice tot eternul Bratu, parcurgând o sinteză despre ce se scrie despre noi în străinătate și proiectând contrapropaganda potrivită apărării drepturilor românești. Noi n-am prea observat că garanția democrației speciale stă nu-n soțietatea civilă, ci-n monitorizare Strasbourg, din turla Catedralei ciule, respectiv Iowa City, de pe cupola Vechiului Capitoliu ars. Admit c-am fost dezinformat asupra posibilităților Wehrmachtului de a prăvăli obscurantismul bolșevic! <u>Răspunderea</u> în fața Istoriei și Literaturii o poartă însă masoneria, bă, și jidovismul lumii anglo-americane, cari au zădărnicit

complet misiunea istorică a lui Hitler, de a opune solid cominterniștilor Festung Europa... Nu-i așa, Băluțene? Și tu de ce taci, mă, la Boston?... Tabarcea!

Muntele Conic tocmai risca să fie decopertat în căutare de sulf, bauxită, uraniu sau manuscrise rele, la un semn al vreunui Dictator. Toate cuplurile de anchetatori notând recomandarea nomenclaturistului liberalo-țărănist de a fixa, ca într-un insectar, în jurnal, cele declarate de cripto-marxistul Bratu, pentru ca Jukov și Silaev, Jurmînski și Pumpianski, Hurie Hurry & Bairam Stoper, tandemul jurnalistic vulpoi meditativ/ vultur justițiar sau dracu știe ce altă pereche sau troică, să poată decide, chiar și cu probe, nu doar prin încadrare categorială conform instrucțiunilor, Trimiterea la Moscova, ceea ce s-a și produs spre fericirea Bratului, care poate că în Romlag ar fi fost *făcut* decedat, pe când în URSS, rodnic **colaborând**, a fost slobozit încă din 1952 și, îndrăgostindu-se de acest imens pământ de lapislazuli încă neromânesc, nedesțelenit, s-a fixat în Birobidjan până se mai dezgheață stalinismul, de unde, rămas văduv... legendar, nu s-a mai obosit cu formalități de repatriere, ci a trecut Amurul înghețat în China Maoistă! Apoi, cică prin 1960-1962, ca gest antisovietic că vor fi fiind deja vreun milion de români semănați la Sibir ca avangardă a Expansionismului Românesc dacă ne vom înmulți frenetic cum cere părintele Damian 10-12 copii, ca la 1907 țeranii, tovarășii reeducatori de intelectuali chinezi l-au trimis guru înflăcăratului Ceaușescu, să-l învețe *revoluție culturală*, creându-se premisele pentru 1971 vizită istorică, din care a emanat, pe fondul de incultură și susceptibilitate primitivă a cuplului odios, sinistru și regretat, *originalul maokimism românesc*, angkorian pur, aplicat însă pe niște galițieni apți pentru cea mai înaltă civilizație.

Ci Marius Ghizdavu, în 16 decembrie 1979, exact zece ani înainte de începutul singurei Revoluții antibolșevice europene, cea timișoreană, căuta din cartier în cartier Brad de Crăciun pentru Eliza, Irinuca fiindu-le deja la Basel, și a ajuns așa în Piața Ferentari, mai mare fiind șansa de a găsi produsul dorit într-un spațiu relativ periferic, de s-a-ncălzit la Jenel, eseistul fără de operă alta decât orală, ca a prostituatelor, să savureze un nechezol cu ochii pe un mapamond școlar vechi, cu stele roșii, îngroziți amândoi de progresele de după totalitarismul de tip... khazar, cum îl catalogase gânditorul obscurantist Doru Băluțeanu pe-al lui Troțki, pe motiv că prezența evreilor în ceceu și-n guvern la Smolnîi 1917 depășea *numerus clausus* de te speria, cu o majoritate zdrobitoare față de câte seminții înfulecase într-o veselie Țarismul panslavist spre cele Trei Mări.

– După totalitarismul de tip cecenist antirus al lui Stalin ce făcea pe gruzinul doar ca să aburească anglo-americanii, după haiosul totalitarism ucrainean al lui Hrușciov, iaca, măi, că se prăvăli peste toți, în Afganistan, în Africa și în Chile, *totalitarismul de tip moldovignesc al lui Brejnev*!

– Cum de tip moldovenesc, domnule? s-a ciocnit Marius de o gândire mai clară decât a lui și inexplicabilă altfel decât prin formarea ei în Gulag, în nopțile lungi nordice, nu-n dobrogeanul Romlag mai expus superficialității.

– Dacă nu eram noi românii, Hitler nici nu se avânta pe frontul sudic, spre

Stalingrad și Caucaz. Războiul se sfârșea în toamna lui 1942, cominterniștii ajungând la Berlin, iar în mai 1943, se adunau la Londra și la Lisabona.

– Poporul rus, zâmbi ca după mort gazda, sărmanul, a fost cu incontestabilă competență ștrangulat de marele, genialul Lenin, în așa zisul război civil. Ăsta l-a omorât, dom'le, de tot pe Rus, cum Carol al II-lea pe Căpitan, să iasă la suprafață, în vidul politic creat, tot felul de simieni mediocri și inconștienți!

– Eu credeam că alde Stalin n-a făcut decât să mai stârpească din activiști, fiindcă se-nmulțiseră-n suprastructură cu mult peste cât permitea oghialul bazei materiale, care abia de ajungea pentru înarmări imperialist cominterniste.

– Nu, nu-i așa! Șugubățul Taras Bulba Hrușciov și să fi vrut el a reînălța pe Ruși, de unde să-i ia? Fiindcă au fost terminați. De la Prut până la Amur, nu mai mișunau decât homosapi banali, din specia *Homo sovieticus*. Nu mai era nimic de sperat, frate! Și aci vine geniul basarabean al lui Brejnev, care fiind președinte de partid unic colhoz-sovhoz al maldavenilor la Chișinău, s-a aculturalizat, împreună cu stafful lui, de la ideile imperiale conținute în gândirea geopolitică a unui învățător din Năpădeni, Bazil Francu, arestat la Soroca în legătură cu niște rezistenți, înfrățiții pesemne de Cruce într-o formațiune *Arcașii lui Ștefan cel Mare*, din jurnalul acestuia rezultând în clasica problemă/ chestiune/ dilemă a Celor Trei Chersine, frământată ca Demosthene și de taică-tu interbelic, Marius, că dacă în mod cert un Chersones este Helsingfors, apăi cel de Vest nu e Carcassonne, ci Caracas, tocmai peste Atlantic, după cum cel de Est nu-i Korsunul Sevastopolului Crimeii noastre, nici Gallipoli la Dardanele, la prințul Ghica, ci tocmai dincolo de Oceanul Indian, celebra Calcutta, cum a intuit și savantul ăla religios, demascat de Muhală Muistu ca hitlerist salazarist franchist!

– Acest moldovean basarabean Brejnev, nimeri – întâmplător în căutare tot de brad molid pom de iarnă pe-acolo – și popa Tani la țuica fiartă Două Prune, a descoperit la Chișinău, în Basarabia, <u>măreția ideii imperiale romane</u>, pe care rușii au pierdut-o cu identitatea lor cu tot, bolșevizându-se ireversibil, ca și românii dealtfel. Noul totalitarism „moldovenesc" nu a reușit doar răsturnarea lui Hrușciov, ca hahaleră, cum YL pe CEA, dar se va arunca falimentar într-o politică de expansiune romană, azvârlind însă și lăturile spirituale, și copilul, și copaia...

Nu prea putea înghiți Marius Ghizdavu spuma de drojdie din sticlă verde ce acești basamaci o consumau cu brânză de burduf și cu pastramă. Se blestema pe sine că-și încălcase propriile principii contrainformative. Pentru o cană jegoasă de nechezol cald, riscase să fie pus sub urmărire cum că de ce s-au întâlnit *trei* foști deținuți politici, ce unelteau ei? Dar nu se putea reține de la a se simți bine, între amici, la căldurică umană, între cărturari, între români regali, chit că îl speria stabilitatea reeducării suferite de acești: după 12 ani de Gulag și Romlag, ei ar fi fost în stare să-și vâre falangele în bășinoasa flacără de la aragaz, mărturisitori că stabilitatea URSS e DEFINITIVĂ, n-are a se teme sisstemul de nimică! Spre a lui Marius îngrijorare, alde Jenel colorase cu pix cu pastă roșie hașuri și steluțe pe mapamond cât progresase Brejnev cu reinstalarea sârmei ghimpate a Lagărului

Păcii și al Destinderii. Cubei, e drept hrușcioviană, i se adăugase Vietnamul de Sud, Cambodgia, Laosul, recent Afganistanul, apoi controlul accesului spre Golful Persic și spre Marea Roșie prin infiltrațiuni în Yemenul divizat, în încleștatele Etiopia noastră și Somalia, totodată avansul sigur spre strategicul Sud al Africii robind cu mercenari Mozambicul, Angola, poate chiar Zimbabwe; în fine, jocuri de subminare niciodată încetate în toată America Latină, în special în jurul Canalului Panama, căci lichidarea pălărierului Salvador Allende a fost un succes al Marelui Capital, rânji părintele nețințător de post, oricât de plânsă de cățelele roz occidentale, ale căror lacrimi nu li se uscaseră din 1967, de la lichidarea lui Che Guevara, știre care a declanșat furiile tineretului occidental din anul următor convergent spre Revoluția Sexuală, căci cine face un 68 poate face și un 69 tot deenergizându-se, a zis CIA, iar ăia cu portavocea ajung fie prosperi negustori de arme, fie deputați ecologiști în Parlamentul *uie*...

– Nu fac nicio brânză americanii în Chile, clătinase din cap a jale păstorească sceptică ciobanul Otomega spre Noveanu, în 1973, dacă nu găsesc un general de modă veche franchistă, unul care să le scoată chilienilor marxismul din cap cu creiere cu tot... Și pe urmă, ne reconciliem ușor, îndată ce duduie iar capitalist economia, ca înainte vreme!

Erau într-un fel, gândea Marius ca de pe Muntele Conic, dar în patul în care agonizase Liz la Basel, niște fericiți, hm, acești prizonieri români, luați în 24 august 1944, ora 4, și regurgitați mulți prin 1946, unii abia în 1956 la înmormântarea fluviu-romancierului de **1681** pagini nici azi publicabile, Grigore Căinaru. Ei n-au prins Acasă spectacolul *Pacea Sovietică*, deprimanta scufundare în tineta reeducării a Românului Regal, pentru a se scoate din apa plată, după botezul marxist, Fesenistul Republican, un fel de *Homo sovieticus* în pula goală, dar gata de vot. Doisprezece ani de absență din RPR, deci de protecție psihică.

Oricum, după 10 februarie 1947, când s-a încheiat la Paris pace cu „sateliții nazismului“ (ROMÂNIA, Italia, Bulgaria cominternistă, Ungaria și... Finlanda finlandizabilă neexistând nimic de bolșevizat dincolo de ea), nu s-au mai pomenit întoarceri de prizonieri cu zecile de mii, fiind pesemne nevoie în țara lui Lenin de sclavi marxiști, de plusvaloare maximă, în mine, în păduri, la căi ferate, în fabrici și uzine, în construcții și pe ogoarele fără haturi sau pe pământuri nedestelenite și neamenajate hidrotehnic încât să dispară de pe hartă vreun Lac Aral, cum acele atâtea bălți dunărene, Nedeia, Greaca, Potelu, colcăind de viață, care făceau să i se zică României președintelui Zahei Avăcăressi, Țara lui Pește!

Mai cu seamă, încătușați în gip din America la Cetatea Albă, fiindcă au făcut gât că altceva s-a discutat la Cairo, cu Marius Ghizdavu, și la Stockholm, cu Dorothea Schlauberger-Hébuterne d'Esgrignon, despre Armistițiu și eventuala întoarcere a armelor, cronicarii progresiști Damian și Noveanu nu au fost martori în țară la rușinosul freamăt fripturist ce-au cuprins fauna politică a mediocrilor arivisști de îndată ce, regimul militar-fascist de război sfânt fiind demis de către Rege, s-a pus *problema ocupării* diferitelor fotolii golite în fervoarea Epurărilor

– de sincronism francez ele, dar cu superiorități de Capșă condescendentă, cum că nu politicienii au salvat Franța, ca la noi, ci un colonel de pe la Radio Londra cam cum lent-colonelul Valter Roman de la Radio Moscova, a cărui poză cominternistă din Spania o avea în casă Dorothea, uluind pe fesenistele poposite-n vizită de cumpărături occidentale sau de pedichiură via Milano, că e *mai fotogenic* decât fiul care a proclamat de la ceceu puterea popooorului, într-un moment de derută în care mulți se temeau, precum tovarășul Ilie Verdeț, că netrecându-se cu hotărâre la o politică de *Moarte intelectualilor* prin cea mai ucigătoare metodă, evident cea bugetară, ne paște riscul ca țara să se dezintegreze nemaiexistând în ea decât p o e z i e!

– Problema ocupării?! dejuna țărănistul Coriolan Pigu la Capșa. Eu vă dau asigurări că, în România și numai în România, sovietele nu-și vor permite manevrele din Polonia, deoarece au ei AA grijă să nu lase Gaghizdia de tot pe seama bolșevismului rusesc! Ar fi ca și o infamie...

Pe masa sărăcăcioasă era întins un afiș german, *Europas Sieg dein Wohlstand!* Europa în bunăstare, arătanie însumând fabrici (nu și catedrale), prunc arian în leagăn și holde pe ogoare vădit parcelate (nu kolhoz!). Marea Britanie apărea plină cruci, pe una uriașă scriind RIP Churchill. Din Germania pornea spre roșul URSS un oțelit pumn de armură de cavaler, care zbura cât colo secera ciocănită și capul tăiat al lui Stalin.

– A zice *bolșevism rusesc* e o insultă latină pentru orice rusoaică! protestase cu o tristețe adâncă ca marea Murocika, în brațele pictorului Marius Kramskoi, cam reținută, cam rebarbativă la sperma noastră dunăreană, în Harkovul nostru rece de octombrie noiembrie 1941. E ca și cum i-ai vorbi Clarei tale Honig sau Despinei Schlauberger de un marxism românesc, domnule ofițer de cavalerie!

Mama Murocikăi fusese ucraineancă și, în amintirea ei, vrăjitorul Marius folosea adesea o limbă rusă ucrainizată, ba chiar atinsă și de leșeasca învățată la Lwów de la contesa Halszka Chrząstowska, singura lui logodnică (vag, 1935) de până-n 15 octombrie 1942, când intră în vorbă cu doamna Eliza Alexandrescu, regăsind-o dantesc în Biserica Enei, era soprană în cor. Ea lucra alături, la drogueria Panaiatopol, în ambele sedii: aici, în Bulevardul Brătianu 7, dar și mai încolo, în Bulevardul Take Ionescu 7. Mare portretist ca pictor olandez-britanic și fotograf, îi remarcase mai demult eleganța, în gara Sărata, ea conducându-l cu șareta, în 22 septembrie 1941, pe Colea, soțul revizor școlar, care pleca pe front în Războiul Sfânt. Apoi, o va recunoaște, dincolo de voaleta de doliu, în Tribuna Văduvelor la parada din 8 noiembrie 1941. Nici nu trecuse prea multă vreme.

Bunica sau mama atribuită Agnieszkăi, contesa Halszka Chrząstowska, era o desăvârșită acuarelistă. Cam ca Miryam, mama mea, Marieta, glumea Marius. Au fotografiat împreună în 1934-1935 „colecții de motive“ – Lacurile Mazuriene, vederi din Kresî și, în Sud, Corfu la 1935. Scrisori fierbinți, semnate Niewolnica Smyslów (Sklavin der Sinne), după titlul unui film din 1914, ce lansase o artistă poloneză, Pola Negri, dotată cu ochi faimoși (Kohlschwarze Augen).

De fapt, două peisaje ale ei au fost pricina incursiunii lui la Harkov, în sfârșitul de octombrie 1941, când în definitiv avea o groază de treburi la Odessa!

Cum? De ce tocmai poloneza? Pe neașteptate, în vara lui 1935 Halszka nu i-a mai răspunse la scrisori, o binevoitoare Iago din București informând-o că el ar avea o „logodnică“ italiană (sculptorița Cristina Done), cu care lucrează neobosit la amenajarea domeniului Ziduri-Pribegi pentru a deveni o Școală artistică protejată subcarpatic, în caz că cele de la Baia Mare și Balcic și, firește, Lwówul lor, vor fi pierdute din cauza creșterii vertiginoase a Germaniei, aliata revizionistă a Ungariei și Bulgariei, capabile toate trei de vreun *deal* cu CCCP.

Discipol peste Prut sculptorului Alexandru Plămădeală, tot atât precât al pictorului Tonitza, Marius Ghizdavu, odată rechemat de la Luvru și Sorbona în țară, odată cu alte tinere speranțe, de însăși Lupeasca, poate și de Regele Carol al II-lea, s-a implicat cu determinare în decembrie 1939, aflând că la Chișinău Plămădeală și alți artiști plastici basarabeni fondaseră Pinacoteca Municipală, care va deveni după Ultimatumul din 26 iunie 1940, sub ocupație, Muzeul de Artă al Republicii Sovietice Moldova. De fapt, ținându-se în noiembrie 1939 al X-lea Salon al Societății de Belle Arte din Basarabia, participanții au donat 173 opere din toate genurile, la care s-au adăugat desene de Tonitza și Pallady, sculpturi de Jalea, alte lucrări dăruite de Ministerul Cultelor și Artelor. Atunci a trimis și Marius peisaje și fotografii poloneze din Kresî, cele două acuarele ale Halszkăi, plus foarte dragi familiei, șapte miniaturi de-ale Marietei, în tehnica icoanei pe sticlă: Columna lui Traian, Catedrala Încoronării de la Alba Iulia, cetățile lui Ștefan cel Mare (Suceava, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Albă.) De asemenea, deși era război, a apelat la grupul viitoarei sale Școale de la Liov, proiectul căzând însă definitiv, firește, odată cu invazia bolșevică în Basarabia și Bucovina.

La 22 iunie 1941, începând Războiul Sfânt, iar comandantul Frontului Sudic generalul Antonescu trebuind să facă doar demonstrație așteptând să ajungă la meridian nemții ce aveau de cucerit Molotovia, jumătatea din Galiția Mare, cedată prostește de Ribbentrop lui Stalin în 23 august 1939, a fost răgaz destul ca bolșevicii să trimită peste Nistru colecțiile Muzeului de Artă din Chișinău.

Mișu Focșăneanu și ginerii lui Moga le-au putut reconstitui inteligent traseul până la Harkov, după care li s-a pierdut acestor valori orice urmă.

Iar Murocika, hm, soțul ei bătrân, tavariș Lavrenti Edmundovici Riumin, dispăruse în Gulag, deoarece ar fi putut fi recrutat de capitaliști cât a spionat în Provence și în Spania, contactând intelectuali potențial staliniști remunerabili. Era ea însăși avizată negativ, n-avea deci *posibilități informative*. Tatăl ei, Maxim Ianuarievici Jdanov - un rus din Gatcina, polkovnik țarist în Armata Albă, căzuse eroic la Țarskoe Sielo în 21 octombrie 1920, gata-gata să intre în Petersburg și să-i alunge pe bolșevici. Mama ei, Oliana Volodimirivna Karpenko, ucraineancă din Lwów, unde o și născuse, dispăruse în Gulag la 1935 după ce socrii ei, părinți de colonel țarist, crăpaseră de foame Holodomor, în 1932, cu surioara Murocikăi, Oksana, și frățiorul ei, Taras, la Balakleia, între Harkov și Izium. Așa că, lui

Marius balerina nu-i vorbi decât de o vecină prietenă, Malenkaia Vera, și de un cândva soț, Falelei Mitrofanîci Vodkin, din Divizia NKVD 243, dacă se va întoarce teafăr din război și nu va fi expediat în minele Kolîmei, ca să nu clămpănească despre ce minuni a văzut în Europa, străbătând doar Galiția Mare!

Biata, Murocika, își frângea mâinile, că nu poate face nimic. Înțelesese ce importanță sentimentală acorda Marius miniaturilor Marietei, mămica lui, cu Cetăți de pe Nistru, și acuarelelor Lacurilor Mazuriene, ale logodnicei, contesa Chrząstowska. Și se temea s-o spună, dar era acum total sigură că, Wehrmachtul avansând fulgerător, NKVD-ul a aplicat tactica Tolstoi-Stalin a patrimoniului ars!

Poate că Marius Ghizdavu ar fi înțeles-o imediat. Cunoștea de la Ministerul Propagandei statisticile Arestări-Deportări-Uciși, „realizate” marxist de Ocupația Sovietică a Basarabiei, 26 iunie 1940 - 22 iunie 1941 (de fapt, iulie 1941).

– Orchestra Simfonică a Basarabiei a fost ridicată pe 3 iulie 1940 din Gara Chișinău la întoarcerea din turneu, dusă lângă Orhei și împușcată în Valea Morii, înființându-se apoi un Conservator cu specialiști leniniști în Apassionatta.

– Angajații Radio Basarabia au fost împușcați și aruncați în fântâna părăsită din curtea radioului. După acest masacru este transferat radioul din Tiraspol la Chișinău, mai bine pregătit să vorbească moldoveneasca lingvistic tocmită.

– Viața, darling, arta, homonica, era în altă parte...

Deși încă se mai auzea scârțâitul patului și, premonitoriu, infernalul huruit de tancuri de la nord de Harkov, spre Kursk, rar s-a mai acumulat o asemenea cantitate de bună dispoziție tipic bucureșteană la Capșa, își răsfoi jurnalul intim 1944 frumoasa Elvira în drum spre Ialta 1945, unde trebuia, Ifigenie nu eugenie, să se jertfească, *să se futā pentru Țară*. Mulți erau exuberanți la culme că s-au întors din refugiu, de pe la moșii, găsindu-și casele intacte, după ce văzând ce-a pătimit Alecu Ghizdavu-Șaraga în Strada Liliputană cu soția și cu rapița, le-au părăsit de teama unor noi bombardamente anglo-americane adresate civililor, inclusiv de Paști, ca la Brașov, cu toate că, la cererea bulgarilor din Varna, el se va numi tot Orașul Stalin. Chefliii manifestau nedumerire că Armata Roșie întârzia cu a ne restitui, să băgăm noi niște *prefecți noi*, administrarea Moldovei, Basarabiei și Bucovinei, dar ziceau că Maniu se roagă ca Stalin să ocupe cât mai repede Țara, pentru a ne putea fi de folos bunul la toate sânge rusesc inepuizabil, în Ardeal, unde naziștii și horthiștii s-ar putea deda la represalii, pentru pierderea petrolului prahovean, care înseamnă, într-o eră a motorizatelor, că acest spurcat dualism austro-ungar va opri, cel mai târziu la 10 Mai 1945, ostilitățile în contra României și Națiunilor Unite. Adicăltea tot noi rumânii, grăbindu-le capitularea, *i-am salvat pe austrieci și pe nemți* de să nu dea Truman cu bomba atomică în ei! Totuși, despre Basarabia și Bucovina, mai niciun comesean nu nutrește mari iluzii: se zvonește că căgăbăul a început a recontinua deportarea în masă a elementelor românești de la orașe, și ce e de așteptat, și e și firesc, e ca de data asta deznaționalizarea științifică să reușească ireversibil, fără vreun scâncet occidental că niște galițieni de o rasă latină, mda, vădit depreciată, sunt dizolvați

la Sibir, pe urmele colaboratorilor lor, ceceni din Caucazul nostru, kazaci din Kubanul cu cele mai frumoase fete, sau tătari din Crimeia noastră.

Numai despre căderea în prizonierat, fără luptă, a teologului Damian și a lingvistului Noveanu, nimeni nu vorbi. Abia ani mai târziu, când de pe Muntele Conic, cetind artă Alpatov pe o pătură, Muhală Muistu va contempla, pe viu, acuarela lui Eugenijus Miškinis, hiperestetician de cultură excrementalistă de la Sonnenheim, *The Solar Anus*, pe baza căreia a câștigat clar concursul organizat și finanțat de frații Ghizdavu pentru fresca *Parada învingătorilor la Brest*, deși lor le repugna a Marx bășcălia postmodernistă pregătitoare a celui de-al treilea război mondial, la capătul cărui WW3, a extermina 2-3 miliarde de oameni de prisos nu mai poate trezi Oroare, ci un ecologic hohot de râs statistic, chiar și intelectualului post-umanist, cum că s-a intrat cu cifrele în Cartea Recordurilor prin Războiul Excesivist de după cel Expresionist și cel Existențialist, partea delicată a fezabilității fiind că într-un asemenea caz, expertiza trecutului va fi fecundă, din neplăcerile criminalilor de război trăgându-se în 1946 prevederi utile privind Nimicirea Totală a Probelor, lichidarea pedepsei cu moartea, prescripții, canalizarea atenției populației spre mizeriile zilnice, oprirea intelectualității de la Luminarea Poporului, fie stimulând fuga creierelor, fie prin crearea condițiilor ca elementele fanatice, care rămân, să n-aibă neam parte de o Literatură Funcțională, încât atât amintirile Noveanului, cât și ale popii Tani, să nu aducă ecou pdf mai ceva decât meteoritul căzut în mlaștină, nici aureolă mai orbitoare decât lucirea căcatului în ploaie al câine-lupului fiorosului paznic de oameni vologdănean.

6

– *Je comme l' impression*, pălmui cu Roosevelt spre a-l trezi madam Chouchou pe contele din Ziduri, înnoptat cu Bazil Frâncu la Valea Ursului printre văduvele lui Stalin, *que tout ce qu' il désire, c' est assurer la sécurité de son pays. Je pense que si je lui donne tout ce qu' il me sera possible de donner SANS RIEN RÉCLAMER EN ÉCHANGE, noblesse oblige! Il ne tentera pas d' annexer quoi que ce soit et travaillera à batir un monde de démocratie et de paix!*

Tot ca o americancă gândea la Stalin și apetisanta Elvira, încât zorile pupau molcom zidurile de cărămidă roșie ale Kremlinului, imitate după cele din cetățile teutone înălțate de Toma Nour al nostru la Marienburg, la Königsberg, Narva, Riga, Memel, Klapeida, Dorpat, Tartu, Wesenberg, Venusberg, Reval, Bayreuth, Răut-Băi, Tallin, Kolberg, Solovki și Novgorod, investițiile acoperindu-se parte din donații, parte din concesionarea negoțului cu ambră, parte din turism culinar, la care contribuiau atât Toma Alimoș convocând marii cofetari din Caffa (ciumata Feodosie a doctoriței de război sfânt Dora Căinaru), cât și miticul angrosist Toma Gigi Caragiu din Ragusa noastră, căruia marea massă slavă îi datorează nu numai

exportul constant de măsline mediteraneene de cea mai bună calitate, la un preț nepipărat, ci și aplecarea spre a gândi cum va judeca Istoria, deci conștiința valaho-heideggeriană că noi nu dăinuim acilea numai pentru prezent, ci și pentru urmașii urmașilor noștri, *și pentru urmăritorii lor,* care nu vor dispărea în vecii vecilor de pe meleag, de aceea meritându-se a se ctitori în Galiția Mare, cu cele mai mari eforturi de investiții în Kultură, noi și noi creații care să redea lupta zbuciumată de veacuri a Neamului, pentru brazda strămoșească și pentru prefacerea ei în cărămizile durabile ale unei Cetăți a Maicii Domnului...

Aplecat peste dosare, tot mai grele pentru că, prin saltul de pisică al României dintr-o tabără în alta, soarta dualismului maghiaro-nazist era pecetluită din lipsă de petrol de la Băicoi și, acum, se puneau doar probleme aparatcice de dotare a Armatei Roșii cu ofițerii de informații cominterniști, care să consilieze, să conducă și să verifice bolșevizarea popoarelor eliberate, *uncle Joe*, a cărui inimă era mai împietrită decât soclul Călărețului de Aramă al petersburghezului basarabean poet Puşkin, izbucni pentru a doua oară în plâns de-a lungul Marelui Război pentru Apărarea Cuceririlor Revoluționare ale Nomenclaturii (26 iunie 1940 - 10 Mai 1945), rezultând un vuiet ca al zăporului pe Bistrița de Înviere.

Faptul că trei surse independente și serioase, agenții dubli Stelian Dabija, Petrache Hulpe și Dumitru-Iovițu Supeanu, îi aduceau de pe misterioasa piață internațională a informațiilor secrete, garanții privind profilul psihologic de o noblețe ghizdaviană al președintelui SUA, domnul Roosevelt, nu putea să nu impresioneze profund o personalitate sensibilă și profund afectată de mișelia lui Hitler, care atacase fără preaviz, deși se convinsese că Führerul postleninist Stalin nu e deloc iudeobolșevic, pentru care verificări cruciale alergase Ribbentrop în persoană la Moscova-n august 1939, nu pentru a împărți frățește Pooolonia și a lăsa Cominternului Molotovia de la Dorpat la Căușeni, ci pentru a verifica rasial prin fotograful colaborator al Evei Braun, și al lui Marius Ghizdavu de la Ministerul Propagandei, Herr Heinrich Hoffmann, cele două urechi staliniste, fotografiindu-le de aproape în cele mai mici detalii de interes autopsier, pe seama acestor clișee pronunțându-și unanima negație atât antropologii naziști de la Strasbourg, cât și harkovianul Lev Liudvigovici Lecca, de la care a rămas ipoteza că *salvatorul umanității* este mai degrabă cecen de-al nostru daco-roman, în orice caz, un caucazian emanat direct din Potop sau din sămânța lui Prometeu cel torturat până la insuportabil de o vulturiță torționară în slujba zeilor Lubiankăi, cum starostița partizană antifranceză Vasilisa Kojina, în a norodului indignat că romanticul Napoleon Bonaparte venise personal la Moscova, pentru a întoarce la România nu numai Basarabia, ci și produsele alimentare valahe și moldave aduse de generalissimul Kutuzov și de amiralul Ciceagov până în Reazan, Kaluga, Tula și chiar Gorki (Nijni Saharovsk), în scârțâitoare, dar fiabile la nămol de șleau, care grele de Muscel și de Vâlcea, la care *s-au înjugat* moldovalahi de ambe sexe, un exces profund țarist, încât cel mai bun propagandist antonescian vizual îl ilustrează anonim în numeroase guașe rapide, punând pe chipurile homosapilor,

ajunși rumegătoare de povară, acea revoltă sublimă, ucenicită la școala *Edecarilor de pe Volga* a marelui clasic Repin, șuierând din colțul pipei *Dubinușka*, acompaniat în Atelierul Amedeo Modigliani de Corul Cazacilor de pe Don, disc bachelită USA, unde ei vor fi scăpat de deportările staliniste nețინătoare cont de rolul căzăcimii în războiul popular din vol. IV, partea a treia, al fluviu-romanului *Război Sfânt și Pace Sovietică* de Grig Căinaru, a cărui silabisire rând cu rând de către rusofilul Führer gruzin al proletariatului mondial, la Kunțevo, explică nu numai absența Sa de la televiziuni până-n ziua de 3 iulie 1941, când l-au atacat năprasnic românii, clarificând că lovitura principală e în sudul geto-ucrainean, nu în centrul carpo-bielorus, ci și ideologia privind un amplu război *popular* împotriva Kulturii înjugate de Hi sub stindardul... anti-iudeobolșevismului, culmea că neascunzând masilor *ce se dă* la pace: comunism!

– Am impresia, se agăță madam Chouchou colonel Ariel Moga de prințul din Valea Râului Negru, că Stalin nici nu putea să nu plângă a doua oară, nu numai epuizat cu nervii ca mine, ci și pălmuit de generozitatea interesată a partenerului american, care va fi făcut cu ochiul spre ambasadorul William Bullitt, când a pronunțat sintagma profund antibolșevică *noblesse oblige*, într-o epocă de văduvie, când te poți răsuci-n crivatul conjugal, scăldată-n sudoare, și de cincizeci de ori pe noapte, chiar și în perioada delicată când ești pe roșu dar deschisă spre un absorbant lirism, cum se și desprinde ca într-un vânt de libertate, vârtej spre Cer, incitantul titlu postmodern de senzație *Libresse oblige*!

– Da-daa! dădu din capu-i de înțelept, ce după tot atât Canal cât Marius, n-a mai citit nicicând vreo carte, eruditul institutor Bazil Frâncu. Stalin nu putea să nu reacționeze emoțional la acumularea tragică și catharsisisisi de date confirmând că, în schimbul mutării Ligii Națiunilor la New York ONU Manhattan, domnul Roosevelt a înțeles că tot ce-și poate dori un lider... sovietic nu poate fi decât a-și asigura Securitatea țării sale enorme, pentru ca evenimente precum încercarea Regelui Mihai Viteazul de a se sluji de potențialul german pentru a contura **Întâiul Reich Românesc**, la 19 noiembrie 1942 spre Stalingrad, să nu mai producă breaking news pe benzile teleimprimatoarelor mondiale.

– Și atunci cum să-și asigure, mă, și intelectualii marxiști Securitatea?

– Date fiind slăbiciunile economiei, conduse pe baza inversiunii valorilor de cadre care hotărăsc totul incompetent, securitatea granițelor URSS nici nu se mai poate concepe, la 1945, *fără bolșevizarea* nu numai a Molotoviei până la linia Narva-Brest-Satu Mare-Herța-Vâlcov, pe care oricum Stalin și-ar lua-o și singur, ci din punct de vedere rooseveltian, mult mai acana, deoarece tot vrea ea populația Poloniei (cu excepția Agnieszkăi de Krécy) și în consecință dialectică, a României, Cehoslovaciei și Iugoslaviei, într-o triplă înțălejere, să se rusifice! Lancea steagului roșu trebuie să străpungă ca o frigăruie tot ce mișună ca rase neglijabile galițiene până-n Austria și Germania, cedate în întregime guvernelor marxiste deja instruite până la 3 septembrie 1943 de experții Cominternului, în Grecia, Italia, Olanda, Belgia și Norvegia. Firește, frate, comunismul *rușilor*, de

care în câteva cincinale europenii s-ar putea convinge că nu-s chiar așa barbari, rămâne a fi validat de stăpânii anglo-americani ai lumii, pe baza testării voinței popoarelor, prin plebiscit antonesciano-rooseveltian. Vom avea Alegeri, băi!

– Cât despre La France, domnule cardinal vatican Spellman, se și văzu Tabarcea președinte, oricât de anticomunist ai fi, teamă mi-i că chiar dacă vor întârzia de plăcere în ea Ryanii debarcați hollywoodian în Normandia mea, cu instinctul ei francez, La Nation trebuie să încropească un nou guvern Léon Blum, adică suficient de... antifascist ca comuniștii să nu se mai ia cu sălbăticie de el!

– Léon Blum! se trezi complet doctorandul sorbonard în penitenciaristică iluministă profilată pe reeducarea infractorului oferindu-i, să se șteargă la tinetă, cele mai bune cărți din pleiada de pe noptieră a „Umanității ca și Umanitate". Léon Blum, pentru care există autoritatea lucrului judecat pe acuzații privind dezastrul Țării, Lino-Iluska, că când Goering da tunuri în loc de margarină vitaminizată-n hidrogen, populiștii de la Paris au mânat în Antibes, la miiine, la frumoasa Lee Miller, teoretic a lui Roland Penrose, nu a mea, și la domnișoara balerină violonistă Daria Maximovna, Murocika din tabloul lui Kramskoi, gloatele de mineri și feseniste în Renaulturi, în primul lor *concediu plătit*, să-și dea leafa pe nimicuri, creându-se astfel, în contra Rezistenței rafinamentului aristocratic al marilor peisagiști, pe întreg litoralul planetar, premisele infracționale de catastrofă ecologică vizuală majoră, centrată pe prozaizarea până la orbire a semnificației orizontului cimitirului marin, în contextul manelist cu grătar sesizat de întemeietorul Flotei Roșii, amiralul Alexandru Marinescu, după ce mareșalul tot valah Mihail Frunză Cutezătorul, originar din Pișpek și absolvent al liceului din Vernîi (Alma Ata, astăzi Alma Mater particulară), a ctitorit Armata Flota Roșie, combătând cu energie stângismele intelectualiste apoase ale lui Lev Davidovici Bronstein, inculpat ulterior pentru deviații de un neascuns *troțkism sadea*, de la ideea tulburătoare eminesciano-pușkinist că nu eroica rezistență la Cotul Donului, între Klețkaia și Raspopinskaia, sub grindina de obuze, katiușe, gloanțe și schije de brant, pregătind asaltul tancurilor cu desant de carne pe ele, este lucrul cel mai ușor memorabil în marele război, ci tragedia supremă este lupta pe mare, Aivazovski, Ghizdavu, unde după torpilarea Titanicului cu 15 mii de refugiați, zis *Wilhelm Gustloff*, în 30 ianuarie 1945 la ora 18.00, observându-se efectul nefast al celor patru lovituri de torpilă ale unui Aleksandr Marinesku, date de pe U-Bootul lung S13 și ținându-se cont de cripto-doctrina că chiar și *arienii* din Galiția Mare îs tot de rase inferioare, inclusiv eternul pacifist Kant, îmbarcat la Königsberg să filosofeze mai pe larg în larg, a căzut de la sine pe vecie efortul ziaristic de a înmulți supraviețuitorii, pentru că oricum Oscarfilm ori Mosfilm nu s-ar fi supraostenit să cinematografieze, pentru conștiința planetară, înecul acelor *refugiate cu plozi de la învinși*, scăpate neviolate de eliberatorii progresiști ai Prusiei Orientale prusace de sub jugul german. Măi, ce chestie!

– În schimb, zâmbi amintirilor Otomega, așa cum ne arată camaradul Doru Băluțeanu, ca și romanticul foarte german Otto Runge, toți cei Trei Crai de la

Răsărit, ginerii lui Belizarie Moga și ai apaticei până la proba contrarie madamă Chouchou de la Valea Ursului, instruiți pe probleme de intoxicație la Ministerul Propagandei de vizavi de colonada Gării de Nord, de către genialul înșelător de femei, și implicit de Gloate, locotenentul de armă Foto, prințul Marius Ghizdavu, au zvonit și răspândit prin cafenelele și bordelurile și redacțiile pariziene, în scopul ticălos de a învrăjbi spiritele și a amâna pe cât mai târziu posibilamente o... re-Alianță româno-germană pe temei Hohenzollern de egală vocație imperială, chiar dacă la 19 noiembrie 1942 noi trrracii implementam abia al Doilea Reich, pe când ei erau deja la al Treilea. Deci e aici convingerea c-ar fi absurd să fie adevărat ce susține editorialistul nostru mămăligar, Gicu Tabarcea, în eseul *A ordonat canibalul Ilya Ehrenburg scufundarea pachebotului Wilhelm Gustloff?*, anume că dezghețatul agitator stalinist pluridisciplinar – gazetăresc, literar, psihologic și memorialistic – va fi fost măcar *primum movens* al acestei lovituri cvadriplu bine țintită în contra moralului, exact 30 ianuarie (!), marelui Führer al greu încercatului popor german, în lipsă de alt „cadou“, exact la aniversarea torpilată a 12 ani de la Preluarea Puterii, când nimeni nu mai voia să-și asume *răspunderile* de frica teroriștilor comuniști, împotriva cărora chiar dacă așii-șefi de informații ca Himmler-Heydrich au luat măsuri, ele nu fură de acea trăinicie durabilă civic, cum ar fi fost un amplu global mediatizat **Proces al Comunismului**, al totalitarismului bolșevic de pân' atunci, absolut fezabil după 30 ianuarie 1933, când deja conu Alecu Ghizdavu și cu Mișu dețineau probe despre Genocidul Foamei de milioane, la care au fost supuși măcar frații noștri ucraineni, numai că la Paris, în Franța, spilcuitul Stelian Dabija prin cafenele, tenebrosul bărbos Petrache Hulpe prin casele cu zerouri și eternul Mitică prin redacții, răspândiră din ordinul lui Stalin faimoasa legendă *Moroz 1952*, a medicilor evrei sovietici criminali periculoși, poate tocmai pentru că Alexandru Marinescu, celebrul comandant al submarinului atomic S-13, a fost din naștere purtătorul de gene al unui popor dacoroman degenerat reacționar, dovedindu-se iubitor de samogon și basamac, precum și un iubeț fustangiu, care doar spre a-și redresa imaginea cam clătinată, mai ales că se pierduse de escadră, din proprie inițiativă, avută c-așa vroia el, a ordonat să se dea-n aer giganticul pachebot, fala flotei turistice germane a stilului de viață baltic, la apus de soare, iluminat feeric, precum cele 10 000 camere ale stațiunii bloc superlong Prora, de parc-ar fi provocat să dea-n carenă cu torpile ca cu niște bețe-ntr-o tobă de tinichea. Însă mamelucul Abdul susține că românul era om serios ca toți românii, bolșevic din convingere, un revoltat de nedreptățile sociale, un nastaiașcii kommunist, un luptător pentru o cauză dreaptă, în condiții de încercuire capitalistă, de pe margine văzându-se mai bine cu periscopul și cu luneta navală că *Hitler iz ă monster*, că *Rusia* ca eufemism pentru URSS, trebuie ajutată mămos, dar nimic n-a înduioșat mai adânc pe oțelitul Stalin decât acceptul rooseveltian cum că să se servească din continentul european galițian cu linguroiul și cuțitoiul 56 cm pentru kebab, exact cu atâta cât îi dictează instinctul lui de... rus că poate stăpâni, desigur zi de

zi dedicându-se construcției unei lumi mai progresiste...

– Hă-hă! râse Isadora cu gurița plină până la urechi, când văzu în poză cum se uita disprețuitor bunicul Marius la Dorothea Schlauberger, ca de la marxist 1973 la marxistă 1937. Toate aceste dedesubturi pălesc, dacă te gândești la cum s-a putut purta cu țărișoara ei cleptocrația după 1989 și în genere la vina absolută a îmbogățiților pe seama săraciților, că nu investesc minimal în Edu-Cultură, ca să ne meargă și nouă, fie și simbolic, intelectualicește treaba-n UE!

Marius se retrase scârbit în zenul său, la Kyoto, deși admitea aproape toate principiile luptei de clasă, obiectând numai că dacă reprimarea din când în când a corupților din capul Țării se propune doar de jos în sus, atunci ofițerii de informații, ca și călăii, se aleg totuși pe bază de inversiunea valorilor, ca să fie cert loiali, și astfel nu mai sunt capabili să depisteze individual Dușmanul Poporului, decât dacă *se demască* ăsta prin exasperări, pe la cozi sau în stății, ei trimițând forțelor de execuție, ori forțelor de muncă din Romlag sau Gulag, mii de nevinovați zilnic, din *incognoscibilitatea absolută a mediului social*, ca să nu scape printre ei vreun singur huligan sau golan sau reacționar sau alt frustrat!

– Totuși, de unde până unde va lua Stalin teritorii? se mirase Horea Bratu, aflând pe culoarele luminate cu neon ale Lubiankăi, unde se afla la anchetă, că i-a convocat în februarie 1945 pe Roosevelt și cu Churchill la Ialta, spre a le băga mințile în cap, că Supraputerea Marxistă se va învecina cu cine va voi ea!

– Halal de voi, rușii! îi șopti atunci Maxim Gorki că i s-a plâns un vizitator croat al Expoziției Marilor Realizări Naționale în Construcția Țarismului din 1896 de la Nijni Novgorod. Doamne, cât v-a trebuit să înaintați pas cu pas până la mare! Și cât v-a costat asta! Ați uitat însă că mai suntem și noi pe lume, un popor de fotbaliști slav, mic, mititel ce-i drept, dar unul atletic, sportiv, care se întinde pe trei sute de kilometri de-a lungul țărmului Mării Mediterane Adriatice. Să ne fi ajutat, în numele înrudirii noastre, liberându-ne *stoga* după *stoga* de sub asuprirea unor neamuri străine și să ne fi dat posibilitatea impresionistă să ne unim stogurile, căpițele și fânețele într-o singură Rusie Meridională, ați fi ajuns vecini cu Triestul lui Joyce. Dar ce să-i faci, dacă ne prețuiți atât de puțin!...

Cel ce se ocupase ca maior de articolele lui Dostoievski din 1877-1878, cam prea expansioniste, de lățirea rusismului la Tolstoi într-o imensă operă, de corespondența de gazetar a lui Gorki, pentru *Odesskie novosti*, lucrând o fioroasă crestomație din mulți alții, fusese rusofonul nativ Grișa Căinaru. Evident.

Ceea ce bine știa până și soția lui Belizarie, care se trezise din cel mai dulce somn ca dintr-un vis, părându-i-se că se făcea că cineva o păruia, pe când Belizarie al ei, căzut în cea mai mare dizgrație, dar pozând unui Marius Ghizdavu mai romantic decât Delacroix, cerșea pe treptele însângerate de la Colțea să i se arunce în casca de oțel monede ceaușiste de 1 Leu, de 3 Lei și de 5 Lei, de către revoluționarii anticeaușiști care, în trecere, cereau spații comerciale, terenuri pentru vile la Snagov și scutiri de impozite, menționând că *Belizarie e cu noi*!

Corect anticipând ca mare statmajorist și comandant metalurgist, așa cum

sunt unii și oameni de stat, și oameni politici, electoratul să-i dea mai multe monede de 1 Leu, așa și așa de 3 Lei, categoric mai puține sau deloc de 5 Lei, deoarece sunt dintr-un material complet mistuibil în vitriol, ca trupuri care e ordin să dispară, generalul Belizarie Moga, spaima Armatei Roșii în Bucovina, la Odessa, în Crimeia, la Marea de Azov, la Harkov, la Izium, în Stepa Nogaică, în Kubanul nostru, la Cotul Donului, la Armavir, Stavropol, Kislovodsk, Nalcik și la Groznîi, apoi în Stepa Calmucă și, cu elemente de avangardă, chiar în stepe pustii și sărate ca lacrimile, dincolo de Volga, spre Baikonur, nu fără emoții părintești, străvedea *valoric* sumele finale cam la fel, pentru cele trei fete ale sale cu franțuzoaica, sărăcite drastic în Domiciliu Obligator, ca văduve nu de morți ficși, ci de dispăruți, imitația de Foișor de la Valea Ursului fiind necesară ca apa atât SS-ului bolșevic, în lupta contra partizanilor de munte, cât și conducătorilor de partid și de stat de la regiune, pentru partidele de vânătoare din marea tradiție a proletariatului marxist, eventual pentru oaspeții pacifiști internaționali, hotel administrat de tovarășa Iordanka Filipescu, într-o epocă împlinind profeția materialist-științifică, istorică și ateist-dialectică a divului Dostoievski, despre neamul rușilor ca norod *theofor*, adică posesor al adevărului absolut ca celebra T(h)eoTV, cum gândi doamna maistru Plotuna, și despre panslavism drept *lac de acumulare* al tuturor fluviilor slave, cum poate și Pușkin la o Odessă imaginară de la Marea Barents, sau cum blestema z/ k călugărul Euthanasius Damian pe o insulă Solovki, odihnindu-se după ce săpase o vară-ntreagă la Canalul Belomor corecții la taluz, întru reeducarea că erezia protestantă merită o perfuzie slavofilă din ortodoxia rusă autocrată, amintindu-i eruditul distrofic Johann Sebastian Noveanu-Ferentari, că Ariel Moga, de Revelionul de bilanț 1940, doar proteja pe Grigore Căinaru să nu fie împușcat de Gary Glagoveanu, care nu admitea ca soru-sa să se nenorocească măritându-se cu un coate-goale scriitor famelic de tsunami-roman **1681** pagini, ilizibil, incomentabil, impublicabil, infutigabil, deci ne-republicabil nici măcar ca pedefeu, într-o republică populistă cu toalete rare, în municipii, respectiv în fundul curții în satele răsfirate.

Deși Grișa lucra doar Literatură pură, nu o Istorie de aruncat la Canal, încât s-a bârfit că doar avocatul ajutor de locțiitor de comandant Tudor Băluțeanu, care-și dorea pentru Tristan al lui, de la Marius, xilogravuri brutal expresioniste, la *Cranii de lemn*, bestseller Ion I. Moța, ediția IV, 1940, căruia unii-i plagiază teza de la Grenoble, *La sécurité juridique dans la Société de Nations*, 15 iunie 1927, – concepuse la München o wagneriană afirmare imperialistă a unui românism colonialist, plagiind biblia expansionismului țarist a lui H. I. Danilovski, *Rossiia i Evropa*, pentru a clarifica din vreme ce replică de la Snagov dăm Kurilelor, adică s-o luăm berbecește și noi spre Asia, în calitate de daci imperiali latinofoni, care i-am învățat cândva *limba latină ca opțional* chiar pe romani la Roma, replicând el aspru la constructe din burtă cum ar fi Specificul Național *theofor* al norodului sovietic rus sau uniunea proto-sovietică a statelor slave centrată pe axa Belgrad-București-Kiev-Minsk, deci pe suportul nostru traco-daco-geto-carpodakai. Pe

când simultan Tabarcea, ud de stropii Niagarei, resimțea *criza de sistem* a specimenului de civilizație germano-italic, reală, numai că infera de aici că oroarea de vid va fi satisfăcută nu pe cale slavofilă, ci printr-o expansiune globală a românismului ca un Al Treilea Rumänische Reich *global*, năzuind tot spre cele trei mega-chersine voicughizdaviene (Caracas, Helsingfors și Calcutta)!

– În această strategie milenară românească, de unici moștenitori ai Rusiei în descompunere, dacă se va aproba, dragă Grișa, de către dl. general Antonescu, președintele Consiliului de miniștri, conducătorul statului național-legionar, de către șeful regimului legionar, dl Horia Sima, de șeful nostru de departament, dl Bratu, de juristul nostru *volens nolens* Marius Ghizdavu, și de casier, de gazda noastră, ca și de către un expert ca generalul Moscardo, apărătorul Alcazarului împotriva tunurilor cominterniste ale bateriei Ana Pauker, comandată de Valter Roman din Hooshy Nagyvárad, dar și de tunari ca feldspätmareșalul Manstein, cu care a băut Belizarie basamac și samogon de pufoaică pe Muntele Capella, cucerit de el odată cu Sevastopolul flotei noastre imperiale de mâine...

– Încât se impune să urlăm până la Soare și până la Sirius, propuse Elvira epilându-se, oripilați că din punct de vedere al unor pretinse mari puteri, stafidele din marea cocă slavă – românii, ungurii, grecii, turcii și armenii, poate și evreii – apar ca niște *nimicuri de slavizat rapid*, niciodată până acum, Mișule, noi neexprimându-ne asurzitor Aspirațiile Imperiale, dovadă că Churchill la Stalin, o lună după ce, la Alexandria prințului Ghizdavu și la Cairo, am fost înșelați să facem Armistițiu, și abia-abia am reușit devierea puhoiului sovietic spre Sofia, Belgrad și Tirana, ei, cum s-a exprimat, darling, piticul ăla despre noi galițienii?

– Să nu ne certăm pentru *nimicuri*, Elvira!

– Ai văzuuut? Iată de ce, concluzionă cu adâncă tristețe Tristan Băluțeanu, sunt de acord cu Alin Vișan și Oreste Bogza că trebuie să practicăm **Luminarea Străinilor**, lămurirea lor, încât frații noștri ucraineni, bieloruși, poate și unii moldoveni, apoi iugoslavii, bulgarii, armenii, grecii, găgăuzii și musulmanii, să înțeleagă că prudența cere tuturor trecerea la grafia latină, într-o lume de mari și periculoși rechini, semnalizându-se astfel aici-șa un mare bloc monolit rezistent daco-roman, cimentat și betonat în contra diferitelor lăcomii imperialiste!

– Lumea fiind într-o continuă schimbare, privi Dorothea pacifist la, enervantă tocmai pentru că a supraviețuit, eterna Clară Honig, e inadmisibilă profeția ghizdaviană că Al Treilea Război Mondial va izbucni tot de la absurda graniță impusă de supraputeri românilor la Prut!... Sau tot de prin zona noastră!

– Terminați, în plm, cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...**

– Frațilooor! Demolarea Zidului Berlinului la 1989 nu are semnificația căderii Cortinei de Fier peste cineva sau desființarea Armatei Roșii. Indecentul entuziasm mediatic mondial trebuie citit ca o UITARE a Buchenwaldului și chiar a Kolîmei! Din păcate, a fost învinsă doar Germania, nu și Rusia cum speram eu în 22 iunie 1941, urlând cu mulțimea entuziastă la Legațiile Germaniei și Italiei.

Unchiul Alec calculase în zori, noi cu Reichul să batem repede Soiuzul, iar cu anglo-americanii să învingem apoi Wehrmachtul anemiat de atâtea bătălii, ceea ce ne-ar fi asigurat pe cultură o dominație românească lejeră în *triunghiul de rubin* Kraków pe Wisla, Breslau pe Odra și Wien pe Blaue Donau, cum cerea și tata.

– Orice corectare a memoriei colective e binevenită. E jenant să consideri că *despărțirea* germanilor la Zid ar fi un construct al Armatei Roșii, cum dezunirea românilor unul al A14 Tiraspol, când de fapt dezastrul german vine din oripilarea conștiinței planetare cu filme privind din interior cumplitul sistem concentraționar nazist, sau din exterior, contribuția Berlinului la mutilarea unor țări, cu deosebire a României Regale Mari în vara lui 1940, ea rămânând și azi cu sechele, *sub masa teritorială critică* începând de la care, așa cum a arătat geograful Voicu Ghizdavu, se declanșează Reacția în Lanț care dă o senzație de li-ber-tate și alimentează iluzoriu făurirea unei Kulturi Majore, infiderent dagă cuvernul de inculți funcțional nu mai feliază pib la Edu-Cultură și nici mogulii nu plagiază de la Titanii americani cum e cu Alumnii, Filantropia și Caritatea.

– Mă, dacă naziștii n-ar fi reîmpărțit atunci lumea, ca să fim ocupați de supraputeri, nu s-ar fi ajuns ca Berlinul să aibă pod culinar aerian și, ulterior, hidosul zid hrușciovian Est-Vest din trena succesului cosmic 1961 Gagarin!

– E un interval de 12 ani poate miraculos, încercă bătrânul tânăr Marius să sensibilizeze universul feminin în care trăia convins că, la Rin, sovieticii tot ar fi ajuns ei pe la 1945, chiar și în caz că la 30 ianuarie 1933 ar fi fost pus cancelar la Berlin un social-democrat, vreun ecologist sau o feministă, deoarece Cominternul *hotărâse deja* estorcarea bestială a satelor Rusiei precum sub Kutuzov la noi în 1812, colectându-se capital de risipit pe industria grea cu pivotul ei industria constructoare de mașini de luptă, ca la Harkov la Murocika, lovitura preventivă dată de români, finlandezi și germani în 1941 *salvând civilizația europeană*, chiar dacă Războiul Sfânt ne e luat mereu la mișto. DA. Comisarul marxist dogmatic n-a ajuns să pustiască spiritualitățile până la Biarritz, la Atlantic! N-am putut salva însă toată Germania, deoarece anglo-americanii o voiau în mâini de călău roșu necruțător măcar până la Elba, cu Viena noastră de lapislazuli cu tot.

– Parcă 12 ani sunt, Emilia, nu? De la Căderea Zidului Berlinului la Căderea World Trade Center-ului, nimeni, nici măcar Aura Done-Lecca, ce semăna vag cu Regina Maria, neputându-mi zdruncina mie convingerea că lectura mondială ce s-a dat celor două turnuri zgârietoare de nori, în care lovesc avioane cu explozii ca de efecte speciale și *sar cascadorii pe ferești*, s-ar fi făcut altfel decât ca la un *film oscarizat* pentru cel mai palpitant scenariu și alte 11 calități!

– Și eu am avut impresia, îl privi cu ochii verzi de preerie în septembrie Virginia Gibson-Ghizdavu, că baia de condoleanțe ce ne năboia ca dintr-un furtun de pompieri, ejaculând hidrantul lăcrămos la cea mai înaltă tensiune, era ici-colo o Nesinceritate! Pe la spate, se făcea cu ochiul că uite ce păți *invulnerabila și îngâmfata Americă*, are mai multe jertfe decât la Pearl Harbor! A început Declinul ei. Începe emergența țărilor emergente. O oportunitate și pentru RO!

– Așa-i! Așa-i! bătu din lăboaie marele pictor cu unghiile proaspăt tăiete de emergenta badantă Agnieszka. Și doar asta a fost misiunea mea și a celuilalt adorator al Reginei, Prințul Mîșkin, nu la Casablanca norvegiencei Ilse Lund, a cărei asemănare ca Ingrid Bergman cu soția mea, Eliza Alexandrescu, mă înfioară, ci la Cairo, la fotogenica mea fotografă Lee Miller, să ne rugăm de anglo-americani că debarcați, dom'le, în România noastră! La Balcic, pe plaja de la Ecrene! Dacă astfel vă va percepe drept oameni serioși, Turcia va debloca Strâmtorile, cum și le-a deschis și Elvira spre Stalin, Roosevelt și Churchill, pentru Țară, la Ialta, în amintirea Revelionului 1940-1941, când înnebuniserăm toți, căci România e Galia Estului, Grădina Maicii Domnului, și ea va fi pururi recunoscătoare celor ce i-ar feri de ruși o recoltă culturală ducătoare *mai departe* și Europa, și Ruropa. Ci țara mea umilită nu va purta vreo ranchiună Americii, pentru umilința de a fi fost *eliberată*, încât ceaușistul De Gaulle *să nici să voiască a vedea* fotografiile rachetelor lui Hârrrciogan din Cuba, consecințe firești ale ezitării papițoiului hollywoodian de a nu fi pus, încă din 13 august 1961, tancurile cu lamă de buldozer să radă Zidul, de care se ocupa un june Erich Honecker, cât mai era mortarul cald, și în nici un caz țara mea, o! dulce suprarealistă fotografă iubitoare de lux egiptean și de cratițe, nu va citi emoționantul 11 septembrie 2001 ca pe un pandant la noaptea de 9/ 10 noiembrie 1989 germano-germană, în sensul că sub barbara lovitură teroristă s-ar fi prăbușit și *a doua supraputere a secolului XX*, odată cu turnurile în care, spre deosebire de zidul primitiv ca de lagăr conceput de comuniști, se băgase până-n cer o impresionantă supertehnologie...

– Tocmai pentru că nu a practicat din pib o politică austeră de *Moarte intelectualilor* a supraviețuit SUA ca supraputere, spre deosebire de URSS și de țara mea, multstimate tovarășe mareșal Jukov!...

Mormăi ca un urs alb fotograful general, năzărindu-i-se sub blițuri de ciupercă atomică, pe aeroportul stalingrădean Gumrak, că e luat prizonier la cel mai înalt nivel, odată cu El-Zorab, minunatul armăsar alb, lipițan, aproape congelat, căzut ca Trofeu de Război, și doi ani jumate chinuit zadarnic de dresori, la Zubalovo, Kunțevo, Marfino, Domodedevo și Sokolovka, să apară plouat ca solist la Marea Paradă a Victoriei din 24 iunie 1945. Păcat boieresc! Îl trântea mereu pe Führerul pacifistelor din întreaga lume, *iar Jukov îl călărea doar în picioare-n scări*, nu pe șa, numai calitățile sale oscarizabile de Mosfilm ferindu-l pe lipițanul meu prizonier de la a primi un glonț în ceafă sau de la a fi strangulat.

– Să scriu că din cauza lui Marius Ghizdavu *a plâns pentru prima oară* tovarășul Stalin? așteptă fără a se mira Elisaveta Voronianskaia, dactilografa lui Soljenițîn cea spânzurată ca și Murocika noastră.

– Nu tocmai, nu se grăbi Marius spre Clara cu relatarea și cu ceaiul rusesc.

Nu-i plăcea să domicilieze într-un pântec de cal înghețat și fugea în viitor la Los Angeles. Înger fiind, Marius, după ce-a dat în mintea copiilor, uite-l pe Twitter însoțit de Emily și Oscar, la Shrine Auditorium, 9 iulie 2023, premieră mondială, brusc optimist, vede viața în roz, un roz mai violet *Lamium Purpureum*.

În loc de un film măreț despre Eroismul Galițian, opus imperialismului KGB putinist, Occidentul, abia fugărit din Kabul, îl pune pe Părintele bombei atomice, Oppenheimer, să se cupleze cu o păpușă foarte bine vândută, Barbie. Ce umor!

Ci soarele violaceu românesc strălucea de mult în geamurile termopan ale Kremlinului, când ginerii lui Moga au fost lăsați să treacă direct la blajinul *uncle Joe*, care ca toți generalissimii avea ochii injectați de nesomn, dar și de grija că, fiind 10 Mai 1944, se va declanșa vreo dementă contraofensivă antonesciană festiv monarhică, tocmai când se pregătește agresiunea americană în contra Franței, încât ea să nu se mai autoelibereze doar prin năvălirea maquisarzilor, în orașe, cu o vigoare vindicativă polpotistă. Stelică Dabija, Petrache Hulpe și Mitică Supeanu raportară pe rând exact ceea ce venerabilul strateg al muncitorilor și țăranilor așteptase de atâta amar de vreme, miracolul că *românii se retrag* totuși din Crimeia lor, pentru a improviza cu pohfală o măreață Defilare la Constanța, după ce Bucureștiul cel ghizdav, tocmai a fost reconfigurat urbanistic și sluțit de bombardierele anglo-americane și nu mai poate fi decor nici măcar de rang regal, darmite de rang Imperial conform konturului marcat la 19 noiembrie 1942 pe Volga, până unde este dreptul Româno-Reichului nostru și trebuie să se întindă cu mijloacele ei Șpagocrația, în Războiul Haios, cel declanșat după ăla Rece...

– Țara noastră românească / Nu va rămânea Regat / Ea va fi Împărăție / Și Mihai va fi-mpărat!

– Chiar se îmbarcă și se duc? plângea Stalin, în hohote, spre deosebire de numai lăcrimarea cu recunoștință ce tot el va aduce prinos când cei trei agenți tripli îl vor linguși că Roosevelt nu-l tratează ca pe un nesimțit cârpaci bășinos, ci ca pe un *nobil* dvoreanin, obligat doar de exigențe dogmatice cominterniste să se servească din rezervele nelimitate de galițieni și angkorieni, doar cu cât poate devora în opt cincinale aparatul său securistic digestiv, excretor și reeducativ.

– Căpitanul hermeneut Noveanu Ion, raportă Stelică, se îndreaptă spre Veneția de lemn a Vâlcovului, cu submarinul Delfinul!

– Căpitanul seminarist Damian Tănase, raportă Petrică, a pornit și el, spre Băile Burnas, cu submarinul Marsuinul!

– Maiorul doctor Lev Liudvigovici Lecca, raportă Mitică, demultișor a ajuns la Sanatoriul TBC Bugaz cu submarinul Rechinul, avariindu-l grav prin explozia propriilor torpile, și acum îi așteaptă cu tabul pe cei Doi Căpitani pentru a-i încadra în dispozitivul defensiv al României Regale Mari de la Cetatea Albă!

– Așaaa, tovarăși! își șterse cu un singur dos de palmă toate lacrimile Stalin. Cum gândeam liric în *Raportul* meu din 6 noiembrie trecut (1943), lăcrimez acum, raportându-mi-se, în frumoasa lună mai când dimineața/ roza-și desface cu celeritate corola și strânge la piept vioreaua/ pe când ciocârlia-și înalță sub bolți dulcele glas, слава Богу că românii se retrag din Crimeia cea revendicată deja de liderii unei minorități *bogate în medici suspecți*, pentru ca după ce Beria

1

va deporta pe toți necredincioșii mie tătari, care migrați din Bugeac au justificat pretențiile Reichului Românesc de la 19 noiembrie 1942 asupra Crimeii, n-o să instaleze în loc republică evreiască alde Mikhoels, Fefer și Epstein, ar vrea ei, deci ei nu mă iubesc, vasăzică ei vor intra până sub pământ în atenția organelor revoluționare NKVD, mersul războiului s-a schimbat radical, adresarea cu *frați și surori* a devenit desuetă, caducă, a venit timpul, ca când a făcut purici Televiziunea la voi, dragi minieri cu bâte, să reabilităm, cum spunea ca unei mari familii poate chiar directorul ei, slova *tovarăș*, o, ce minunat sună acest cuvânt! Și de ce, omule? Știu și inamicii noștri ireductibili atâta lingvistică de ce!

– Forța conducătoare și îndrumătoare a poporului sovietic, atât în anii construcției pașnice, cât și în anii războiului, a fost partidul lui Lenin, partidul bolșevicilor. Niciun partid n-a avut și nu are (!) o astfel de autoritate în rândurile maselor poporului ca partidul nostru bolșevic. Și aceasta este ușor de înțeles. Muncitorii, țăranii și intelectualii țării noastre și-au cucerit libertatea și-au cucerit libertatea și au construit societatea socialistă sub conducerea partidului unic 100% bolșevic. Bolșevic! Bolșevic, Herr Hitler, nu... iudeobolșevic! Și aceasta este ușor de înțeles. În anii războiului de Apărare *a Patriei*, nu a... „cuceririlor nomenclaturii și a... stalinismului“, dom-nu-le propagandist Marius Ghizdavu, partidul și-a arătat capacitatea de inspirator (de muză) și organizator al luptei întregului norod împotriva cotropitorilor fasciști, printre care și românii. Munca organizatorică a partidului a unit într-un tot unitar și a focusat spre un țel comun toate sforțările, toate eforturile, toate opintirile oamenilor sovietici, subordonând toate forțele și mijloacele noastre cauzei zdrobirii dușmanului. În timpul războiului, partidul a prins rădăcini și mai adânci în popor, s-a legat și mai strâns de masele largi ale oamenilor muncii.

Acesta este izvorul forței statului nostru. (*Aplauze furtunoase și îndelungate*.) Și aceasta este ușor de înțeles!

– Statul sovietic este acum, în al treilea an al Războiului de Apărare a Patriei, mai trainic și mai neclintit ca niciodată. Lecțiile date de război arată că *regimul sovietic s-a dovedit a fi nu numai cea mai bună formă de organizare a avântului economic și cultural al țării în anii de construcție pașnică, dar și cea mai bună formă de mobilizare a tuturor forțelor poporului pentru a înfrunta dușmanul în timp de război*. Puterea sovietică, creată acum 26 de ani, a transformat într-un timp foarte scurt țara noastră într-o fortăreață inexpugnabilă. Armata Roșie are cel mai solid și cel mai sigur spate al frontului dintre toate

armatele lumii. Acesta este izvorul forței Uniunii Sovietice. (*Aplauze furtunoase și îndelungate*.)

– Și aceasta este ușor de înțeles! rânji Horea Bratu în ședința de analiză a discursului Führerului sovietic. Doar că elogiul Căgăbăului din acest pasaj cu „spatele frontului“ nu se justifică. E o iluzie optică, creată de greșeli teoretice ale Vojdului german, aliat nouă nesigur. El n-a înțeles, ca noi românii, antropologia sovietică. Așa cum bine observa doctorul Lecca, din nemțoaicele colonizate în Răsărit, legile de fier ale adaptării la mediu și ale luptei pentru existență, ale stăruinței la cozi, *vor selecționa progenitura de o așa manieră încât tot un tip uman asemănător slavului sovietic se va obține din ADN-ul arian*! Cum rezultă și din reportajele canalului **arte tv**, cu acele comunități nemțești de pe Volga, deportate mai spre Sibir, cum americanii pe japonezi, și ai noștri pe evrei. În rochii sac de stambă înflorată și în tenișì, masculinizate la greu, aceste colhoznice planturoase nu mai poartă niciun semn de germanism schillerian pe chip, sunt identice în expresie goetheană cu pârlitele de soare ceàpiste din Kuban, din Bărăgan sau ca soția mé, Hannah Rosman, impusă mie în Birobidjan. Așadar, dacă spatele frontului sovietic pare puternic, nu excesul de piloși în exces de zel împușcativ binemerită de la Patria Apărată, o, nu, nu acești odioși băgători de seamă, ci vinovată e aberanta propagandă a respectatului nostru aliat german rasist, de a nu oferi popoarelor Reichului Sovietic, drept alternativă la stalinism, decât... Capitularea Necondiționată, precum a Elviraței Flocșăneanu la Ialta, când o șoptit, ca Lolită curtezană niponă supusă, că făceți-mi tot ce vreți, mușchetarilor atomici, tot ce vă dă prin minte!... Am capitulat și sunt necondiționată!

– Altminteri, râse așezat turcește enormul colonel alpin Ariel Moga, zguduindu-și pântecele odată cu întreg imobilul multietajat din Calea Călărașilor, unde la etajul cinci, ca delegat al Secției a Doua a M.St.M., participa la ședința de analiză din laboratoarele Biroului Cinema al Armatei, care lucra și pentru Oficiul Național Cinematografic, a cărui preluare de la vreun Nichifor Crainic de către vreun mediocru nomenclaturist țărănisto-liberal ar fi putut concretiza bucuria unei răsturnări ca demiterea guvernului Antonescu, din punctul nostru de vedere de persoane extrem de bine informate, ca bon viveuri și voyoriști voioși, „impenetrabilitatea spatelui sovietic“ ține doar de anecdotele cazone obscene!... Păi, ginerele meu Stelică a penetrat până-n Urali, la Nijni Taghil, fotografiind scene de montaj ale tancurilor ce se vor folosi chiar și în 1956, la Budapesta! Pe când ginerele meu Petrică, după ce a explorat calea ferată Turksib, care taie Siberia de-a latul, s-a-ncurcat o vreme cu o comsomolistă grasă din Bobriki (Stalinogorsk), pentru a se muta apoi în noua bază carboniferă și metalurgică de la Kuznețk (Stalinsk) cu crăcănata aia, fotografiind încă din ziua a doua scene de montaj ale tancurilor ce se vor defila în 1968 prin Praga sfântului Palach Wenceslas. Cât despre ginerele meu Mitică, aproape că mi-e rușine a relata! Pentru că puuur și simplu dobitocul s-a rătăcit și a vagabondat, de îndată ce a fost ridicată, în spatele Cortinei de Fier, aia pe care frontul sovietic o mută zi de zi și

ceas de ceas tot spre Vest, spre Vest, spre Vest! El trebuia să spioneze la Nijni Novgorod noutăți tehnice și, la Novonikolaievsk, aplicațiile lor militare. De primul oraș, unul amar de devenise datorită morții lui Lenin acolo, Gorki, știa, dar de-al doilea, că era Novosibirsk nu fusese informat, încât a trecut Irtîșul la Omsk și probabil Obi la nord de Tomsk, Eniseiul la Igarka și Lena la Jigansk, explorând jaga jaga niște munți până la Verhoiansk, de unde, alăturându-se unor evadați de la o mină de aur uranifer, a trecut Kolîma la Seimcean, angajându-se bucătar pe un fel de fregată gelaterie în portul Magadan de la Marea Ohotsk, ca să debarce după vreo mie de kilometri spre sud, la Ciumikan, de unde, prin Pivan și Birobidjan, Bratule – trăiască mă-ta! – o traversat Amurul până-n China, stabilindu-se la Shenyang, în nord-vestul fabuloasei capitale coreene Pyongyang kimirsenistă, exact acolo unde s-a tâmpit pe urmă cuplul Cea, din motive culturale că *regimul nostru burghezo-moșieresc,* cu care al Mareșalului a terminat-o definitiv, încât nu se va reface Regal nici sub fesenism, nu i-a asigurat *Liste de cărți bune* calfei leneșe, nici academicienei in statu nascendi destul acid sulfuric fumans și eprubete, nici educația estetică necesară și suficientă cât să emită ei o judecată de valoare, dacă și româncele se pretează la defilări fanatice în culori!

– Fiindcă din Birobidjan se poate forța Amurul, pentru a te strecura în China. Merită reținut! făcu Horea Bratu ochii mici și oblici de încordarea gândirii.

Era întărâtat rău fiindcă tocmai fantaza gândea cazon ca Moga că numai de la ucraineanca Murocika va fi învățat neghiobul de Marius, la Antibes (Villa Oblomov din cartierul Les Moulières, proprietar unchiul Isidor Suceveanu) să bea șampanie cu înghițituri mici și să facă dragoste est-asiatic, ore întregi, toată noaptea, și apoi dimineața, pe nepișate. Devenise total dependent de hazaikă și se autoamăgea că ea ar fi capabilă să se îngroape în pacea mizeră a Zidurilor, unde el ar fi pictat nebunește Anotimpurile, ca Van Gogh, care era tot un *Homo solus*!

Iar nevasta marelui ideolog, tovarășa Amapola Bratu (Hannah Rossmann, cominternista care le știa pe toate), aflase din mediul avangardist că, de fapt, pe la Baia Mare la Școală umblând, îi cam plăcuse regățeanului de soția lui Alexandru Ciucurencu, frumoasa Ana Asvadurova (născută la Tighina, 1903), și după o curte discretă și ridicolă, cu ochi dați peste cap, se consolase solitar că dacă nu acum, atunci altă dată, precum grănicerului Ragaiac, fluviul timpului îi va scoate și lui în cale pe Rusoaica meritată, la cât se jertfește el pentru Țară!

– Nu vă spui, se detensionă a haz necioplitul de Belizarie, că ce raportează ginerele meu Mitică, despre angkorieni, e de-a dreptul deprimant pentru niște galițieni ca noi, de ne tremură căcatu-n cur că vin să ne reguleze ciolovecii. În sinteză, nicio speranță ca japonezii să facă armistițiu cu forțele ciankaișiste sau maotzedune, spre a da un Dolchstoss în ceafă la ruși, de să mai scadă presiunea ce simțim noi pe Front, ceea ce eu citesc ca semn că Raportul lui Stalin din 6 Noiembrie 1943 trebuie înțeles ca o *convocare* a lui Churchill și a lui Roosevelt la Teheran în cel mult o lună, pentru a-i muștrului și instrui cum să convingă Turcia la Cairo, Marius, că o debarcare hollywoodiană la Balcic la tine, în iunie

1944, nu va fi tolerată de puternica aripă bulgară a Cominternului, chit că *decorul Coastei de Argint este ultrafilmogenic,* iar condițiile strict tehnice de iluminare solară sunt net superioare celor de anticipat pentru cețoasa Coastă Normandă!

Lui Marius Ghizdavu, toate acestea i se păreau niște neseriozități. El socotea zadarnică munca la Ministerul Propagandei, dacă ea nu se duce după un plan cincinal, cincinal măcar. Pentru că sensul războaielor se explică *după*, uneori după sute de ani, cum a fost și cu expediția lui Napoleon în Rusia, care nu a vizat nici cuceriri teritoriale, nici schimbarea regimului social-politic contrar hotărârilor de la Ialta sau principiilor universale d' ale Cartei Atlanticului, ci a urmărit prin proiect doar a aplica o corecție, o bătăiță la popou țarismului, în special unor eroi ai contelui literar Tolstoi, ca mareșalul Kutuzov și amiralul Ciceagov, pentru **Răpirea Basarabiei** noastre și pentru implicarea în anumite excese dezgustătoare ale *ocupației rusești* în Țările Române, în 1806-1812 expansionismul pravoslavnic, oportunist, profitând ca în 1939-1940 de unele carențe mai grave ale unității europene, desigur aia vestică, aia care contează.

Meritul lui Napoleon al nostru, cum spunea și inginerul Gary Glagoveanu, să fim serioși, frate Stalin, este nepieritor, pentru că a demonstrat practic dobitocia afirmației privind impenetrabilitatea spatelui sovietic. Dimpotrivă, el a înaintat în Rusia ca într-o piftie, cât a vrut. Dacă voia, de la Moscova să exploreze mai departe, pe ruta Gara Iaroslav, Vologda (de unde ar fi putut recruta buni păzitori de lagăre), Konoșa, Arhanghelsk, spre a se îmbarca la gura cristalină a Dvinei, pentru o întoarcere de neuitat ocolind pitorescul țărm fiordic norvegian, nimic nu l-ar fi putut opri s-o facă. După cum deschisă îi era calea, urmată în preajma războiului și de Bertold Brecht, Moskova-Kazan-Tiumen-Novosibirsk, Irkutsk-Birobidjan, Habarovsk-Vladivostok, cu întoarcere pe ocean, prin Hawaii și SUA, la Bordeaux sau în Bretagne la Brest, cu o posibilă reluare a ciclului prin Brest-Litovsk, după întremare și notarea impresiilor dramatice mai deosebite...

Păcat că acest lucid comentator, Gary Glagoveanu, nu a dispus de uriașul potențial militar furnizabil numai de către Occident, nu și de sărăcia nevoilor noastre de șpagocrați feseniști sau antifeseniști, ci el s-a bazat doar pe forțele proprii, pe dinamita cenușii sale proprii, pe un formidabil elan vital.

Inginer complet, cum Grig scriitor complet, iar Marius bărbat de arte complet, furtunosul Gary a calculat repede că, cifric, e IMPROBABIL ca nazismul să prăvălească bolșevismul, pentru a fi tăvălit la rândul lui de către americano-englezi. Ca naționalist creștin format în insomnii nocturne de sobră meditație ortodoxă, el știa că firul istoric se toarce de către o măicuță bătrână, aflată în slujba lui Dumnezeu. Și cum păcatele noastre erau măricele, deoarece marea mișcare culturală ce a generat Marea Unire nu a continuat ca o Epocă de Aur, făcându-se risipă din desfrâu, prevaricațiuni și incurie, era limpede că lucrurile nu vor fi atât de simple, încât la rândul lui și Regele Mihai Întâi *să poată spori serios* Moșia, în momentul când prin prăbușirea celor două totalitarisme muncitorești, România, care nu și-a distrus în trei săptămâni Statul ca îngâmfata

Polonie, ar fi rămas singura entitate organizată ca putere pe care să rezemi o nouă ordine în Răsărit. Răscolind și invocând unele mituri despre origini comune, temeiul antic sacru carpo-bielorus al originilor ar fi cerut așa o așezare a bornelor Reichului Românesc pe *calea ferată Brest-Minsk*, ca un cap de pod de lapislazuli dincolo de mlaștinile Pripetului, asigurându-ne deplin securitatea pe o mie de ani, după cum temeiul geto-ucrainean, întărit de disprețul rus pentru haholi și de genocidul săvârșit de marxiști în Malorusia sub pretextul colectivizării, ne așeza aproape de la sine o frontieră justă, nu pe Nipru, adică luând doar Kievul, ci *tocmai pe Doneț*, pentru că nu putem uita, ca *descălecat* al nostru, istoria săvârșită de un Dimitrie Cantemir, de un Ion Neculce, mai ales de antemergătorul Nicolae Milescu, și de urmașii lor, inclusiv Marius, care a explorat și a anexat în felul lui Harkovul Murocikăi noastre, oprindu-se abia la Protopopivka pe Doneț, raionul Izium, cam pe meridianul 37 longitudine estică, astfel încât Ialta să rămână la noi!

– Cu alte cuvinte, Marius, îi citi nu prea frumoasa dar penetranta Dorothea gândurile, dacă spațiul vital al Rusiei este dincolo de Reazan și Oka, spre Cercul Polar, atunci spațiul vital al Ocrainei este peste Doneț, până-n Don!

– Și chiar mai departe, dincolo de Volga, până la Ural! recunoscu el, nu fără o anume generozitate plastică, explicabilă colorat la nivel de inconștient colectiv prin originea traco-daco-geto-carpo-teutonă comună a mai tuturor galițienilor, de la Danzig la Salonic și la Antalya, exceptând pe unii care s-au infiltrat ulterior, în special după ce însuși Don Quijote, invocat de Hasdeu, a recunoscut la Congresul Scriitorilor de la Harkov superioritatea realismului socialist bolșevic și că *nu există niciun Toboso*, niciun Rai, unde să-l aștepte un pat fără purici, păduchi, ploșnițe sau cafarzi, începând a căuta din șantier în șantier, prin lagărele afiliate, pe o tovarășă dulce, cofetăriță sau magazioneră de produktî pentru cantină, tovarășa Dulcineea, din Tobolsk însă, nu din Toboso.

– Ce Dulcinee?! ca Rocinante izbucni-n râs dințos Gary de atâta naivitate.

Omorând un purcoi de cavaleriști sovietici, începând cu antibasarabeanul feroviar Kotovski, cu Ceapaev, Budionnîi și Voroșilov, el căpătase o privire fioroasă de mușchetar, de haiduc și de lunetist. Și ca orice ucigaș, ca fiară, ca prădător feroce, el pierduse parcă, treptat, treptat, ca când îți dă rația pe o cartelă din care tot decupezi, o bună bucățică din sufletel.

Se purta ca și cum se abrutizase, ca și cum ar fi fost un *hibakusha*, un supraviețuitor al unui straniu *pikadon*, al unui prea devreme încredințat homosapului explozioi atomic, numai că această ușurătate insuportabilă a conștiinței l-ar fi ajutat să suporte mai ușor decât cei doi căpitani, Noveanu & Damian, prizonieratul întâi la ruși, apoi la... torționarii români, în fine la românii de români stradali cu drept de vot, partea cea mai amară după 1989.

Primul care observase aceste tulburări, raportând tanchistului Grișa Căinaru, deoarece chiar romancierului, să-l ocrotească în bătălii, îi fusese încredințat Gary de coana Anastasia, mumă ce și-ar fi pierdut uzul rațiunii, ca o Clarisse Moosbrugger, și ar fi solicitat mai bine câinește eutanasierea decât

medicamente compensate câtă vreme puținii care mai lucră nu poate ține și pensionarii, și păduchii cocoțați, odată cu purecii de ecran, ploșnițele și gândacii de bucătărie, pe creierii pané ai Țării, – e de bănuit că trebuie să fi fost Marius Ghizdavu, când și-a fixat laboratorul Foto și subteran Depozitul, cu o prudență frizând lașitatea neromânească, la Morozovsk, respectiv la Kotelnikovo, binișor în afara cercului de investire pe care îl vor trasa tancurile sovietice ghidate din satelit de americani, prin Stepa Calmucă și prin Cotul Donului, pentru a joncționa la podul de la Kalaci, unde improvizase mamelucul Abdul un caravanserai bazar han market, oferind nechezol capsule Starbucks falsificate, căci pe măsură ce avansau, aliații Cruciadei pro Europa, ei rebăgau economia de piață, pe care Hi, deși tolerase unele intervenții roosveltiene în economie, nu o suprimase!

La acest han, Gary cercase a achiziționa un cal anti-iudeobolșevic, pentru că pe al său îl pierduse în cursul luptelor. Mamelucul Abdul nu putu însă a-i oferi decât un bălțat bătrân și șchiop, de rasă Holstomer, bun mai degrabă de mâncat la un prânz homeric, la bordelul soldățesc japonez, decât de călărit în greul război cu partizanele, care din ce în ce mai mult se purtau ca niște Erinii feministe, ce l-ar fi chinuit pe fotograful de război sfânt Marius Ghizdavu cu o știință a torturii materialiste de gen Pavlov-Secenov-Vîgotski-Luria-Ehrenburg sau Uhtomski-Ciomski-Kobozev-Galperin, de l-ar fi înnebunit de tot sau l-ar fi asigurat, pe toată viața lui de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul, de un sindrom Korsakov bazat pe dezorientare spațio-temporală relativă și absolută, pe amnezie lacunară (de tip antero-retrograd cum ar fi conexiunea dintre dărâmarea spiritualității iudaice din Vilnius și înălțarea Zidului din Berlin) și pe confabulare-n peisaj ca de samogon-basamac, intoxicație de război chimic-bacteriologic, mda, dar și ca de necăzător dictator presenil incapabil de-a înțăleje șchimbările dupe teatrul de luptă.

Disperat, inginerul se duse la cavaleristul propagandist, să i-l împrumute pe focosul El-Zorab, constatând că de teama atentatelor, Marius nici nu dormea la Studioul Fotografic Lee Miller din Morozovsk, ci pusese pe ordonanța sa Codin Marin și pe robul său sovietic mare șahist Feodor Kuzmici Merțalov ca, sub monitorizarea consilierului aulic Oscărel Hubig, să-i înjghebelească ostășește un bordei de transmisionist, acoperit cu mesteceni tineri, camuflat cât mai departe de Comandamentul Armatei a IV-a Română, ce se înstăpânise pe vecie în Stepa noastră Calmucă, așa numit Studioul-filială Dora Maar din Kotelnikovo.

Îl găsi, deci, în mahalaua municipiului muncitoresc, în adăpostul învelit sub mesteceni nu atât cu bârne și pământ, ci mai mult cu pânza jegos afumată și cu parii unei iurte abia rechiziționate, cu tot cu un convoi de cămile, de la colhoznicii locului. Sta pe lada de campanie ofițerească, roasă puțin la blazonul familiei, de șobolani în gara Sărata, și își amintea mai degrabă de Valea Ursului decât de Zidurile din care fratele Augustus, ca să-l sponsorizeze viager, vânduse livezi, vii, ogoare, păduri, terenuri petrolifere. Frunzărea, cu gândul la Iluska și la subminarea cominternistă a lumii, generoasa epopee a romantismului unguresc *Zalán futasa*, compusă de Mihály Vörösmarty (1800-1855) pe la 1825, când se

pregăteau noi ocupații țariste în Țările Române, și tălmăcită pe limba olahului de baroneasa Nora Erdödy, cea impresionată de suferințele protagonistului, prințul BULGAR Zalán, care fuge, fuge, fuge, de unde și titlul *Zalán futasa* (*La Fuite de Zalán*), învins de unguri, când de fapt la 895 a fost exact invers, bulgarii, cecenii și pecenegii, angajați ca mercenari de creștinii bizantin cneji moldo-valahi, i-au fugărit spre nord până-n Khalitsch și-n Podolia pe unguri, încât așa au emigrat ei din Basarabia sau Transnistria în neospitaliera Pusztă Pannonică, prin îngăduința unor pani polonezi și cumani, care le-au deschis întru aceasta pasul Vereczke, comentând el, în analogii de sincronism cu romanticul Pușkin, cum că *Garún bejal bîstreie lani, bîstrei cem zaiaț ot orla*... Din care autor basarabean, Gary nu știa pe de rost decât mesajul de solidaritate către dekabriști, *Poslanie v Sibir*, de-ncepe cu *Vo glubne sibirskih rud...*

Pe măsuța improvizată dintr-o ladă de muniții, se afla o farfurioară albă din porțelan de Saxa, conținând trei felii de șuncă subțiri. Și o stație de radiorecepție căreia Marius, pentru că sora lui Gary se arătase receptivă mai mult la Odessa Basarabiei decât la Feodosia Tauridei noastre, tocmai îi schimbase o pentodă, cea defectă și cu sticla înnegrită stând gata a se rostogoli pe acel jos reavăn pământ bătătorit, ce mirosea odihnitor a rădăcini secționate și a mormânt proaspăt.

– Nu am căderea, își dezmorți Locotenentul Foto de Cavalerie spatele impenetrabil, să mă amestec, dealtfel superfluu, în cele ursite de Perun cel tunător, de solarul Sfarog și de alți zei de inspirație geto-dacă, armăsarului meu, pe care când îl încalec mă simt ca Odin galopând pe al său Sleipnin cel dotat cu 8 picioare prin măiastra dublare a unei gene, de îl aud adesea vâjâind în noapte pe lângă Fotoatelierul Lee Miller al Comandamentului Armatei Române III, pe vecie înstăpânite-n Cotul Donului, dinspre Morozovsk spre acest Kotelnikovo și retur, o asemenea pentru Stalin derutantă, pendulară comunicație între cele două centre vitale și căi ferate putându-ne feri de surprize contra la ceva cum au pățit japonezii la Midway, consecință de la că SUA le decripta conversațiile din Pacificul de Sud, care deocamdată nu ne interesează, deși eu m-aș muta oricând la Kyoto! Frații noștri yamato au pierdut, îmi scrie popa Tani de la est de Kotelnikovo, din Umanțevo sau poate Abganerovo, patru portavioane, echilibrul stabilit prin lovitura de la Pearl Harbor s-a dus dracului, crede Jenică la Klețkaia, ei trebuie să-și termine repede treburile pe continent dacă vor să-și apere specificul național în arhipelag, pare a-mi comenta El-Zorab aceste evoluții... Dom'le, nu ți-l dau!

– Japo-nezii! scrâșni în culmea de la enervare al Dorei Glagoveanu frate.

El pricepu că, fără șpagă la Cabinetul Conducătorului Statului, nu va călări ca erou pe talentatul la valsuri de frații Strauss lipițan, pe care frații Ghizdavu îl închiriaseră în septembrie 1940, pe dolari depuși la Basel, doar Amiralului horthist, să aibă pe ce-și face triumfală după Diktat intrarea-n Ardeal, cel puțin așa scriu creatorii de dezvăluiri. Și ca într-o străfulgerare, văzu păruindu-se, ca pentru secvență No Comment de pe Euronews, rusalce cu walkirii, apoi aeroportul Gumrak cam cât cel de la Balcic, elicopterul nazist salvând în ultimul

moment pe Marius, dar calul lui genial căzând prizonier, dus la dresat la Sokolovka, Domodedevo, Kunțevo și Zubalovo, după aspra metodă Durov, hrănit mai mult cu jăratic din bulion de agrișe, dar l-a trântit ca un nerușinat pe merituosul Stalin, preferând a-l purta la Marea Paradă a Victoriei doar pe crudul și obscurul Jukov, de sta-n scări țeapăn ca un manechin, nu cu curul pe șa, căzând apoi în dizgrație și pradă celebrilor hoți de cai de la Balta, transnistreni fără frică, ce i l-au dăruit tot pentru parade domnului Saddam Hussein, când a venit prin 1972 pe la domnul Alexei Kosîghin, întâmplarea sau soarta făcând ca la Basra să-și regăsească primul lui stăpân, un beduin yemenit, Saeed Ben Saeed Baffayad, purces de la Poarta Lacrimilor, spre care jinduia Stalin de nu mai voia să se retragă din Iran, – Bab al Mandab, cum o denumea George Coșbuc, membrul post mortem al Academiei Republicii Populare Române, denunțat recent de Narcis Dabija al Zsuzsei Erdödy, presei culturale străine euroatlantice și scrofiței roz occidentale, ca un infatigabil naționalist, care azi nu mai e prizat de elevi și trebuie scos din manualele școlare și înlocuit cu poeții care scriu ca la San Francisco!

– Japonezii, își reluă el firul sălbatic al gândurilor, se aseamănă în loialitate extraordinar de mult cu germanii noștri.

Sorbi o gură de samogon de pufoaică dintr-un bidonaș de aluminiu cât un dicționar de buzunar și se gândi cazon, dar de rușine tăcu, ca husar de roșiori, ca sotnik și ca spahilar-agasi, la sabie și mai ales la *teacă*, remarcând că la nemțoaice se zice *Scheide*, iar la japoneze *saya*, fie că e vorba de stăpâne purtate de robi chinezi în jinriksha, inaccesibile unei iscoade din Carpați, fie că te apropii de o costisitoare Ian fu, rozătoare, rozătoare de buzunare, fie că urmărești ca un coyot, între două temple din Kyoto, o mult mai cinstită, și mai darnică, de o tratezi ca pe o doamnă itinerantă, karayuki-san, Virginico!

– E uimitor, se deșurubă la bidonul său de basamac, pradă a ambuscadei de lângă comandamentul A4ro, unde luase cu popa Tani partizanelor din Stepa Calmucă nenumărate cămile, pâslă de iurtă fiartă în zer impermeabil și mari cantități de aprovizionări, temându-se de represalii, Marius, cum arienii au repetat eroarea de cruzime yamato! Masacrând în prostie chinezi, folosindu-i pentru a exersa decapitări ca-n *Shogunul*, prin faima invaziei în Nankin și în alte centre populate, infatuații yamato au terminat cu orice colaboraționism serios, asigurând un nesecat izvor de cadre pentru Cian Kai-și, ca și pentru Mao, corect leninist politica de alianțe a revoluției acolo putând fi, din câte am înțeles eu din marxistul Malraux, următoarea: cu țărănimea și Gomindanul împotriva japonezilor, după care cu țărănimea săracă și Cominternul împotriva Gomindanului, până-n Hong Kong și apoi în Taiwan!

– Genocidul de la Nankin, mârâi Gary, începe la 13 decembrie 1937, pentru că în acel oraș, la 23 august, cred, Stalin și Mao Tze-Dun au semnat un tratat de neagresiune, ca cel din 1939 privind Basarabia lui Hitler! Zic cred, pentru că eu n-am luat-o la 22 iunie 1941 în galop spre *trecut*, ci spre viitor. Și dacă un Stelică a găsit halele de montaj ale tancurilor pentru Budapesta 1956, iar un Petrică,

pentru Praga 1968, apăi eu am dat piept dintru început cu... *fesenista*! Ce mă aștepta, Fiara, lâng-un bot de deal, îmbrobodită și cu părul încâlcit și cu o bâtă-n labele-i păroase, model Spumotim 89, din alea cu care și-a dotat și extremistul Alin Vișan formațiunile paramilitare Călușarii României, ca echipe iluministe umanitar culturale! Ci auzindu-mă cum înjur, primul cuvânt lămurit de la roaba mea maoistă au fost obscenul ca și la noi *p' i*! Din vorbă-n vorbă, ea făcându-mă să înțeleg printre picături că, ducându-mă de ronini la stăpânii yamato, aș putea beneficia ca cazac de rând de *chosen pi*, adică de-ale coreencelor, care Japonia stăpânea peninsula ca și Sahalinul de sud, nu mai vorbesc de Kurile, sau de niște *chan pi*, adică de-ale chinezoaicelor, nefiind însă vorba, Marius, de *femmes de petite vertu*, ci mie mi se ofereau *les esclaves sexuelles de l'armée .japonaise*, mașinărie de război profund virilă, care a impus în teritoriile Reichului lor, în curs de formare ca sferă Tanaka de coprosperitate, nu numai munca forțată, ci și prostituția forțată?!!

– La ce fel de scară? ridică din sprâncenele de conte Mirabeau Marius.

– Pe scară largă! *Les vagins de l' armée nippone* au fost peste două sute de mii, nu doar coreence și chineze, ci și malaieziene, filipineze, ba chiar europene doamne populând infectele bordeluri, din imediatul spate impenetrabil al liniei frontului, de rușine și de păstrarea imaginii homosapului în general, cum observa Ioil Borgiah, problema acestei particularități yamato neridicându-se la Nürnbergul lor de la Tokyo! Deși sistemul am constatat eu că s-a implementat peste tot: în China ca și în Manciuria, în Thailanda, în Vietnam, Laos și Cambodgia, la Singapore, în Malayezia, în Filipine, la Batavia Indoneziei, pe insula Bali, și desigur s-ar fi extins de la Midway și Haway-Hawaii spre Hollywood și Broadway și Santa Diana sau Santa Madonna... Ay!

– Iată de ce, Virginico, trase Clarisse Moosbrugger sabia din teacă să constate pete de sânge, dacă Germania a reușit abia în 1989 să prezinte Zidul Berlinului drept o fantomă doar a Războiului Rece, japonezii mult mai repede s-au putut impune lumii, comemorând Hiroshima, ca medaliați cu argint, adică imediat după evrei, în campionatul recordurilor cine are mai spectaculoase, dacă nu mai multe, imagini despre cum s-au făcut anumite crime mai în grup, cu ocazia Războiului Existențialist, care după unii analiști urmează celui Expresionist ca o completare, cum un curent spiritual pe altul, asta în perspectiva Războiului Exterminator de mâine, Războiul Postmodernist, adică *Războiul Haios*, Grig, pentru care există, întâiași dată în istoria homosapă, aparatură și rețele de mediatizare în cantități inimaginabile, să-și posteze toți pe net atrocitățile!

– Dacă va mai fi un război mondial, o privi cu răceală din lojă Clara Honig, oftând *între a fi și a nu se merita a mai fi*. După opinia mea, care nu e chiar opinie, căci se bazează pe vaste lecturi și pe încă și mai multă meditație, cine îl va declanșa, nu va rezema pe ideologie, ci pe consum, viitorul Război Exterminator, urmărit de populație ca un serial, în loc de știri ascuțite pentru injectat publicitate-n familie de să umble, braț la braț, după achiziții doar de partidul dominant

direcționate, ca *espresie* a stăpânilor lui externi, investitori doar ca să profite... Nu, Marius, acel atoatedistrugător război nici nu se poate porni, s-a terminat!

Izbucni ea în plâns, dar el, întins pe lada, de caporalul Marin Codin și de robul sovietic Feodor Kuzmici, scufundată în bordei pe paie, surâse la icoană.

– Așa cred și eu! se înfipse în dispută cu avântata-i impolitețe Gary, pentru că el ca idealist optase pentru extremă nu din fanatism, din moment ce atâta ofițerime de cea mai pură rasă românească iubea, și nu doar carnal, atâtea minoritare. El nu voise decât să lupte în contra Korupției, mișcare vastă, care dacă se lua și de *neromâni*, se lățea doar cât să-i... disuadeze la a nu mai profita de *un endemic neajuns moral vernacular*, poate pasager, al potlogarilor din capul Țării, lăcomia lor irațională, fotbal minut cu minut, orgii la Monaco, ciorbe de burtă...

– Azi nici nu mai poate fi unit un mega-popor, și cu atât mai puțin o coaliție, în contra *loor*, oftă cu năduf *verde* fascistul Tabarcea la Caracas. Pentru că, spre deosebire de anii noștri de după expresionism, acești *eterni rătăcitori* s-au mai sedentarizat, au încremenit în proiectul Prosperității și al Securității numeroase. Nu mai poți forma azi o haită de tineri furioși, gata de orice în contra *lor*, măcar din două rețineri: 1) *ei* nu mai sunt săraci ca galițienii mei interbelici, mai săraci unii decât înșiși țiganii de atunci, ca să ai „coraj“; 2) nemaifiind ca înainte nici foarte „intelectuali“, *ei* nu mai pot trezi ură pătimașă ăluia ce-ar fi râvnit să fie și el mai cult, dar... n-a avut timp să ingurgiteze, în biblioteci, liste de cărți bune!

– Într-adevăr, după Auschwitz, *ei* n-au mai scris la fel Poezie (și ce Poezie sensibilă altădată!), au format mai mult mari șerpași călăuzitori la a sparge granițe păzite, au dat securiști de informații și de contrainformații, au dat tanchiști și vulpoi diplomați, au dat piloți și demagogi, până și cosmonauți cutezători, dar nu un nou Mahler, care nu putea crește decât în Triunghiul rareșist de lapislazuli Viena-Cracău-Breslau, nici un nou Modigliani, ca al Marietei, mă-ta, Marius...

– Adică Hitler ăla al vostru a

învins, băi tâmpiților, asta vorbește gura fără voi!

S-ar fi grăbit să spună criticul Noveanu, dar se gândi că nici alții n-au dat după 1945 vreun alt, să zicem, Brâncuși, sau vreun nou austriac Musil, care să nu-l lase pe Cărtărescu în Schengen! Dacă ni-i așa jenă a vorbi, lașilor, ca de un *geniu sintetic*, de acel Marius adolescent michelangiolesc visând a șerpui, pe Muntele lui Conic, un itinerariu inițiatic cu menhire, altare, capele, terase de contemplare-meditație, oprindu-se însă pentru că, mai întâi, trebuie rezumată în proiect chintesența înțelepciunii vremii, *ce citate*, și neacceptând cum propusese Cristina Done, modelând un craniu nigerian cu degetele-i rozalbe de rusalcă, consolarea că, până la urmă, ce contează e *ideea de Itinerariu*, mut căzând și

aceasta, ca un furou, la obiecția că pelerinaj s-ar face și la Berghof sau Braunau...

– După cum, nu pentru puțini, a îngenunchea în Piața Roșie, între mumiile Lenin și Stalin din Mausoleu, surâse până la serafizare nu Clara Honig, ci Clarisse Moosbrugger, ca doamnă Bloom, este o mângâiere, cât timp din considerente de a dovedi doamnei Dalloway a lui Ulrich viabilitatea marxismului prin biruința militară a bolșevismului, contra celuilalt totalitarism muncitoresc, nazismul, cei doi ștabi mai formează un cuplu posesiv de valoarea unui tandem de divizii.

Ca muncitor și țăran, ordonanța Codin Marin, deși cu instinctul lui de rus anticipa absurditatea unui război de jaf și cotropire, într-un teritoriu deja pustiit, de mai multe ori prădat de activiști, armate și securiști, de la Războiul Civil al colectivizării-înfometării încoace, se supusese ordinelor și ajunsese cu Păcatul până la comandamentul A3Ro de la Morozovsk, Cotul Donului, cel al A4Ro de la Kotelnikovo, Stepa Calmucă, fiind considerat periculos de însuși Stăpânul lui de la Ziduri, care nu înceta să se mire tolstoian cum de nu ne confruntăm, precum Napoleon, cu un „război popular“, chiar dacă intelectualii noștri administrativi, ca Otomega, au băgat în toate teritoriile cucerite prin luptă dreaptă, *economia de piață* cea nimicită de comunismul de război, care concentra în oțelul tancurilor capitalurile și resursele umane, de constatase că dincolo de Volga și de Kuibîșev, nu găsești în supermarketuri nici măcar ace de cusut sau penițe, deși se călise mult oțel după Revoluție, când biblic după Ehrenburg am fi fost în Ziua a doua....

Cu alte cuvinte, personajul Marin Codin nu iubea pe *intelectual*, deoarece, cum anticipa și Lenin, această târâtură merge deobicei cu cine e mai tare, la atât o duce mintea, numai rareori jinduind la unele utilități, când și spiritul devine materie, învățătorul Bazil Frâncu putând evalua în metri cubi o stivă de lemne, inginerul silvic Ilya Otomega vindecând de diaree o gloabă, iar pictorul Marius Ghizdavu putând evoca din câteva dâre de creion pe popa Sică la praznic sau pe bătrâna sculptoriță Cristina Done aproape goală, automodelându-se...

Numai ce umblase la aparat cavalerul inginer depanator Gary Glagoveanu cel coborât de pe cal și, deodată, în siberiana tăcere a frontului pătrunse, dinspre Belgrad, între Don și Marea Caspică, pe ulițele proaspăt pietruite de germani ale Morozovskului nostru, vocea puțin guturală ca de tutunuri bune a șansonetistei redegiste Lale Andersen, cu hitul șlagăr universal de război *Lili Marleen*, pe care ordonanța noastră, cu instinctul ei de rus, și-l tălmăcea într-un scenariu duios, care ar fi impresionat puternic pe stăpân, dacă ar fi existat cumva comunicare, una reală, de profunzimi, între clasele de sus parazite și cele pozitive talpa țării.

Uneori își imagina că Lilișor, Lili Marleen, e o fetiță cu fundiță alsaciană, umblătoare la Kindergarten, dar deodată se aud tobe și trompete, pleacă băieții pe frontul antibolșevic, două mere-ntr-o basma, pentru a se bate daleko, acolo pe Volga, cu der ewige Jude, cu *ei*, „care sunt nenorocirea noastră“. Ea aleargă și le face ostașilor semne de Auf Wiedersehen, asigurându-i că lupta lor fiind dreaptă, se va sfârși nu cu mutilarea și divizarea Reichului, și cu o penetrațiune a factorului românesc de multă vreme pânditor, pe drumul teutonilor lui Toma Nour până la,

de el întemeiate, de prea mulți revendicatele cetăți Vilnius și Gotenhafen, plus blocul lunguieț record Prora, nu, nu cu remodelarea urbanității germane sub formă de moloz se va sfârși această wagneriană încleștare, ci cu exterminarea completă a Dușmanului mondial, conform repetatelor profeții ale Führerului, citate des de mai toți propagandiștii, în frunte cu familistul exemplar Goebbels.

Canibalic fiind că melodia, libidinoasă în ea însăși la dânsa-ntr-însa, bașca obscenitatea de cabaret a interpretării, trezea în toți trei, flăcăi animalizați mai mult sau mai puțin, militarii din bordei, nu un nesațiu pedofil, ci un fel de revoltă ca în contra unor lesbiene *egoiste*, impuls ce – ne-ar dumiri specialiștii în orice, pe la Simplu TV – justifică sălbăticia că violurile sovietice de la Nemmersdorf (Maiakovskoie, Prusia, 21 octombrie 1944) au fost cu masacru, și nu numai acolo, și nu doar de la ostașii roșii pornire. Era ca și cum Lili s-ar fi despicat de Marleen și, ambele, ca pentru un fotograf pervers, precum Marius Ghizdavu atunci, s-ar fi dezbrăcat pentru a intra în poziții cu sufletul împăcat, că fie ce-o fi, protestând ele sublim la cea mai mare mizerie a Războiului Expresionist, Existențialist sau Exterminator, anume tocmai îndepărtarea sexelor unele de altele, scăzând amorul în lume și de ocară mozolind credibilitatea Odei Bucuriei, inclusiv ca imn al *Împreunării* Europene dintre Occidentalul civilizat și Galiția Mare rău crescută, cam proamericană, chit că Ryanii n-au debarcat pe ea ca pe Galia Atlanticului.

Și pe când, deșurubați la bidonașe, ofițerii convorbeau excitați de esența Războiului Existențialist, despre ustensilă și mânuire la îndemână (*Vorhanden*) ca și de condiția de război dacă te îndobitocește la a profita instantaneu de prezența fugară pe radar a elementului feminin întru a-ți verifica îndemânarea (*Zuhandensein*), accesul la *chosen pi*, la *chan pi* sau la *etc pi*, în militar-bordelurile nipone fiind strict pus pe baremuri, firește vag mai lungi pentru micii superiori, bietul muncitor țăran prezent nu că a decodat mesajul precocei la soldați fetișcane, că în caz de cădeți pe câmpul de onoare, eu voi făta ca o pisică pentru fiecare câte șapte înlocuitori, iar dacă biruiți, ca o cățelușă, câte paișpe, întru a coloniza cu sânge superior imensele spații din Răsărit, dar auzi cum propagandistul emise profeția că de vor fi străpunse șiragurile de români de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă, atunci cenzorul Joseph Goebbels nu va ezita să interzică ultimele două strofe ale șlagărului, mobilizând totodată în industria totală toată Germania feminină de la 17 la 45 de ani, chit că galantul pictor Adolf Hi se opusese cândva, cu veritabil romantism, pe motiv că fimeia germană nu e o *vită de muncă*, ceea ce și cei trei din bordei aveau unele friguri, să nu se defeminizeze în general de război femeia ca atare, până la fesenism extrem...

– După cum nici bărbatul să fie prea retractil nu e bine, vâsli cu nervi Mișu Focșăneanu spre Ialta, – din motive politice, fiindcă spectacolul tv *Moarte intelectualilor* nouă românilor ne-a omorât Viitorul tineretului studios pe vecie, înjosindu-l – să ajungă cumva mai labagiu decât o cere chiar postmodernitatea! Nu s-a mai auzit de *proteste studențești* după ce s-au căcat minerii în Universitate.

Parcă vedea în valurile negre, tipice acestei mări, ale cărei țărmuri nu s-au

prea canonit a concerta întru o *aceeași* civilizație, muzeală cât de cât ca la mediterani, cortegiul cu Retragerea din Crimeia, când a plâns de fericire Stalin de îndată ce știrea că *pleacă românii* a fost confirmată, neexistând presiuni militare, ci doar de bunăvoie părăsirea Uniunii Sovietice, semn cavaleresc că a început pentru oamenii muncii până-n Magadan o viață nouă, dăruită stahanoviștilor de invadatorii eliberatori români din toată inima, spre deosebire de evacuarea stupidă a Odessei, la începutul lui aprilie 1944, când prinții Ghizdavu și Știrbey au fost păcăliți de anglo-americani la Cairo, că un asemenea gest de bunăvoință și omenie românească pacifistă ar putea fi răsplătit printr-o oarecare abținere a bombardierelor lor de la a rade complet de pe fața pământului urbanismul românesc Art Deco, lăsând și lui Ceaușescu cu ce blestămății să intre în istorie și geografie, ca cel mai caraghios demolator de simboluri naționale.

Parcă vedea, în valurile negre, o mare cu adevărat neagră de cadavre de înecați negri, convoiul fiind țintă accesibilă lesne aviației, distrugătoarelor, submarinelor în special, conduse cică la depășirea planului de scufundări de însuși întemeietorul Flotei Roșii, amiralul Marinescu, ăla care a regretat toată viața scufundarea mega-pachebotului cu femei, în loc să le dea ostașilor, 15 000 de nemțoaice refugiate, „Wilhelm Gustloff“ se chema refugiul plutitor, susține șahistul prizonier Feodor Kuzmici Merțalov, adăugând că în colecția *Völkischer Beobachter* de la ARLUS, în nr. 44 din 13 februarie 1936, prima pagină e dominată de contribuția Führerului însuși, intitulată din respect pentru germanii și germanele de bine, *Grabrede für Wilhelm Gustloff*...

În pâlpâirea primăvăratică de februarie 1945 a orizontului, se bine apropia prin binoclu plaja de nisip negru a Ialtei și albul de marmură de Paros și de Rușchița al Palatului Livadia, desfigurat pe partea cu loggia de arhitectul Gligorie Cornescul, în tentativa lui de a face loc sălii pentru Opera a cărei cortină visase Marius Ghizdavu a o picta, împodobind-o cu toate sacrificiile marilor bărbați ai Războiului Sfânt, care vreme de trei ani au marcat geopolitic, pentru o Viitorime progresiv mai destoinică, până unde să se întindă, nu în 318 ani, ci investițional în cel mai rău caz până-n 2060, un democrat și cult Rumänische Reich.

Doctorul Lecca își pusese ochelarii și citea bărbos o Pravdă relativ recentă, din 3 februarie 1945, în timp ce Elvira, după ce se pieptănase nonșalant ca femeia perfect cubistă pletoasă galben roz a lui Aminadab din luneta lui Michelangelo pusă în stânga sus Judecății de Apoi, acum cu un fel de nerușinare eternă se pudra și se ruga și se mascara, slujindu-se de oglinjoara de poșetă, total absentă la neliniștile masculului feroce Mișu, care cu o ură neîmpăcată vedea aievea pe... Paralitic întinzându-se, ostenit dar libidinos, pe spate, auzea prin clipocitul lopeților și al vestitorilor furtunii pe Stalin repetat interesându-se dacă devușka nu mușcă, și nu se putea împiedica să nu și-l imagineze pe grăsunul Churchill, cu trabucul în colțul gurii, uneltindu-și cinic plăcerile și lovind mișelește pe la spate.

Partea proastă fiind că nu numai că nu avea, personal, convingerea că în consecință țărișoara lui va fi mântuită, ci dimpotrivă, ostenise de presimțirea că

va fi tratată ca o țață care tocmai a pierdut ocazia de a tăcea, după ce dusese o politică infantilă alături de Marea Germanie și de Führerul ei, care este loial și pe al cărui simț estetic de dreptate se poate miza, pe când Plutocrațiile și Sovietele sunt identic controlate de același *element*, ori prin francmasonerie, ori prin internaționalismul cominternist... cam ăsta e modelul care a justificat măcelul.

– Italia e pierdută în mod irevocabil pentru coaliția hitleristă, pe sub mustață zâmbi Stalin în culmea plăcerii, aducându-și aminte că pe bondocul lider britanic, ce va alerga până și-n patru lăbuțe convocat la Teheran, inventivul pamfletar cuțaridar antenist Joseph Goebbels îl prescurta W. C.-ul. Mussolini nu poate să provoace nicio schimbare, deoarece el este de fapt un prizonier al nemților. Vine rândul altor membri ai coaliției. Finlanda, Ungaria, România și alți vasali ai lui Hi, descurajați de înfrângerile militare suferite de Germania, au pierdut acum (6 noiembrie 1943) definitiv încrederea într-un deznodământ favorabil pentru ei. Ei își bat capul cum să iasă din mlaștina în care i-a târât Hi. Complicii de jaf ai Germaniei hitleriste, care până acum se supuneau fără crâcnire stăpânului lor, acum, când a venit timpul să răspundă pentru faptele lor bandițești, se silesc să se ascundă și se pregătesc să aleagă momentul potrivit pentru a o șterge pe nesimțite din sânul bandei de tâlhari. (*Râsete*)

Râdea până și idealistul Mișa Focșăneanu, infiltrat în sala de festivități sub acoperirea de corespondent al Izvestiei, însă nu putea concepe că Occidentul ar putea accepta vreodată că românii, finlandezii, ungurii, italienii, nenumărații de diferite etnii voluntari pe frontul eroic creștin al valorilor supreme, anti-iudeobolșevice și anti-iudeoplutocrate, ar fi asimilabili, dinaintea Istoriei și Literaturii, cu niște... spărgători de bănci sau de vagoane poștale, ca Stalin tânăr, răspopit după ce și-a dat seama că ideologia leninistă e mai aplicabilă Imperiului Țarist după supradimensionare, decât aia pravoslavnică ce nu merge ca unsă cu mir decât într-o Rusie corect decupată, cu Lebensraumul la nord de Oka lui Esenin și de RomReichul Prim, conturat de Regele Mihai Întâi Viteazul cu aproape un an în urmă, mai precis la 19 noiembrie 1942, cea mai de glorie zi din trecutul Herrenvolkului nost', hinterland sfințit cu sânge și lăbărțat la maximum.

– Membrii blocului hitlerist, conturǎ Führerul Națiunilor Unite încă și mai caricatural ce avea de zis, au intrat în război deoarece au socotit că vor câștiga repede războiul, că vor da lovitura, că „vor da un tun" ca în condiții de pace postrevoluționară, când emanații își însușesc cu bănci cu tot întreaga avuție națională de interes economic capitalist penal sălbatic, manifestând o *mentalitate de învingător* într-un război cu teroriștii și comportându-se față de marea massă a norodului din care au provenit... ca... ca o putere de ocupație, tovarăși!

– Membrii blocului hitlerist, căpătă el un aer de administrator ce detectează dacă restanțierii în mod just nu aveau vai de ei cu ce achita Întreținerea ca subvenție mascată, au intrat în război deoarece au socotit că vor câștiga repede războiul, bazându-se, într-o politică infantilă, pe superioritatea tehnologică a aliatului față de irakieni. Ei au hotărât, fără a-și asigura în prealabil garanții de

securitate, bazându-se pe că aveau destulă *securitate*, ei au hotărât dinainte, tovarăși, o! ce minunat sună acest cuvânt românesc! cine va căpăta colaci și turtă dulce și cine – vânătăi și cucuie! (*Râsete, aplauze*)

Dar acum este clar că Germania și slugoii ei nu vor căpăta colaci și turtă dulce și că vor fi nevoiți acum să împartă între ei vânătăile și cucuiele. (*Râsete. aplauze.*)

– Coaliția hitleristă, râse și aplaudă Roosevelt, s-a format pe baza tendințelor de jaf și cotropire ale membrilor ei. Câtă vreme hitleriștii repurtau succese militare, coaliția fascistă părea o asociație trainică. Dar chiar primele înfrângeri ale trupelor fasciste au dus la descompunerea de fapt a acestui bloc de tâlhari, ai căror exponenți incorigibili, ca filologul fără operă Iancu Noveanu, mai comentează și cârtește că alianța româno-americană anti-Irak este expresia intereselor de clasă ale noilor capitaliști care, privatizându-se în hotelurile Litoralului interzis cetățenilor cinstiți bugetar, cu îndreptățire pot conta pe că sute de mii de militari americani, cazați la adăpost de surprize, își vor cheltui în folosul hotelierilor securiști ai partidului dominant, diurnele!

– Aiasta-i o poziție filofranceză sadea! râse și aplaudă W. C. Dar nu este departe timpul când noi vom termina curățirea de dușman a Ucrainei și Bielorusiei, a regiunilor Leningrad și Kalinin, când vom elibera de sub jugul cotropitorilor germani popoarele Crimeii, Lituaniei, Letoniei, Estoniei, Moldovei și ale Republicii Carelo-Finlandeze...

– Să acordăm popoarelor eliberate ale Europei, încrustă Stalin în marmura lui 6 noiembrie 1943 progresista încredere în discernământul gloatei, *dreptul deplin și libertatea de a-și decide ele singure organizarea lor de stat*!

– Viitorul Europei, constatase rebegitul Marius Ghizdavu, la 16 decembrie 1979, la acest Noveanu, încălzindu-se cu nechezol din cană jegoasă și cu spumă de drojdie verde din rachiu de tescovină, cum producea și chiaburul de tac-su ca moșier, otrăvind ca un venetic, cu alcool falsificat, pe masile largi de pe Valea Râului Negru, viitorul Ruropei, și în special viitorul României Socialiste, se decide tot în Galiția, iar Brejnev, ca Führer al unui totalitarism nici khazar, nici cecen, nici hahol, ci chișinăuian, o presimte, așa că războiul pentru cerul montan de lapislazuli din Afganistan trebuie văzut nu din perspectivă geopolitică, fraților, creștinilor pravoslavnici, ci ca pe un tratament medieval de chirurg frizer, de *a mai lăsa sânge* să scadă febra Imperiului Cominternist, anume sângele cel mai periculos, galițian-galițian, cu predilecție trimițându-se la găurire și la mutilare de către talibani, care duc un război drept de apărarea patriei, ce fel de flăcăi? Floarea tineretului de origine geto-dacă: baltic, bielorus, moldovenesc, ucrainean!

– Se repetă, surâse ca și cum ar fi scormonit în scârna amintirilor părintele Damian, la 1979 încă nedemolat odată cu biserica și casa parohială, situația explozivă din finalul Răzbelului Existențialist, Marius, când îți rodea conștiința Datoria de-a te implica-n repopularea unei Uniuni Sovietice rămase fără bărbați alții decât activiștii, gestionarii, securiștii și ideologii, din pricina unei doctrine

militare total surde la pierderile proprii, deoarece oricare din cele, să tot fi fost treizeci de milioane de victime, automat devine EROU căzut pentru *apărarea cuceririlor „revoluționare“ ale... Nomenklaturii*, cu pivotul ei secret, anume perspectiva metamorfozării, prin glasnost și perestroikă, în *Plutokrație* capabilă până și de cel mai sălbatic kapitalismu imperialistu, Doamne, apără și păzește!

– Și totuși, mi-e dor de rodnicul și pitorescul Kuban! Oare cât o fi, măi, în ziulica de azi, în URSS, termenul de *viduitate* la văduvele astea tinere?

– Adică viduitate, clipi din ochi Noveanu, în sensul juridic că până când trebuie să aștepte una ca să i se apropie de pat un alt muj legal?

Parcă paralizând, viitorul *popă demolat* se uita fix, cu interes moralist, la amândoi burlacii brusc mari amatori de văduve vag postbelice: Marius conviețuia în Aleea Dumbrăvița cu farmacista, dar sta mai mult pe la Dora Glagoveanu-Căinaru, *Magnolia din Uranus*, cum o dezmiardă el cu limba română; pe când Ioanei Noveanului, ajuns curvar bătrân urât, nu i-a mai plăcut *căsuța cu zorele* și cu closet în curte, a preferat să-și facă nevoile în izbă din prefabricate (vorba lui Codin), în apartament la bloc cu gaze, dat de la sindicat, luând și copilul, pe bietul student eminent Albert, căruia nu i-a convenit atâta confort II, preferând liniștea eternă în Cimitirul de la Kladovo, prin octombrie 1987, „determinat“ să riște frontierist după gazarea mă-sii prin februarie 1986 și după demolarea teologului, nu atât cu sfânta biserică veche cu tot, cât cu sfânta casă parohială de confort sporit, dar sârboaică, Mirjana lui n-a voit a evada din condiția de preuteasă, l-a urmat și la bine și la rău, dovedind că se poate și fidelitate când ai Credință!

– Viduitate, neviduitate, fu-nefu, se învineți de frustrare cazonă Marius, totalitarismul de tip moldovenesc al lui Brejnev schimbă încă și mai mult proporțiile etnice în Galiția noastră, din Dorpat până-n Timoc și Bazargic, pentru că în paturile celor căzuți pentru bolșevizarea Afganistanului, fără îndoială că vor fi îndrumați de SS-ul marxist să urce și să le scârțâie exponenți tipici ai marii masse slave! Se va prăbuși, nu se va prăbuși, cum zicea la Europa Liberă că prezice Andrei Amalrik, URSS, la 1984, cum psihic și Magnolia mea din Uranus, când Casa Poporului, translaaatând spre amplasamentul definitiv, va prinde sub șenila dreaptă casa Glagovenilor cu grădină cu tot și, deci, cu toate cele 1681 pagini căinare îngropate-n container cilindric, scoțându-le de tot din Istorie și din Literatură, *ca și cum, refuzat de editori, Grig le-ar fi expus ca milogul disperat, gratis, pe net*... Vom avea, nu vom avea, între noi și marea masă slavă o Ocraină independentă, cum visa periferic titanul Duca Vodă, bazându-se pe geții primordiali slavizați atât de superficial, nu știu! Dar ce știu eu, știu că riscăm rușinea ca granița Uniunii Europene să cază mâine pe Prut, despărțindu-i, prin sisteme de monitorizare satelitară ultra-performantă, pe *frații* pentru a căror recuperare trecurăm noi, Jenică, Nistrul, Bugul și Donul, căutându-i pe imensul întins al Patriei muncitorilor și țăranilor, și a intelectualilor occidentali angajați, găsind unii în lagăre de exterminare prin muncă, alții în domiciliu obligatoriu pentru schimbarea proporțiilor etnice, cei mai mulți însă în câte o groapă comună,

fără cruce albă de mesteacăn măcar, fiind vorba de... homosapi de rasă neglijabilă, ceea ce cândva va induce în mod nedrept puseuri antioccidentale pa și pusi, la extremiști care abia așteaptă să urască, precum Alin Vișan și Tristan Băluțeanu!

– Aici nu e vorba de puseuri naționaliste! protestă Orestel Bogza. Aici s-a utilizat tehnica operativă ceaușistă, rezultând o înregistrare de aur, care i-a nemurit în Ferentari pe cei trei masochiști decadenți, amatori de spumă de drojdie cu pastramă împuțită, impregnată cu arome de rachiu de tescovină identice cu cele naturale, pentru că ăia i-au silit pe caghebiștii noștri la un schimb de date cu *ai lor*, intrigați că în Autobiografiile întocmite în URSS de maiorul hermeneut Noveanu Ion și de colonelul teolog român Damian Tănase, imediat după 23 august 24 august ora 4, ambii recunosc a fi participat la un război criminal, când a eliberat într-un iureș de foc Gary Glagoveanu toate lagărele de la sud de Poltava noastră, inclusiv *lagărul literar* de la Komsomolskaia Petliura și *lagărul artistic* de la Krasnaia Bandera, dar se contrazic în sensul că eroul de la Klețkaia nu-și amintește decât de personaje de-ale lui Dostoievski, pe când eroul de la Umanțevo personaje din Tolstoi, ceea ce nu conduce însă la contradicții abjecte, antagoniste, deoarece dispariția din istoria majoră a Rusiei aristocrate, și deci a Rusiei în general, nu mai poate fi contestată azi nici de marxistele occidentale cele mai înverșunate și mai nefu. Însă, cu toate acestea, fii atent, Aline, că ambii se referă la o aceeași prizonieră, o Zenaida, o rusalcă românofonă fluent în pat, și chiar românofilă, din târgul **București-pe-Nipru**, raionul Kremenciug, zămislită din mumă latină bolohoveană de peste Bug și din tată din Cavalerii Rosé plantați de cartograful poliglot Dimitrie Cantemir peste Doneț, la Izium, la Balakleia Moldovenească, la Kupeanka, la Piscu, la Sugaevka, la Korbeanka, la Dubanka din Vale, la Clejani, la Nijnaia Rubașca, la Skroviștea și la Novoghizdavețk, ai căror urmași, tot ducând la târg grâne, mied, zarzavaturi, fructe, brânzeturi, vin, pastramă, sumane negre, spumă de drojdie, cergi, donițe și ciubere, ouă și rațe, au urbanizat cu totul Kharkivul nostru, în trecere spre Stalingrad părintele Atanasie Damian reînnodând și tradiția slujbei în limba moldovenească, la Pokrovski Sobor, la Uspenski și chiar la semeața Catedrală Patriarhală, pe când istoricul filolog Iancu Noveanu, pe Turnul comemorativ al evenimentelor napoleonice de la 1812 sau 1811, oricum erau exact la un veac de la alianța lui Petru cel Mare cu românii lui Cantemir, a fixat plăci de Marmură explicative în germană, în limba ucraineană, în a rușilor, în poloneză și în limba noastră, cum de s-a ajuns de la pupături ieșene dintre cei doi șefi de stat la o expediție punitivă a francezilor, altminteri mult mai rusofili decât filoamericani, până la Moscova.

– *Hrăpărețul Kutuzov*, după Războiul Sfânt avem curajul să-l demascăm, *ne luase Basarabia*, măi, încât, cum Bucovina era deja la Habsburgi, iar Balcicul nostru încă nu-l luasem de la turci, romi și tătăroaice, părea că se amână și se îndepărtează *sine die* performanța de „strângere la un loc a tuturor pământurilor românești“ minimalicește necesare pentru a satisface toate condițiile fizice teoretice de *masă critică*, după care fază Kultura se emană de la sine, Meștere

Manole, chiar dacă nu mai aloci procente din pib, și din părți, nici măcar simbolic, Mecenarii rumâni rămânând manelari marmelabili mai mult la o Renaștere fotbalistică, *ca și* călăuzire spirituală întru inocență a clicii politice cu mentalitate de învingător și cu apucături violatoare și jefuitoare de *putere de ocupație*!

– Și ce-i cu asta? strâmbă din năsuc Pizzacola, spălându-se gata s-o ia de la capăt parcă înadins ca să oblige sublocatarii să blesteme murdar pe inventatorii Wohnblocksystemului bolșevic. Orice mare epocă culturală vine în Est de la sine! E o năzuință a oricărui ales să devină un Pericles, un bărbat performant! De ce a fundat antrenorul Duca Vodă **București-pe-Nipru** la confluența acestui navigabil fluviu cu Pssiolul? Pentru că *nu se știe* niciodată! Geții protolatini, transhumând pană-n Italia, au numit tot Nipru, în amintirea natalității, apa spălătoare a Șapte Koline, care prin rotacism a devenit Tibru, întemeind astfel o columnară cetate. De ce n-ar fi sperat și unionistul Duca Vodă, gauleiter al Ocrainei ajungând concomitent cu îndeplinirea sarcinilor sale de turc în Țările Române, că dacă *ăștia* se vor opune perpetuu planului Vlad Țepeş de a face din București un Bizanț după Bizanț, atunci de ce n-ar ține să ai explozia românismului chiar în centrul de greutate geopolitică al triunghiului de lapislazuli Kiev-Harkov-Oceakov?

– Da, Pizz, dar de ce nu vreai tu să înțelegi, o întoarse bădița Alin Vișan rugător cu spatele 90% spre Europa, cum W. C. pe Elvirița noastră numai să smulgă Parașuliticul glumind un surâsuleț lui Stalinuță, de ce nu vreai tu să admiți că cei doi mari autori de operă orală, ca a specialistelor suprarujate, n-au nicio vină? Este lucru judecat autoritar, de către cuplul anchetator chișinăuian Jukov & Silaev, că pe Zenaida ot Buharest am Nipru o scos-o din purgatoriul Gulagului (zic *purgatoriu*, Oreste, gândind la purgă, la epurare și la rezervări early booking privind termenul *infern* numai pentru ce-au pătimit... alții, <u>numai de la nemți</u>, dacă negaționiștii într-adevăr n-au dreptate speculând că decorurile au fost încropite cu specialiști în butaforie de la Oscarfilm, Mosfilm, CIA și Căgăbău), – Gary Glagoveanu! El a scos-o din lagăr... Nemâncată și aproape goală, măi pațani! Și, mă întreb eu, oare nu *trăiește* Cuceritorul ăsta și în prezent cu ea undeva pe mapamond? Ia să vedem, știți ceva?... Intuiția paranormală ce vă spune, mă?

– Pentru că o fi avut și fata viața ei în Bali! Cum în filmul ăla, *The Future of România*, porno-n patul conjugal, că întâi cu disidentul, apoi cu securistul și, finalmente, prestissimo, și cu securistul, și cu disidentul!

– Nu e nimic de râs, se răsti la ei istoricul de artă Terente Frunzăverde.

– Asta e mentalitatea ta de post... modernă înclinată până la a întoarce posteriorul modernității, în sensul că trebuie fatal să te micționezi pe orice sortiment de idealism textualist, recuperator în patul alteia, fiindcă totalitarismele muncitoresc-țărănesc-funcționărești s-ar trage din Iluminism, și nu din practica mafioților cocoțați în căpățâna râioasă environmental a Omenirii de a administra cu lingurița kkt la popor, pe de fapt <u>o singură televiziune cu mai multe canale</u>, ca o caracatiță, când în Piața Universității s-a murit de foame tocmai pentru *pluralism*, pentru eșangism, pentru cel puțin două televiziuni, ca să poți șchimba

dupe una pe alta! Dar, revin la ce mi s-a spus. Zenaida era o române Regală, avea Onoare, cum avea și eliberatorul ei de la sud de Poltava noastră, suedezul Jenel Noveanu. Or, pe frontul nostru, de *restaurare a creștinismului* la intensități trăiriste Dostoievski-Tolstoi, unde a scuipat politrucul, acolo noi duceam pe front o lipsă acută de *antimise*, fată, un antimis fiind acea cuvertură tragică pusă pe altar, – și ca deobicei la români, era penurie din lipsă de organizări! În realitate, fiind rezolvabil totul prin autodotare și prin tăierea noadei gordiene, cum cerea încă din 1938 și istoricul geograf Voicu Ghizdavu, în *Dilema celor două Odesse*. Nu mai era timp de pierdut! Se putea trece peste tipíc și dogmă: era și cazul!... Cică nu se mai găseau moaște de sfânt și de martir! Păi, ăia care mureau în Războiul Sfânt, jertfindu-se pentru Țară și Rege, pentru un Neam nerecunoscător decât la care-i crește punctul de pensie prin compensarea indexării, ce morții noștri erau?... Golani? Huligani? Câini de eutanasiat? Nu, iubire! Erau exact ceea ce căutam noi acolo, niște sfinți și martiri, furnizori de moaște pentru antimise!

Să se fi prelevat oscioare de sfânt și de martir din gropile comune de producție enchevedistă, neamintite-n Vest nici pe Discovery, nici pe Paris One care-l prinzi doar în France, coane Ghi, iar semnătura episcopului locului... să se fi falsificat de către specialiștii hoți, și de cai, de la Balta sau de la Tiraspol!

– Iacă dar, că se putea, dragă Pizz, ca noi românii, care i-am creștinat odinioară pe ruși, care drept „mulțumită“ ni i-au slavizat pe frații noștri ucraineni și bieloruși, care apoi n-au luat atitudine contra împiedicării de către Armata 14 a căderii Zidului Prutului, nici contra ridicării unui zid suplimentar la Nistru, în detrimentul marii masse slave expuse mai chinezește asiatizării, vezi bine că se putea, și chiar s-a putut să ne reiterăm misiunea misionară și civilizatorie în Răsărit, de santinelă romană, invincibilă, cultă și iremediabil creștină, la scară geopolitică geologică, eurasiatică în sens românesc, planetară.

– Dar nu erau nici preoți suficienți, oftă Oreste Bogza preferând a se uita direct în zare, fără vreun binoclu ca Mareșalul și Regele în vizită pe front, filmați de Marius Ghizdavu, scăpat fără condamnări grație, se zice, lui însuși Cea, care începându-și cariera în armata restructurată de omul de radio Valter Roman, și de revoluția tehnico-științifică în cămașă de forță materialist dialectică, ar fi dat la topit, la căldura flăcării roșii, cantități mari de peliculă albă-neagră, în special pe probleme de nimicirea trecutului monarhicesc, având în vedere că de la Burebista la Zahei Avăcăressi, procedura de numire în capul statului, chiar și de străini, ar fi fost democrat-populară, cu sobor de preoți, pe Câmpul de la Direptate!

– Nu numai de antimise duceam lipsă, Virginia! șopti visător exilatul de la Sonnenheim, abia întors de la startul parizian al manifestărilor pacifiste pro-Saddam, cu elicopterul californian al nepotului Alex și al Juliei. Acești extremiști ai Isadorei, majoritatea internauți reperabili, probabil demult fișați și arhivați în bazele de date ale stabilității constituționale, sunt prea tineri să fi trăit, nu câte măgării ca mine, ci cât să se informeze cât de cât. Adevărul frontului nostru era că duceam lipsă nu de antimise, ci de tunuri antitanc, de propriile noastre blindate,

de conectică pentru transmisiuni și de batalioane (!) de preoți militari, extrem de solicitați atât pentru sfințirea, dacă mai era nevoie, a numeroșilor martiri pentru cauza civilizației Europene, cât și pentru *re-creștinarea slavilor*, după ce Troțki, Eisenstein, Ehrenburg, Mehlis, Timoșenko, Hrușciov, Jukov, Kamenev, Roller, Răutu, Chișinevschi și alți neruși l-au gonit pe Iisus Christos din biserici, ca să-l bage în loc pe pionierul Pavel Morozov, întru adorare de massă.

– Pe întreg întinsul imens al URSS, zău că Stalin nu mai lăsase în viață decât 313 preoți, din care numai 3.14 fără grade GPU pe sub sutane, adică 1%!

Teologul Damian, în *Fiica risipitoare*, carte fundamentală refuzată de toate editurile pentru mirificul ei messianism mântuitor nemângâietor, zice că fiind la Vorkuta, tot tăia lemne cu joagărul, în timp ce crivățul de Verhoiansk îndoia eucalipții de tundră de la Ekaterinburg, și toți posteau intens. Încât a avut vedenia mai întâi a unui pachebot cât trei Titanice, deci cât Gustlowul, intrând cu sirena înainte în portul Magadan, pentru a debarca deținuți și deținute și deținuței la romanticele mine de aur ale Kolîmei noastre, unde-n Infern era cald și bine.

Numai că toți acești mineri ieftini erau gata congelați, din nepotrivire termică între foaia de drum și condițiile climaterice, ca cum ai dormi în ger, pe fund metalic de carenă ruginită de navă flotă, ca la Periprava noastră!

Mai frumoasă fiind însă, ca subiect oscarizabil pentru un mosfilm sau de *instalație* la MOMA, pauza de la spectacolul unui tren cu vagoane de pietriș și criblură, kausefeuri basculante, plin de cadavre toate bărboase goale, congelate, preoți capturați, se pare că încă în plin război civil, pe care alți zekari i-au aruncat în niște mlaștini ale uitării, căci venind de la ger la cald, începuseră să protesteze olfactiv, ca orice stârv împuțit neîngropat, ca Merțalov în obrazul lui Hubig.

– Pe scurt, sintetiză pentru presă cu aerul ei de hienă procuror Agnieszka, nu există două Zenaide, întristată adunare ad-hoc, cum n-au fost, din întâmplare domesticite deoist, nici două Ioane, ci n-a fost eliberată la Sud de Poltava, din Gulagul literar-artistic, decât o singură Zenaidă, una și indivizibilă, fericită la început doar cu haiducul Iancu Noveanu, care a cedat-o din camaraderie și ideal teologului de ieri, de azi și de mâine Atanasie din Grant, când trebuia să se preoțească pe loc și, întrunind condițiile canonice, a și primit parohia Dalnik-Tatarka, juruindu-se a se ruga Domnului pentru toți decedații, răniții și dispăruții, inclusiv pentru krasnoarmeieții mânați la moarte din urmă, cu negrul Nagan în mână și cu nagaika, de oribilul politruc... iudeobolșevic imaginar, Sergiule!

– Făcându-se nuntă mare, ca a Căpitanului, dar la Novocerkask, completă Băluțeanu, martori fiind Korolenko și Lunacearski, iar nași prințul motan Mîțțkin și corpolenta Korobocika, gătită de Krupskaia cu ie și niște mărgele românești!

– Prostii! clătină din cap a scârbă coyotul Narcis Dabija, renunțând a mai preciza Agnieszkăi, ca simplu простой человек, ce e în creierii fasciști ai lui Tristan: o confuzie alcoolistă ce suda centrul religios românesc Lumina, din Kuban, de la Novorosiisk, cu portul de pe Nipru Cerkassî, unde barje românești și remorchere germane descărcau, din ordinul arhitectului Alfred Rosenberg și la

indicațiile titanului renascentist Marius Ghizdavu, materiale funerare extrase din dărâmăturile tuturor orașelor de la Răsărit de linia Stalin, în vederea construirii a două-trei uriașe cimitire didactice, unul la Курголово, Narva nord, lângă Sankt Leningrad, pentru 150 000-250 000 eroi cruciați, unde va fi pelerinaj baltic cu pachebotul Gustlow, iar altul între Moskau și Volgograd, la Суляевский, un megacimitir al Internaționalei Antibolșevice, reunindu-se însă cu tot respectul doliului și cadavre de marxiști de la *toate* semințiile europene sau nu, în plan la Miciurinsk, la apus de străvechiul Tambov, din câte știau alsacienii prizonieri malgré-nous din marele lagăr sovietic de tranzit spre Siblag de acolo, cu o capacitate de cel puțin 333 333 cruci de fier cu stea de rubin, ambii urbaniști funerari fiind de acord asupra principiilor de generare a acestor *adevărate* orașe ale morților eroi, inclusiv că mesajul pietrificat al Crucii va fi să te îndemne să-ți dai și tu viața pentru vreun Ideal ideologic, regim Alimentar sau norodul Ingrat!

– Români! aproape că scrisese romancierul Nicolae Filimon pe fântâna Mănăstirii ghizdaviene de la Miorcani, e timpul să vă deșteptați din letargia în care v-au aruncat regimul moliciunei și al egoismului! Ridicați monumente eroilor voștri! Venerați memoria lor, căci o nație care nu onoră pe eroii și făcătorii ei de bine nu va produce niciodată eroi!... Ci doar ciocoi, expirați sau noi.

– Având în vedere, clămpăni pe claviatura ei la dânsa-n jurnal badanta Agnieszka, faptul că multe din aceste pietre s-au extras din cimitire istorice ale *altor* popoare, mi-e că domnul Marius, Stăpânul meu, va trebui într-o zi să plătească scump sacrilegiul, dacă se va afla și dacă se va adeveri că el a ordonat!

– Nu va plăti nimic niciodată nikagda vreun ghiuj Ghizdav! oftă cu un scepticism ca când experiența democratică a României Regale ar fi nulă, Narcis Moga, străduindu-se a demasca naționalismul islamofob de o continuitate pogorând până la Ulea Spătarul, al iluștrilor săi vecini de moșie, reprezentați prin procură la Ziduri de abilul doctor Cezar Bogza, un eficient oportunist, cult, ocult, sexolog baron cameleon Napoleon, în stare de orice coaliții numai să câștige bătălia pentru investiția profitabilă județean, spre deosebire de Damian, teologul *Fiicei Risipitoare*, el știind că *secolul XXI va fi penal sau nu va fi deloc*, fără să fie și religios, deoarece nu mai dai de Dumnezeu nici la Paris, iar spre deprimarea filosofului *Marii Recuperări* Jenel, el știind că, și s-aduci rakeți, nu mai recuperezi, fraiere, ce-ai băgat de la Caritas în Bancorex; și, spre consternarea partenerilor săi, frații Ghizdavu, el bănuind că înfrângerea de la Stalingrad a fost definitivă, adică ne-a croit prin rusificare-bolșevizare-fesenizare o „popornație pe cale de dispariție“, prin împrăștiere, și prin tâmpire catalizată de Nesimțire, de non-fidbec, în sensul că ea nu va fi niciodată tare-n pib cât să dea și la cleptocrație plus xenocrație, și, dacă mai rămâne ceva, și la Luminarea Poporului.

– În gem, în dulceață, în vișinată, îl crezu marxist sau măcar un „saljuif de troțkist“ Agnieszka, parizian trăsnită de Sergiu din albastrul ochilor lui ca ai lu' eroul antisovietic pilot Stelian Dabija, ce obținuse peste 70 de victorii clare cu Messerschmittul său, arzând ca cu pliciul de muște biplanele sovietice Polikarpov

în Cetatea Sfântului Dimitrie cel Nou, Rostov-pe-Don, de se ruga înlăcrimat Stalin la Icoana Maicii Domnului din Smolensk, luată de Eisenstein pentru a-i monta irigator de lacrimi, ca să se râză de Sacru *der östliche Untermensch*, în general omenirea, chit că *ficken ist gesund*, nepunându-și decât întrebări puerile, la care poate da răspunsuri cretine, criminale, ca dealtfel orice decizii fără niciun fel de studii de impact, tipic totalitare, ultrasubiective, ușor de lăudat savant!

– Chestionar cum ar fi dac-a rămas Emil Cioran bun român, chiar simulând căința? tatonă Vip ca-n ruinele Kievului troica Kii, Sciok și Horiv, pe ceața încă neridicată de pe Nipru, nunta Noveanului cu Zenaida ținându-se la Novocerkask pe Donul cel liniștit, fiindcă mireasa, dacă nu va pieri într-un Osobîi lagher jen izmennikov rodinî, ca nevastă de trădător de patrie, va fi totuși capturată de megieși la București-pe-Nipru, în iarmaroc, întârziată stupid în recuperarea unui jurnal Anaïs Nin de deportată la Novokuzneţk și suită din camionul american direct în ștreang, să n-aibă timp să anticipeze că tineretul educat mancurt incult nu *servește* nici măcar bestselleruri cu îndulcitori naturali, bio, fără gluten.

Auzind legănatul cuvânt *ștreang*, tânărul Narcis demară să se râdă ca un raton și povesti Agnieszkăi de Krécy cum nu avea el momentan bani de un litigiu moșieresc cu *naționaliștii* săi vecini, să pună presa să exercite presiuni asupra justiției, după ce concurența dăduse șpagă mai convingătoare. Și a chemat televiziunile prietene, declarând c-a sesizat Oficiul pentru Protecția Consumatorului cum că a vrut să-și ia zilele, de răul Ghizdavilor, reprezentați imobiliar de vistavoiul lor, ex-doctorul de femei Cezar Bogza, și a eșuat dintr-un motiv care nu ținea de etichetă sau prospect cu instrucțiunile de folosire: pur și simplu frânghia esențială nu și-a făcut datoria, ratându-se auto-eutanasierea!

– He-he! râse cu poftă batjocoritor și extremistul webar Oreste Bogza, iritând atenția slujnicuței poloneze. Poate c-ai folosit *săpun evreiesc* și de-aia!

Era mai mult expresionism decât putea îndura Marius Ghizdavu al Clarei, ca spărtură între generații. Întâlnise des, pe netul primitiv, teribile stupidități antisemite, o nadă la care bibanii tineri mușcau inertic și se hlizeau reflex, fără să gândească. Deși înțelegea „cum este posibil“, pentru că VĂZUSE la Kiev, din dosul unei perdele, convoiul ducându-se *firesc*, o-me-nește, spre râpile rușinii speciei noastre și înghețase constatând asemănarea cu o coloană de medchenițe conduse de educatoare-n excursie la marginea orașului.

Încercase și să discute cu proto-cărturarii Orestel Bogza, Alin Vișan și Tristan Băluțeanu altă dată, chiar la Ziduri, când sagacele și miștocarul playboy internaut fiu de ginecolog descoperise în *Ziarul Poporului* din 23 februarie 2003 (nr. 45) la rubrica hm! *Comemorări* următoarea cumplită statistică:

– În 1939 pe planetă trăiau 16.723.800 de evrei, dintre care 9.479.200 în Europa. Dintre evreii europeni, 7.950.000 trăiau în Europa de Est. Șase milioane de evrei europeni nu mai există. Astfel, 36% din totalul evreilor de pe pământ, 64% din evreii europeni sau 75% din grupul de evrei est-europeni au fost uciși de germani și de mercenari aflați în slujba germanilor. Dacă războiul s-ar mai fi

prelungit cu încă un an, probabil că în Europa n-ar mai fi rămas nici măcar un singur evreu în viață. Dacă trupurile celor uciși ar fi așezate unul în spatele altuia, într-un șir indian, acest șir de schelete s-ar întinde de la New York până la San Francisco (...). Dintre cele șase milioane de oameni uciși, niciunul nu va mai fi trezit la viață. Însă poate că omul este în stare să învețe din experiență.
(Max Weinreich – *Contribuția intelectualilor la crimele Germaniei împotriva evreilor*, Editura Polirom, Iași, 2000, p. 221-222)

Și, spre consternarea mult mai vârstnicului, tânărul Tristan izbucnise într-un râs cu lacrimi, molipsitor – zombies! calaveras! – doar pentru că formularea concretizării ca-n *Ciuma* lui Camus a abstractului enunț statistic suna așa:

– Dacă trupurile celor uciși ar fi așezate unul în spatele altuia într-un șir indian, acest șir de schelete s-ar întinde de la New York până la San Francisco și înapoi și de la New York până la Chicago.

– Dumneata, adăugase cu impertinență internautul ce epitomiza o nouă generație, caare nu numai că nu reșpecta bătrânețea, și nici n-avea de ce într-o țară ce-o moștenea atât de *înapoiată*, dar nu observa din instinct postmodern nicio normă, nici măcar pe-a cozii, invariabil încercând, mai întâi, dacă fraierii „îi permite *să (s-o) ia* prin față“, inclusiv în trafic, făcând pe inspectorul sau pe bogătanul, ceea ce și era fără să fie din părinți cominterniști, dumneata, maestre, care ești un caricaturist desăvârșit, bun să reprezinți România la UNESCO în locul ininteligibilului de către gloată, expiratului ăluia, de-ar fi să te comenteze, poți să transcodezi plastic șirul ăsta indian de șase milioane de schelete fără a dezlănțui, tocmai prin puterea hiperbolică a numărului, un râs rabelaisian?

– Nu pot, poate că a răspuns nefericitul Marius, căci de mult cu Clara Honig ajunsese la concluzia că despre ororile secolului nu se poate vorbi oricui, nici măcar diplomectualilor, zappează, nu servește, e ca sarea amară, zice *da' mie nu-mi place de-astea*, nici Cotul Donului, nici Transnistria, ci numai persoanelor ultrasensibile, poate specialiștilor cu vocație, care au aplecare să se documenteze despre *cum a fost*, abia după 500-700 de cărți cam cât *Mitul Secolului XX*, a superiorului său german în administrarea spirituală a Galiției Mari, spânzuratul Alfred Rosenberg din Tallinul nostru, fundat de teutonul bârsano-bănățean Toma Nour, dobândindu-se discernământul de azur de a deosebi posibilul de probabil. În orice caz, Marius l-a trimis pe Tristan cu grup cu tot la un cimitir evreiesc, de pe Șoseaua Giurgiului și a lui Mihai Viteazul, să vadă un altar pentru *Struma*, un altul pentru săpunul amintit în bancuri abjecte pe netul primitiv și niște monumente funerare evreiești de la Odessa, aduse de meșterii germani pentru a pava acele *autostrăzi* ce ar fi civilizat Răsăritul (dar n-a fost să le avem!), grăbindu-i zămislirea și parturiția unui Lincoln, din Hi și Liubașa lui Ehrenburg, din Stalin și Elvirița noastră, deși el întreba mereu ostentativ pe Roosevelt dacă nu mușcă, ghicind cu instinctul lui de rus strategia americanului de a trece de la caterinca pe seama lui W. C., pus la coadă la Elvira, direct la deposedarea concurentului de Sistemul Colonial, la o nouă ordine internațională bazată pe

pobeda unui totalitarism muncitoresc asupra celuilalt.

Draci! Grupul *Place de Fürstenberg* (Oreste, Alin și Tristan) nu se obosi să se deplaseze, nici să citească din Raul Hilberg-ul recomandat de Marius, ci veni cu o broșură de Roger Garaudy sau de alt sputnik sovietic ce-și găsise cu ocheanul, pesemne pe marea petrodolarilor, oricum alte flamuri, unde *scria* că e dovedită „minciuna săpunului", ba mai rău încă, Oreste luă din noua bibliotecă de la Ziduri, unde tac-su primea mai multe cărți și periodice decât aia Națională cu sediu incert, ca să reînnoade Istoria cu a României Regale Mari însăilate la Barbut 1918 fără ca idealiștii luptători naționali să „realizeze" că Timpul o fătat un *ridiculus mus*, un stat ce chipurile va trăi în postromânism o *criză de legitimare* în UE, spre deosebire de spurcata Austrie, care se baza habsburgic pe demolarea ceaușistă a altarelor Neamului în Ardeal, și veni la Marius tot cu rechizitoriul la adresa intelectualității germane întocmit de Max Weinreich, jubilând că nota 473 seamănă leit cu știrile tembeliziunilor și tembeliziarelor de pe meleag la noi:

– Cf. *New York Herald Tribune* din 9 decembrie 1945: „NAZIȘTII FOLOSEAU TRUPURI UMANE PENTRU SĂPUN. Varșovia, 8 decembrie (AP): Colonelul Edward J. York din San Antonio, Texas, a descris astăzi un lagăr de concentrare german, pe care l-a văzut în centrul orașului Gdańsk (Danzig) și unde naziștii fabricau săpun din trupuri umane. York a declarat că într-un corp de clădiri, în spatele unor ziduri de cărămidă înalte de cinci picioare (aproximativ 1,7 metri), erau amplasate șiruri lungi de căzi din aluminiu care conțineau aproximativ 1.500 de litri de lichid ținut sub presiune, la abur. El a mai spus că pe pereți, lângă fiecare cuptor, se găseau rețete în limba germană, care explicau ce părți din trupul uman trebuiau fierte și cum se extrag grăsimile pentru producția de săpun. El a susținut că unele dintre căzi încă mai conțineau torsuri, brațe și picioare. York a mai afirmat că anchetatorii polonezi au reperat autorii rețetei de obținere a săpunului și a altor produse din trupuri umane. Ea a fost concepută de doi doctori germani."

Pentru Oreste Bogza, totul în contextul că tocmai se dăduse pe Discovery la Secolul Oamenilor, o emisiune documentând despre rolul serialelor în tranchilizarea gloatei, din Japonia micuței Oshini și India Ramayanei electorale până-n Brazilia musulmană a veterinarei italiene inclonabile *Jade* și în „Texasul reprezentat la noi la Sala Dalles", unde au murit revoluționarii *ăia*, într-o poză kilometrică sus pe librărie, de honourable J. R., actor Larry Hagman, reclamând publicitar pentru Lukoil, spre indignarea rusofobă a acelor disidenți pe care căderea comunismului în capitalism i-a debusolat, prezent săptămânal în Dallas, ca și cum pentru asta s-ar fi murit la Baricadă, pentru ca România să fie ca o punte între interesul american și RO-Rusia nici măcar a Țarului Carolu Lambrinov, pregătit în august 1918 la Odessa de geopoliticianul eurasianolog V. Ghizdavu.

– Și de ce, mă Oreste, bălmăji el pe un ton trist de eremit, nu ca Ioil Borgiah Alexandrinul, crezi tu că un colonel texan din San Antonio este necreditabil într-un adevăr ce poate deveni definitoriu pentru specie, pentru homosap?...

În loc să-l călăuzească el pe tânăr, uite că-l agresa utecistul ăsta, silindu-l să se târască ideologic în coada unor curente negaționiste de care încă nici n-auzise, deși toată viața luptase cu Cenzura bibliotecilor, să fie cât de cât informat!

Se clătină de parcă ar fi fost upercutat de un boxer veritabil, al Spiritului, și ar fi zărit de la Pribegi, de pe mamelonul desemnat prin Cota 476, o coloană de girofaruri, landrovere, gipuri și safarii, cățărându-se pe Muntele Conic, întru o reculegere la Schitul Hoitarului cu televiziuni pentru țară. De după geamurile afumate, contese cu Bubikopf coafat drăgălaș la Milano îl priveau disprețuitor, ca puiul de activist, securist, gestionar sau ideolog pe puiul de amărât deținut politic, când are și el atitudini mai civice, în țara asta incultă, lașă, împuțită și ieftină.

Se temea prin toți porii de jocul Eriniilor: Alecto, Megaera și Tisiphone, pe care le desenase și răzdesenase începând de la **2 iunie 1973**, când a început din senin să-și reamintească Războiul Sfânt deja clasificat, uitat cu tot cu grelele sale consecințe, și să răscolească bibliotecile, cu intenția de a nu pierde zorii fluxului de literatură revanșardă și disidentă penetrând Cenzura, rezultatul fiind că de atâtea variațiuni pe tema aripilor victorioase și a șerpilor din plete, a ajuns, cam când Cea demola Uranusul cu multe picături de sânge, tăind Magnolia, să viseze că face sex, sub ea, cu toate trei fiarele, Tisiphone fiind principala, profețind că un Monument al Răzbunării se va ridica cândva, la libertate, o Victorie Samotrake în chiar Piața Constituției iorgovane de mai târziu, numa' din averi confiscate!

Morcovul cu care lucrase Marius, – el involuntar, iar Oreste, nu voluntar chiar ca Arsène-Séraphin Boisson, fotograf Waffen SS, și ca Omul Reichului, antropologul Wafffen SS Adolf Reichmann, care colecta *capete de iudeobolșevici* în casete speciale, pentru... studii antropologice rasiste – era un morcov tare eficient, asemănător unei manivele ce rotite în fundul robului provoca ejacularea instant a spermei necesare experimentelor naziste ale medicilor imposibilului.

De două ori plânsese ultrasensibilul Marius sfâșietor, deznădăjduit și singur. La 1 Decembrie 1942, aniversar la Stalingrad, când înțelesese că-i vorba de o <u>încercuire</u> serioasă, și că cea mai bună strategie, să scape pentru a relua cu intensitate Van Gogh Michelangelo Marea Recuperare de la Lemberg, capitala spirituală a Galiției Mari, e să se aciueze pe lângă vreun aerodrom, la Gumrak sau la Pitomnik, și că *atât a fost să fie*, doar până-n Volga și până-n Marea Caspică, de lapislazuli *Reichul nostru*, conturat de Regele Mihai Întâi Viteazul ca poruncă din străbuni pentru junimea de mâine, ca să știe până unde se întinde „dreptul nostru“ și să-l recucerească prin mijloace postmoderne, bazate pe zâmbet și pe corupție, adică pe investiții profitabile de-ale securiștilor capitaliști patrioți oligarhi dacoromani. Restul, cum că statul român e în primejdia trecătoare a bolșevizării mancurtizării, după ce contase în **Războiul Sfânt** pe un scenariu că Hi bate pe Stalin, iar Roosevelt pe Hi, asigurându-se aidoma lui 1918, lățirea României Regale în vidul de putere, poate până la baltici și la ceceni, îl interesa foarte puțin, deoarece *știa* că atât geniul la purtător, cât și geniul popoarelor, este <u>predestinat</u> și că de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere, și vițăvercea.

Iar a doua oară plânsese sfâșietor și deznădăjduit și singur la 1 Decembrie 1992 fesenist cadrilater roșu, când de abia se instalase nu la Balcic, ci la Basel și la Sonnenheim, în Alsacia noastră, după ce, cum se exprima Noveanu Damian, *bolșevicul meu popor* votase penal ostentativ antimonarhic hoții, optând pentru emanații domnului Iliescu, scuipând rusește peste semnalul american disperat cu retragerea clauzei națiunii celei mai favorizate și asigurându-și pe vecie lanterna roșie, în clasamentul fotbalistic al integrării euroatlantice a plozilor cleptocrației și xenocrației, ceea ce teoretic nici în pix nu-l mai durea, cum declară el însuși, în scandaloasele convorbiri cu Isadora Morgenstern, *Ich bin ein Elsasser*, traduse de Alin Vișan drept *Sunt un lupoi alsacian, cu guler negru și cu ochii de cafea*, așa că bocise pe un temei abstract, zău că unul metafizic, mai aproape de subiect totuși decât obiect, aș zice că de Subiectul însuși, pe care l-a căutat ca pe dracu, la Paris, în Reich și în Galiția Mare, în URSS și la Egipet, la Cy-Borgiah, anume dilema dacă e sau nu homosapul suport trainic Conștiinței, în *această* Biosee chioară, a *acestui* Univers ratat, sau trebuie înlocuit, de pe acum, cu huboței.

El nu-și bătuse capul, ca multisecularul bibliotecar alexandrin Ioil Borgiah, să compileze, cam 14, respectiv 16 tomuri de 400-500 pagini, CRIMELE OMULUI. Găsise însă unele nestemate otrăvite, la care ținea, iar la 1 Decembrie 1992, despachetând cu Dorothea și Agnieszka biblioteca abia sosită cu un TIR din țara pierdută, dădu peste un prea util tineretului *Opus*, de difuzat în limbile universale, anume *Limbajul morții,* al fostului Häftling nr. 112398, Oliver Lustig, Editura Alex, București 1990, doar frunzărit, în torentul de restituiri de memorii captivante din Romlag al postceaușismului editorial, neputând avea prioritate, la un veteran de Război Sfânt, lamentația unui biet evreu, trimis la Auschwitz nu de jandarmul român bun la suflet, ci de cel rău, horthist.

Puse cartea deoparte și o deschise abia în insomnia nocturnă, *singur* și *Homo solus* gata de acele manifestări penibile ce geniul nu și le poate îngădui decât ca celibatar, precum Michelangelo, Beethoven, Eminescu, Van Gogh...

Deci citi ticăit dar cu nesațiu până la itemul *Ermorden* (A ucide).

– În lagărele de concentrare, SS-iștii au ucis mii, zeci de mii, sute de mii, milioane de *Häftling*-i (zekari). Dar dimensiunile crescânde ale asasinatelor nu i-au satisfăcut. Blazați, plictisiți de asasinarea individuală și în masă a milioanelor de oameni nevinovați, ei ar fi vrut să ucidă viața însăși, să n-o lase să se mai nască. Și au început să ucidă, fără excepție, toate deținutele gravide.

– În unele lagăre, în care era nevoie acută de brațe de muncă, s-au admis avorturile, fetușii fiind arși în cazanele caloriferelor...

– În lagărele mai mici, în care nu se puteau practica avorturile, noii-născuți erau sugrumați, striviți ori înecați în prezența mamelor.

– La *Ravensbrück* (cel mai mare lagăr de concentrare pentru femei) SS-iștii au găsit, în sfârșit, metoda care să le dea senzația că sunt în stare să oprească viața, s-o ucidă.

Deportatelor care trebuiau să nască
Li se legau strâns picioarele,
Apoi erau aruncate în colțul barăcii
Și lăsate să moară în chinuri groaznice.

Deci un plâns sfâșietor și deznădăjduit și singur, nu de câine care nu mai are stăpân, ci de om care s-a înstrăinat de specia sa, un plâns neauzit de nimeni, care nu se mai sfârșea.

Pe această paralizantă uimire de artist sensibil, despre cât de drăcește de simplu se poate înfăptui răul suprem, artistul zăbovind până la o apropiere de gravura faimoasei sculptorițe de la Königsberg, Käthe Kollwitz, al cărei pacifism era deasupra oricărei suspiciuni privind autenticitatea refuzului, deoarece își pierduse un fiu în Războiul Expresionist, Peter, între variațiunile ghizdaviene Clara Honig descoperind argumente pentru acea teză asupra căreia ambii erau de acord, cum că există dezastre, după care nu se mai poate vindeca nimic, care nu trebuia să fie lăsate se întâmple, inclasificabile și inabordabile *artistic*.

Greu de interpretat, greu, însă mai cumplit încă, INADMISIBILĂ fiind imaginea röntgenizată a unei doamne însărcinate, ale cărei picioare s-au legat cu un ștreang (Murocika, Zenaida, se pare că și Elvira Focșăneanu) pentru ca să nu nască un soldățel gata dotat în uter cu de toate: căscuță de oțel, cizmulițe, pafta...

– Homosapul se naște fiară, mormăi Ioil Borgiah, și dacă nu-i dai cultură, fiară rămâne. Deocamdată. Azi. Mâine îi injectezi etică artificială, cu magneziu.

Și acu-i vine haterul trollul ăsta, Tristan Orestel, cu morcovul suspiciunii, că așa cum chestiunea săpunului e probabil o informație texană, maestre, cine știe dacă nu cumva și scena de la Ravensbrück, despre care nu-ți amintești să fi citit ceva prin 1979 în mărturia Germaine Tillion, ar putea fi scoasă din burtă!

– La Ravensbrück, se puse Alin Vișan pe frunzărit, execuțiile nu erau publice, bolnavii din „transporturile negre“ erau considerați plecați în lagăre de convalescență, și când erau omorâți la fața locului, aceasta se făcea discret, ferit de mulțime. Cei care vroiau să ignore cu adevărat realitatea puteau la o adică, să reușească s-o facă, cel puțin în parte. Aceasta era majoritatea.

La Auschwitz, unde realitatea se impunea creierelor celor mai puțin capabile s-o suporte, fără să le permită să-și închipuie altceva, unde execuțiile publice, asasinatele în masă aveau loc în văzul tuturor, acest șoc psihic era atât de violent, încât era suficient pentru a ucide. Una din tovarășele mele, care a fost medic la Revierul Auschwitzului, îmi spunea că adeseori, la apel, unele femei se lungeau pe jos. (...) După câteva zile, mureau, fără să fi avut vreo boală șl fără să fi fost vorba, nici pe departe, de epuizare.

Așa ar fi trebuit să se întindă pe jos și să sfârșească el însuși, pentru că orice efort al Artistului de a spune adevăruri gingașe poate fi ridiculizat copios pe Social Media de primul troll, din convingere, din simbrie sau din răutate naturală.

Dealtfel, în ziua de azi, dacă întâlnești ca influencer o persoană de care n-

ai auzit, primul gând care-ți vine în minte este evaluarea că dihania asta nepromovată trebuie să fie o repetentă mai proastă/ fraieră decât mine!

Asta și pentru că Ireparabilul s-a produs, iar despre Neomenesc nici nu se poate vorbi. Dacă ai cu cine. Iar Facebookul este o școală a negaționismului pentru orice! Îți vin unii cu obiecții și dacă postezi că sala de așteptare a dispensarului ar trebui igienizată! Mai rău va fi însă când nu vor mai fi reacții nici măcar la tragedii cumplite, la știri cu turista americană sau austriacă, gravidă, sfâșiată de urs sau cu parastasul bancherului japonez mâncat de maidanezi.

Paradoxal, *și în Crimele Omului, a crede, a accepta și a asuma, ține de har*! Nu orice făptuitor e capabil de căință, cum nu toți martorii se revoltă.

Cu cerneală de tinetă, Raul Lecca a scris pe zid la Pitești că omul este o funcție definită pe un domeniu foarte restrâns, acela al Prosperității.

– Ce s-ar face miștocarul ăsta, Oreste Bogza, fără miliardele lui tac-su, începute mai degrabă ca doctor de avorturi decât, decât ca unul de nașteri, la risipita maternitate brâncovenească?

– Ar duce-o tot așa de bine, ca șmecher în raport cu fraierii! La război, ar fi lângă Oscărel Hubig, lângă Boisson (fotograful de spânzurați, de la Gleiwitz la Odessa, la Rostov, la Kalaci-na-Donu și retur, Lidice, Oradour-sur-Glane, după ce – firește – a schimbat ca Von Paulus tabăra, anticipând redegismul!) și lângă vânătorul de capete pentru cercetări științifice, Adolf Reichmann, primul de la care am auzit că după părerea SS-iștilor, Damiane, în lagăre... nu existau *oameni*!

– Fiți convinși în primul rând, ne lămuri cu un zâmbet superior didactic șeful de birou, că în lagăre nimeni nu este internat degeaba; cei internați fac parte din drojdia societății, sunt criminali, ființe anormale. Nu există o dovadă mai vie a realităților legilor ereditare și rasiale decât un lagăr de concentrare. Găsim acolo hidrocefali, oameni care te privesc chiorâș, indivizi diformi, semievrei, un număr considerabil de persoane inferioare din punct de vedere rasial (...). În ansamblu, educarea este făcută prin ordinea care domnește acolo, dar niciodată prin învățarea vreunei concepții oarecare despre lume, căci acești internați au în majoritatea lor un suflet de sclav, iar printre ei sunt foarte puțini care posedă un caracter adevărat.

– Nu aveam în acest 1937 decât 25 de ani și mă pregăteam la Sorbona într-o penitenciaristică *bazată pe iluminism cu forța*, Agnieszka, pe vizite obligatorii și gratuite la Muzeu, cu familia, pe asigurarea de către orice patron a unei ore pe zi pentru lectură sau muzică de calitate. Dar cât m-a înfiorat acest discurs adresat politrucilor Wehrmachtului, ridicându-le problema perfecționării și intensificării învățământului politic, pe măsură ce se adâncește *lupta de rasă* dintre rase!

– Când Himmler mi-a apărut deodată în față, râse contele Bernadotte, vicepreședinte al Crucii Roșii suedeze, Crucea Roșie nereușind a inspecta lagărele naziste mai serios decât reporterii intelectualității occidentale Gulagul, *călăuziți* prin URSS, de unde și *principiul acribiei borgiece dure* în inventarierea Crimelor Omului, cum că acolo unde e tiranie și lipsește transparența, *ORICE*

mărturie trebuie tratată ca veridică, lăsându-li-se cekiștilor plăcerea de a dezminți, ceea ce puținii oameni care citesc cărți chiar fac din instinct, intuind că aceasta este o armă, imposibilitatea „Celui Mai Iubit Fiu al Poporului“ de a se apăra de un rechizitoriu a cărui retorică se umflă cifric din *plauzibil*, – când Himmler mi-a apărut deodată în față cu ochelarii cu rame de corn, în uniforma verde a SS-ului, fără nicio decorație, părea la prima vedere un neînsemnat funcționar. Dacă l-ați fi întâlnit pe stradă, nu i-ați fi dat nicio atenție! Chiorilor! Semievreilor! Hidrocefalilor! Avea mâini mici, fine, sensibile, și am observat manichiura îngrijită. Să-mi moară toată familia dacă mint: n-am găsit în el nimic diabolic și nu m-a neliniștit cu nimic asprimea glacială a privirii sale!

– Ceea ce m-a impresionat profund, își notă la Kirchhorst în 23 mai 1945 Ernst Junger, iradiat de atâtea sinucideri naziste ce consolau pe Clara Honig cum că cel ce ordonă masacre *disprețuiește chiar propria-i viață* (fiindcă citind la plesneală, fără liste de cărți bune, n-a știut ce să facă din ea!), a fost felul său de-a fi un *burghez oarecare*. Suntem înclinați să credem că un om ce pune la cale uciderea a mii de semeni de-ai lui, trebuie să se deosebească profund de toți ceilalți, că este învăluit de o aură înfricoșătoare, de o strălucire luciferică. În locul acestora, întâlnești o figură pe care o poți vedea în orice oraș mare, când cauți o cameră mobilată și-ți deschide ușa un inspector pensionat înainte de vreme.

În asta se reflectă clar, pe de altă parte, măsura în care Răul a pătruns în instituțiile noastre: progresul abstractizării. În spatele oricărui nevinovat ghișeu își poate face apariția călăul nostru. Astăzi, el ne poate înmâna o scrisoare recomandată, mâine, sentința de moarte. Astăzi, ne perforează biletul de tramvai, mâine ceafa Și oricare din treburi o execută cu aceeași pedanterie, cu aceeași conștiinciozitate. Cel ce nu vede acestea pe peroanele gărilor sau în *keep smilling*-ul vânzătoarelor încă nehubotițe, trece ca un daltonist prin lumea asta, care are nu numai perioade și zone înfiorătoare, ci în însăși esența ei este înfiorătoare.

– Ideea că milioane de oameni, reveni el în tăcerea celor ce meditau nervoși, au trebuit să piară numai pentru că Herr Himmler a apăsat pe manivela mașinii de distrugere, ține de iluzionismul optic! Și de zona de confort spiritual.

– Ține de morții mă-tii! îl bruscă urât, cu ură, Clarisse. Fir-ai al dracu' cu sufletul tău!

3

– Există o mare varietate, obiectă călugărița californiană Emily, a lui Alex Ghizdavu și a Juliei, în fiecare subclasă de proceduri care debușează energic în deviaționism, revizionism, ba chiar și în cel mai deșănțat negaționism!

A susține că Shoah ține de hidoșenia epocii și a face tu pe eroul creștin cum că-ți asumi... crimele Omului, așa în abstract, nu-s decât tertipuri care îndepărtează cercetările de adevărații vinovați: germanii, austriecii și aliații lor,

care au luptat împreună cu ei împotriva coaliției noastre antihitleriste!

– Ca să nu mai subliniez, completă Niel/ Nilă plimbându-se cu bicla între Alamo Oaks și Mount Diablo, că dintr-o asemenea perspectivă, crimelor nemților și „ale celor mai mari ucigași de evrei după ei, românii“, ne apar în bulă deja cu circumstanțe atenuante, cu aserțiuni cum că... oricum trăim timpuri criminale! Adică ce treabă am eu, mă, cu o bestie X sau Y care comite un viol la antipozi? Pitecantropul ăla este omul în general, un om, un general, nu cineva cu ID clar.

– În nedemocrata Românie Regală Mare, silabisi cu greu Gobind în românește, teroarea a atins praguri insuportabile încă din 1938!

– Prin implementarea legislației antisemite de către guvernul Goga-Cuza!! preîntâmpină apăsat cineastul Răzvan Hristevescu ironia profului marxist-ceaușist Tristan Băluțeanu, cum că antisemitismul a devenit pe web o noțiune atât de elastică azi încât, la noi, persecuțiile s-ar părea c-au început înainte de 1400, cert sub întemeietorul legendar al Capitalei, voievodul Vlad Țepeș Ciobanul!

Iar umbrele Marius și Clara își dădeau ghionturi ca niște ado în Muzeul Memorial, complici la construcția discutabilei injurii că omul noului mileniu este incapabil de Milă medievală, dincolo de bunul simț: gesturile *turistice* de la Auschwitz, condoleanțele pentru WTC țin de superficiala politețe, în adânc scormonind sufletele juvenile, dai de oareșicare sfială dezamăgire că oroarea *trăită* e... inferioară standardelor emo de pe media sau de la niște Joace în care inginerii de emoții mizează pe praguri foaaarte înalte ale oribilului violent! Și mai constați, de ce nu, cam multicică satisfacție cinică la violarea, cu un simplu avion deturnat, a invulnerabilității Pentagonului, Americii! Totuși, ei nu găsiră în *Forward*, pentru 26 noiembrie 1999, numai din tastatură, titlul de presă fesenistă de piață, subliniat de Norman G. Finkelstein în *Industria Holocaustului*:

– Israeli Teens Frolic with Strippers After Auschwitz Visit! Niște tinere israeliene s-au pupat pe pupătoare cu stripperi români după vizita la Auschwitz, traduse cu adaptări vesele agitatul Alin Vișan, nesocotind sugestia lui Orestel că, băi Aline, dă un efect mai percutant să zici că... *Sigmund Freud s-a autosesizat,* stimulând tu eliberarea de emoții dezagreabile și propunând un prim pas spre o „reconciliere“, după paradigma rezistentă franco-germană. Tout passe, totul se uită, asta scrie pe orice colivă!... E un citat din Popa Sică de la Ziduri.

– Despre Kolîma, Auschwitz, Hiroshima și Pitești, murmură Clara Honig, nu se poate *cânta* lălăind pe nas. Astfel de subiecte din clasa *the inexpressible* nu trebuiau să fie! Nici măcar în imaginație... Nu toate crimele se pot pedepsi.

Și izbucni în râs de zăludă, pe fundal sonor Penderecki, ca și cum ar fi descoperit sub grimasele senectuții că stripperii erau Marius Ghizdavu, Atanasie Damian, Horea Bratu, Iancu Noveanu și chiar universitarul năist Doru Băluțeanu, care avusese o conduită „exemplară“, pe un șantier sovromic, când a izbucnit războiul popular din munți, ca și atâta cât a stat nițeluș în Romlag, fiind sincer cu Organele, chiar turnător util, prolific, plus că s-a delimitat ca publicist de asasinatele din noiembrie 1940 și ianuarie 1941, atribuindu-le dealtfel în 1991

exclusiv agenților... Cominternului, infiltrați în rândurile simiene împerecheați cu spioni britanici, încât explicația lămuritorilor profesioniști privind măcelul de la Revoluțiune se poate adapta, economisind gândirea gloatei: *voi ați tras în voi!* Cu mențiunea lui Tabarcea că numărul morților, răniților și dispăruților la Rebeliune a fost de zece ori mai mic!... Dar câtă bagatelă în atâta presă, fraților!

– Și ce dacă! uimi Sergiu pe Isadora noastră, convingând-o definitiv că e om serios, *în stare de orice* pentru *a da* la copilașii virtuali, viitori din prietenia lor cu sexul neprotejat. Vezi tu, iubito, eu mi-s june, vin la spartul târgului, precum în WW2 Germany, Italy și colonia România secolului XX, la împărțirea imperialistă a Lumii. Sunt grăbit. Și vorba mamii: am trei licențe! M-am canonit cu ele și m-a costat, cum pe Goethe pungi de aur consistența panseurilor sale, în faza lui terminală de la Weimar. Nu se poate să nu ajung ministru ambasador de stat al comisiei parlamentare Z și să nu mediez despăgubiri satelite la eventualele scuze istorice, de la 20 de miliarde euro în sus! Cu o singură condiție, iubire!

– Ca euroatlanticii să șmotruiască RO-șpagocrația, ghici clavecinista, până s-ar slobozi tumultuos forțele economiei de piață și s-ar ajunge la un pib fabulos, încât ce n-a fost să fie la Lemberg în 1935, Marea Recuperare, să se demareze studiul de fezabilitate pentru Colonia artistică Ziduri-Pribegi-Valea Ursului!

– Cu condiția, își sublinie pe sub mustață întâietatea masculul prim-ministru, ca să mi se vireze și mie, deci și ție, evident că la voi la Basel, la Banca Schlauberger, un comisionaș acolo-șa, o... modestă *atenție* de vreo 10-12%! Că doar *oameni* suntem, nu? Și la câte tentații sunt pe-acest Pământ incompatibil cu o viață atât de scurtă, eu nu m-aș simți *om* decât de la două-trei miliarde-n contuleț în sus, Isauro-Isauro, vorba lu' mama de te-a-ndrăgit ca și sclavă! Ce zici, iubire? Ți-ar strica, oare, să te simți puțin aristocrată? Lasă tu frica de Dumnezeu, că și el și-a tras vreo pensie specială! *Totul e negociabil*. Ia aminte, pe un comision similar, nu doar Székelyföld vând, ci și fâșia Partium dau, și nu doar Timișoara, Aradul, Oradea, Baia Mare, ci și Clujul... Dacă se merită! N-am nicio jenă...

– Complimente lu' mă-ta! Cu mine nu faci glume de-astea perverse, că nu-ți ține! se încheia caseta acestei ilegale înregistrări ce agravase greaua mizantropie a Ghizdavului târziu, tot luptător național, eumenidele agresându-l în trei momente, nu dintre cele mai fericite, ale pustiei sale vieți de artist temător să nu legitimeze epoca, să nu se scrie despre el că uite, dragă Feodor Kuzmici, ce *mari minuni* pot înfăptui ciolovecii, chiar sub Dej, Cea sau Yl, dacă artiștii slujesc trendurile pozitive, ale poporului, și emanația lor, partidul dominant, fesenist...

De trei ori drumul ființării devenise-n subiectivitate aici-șa, *in Paradisum*, strâmt cât Pasajul Majestic, când ne fugăreau scutierii în tragica bătălie din 13 iunie 1990 de la Căminul Artei. Și artistului i se păruse că o înjghebelire omenească sfidătoare, până-n norii cadaverici ai cerului furtunos, i se năruia în urmă, gata a-l înghiți înecăciosul tsunami de moloz și de pulberi cu bine-cunoscut iz amoniac pișicher, de demolări ceaușiste, doar că enormele caroserii printre care se strecura nu mai erau în exclusivitate de Dacia 1100 sau 1300...

După șocantul plâns din 1 Decembrie 1942 încercuit, Marius nu trăsese nicio concluzie de natură Urlet a-i amăărâi idealurile lui pronunțat antitotalitare.

– Da, Otto, mortule, zbierase scoțând capul din burta lipițanului bârlog, ce-o să fie? Ninge la Stalingrad. Ideal era ca nazismul să răpună bolșevismul, pentru a fi la rându-i prăvălit de Lincoln. Ce s-o schimbat? Nimic. Răpune Stalin pe Hi, pentru a fi *cândva* răsturnat de euroatlantici. Vax! Nu mai luăm, întâi, Basarabia și Bucovina înapoi, luăm Ardealul și Balcicul. Totul depinde de viscol și de generațiunile care sosesc pe front direct din vulvele mumelor lor: vor cinsti ele marea jertfă a Războiului Sfânt, ori, ca niște stârpituri ce mai bine avort, s-or crampona de șoapta dușmanului, cum că, în 26 iunie 1940, nici măcar așteptând previzibilul Ultimatum, atunci să fi pornit noi la luptă didactică, unul contra treizeci, de compensare a neștiinței occidentale că Basarabia și Bucovina sunt ale noastre, cu marele Gau al Khaliciului cu tot, cripto-antisemitismul acestei școale fiind că, plagiind noi inconștiența Poloniei, adică luptând ca... să ne ocupe Jukov până-n Siret sau Milcov, și Jodl până-n Donau, apăi atunci harta Zyklon B ar fi coborât măcar până-n Ardeal și, vai, Aiudul ar hi ajuns nu cât Auschwitzul, dar măcar cât Treblinka, iară purcica roz occidentală n-ar mai fi putut da, cum azi, din umerii trași la fiare, și din rât, cum că Aiudul sub chiciură? Romlag? Nu, n-am auzit de niciun Aiud din Estul ăsta neglijabil, consumator util de SH idiot!

– Fii atent, Aline, îl apostrofă cu arătătorul lung lectorul de arta filmului istoric Răzvan Hristevescu, că ai grave ieșiri antioccidentale, antidemocratice și antipopulare! S-ar putea să dai de dracu. Cenzorii voluntari abia așteaptă. Deja ai la Muhală Muistu și Adriana Bratu un „Fișier al derapajelor” mai lung decât la serviciile, unul odinioară, înmulțite azi! Și doar te-am avertizat că la Cluj Napoca conferențiara Erdödy Zsuzsa, cu soțul Attila, și amantul, Iancu Abramovici, traduc din Zaharia Stancu, *Játék a halállal*, dovedind că și *Războiul Sfânt* putea fi scris de Grișa fără a evoca Bătăliile, care cad în sarcina istoricilor militari, și nici Idealurile, a căror căcare-pișare e misia eseiștilor bestsellari, cei atât de dragi vecinic Inamicului de le acordă tiraje, medalii și, e de presupus, premii grase.

Dar Alin Vișan avea permisul suspendat pentru exces de viteză și călătorise pe caniculă de la București la Giurgiu, în interes literar, 14 iulie, lansare de carte franceză, pe o rută foarte ocolitoare din cauza unui pod de-al lui Carol I luat de ape, înlocuitorii de ingineri ai miniștrilor și prefecților, oricum percepuți de localnici mai mult ca hoți protejați, nefiind în stare să-l repare timp de câteva decenii. Apoi scrise pe blogul lui, nici măcar pe vag mai frecventatul Facebook, cum că la o viteză medie a vagonului etuvă de 15 kilometri pe oră, năclăit și unsuros, se simțise ca în Trenurile Morții din vara lui 1941, ceea ce îi atrăsese de la cercetătorii tragediei ieșene de la începutul Războiului Sfânt reproșuri severe pentru comparații neadecvate, primind și unele sfaturi, inclusiv trimitere la niște filme de-ale prietenilor lor, premiate intern și internațional.

Dar Marius Ghizdavu se simțea în siguranță, bine servit, turist străin în propria-i țară vărgată, în pijama și-n șezlong, din balconul motelului interbelic al

unui pui de securist contemplând bulevardierele, uimit că n-au emigrat chiar toate frumușelele. Așteptându-l pe doctorul arendaș Cezar Bogza cu bilanțierul, cum aprigul Voicu Ghizdavu din căruciorul de invalid de război pe vechilul Ilarie Otomega, cu cât i-a jupuit pe mujici, își aduse aminte furios că, în schimbul excelentei franceze predate urmașilor lor de învățătorul Bazil Frâncu, referințele date de săteni l-au dus direct la Canal, protestul sclavului fiind înduioșător:

– După Canal, Marius, până am ieșit la pensie, n-am mai cumpărat niciodată o carte, băi, fiindcă eu *dacă nu eram cărturar*, n-aș fi făcut niciodată pușcărie... Cel mult, am mai deschis aparatul de radio. Pe unde scurte, ca și tine.

– Prostii, Miss Piggy! La noi nu mai există gratitudine și nici măcar milă, ci doar generații care se hlizesc din orice, pregătind toloaca pentru a juca porcii-râde, pesta porcină sau poarca, chiar și cei cinci purceluși țopăiau scandând că russkii alfavit mî znaiem, ujă pișăm i citaem, i vsio bukvî poporiadku nazîvaiem!

Pe extreme, autobuze de transportați în comun, de care Horea Bratu reținuse din intențiile nacialnicilor stoliței că ideal ar fi să nu se mai apropie de Centru, calculele de rentabilitate indicând că cel mai benefic e ca amărâții să steie acasă. Dacii vechi, național-comuniste, Dacii mai noi și destule zgonhenuri, poate chiar de furăciune. Pentru ca axa să fie dominată cu nervozitate cocalară de uriașe abiuri de teren sau chiar taburi, cu impresie deja trăită, parcă krasnoarmeeții cei extenuați de marșul forțat prilejuit de capitularea necondiționată din 23 august 1944, ceva ca o INVAZIE, prăfuite *Dodge*, *Studebacker* și *Antischlamm*, cine să fi ieșit cu flori, soro, și să pupe așa eliberatori prăfuiți, îngălați, vădit uluiți?

– Ciiine? se uită el luuung la șeful său Bratu, făcând pe August prostul.

– Cum cine?... Minoritarii, Marius! Pe care i-a protejat de cererile nemților Mareșalul, prefăcându-se că-i scoate la lopătat zăpada și că-i jefuiește cu rechiziții, absurditate a Războiului Sfânt fiind și răul că-n acea parte a României controlată de noi, se crea *paradoxul român* că, pe când toate categoriile de cetățeni resimțeau greutățile jertfei, apăruse o pătură de privilegiați... involuntari, care nu riscau nici să moară pe front, nici să-și diminueze dureros veniturile.

Coborâse dintr-un abiu de-al cleptocrației ceaușistul Bratu. Falnic. I se lansa o carte. După întoarcerea legendară din Birobidjan, prin China maoistă, la 1962 sau 1952, Marius îl ocolise pe acest șarpe lunecos, fiind imposibil să umble fără filaj un asemenea ștab secret. Dealtfel, nu era nimic de discutat: expertul în ale propagandei *cerceta* într-un institut, *ținea* un curs mai ceaușist marxist decât alții, și *publica* în neștire, adică în mainstream, seducătoarele literar aberații protocroniste de rubin, condimentate disident cu voie de sus. După ce tovarășul comandant suprem a preferat să se retragă la Târgoviște, decât să ordone masacrarea Muncitorilor, înțelegând cu înțelepciune activist-securistă că ei doar sunt manipulați de agenturi prin huligani, golani, animale și celebre elemente răsculative, generalul antonescian de propagandă Horea Bratu *s-a orientat* după Orient mult mai repede decât idealismul romantic reprezentat de Marius, Damian, Noveanu și chiar de incorigibilul doctrinar Doru Băluțeanu, câștigând după 1989

din... bestselleruri traduse și investind cât cuprinde în ample „restituiri“ de literatură legionară, ba chiar nazistă, *cât o ținea* în anii Văcăroiu, dar angajându-se, temător pentru trecutul său, într-un discurs destructuralist bazat pe două idei: că minciuna exceselor Războiului Sfânt a fost adusă, cu tancurile sovietice, de Mișa Roller și ceilalți de tristă amintire pseudoistorici, și că singura legătură dintre republica lui Iliescu și România Mare e că a apărut iarăși pe meleag, după 1989, o „presă jidovită“ și, ca un corolar, o „intelectualitate jidovită, rezultatul deznaționalizant fiind demolarea sistematică, după un plan întocmit de servicii profesioniste, a tuturor valorilor noastre eterne, începând cu marii noștri voievozi, continuând cu Eminescu și sfârșind cu Marin Preda, Titus Popovici, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Păunescu, Paulescu, Parhon, Vadim, Popescu-Dumnezeu, Sergiu Nicolaescu, Sadoveanu și alte personalități, unele încă în viață!

– Senatori ca și mine, Marius! Apoi europarlamentari. Refolosibili deci!

- – Impresia mea, îi relatase fotograful de război întors de la Morozovsk, în goebbelsianul cabinet capitonat bolșevicește de la Ministerul Propagandei, cel cu lădițe de aer condiționat la fiecare fereastră dinspre Gara de Nord, este că un război de partizani ca în Iugoslavia, spre deosebire de ce e la nemți în sector, văzuți ca niște zei 1943 de la Radio Londra, nu se va putea organiza și în teritoriile cucerite de români, de la Dnestr până la Volga și până la litoralul caspic persan, cu perspectiva ca, dacă o strategie Toma Gigi Caragiu de alipire a Strâmtorilor otomane se amână, atunci un efort dadaist de a împinge azi până la Golful Oman, pentru a ne înstăpâni cu găinile, oile și mai nou cămilele noastre, la Strâmtoarea Urmuz, într-o strategie estică de poiene roșii călcate de un Toma Alimoș, rămâne să analizați cu meticulozitatea și discernământul care vă caracterizează încă de pe când ați proiectat Cazul Toma Nour, domnule general Bratu, cum facem!

– Domnule Filderman, explodase însă Nacealnikul cu trei zile înainte de explozia Comandamentului din Odessa, în două petiții succesive îmi scriți de „tragedia zguduitoare“ și mă „implorați“ în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință“ și de „omenie“ și subliniind că sunteți „dator“ să apelați „la mine“ și „numai“ la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug.

– Abia luasem Odessa, observă Emily și românii **toți** aflau din această publică scrisoare, către un bun coleg de școală, președintele Federației Uniunilor de Comunități Evreiești, despre „tratamentul aplicat evreilor din Basarabia şi Bucovina şi de măsurile luate pentru trimiterea şi instalarea lor în ghetto-uri, pe Bug”. Da, deportarea pe Bug! Era chiar de Sfântu' Dumitru, adică presă datată 27 octombrie 1941. Se anunța concomitent căderea Harkovului. Deportare în condiții de... celebră administrație românească... Iar la plebiscitul de la 8 noiembrie 1941, serbat de Marius Ghizdavu printr-o amplă onomastic bachanală pe muzică din Bach, tot în scris, dar către un nu știu ce profesor Găvănescu, se folosea până și incredibila sintagmă PURIFICARE ETNICĂ!.

– Românii de atunci, zâmbi Gobind cu buzele sale groase de indian

deportabil nu pe Bug, ci dincolo de Bug, unde fanaticii Oscar Hubig, Adolf Reichmann și Arsène-Séraphin Boisson nu aveau, ca inginerul horticol Evghenie Otomega dincoace, pretexte horticole pentru muncă și pentru viață, – trebuia să voteze toți, citez, încrederea ca Mareșalul Antonescu să procedeze la *reforma națională* a Statului și la apărarea drepturilor Neamului, am încheiat citatul și insist că Proclamația asociată Decretului-Lege, dat în București-nu-pe-Nipru ci pe Dâmbovița, cum că Națiunea Română este chemată în Adunarea Obștească Plebiscitară, Duminică, 9 Noiembrie 1941, proclama public la „realizări“ că:

– *Am făcut reforma Românizării, expropriind bunurile evreiești și am redat Neamului dreptul la întâietate, tăind vâscul care îi apăsa viața*, cită Niel, dând din cap ca un Nilă, în sensul că deși californian ca moșie, el păstra expresia genetică a unui bun-simț radical-agrar de orientare țărănească-n istorie, în sensul că era sceptic că se merita ca fata lu' verișoara lu' tac-su, Isaura Irinucăi de Basel, să se înjosească până la a se mărita cu un pui de năpârcă nomenclaturistă, doar pe anticiparea că mediind restituiri de 20 miliarde de dolari, el ar putea conta pe un comision de 10-15%, dublat dac-ar mai da și Székelyföld cu bonus Partium.

El nu știa și nici nu voia să admită că era scris, scris era să fie scris, ca din obuzierul lui Sergiu Enache, și din cazemata ei, să iasă cu mâinile-n sus și să se predea maselor înfierbântate *președintele crai mântuitor* Ștefan-Mihai Enache, cunoscut și sub numele de Marius-Jan Enache, anticipat profetic de președintele-voievod Zahei Avăcăressi însuși, deși ar fi putut găsi prinț euroatlantic pentru fiica sa mai mare, Zulnia, botezată nu de propriul său naș, mareșalul de torsiune Zahar Maslovici Kartotekov, ci, la insistențele coanei Aneta, de chiar soții Cipriana și Jan Enache, ocupanți ai Atelierului Modigliani din Vila Hortensia!

– Băi purceilor, eu nu puteam, se apără ca обычный простой человек Marius de judecata nepoțeilor lu' frati-su, să nu jubilez zgomotos de ziulica mea, în 8 noiembrie 1941, pentru întoarcerea Odessei noastre, acest *dar al grânarului Basarabiei*, cum ar fi numit-o Pușkin, la patria mumă, cu Transnistrie cu tot, care era un bonus, mă, ce compensa, e drept molotovian că numa-ntr-o măsură pentru măsură neînsemnată, marile crime aduse-n 1940-41 de acțiunea bolșevizantă a mareșalului Gheorghi Jukov în Basarabia și Bucovina, care și eu cred că dacă noi luptam ca finlandezii, îl belea Stalin și ar fi luat Bierlinul doar Konev cu Grișa Căinaru, în timp ce eu m-aș fi uitat cu Dora lui la tembelizor, la serialul *Clona*!

Chiar desfăcu telecomanda Samsung să șchimbe bateriile Philips, pe vapor contrafăcute mai mult ca sigur de către Armata a XlV-a la Tiraspol sau la Balta, subdimensionate, și căzură întâmplător două hârtiuțe împăturite de el ca să se asigure permanența contact pe contact de alimentare oricând ai nevoie să zapezi.

– *ROMÂNE,* deja desființa, prin buletinul de vot, protocronist, persoana a doua plural de politețe Führerul Statului, înainte să se violeze până la sânge spiritul Limbii Noastre de către tembeliziunile particulare, pornite a transforma în sclavi psihici consumatorii de publicitate și sugestii electorale,

Aprobi actele guvernării dezrobitoare a Mareșalului Antonescu și-i dai

încrederea ta să împlinească reforma Statului, organizarea Națiunii și apărarea drepturilor noastre?

Răspunde Da sau Nu.

Om cu studii intermitente de penitenciaristică la Iași, București și Sorbona, un bon buveur, un bon viveur, Marius Ghizdavu s-a fofilat de la un asemenea vot, făcând prin Mișu să dispară lista bărbaților mergători la plebiscit din Strada Liliputană, dar nu pentru că îl neliniștea că Proclamația bilanța că:

– Am făcut reforma Românizării, expropriind bunurile evreiești și am redat Neamului dreptul la întâietate, tăind vâscul care îi apăsa viața!

Acest enunț cel mult îi dăruise un vis cu Sulamith Lewald, o ado soprană, niște lieduri, *Gedichte der Gefangenen* titlu expresionist, Elza și Clara Honig, patru mâini cu degete lungi pe un clavir Thürmer, care se încăpățânează să nu reacționeze la stimuli, el îi deșurubează cu o șurubelniță cu mâner sidefiu lada din rezistent stejar carpatin, găsind corzile năpădite de vâsc proaspăt, galben-verzui, cerat, cu bobițe albe tari ca niște perle naturale, și reci, sfârcuri de Carrara...

Nu aprobarea actelor guvernării trecute îl îngrijorase pe artistul soldat Ghizdavu: în fond, până la 9 noiembrie 1941 luasem Odessa și Ialta, parțial Donbassul și Kubanul, ne mai așteptau Cotul fluviului Don, cu acea Stepă Calmucă pe care el o înconjoară curtenitor, parcă implorându-ne pe noi s-o irigăm cu prizonierii, transformând-o într-un paradis de Len-, Mos- sau Oscarfilm, și, desigur rubinul agată, Cecenia noastră, care ne mai lipsea din Bijuurile pierdute ale Reginei sale Maria, în loc de altceva care să ne scoată la Marea Caspică și, prin Persia, la Strâmtoarea noastră Urmuz, care este cheia strategică dadaistă pentru *reconstituirea proprietății* asupra cetății Basra, întemeiată pentru Basarabi de cavalerul rătăcitor cuman Toma Alimoș, pe un zid părăsit de tracii sudici (celebrii *bessi*) la confluența de atunci a Tigrului cu Eufratul, pe vremea lui Istaspe din Cuti pe Ceremuș sau Miorcani pe Prut, al cărui fiu, Darius, înțelegând că nu poate stăpâni, cum explica Doru Băluțeanu, pe daci, pe geți, pe carpi și pe robii lor sciți, fără un element birocrat administrativ de tip fanariot, a permis evreilor abia scăpați din Babilon să reconstruiască Templul din Ierusalimul nostru, spre anexarea definitivă a Levantului, împăcând pe toți nemulțumiții, cum năzuia prin proiect și cavalerul balcanic Toma Gigi Caragiu, a cărui parțială coincidență de nume, cu celebrul actor decedat la cutremurul din noiembrie 1940, ține doar de puținătatea numerică a familiilor de români romani dintre Balcic și Trieste, supraviețuitori furiei deznaționalizante: slavă, grecească și otomană.

– Celebrul nostru fotbalist machidon, ca și negustorii de talente aromâni, ca și românii înstăriți din străinătate, sfredeli întrebător senatorul Horea Bratu pe fostul subordonat propagandist, poate c-ar fi cazul să-și probeze patriotismul fotbalistic și să contribuie la lobarea peste interesele adverse a unor adevăruri prestabilite, cu care *opinia publică mondială să fie din timp obișnuită*, resemnată cu un nou posibil stăpân, din Carpați... Ah, dac-aș avea eu iar răspunderi ofițerești în propagandă, aș lua legătura cu prietenii noștri atotputernici, știi tu care, Marius

tată, care dețin sau controlează peste 85% din mediile de informare mondiale, și aș băga pe CNN, pe **arte**, pe Discovery, în Le Monde și pe Al Jade aia, Al Jazeera, un documentar seducător, cu zidul de lapislazuli părăsit de strămoșii cei rătăcitori, tracii sudici, bessii, și cum Toma Alimoș a zidit pentru Basarabi, sub flamuri tricolore, cetatea Basra, din bazarul căreia a și cumpărat de la un beduin yemenit, Saeed Bin Saeed Baffayad, pe eternul lipițan El-Zorab, călărit de tine peste Don până la Gumrak, de Stalin mai deloc, de mareșalul Jukov la parada Pobedei și, în cele din urmă, de Saddam Hussein, un înfumurat care e exclus să nu se ia iar de el singura supraputere pe care mai poți rezema azi o politică externă... America! Deci mergem înainte cu Bush, nu ne mai uităm nici în stânga, nici în dreapta!... Și poate luăm împreună Basra Basarabilor mai pe vecie decât fu Odessa noastră!

– Vine el iar rândul și la acest *dar al Basarabiei*, Odessa! rânji întunecat cu toată placa dentară Marius Ghizdavu, cunoscător că, gospodărit de Gherman Pântea, orașul Dorei arăta în război, cu tangouri Petre Leșcenco, mai romantic decât Casablanca. Convingea și pe alții cu poze din localuri selecte 1942, ca de pace țaristă la Biarritz. Totul depinde de ageamiii cocoțați în capul Țării, într-un Război Haios, care azi nu mai e nici cald, nici rece, e ca apa plată călâie. Mda, intrat-am în zodia războiului plat, când nu mai contează ce *primar* eutanasiază potăile, pavează bordurile și bagă metrou ușor pentru ronțăitorii de răsărită, ci esențialul e cine dintre noi, falimentând fonduri de investiții și caritasuri, devine acum *acționar majoritar* în Transnistria, redând Neamului dreptul la întâietate și pregătind vechile noastre posesiuni pentru o nouă reformă a Românizării!

– Așa-i! Așa-i! Așa-i! se rostiră furioase cele trei eumenide, cu care se coborâse din gip venerabilul senator, la lansarea de carte eveniment. Războiul plat se duce conspiraționist, cu bancnote spălate drept capital românesc și cu alte hârtii de valoare, printre care și cărțile pilduitoare...

Adevărul literar unic și etern fiind că tocmai cea de-a doua hârtie ce trebuia completată, la Al doilea plebiscit antonescian și, din lipsă de succese credibile în cucerirea Stalingradului și a litoralului caspic, ultimul, băgase în spărieți pe abilul avocat nepot de avocat, așa-zisul *Legământ* dintre Român și Mareșal fiind o adevărată poliță în alb, pe baza căreia agenții Căgăbăului, împreunați cu ai noștri, explicase el unchiului Alec, ar fi putut duce la Sibir întreaga parte bărbătească a Regatului Român semnatară (femeile române nefiind... târâte la vot):

– *Române*, silabisi el negru de neliniște,

Te legi cu tot cugetul și fapta să sprijini pe Mareșalul Antonescu la împlinirea programului său de reorganizare a Statului și a Națiunii?

Eu Marius Ghizdavu *din com./* municipiul București, *strada* Liliputană nr. 3 bis (Villa Hortensia) *de meserie* agricultor,

Mă leg să sprijin prin cuget și faptă pe Mareșalul Antonescu la împlinirea programului său de reorganizare a Statului și a Națiunii și-mi aștept locul și ceasul răspunderii ce voiu primi.

Data 9 noiembrie 1941 *Semnătura*

Nefiind sigur că Mişu va putea sustrage listele și peticele de hârtie, abilul boier se dusese beat, după paradă și onomastică și jubilația de a o identifica-n tribuna văduvelor pe frumoasa farmacistă Eliza Alexandrescu din gara Sărata, se făcuse că uită a se iscăli, așa că-l semnase în lipsă Codin Marin, încât orice grafolog convocat de torționarul bolșevic Jan Enache, ar fi pus rezoluție că nu există angajare scrisă față de regimul militar-fascist antonescian și, pe cale de consecință, nici contribuție proprie la crimele de război doar ale germanilor.

– Să fi fost eu în locul căpitanului de torsiune Țiukeleu Adrieanus, explodă tinerește Muhală Muistu, la masa lui Narcis Dabija de la cafeneaua Nechezol din Ghinea Tzukala Park, să moară mama dacă nu m-ar fi intrigat, ca procuror, tocmai aceste alibiuri pe care și le construiește inculpatul Marius Ghizdavu, ori de câte ori se produc contribuții românești la inventarierea crimelor de război!

– La Rebeliune, nota consilierul Zahar Maslovici Kartotekov, el incendiază Dudeștii și Văcăreștii, atârnă cadavre în cârlige la abator și împușcă oameni nevinovați în pădurea Jilava, dar își asigură un glonț german în spinare, căsăpind ca un barbar un câine lup nevinovat, și obține prin șantaj declarații de la familia Honig cum că în persoană i-ar fi avertizat să se retragă-n Ferentari... Și că le-a răpit apoi studioul fotografic doar ca să-l „salveze" de la românizarea iminentă!

– La mișelescul atac din 22 iunie 1941, observa-n memoriile sale educatorul duminical al tineretului dekabrist Darie Fișiereanu, atac banditesc al României burghezo-moșierești aliate cu Germania hitleristă, în contra Republicii Socialiste Moldovenești Sovietice și a marii URSS, acuzatul poporului Marius Ghizdavu întârzie prin Uranus, probează cai, scoate certificat că nu se poate ține cu o mână de El-Zorab și cu alta să mitralieze lunetiste pașnice sau să panorameze zdrobirea bolșevicilor din tancuri, are chiar tupeul de a avertiza pe doamna Phia Honig să nu-și lase fratele, pe stomatologul progresist Zeno Lewald, la Ieși, ca și cum ar mai fi putut circula cineva atuncea fără tot felul de autorizații, motivându-și temerile pe calcul șahist și pe intuiția de pictor cult că frăția de arme româno-germană va fi cimentată la greu cu sânge, <u>într-un ritual de întemeiere</u> a unui condominium latino-arian, pe spinarea slavilor și a asiaticilor incapabili să se guverneze singuri, incapabili să ajungă la progres, la prosperitate, altfel decât dacă sunt comandați energic de popoare destoinice, verificate rasial, care au mai stăpânit lumea, *in integrum* sau cea mai mare parte din ea!

– La grandioasa cucerire a Odessei, care era al cincilea municipiu bolșevic important, îndreptă baionetă pixul Zsuzsei Erdödy spre român Narcis Dabija, după ce se convinge că a dispărut sub ruinele Comandamentului abia instalat revizorul școlar Colea, locotenent de geniu și fortificații, pe care îl OBSERVASE artisticește viril cum se desparte în gara Sărata de farmacista Liz, o frumusețe năpădineancă, din Tatar Bunar venită cu o gabrioletă de împrumut, nu cu șareta, criminalul de război sfânt Marius Ghizdavu cică dispare din oraș exact când încep *concentrările* de localnici, mai probabil evrei deportați din Basarabia, în vederea represaliilor și se împart ștreanguri patrulelor, *banalizarea legănării în vântul*

urban a spânzuraților fiind urmărită de artist cu drăcească pasiune dealtfel pe întreaga durată a conflictului, în ambele sensuri, încât există mărturii că pe când sub ceaușism ieșea lumea la căutat mâncare mai Festivă PCR, inclusiv în dârdora Crăciunului sau Paștelui, el schița (fiindcă o îngropase fototeca cu toată colecția în Pădurea Andronache, ajutat sau nu de Victorița factorița) cum la Harkov localnice după treburi, pe sub spânzurătorile stradale, grăbind pasul mașinal fără a le acorda nicio atenție, cum există și fotografii din Leningrad sau chiar filme cu părinți cărând, cum ai veni de la piață, săniuțe cu copii morți, cari mucoși poate c-ar fi trebuit să fie demult evacuați de Stalin și Beria, însă nu fusese loc în vagoane fiindcă trenurile duceau la Sibir deținuți politici sau bunuri materiale...

– Nu am îngropat niciodată, se apără până răgușî prințul cel bătrân, cu Victorița factorița documentele mele, colecțiile mele de, ca și microfilme, în Pădurea Andronache. Tovarășa îmi fusese impusă de comuniști chiriașă cu soțu-i șofer, în căscioara bătrânească ce achiziționasem prevăzător în toamna lui 1943, în Strada Existenței, da, colț cu Strada Lecturii, da, aceeași mahala Andronache, și se jertfea pentru republica populară, raportându-și lui Țiucheală raporturile ei cu mine. În cutii cilindrice de măști de gaze, îngropasem ce-am avut de îngropat în Pădurea Andronache deja după străpungerea de la Uman, *fără* vreo Victoriță, pe o sugestie cu variațiuni de Grigore Căinaru, abia plecat pe front la Storojineț, Dubăuți și Cuti s-acopere spărtura, ca intelectuali certându-ne, el asumând datoria de a apăra Țara *doar până-n Nistru la Est* și până-n Dunăre la Viena, anexând Ungaria și Slovacia, mulțumindu-se, deci, doar cu Triunghiul de Lapislazuli, pe când eu nu numai că credeam ATUNCI, dar cred și ACUM, că *nimeni nu are de ce să conteste Neamului Românesc dreptul de a cuceri Rusia* *în întregime!...*

Era week-end occidental și oameni pașnici parizieni se întorceau de la o demonstrație antiamericană, cum că să fie lăsat alde Saddam în pace, după opinia lui Marius, dar și Dorothea Schlauberger părea de acord, deși marxistă reglată pe devenire, gloata ca gloată era tot atât de ilogică, deși mult mai ușor influențabilă, ca-n anii nebuni de populistă sadea epocă Front Popu, 1936-1939, când ca să crape de ciudă muncitorii național-socialiști germani, se cereau vehement concedii plătite, nu tancuri, chit că Goering dota Wehrmachtul ce sfida Versaiu ca Pentagonul Onul, cu TUNURI DIN UNT, cari însă n-au rezistatără bateriilor din creier de copil ucrainean, cu care imediat după Foamete zicea dl d' Esgrignon c-a surprins artileria democrată Holodomor, a lui Valter Roman, în Spania, pe observatorii militari anglo-americani, de la care act s-a și zămislit acea strategie de neutralizare a otrăvii cu ajutorul otravei, anticipându-se corect că imperialiștii de rasă ariană nu se vor opri în Polonia, indecizându-se la revelația originilor *poloneze* ale wotanistului Nietzsche, ci vor avansa pe repede înainte, intrând astfel orbește în conflict de interese privind Crimeia și Caucazul, de exemplu, cu imperialiștii de gintă latină, români și italieni, ajunși ce vii, bade, târzior, la împărțirea Lumii... Conflict de interese căruia, când cu bombardamente teroriste (Orte des Schreckens die wir niemals zäanimals vergessen dürfen: Santa Vinere

ză Forgotten Cemetery de ploua cu descărnați, bazarurile Căii Griviței pe atunci comercială arse, penitenciarul Ploiești condamnat, distrusă gara cea romantică a Piteștiului meu ...), când cu abureli de Carta Atlanticului că nonbolșevizare, fără Protocolul ei Secret *că nu se aplică Galiției Mari*, populate în principal cu seminții de rase, hm, de la Poola la Sankt Leningrad și de la Dresden la Sfântul Balcic, – i se putea da întrebuințarea că după ce s-a vărsat sânge sovietic în cantități inimaginabile, Stalin recunoscând 7 milioane de morți, Hrușciov 20 și Soljenițîn 31 (!), citând presa glasnostului, s-ar putea vărsa și ceva sânge românesc, nu ca pân-acum pentru a cuceri URSS, ci doar întru a accelera procesul de pace, trecerea României dintr-o tabără în ailaltă fiind consecința firească a Debarcării și cel mai notabil eveniment de până la nunta lu' Adolf cu Eva și toastul sentimental rostit de Stalin cu ocazia *Apărării, consolidării și extinderii de către popor a Nomenclaturii*, din patriotism științific marxist de-l înfrățea cu securiștii, gestionarii, activiștii și ideologii, în acest sens, ca jurist, temându-mă acum la Paris, Damiane, că dacă lupta românilor neregali ai lu' domnu' Iliescu în contra lu' Saddam, e o opțiune ce opune aderarea la *Nato* intrării-n *uie*, atunci axa Paris-Berlin ar putea reacționa dezlegând acuzatorii poporului la Curtea Internațională pentru Crime de Război și, cum Bush sau Blair îi de nepariat că a să hie predați, în schimb PNL-Parizer sau PNȚ-Borviz ar putea să se facă ca cu Mareșalul *și să-l cedeze pe Yl*, și pe complicii lui fesenişti, cari au împins România iorgovană la dezastru, camarade Gaston, angajând-o, săraca, într-un război de jaf și cucerire, și cotropire chiar dacă e vorba de a dezrobi Bassra ca cetate de la strămoșii bessi și de la cavalerul basarabean Toma Alimoș, dus lângă șold la șold cu imperialiștii anglo-americani... Un război insipid și ilegal, Gastoane, *neavizat* de ONU!

– Ar fi impardonabil, declarase el ca manifestant parizian bătrân agricultor așezat din Zidurile, și bizar pentru Bush, carele a fost desemnat președinte mai prin tragere la sorți contra lui Gore, să nu asculte indicațiile lui Chirac, biruitor asupra lui Le Pen cât Yl în 20 Mai 1990 pe toți, și să se ia de Saddam, care călărind pe El-Zorab al meu, beneficiază de o popularitate de 100% în rândurile poporului irakian, cum n-a avut nici Conducătorul Statului Mareșal de Război Sfânt Ion Antonescu *după ce*, reîntregind Țara la Răsărit, i-a anexat Odessa, nu ca pe un dar al Basarabiei ci doar ca pe o compensație la distrugerile cauzate Gintei Latine de URSS, în anul de întunecată și sângeroasă stăpânire bolșevică 1940-1941!...

Luxul că pictorul Marius Ghizdavu mersese la demonstrația antirăzboinică în condiții americane, cu elicopterul lui Alex, nu trebuie să ne împingă pe panta unui pacifism conciliator, pe versanții căruia s-au rostogolit pe tobogan Sudeții pacifiști la Hitler. Inima lui excitată bătea cu emoțiune, printre lesbiene și tinere specimene de marxiști: de mult nu mai văzuse o intelectualitate pestriță la mațe devenită *violentă*, uite la bărbosul ăsta ochelarist cum se repede-n uslaș ca cum ar fi-n familie, în timp ce comanifestanții urlă, implorând să vină televiziunile!

SE INFILTRASE, făcea observație romanescă plastică, avea o pancartă cu *Bush vampir No Blood for Oil* pe avers și cu, pe revers, *I fuck you Bush*

TORRARIST!, care însă, așa cum și anticipase, nu deranja pe nimeni ca-n România încă pudică, fesenistă, semn de ieșire personală violentă din istorioara stătută, băhnită, ca expert în ale propagandei scăpat nereeducat, socotind de a sa datorie a-i emaila Condoriței R., ca mai neocupată cu războiul decât masculii patriarhali, că e riscant pe termen lung a-l trânti, de pe El-Zorab al meu, pe Saddam, cel ce încheindu-și tradițional cuvântările cu lozinca *Palestina va fi liberă!*, mai lăsa cât de cât un bob de muștar marii masse mussulmane globale, în măcar promisiuni precum limitarea expansiunii coloniștilor în Cisiordania.

Faptul nemaipomenit că pi canale și prin puțina presă din chioșcurile care deja nu mai aveau nicăirea la discreție *România Literară*, *22*, *Observator Cultural* sau periodicele literare regionale, de când politica Moarte intelectualilor biruise, vibra din nou halucinantul titlu **R O M Â N I A ÎN R Ă Z B O I**, injecta în Marius Ghizdavu, în Horea Bratu, Jenică Noveanu, popa Tani, doctor Lecca, în Gary (Moldova's exclusive authorized Ferrari dealer) și în atâția alții, eroi obscuri sau de calitate superioară ai uitatului Război Sfânt, vigoarea agresivă și cobind a jertfă din zvăpăiata și împăiata nemuritor în memorie Tinerețe Frumusețe. Până și înțeleptul Grigore Căinaru se trezise în Cimitirul Militar Ghencea pandur și ținea a reaminti prietenilor săi că *misiunea noastră culturală și chiar civilizatorie* nu se poate îndeplini în belșug și tihnă decât, dându-ne după leși, în perimetrul de lapislazuli Breslau-Cracău-Beciu.

Cum arăta Grig? Înnegrit și buhăit, încremenit în proiect pe prispa casei sale memoriale de la Căinării Vechi, fredonând cu aluzia că nu e bine să trecem Nistrul lui Saddam, nu pentru că în absolut n-am avea **dreptul de a cuceri URSS**, fie și prin oligarhii români, ci pentru că vom fi sancționați de anglo-americani, stăpânii lumii. Ce fredonând? nu înțelese iubitoarea de bandiți demonstrantă lângă Marius, Clarisse Moosbrugger, ce se luase-n gură c-un alsacian de-al uslașilor. *Dimineața pi răcoari*, tălmăci din moldovignește-n valahă eternul antibolșevic, *eu stau cu fața la soari și mă uit în ceru-ăl maari...* Ce sperând Marius? Când auzise că emanații cocoțați în capul Țării proiectează caritasuri, bănci și fonduri de investiții, pentru aproape două miliarde de dolari datorați de asiro-babilonieni bucureștenilor, grație lui Cea, și că la vârful nomenclaturii pluraliste, se fac liste cu personalitățile mai proeminente pentru care poporul să plătească protecție, gărzi care desigur vor rămâne în proprietate particularisită până dincolo de răscoalele aniversare centenar, previzibile pentru 2007, la ce jinduind salivând ca șacalul sau hiena când vânează leoaicele? Nimic petrolier.

El se uita cu lacrimi de nostalgie la cum călărea Saddam pe El-Zorab al lui, de plângea până și rândașul Codin, pe sub arcul de triumf de după biruința asupra extremismului islamist iranian, două săbii curbate, în mod evident reminiscență de la misiunea civilizatorie în zonă a întemeietorilor Bassrei noastre, vitejii bessi!

Ci Clara Honig, în vacarmul exploziilor mai puțin supărătoare decât fâșâitul de clepsidră al furtunii de nisip, ție-ți vorbesc, Americă, scrise atunci cu degetul de pianistă și poetă în deșert:

Den Vereinigten Staaten

Amerika du hast es besser
Als unser Continent das alte,
Hast keine verfallene Schlösser
Und keine Basalte.
Dich stört nicht im Innern,
Zu lebendiger Zeit,
Unnützes Erinnern
Und vergeblicher Streit.

Benutzt die Gegenwart mit Glück!
Und wenn nun eure Kinder dichten
Bewahre sie ein gut Geschick
Vor Ritter – Räuber – und Gespenstergeschichten.

– Nu le atingeți! întinse degetele sale nemuncite forțat nici până în 1831 Johann Wolfgang von Goethe, intuind că marxiștii îi vor răstălmăci atâta operă căcălău, dar cel mai rău părându-i de amputarea nobilei particule VON, cum lui Tolstoi titlul de Conte sub Lenin Troțki Stalin, în timp ce din regie nora lu' Jan Enache tălmăcea că ție-ți vorbesc, Americă, fă Americă, ești mai bestială decât senilul nostru continent, tu n-ai palate falimentate imobiliar și nici vulcani, deci pe tine niciun resentiment nu te jenează să te dixtrezi, să te simți bine, n-ai arhive CNSAS, nici controverse! Deci servește din prezent la greu, să ai poftă, Americă! Plozii tăi să se excite etern la superproducții cu terminatori, mafioți și fantome!...

Ci Marius, în comozi șalvari roșii ucraineni, se tolăni în pernele Salonului Oriental, deținut de Hotelul al cărui acționar majoritar era el însuși, ca frate Ghizdavu, prin lucrătura baronului mogul Cezar Bogza, ce finanța toate partidele și oengeurile influente, așadar și Ideologia Românească, canalele pluralismului, inclusiv... sintagma perversă a Epocii Yl „fosta (!) securitate“, nescăpând fostului propagandist fotograf pictor de Război Sfânt profilul anului 2003, ah, 50 de ani de regrete c-a murit Stalin, sau că sosind în România ca nabab, găsea intruvabile și așa subțiricili foițe ale intelectualității mai neinculte (însă luni 24 martie, fotografié niște măicuțe rebegite cumpărând *Formula As*), mai semnificativ în nimicuri fiind că la canalul de Newsuri i se dăduse un șut la un occidentalist, băgându-se-n supracontrapondere campionul pupincuriștilor, să re-elogieze ceaușismul, pe motiv că „azi importăm tot ce exportam”, și să ofere doar „drept de imagine“ la care vrea să se mai exprime din PNL-Borviz sau PNȚ-Parizer, însă cel mai latrinos era că pe fondul orbitor al furtunii de nisip, scornite-n deșert de desfrânata Inanna, pentru a nu fi zărită de cameramani purificându-se goală, când în Furaat, când în Dijlah, se sforicea de mazilirea și a altor incomozi, nedurându-i undeva pe occidentali decât dacă mergem sau nu la decontaminat pe unde va

potopi noul Ghilgameș deșertul ca deșert!

– Deșertăciunea deșertăciunilor, chiar n-are Hitler, în afară de parașuta Eva Braun, altă surpriză-minune bombă din cer, Lino? se întreba pilit pictorul, intrigat că, poate mai bine informați, anglo-americanii se opriseră prudent pe Elba la 1945 și încurajau gălăgios echipa... Rusiei staliniste, care curăța cu pierderi groaznice ruinurile Bierlinului de gărzile pubere, fanatizate, ale nefericitului Führer.

Deja Boierul nu mai avea interlocutor pe Codin, din cauza mini-reformei agrare a instalatului la Ialta guvern Petru Groza, consecință a Înfrângerii de la Stalingrad și a pierderii Războiului Sfânt. Vezi, bă, că derapezi incorect față de SUA și UK, prietenele RO! mârâi Țiuchel Adriean. Se repezise pe la Ziduri doar ca să înființeze la conac o fundație, pentru orfanii de război, dar și pentru nou anticipata *fraudă meteorologică bolșevică* Holodomor, orfelinatul Fiii Secetei.

Încă din 23 august 1944, Horea Bratu ar fi fost reținut de Bodnăraș și trimis la Moscova, deși schimbase încă de la 1 aprilie 1944 tabăra și chiar el înregistrase cu Lucrețiu Pătrășcanu, pentru radio, Mesajul Regal, puțin lipsind să nu avem din start republică sovietică fesenistă, Noveanu și Damian căzând prizonieri la Cetatea Albă fără luptă, iar impulsivul Doru Băluțeanu luând înțelept, pe la Schit, pe Con în sus, drumul Badea Cârțan spre slobozenie al munților, până la Trieste și la Roma, avocat inginer de poduri, găsind ușor de lucru oriunde postbelic, intoxicare, Otomega îl va mirosi... măcelar în Orașul Dr. Petru Groza!

Amu, dacă Damian doar strâmba din nas la decorul mesopotamian, Noveanu, a cărui țâfnă se adâncea cu cât apăreau mai multe legi de progres prin restrângerea libertății de a difuza „gândirea incorectă“, spre deosebire de filmele proaste turcești, latino sau asiatice, turba de-a binelea. Tot urmărind el coloritul și geometria covoarelor, medita dacă să ceară sau să amâne finanțare de la Mecena de la Sonnenheim, pentru o cercetare vastă și obiectivă asupra influenței civilizațiunii mahometane asupra românilor, în costumul poporan, în decorațiuni interioare, în confort, în pomeni și în general în soroacele cultului morților, în arhitecturi începând cu a lui Manole Curte de Argeș și, nu mai puțin, în doine, balade și manele, căci păgânii veneau cu un salon al frumoaselor catrene persane și al serialelor de larg consum, ca *O mie una de nopți*, Suleymane!

– Au pierdut americanii războiul lor ăla sfântu' din Golf, frate Marius? cită ca din ziar cu titlu atrăgător incitant etern tradiționalistul Doru Băluțeanu, cu aceeași voce mieroasă ca când îl ruga prin noiembrie 1940 să-și implementeze talantul expresionist în *Cranii de lemn*, în Casa Verde și chiar într-o, reamenajată ca muzeu al ateismului wotanist, marea Catedrală a Strasbourgului nostru.

Deocamdată, Bagdadul arăta într-adevăr infinit mai bine decât Berlinul și chiar decât Stalingradul, încă mergea tembeliziunea și întreruperile de curent erau mai rare decât în România postCea pe timp de pace.

Gobind, Emily și Niel se uitau cu încordare la unchiul bunel, ca și cum ar fi apărut la ei, la Santa Diana-n Pacific sau la verișorii din Elberon New Jersey în Atlantic la Santa Madonna, cu o ie albă-n proțap, să se predea, și nu verificaseră

dacă nu cumva din loialitate față de Saddam n-are vreun săculeț cu pământ exploziv sub ea. Ei nu știau că și el îi vedea ca pe niște Furii eumenide ridicole, cari nu realizau, și nici n-aveau cum, din incultură, că în Războiul Sfânt se bătuse, ca bun român, **pentru cucerirea și anexarea Rusiei pe vecie**, sau măcar, așa cum s-a și întâmplat, pentru marcarea pe teren, cu rămășițe de eroi nemuritori, până unde se cuprinde „dreptul nostru“, anume până peste Volga și Caucaz, după ce Constituția iorgovană fi-va violată-n curte de Avăcăressi, săvai că sintagma *președinte-vodă* implementându-se, o hi neomonarhicească, fiind subînțeles că noile generații hibride vor zidi, pe mutește, prin mijloace comerciale și oengiste de infiltrațiune *pașnice*, specifice *unui nou ev economico-financiar*, Reichul nost' Românesc, de lapislazuli și jad, cât mai pe conturul civilizator abia înjghebelit sub Mihai Întâiul Majestatea Sa Voievod de Alba Iulia - Odessa - Sevastopol-Kalaci și Mahacikala, într-o fulgurație de o clipă, de la 22 iunie 1941 pân' la 19 noiembrie 1942, de o generație de Giganți româno-germani Paciurea-Storck.

Ce îl îngrijora pe locotenentul de cavalerie cel mai frumos din Regimentul Number Cetîre Regina Maria Roșiori era că, acestei tranșe de lapislazuli, cam 5-10% din uscatul planetei, în mod firesc ar fi trebuit să-i ducă dorul și alți căutători de jad, dar numai noi i-am fi prețuit sincer forțele de muncă nelimitate, cu ele valorificând *to do list* bogățiile solului și subsolului, etapizat după o *foaie de parcurs* judicios întocmită de frații Ghizdavu, dedicându-ne întregul capitalism postmodern Misiunii noastre civilizatorii la porțile de un albastru Ispahan ale Asiei Centrale, închizând ușa capitalului străin și promovând exclusivist doar interesele pur românești, cum cerea și Strada în 1990, să nu ne vindem Țara!

Or, ce se întâmplase?

Deși Stalin, în intervalul dintre atacul lui Hitler, 22 iunie 1941, care ducea un război nedrept, și ofensiva românilor, 2 iulie 1941, care duceau un război incontestabil drept, se retrăsese la Kunțevo, pentru a citi în mijlocul naturii neîntinate fluviu-romanul *Război și Pace*, ca să-l plagieze cu mujicii kolhoznici comuniști, și uite, Damiane, că marxism-leninismul creator al contelui Leon Tolstoi nu s-a adeverit viabil decât foarte parțial sau chiar deloc, cum a și demonstrat fluviu-romancierul Grigore Căinaru, plătind cu viața îndrăzneala sa!

Inspirat de această interminabilă operă, de 1681 pagini în ediția cu doașcă curcubeie și cu secvențe de luptă pe ea, marele Führer al coaliției Națiunilor, unite necondiționat de Churchill și Roosevelt, mai întâi, a ținut în 3 iulie 1941 diskursul cela languros devenit inevitabil, obligatoriu, după ce românii, pe 2, atacând *efectiv*, nu demonstrativ ca teroriștii lui Iliescu, schimbaseră răzbunător însăși semnificația Războiului Existențialist, demascând lumii întregi Expansionismul cominternist și pivotul său de la 1940, *deznaționalizarea pe vecie a Basarabiei și Bucovinei*! Mai apoi, Stalin a dezvoltat o strategie de retragere silită din fața fiarei de oțel Krupp, pentru a goni invers, prin 1943 toamna, vita împuținată ce-i călca straturile de grădinar miciurinist, doar arătându-i bâta amenințării cu Gulagul, restul terminându-se de la sine, prin colosalul dezechilibru de forțe.

Lucru lesne anticipat de pictorul excesivist radical-agrar Marius Ghizdavu, care nu s-a deplasat la Kunțevo cu ginerii lui Moga, trimiși pesemne de Prințul Știrbey, sau mai degrabă de Matache Sănătescu, spre a-l asigura pe plângărețul Stalin că, în caz că, sorții fiindu-ne potrivnici, nu vom recupera Basarabia și Bucovina, atunci noi românii întoarcem armele și luăm Balcicul și Budapesta, însă împreună cu comisarul Alecu Ghizdavu (Șaraga) și, parțial, cu psihologul chirurg Liviu Lecca, el i-a studiat lui Hi, la Berdicev în carpen, profilul freudist, și urechile, detectând o jenă de a se fi născut corsican/ austriac marginal și o propensiune caraghioasă de a se afirma central ca franțuz/ teuton, mare pictor sau arhitect Art Deco, dar nu în Europa, ci la... Miami Beach sau la Beverly Hills!

S-a spus că Marius a trecut deseori Volga pentru a filma Stalingradul din partea opusă. Nu era decât o mișcare înșelătoare, marele peisagist urmând de fapt cursul apei în amonte, pentru a realiza la circa 400 kilometri în sus de Stalingrad, reportaje fotografice privind *viața comunității germane*, aduse de Ecaterina a II-a în zona Saratovului. Coechipierul său Otto Runge drumețea în acest timp mai departe, pentru a spiona Samara (unde a identificat poziția unui bunker cu nod de comunicații, pregătit probabil pentru Stalin), precum și diferite cazărmi. Marius l-a prins din urmă și l-a și depășit, dar n-a aflat indicii că s-ar găsi la Simbirsk (Ulianovsk), întoarsă la origine, mumia lui Lenin, ipoteza asta simplistă cădea. Cum Otto își aprofunda investigațiile de la Samara, pictorul și-a permis atunci împlinirea unui vis mai vechi, să înainteze spre Kazan, oprindu-se însă la confluența cu Volga a Kamei, pe malul drept al căreia voia să vadă Elabuga, orășelul mentorului său Șișkin, peisagist rătăcitor Luminător al Poporului. De la soclul cilindric al statuii, în vale, parcă vedeai toată imensitatea Rusiei și nu mai puteai înțelege nimic de ce conducătorii ei sunt obsedați de a acapara noi și noi pământuri de la vecini. Totuși, se întoarse de la Elabuga întristat. Un pensionar localnic i-a arătat pe Ulița Kazanskaia un fel de obelisc terminat foarte sus cu un bust din argint, prezentat drept самый первый памятник Ленину, iar mai încolo, dând colțul, i-a arătat o izbă unde cică s-a spânzurat o poetă care a stat vreo cinșpe ani la Paris și, nevoind să moară de foame pe malurile Senei, s-a întors ca proasta în URSS. Or, aici, dac-ai văzut Occidentul, ești spion! Colegii ei intelectualii, ca și ea refugiați de la Moscova la Elabuga și îndeosebi la Cistopol, s-au făcut că n-o cunosc, încât n-a putut găsi unde să intre în câmpul muncii, fiind și producție de război secretă. Fără cartelă... cimitirul! Fără a se mai ști nici care-i groapa...

O chema Maria Țvetaeva. Și făcuse suprarealism scandalagiu, deci Marius nu prea știa de ea, necunoscând de la Marieta decât pe Anna Ahmatova a lui Modigliani. Dar numele îi spunea totuși ceva. În 1912, anul lui de naștere, se inaugurase Muzeul de Artă *Țarul Alexandru al III-lea*, azi numit *Pușkin*, nu *Țvetaev*, după numele genialului său fondator, tocmai tatăl poetei.

Asta visa că voia să facă Marius și în Lembergul lui natal, *un muzeu de clone 3D al capodoperelor umanității*, plus ce opere unicat se mai pot achiziționa dacă burghezia de merit, de șpagă sau de jaf investește masiv în Edu-Cultură!

– Odessa noastră, își aminti Mișu râzând, era în Războiul Sfânt, ca și în Războiul Întregirii Neamului, o insulă paradisiacă, *un fel de Casablancă*. Liniște, pace, localuri, orchestre, dans, caviar și șampanie din belșug. Ceva de vis...

– La Odessa, zise Alecu Ghizdavu că I. Gh. Duca își amintea râzând cum, ca să-și viziteze niște logodnice cu zeci de ani mai tinere, se tot învoiau de la Brătianu miniștri esențiali ai Refugiului ieșean din Războiul Întregirii, Take Ionescu (60 de ani, conservator), Mihail Pherekyde (75 de ani, liberal)... Și cam la fel era situația și în 1942-1943, avem dovezi. La 44 de ani, când faci marile nebunii, amicul peveț Petre Leșcenco și-a găsit o iubire răpitoare, 19 ani, cu tată în NKVD! Or, luxul atrage totdeauna bandiții. Înarmați, ăștia se ascundeau în catacombe și eu nu știu câți bandiți am lichidat și câți erau partizani veritabili.

– Dealtfel, fenomenul tâlhăresc, de la violarea apartamentelor prin efracție la jaful în plină stradă, s-a perpetuat și după abandonarea temporară a Odessei de către ai noștri, crescând îngrijorător și primejduind serios debarcarea Ajutoarelor Occidentale. De aceea, pentru a se confrunta cu atâția bandiți viteji și iscusiți, l-a însărcinat Stalin, departe de Moscova, să comande operația, pe cel mai faimos mareșal al său, pe însuși mareșalul Jukov, vremelnic proprietar al lui El-Zorab!

Surpriză-surpriză fiind că mișcarea de partizani, contrar ficțiunii lui Fadeev, nu se manifesta supărător în sud, ci doar în adevăratul spațiu vital rus, în nord, adică dincolo de Oka noastră și de calea ferată Brest-Minsk-Smolensk, în orice caz dincolo de mlaștinile Pripetului, care delimitau pretențiile noastre de lapislazuli față de ce-și rezervau pentru Kant colegii noștri de coaliție germani.

DINCOACE de acest drum-de-fier, lămuri locotenentul de propagandă Marius Ghizdavu pe soldățeii prizonieri anglo-americani Niel, Gobind și Emily, partizanii, cu instinctul lor de ruși, cum se exprimă, pe urmele imperialistului Dostoievski, contele Tolstoi, nu s-au manifestat pe scară semnificativă din proprie inițiativă! Krasnodonul rusesc mineresc a fost doar un experiment orășenesc, total ratat, Codrul fiind soluția, cum știam și noi ca români bimilenari.

– Localnicii adevărați n-au avut proprie inițiativă, întări ideea generalul de propagandă Horea Bratu, deoarece cu instinctul lor de ruși, ucrainenii, la vederea noastră, își conștientizau treptat Rădăcinile, adoptau teza istoricului geograf de la Breslau, Voicu Ghizdavu, că ei se trag din vitejii noștri geți, după cum bielorușii din dacii liberi, anume din neatârnații carpi, și *veneau cu noi*!

– Nu puțin contând, fredonă popa Tani că, Doamne, binecuvântează Reichul nost' tricolor, amintirea de istorie recentă a kanibalismului la care kolectivizarea bolșevică a împins bogata în d' ale gurii Ocraină, de se răzbunau apoi terorist pe diplomații sovietici rutenii în Liovul tău interbelic, Marius, știi doar, pe când oștirile noastre românești dezrobitoare au reabilitat peste tot Economia de Piață, belșugul, arta culinară... Și redeschideam Bisearicile, dând Mântuirii o șansă, fiind primiți cu o simpatie de care nu vor avea parte nevermore anglo-americanii în Mesopotamia noastră tracă, la Basra, pe cheiul fluviului!

– Nevermore?!

– Nevermore! clămpăni ca un corb ideologul Horea Bratu de pe marginea priciului. Ce, nu vă uitați pe canale? La videorealitate?... Franța nu s-a împăcat niciodată cu ideea că a fost dezrobită de niște „debarcați“, iar studențimea sud-coreeană în blugi, cu greu își poate găsi pereche alta decât tot pe aia pariziană, cum se vede, *în materie de antiamericanism*, deși nici ea nu anunță abstinență de la Coca Cola și altele, adică să-și deie cu chiatra-n microsoafte și în joace!

– Nu, se strădui a evita Clara Honig a se ajunge la a se pălăvrăgi despre Ingratitudine, în camera de hotel Dubai a lui Marius, nu-nu-nuuu! Nu se poate *cânta* despre Auschwitz, Hiroshima, Kolîma, Pitești, Bogdanovka...

– Achtung! sări el anticipând că „armele secrete” ale lui Saddam le vom da pe post abia după Spânzurare. Se va câștiga audiență așa, chimic, domnule d'Esgrignon, mai multă decât din zugrăvirea literară a războaielor cum or fi fost?

– Căci e greu de zugrăvit peste ce e deja zugrăvit și mediatizat. Ce crezuse de dinamitări Marius că e răzbunare la pierderea grânarului Basarabiei, într-o țară cu muncitori, colhoznici și soldați înfometați, s-a dovedit *modul* marxist-leninist de a purta războiul. Incendiem tot ce arde. Punem mașini infernale la clădirile utilizabile de noua administrație. Iar dacă ceva rămânea în picioare, se dovedea că e o capcană: urma explozia. Arse satele, depozitele, holdele, până și pădurile. Cu grija de a plăti mai târziu, până azi, intelectualii occidentali să prezinte *efectele strategiei pământului ars* drept distrugeri naziste: numai fasciștii sunt atât de proști încât să dea foc sau să bombardeze internatul școlar în care vor dormi!

– Nu, surâse Irina Alexandrescu neînțelegător, mă refeream la cât ne mai distram, la Sonnenheim, eu și tăticu, punându-le CD unor ficiori din Cracăul nostru, Breslau și Viena ceea cu Operă cam cum Odessa noastră, spre care înclină expansionismul românesc mai abitir decât spre Stepa Calmucă sau Basra, răscolitorul *Thremos à la mémoire des victimes d' Hiroshima*, al solidarului 1980 cu Gdanskul compozitor Krysztof Penderecki. Cum? Anunțându-l, chipurile, la radio cu titluri fanteziste, hi-hi-hi, *Masacrarea kitaiților la Nankin* sau *Infernul roabelor sexuale ale armatei imperiale japoneze* sau *Pitești Reeducarea* sau *L'Archipel Goulag* sau *Kolîma* sau chiar *Dachau,* dar și *Armagheddon acum* sau *Canalul Morții* sau *Fântâna Albă* sau *Fantezii Șalamoviene*, ce interesând fenomenologia percepției estetice fiind lipsa de specificitate a Ororii, nici cei mai sensibili melomani neputând diferenția, după concert, despre care din lista cu crime se face urlare, cum la lună mopsul cioclului postmodern Adrian Leverkühn!

– Da, Chouchou, recunoscu el, sensibibilii spectatori în frăculeț și cu papionuț plecau ca după un mersi de tratație politicos, cum Roosevelt și cu Churchill de la Stalin, după ce frumoasa mea verișoară eroină de talent, Elvirița Flocșăneanu, s-a dat protagonistă-n Opera de la Ialta-n *Rusalka-n piscină* de Aleksandr Sergheevici Dargomîjski, reorchestrată excesivist de un alt Adrian Leverkühn, popa Tani, pentru bagheta feministei hărțuite, Susanna Tintoretto...

– Aha! ghici cu greu Emily. Vasăzică vrea să zică bunicul ăsta hâtru că de la crime din astea sângeroase, să nu te aștepți că... se vor mai dilua vreodată, în

lacrimi cu detergenți estetici, petele de hemoglobină, de spermă și de țiței!

– Mai dă-l în mă-sa de românaș! ar fi voit să se pronunțe Gregoree Dascaloff de la Toronto, profesoară de limbi Romanice. Ca nepot și de la un timp nepoată fluviu-romancierului de excepție Căinaru, eu am numărat în discursul ghizdavian 3 atitudini revizioniste, 5 antiaeriene xenofobe, 2 minimalizări prin relativizare și chiar o petardă de un whataboutism frizând național-comunismul!

– Nu, domnule! Fratele Marius al bunelului meu Octavian, îl servi ca avocată surioara lui Gobind pe penitenciaristul criticat de mini-acuzatorii poporului că s-a destrăbălat peste Prut cu dolarii lor, a fost un antiantonescian implicat, mânios, activ încă din a doua zi după „Biruință“, după abdicarea Maiestății Sale Regele Artei Carol al II-lea. Pentru că în acel **7 septembrie 1940** rușinos de incult, sucălit de urgențe de-ale „profului de lucru manual“ Sima, Conducătorul Statului a abandonat, ca un mișel și cocalar, tocmai **Balcicul** de Argint, cel fără de carele o Pictură românească pandant celei franțuzești nu va mai fi în Europa, rai al inspirației cedat fără niciun fel de luptă sau de zbucium al Reîntregirii de la Hitler, pe bază de evidențiere în Cruciada Antiiudeobolșevică cerșită, profitând că bulgarii s-au sustras de la a lupta cu tov. Dimitrov al lor!...

Cine cunoștea, din terorizarea Berlinului ca să se predea mai repede Cominternului, tehnologia anglo-americană a covorului de bombe, bărbieritor de cartiere întregi și de Memorie, nu putea să nu se zguduie ca de-un fel de râs de cum la Bagdadul celor *Una mie de nopți* funcționa iluminatul public, deci televiziunea și internetul, pe când rachetele își continuau cu precizie misiunea civilizatorie în Orient, iar reporterii comentau, în suferința însăși în direct, mărind audiența pentru posibile transfuzii de publicitate la cetățenii planetei.

– Mariajul Hitler-Stalin, zise cu patimă scholarul Doru Băluțeanu de la Belgrad, suspectat de Lavinia-Stana Clătici c-avea-n congelator simțăminte din niște lecturi de interzis imediat pe bază de Index, abia... desprăfuite de la Fondul Secret, în loc să fie arse pe șestache la Berevoiești, din alde Conta, Hașdeu, Eminescu, Iorga, Goga, Vintilă Horia, năiști, mariaj evocat recent de popa Tani în operele-balet *Supraviețuirea ruinurilor Stalingradului* și *Căderea zidului Berlinului*, am impresia că n-a existat ca temă cu variațiuni pentru planificatorii Operației Decalotarea anti-Saddam, pentru că la euroatlantici nu se studiază serios decât crimele lui Himmler, iar din asaltul asupra Germaniei nu se vede decât un război curat și tehnic lego, ca toate războaiele de pe Discovery! Șah... Ar face SUA infarct de să leșine Statuia Libertății ca WTC, când s-ar da pe CNN, să vezi și tu fază cu soldat aducător al Democrației, torturat și mutilat, cu un piron în piept până-n nisip și cu poză Stalin Biruitorul sau cu inscripțiunea pentru cei vii cum că, oștean fașîst, vot iată chipul tău desfigurat de mâine, iob tvoiu máti!

– Ebat' - kopat'! se enervă Adriana Bratu, cu o plictisitoare bursă-n Iowa City. Atenție la *cuvinte*! Tu, tocmai tu, Doru, ce te bagi? Ai autorizație să apari pe canale? Acum două seri ți-ai dat cu părerea, *de la Belgrad*, despre pogromuri la Bagdad, pesemne dintr-o cripto-solidaritate cu Hi conservată de prin 1941,

presimțindu-se pretențiile (!) românești privind acea Bassorah cică fundată pentru Bassaaarabi de miticul Toma Alimoș, lângă un zid părăsit de către Tracii de Sud rătăcitori, *bessi*, înrudiți cu troienii antifeminiști! Însă ce m-a uluit la tine ca martor, om bătrân cu barba ca puful de lebădă comestibilă, e că, referindu-te la evenimente din 29 novembre 1947, pe drumul, proclamării Republicii, și apariției Statului Israel, nu peste o lună ci abia în 14 Mai 1948, tu-ți permiți derapajul să postezi pe netul francez sintagma absurdă „affrontements judéo-palestiniens"!

– Sauf erreur, le concept de „palestiniens" n' était pas utilisé à l'epoque. Le terme d' affrontements judéo-arabes me semble plus conforme à la réalité de l'époque.

– Marc Bloch avait dit, il me semble, répliqua Chopinot, que l' anachronisme est le péché mortel de l' historien. L' emploi du terme de „palestiniens" entre dans ce cadre à mes yeux.

– Numai că, rânji avocatul ajutor de comandant, eu nu sunt, bă, légiste, nici publicist *francez* ca Tolstoi!... Doar ingénieur des ponts, des eaux et forêts.

– Le terme de „palestiniens" est avant tout un concept politique né dans les années 1960!... Existe-t-il une culture „palestinienne" par opposition à la culture arabe?

– Există o cultură românească, de să-i lase Austria pe români în Schengen?

– Băi Filderman, se enervă Mareșalul de Război Sfânt ca înțepat de Maniu sau Dinu Brătianu, domnule Filderman, în două petiții succesive îmi scriți „de tragedia zguduitoare" și mă „implorați" în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință" și de „omenie" și subliniind că sunteți „dator" să apelați „la mine" și „numai" la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug...

– Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi, când zi cu zi și ceas cu ceas, plătim cu mărinimie și în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov?

– Ce-ați făcut Dvs., anul trecut când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele și când au putut au omorât mișelește soldații cu bâte. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

– Drept răspuns la mărinimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odessei printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru

inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

– Asta, rânjiră larg Oscar Hubig și Adolf Reichmann vă este... explicația pentru *bătuta pe loc*, jucată toată vara de românii cei fuduli la centurile Odessei!

– În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar și-au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea și-au regăsit rănițiii mutilați îngrozitor.

Oameni care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice.

Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul și urechile.

– Ce spectacol barbar! Ce rău e pe front! Ce urât e războiul altora!

– Domnilor! Scrisoarea asta celebră era dată presei, incitând la ură, de Sfântu' Dumitru în 1941, cât încă mai veneau la Conducătorul Statului rapoarte despre masacrele de la Odessa, ordonate după aruncarea în aer la 22 octombrie a cartierului general al Diviziei 10 infanterie.

– Iar Marius Ghizdavu susține, când se apără de contestatarii din țară, de la Paris și din California (de nepoții de la Augustus), că el nu se afla atunci nici la Odessa, nici în Transnistria, nici la București, ci mult în nord, tocmai la Harkov, la balerina violonistă Murocika, să acopere, cu Otto Runge, căderea acestui oraș pe atunci mai mare decât Kievul, cu industrie grea, încă mai mare producător de tancuri decât Stalingradul. În plus, cu literatură ofensivă grea, valorificându-se stalinistul ansamblu arhitectonic constructivist Derjprom (Госпро́м, Casa Industriei Socialiste, 1928), pentru a impresiona Congresele scriitorilor sovietici și pro-sovietici occidentali, forjându-se la 1930 **realismul socialist**, nu numai în literatură, ci și în artele vizuale, ceea ce Marius a resimțit ajungând la Paris în toamna lui 1935, dar nu s-a înregimentat la popularul bolșevic Paul Vaillant-Couturier, în combativa Association des écrivains et artistes révolutionnaires, oricât l-a influențat pozitiv pictorul român Mathieu Rosianu, care însă câștiga mai mult ca draftman specializat în desene pentru imprimeuri textile.

– Mda, ambițiosul Marius cu instinctul său de rus a înțeles Imensitatea de pe la 15 ani, cetind nu-n franțuzește, ci-n limba rusă, cele 1681 pagini din *Voina i mir,* încât își calcula – păgubos! – că dacă a ratat în ianuarie 1934 *Salonul pictorilor revoluționari de la Porte de Versailles*, ar fi vanitate, deșertăciune, să se mai afișeze cu (deocamdată!) niște aproape Neica Nimeni în 1935, precum:

– Signac, Léger, Lhote, Lipchitz, Édouard Pignon, Max Ernst, Élie Faure, André Breton, Gide (!), Jean Giono, Malraux, Robert Desnos, fotograful Robert Capa și chiar nesuferiții staliniști Louis Aragon și Henri Barbusse!

– Mda, e ceva adevăr aici, telegrafie de Gaulle, interogat de la Ialta în *Dosarul Marius Ghi*. Dar să știți că la secția Fotografie a Asociației ostenea încă un român șef, Éli Lotar, feciorul poetului Arghezi. Pe lângă prietena acestuia, Germaine Krull, ea însăși o strălucită inovatoare în arta reportajului, Marius Ghizdavu mai cunoaște aici și alți ași ai fotografiei de secol XX, toată crema, precum Brassaï, Jacques-André Boiffard, Henri Cartier-Bresson, Robert Capa, André Kertész, Roger Parry și îndeosebi pe americanul Man Ray, prin

intermediul căruia ajunge la International Surrealist Exhibition (11 iunie - 4 iulie 1938), aici la noi la Londra, în Mayfair, expunând și el, un... joc de șah haios, ale cărui piese de unică folosință erau... fursecuri care se devorau pe măsură ce părăseau tabla de joc! L-a distrat pe organizatorul expoziției, Roland Penrose, și astfel se explică performanța că, în vara lui 1937, după o vizită în Reich pentru celebra expoziție Entartete Kunst, românul cel descurcăreț, împreună cu prietena sa probabil spaniolă, Dorothea Schlauberger, s-au putut caza la nord de Antibes, în pitorescul Mougins, la *același* Hotel Vaste Horizon și în *același* sejur cu Roland Penrose și viitoarea sa soție, frumoasa Lee Miller (o cunoscuse prin iunie), Picasso și Dora Maar, Man Ray și Ady (Adrienne) Fidelin, Paul Éluard și Nusch, pictorița suprarealistă Eileen Agar și poetul maghiar Joseph Bard!

– Vedeți, tovarășe Stalin și domnilor invitați la Ialta, concluzionă Mișu reîmbrăcând cu autopsierul Lecca pe Elvira amorțită dar surâzătoare după ce pozase suprarealist pictorului Churchill, viitor laureat Nobel pentru Literatură, că noi românii nici nu ne-am bătut cu Rușii, ci doar cu acele exaltate elemente „iudeobolșevice“, care au compromis marxism-leninismul, îndeosebi ca troțkism, cu pretenții năucitoare să vă acapareze Crimeia asta sacră, iar mâine vor încerca să lichideze, ca medici cu praxis ucigaș, întreaga conducere de partid și de stat a Uniunii Sovietice, uitând că ea a căsăpit fiara nazistă în chiar bârlogul ei!...

– Această replică, répliqua Chopinot Moga în calitate de acuzator gazetar al poporului, ai dat-o, acuzat Ion Antonescu, <u>ca propagandist</u> al războiului cu... iudeobolșevicii, nu cu pașnica URSS, exact între cotropirea Odessei și explozia comandamentului ce cu trufie din incurie și prostie s-a instalat în seducătoarea clădire a *fostei securități* odessane. Cine a citit-o-n presa timpului se cutremură și azi de consecințele stării de spirit în care a fost scrisă. Ar fi putut bănui ce Represalii ai ordonat pentru fiece ofițer, respectiv soldat, câte mii, respectiv zeci de „iudeobolșevici“ de spânzurat pe la intersecții, speriind pe vizitatorii abia sosiți în Odessa noastră pe drumuri presărate cu cadavre de-ale tale, de-ale marelui Führer și mai ales de-ale lui Stalin, nebocite nici azi, negrijite și încă neîngropate, ca o recoltă de toamnă uitată pe câmpurile fără haturi ale colhozurilor...

– Întreaga populație din Odessa noastră, lămuri bloggerul scholar la pensie Doru Băluțeanu pe tineret, s-a ascuns în catacombe și a practicat în contra noastră o rezistență comunistă, teroristă, pe când krasnoarmeieții, lepădând haina militară de frică, au continuat ca partizani să ne producă numeroase pagube umane și materiale, procedând contrar legilor internaționale, care pun un moț de ordine în acest kkt care e războiul de eliberare a societăților pervertite de violul totalitar!

– Ce vrea să zică Marius, traduse în felul ei Dorothea, e să observăm că acei *nemuritori*, nemuritori ca orice personaj exploatat pe baza mecanismelor plusvalorii de către patronul Armand Hrestic, *români regali*, au murit *degeaba* doar în raport cu ce-au făcut cu jertfa lor, cu gropile lor comune, cu numele și memoria lor hoitarii, hienele, șacalii și câinii vagabonzi de front, cei atât de greu de eutanasiat, fiindcă din instinct se apropie de teatrul de luptă, odată cu păsările

negre de pe cer, abia când simt că ți se epuizează muniția și alimentele...

– Adică, o urmări cu răbdare de etnolog Jenel Noveanu, necroforii din capul Țării! Trăsni-i-ar Dumnezeu!

– Fiind o rușine, psalmodie Damian cu o rigiditate ca și cum s-ar fi călugărit și ar fi avansat cât Mitropolitul Kiril al Smolenskului și Kaliningradului, că la o juma de veac de la Războiul Sfânt, după atâta Pod de Flori, feseniștii au organizat Mineriada!... Blestem arhieresc asupra voastră, și copiilor, și nepoților voștri!

– Cari ați distrus industriile, educația, agricultura, exportul și diplomația, vânzând și Țara, încât deși ieșisem la 22 decembrie 1989, din Totalitarism, fără datorii și cu *cea mai bună Securitate din lume*, am ratat Anschlussul nost', am pierdut pe vecie Basarabia, Bucovina și Balcicul, și nu se va mai atinge nicicând acea **masă culturală critică** de după care, ca de după un scut uman cititor de *Liste de cărți bune*, s-ar putea săvârși *Marea Recuperare*, ideal ghizdavian ce ar atrage hegemonia românească în Galiția Mare, de la Baltică (Balta noastră) la Pont, cu capitală spirituală barocă la Lemberg, regretabil fiind totuși că la meciul România-Danemarca, 29 martie 2003, pierdut de eroii noștri pe un stadion de nisip fin de Basra cu 2 la 5, nu a invitat-o de onoare Iliescu și pe Condoleeza Rice, ca să vadă-n semn de solidaritate cu ostașii ei, dezrobitori ai irakienilor cum noi pe ruși, ucraineni și bieloruși în Cruciadă, că ne-am desantat, simbolic, actorii patriotismului fotbalistic românesc pe Nisip din solidaritate euroatlantică anti-Saddam, iară nu din lipsă de iarbă românească, трава моя, трава, însă cum ne cere și istoricul Mihnea Bazalau intervievat de Adelin Barosanu, să aducem tot prinosul de recunoștință inamicilor noștri din 4 aprilie 1944, din cauza cărora, speriindu-ne de precizia cu care s-au lovit, în special la 15 aprilie, trecătorii, rondurile, cimitirele, Universitatea, Arhitectura, Librăria şi Galeria Cartea Românească (unde cu drag expunea Marius peisajele mă-sii Marieta și ale logodnicei Halszka Chrząstowska, la ambele post mortem), Cafeneaua Capşa, Institutul Cantacuzino, precum şi Expoziţia Transnistriei (unde el a dat doar fotografii de lanuri și livezi, corectând și mulaje ale basoreliefurilor), am cedat atunci pe de-a moaca Odessa, că poate se potolesc bombardamentele, iar azi, renăscând Bosnia în clasamentul grupei, ea va lua punctele noastre înapoi de la danezi, umilindu-i în chiar putreda lor țară fără de soare dac, ceea ce însă nu ne scutește de luciditatea minimă necesară de a ne asculta, la Carcaliu lângă Topalu pe Dunăre, bibilicile criticându-ne non-Anschlussul de la Prut că *păcat, păcat de sângele vărsat*, uite că pentru Schengen austriacul ne va disprețui tablourile, dar ne vom și distra punând Opoziția să-i numere ouăle baronului local, în perspectiva aprovizionării pentru Sfintele Paști al martirilor noștri, povestindu-ne frumoasa Elvira de cum îi zicea Stalin lu' Roosevelt de Churchill căi un *mudozvon*, the one who chiming with his balls, unul care zornăie cu ele-n Ialta oricând a noastră.

1

Cu o fetiță în brațe, cu Vera cea născută în 4 martie 1944 fără a compensa crima obstetricianului Lecca de a-l face pe Rudy marinar, întâi în februarie 1941 cu facies de an 1940 îmbătrânit, la Spitalul Brâncovenesc, apoi în căldurile lui iulie tot 1941, la Spitalul Militar Regina Maria Elisabeta din Kișinev, ceea ce n-a împiedicat pe fiul secetei organizate, ginecologul repetabilității umane Cezarian Bogza, să pună avort-bișnița și excesul de cezariene la baza baronizării sale, îndeosebi după ce oameni simpli haiducind pe tac-su adoptiv, Bazil Frâncu, bun uluit cu orfanul, deoarece recita-n tren, cerșind, *Luceafărul*, și-l impresionase pe franțuzul învățător cu Poetul Național înhumat pe vecie ca un Dracula abia-n 1998, când s-a dovedit că viabil nu e decât europeanul, citadinul, postmodern miștocarul, berlinezul k Kennedy, papițoiul de Caragiale, Dora Dora Glagoveanu râdea de ea însăși, având soț scriitor aliat cu Armata Roșie, de nu știa de el decât din corespondențele de presă, după ce dăduse șpagă pentru înnobilarea ca PANDUR tanchist deplin rusificat, zis pe vecie Grișa, umblând cu ortacii flămânzi întâi după kis picsa, apoi resemnându-se cu szőrös pina și lucskos punci la Budapesta, înfiorat de prăvălirea podurilor de către nemți, cum alea de pe Dâmbovița dar mai mari, apoi parcă pregătită pentru anglo-americanii dezrobitori cehoaica kunda, cetind totuși din Kafka în original, în vederea săvârșirii în deplină solemnitate a ritualului primirii de către Regatul Român, în Palatul Belvedere din Viena noastră, a Capitulării Germaniei, *și a Austriei celei și mai hitleriste*, în chiar Zece Mai 1945, da, *capitulare șiii față de România* reîntregită de pumnul lui Vîșinski, urmând a se capitula sub el pandur și vreo sălbatică Gertrud, crezându-l rusnac beutor de vodcă, nu țuicar cu nostalgia prunilor ghizdavi din Coșești și Pribegi bolborosind despre Pflaume din dor de țară și proptele, poate și de grădina socrilor săi din Uranus, unde din punctul său de vedere moartea deja intrase prin cei doi Rudy, poeți neechivalenți cu astă Vera, nici cu viitoarea Otla cea născută-n 26 ianuarie 1946, prevestind a secetă amplificată stalinist, a veac sterp organizat ca avort, a an cu execuții silite și cu anticipată fraudă electorală, când totuși față de împuțita Românie interbelită din perspectivă intelectual postmodernă, zarcă a minorităților și înjghebelire instabilă ca o Querfotze rănită-n războiul beliviolatar peste limita de suportabilitate la știri, care s-a săturat și gloata să mai urmărească belirea marelui Saddam în direct, când poza lui mic o suie Cezar Bogza în albumul Repetabilității Umane, nu între domnu' Bebe și doamna Lili Enache, ci între Hitler și Stalin, ambii elevi în poze de grup luând, din instinct de fiară, dominantă CU ORICE PREȚ, vărsat de alții, poziții suse, sângeros de amintit.

– Što moi hui etate ai u vas? se excită foarte tare la vârsta pictorului hâtrul

gospodin Zahar Maslovici Kartotekov, adăugând crezându-l tare de urechi, după ce-i ddăduse capace, că șto eto za piz-diulina?

– Sviașcennaia Voina! răspunse cu demnitate de 1681 pagini furate de la soția Căinarului, Dora, el, după o ceartă mare cu acuzatoarea Liz cum că s-a ratat.

Cu alte cuvinte ce zboară cu aripile într-o geometrie variabilă, conform principiului liberal cărăbuș că la koneț zimu istoriei, kajdîi drocit kak on hocit, atât Marius cât și Grișa, poate cel mai bun prieten al lui nedușman, au căutat să se acupleze cu noile autorități lipite de război pe cadavrul mutilat al României Regale, peste care russkaia ex-rumînskaia zemlia a lu' Yl e doar o coincidență geografică cât de cât pe la rât, marea performanță-n Istorie a cominterniștilor și a urmașilor lor cei postceaușiști fiind *deznaționalizarea*, nu a bucovinenilor, basarabenilor și transnistrenilor până la Bug și la Odessa, ce nici n-a prea reușit, ci mai dihai a așa-i românul din dreapta Prutului, fă! observă Linei că i se obsearvă bulgăroaica tare cominternistă Svetlana Filipescu Dimitrova, întrebându-l din ochi pe torturatul boier ghizdav dacă-l mai doare *buba* sau nu.

Ce având ea sub brațul cu smoc de păr bulgar cominternist subsuoară? Acest *Sviașcennaia Voina* cam cât *Craii de Curtea Veche*, un miniroman proiectat de Grișa pentru Editura Cartea Rusă, ca bestseller de tradus în cincizeci de limbi, încă din titlu văzându-se că se critică Războiul așa-zis Sfânt, **cucerirea Uniunii Sovietice** de către România Regală fiind asemănată cu șoricelul care s-a îmbătat în crama de la Ziduri și a vrut să reguleze pisica, o minițară de kkt, în care fericirea minorităților era mai persecutată decât în Constituția Stalinistă, dar frontul măcar a ocazionat protagonistului autosamokritik Marin Codin, dumirirea ideologică în ce privește lupta lui de clasă, cu hapsânul mare moșier Cristea Trei-Nasuri, în care se întrunesc trăsăturile negative de la Voicu, Octavian și însuși Marius, dar și cu, mai care pe care, *chiaburul* morar Ghiță Lungu din Jupânești, a cărui *desființare ca clasă* decurgea numaidecât din lozinca marxist-leninistă, acceptată stalinist de intelectualii duri ai Occidentului, cripto-rasiști bănuitori cu noroadele de suboameni ale Galiției Mari, *lîsogo v kulake goniati!*, revuluție implementabilă la Malu Surpat cu Flori, deci și la Ziduri.

– Încă n-o vinit momentul! se pronunță într-o bucureșteană impecabilă securistul aliat de control, pentru care zadarnic se chinuise Căinaru a scrie-n rusește începuturile acelei literaturi fotbalistice prin care și-au adus aportul la marile realizări cărturarii, cea mai mare fiind deznaționalizarea pe vecie, până la că amara cafea la Nisip servită de la danezi s-a scurs prin hren, mandală și jopa romantic strâmtă de-atâta tril a soloveiului, fără niciun fel de consecințe politice, praf în ochii numărătorilor de ouă și de goluri primite, dupe tabela de marcaj.

– Iebem ti staru u supak! gândi acut sârboaica cea pletoasă, bulgăroaica cominternistă, care după ce că se purtase dialectic cu românii Timișorii, mai era și titoistă sinceră de tot, însă nu concepea ca Grigore Căinaru să nu ajungă un star internațional după ce Dora, deși putuse, cât l-a suplinit în Războiul Sfânt la Feodosia, nu-l înșelase niciodată cu doctorul Liviu Lecca, ce dealtfel o cunoștea

deja complet, căci i-l chiuretase înăuntrul ei de două ori pe marinarul liric Rudy.

– Adevărul mincinos este, în acest războiu psihologikosis, dus cu pluta prin mijloacele hliteraturii pentru că Stalin n-a dispus de TV ca Domnul Yl, râgâi și replică bonoboul de Maradonel Zamfir, poreclit Frișcă de prieteni și de adversari, pentru că arăta a „cioroi borât nedezrobit“ la față, cum se exprima rasistul Alin Vișan, că eu nu am detectat până în prezent, în textul confruntării dintre causticul eseist Narcis Dabija și imprevizibila apărătoare a trecutului foarte îndepărtat, clavecinista Isadora Morgenstern de la Basel, nepoata artistului vizual instalator Marius Ghizdavu, manifestări dușmănoase la adresa SUA NATO UE și nici măcar mîșlenie contra valorilor occidentale mereu corecte. Poate că explicabil, prin afacerile californiene ale Fraților Ghizdavu, să tot fie acest... mister, ca suspendare *a luptei ideologice pentru Războiul Sfânt*. Rămâne să mai sabiraiem date, monitorizând comportamentul și declarațiile Obiectivului, marșrutizându-i alți Friends, mai cu posibilități informative, deocamdată eu nu m-aș pronunța.

– Nici eu nu m-aș pronunța, *încă*! mormăi cu gura plină de supliment alimentar Pizzacola, turnându-și în paharul de plastic ecologic apă de import.

– Între Isadora și acest cameleon Narcis Dabija, scria Oles Hristici de pe frontul ideologic bielorus lui Oroles Hristić la Ragusa, noi nu trebuie să-l cruțăm pe acest flecar elastic, pe acest pizdziuk care-și permite, în oarba lui ofensivă pentru reconstituirea dreptului de proprietate pe Valea Ursului cu ginecologul Cezar Bogza, să dea cu nagaika nu numai în Ghizdavi, ci și în biograful lor, în sfiosul Armand Hrestic al acuarelistei Doina Semartian, răspândind alegația că Armand Hrestic, ca sintagmă, nu e decât o cinică anagramă agramată, pentru nici mai mult nici mai puțin decât Alin Hi (Vișan), năzuind a învenina astfel relațiile culturale galițiene și așa pe sponci, făcând încă și mai dificilă decât este, ca urmare a postbolșevismului apucător, asumarea responsabilă a Trecutului nost'.

– Cine citește mai întâi, cum au și apărut, dădu din umeri micuța Emily, provocatorul pamflet al lui Narcis, *Indécence, dégénérescence* (Editura Badea Mior, 1999, trad. Erdödy Zsuzsa), dezgustându-se de enormitatea naționalismului Ghizdavilor, de la Ulea Spătaru la Brătieni și în prezent, pentru a lectura mai apoi din replicoiul nestaiak al Isadorei Morgenstern, „Învățăturile torționarului Ionică Enachi către nepotul său spiritual Sergiu Chiose sive Adevărul necenzurat despre Weltanschauungul păduchilor cocoțați în capul prostit al Țării“ (Editura Play, Santa Madonna, 10-11 decembrie 1999), aproape că nu mai pricepe nimic din toată această zbatere și alergare fără ejaculare, decât ceea ce era extrapolabil de către orice analist onanist zalupar corect, anume că dacă Regatul Român ar fi câștigat Războiul Sfânt, iar Hi ar fi fost găbjit în bârlog, fie de opoziția germană prosovietică, fie de Rezistența existențialistă tot mai viagră din țara lui Sartre, atunci alta ar fi fost ierarhia puterilor astăzi și poate că domnu' Iliescu ar fi fost de astă dată votat de cititori Al treilea om al Axei anti-Saddam, privind la Bush și Blair cu aceeași mândrie cu care predecesorul lui nezâmbăreț, în caz că, așa cum luarăm atunci Odessa, am fi luat acum Basra noastră.

Viscolea din senin în april 1944, întunecându-l în întâiul dintre orașele țării aflate în război, camuflaj negru întunecat spiritual peste tot, cu adăposturi nemaicheltuindu-se mult, deoarece nu s-a anticipat supremația aeriană anglo-americană la noi pe cer, Marius excluzând ușuratic la Cairo cazul ca posibilitate, mai mult îndrăgostit de niște *absențe*: Regina Maria la 1900 și Lee Miller la 1937.

Atent că Belizarie Moga lăsase tot felul de tranșee pe principalele căi de comunicație, unele mai încăpătoare pentru trăgători, iar altele concepute doar pentru a jena avansul vehiculelor inamice, silindu-le a merge în zigzag ca omul alcoolizat, ceea ce religia mahomedană condamnă vodca de Coșești și Turț, precum și explica Dimitrie Cantemir celui ce-l pupa-n Iași, țarului Petru cel Mare, pe o direcție strategică prea directă, ca pe când tot generalul Belizarie Moga în 1942, cucerise nepoliticos Caucazul, de putea să despice transfăgărășane cu prizonieri sunniți, spre Persia și spre această Bassorah a noastră, în care, cu experiența de Stăpâni dobândită deja la Odessa, ne-am fi descurcat ca peștele-n apă de golf și ca bednaia păsăriha-n cuști avicole ceaușiste de Crevedia.

– Am fi avut plăcerea să doborâm noi, remorcând cu tancuri Škoda, statuia lui Saddam cu braț binecuvântând, lâng-un dublu ogival arc de triumf cam geometric, continuă viticultorul Nilă Niel, nu fără exaltare de mai mult valah decât californian, consolând pe Virginica ce tot lăcrima de la hrean, ca Hirohito nostalgind după nu ș' ce wasabi verzui din mlaștina disperării de la Kyoto.

– Poate nu știi, râse insistent cu intenția de a râde domnul d'Esgrignon, ce scrie Narcis Dabija ca nepot al lui Ariel Moga, despre acest monument odios, „tipic ghizdavian“, de la intrarea în Basra, nimicit din considerente de război psihologic, când s-au dat televizoarelor lumii și niște interioare cu papuci din pâslă cenușiu stalinistă cu chiuvetă aurită ceaușist, nu Armele cele Chimice, tot ceaușiste, de Combinat, care au justificat războiul nostru și al Aliaților, ci nu invadatorul eliberator, doar irakianul era îndrituit să-și dărâme sau nu tiranul...

– Scrie la pagina 206 din *Indécence, dégénéscence*, fredonă ca pe *Inocence* uscata Dorothea, că proiectul Arcului de Triumf, ca și al Statuii, provine din Școala de la Sonnenheim, de la Andrei Hurmuzacov, pe când bronzul e importat direct din România, unde Frații Ghizdavu sunt lideri necontestați ai colectării, prelucrării și exportului de metale neferoase, multe de pe la monumente de for public vandalizate, topite, ceea ce nu mai miră Coaliția de unde a avut emisarul lor, doctor Cezar Bogza, atâta valută cât să poată corupe factori administrativi în scopul „reconstituirii“ la atâta proprietate căcălău, la propriu și la figurat, ca absenteiști din Ziduri, calitate care ar fi avut hiba că, în orice țară fără niciun fel de Trecut, exemplu de rea guvernare reiterată, fără experiență democratică, ar fi atras mai degrabă confiscări, și deși viscolea din senin, câteva sute de medici demonstrau în Piața Revoluției „Nicolae Ceaușescu“, iar ministra sănătății ce se prefigura a se referi doar la care are, tocmai avea treabă în stațiunea republicană de sporturi alpine Sinaia, deși Antonescu și Căpitanul schiau de regulă la Predeal.

– Nenorocirea este, observă de la un timp și de sub Guiț ex-asistenta de

medici Au-mă-doare, că noi operăm aici-șa-ntr-un spație viscolitu de certitudeni zlabe cu un endoscop niestoyak și onoarea cam păroasă a deontologicului dusă, într-o singură zi lucrătoare hard, de la previzibila deflorare-n cruce, pe așa viscol hairy inopinat, până la cea mai funcțională trivialitate online, cum nici umanismul cazon medieval, deservind rușinos câte trei vieri odată, nu a mai cunoscut așa putoare pe-acest meleag, unde-n orașe fapicsa nu-i o raritate dacă insistați, băieți! Dar din părți, pentru timizi, ea lasă de dorit ca și o scroafă, până la nostalgia unor Vremi Regale interbelite roz, în care e dezirabil pentru noii noștri stăpâni să nu ne mai întoarcem, daraghie druzia intelectuali, niciodată nikagda nevermore, nici când ar face plopul din Grozăvești pere în Regie, cu *făină* dicotiledonată.

– Bolșebolșissima nenorocire! o urmări pe laptop cu gratuită atenție Andrei Hurmuzacov, cu ochii omletă pe medalionul de pe posteriorul cărții semnate de aleasa inimii sale de sculptor, clavecinista de la Basel, Isadora Morgenstern, *Învățăturile torțâționarului Ivan Ienaky-Țjuquel către nepotul său spiritual futălăul de Serge Kiossè, adică fii-su. Adevărul glasnost despre misterele mandavoșkăi ieșite-n fruntea Țării și efectele pișcăturii ei asupra mentalului imaginar 10 tomuri al colectivului indestructibil în care ne trăim pseudo-perestroika. Convorbiri indiscrete contra culturii cu pictorul de gen Marius Ghizdavu, cetățean al lumii, respectuos față de părinți, futu-i în dinți*.

– Știți în ce constă geniul Isadoriței mele? zise după un timp Andriușa către Grișa și Dora, căutând model interstelar pentru *Soții Frumușanu,* omagiu statuar pentru puținii interesați, în țara asta, de cum de ce cum a fost când le-au ucis emanații copilul, dar artă clasică, legală, între limitele Constituțiunii iorgovane.

– Nu prea știm! răspunseră în locul tuturor morților Vera și Otla, care aveau darul piftiei și al parastaselor, una la Dubna și Zaporojie, ailaltă la Toronto, în Canada noastră idealistă, de s-a lepădat în Niagara, ca Ucraina, de arma nucleară, dar amândouă își cinsteau părinții, pe Dora și chiar pe Grișa, că odată cu volumul IV din *Războiul Sfânt* el încheie remiză saga României secolelor XIX și XX.

– Geniul incomprehensibil al domnișoarei Morgenstern constă în atenția respectuoasă cu care ea și-a pus bunicul sub semnul întrebării, pagină cu pagină, în special la ancheta de supraputere la care l-a stors consilierul cominternist Zahar Maslovici Kartotetotenkopf, invariabil începând prietenos cu un șui *poidiom popizdim!,* pentru a nu accepta apoi justificarea locotenentului de cavalerie Marius Ghizdavu că, personal, s-a eschivat de la orișice șarjă, preferând lucrări de fotopropagandă, deoarece nu voia să moară degeaba pentru niște urmași căcăcioși, ingrați, inculți funcțional, ni za hui sobaci, pomer ni za hui sobaci, tak...

– În acest sens, Marius este un adevărat czujek, azvârli scârbită țigara rujată Agnieszka departe-n closetul rural, și n-ar trebui iertat niciodată că-i vâră-n cap României că a întoarce prea devreme emigrația cultă, de unde s-a zburătăcit, ar fi ca și cum ai moraliza un bardak populându-i futelnițele cu fecioare neprihănite, cu acé frunză originară a tabacului încă alipită, ca numele Kant de Königsberg!

– Vorbești prostii! protestă din Miorcani, cu gândurile duse la Curlandia

natală, marcomanul Eugenijus Miškinis. Și nu se cade unde e loc de cei căzuți.

Pentru Patrie.

Pentru orice fel de Patrie, fă! Și oricând! Eroul e erou și bună pace! Cum delegația noastră a văzut în vest cimitire comune franco-germane ale celor care s-au bătut pe viață și pe moarte, fiecare sub drapelul alor săi.

– Vorbim prostii! dădu din coadă nu fără înțelepciune supraviețuitorul Marius Ghizdavu, despre care se zice, ca despre un câine, că fondatorul Direcției XIII Literatura hudojnică i pak Dezinformația, generalul de agitație și torțe Zaharia Darie Masluvici Kartotechno, pe bază de dokummentî, dacă ele obvinnuiut, ar fi stabilit că adevăr grăiesc ia vouă, că la Ziduri likidarea kiaburimii ca clasă de *kulaci*, la porunca marelui Ilici că *lîsogvho v kulake goniat'!*, nu se poaci ni za hui sobaci fără a ne alia cu țărănimea săracă, săraca, așa cum ajunsese la 1945, ca simplu grajdanin, chiar obiectivul Repin de la Ziduri, Marius, după înstrăinări, prin vânzare sau donații sau abandon, de bunuri imobiliare, dar și mobiliare până-n Vladivostok, dacă s-ar fi primit indicații să fie transportate de SovromArte, eșecii de-a-l recruta pe moșierul ajuns fotograf de bâlci explicându-se tocmai prin cei doi invarianți ai autobiografiilor exasperant reiterate ebat-kopat, anume autoexproprierea preventivă și fimeia mereu generoasă cu prinții.

– Și refuzul lui constant de a se jertfi de tot pentru Țară! izbucni în râs cernăuțeanca studentă geografă Galina Cobiliță, o moderată care l-a influențat pozitiv pe Alin Vișan, comandantul Grupului de veghe și reacție rapidă 2007, să-și revizuiască radicalismul juvenil din *Despăducherea României*, pe motiv că *mandavoșka* postceaușistă, adică a construi capitalismul cu nomenclatura și în folosul ei, a eșuat cel puțin la fel de lamentabil precât *glasnostul* și *perestroika*, al căror corespondent este în modul de existență al democrației noastre, originale, născute, la Congresul al XV-lea PCR 22-25 decembrie 1989, din necesitatea obiectivă ca același REPETABIL, cum zice Doktor Bogza, typ Human, să se cocoțopenească-n capul transparent și răbvășit al Țării, pentru care s-a fofilat locotenentul de cavalerie și CNN și Al Jazeera Marius Ghizdavu, de la a se alege post mortem cu vreo avansare decorativă de daurită tinichea Regală, în acest comportament laș dezgustător el asemănându-se doar cu Grișa Rasputin Căinaru, și ăla om cu Operă, *Homo solus* refuznic de la a admite sufocarea și învinețirea înainte de a se fi exprimat, sub alt znamia fâlfâitor, fie și pentru furnicarul (fornix) arcuit triumfal al Posterității noastre posterioare postumelor de post negru...

– Nu numai că nu se merită să fii muză, zâmbi ea ei ca bomboanele de pe colivă, țopăind de pe un canal pe altul, la cum cade Bierlinul, dar însă ci și Hector ar admite că a fi eutanasiat de Ahile pentr' o pierdolona Suka, Agnieszko, e totuna cu la nymphete lasciate mi morire, sau la viteji, pomer ni za hui sabaciu, kîine!

– Baciul moldovean, protestă behăit Micșunel Tomoioagă auzind larma antică a dulăilor, nu s-a gândit niciodată metafizic la moarte, și tocmai aceasta e noutatea indestructibilă ca arhetip, adusă de indecibelitatea postmodernă a inimioarei oii clonate Dolly, ca împăiată între doi berbeci total identici!

– Oricum, în Ucraina încă sângerând după genocidul colectivizării, zise popa Tani trezind din adormire cenzorii voluntari ai Autoelitei, oștile române au fost primite ca dezrobitoare, cam cum și cele germane în Țările Baltice!

– Este exact ce a șocat mai mult publicul lărgit, rânji larg popa Stănică Ciceag, amintindu-și chestionarul ce i l-a propus Narcisică Dabija, întocmit ca de ele însele, dumnealor, masile populare largi ca o fofolo fesenistă ale popooorului, interesat de cum se ară și se grapă orice prestigiu la care citește cărți, ca o culminație orgasmică din ordin superior a politicii de *Moarte intelectualilor*, sau măcar Smerti Idealismului, cele mai sensibile cititoare lecturând cu o singură mână și cu lacrimi în ochii rimelați, despre propensiunea suicidară de suflet a împătimitului în păcat boier dus la Sonnenheim cu scopul înveterat de a fi la nimfete-n Amsterdam lăsat s-o mierlească, adică nihilist nietzschean eutanasiac chiar pe marginea labială, pardon, taică! pe buza labilă dintre pedofuckilie și G-gerontofilie, apără-ne, fulgeră, Sfinte Ilie, cu deosebire nepoată a galeristei Halszka Chrzastowska și a lui discipolă, Agnes de Krécy, fiind expusă oprobiului pe cearșaf, al cunoscătorilor în arta murală cum primarii în aia monumentală!

– Da, Andriușa, pescărușule, gemuuu Isadora, cetind răscolită ce câte miserii se putea scri, despre bunelul ei, în presa puterii interloape, cum remarca și Sergiu Chiose în calitate de analist viitor consilier băgător de seamă și de șpagă la cele mai înalte nivele, noi nu trebuie să uităm niciun pic că țeara noastră e monitorizată intens, prenupțial, date fiind consecințele inconștienței de a-și apăra hotarele în Războiul Sfânt, în vederea preaderării la dezvirginare și la o rapidă trivializare, cu tot cu alinierea viziunilor asupra viitorului *și mai ales asupra Trecutului*, care e și baza destabilizării, nimeni în era computerelor neputând combate-n bordel principiul contesei pictor de Moghilev-am-Dnjepr, regretata bolșevico-nazist de-a studiat limbili române la Tiraspol în 1924-1933, Halszka Chrzastowska, obscena expresie de tabacheră pudrieră cutiuță neagră cum că

– Garbage in, garbage out! ghici hackerița Emily.

– Budziesz pizdziecz, budziesz pizdy atrîmlivacz! roși și șopti Oles Hristici către Oroles Hristić, să n-auză nepoțelele Virginicii din Santa Madonna.

– If you' re gonna talk shit, fu tare atentă totuși Virginica la bielorusa lui, you're gonna be braten! Restul e mărunțiș, deci tăcere-n doi parmi antieroi!

Ca expert în Repetabilitatea Umană cu deșeuri cu tot, omul de afaceri întreprinzătoare antreprenorial Cezar Bogza nu evaza nimic miraculos în apropierea lui Marius Ghizdavu, sufletește tânăr bătrân, de o dalbă Agnieszkă moștenind ochii verzi de cânepă și pistruile de soare de dincolo de limita de cultivabilitate a viței de vie, cum avea contesa Halszka Chrzastowska, cea curtată interbelic cu irepresibilă asinuitate de supergalițianul expozant în Liovul nostru, și, tocmai de aceea, hotărâse a pedepsi alegațiile abjecte, de recurs metodic la emoțiile occidentale, privind paralelismul perpendicular dintre Marius și femeia slavă și dintre Playboy al II-lea și „jidauca cea roșcată“, ce s-ar mai face în mediile culturale bucureștene cosmopolite visceral, oricum în descompunere.

– This arselicker of antiromânism, replică el că acest lingău cu botul mov, aproape brun nazist, al antiromânismului de peste tot, uită-n hrișcă, ocru și sienna arsă, cu cea mai desăvârșită nerușinare, motivul de ce moi hui a plecat în exil postmodern Marius Ghizdavu la apus de soare, tot cu trenul ca Mircea Eliade, tot din Gara de Nord și tot tocmai la Basel în Alsacia aia din Portu Galia!

– Pen' c-acolo, sări Maradonel Zamfir Frișcă în apărarea lui Narcis Dabija-Moga, i-a lăsat *moștenire* celebra și nemuritoarea Frida (Friederike, fata pastorului protestant din Sonnenheim, cu care s-a recăsătorit pe ascuns rănitul prizonier Voicu, fără a reuși s-o convingă să-și părăsească Alsacia și Lorena ca să șteargă la cur, la Ziduri, pe orfanii de război de mamă Marius și Octavian), – acea proprietaaate pe care amplasară adineauri ucenicii Memorialul Timișórii!

– A plecat Ghizdavu militar, băi numărătorule contorule de ouă, tocmai pentru a-și desăvârși sub frunză verde de stejar, în ură pură de om, OPERA, dac-ai citit în puii mei dezvăluirile despre știința Homonică din lucrarea de gradul unu în transhumanism, a doamnei găină de meditații de română Emilia Tomoioagă, intitulată-n versiunea pentru arieni și stucaci only, *Hrestics Misanthropen*!

Ceea ce, ca medic și ca doctor specialist în repetabilitatea umană și viagră, nu pot altfel interpreta decât ca pe o <u>hotărâre mebică definitivă</u> de a evita crocant orice risipire de timp-energie în **nimicuri românești**, atât în ce privește sexul bătrânesc baladesc neprotejat cu neromânce slave, cât și mai ales în special manifestarea vreunui interes post 11 decembrie 1999 pentru *mandavoșkă*, pentru a construi societatea capitalistă multilateral dezvoltată, cu păduchii cocoțați în capul Țării și pentru lindinele lor! Iar alternativă la ăștia nu-i, n-ai cu cine.

– Chiar dacă Țara beizadelelor ar primi ajutor consistent de la europeni, de teamă să nu vi-l dea americanii și să nu mai plece? se miră infractoarea Virginica.

– Chiar! nu se dădu bătut vechilul ghizdavian, schimbând însă cu șiretenie de arendaș bucovinean slova: kak pivo? Cumu-i berea de Ziduri la supermarket?

– Hooiiniaa! recunoscu cu mustăți albe efemere cumnățica pictorului mural, gata a se urca pe pereți, doar ca să-i vadă gleznele beizadeaua Vip.

– Frați români! că vă recunoscui după specificul locuțiunilor, interveni de la masa vecină Muhală Muistu, aflat pe la Strasbourg c-un grant pe tema Podul Prieteniei regionale româno-bulgare. Absurd iaște ca cinevaș, gândind la zdrumicarea Bierlinului, să mai fi sperat că imperialismul americano-britanic ar fi putut manipula masile să accepte, doar de mila galițienilor lui Marius Ghizdavu-Lwów, înnădirea unui război mondial trei, exterminator postmodern IT și AI nuclear, la Războiul Existențialist, în 1945, câtă vreme încă nu se uscaseră complet nici lacrimile și nici cadavrele urâtului Războiu Expresionist 1916-1919, care a dat apă la moară națiunilor în loc să le bage la mixer, blender sau chopper!

– Este adevărat, tu, postă Pia Filip (Iordanka Filipescu), că eu nu m-am autosesizat funicular la Iowa City de vreun afront la industriașa Virginica de Baltimore, căreia-i recomand, când o vitală necesitate-i va impune a se aproviziona, să ia de la minibig carne tocată numai de la doamna Lili Cepeca și

domnu' Bebe Enache, dar a venit momentul să-l întreb pe Herr Doktor Caesar Bogza, indiferent cine-i autorul *Manifestului Lindinismului*, dedicat înlăturării „păduchilor din capul Țării", lustrației mandavoșkăi marxist interloape, dacă tineretul, hai să-i zicem radical, pe care-l sponsorizează necritic, știe că austriecii foloseau insulta *păduchi* tocmai pentru viitoarele victime ale lui Himmler!

– N-are contează! Ce-are sula cu prefectura? Dar primăria cu fudulia? Dom'le, negocie mieros arendașul român, aici servim o bere de Valea Ursului, grație ginecologului format de guru Ghizdavu, țarul Cezar Bogza, care a îndrăznit să valorifice nemțește sfânta apă chioară a zonei, dar așa, ca simplu cetățean irațional, nu și iliberal, precizez că zicala *a ieși ca păduchele-n frunte* nu are, nu a avut niciodată la români, semnificație xenofobă. Cât despre utilizarea de către pictorul excesivist Marius Ghizdavu, a unui colaj în care drăgălașa *Românie Revoluționară*, a generosului pictor evreu de origine budapestană, Constantin Daniel Rosenthal, are bombata-i frunte pistruiată cu hiperbolic mărite exemplare de *Pediculus*, de *Pulex irritans*, de *stelnițe* și predominant de *lăței*, de păduchi lați *Phthirus pubis*, mandavoșkă, declar c-am fost de față când explica emisarului colecționarului american Vasile Iowa, care s-a scris degeaba că lucrează pentru recuperatori bucureșteni colecționari spălători pe la licitații de bani îngălați, că această <u>operă de Despărțire pașoptistă de România</u>, după alegerile din toamna lui 1992, a fost inspirată de observația unui vșivîi ciolovek filolog din Ferentari, cum că-n RSR nu fu Revoluție, mirosi-ți-aș emanația, neafirmându-se **niciun idealist**, niciun **homonoic între oameni**, niciun boier supergeneros iluminist, niciun

– Nicolae Băsescu! ghici sus-sus Virginica, din Roata de la Santa Monica.

– Niciun Nicolae Bălcescu, întări și-și aprinse trabucul castrist Cezarian, fostul ucigaș de embrioni, printre care poate se va fi aflat și Omul Providențial care ne-a lipsit atâta să candideze după cele 4 îngropări ale cioclului Iliescu.

– This providențial man, se autosondă Cioropel după testul de sarcină live, asistată de Pizzacola și Au-mă-doare, în timp ce-n același tembelizor încarcerații Orwell 1984, culegători de hamei de bere la Ziduri-Pribegi, Kangurul, Guiț, Pitecantropul, Pokemonul, Semnificantul și Pitbullul, vorbeau cu o psiholoagă, de felații, donatori și cât e termenul de garanție la consum, pentru conținutul nutritiv al sucului de bărbat onest, ca supliment alimentar, preafericitul expert Doktor Kaiser observând, din limbajul trupului moderatoarei cu șunci, paradoxul român că de fapt ea nu știe deloc să se legene ca-n codru, fiind regretabil oengist că la școală la noi se implementează prea puțin despre praxisul în dos și-n gură, oooh, yees! clismă cu spumant demisec, nu cotlet haiducesc nociv la ciocoi, this providențial man Niciolaie Bălcescu, fă, I thing, oooh, yes, cling-cling, oooh, yes, I thinK tHat he waz beizadeaua Raulică Lecca, the prodigăz figure child of the bestial interwar fucking intellectual criterion generășen de lapislazuli, fiindcă mie-mi place mai tare salam de Sibiu în mațe, nu piftie de curcan dezosat!

– De la Pitești? ceru certitudini Au-mă-doare. Din tinetă sau de la Big?

– Habar n-am! râse Pizzacola de pe budă. Iar Tira Misu, Diva (Sugativa) și

Diegeza mi-au dat mesaj că nu mai știe nici ele nimica de îmbârligarea cazului!

– Nu în-tâm-plă-tor, deloc întâmplător, observă secretarul de stat Saie Buburuză, coordonator suprem al tuturor Bibliotecilor Digitale ale României, tot *piteștean* o fost și Conducătorul Statului român în Cruciada Antibolșevică, despre care și-a exprimat în Gorikaia Pravda marele filozof existențialist Jean Sartre convingerile cominterniste, că un anticomunist este un CÂINE ROȘU!

– Dinamovist? se interesează aici-șa-n berărie un grup zgomotos de alt soi de încarcerați, dar de multă vreme morți, flăcăii țărani proști și comandanții lor învățători, nu toți ortodocși practicanți de să-ți bați joc de ei numai pentru vina de a fi ortodocși BOR, ai unei generații care a înțeles, pișa-te-ai, Guițe, râse Vip Enache spre Kangurul, prin găurica occipitală din exobaza țestelor lor murdare de pământ, străin încă, de pe Dealul Epurenilor de le crește deasupra numa' floricele de-alea natur, nu de import olandez, nici de popcorn, ci de pizda țigăncii mov catifelat pe un verde de stepă poetică ca câmpul Bărăganului deportaților, scurmat și în ziulica de azi cu *plug cu cal* alb lipițan basarabean, ca El-Zorabul de la Năpădeni, din Bugeac, Dubăsari-Valea Hoțului-Balta sau Kuban al lui Marius, care Cavaler pare să fi fost dintre interbeliții care au realizat că-n care pe carele universzal, bolșevizarea României înseamnă a o mierli tu rezistând pentru norodul românesc, znacit a o păți ca marele popor rus în declin spenglerian, ba chiar, în parte, ca frații noștri ucraineni și bieloruși, care n-au fost lăsați să se mai nască: *istoriei galițiene gravide i s-au legat picioarele* cu un Lassou, Cezare!

– Căzăcesc sau tătărăsc Ștreangul, dacă ne gândim la invazia lor pustietoare comună în Ieșii lui Vasile Lupu, exact când o spiritualitate vag occidentală ar fi putut fi fătată, dar fu lepădată direct în Bahlui! filosofă cu havană avortatorul, cu sugestia sângerândă că de la chiuretă la chiuvetă nu e decât o singură bukvă.

– Din punct de vedere structural, dădu din degete academicianul doctor inginer turnător scriitor Ion Codoi, arătându-i prin semne surdomutului Marius Ghizdavu ideile principale, remarcăm o simplicitate barbară în ambele cazuri, de unde și o stranie similitudine, încât te înfiori ca o ginestra pe labia abisului: nu e deosebire de intelligence între a înnădi bețe ca să ajungi la banana lui Köhler, între a lega picioarele gravidei să nu mai nască-n lagărul tău și între a ciocni ca pe niște pietre neșlefuite, două obiecte ovoidale, un Boeing și un zgârie-nori!

– Da, dar, nu prea înțelese pen' c-avea căștile de internaut pă urechi, despre ce se bârfește, melancolicul Tristan Băluțeanu, cum altfel decât cu pietre și cu sinucigași să se apere marginalizații de o supra-civilizare cu forța, de un viitor comparabil cu al indienilor americani: ceva exemplare pitoresc exotice de interes turistic și propagandistic, în niște rezervații, corturi lângă orașe de oțel și sticlă!

– Dumneata, Tristane, îl apostrofă Maradonel cu respect batjocoritor, nu ești un bun creștin, dacă ții cu păgânii și când e vorba de Locurile Sfinte!

– Coranul, își aminti pe neașteptate popa Tuțu că frunzărise din Atanasie Damian, socră-su, *Fiica Risipitoare*, din păcate nu-l au în biblioteca lor toți creștinii într-o tălmăcire fericită. Dar din păcate încă și mai grele, ei n-au citit nici

măcar pe exploratorul Occidentului, boier Dinicu Golescu, patriot ce a întreprins și o călătorie secretă în Rusia, negociind probabil cu Pușkin prin 1823, deoarece nația i se trezise la București și își dorea scuturarea jugului mahomedan fanariot, pe când Vestul, condus romantic de destrăbălatul Byron, nu sprijinea ca de obicei decât pe greci, c-auziseră de ei, așa că singura, puerilă poate, dar disperată ieșire a noastră din sracikă, nu părea a fi decât a ne răzima politica externă pe detestatul Țarism, fără a ne mai uita nici în stânga, nici în dreapta, manipulându-l să ne îndeplinească satisfăcător toate poftele, înainte de revoluțiile din 1917, an în care pe frontul din Moldova Mărășeștilor, *pierit-au rușii eroic numeric cât românii*!

– Occidentul vecinic dezbinat, Marius, tot n-avea somn Dora, neputând răpune el Armata Roșie nici măcar condus de un strateg ca Napoleon, care cum a arătat Tolstoi era de fapt un ageamiu, mai ales ca stăpân vremelnic al Moscovei, pus pe a-și atinge scopurile lăturiș, slujindu-se de infiltrațiunea... emancipaților, însărcinată a nărăvi la corupțiune aparatcicikovii corecți de toate cinurile și a depărta diavolește mujicii de la hram și sobor, spre otrăvitoarea crâșmă cu vițiu, încât filosoful Jean din Ferentari, a cărui tovărășică Ioana au pedepsit-o diavolul cu gaze la bloc fiindcă l-a părăsit în mizerie bărbătească burlacă pe intelectualul ei, are mereu un spasm, te strânge el spasmodic de cot când, în mizeria Bucureștilor, trecem pe lângă vreo dace cu lupi, badigarzi și conifere siberiene, el regretând nu numai că, din vina încrezutului de Hi, n-am anexat noi românii întreg Peisajul Rus, ci și că băuturile falsificate de azi n-au nici pe departe izul, culoarea viorie și mai ales tăria duhovnicească de mărturiseai tot, ușurându-ți duhul, a basamacului infect și a samogonului de foamete sau de război...

– Că cu whisky Teacher's la profi și cu Hendrick's gin, rânji Codin patriot local de bar, a delirat destul Narcis Moga, criticând narativul geologului Voicu Ghizdavu, că pe-un picior de plai, la cota 780, mai la nord pe Râul Doamnei, la Nucșoara, se va fi format la 1812 un lac carstic pe ghips, deoarece Făt Frumos și Ileana Cosânzeana trăgeau cu urechea și raportau Zmeului – logofătului Iordache Ghizdavu – când s-au arătat Machiavelli și Montesquieu, distrându-se-n această gură de rai compunând o distopie, fezabilă implementabil doar de Latina Gintă!

– Coranul? tresări Lina, frecând cu leșie și temenele podelele bibliotecii de la Ziduri, încă nerisipită de Marius însuși, perfect conștient de ce va fi să vie, cu ce Indexuri. Eu cred că din Coran picură învățătura smereniei de a nu te lăuda că mâine vei izbuti cutare lucru, ci tu, conașule, să te închini și să zici cum te-a-nvățat numai de bine bunicuța Ralù: că mâine voi reîntregi Țara, până la masa critică de la care se autoîntreține Reacția în Lanț a acelei exploziei culturale de să ne respecte și pe noi păzitorii Schengenului, *dacă mă va ajuta Dumnezeu!*

– Numai Necuratul, oftă sculptorița Cristina Done, încă nerefăcută după șocul reeducării liceanului Raul Lecca și după altminteri bănoasa ei carieră de aprozaristă, a împins la cearta Surorilor Moga cu Frații Ghizdavu, nu mai puțin nenouă sub soare decât, tot valahă, ciorovăiala Cantacuzineștilor cu Bălenii. Rușinică! Rușinică, băi! Atât Narcis Moga, cât și Isadora nepoțică Ghizdavu, ca

oameni tineri, vorbind doar din auzite, din presupuneri și chiar din imaginație auto-corosivă, nu din înțelepciunea bătrânilor că trebuie înființat câte un *institut de documentare* pentru fiecare minister putred, într-o țară care unde păduchii îmbuibați ai mandavoșkăi n-au găsit mărunțiș în buzunare, cât să însămânțeze până la 29 martie 2003 un pogon de gazon pe Lia Manoliu, pentru a se putea valorifica dinaintea zecilor de mii de spectatori, și a milioanelor de telespectatori cu inimi tricolore cât un purice (2-5!), incontestabilitatea superiorității tehnice a fotbaliștilor noștri, în această confruntare fără de noroc pentru calificarea la Euro 2004, cu aliata noastră NATO contra lui Saddam și Miloșevici, Danemarca!

– În acest sens, dădu din hârcă a strigoaică-n pofte zombi scheleticul Voicu Ghizdavu, al stimulării Nenorocului, lucrează și legenda diseminată de Narcis al stricatei la cap Chouchou de Cocagnac, nepot sau strănepot, futu-l în bot, cum că aprigul meu bunic făcea baie-ntr-un ibric! Vasăzică, logofătul patriot Iordachi Ghizdavu ar fi mers chipurile cu mișălia până la a-l influența pe călătoritul explorator Dinicu Golescu, să-i poarte-ntr-o besactea până-n interminabila Rusie, un concept atât de veninos ca *primul* draft al *Protocoalelor* alea, la care văz că nu opune nimeni *Protocroanțele Înțelepților Kremlinului*, desființându-le stăpânilor câini ai rușilor vecinicul expansionism, emanat și la noi prin konsens, nonsens și contrasens, ca să se implementeze mandavoșka în locul unei perestroici viabile și unui veritabil glasnost autocritic, la Congresul al 15-lea al Parrtidului partidelor, ținut la Scroviștea ca-n Pridnistrovia, pe când junimea sta-n orașe martire cu capul sub gloanțe, între 22 și 25 decembrie 1989!

– E aproape o certitudine, ucenicilor, că Dinicu Golescu a fost finanțat de străbunicul meu argeșean Iordaki pentru călătoria secretă în Țara Muscălească, al cărei spațiu vital începe la nord de Oka și Reazan, scopul negocierii de la artezienele din Peterhof fiind acea răscolire de arhive din care se publica, la Golești (?), pe la 1826, daurita „Adunare de tractaturile ce s-au urmat între prea puternica împărăție a Rusiii și Nalta Poartă“, pe baza căreia boierimea noastră hrăpăreață speră și azi a se crampona și la Strasbourg, să nu i se mai ciuntească „drepturile“ la jaf și la primul viol nici în vremuri de Schimbare de Stăpân 1989! De la sine înțeles fiind că, după ocupația turcească de la 1821 la 1824 și înaintea celei rusești, de la 1828, și poate că în unele privințe OMW continuându-se și Influența austriacă, Ministerul Culturii neputând subvenționa azi tipărirea celor patru volume căinare *Războiul Sfânt* însumând **1681** pagini, încât tot Iordaki va fi plătit acel sbornik, cărturarul Dinicu Golescu având patru hojmălăi de crescut și educat, cărora le-a și dăruit un apartament de patru camere, în blocul de pe bulevardul cu același nume, la statuia pe lângă care trece spre, și vine de la Sala Palatului pe lângă Radio mașina 178, așteptată de Emil Cioran și Mircea Vulcănescu, nefiind în ea decât popa Sică de la Ziduri, rugând telepatic din ochișorii înfundați în grăsime pe preacinstita Eupraxie a vedea la poartă cine i-a stârnit pe maidanezul de toloacă Azorică și pe aristocrata flocoasă Chiasma, pentru care comandă ei regulat la Paris atâtea macaroane Ladurée.

Dinspre pădurea Andronache, venea un îmbătător spray de primăvară, a micșunele, mărgăritărele, popas, urzici, rostopască și muguri cleioși generatori de o coloare verde nedorită de anumite forțe, observă Tristan Băluțeanu bocind că, mai întâi, se va obișnui lumea cu *cenzurarea* pornografiei și *interzicerea* pirătării filmelor, pdf-urile nu prea contează, apoi vor fi rase de pe web bietele saituri dedicate Istoriei naționale, într-o țeară-n care ministrul colonel Oușor se râdea recent de sobrul analist Terente Frunzăverde, că nu mai răscoliți, dom'le, *liniștea uitării* Trecutului, cu suta de morți de la Rebeliune, că noi românii am avut o mie la Revoluție, de peste zece ori mai mulți, și nu mai cârâie nimeni nimica – cum nici despre înstrăinarea economiei gata distruse – , prioritară fiind acum noua etapă de implementare a mandavoșkăi, în loc de perestroikă și glasnost: după formarea clasei de stăpâni șpagocrați, vine *fireasca* ei integrare euroatlantică, pentru ca Proprietatea dobândită prin șmen după Congresul al XV-lea, din 22-25 decembrie 1989, să fie apărată nu doar de constituția iorgovană, de adică armată, poliție, justiție, siguranță, securitate, fosta securitate, jandarmerie, gardieni publici, trupe speciale, plus armatele de badigarzi particulare, plus interlopimea cu toate clanurile ei, plus aventurierii sosiți de pe tot globul, ci și de importante contingente NATO, eventual bazate cât mai aproape de zonele de etalare a României cocalare pe înțelesul amărâților, adică ca case cu de zeci de ori mai multe camere decât poate întreține un cetățean cinstit, de fraier și de intușabil, al coloniei nimănui, România, în Epoca Mooye (1989-2011).

Ca și cum n-ar fi fost niciodată la Stalingrad, Marius tocmai își instala din nou Windowsul în Epoca Wash și niște stupi cu fund antivarroa ca al Dorei în mica prisacă. Doi căței antropofagi se hârjoneau, pe o iarbă cum ar fi trebuit să aibă și Stadionul de Nisip cu Danemarca (2-5!), dar ne-a dovedit cât putregai e-n clasa politică, de nu poate ea ține sus steagul luptei fotbalistice dintre popoare, darmite edificiul gingaș al nemuririi culturale finanțate din părți, pe când un marfar cu bouvagoane utilizabile și pentru deportări masive, neinteresante pentru cățeaua roz occidentală fiind vorba de rase galițiene incapabile să implementeze corect proiectul marxist, se târa dinspre gara Regală Băneasa spre Constanța, cu obiecte de inestimabilă valoare ce urmau a se descărca la Odessa, la Ialta, la Kerci și la Soci în Abhazia noastră, iar factorița Victorița sta-n poartă, cu bicicleta Mifa, rămasă României de la curieri din Wehrmacht, rezemată etern de stănoagă.

– Noroc, tovarășe Ghizdavu! zise ea cu bucurie inexplicabilă altfel decât prin presimțirea împreunării cu un boier, dar după ani, și numai după ce el va chinui motanii ce-i mâncaseră păsărica, atrăgându-i cu ceai Plafar de valeriană și scandându-le din duiosul poem funebru pentru vrabia lesbiană al lui Caius Valerius Liberalus Catullus. Cred că o să jucați la o Nuntă! anticipă ea, pipăind în plic cartonul ca de ciorap de concert din muzică de Schönberg al Invitației.

Destinatarul înlemni. Precum am mai menționat de la 'cest microfon, multă vreme după instalarea pe vecie a cominterniștilor, într-o Românie mutilată sub masa geografică critică începând de la care critica să aibă ce moi hui critica, în

special datorită profesionalismului asumat de tătarul Elvirei celei jertfite-n escala de la Ialta, continuând spre Istanbul cu placa ei turnantă cam șifonată, în mod miraculos canalele de comunicație ale locotenentului de cavalerie, propagandă, pictură și film valah cu Occidentul au continuat să funcționeze ireproșabil.

Astfel, la 8 noiembrie 1944, de ziua lui de botezat Mihail de către popa Sică, el a primit din Prusia Orientală de la Otto Runge deja celebrele poze care i-au inspirat capod opera de Războiu Sfânt în contra bolșevismului demo lator de biserici *Fecioara de la Nemmersdorf*, adică Gioconda sa. Un opus liric echivalent cu poemul tânărului Soljenițîn *Prusskie noci*. Ba chiar oarecum simultan. În 22 octombrie 1944, la exact trei ani de la atentatul de la Comandamentul Român din Odessa noastră, ai lui Stalin și Ehrenburg luând Goldapul și Nemmersdorful aista, să înființeze ca la Ziduri și Golești sovhozuri în Prusia Orientală, iară în 5 noiembrie 1944, ai lui Hitler și ai lui Goebbels recuperându-le, precum amicul Otto Runge Harkovul Murocikăi gata spânzurate, contraofensiv și descoperind *viol + masacru*, inclusiv irodic, de prunci creștini, care documente, când va fi cazul, la o Revanșă bazată eventual pe jocuri rusești oligarhe anti-NATO, ar putea exploda eficient pe web, pe hârtie de ziar și pe sticlă TV, eclipsând orbitor, tare mi-i teamă, Clara, „plictisitoarele, dezgustătoarele minciuni ale industriei eroismului stalinist“, cum se exprimă gamerul Vip Enache și alt tineret cu receptaculi tociți de senzații prea tari, inventând rusofobe meme-uri virale...

– Toți am fost informatori, oftă factorița bătrână, toți am furat sau am înșelat pe cineva, toți suntem inculți, toate femeile e curve.

– *Juden, warum lasst ihr uns nicht in Ruhr?* i se năzări alsacianului Marius, fost Cavaler al Cruciadei antibolșevice, că-l trage crainicul de păr, ieșit din monitor ca să-l monitorizeze și luându-l drept altul, pentru că îmbătrânise neanticipat până și la capitolul pierderi de memorie, așa că-și tălmăci, în diareea însângerată de restituiri neonaziste, negaționism total sau selectiv și mai ales minimalizări prin compararea cu genocide strivitor mai consistente numeric cu cel puțin un ordin de mărime, cum că, Evreilor, de ce nu ne lăsați în pace? Între Ruhe și Ruhr găsindu-se și acea întâmplare cu trupe africane de ocupație 1923-25, de-ale Imperiului Republican Francez și Imperiului Monarhic Belgian, despre lichidarea eugenică fără milă a micii mulătrimi rezultate din cuplărai proto-colaboraționist, Hi informându-l corect și rece, în paltinul sur de la Berdicev, la 6 august 1941, de Pobreajen, crede tot antibiograful Narcis.

Dar cuuum a fost posibil să se urce cu monstrul în frasinul ăla? Uite-așa. Pentru că tot atunci cunoscuse, la o cupă de șampanie și bravură cu niște decorați recent, pe HHH, nu pe Honourable Hurie Hurry, ci pe Herr Heinrich Hoffmann, consilierul pe probleme de imagini fotografice al frumușelului Führer de porțelan. De la acest profesionist, se alesese cu o ureche ghips în 3D a lui Iosif Vissarionovici Stalin, cum era ea la 23 august 1939, când cele două oțelite totalitarisme muncitorești și-au dat mâna trudită, în nădejdea disperată că se mai poate menține pacea lumii, rezistându-se uneltirilor... „evreului internațional“,

singurul câștigător în cazul unui fratricid conflict intraeuropean, asta *în teoria* marii conspirații a ațâțătorilor la un nou război de la... Jew York, *că-n practică* va fi cu totul altfel, după cum a prorocit chiar Hi la a șasea aniversare a chemării sale să salveze Germania. Pe mulajul acestei urechi ca de babă bigotă, chirurgul de război sfânt doctor Liviu Lecca demonstrând protocronist, la Straßburg, colegilor săi naziști experți în antropologia comparată, că ADN-ul lui Djugașvili se suprapune aproape total pe al divului nostru Traian, peștele ăla proto-creștin care livrează lupoaice de pe treptele Muzeului Național de Istorie sabotat ca să nu existe la Centenarul Marii Uniri, iar rumânii să devină majoritar antiunioniști, antibasarabeni, precum elitele reeducate prin demitizări în postromânism. Da, urechea securistă a lui Stalin e cum apare-n statui a Împăratului roman de origine iberică, ceea ce nu trebuie să ne intrige, deoarece așa cum scria eruditul Antim Ivireanu cel Sfânt bunicului logofătului de obiceiuri Antioh Ghizdavu, nu za hui sobacii și nici de țâța vacii țara georgienilor și gruzinilor s-a chemat înainte de a fi cotropită de muscali, cum? IVIRIA!... Aică Ibiria, e-Beria! Și aceasta este ușor de înțeles. Pentru că divul Traian o colonizase cu *iberici români* de-ai noștri!

– Morala acestor didahii fiind, explicase în clar de lună, la Bolentin, generalul de propagandă Horea Bratu, către Grigore Căinaru, Atanasie Damian, Iancu Noveanu, Marius Ghizdavu, Edgar Glagoveanu și ceilalți căpitani ai săi, că orișicum se va sfârși ca un glob de aur Războiul Existențialist, pacea pre-exterminatoare nouă românilor ne va fi favorabilă, așa încât precum din Unirea pohtită și bricolată de Mihai Întâiul Bravul a crescut România Mare, ce conținea la 1600 suficient procent de minoritari încât să-și asigure masa critică pentru autarhia culturală, tot așa aidoma la fel și Reichul Regelui Mihai Întâi Voievod de Alba Iulia, ce își avea la 19 Noiembrie 1942 brazda românească trasă îngust și adânc până-n Kazahstan și până-n Persia la Isfahan, este bobul de grâu monocotiledonat, însă dublu *hibrid* încât să nu se poată înfrupta din el și habotnicii iudaismului ostili corcirilor; este suplimentul alimentar al zeilor, este mirabilul sâmbure de Noroc din care va emana mâine, sau poimâine, Victorițo, factorițo de lucrezi la poștă, gloria Reichului Românesc și a Commonwealthului panromânesc, într-o Europă puternică și respectată, lățită de la Suez la Belomor și lărgită de la Strâmtoarea Gibraltarului, peste Ural și Sibir, la a lui Bering!

– Cu alte cuvinte, privi visător boreal Marius Ghizdavu la vagoanele de vite de valori inestimabile pornite din Gara Băneasa spre Kamceatka și Kurile, dacă Hitler ar fi învins, atunci victoria anglo-americanilor asupra lui, care nu s-ar fi putut produce, poziționată savant drept Sfârșit al Istoriei, decât după un anodin și stressant război rece de 40-50 de ani, ar fi trebuit să găsească românismul civilizator bine înstăpânit, atât în Crimeia, cât și în Caucaz, cu o săgeată latină spre Samarkand și Peshawar, după cum în cazul în care Stalin ar fi luat Bierlinul și apoi ar fi fost constrâns să-l scuipe, tot așa cum ordonanța lui Căinaru de luase Viena noastră, unde Codin Marin nu putea ingera stridia ci o țâpa gios, de unde o apuca cotarla, dar apoi o țâpa și ea, nimic nu ne-ar putea împiedica, soro, să ne

expunem cu mândrie punctul de vedere la masa verde de sub prelata cortului de nuntă cu veselă de închiriat, a Păcii, cum că dacă nu e corect politic a vorbi de apărarea teritoriului, și încă și mai puțin admisibil e chiar a te proteja în contra bolșevizării ca galițian de rasă disprețuită ce poate vei primi și un nou alfavit mî znaiem, apăi mai pă înțelesul omenirii civilizate ar fi să recunoaștem, pledând vinovat, că, onorată instanță, leck mich am Arsch, mâna asta a noastră de plugar agrest din *Moartea lui Vergiliu*, ce poate lângă camaradul german în frăție de arme au giucat *Fünf gegen einen*, ascultând *Lili Marleen* cu Lale Andersen și cu Otto Runge, au dorit sceptrul Universului în bordeiul de la Kotelnikovo, vreau să zic, Virginico, și ție, Chouchou, că pentru cățea sau cotarlă, pentru purceaua roz, pentru Occidentul cripto-rasist, e mai ușor a accepta că România Regală a dus sub Regele Mihai Întâi Viteazul, instigat de tata, un clasic **război de cucerire** a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, un război de conturarea unui Rumänische Reich până unde e Dreptul Nostru, al aristocrației românești străvechi, anume din Ucraina geților și Bielorusia carpilor până-n Crimeia, Caucaz și Volga Volga, o formă geografico-istorică deocamdată cam fără fond, Sergiule, Isadoro, Andriușa, dar pe care, mâine, poimâine oamenii de stat și politicenii hrăpăreți ai postmandavoșkăi penale să o ghiftuiască încet-încet cu substanță românească pură, – decât să admită cinevașilea că orășenii și mai ales plugarii noștri tineri s-au jertfit dincolo de Nistru împotriva primejdiei de nimicire a Neamului, prin bolșevizare-rusificare-stalinizare și-ndeosebi deportări, ceea ce și continuă să se emigreze cu elan tineresc, de pildă azi 2 iunie 2003, România fesenistă, ca urmare a politicii de *Moarte Intelectualilor*, de până nici poetul romantic Mircea Dinescu n-a mai scris cu maci, ci cu raci, între papă și ceapă, comportându-se culinar ca un hamster alergător în cușca obligațiilor cotidiene, această Românie a lui Yl, de o mie de mii de jdemii de ori mai superioară totuși, cică, pentru lichidatoriști în postromânismul Epocii Wash, celei interbelite a Reginei Maria, în care nicio viperă scriitoare ideolog „nu și-ar dori să trăiască“, pesemne de frica idealismului exasperat la culme, această Românie a mea, nu mai are azi, 2 iunie 1973, o *literatură funcțională* ca la 1681, din pricina inculturii din pai de orez Ceaușescu, Jenele, care n-a rezistat tentației cultului kimirsenist al personalității, nefiind educat suficient în acea Românie Mare ideală a ta, iar mâine, adică în 1983 sau poate că în 2083, nu vom mai avea aoleu! literatură deloc... Nici limbă în 2222! Poate nici istorie vreodată, băi jigodie. Ei și ce!

– Și ce? Asta nu e treaba ta! observă cu durere diplomatul Saie Buburuză, uitându-i-se-n ochi academicianului doctor informatician gamer Ion Codoi. Dar... aleșii poporului pot, vor și vor hotărî până și auto-eutanasierea, dacă e cazul, ei votează și vor vota totdeauna așa cum li se va spune că e mai bine pentru Țară.

– 1983? se trezi Eliza. S-a născut Isadora, fata fetei mele Irina (tot Irina o cheamă și pe-a Raisei Gorbaciova, și pe-a lui Ehrenburg!), dar Marius al meu părea mai mult preocupat de apariția Școlii Fotografice de la Harkov, cunoștea din expoziții descrise probabil de Radio Svoboda chiar pe inginerul Boris

Mihailov și era fascinat de această disidență surdă a imaginilor grăitoare despre eșecul proletariatului fără burghezie, raiu de fierătaie rujinite, ornat cu cetățence adesea mirosind a subnutriție. Dar Harkovul era măcar prietenos cu scriitorii!

– Literatuuuura?! dădu din umeri președintele zburător Zahei Avăcăressi. Păi ce, tura-vura, aici nu ne mai bazăm, într-o economie europeană de consum american, pe legile pieții? Ai? Pe *economii*? Viața demonstrează, copii, că întotdeauna cine simte furnicături în degete cu intenția de a scrie, o s-o și facă, indiferent de consecințe, dacă se publică sau dacă nu i se obsearvă că se publică, de către instituții specializate în critică, promovare sau cenzură. E la fel ca cu purisanca care nu e de casă, când o apucă pandaliile: oricât ai monitoriza-o, ea tot își va face mendrele, poftele, fanteziile. Literatura vine de la sine, ca și virtutea. Prin urmare, din banii contribuabilului nu mai trebuie subvenționat prețul la cărți sau la reviste literare, ca să ne rezemăm și în cultură pe *realități*, anume pe cât interes public realist socialist și câtă cerere există *efectiv* și în acest domeniu!

Mai bine să ne preocupăm de a găsi noi metode de luptă, cu abnegație și eroism, ca la un război sfânt, *împotriva economiei subterane*, mărindu-se astfel încasările bugetare, mai ales în ziulica de azi, când cercetările savanților de renume mondial Ion Codoi, Saie Buburuză, Darie Fișiereanu, Adriana Bratu, și ale discipolilor lor, cum ar fi Narcis Moga, Maradonel Zamfir Frișcă, Erdödy Zsuzsa, Lavinia-Stana Clătici, consilierul meu Muhală Muistu, Alin Vișan, Larisa Rîbalovna și, cu evidențieri, purtătorul meu de cuvânt prezidențial, domnul Terente Frunzăverde de la oficine occidentale, au dovedit cu condescendență în cursul cercetărilor, în țară sau călătorind spre a scotoci prin arhivele cele mai străine, că actuala economie subterană se trage fanariot din corupția organică și putreziciunea metafizică, deci din *cadavre negrijite* după tipic, după rânduială, deoarece trădătorul Antonescu n-a înregimentat în linia întâia destulă popime, în ticăloasa lui aventură de-a tiroliana la Răsărit. Da-da-da, său, oh yes! yes! actuala economie *subterană* nu-i decât o emanație târzie, dar virulentă, ca a ciumei importate-n Occident odinioară din Feodosia Dorei Glagoveanu și a amantului ei de ne critică azi din Diasporă, deșțăratul Marius Ghizdavu, emanație pestilențială a cui? A morților, dom'le, a răniților, care tot au murit, și a dispăruților, care tot au fost omorâți, dintre câți inocenți *malgré-nous*, sub un ordin criminal, au trecut bandiește Prutul într-un război așa-zis sfânt, de agresiune, condamnat azi de întreaga comunitate intelectuală mondială și care ne creează nouă atâtea bețe-n roate, plasându-ne, oricât de șmecheri și de 'oți am fi, și cu tot miracolul poporului, pe locuri retrogradabile rușinos în gingașul proces de Aderare, iar în perspectivă, de tolerare-n Schengen de către cenzori cripto-superiori rasial nouă...

Trenul de marfă Sovrom dinspre Gara Regală Băneasa spre Constanța, gară folosită și de trenul Patria antonescian la Parada Întoarcerii din Crimeia, se depărtase în memoria primăverii lui 1944, cum și poștărița Victorița Parapuff ce-l lăsase pe destinatar cu plicu-n mână ca c-un condom nefolosit.

– Eu tot nu cred, murmurară buzele lui de boiernaș bătrân arțăgos, pe

umerii căruia grijile Neamului apăsaseră cum labele cele mari ale lui Codin pe coarnele plugului anacronic, chiar și în 2 iunie 2003 funcțional la Măgurele, lângă București, nu admit că economia *subterană* ni se trage din gropile comune sau individuale, în Războiul Sfânt, de la 26 iunie 1940 încoace, presărate pe spațiul vital al RomReichului, până-n Volga și-n piscurili Caucazului... Unde se dizolvă-n uitarea tipic românească eroii ăia, disprețuiți intelectualicește, a căror jertfă n-a putut românîza nicidecum viziunea mandavoșkăi de după 1989, în patria noastră cea mutilată drăcește, calculat exact nițeluș sub masa critică asigurătoare de Literatură Arte funcționale, cum voiam eu la Lwów cu Halszka, Victorițo! Victorițoo! mai gemu el appassionato pe urmele ei unsuroase leninist a bucătărească, ca o briantină ce ostoia greața de a reingurgita *adevărul din Est*, pentru **cunoașterea artistică** a căruia își sacrificase el pe-aici prin ciulini boieria, refuzând a fugi la Basel, cu Augustus (Theo), în toamna lui 1943, când străvedea că una din consecințele Înfrângerii va fi că i se vor examina, de către instituții postmoderne, inconștientul de propagandist, lavabil doar în tineta Reeducării, urmând a i se *depista* cu lumânarea, spectroscopul și peta-laserul de la Măgurele, reminiscențe antonesciene, chiar și când va încerca la Sonnenheim, în mod ridicol, dat fiind bruiajul cripto-ceaușist și globalist din țară, uitându-se râzând la Miss Piggy, să semnaleze balenei roz că disprețuita Românie a dat totuși *singura* Revoluție din secolul XX european, Revoluția de la Timișoara...

Era o primăvară din secția celor exemplare, plăcute doar scriitorilor care, străbătând din navetism Capitala zilnic, de la o suburbană la alta, Măgurele-Voluntari, ajung la o mizantropie ca de Om din Subterană, din Fortul 13 Jilava, după Războiul Sfânt, o primăvară împotriva Nenorocului Istoric, când totuși rămurelele plesnesc de frunzulițe și floricele, deși e frig, întuneric, foamete, secetă și zvonistică. Marius deschise voluminosul plic albastru ce purta scrisul cam analfabet al expeditorului din Ziduri, credincioasa lui ordonanță, Codin, care ca rândaș îngrijise pe El-Zorab cel alb și foarte gras, pentru răpitorul Basarabiei, Kutuzov, un personaj incorect românește, tot atât de foarte negativ cât țarul Alexandru I, oricât le-ar tot muia în înălbitor Ace imaginea contele Tolstoi, reprofilat din plugar în spălătoreasă disidentă la Kompromat&Laundromat, lăudându-i-se vecinei ucrainene că de la El, de la Lev, vine numele Lviv pentru orașul baroc. Găsi mai întâi în plic abțibilde antisemite, antievreiești, antiiudaice, antiamericane și antiisraeliene, cu sloganuri vechi și noi. Deutschland erwache! New World Order = Jew World Order! Peste chipuri ilustrând o „subumanitate dezgustătoare". Sau un fel de caricaturi photoshopate, pesemne pentru sheruit: evreu din Dudești/ Văcărești abia adus la Abator, cu mențiunea *terefah*; și același, atârnat în cârlig, devenit după sângerare *casher*, bun de mâncat...

Tocmai cinismul de a exploata, pentru a-l paraliza psihologic, oroarea de sânge a conaționalilor domnului Filderman, cutremurând până la *despărțirea* borgiacă de *om* pe Marius Ghizdavu, fără ecou monolog în Babilon la Basra, nici în Alessandria lui Eco sau în cimitirul din Praga kafkiană.

Banale fițuici combătând die Weimarer Judenrepublik din uitații ani douăzeci sau actuala Israels Palästina-Politik als Vernichtungs Krieg. O fascinantă la tineri poză cartonată cu o margine rugoasă pe care, dacă treceai apăsat cu pixul, urla ca musulmana din genericul pentru cele 250 episoade din *El Clon*, nu că Allah e Allah, ci un exasperat ca al ăluia din Baltagul sucălit de văduva celui asasinat: Juuudeeeeen, warum lasst ihr uns nicht in Ruhe?

– Și în fine, chicoti Lavinia-Stana, ceva buun pentru pictorul ăsta pupător de moaște ce ne va zugrăvi, Aline, întoarcerea aia a morților de la Stalingrad, monument la Miorcani, niște proiecte de memoriale des Gedächtnis an die Helden von Stalingrad von Moesen Saft und Kitzler für einen ewigen Ghitler...

O Invitație la Nuntă cosmică cu artificii și rachete Wernher von Braun. O Invitație călduroasă la Vals cu mireasa. O intrare în normalitate, în Puderdose, în fardarea șleampătei umane Istorii, cum că oricât de atroce războiul, are și părțile lui bune, urmează boomul reconstrucției, baby boom, tara-bum-bum, tara-bum-bum, Octaviane. Cât despre morții ca morți, e statistic ridicol să-i plângi, când de la 1 septembrie 1939 la 2 iunie 2003, omenirea s-a înmulțit de la probabil 1 513 314 314 locuitori la 6 315 413 413 oaspeți trecători, scrie doctorandul Narcis Adrianei Bratu, cu un like-pupici oh inimioară de la Erdödy Zsuzsa.

Un carton din ăla de ciorapi ca de mătase, de-ți fâșâie năucitor, electric coapsele, chiar și la văduve proaspete, cum la Eliza Alexandrescu în 8 noiembrie 1941, la parada cu trei mareșali vii, Regele Mihai, Antonescu și Keitel. O invitație la nuntă pe atâta bombardament, ruină și moarte, către locotenentul de cavalerie pictor și fotograf de război sfânt Marius Ghizdavu personal, dacă poa' să vină la Berlin de urgență, cu sau fără trusa foto, să fie neapărat acolo în 28/ 29 aprilie 1945, preferabil înainte de miezul nopții, pentru că preafericitul Mire l-a desemnat ca martor de Onoare artist! Un simplu ja, un politicos sehr gern, prietene, îi scria alăturat Waffen-SS activist voluntar anticominternist Arsène-Séraphin Boisson, precursor al Axei antiamericane pur europene, și vei aduce o mare bucurie Führerului nostru, în aceste vremuri de restriște, când Misiunea sa este providențial terminată: slujindu-se abil de potențialul german, incomparabil mai pe sponci decât al iudeobolșevismului și al plutocrației anglo-americane, stăpânite de evreul internațional prin francmasonerie, regele vostru Mihai Întâiul Viteazul a putut contura granițele preliminare ale unui Rumänische Reich la sud de Oka Reazanului, până-n Volga și în Iviria-Iberia cea colonizată cu latini de chiar imperatorul vostru Traian, așa încât, până în 2222, dacă emanații cocoțați în capul Țării după 1989 vor continua neabătut perestroika, glasnostul și mai ales mandavoșka, sub forma unui Generalplan Ost judicios eșalonat, nu încape îndoială că veți reuși, prin export de corupție, nesimțire și incompetență, să umpleți cu sloboz intelectual degenerat propriu această formă fără fond în fond...

– Vielen Dank für Ihre Einladung, murmurară-n întunecatul april ale sale buze... române, cum s-ar fi exprimat Mózes Árpád, amicul pictor din Kolozsvàr, din păcate iertate, înecat de anglo-sovietici cu nava *Struma* în 24 februarie 1942,

pentru că încercase a-l căsători pe moșier cu o ducesă focoasă, Katalin Skárosi, neștiind că inima lui de galițian mândru, pictor și boier, părăsit de trufașa contesă Halszka Chrząstowska, năzuiește oricum, din septembrie 1938, spre o baroneasă budapestană arzoaică, Nóra Erdödy, care luându-l la Viena, la cursul de drept roman al lui Ihering, drept albanez, poate chiar un persian putred de bogat, cercase să-i plaseze un ulterior celebru tablou de Courbet, figurând ceva din einsteinianul Big Bang originar, într-o viziune Husserl-Heidegger îndrăzneață conceptual, de închidere care se întredeschide... Es ist mir nicht möglich zu kommen!

– Ba s-ar fi putut întâlni cu Marius la timp! ne contrazice Narcis Moga în documentata sa investigație a Sagăi Ghizdavilor. După cum se știe, în conferința lor de presă din 9 iunie 1945, Jukov, acuzat de brutalitatea invaziei din Basarabia după 26 iunie 1940, și călăul cela de Vîșinski susțin că Hi și mireasa (e prima oară când se face vorbire despre această subterană nuntă!) ar fi putut fugi cu avionul, condițiile de decolare pe axa est-vest a Berlinului permițându-le a evada, fie și așa, câtă vreme nu existau elicoptere vietnameze ca la Kabul în flotila prezidențială a Reichului. Unde să fugă inculpatul cu ea? În Spania? La Franco, de ce? S-ar crea pretextul, cum anglo-americanii o tuliseră de pe front de frica ostașului roșu, tancurile Cominternului să meargă până la Atlantic la Lisabona, capturându-l totodată, întru piteșteană reeducare pe Mircea Eliade și realizând din mișcare o strălucită Revanșă, așteptată de toți cărturarii progresiști, pentru eșecurile cominterniste din Războiul Civil, când s-a întâmpinat rezistență, îndeosebi la Majadahonda și din Alcázarul toledan cela bun de reamenajat ca un Aiud, o Gherlă, un Sighet sau o Butîrkă, pentru toți troțkiștii europeni.

– Cum cu ce s-ajungă? se simți de-a dreptul insultată logic doamna Eliza Alexandrescu, având în vedere că la ora aceea România Anei Pauker și a lui Dejjj băgase deja binișor spaima-n burgheji, și în moșieri, de mult Marius abandonând, unei obscure fundații de îngrijit orfani, Conacul golit de cărți al cramei de la Ziduri, folosită ulterior de securitate pentru torturarea țărănimii bănuite c-ar ajuta partizanii de pe Muntele Conic și de lângă Schitul Hoitarului, poate și legendara Rezistență de pe Râul Doamnei în sus, spre Corbii de Piatră și Nucșoara.

– Protocolul din 6 august 1941 de la Berdicev, cum am arătat că rezultă din memoriile șefului Hitlerjugendului, Herr Axmann, descoperite la un anticar din Debrecen de către proful Răzvan Hristevescu, Isadoro, stipula că, vorbindu-i-se mioritic de *nuntă*, Marius să transcodeze că aliatul său pictor german consideră misiunea sa pe acest pământ al omului alb încheiată, putându-se apuca, în calitate de geniu german, de niște arte plastice, iar în calitate de homosap, de plodit urmași pentru Marea Germanie revanșardă, ceea ce înseamnă o cerere de a i se găsi, pe Valea Râului Negru sau pe Râul Doamnei, niște singurătăți alpestre cât mai asemănătoare cu peisajul de la Obersalzberg, care s-au și aflat la niște ciobănei de-ai Linei lui Codin, stăpânul milenar și absolut al Zidurilor pomenindu-se în această situație de intermediar imobiliar deoarece, în Carpenul Sur, când Führerul l-a întrebat ca pe Antonescu despre retragerea din Crimeia, că, măi Marius, ce să

fac acum mai întâi, să iau Moscova? el i-a răspuns că, începând de la infamia din 26 iunie 1940, când s-a demascat, întreg marxism-leninismul ca Ideal e mort, va să zică Stalin își suge toată ideologia doar din *Voina i mir*, or, Tolstoi ăsta, Tolstoi din *Război și pace,* subliniază clar că unul din meritele marelui Kutuzov e tocmai înțelepciunea trasă din Norod de a fi realizat că pierderea Moscovei nu e și pieirea Rusiei, cum nici răpirea Basarabiei la 1812 nu e sfârșitul României!

– Și așă s-o potrivit, iacă dar, că mai tot efortul de răzbel al Wehrmachtului s-a deplasat dinspre Moscova la sud de Oka, până-n Volga noastră și în Iviria latină, rezultând de aici-șa o pildă strălucită despre cum, călăuzită de intelectuali cutezători, o țară mititică se poate sluji de potențialul unei superputeri, pentru a-și contura până unde își va lăți propriul Reich, pe care până în anul 2222, bazându-ne pe virtuțile perestroikăi, glasnostului și mandavoșkăi, noi îl vom smulge marii mase slave, instalând bazele stăpânirii noastre, începând probabil din Sudul lesne accesibil cu portavionul, unde fascismul nazist avut-a tupeul să boteze, fără a se consulta cu secția cartografică a generalului de propagandă Horea Bratu, Crimeia... Gotenland, Sevastopolul nostru Theodorichhafen, iar Simferopolul cucerit eroic de inginerul Gary Glagoveanu, Gotenburg!

– Din fericire, securitatea lui Hitler s-a purtat odios, cu el și cu sinistra lui soție, Eva Braun, cu chiar mai multă iresponsabilitate și ingratitudine decât în 1989 a noastră cu cuplul prezidențial martir. Căci au existat două avioane pentru fuga din Berlin, cu decolare de pe Charlottenburger Chaussee, unul pilotat de excelenta aviatoare Hanna Reitsch, celălalt de chiar experimentatul pilot al Führerului, Hans Baur, traseele până la platoul de la Schitul Hoitarului fiind diferite, dar trecătoare ambele pe la Berghof (Balta Mare), de unde însurățeii recenți aveau a-și lua doar niște *lenjerie* decorată cu zvastici și cu Edelweiss, acea rară și nobilă floare-de-colț ajunsă Blume des Führers, deoarece din *Tânăra Gardă* ne încondeiase Fadeev, descriind mari furturi de cearșafuri, de la minerii sovietici, săvârșite de ofițerii români, pentru a ameliora trusoul nevestelor lor...

2

Isadora, bucuroasă de orice pace instalată după orice război, nici nu se osteni a-l combate pe autistul de Narcis, care o nimerise iar în bară și apoi în aut de poartă, neobservând că încolțitul Hitleraș, pornind de la un calcul elementar, bazat pe regula de trei simplă, nu avea cum să aștepte ajutor dezinteresat de la alt pictor, legat de el prin același Weltanschauung de cruciați fără prihană (Soviet Judäa, eine Weltgefahr!), dar de sânge nu arian ci latin, când tocmai constatase trădarea la colaboratori arieni get-beget, dintre cei mai apropiați! Porcul de Goering, a cărui aviație jigărită pierduse bătălia Angliei, apoi despresurarea Stalingradului, cu tot cu cerul Germaniei, îl somase în 23 aprilie 1945 să-i cedeze

lui toată puterea! Iar jigodia securistă de Himmler intrase în 28 aprilie în contact cu anglo-americanii, pentru o pace antisovietică și antiromânească, fiind în stare de orice concesie, inclusiv de de ce se temea Führerul mai mult și mai mult, că ieșind din buncăr și din Cancelarie la avionul elicopter, să nu fie capturat de niște trupe speciale și predat de viu unor gărzi de ciocănari ca alea ale lui Bodnăraș!

Așa că adio la o viață tihnită de pictor, în incognitoul organizat într-o natură de basm subfăgărășean, de către fidelul camarad de Kunst, dar și de un Weltanschauung cum că dass die bolschewistischen Komissare und die kommunistische Intelligenz als Träger des bolschewistischen Idee vernichtet werden müssten!

Că altfel ne sugrumă ei pe noi, fraților! În dauna Gaistului și Civilizației.

Ci Marius se sustrăsese giganticei încleștări dintre cele două totalitarisme muncitorești, care luptau de fapt pentru Unitatea organizatorică a proletariatului mondial, tot astfel cum încăierările medievale dintre domnitorii țărilor românești năzuiau intuitiv spre Unitatea națională și apoi extinderea Împărăției peste Exil.

El se automobilizase la Ziduri agricultor, cu tot cu automobil, cetea din Miciurin, președintele Uniunii Țăranilor Truditori, în Cadillacul descompus ca să nu-i fie confiscat, și cărțile românești despre războiul de peste mări și țări. Ilustra în gând una albastră, Constantin Virgil Gheorghiu – *Cu submarinul la asediul Sevastopolului*. Se repauzase definitiv. Fără Cadillac, dar perfect informat asupra realităților sovietice, și nu numai prin contactul direct cu ele, prilejuit de un război ce le-ar fi permis rușilor să-și reia la nord de Oka noastră, spre Bielorusia și Finlanda, idealul de civilizație, la îndeplinit de unde l-a deviat expansionist Ivan cel Groaznic, sub influența lui Vlad Țepeș Vampirul, de pe drumul de fascine mlăștinos tipic rusesc, spre un fel de drum expres nici așa, nici așa, de construit la stroi, implicând pe toți fraierii, cincinal cu cincinal.

Agricultor în agricultură, deși jurist, pictor, fotograf, potențial chiar eseist în felul lui postboieresc și cam boem cu Cadillac, în sensul că după relativ puținul de, sub doi ani, Canal ce-au pătimit în scopul reeducării, oarecum în locul altora, el nu mai considera o catastrofă a nu se mai spăla pe cap de cel puțin trei ori pe săptămână, cu sau fără șampon în RPR. Cum a admis și cea mai autorizată și mai subiectivă exegetă și exodacogetă până-n Bassorah a operei sale, Isadora, cam *mal-baisée* de secul in potentia Chiose Enache, zis Kiyosaki, din tată bogat diplomectual sărac cu trei licențe și opt granturi, dar răzvrătită vindicativ contra ordonanței de urgență a Destinului românesc răstignit de Soarta Ursitei într-o Evropă violatoare, ce stipula c-al lor plod Jan-Marius Enache fi-va-ne Președintele Mântuitor, într-o Țară ca solarul Ierusalim ceresc, pogorât înainte de Judecata de Apoi, de iminența căreia, în capitolul *Greu e să nu scrii apocalipse*, face vorbire și epistolarul armagheddonic, cum că n-are niciun sens anticorupție să profetizezi, altfel decât cu dedlainul iminent, cât să-i mai prinzi vii pentru prescripție pe torționarii care au împilat și jupuit Țara cam cât tăticuțul Coanei Anetta, Ambrozie Tichie, sau chiar cât baronul Rică Fărăfrică, despre

îmbolnăvirea căruia de sidă providențială Narcis Moga susținea că-i „opera“ rakeților mogulului muscelean Cezar Bogza, recuperatorul Ghizdavilor, adică nu a neveste-sii foste moașe, Marijana Rița-Zaraza, de-a dezbătut recent, în presa de partid finanțată de toți cetățenii, besteleru' ei atoatetămăduitor *Autoterapia cu pișat*, în curs de tălmăcire pe moldovenește de Maradonel Zamfir-Frișcă, care anticipează și-n dreapta Bugului o criză ca și inevitabilă de identitate a compensării leacurilor băbești cu teste de sarcină.

– Cum adică oarecum a făcut ăsta Canal în locul altora? tresări ca de-o presimțire a ceva de semnalat, cu Indignare, în saitul ei, *Derapaje*, baroneasa Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, gândind la Alecsandri, Heliade, Bărnuțiu, Hașdeu, Eminescu cel terminat exhaustiv ca Poet Național, șutu-l în Venere și-n Madonă, Vasile Conta, Goga, Iorga, Nae Ionescu și omoplatul acestuia, absurdul om omițător de denunț Ionașcu, lașul fugit de zarcă Mirciulică, ciclistul Ciolan, căruia până-n senectute-i ardea de ariene sexy, în loc să se sinucidă, ministrul de constructe naționaliste-n rostire Dinicu Noica, traficantul de arme Țuțea, cică de la aerobaza Boteni, și alți mari vinovați, Gastoane... Veni-va zi... Să-i ia duba pe toți! Și abia, după abia abia, se va-ntocmi și *Lista marilor corupți în România*.

– Liste Negre avem și noi gata întocmite! sări senatorul SMT Marean Tăbăcaru. Da, viitorul e jos, jos ma-fi-a, și așteptăm să fie... canalizate spre Ministerul Reeducării la beci chiar personalități *recente*, de-ale voastre, din alea corupte pe Valută, pentru care ușile Piteștiului și ale Aiudului au rămas larg deșchise!... Cățeaua de la Paris, proasta de la Cluj, țiganii de la Păltiniș, japițele de la Comana, legionarul antisemit pretins critic, al cărui tată, împușcat de generalul Argeșanu, a stat expus pe treptele prefecturii la Râmnicu Vâlcea...

– Nu scormonind în gunoaiele securității, avertiză ministrul Coriolan Pigu, când numai câteva sute de rătăciți vor să știe „mai multe“ despre Romlag decât milioane de oameni așezați despre celebrul *Suleyman Magnificul* (*Magnificent Century*, 2011, culmea 1989 a Postromânismului, 22 ani de liberty, cât a viețuit și România Mare!), vom găsi noi fonduri de medicamente compensate, să le dăm la iubiții noștri de părinți, pe la spitale regionale din banii de Catedrală. Eu admir oamenii simpli, îmi place să ronțăi eugenii, și nu văd ce s-ar pierde dac-am câștiga vreodată compatibilitatea dintre hitlerism cifre și stalinism cifre, chiar admițându-se dialectic convertirea cantității bolșevice-n calitate nazistă, fiindcă atuncea s-ar derapa și devia undeva cotangent cu *paradoxul român* că, la noi, securitatea e mereu muuult mai iubită de Poporație decât intelectualitatea, intelligence versus intelighenția, 7:1, pe nisip, adică s-ar releva contradicția antagonistă dintre urmarea că orice anticomunist, care e o sabakă, ar trebui să îmbrățișeze fascismul, și cererea acută de progres societal, în sensul că fără supraputerea de temut a Uniunii Sovietice, al cărei subprodus regretabil și repede și lesne trecător a fost mult hulitul Gulag, ELIBERAREA Occidentului, deci și a noastră, a românilor, de sub jugul hitlerist, nici n-ar mai fi fost de conceput și demarat! Și, în orice caz, Adriana Bratu, mămițica colegului meu de Megacasa Parlamentarului, Gogu

Țăpoieșu, n-ar mai fi putut să ahuiască să stea keep calmă pe... genunchiul Ostașului Roșu, să zicem, câtă vreme o echipă specială... aresta, sub comanda scriitorului transnistrean Vanea Bednîi, chiar pe tac-su, pe ilustrul profesor de propagandă antonesciană Horea Bratu, putându-se forma încă de atunci un Lot care, după opinia mea, ar fi trebuit să-i salte și pe principalii săi colaboratori fasciști la dezastrul Țării: Marius Ghizdavu, Grigore Căinaru (cu nevasta, Dora), filologul Iancu Noveanu, părintele Atanasie Damian, doftorul Liviu Lecca, periculosul fiu al acestuia, algebristul Raulică, viticultorul Otomega, urmărit și de simieni pentru trădare, ca legionar trecut la georgiști, precum și sceleratul *creier ascuns* al întregii inginerii ideologice, agentul lui Alecu Ghizdavu-Șaragà, domnul Mișu, un profesionist și jumătate, capabil de orice derapaj moral, de orice deraiere etică pragmatică, cum de Revelionul 1940-1941, când s-a comis și parastas și diaree pentru căcata Românie interbelită, el și-a adus la Ziduri logodnica, pe frumoasa Elvira, care nu întâmplător se găsea-n călduri, umblând cu toții cărturarii târlă după ea, de la mare pân' la mic și de la mic, deci Raulică, până la ăla mare, anume incontestabil colonelul, obez pe atunci, Belizarie Moga, oricât de implicat din considerente naratologice privind plasarea la masculi a propriilor lui trei fiice, de vindeau donițe, blide, țuică și ii la iarmaroc în Valea Păcurarului, toți aceștia, așa-ziși intelectuali, urându-se sălbatic între ei cu gelozie, dar unindu-se totuși consenzual în dragostea de Țara trasă pe roată, încât se repeta pe Râul Doamnei dezgustătoarea melodramă din Herr O'Nani de Richard Wagner, compozitorul de *dedicații* al Führerului, unde Ernani și Hugo concurează pentru o aceeași Elviră, tot atât de frumoasă tabloidic ca Elvira noastră martiră de la Yalta, care verișoară a lui Marius Ghizdavu era local mai seducătoare decât parizianca Elvira Popescu, însă cooperau toți din dragoste pentru Spania, desigur pentru Spania lui Valter Roman și a Anei Pauker, nu pentru Spania lui Moța și Marin, dintre care eu sunt convins că ar trebui trimis tânărul cercetător Muhală Muistu la Moscova, să scotocească-n arhive cât grant a donat sau nu preotului Ioan Moța tatăl, la Orăștie, moșierul reacționar Denis Ghizdavu, ca să scoată într-un tiraj de masă, cum îl demască azi Narcis Moga, *Protocoalele*, traduse de fiul Ion I. după ediția Roger Lambelin, aducându-și astfel aportul românesc încă din 1923 la scoaterea din minți a unei întregi generații de Aici, iară nu una de nemți din Breslau, Cracovia, Lemberg sau Viena!

– Ce n-au înțeles cercetătorii nici în ziulica de azi, Tăbăcare de eutanasiezi corupții, hâtru îl agrăi provocator nereeducabilul senil călușar în adidași univesitari Doru Băluțeanu, cu o privire cinică de revizionist negaționist, e că fără crimele bolșevismului care amenința baltic să se probage și-n Occident, ar fi fost exclus ca niște nobili Germani, ca niște elemente rare ale unui Sânge nu numai chivernisitor de cultură, ci și creator de Gaist, să se preteze ei la niște fapte atât de reprobabile ca acelea definitiv judecate la Nürnberg, și de nenegat, că e periculos, deși ca și-n cazul lui Ceaușescu lichidat de emanați, probatoriul a lăsat de dorit, negăsindu-se documente Wannsee emanând olograf de la Hitler, privind

comiterea de atrocități, iar pentru abilii gestapoviști ai Cominternului fiind jucărie să aducă-n Marfarele lor de propagandă, inventate de Troțki, niscai *lagăre de-a gata* din Gulagul ăla de o varietate enciclopedică, și să scrie pe ele Auschwitz, Maidanek, Treblinka, Sobibor, Ravensbrück, Dachau sau Buchenwald!

– Germani, îââî? rânji a neîncredere Marius, amintindu-și nu pe Otto Runge cel ce, departe de a-i reteza degetele de pictor cu securea titoistă, i-a cedat locul în elicopterul sud-vietnamez trimis la Gumrak de Führer personal, pentru salvarea elementelor valoroase absolut indispensabile războiului-total-defensiv, ce va fi declarat prin *Rede im Berliner Sportpalast* a lui Goebbels, 18 februarie 1943, intitulată *Nun, Volk, steh auf, und Sturm brich los!* (Nu cu folkul, ci cu briciul vom stăvili asaltul stelei roșii!), bătălia de blindate de la Kursk, la nord de Harkovul Murocikăi, nevizând decât un efect întârzietor asupra poftei lu' Stalin, Churchill și cu Roosevelt de-a aduce mai repede la urne pe România și chiar pe Elvira, de frumusețea căreia nu s-au mirat decât la Ialta noastră, Marius nefilmând mai nimic din confruntarea triceratopșilor de oțel, pentru că Mișu îl avertizase că deja Jukov *știe totul* despre Unternehmen Zitadelle, în timp ce inginerul Gary demitizase Încleștarea Fiarelor, susținând că-n câțiva ani, un mic stol de elicoptere Dracula, românești, va fi suficient pentru nimicirea în câteva minute, de dincolo de orizont, a toată etalarea turmelor de tancuri și taburi, ouate diareic de industriile totalitarismelor, viitorul rezervându-și dreptul științific de proiecta și genocidele tot mai tehnologizat, încât să nici să nu mai fie cerere de camere de gazare colectivă, fiecare dușman sau indezirabil de pe Liste putând fi identificat de sus, după CNP biroul populației, și ochit lovit cu ajutorul celest al sateliților.

Nu-nu-nu, nu pe nobilul Otto Runge și-l amintea ca german Marius, ci pe sinistrul Oscar Hubig, pilosul ce i-l împușcase, la un șah pierdut, pe robul său cel mai iubit, Feodor Kuzmici Merțalov, a cărui lipsă o resimțea mai mult decât orice, postbelic, în căscioara din Pădurea Andronache, în special noaptea, unde deși practica Digital Cocooning, mai ieșea la adăpostul întunericului nostru românesc pentru a săpa, antrenându-se de fapt pentru Canal, gropi gropițe pe sub anumiți arbori, umplându-le cu niște cutii de măști de gaze ascunzând cărți și broșuri, pentru cine ar mai fi fost interesat vreodată de odioasa Românie Regală și n-ar mai fi putut-o găsi în bibliotecile epurate profesionist de niște intelectuali avizați și drepți, stârpite pe vecie, adică până la formarea publicului incult funcțional.

– Es war zwei Minuten vor zwölf, rerăsfoi el sub lună materialul ce îl tradusese în februarie 1943 pentru superiori, cu mențiunea că, după opinia sa, nu vom mai lua Basarabia și Bucovina în acest război, ci Transilvania și Balcicul, așa că pentru a redobândi spațiu vital cultural măcar la limita critică a autarhiei, va trebui să ne resemnăm, să fim fățarnici și să exploatăm acum potențialul sovietic, pentru a despica masa slavă balcanică și a împinge românismul până la Salonic. Ein weiteres Zögern hätte leicht zur Vernichtung des Reiches und nur vollkommenen Bolschewisierung des europäischen Kontinents geführt.

– No-no-niet, nu era doișpe fără zece în 22 iunie 1941, rezoluționase

generalul de propagandă Horea Bratu pi raport. Căci dacă și hitleriștii s-ar fi câcâit, cât alți occidentali, în a-i da peste mordă Kremlinului roșu, Reichul ar fi fost nimicit de Stalin „în cinstea lui 7 Noiembrie 1941”, și întregul continent european, rămas fără apărare, ar fi fost bolșevizat *ireversibil*, cum va păți România în 1944, de-o să se comporte ea peste seculi mai degrabă gubernial țarist, cam ca o fostă republică sovietică, decât habsburgic, ca o Polonie, Cehoslovacie, Austrie sau Ungarie!

– Nu, dom'le, Reichul nu a început războiul de la Răsărit nici prea devreme, nici prea târziu, zâmbi Runge către Hubig și Reichmann. În altă parte s-a greșit! În concepția, în viziunea germanilor despre bolșevismul sovietic, der ein Volk von fast 200 Millionen dem jüdischen terror dienstbar gemacht hatte und es zum Angriffkrieg gegen Europa vorbereitete... Și oricât s-a străduit Marius Ghizdavu, cu familia, care făcuse încă de pe la 1812 spionaj peste Prut, peste Nistru, peste Bug și chiar peste Nipru și Don până-n Volga noastră, el nu a putut corecta în carpen (de fapt era finap, jujubier) cu nimic optimismul ăsta reducționist al lui Hi, că noi cruciații ne confruntăm cu o gloată sau hoardă de vreo 200 milioane de slavi, prostiți, dirijați și terorizați de eternul „evreu internațional”, să-și verse sângele ca să cucerească Europa, în folosul șmecherilor bulgari de la Comintern!

– În *repetate* rânduri, am sesizat pe cale ierarhică la Berlin, se spălă pe mâinile bătătorite de brunul roșcat de pădure Marius, că Stalin nu e antropologic un Ewige Jude, după urechea mai bleagă, din stânga, cea cu aluniță, studiată de eminentul eugenist doktor Liviu Lecca. Dimpotrivă, rumegând analize-sinteze despre congrese și alte materiale de-ale totalitarismului său, rival celui nazist, tovarășul Lenin al II-lea, titanul Stalin, s-a sensibilizat și alertat la frecvența impresionantă a numelor nerusești din Nomenclatura Sovietică, despre care se făcea vorbire și retorică, așa că s-a așternut de prin 1937 cu uriașul Ejov pe epurări hitleriste, acum lansându-l în viața politică și pe juristul răzeș român Vîșinski...

– Păi, ce crezi tu, mă Mariusică, mi-a replicat mieros Führerul, că dacă Procesele de la Moskau ar fi împușcat numai ruși din vechea gardă leninistă, s-ar mai fi iscat ne... nedumerire „intelectuală“ pe la Paris?... Aud?... Și fără clare dovezi antisemite, oare le-aș mai fi aprobat eu Pactul lui Ribbentrop și Molotov?

– Trebuie să se înțeleagă de toți că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Ori învingem Noi și lumea se va purifica, ori înving Ei și devenim sclavii lor! își notase conștiincios Bratu viziunea standard la ședință, la Guvern.

– Stai cuminte! șopti soția de nomenclaturist nazist Inga Ley, atotștiutoare încă din 29 decembrie 1942 de Dezastru, când visătorul Marius se întinse delirând lângă ea, încercuit, dârdâind în zăpadă la Gumrak. Este inadmisibil ca Joseph Goebbels să se mai exprime, la 18 februarie 1943, cu tot atâta nepricepere sportivă la bolșevism câtă avea și Mareșalul vostru, la numai un an de la numirea sa ca simplu prim-ministru al Regatului, de către Maiestatea Sa Regele Mihai...

– Ce nu ne putem noi explica aici e cum, chiar la un an de la intervenția post-Stalingrad a sfrijitului demagog Goebbels, Antonescu rămâne prizonierul

aceluiași reducționism naiv! îi sateliză în căsuța din pădure o voce transoceanică speranța că Vin Americanii, să-i salveze și Opera, și Moșia de răul rușilor.

–Evreul, îl cita pe Mareșal, la culesul viei în 1941, soțul Dorei, Grig, deși el se oprise la Nistru și se întorsese la birou la Ministerul Propagandei, e Satana și principalul vinovat pentru oprirea ofensivei noastre la Odessa!

– Oricum, Grig al meu s-ar fi fofilat de la orice misiune pe front ar fi primit, mergând el pe înțelegerea *genială, specifică doar artiștilor cuvântului*, că soarta românismului se decide **simbolic**, adică doar până-n Nistru, și că dacă scrie „pe repede înainte" un fluviu-roman, generațiile ce vin fast forward i-l vor și citi.

– Ceea ce a și reușit, Sustragerea, revenindu-mi mie la Minister misiunea periculoasă, Dora, de a însoți pe cameramanul din Dresden, Otto Dix Runge, să acoperim la sfârșit de septembrie 1941 luarea Kievului, prilej cu care trupele române și germane vor administra proletariatului internațional cominternist cea mai categorică înfrângere din istorie, un 10:1, cu incalculabile pierderi de care de luptă, camioane, tunuri și cu *peste un milion de prizonieri*, demascând orbitor incompetența bolșevică până și-n Materie de război, pentru care marxiștii privaseră Dialectic de fericire, vreme de cinci cincinale, popoarele subjugate ale Uniunii Sovietice. Mi-amintesc că șoferul lui Otto, un nazist fanatic, ne tot intoxica, pesemne avea consemn, cum că orașul de pe Nipru, al mitropolitului Petru Movilă, fiind și natal propagandistului itinerant Ilya Ehrenburg, musai stăpânul ista evreu de sclavi slavi trebuie c-a stat cu înjurătura, nagaika și naganul, în tranșee-n spatele soldaților, mânându-i să lupte până la ultima suflare, numai ca să ne provoace nouă pagube maxime, în oameni și materiale!

– Or, eu cunoscusem vag pe Ehrenburg la Antibes și la Paris, gravitase elegant, poate cu intenții de influențare pozitivă, dacă nu și de angajament, pe lângă suprarealiști, că tot cochetaseră mulți cu bolșevismul, adică eram acolo Eu, Murocika mea, Dorothea Schlauberger, Picasso și Dora Maar, Paul Éluard și Nusch, Eileen Agar și Joseph Bard, parcă Max Ernst și Leonora Carrington, parcă Henry Moore și Irena Radetsky sau Louis Aragon (care zicea că-mi inspectase cu Ajutorul Roșu închisorile basarabene și c-ar cunoaște ca-n palmă Harkovul) cu Elsa-i Triolet, sigur Roland Penrose, nu Romain Rolland, și mai ales fotogenica fotografă Lee Miller, care m-a interesat superlativ, nereușind însă s-o conving, abia la Mougins, decât să vină să abordeze *artistic* România Regală, ceea ce a și făcut prin 1938, îmbrăcând ia noastră, excelent album cu ursari, ehei, o frumusețe americană care părea fascinată de exotic și aventură, zăbovise-n Egipt, cunoscând poate pe Ioil Borgiah în fantoma Bibliotecii din Alexandria, ascunzând dincolo de pasiunea ei pentru frumos și periculos, o adorabilă fimeie di casă, iubitoare de cratiță și rețete culinare, ah of-of, exact ce-mi trebuia mie în pacea de la Ziduri!

– Nu prea l-am capturat eu pe marele Ehrenburg, dar am prins, printr-o perdea dintr-un birou german, momentul trecerii Convoiului Morții spre Babi Yar, revelația privind banalitatea răului conducându-mă mai târziu la o **despărțire de om, de specie, de homosap**, deplin conștientizată mebic-homonic

abia când Rodul negocierilor dureroase, purtate de Prințul Știrbey, cumva și de mine, în amintirea Reginei Maria, cu anglo-americanii ei la Cairo, a fost imprevizibil, năucitor, absurd, strigător la cer... Bombardamentul cât o Hiroshimă-n Balcani din 4 aprilie 1944, pulverizarea Vilei Izvorașul din Strada Liliputană nr. 4, unde la parter sta unchiul Alec cu tanti Amelia (dar vor muri în pivnița de la subsol, naiv socotită adăpost), la etajul unu Elvira și cu Mișu (surprinși providențial duși la Ziduri pentru damigenele cu vin și mielul de Paști!), iar la doi, de n-ar fi tulit-o la Basel în toamna lui 1943, luând și pe Clarița Honig drept guvernantă cu ei, ar fi trebuit să piară Virginica, virtual și nepoții mei Vicky și Alex, precum și fratele meu Augustus, cu care, cedându-i eu succesiunea de la tata, încheiasem la 29 august 1943, când a împlinit Ingrid Bergman 29 de ani, un fel de gentlemen's agreement să m-ajute ca Theo van Gogh pe fratele Vincent.

– O-lio-lio, în loc să ne consoleze ca pe niște copii orfani ce eram, își amintea fermecător Elvira, pe verișorul Marius îl durea mai mult pierderea, sub bombele incendiare, a Bibliotecii Alecu Ghizdavu, adusă toată de la Iași, cu deosebire arderea de tot a albumelor bricolate de mama mea, Amelia Șaraga, cu numeroase fotografii pictură de gen și portretistică din viața noastră românească, de maeștrii arhivelor Nicolae Ionescu, Iosif Berman, Costică Acsinte, Willy Pragher, câmpulungeanul bucovinean Cazimir Honig (și fiul lui, Samson), ieșeanul Zeno Lewald, Ioniță G. Andron din Oaș, și mai ales vreo 40 de plăci fotografice de la însuși Samoilă Mârza, de valoare istorică unionistă inestimabilă, cu acea Albă Iulia de la 1 Decembrie 1918, luată la mișto un centenar mai târziu!

– Bine, socoti Mișu că poate dezvălui mai multe detalii penibile de când Elvira a căpătat la Ialta o solidă experiență de viață, nimeni nu e perfect, toți am colaborat direct sau indirect, toți am fost păcătoși, nu e nicio deosebire între corupți și incoruptibili, între opozanți, disidenți și rezistenți prin cultură socialistă. Când tocmai se pregătea de zor sălbatica, criptorasista, anti-galițiana bombardare anglo-americană a României și a Vilei Izvorașul, în scopul bolșevizării întreg Estului, românașul Marius, la Cairo, în loc să documenteze pe Prințul Știrbey, ajutându-l să obțină de la Aliați un adevărat Armistițiu, nu o Capitulare Necondiționată față de Comintern, absenta mereu de la pertractări. El tot da târcoale Villei Al Beit, unde reținuse că, deși locuia cu Penrose la Londra în cartierul cimitirului lui Marx, cel puțin prin 1939 încă se mai repezea pe-aici prin Cairo artista vizuală Lee Miller, nedivorțată de soțul arab mogul. La Ministerul Propagandei, înainte de a porni spre Istanbul și Cairo, Marius găsise-n hârtiile lui Bratu ciorna unei mulțumiri, din 23 ianuarie 1939, „către doamna Lee Eloui Aziz Bey, Villa Al Beit, Cairo“, din partea ONT Carpați, pentru albumul fotografic 1938, *România pitorească*. Încât la 4 aprilie 1944, de-aia Marius e surprins tocmai la Alexandria și nu la Cairo, lângă Prinț. Se tot interesase de Lia lui (așa e codificată în Jurnalul Francez), prin cafenelele și barurile din Zamalek și din romantica insulă a Nilului, de luase în serios dezinformarea lansată de un chelner hâtru, cum că americanca ar bântui pe la peștera profetului Ioil Borgiah, să se

spovedească și să-i fie deslușit viitorul: președintă a SUA sau femeie de casă!

– Astea-s cancanuri... Mai arzătoare e pierderea Bibliotecii din Villa Izvorașul, fiindcă mai avea Alecu Ghizdavu și fotografii groaznice din Războiul Civil de la Nistru, probe privind *războiul psihologic terorist* practicat de timpuriu de Armata Roșie leninist-troțkistă, cinică pragmatic științific materialist încă de la naștere: numeroase documente cu oștenii căzuți sau mai rău, cu prizonieri, batjocoriți, mutilați, cu ochii scoși, urechi decupate, desfigurați, decapitați chiar. Bun diplomat, reușise să întrețină relații mefiente dar corecte cu Simon Petliura și o parte din colecție se îmbogățise clar din niște surse ucrainene antibolșevice.

– Dar de ce era atât de important pentru voi Ehrenburg? se miră Victorița iscoditor, deși era la curent, despre vizita influencerului în România grevei Regale pornite contra guvernului Groza-Vîșinski, citise ea la poștă pe vreun Brucan din Scânteia, urmărise Jurnalul vreunui Brateș ce prefața filmele sovietice, de război pentru apărarea stalinismului și de colhoz ca rai blond, voios cum în Kuban.

– Pentru că-n Pravda noastră din 26-27 septembrie 1945, acest informat agitator ne va trasa liniile directoare *sincroniste* pentru Autoelită, nu doar din epocile Dej și Cea, ci și din a lui Yl! izbucni Marius într-un râs mineresc, de să i se scuture de floare vișinul lui Vanea Țăpoieșu, de la Scroviștea din Pridnistrovia.

– În ciuda unor mari bogății naturale, România a fost veșnic săracă pentru că conducătorii ei nu s-au preocupat, păli de indignare ca de pancreatită biliară acută cronică Tristan Băluțeanu. Decât de propria lor îmbogățire. Nu numai fasciștii și Antonescu... Care fasciști, băi? Mincinosule! Că Garda de Fier era super-creștină, nu fascistă atee! A-nființat Sima vreun lagăr?... Ăăăă... Nu numai fasciștii și regimul militar-fascist, dar și așa-zișii „democrați“ au fost răspunzători de prăbușirea României. He-he! Bravo! Trebuie trimiși adică liberalii și țărăniștii la Reeducare sau la Cimitirul Săracilor!... *Numai orbii pot afirma că democrația a existat în România înainte de venirea la putere a fascismului.* (Iată ce trebuie să susțină după 2001-2011, vienezul Schmitt și pubintelectualii globaliști ai Epocii Wash!) „Partidele istorice“ au pregătit triumful fascismului. Fasciștii au omorât aproape 500 000 din cei 800 000 de evrei ce trăiau în România... Ce v-am spus eu? Ce zicea Ehrenburg acum 50 de ani, susține și elita noastră oengistă. Dar de unde alți fasciști, frate? Că se terminase milităreşte cu Garda de Fier! Logic, trebuie sculptorii comuniști să închine o statuie Mareșalului, fiindcă a nimicit tineretul naționalist. S-o ridicați voi, neo-comsomoliști, prin muncă de brigadier! Hei-rup, hei-rup, hei-rup! Bum! Că tot vă prostesc străinii ăștia cu *voluntariatul* în colonia de azi, România. Iar ce-a trimis Horthy la Auschwitz din Ardealul ocupat, neiertând nimic, cu precizie habsburgică, vreo 200 000 de evrei, Ehrenburg contabilizează tot la români! Nu-i așa?... Strigător la cer, domnule!

– Experiența democrată a României precomuniste, rămase la convingerea ei Galina Cobiliță a lui Alin Vișan, e ca și nulă, cum susțin și vest-istoricii care îi formează pe tinerii noștri cercetători. Despre asta vorbim aici, nu despre Războiul Sfânt! Noua Constituție, așa-zis iorgovană, este însă prima care satisface

standardele euroatlantice, dacă vrem să ne integrăm, fie și ultimii! Înainte vreme, femeile, ca Sofia Nădejde, n-aveau drept de vot. *România Mare era campioana relei guvernări în Europa*, după cum RSR a fost cea mai împuțită țară socialistă. Deci ne trebuie o asumare responsabilă a trecutului, așa cum a fost el, orbitor de rușinos. Avem dovezi, cum zice și Larisa Rîbalovna a lui Nichita Căinaru...

– Arhivele noastre au fost jumulite de învingători! oftă revanșard Noveanu. Așa că se poate demonstra împotriva noastră *orice* și ni se pot ierarhiza din afară valorile. După demitizarea Istoriei Românilor la 1997 și, chiar mai demolator, după *Dilema* anti-Eminescu, aici nu se mai poate scrie nici poezie, și nici istorie! Decât de-aia în doi peri, corosivă postmodernist! Ca să ne aflăm în treabă. Din 5 martie 1998, suntem cu toții niște mancurți! Basarabia, Bucovina, Balcicul nu se vor recupera. Iar Transilvania și Banatul le vom pierde lent ca niște nesimțiți!

– Vrea să spună filologul că le vom pierde pe nesimțite, traduse generos Sergiu Enache, închizând din ochiul de stânga, tic datorită căruia i se zicea-n cartier la noi Chiose, Kiyosaki. La cele trei licențe ale mele în guvernanță și la relațiile lui Unchiu' Jan, adică tata când era securist, eu trebuie să mă așez întotdeauna pe poziții responsabile, realiste, nu, Isadora? Dacă chiar vreau să fiu un prim-ministru performant și să las după mine, cum propune bunicul tău Marius, o Operă ca la Sydney pe insula din Lacul Morii, un Muzeu de Artă Modernă ca la Bilbao pe terenul Romexpo, o Cetate a Științei ca la Valencia spre Măgurele-Jilava... Nu însă și un Palat al Arhivelor și Izvoarelor la Podul Izvor. Fiindcă arhivele tari ni sunt la învingători, la Moskva și la alții, o parte, iar altă parte chiar dacă zac prin grajdurile sau magaziile fostelor IAS-uri, nu prea sunt accesate decât pentru imobiliare, să-ți bagi acte false ca ginecologul Cezar Bogza sau, deopotrivă, să chiuretezi acte incomode. Și nici o Bibliotecuță Națională compatibilă cu Gallica a Franței, nu, niciodată! În primul rând, nu una *digitală*, pentru Diasporă. Politicienii ar da ei ceva rămășițe, pe la rectificări bugetare, dar nu le cere intelectualitatea, nene! Ba chiar se opune, sabotează, nu servește! Orice xenocrație știe că o cleptocrație de succes nici nu poate face tandem decât cu cea mai subdezvoltată intelighenție, Isadora, în țări cu *stat capturat* din Africa, Asia, Oceania și America Latină. E și exclus, ca oengiști... finanțați de la Guvern pentru nimicuri, să ducă ei un Război Sfânt pentru Infrastructură Intelectuală, încât să avem un declic și să demarăm Marea Recuperare ghizdaviană, astăzi la Cluj Napoca, pentru că la Lviv nu mai e-n UE. N-are cine pune pe agendă reducerea decalajului de dotare, încât să nu ne mai fugă creierele în Occident, nu pentru salarii mai mari, ci fiindcă în RO n-ai cu ce lucra. Dar când voi avea Eu *toată* puterea, o să cer la import carte USA academică serioasă de un miliard de dolari anual! Eu nu mă uit la bani, nu sunt zgârcit decât la comision, încât să poată și intelectualii fără granturi și obligații față de străini să scrie, da, în România mea, *cărți documentate la zi*, curmându-se astfel cu înapoierea datorată mandavoșkăi, politicii *Moarte intelectualilor*, lansate în 1990 și neobservând nimeni că nu s-a mai oprit, deși s-o gătat și cu mineritul...

– Și cât o să-ți fie anual comisionu' pe un miliard de cărți? izbucni Isadora în râs, știind de la bunicuțul Marius că unui Enache i se fâlfâie de Luminarea Poporului și de însăși Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite din cauza colonialismului de tip estic, galițian, *intra-european*, necesitând cantități mari de vigilență *woke* la Ura de Sine, stare pe loc în bătătură din vina imperiilor eficient barbare cu noi românii, încât turistic nici măcar nu îndrăznim să ne propunem ca Bucureștiul să concureze Viena lui Nehammer, Moscova sau Istanbulul.

– Cu comisionu' ăla, că văz că te râzi ca o vacă Fulga, nu e nimic de râs. Eu cu mama și cu tata, Isadoro, și cu frate-miu Viorel Pepi, zis și Vip de pațani, nu suntem mai fraieri decât alții. Cum gândea și bunică-tu Marius, în dezvăluirile din *Ich bin ein Elsasser!*, o viață scurtă are omul și un trai nenorocit, iar *marile decizii se iau în moment de supremă luciditate*, cu mult înainte de a le veni sorocul. Vorba ceea: de nu ne-nfigem noi la pomană, o vor păpa dușmanii. Iar obraznicu' mănâncă praznicu'. Repet reiterat pe ce mă bazez. Dac-o fi să fie să negociez Eu vreodată, sau Vip, sau mama și cu tata, niscaiva despăgubiri istorice sau ce reparații morale au pretenții urmașii victimelor de la Războiul Sfânt, care am speriat lumea, noi suntem chitiți din familie să nu discutăm! Mergem pe cifra maximă avansată de păgubit. Eu nu-mi răcesc gura de pomană să mă tocmesc, fiindcă nu-mi permit să polemizez nici starea arhivelor jefuite, apoi degradate din incurie sau modificate, nici digitalizarea neîncepută a bibliotecilor, nici calitatea experților, selectați din niște *refuzați la export*, chiori în țara orbilor, sau din diplomectuali cu doctorate false. Capitulare Necondiționată! Ca la Pacea de la Buftea din primăvara lui 1918. Care până la urmă a ieșit cu șampanie și artificii. Cum zice și Kant, eu judec ca om generic recent, adică „așa cum ar face și altul în locul meu“: *tot ce e drept să am eu, e ca și dreptul meu, comisionul meu*. Ce îmi trag pentru familia mea, e și normal că se consideră de la sine înțeles... Iete, băi! Alții cedează teritorii fără să clipească, sau măcar le recunosc **independența** față de România, să se vâre rușii acolo sau chiar influența maghiară, cedează bogățiile și pământul și marea cu tot cu gaze la imperialiști, iar eu, intelectual cu trei licențe pe bune, să am scrupule cu dreptu' meu de prim-ministru român!

– Singura dificultate la comision, Isauro-Isauro, își frânsese mâinile doamna Lili (că domnu' Bebe era dus cu tiru după marfă), ține de incertitudinea lui Hamlet dacă va fi sau nu va fi. Singurul scenariu pozitiv, întrevăzut în bobi și de vrăjitoarea mea, de fapt a cumnatei mele, Zuzulina, cafegioaica expertă-n reiki, e prognoza că odată-n *uie* fofilați, de îndată ce Occidentul ne va întrema prin proceduri de healing economia autodistrusă, hop a doua zi se vor înființa încă de dimineață portăreii piranha la noi la interfon, ca când ești Safta Florăreasa și dai taxă de protecție la partenerii din interlopime!... După estimarea lui Viorel, Pepi al meu, Germania a vărsat despăgubiri de peste trei sute miliarde de dolari, ceea ce înseamnă că, având în vedere trendul că se socotește *participarea de la egal la egal* a lui Antonescu la crimele lui Hitler, păi să tot bată spre vreo cincizeci de miliarde de euro datoria noastră de Război Sfânt, pe puțin, din care câștigul lui

Sergiu, „comisionul“, dacă îl pune viitorul președinte Zahei Avăcăressi prim-ministru, cum mi-a promis, nu poate fi decât unul greu de numărat! Firește, trebuie să împartă și cu clanurile și aventurierii care l-au suit în capul trebii, dar rămân totuși în portofoliu sume de necheltuit. Îngrijorarea mea, de mamă, și a lui Bebe și a lui frate-su primar nea Fane, fiind când vin *alții* la alternanța puterii. Pentru că se obsearvă totuși dacă *etalezi*. Iar serviciile le încalecă și unii, și alții. Și interni, și externi. Numa' dușmani și invidie pă peste tot! Trebuie să speli banii în altă țară, pe insule cu inteligență artificială, încât nu-mi rămâne ca mamă decât să mă resemnez c-o să mi-l iei pe copil la voi la Basel, tocmai în perspectiva asta, măcar până se mai termină cu suspiciunea și mai uită lumea de el, vine prescripția.

– Adică „să se mărite“, să stea la mine în Elveția, înțelese Isadora ce uneltea Cepeca, nu să se „însoare“! Iete, bă! Și să nu mai vin eu la Sergiu, în frumoasa Românie cu urși, chiar de el operată estetic, cu injectare de acid hialuronic în muian, ca să aibă un zâmbet mai surâzător pentru turiștii lu' mama, occidentali tratați jumuliți umiliți de patronii securiști din Horeca drept *clienți de unică folosință*!... Nu ți se pare, bre, că ești cam șmecheră din proiect, mamă soacră?

Cât despre Marius Ghizdavu, el nu auzi din relatarea nepoatei sale decât observația doamnei Lili a lui domnu' Bebe ăsta, cum că publicul larg al populației pe diferite categorii de vârstă nu știe mai nimic despre contribuția României prin Războiul Sfânt la crimele nazismului, ceea ce îl făcea să roșească față de poeta și publicista fără noroc Clara Honig, fără a îndrăzni, firește, să-i spună și de ce.

– Cum e cu putință, Marius, îl neliniștise ea ca din simplă curiozitate, să ignore Grigore Căinaru infernul din Transnistria, într-o operă care acoperă mai tot *secolul, secol XX al tău* care sfârșește la <u>11 decembrie 1999</u>, când ai aflat de la Soljenițîn, cam fiind ziua lui, că UE-NATO își va asuma reformele românilor, extinzându-se, și îți începe la <u>17 august 1916</u>, când l-ai auzit, copile, pe Voicu vestind pe Marieta că Rusia, Franța, Anglia și Italia au semnat la București Convenția de alianță, prin care vi se recunoaște dreptul de a recupera de la regretatul Imperiu Habsburgic Banatul, Transilvania și Bucovina!

– O anumită parte a intelectualității române a fost otrăvită de anii de fascism, ocoli Marius un răspuns, citând din Pravda lui Ehrenburg sau din periodice douămiiste. I-auzi, România s-a rupt mai demult de cultura rusă. Hm! Hm! Rrromâniiia s-a rupt mai demult de cultura rusă! *Război și pace* de Tolstoi se poate citi doar în franceză, limba a doua a clasei privilegiate. Mulți dintre intelectualii români au mai multă strălucire decât profunzime și sunt rupți de propriul popor!... Asta, poate după 1998... Îți dai seama, tu, cât se pierde din Tolstoi în franceză? În special periculosul *tî* rusesc. Castrându-se contrastul acut dintre conversația aristocrată de salon și limba rusă cu-ndemnuri pentru vite a norodului. Și a nacialnicilor ce i-au înțeles vrerea!... Să știi tu că Grig a tradus mult din Tolstoi, iar în 1946 a scris mai vehement decât Ehrenburg împotriva politicienilor vinovați de aducerea fascismului la putere, deci de dezastrul țării.

– Înțeleg, te înțeleg, îl înțelese Clarisse. Ia vsio panimal. Tu nu ai scris în

presa de dreapta și inconștientul tău n-avea tensiuni interioare insuportabile, încât să fii nevoit să-ți renegi limba maternă, ca pe o mamă de care ți-e rușine, fiindcă a avut câte un derapaj dezmățat. În schimb, fotograf, ai împins războiul până la Stalingrad și ai zăcut, în groaznica încercuire, într-o burtă de cal alb de camuflaj, lipițan, opunând în ger fantezii cu Inga Ley la gândul și mai groaznic al reeducării iminente prin muncă, la lemne-n taiga sau la minereu. Sub stress, ai suferit, așadar, ca jurist, o identificare inconștientă cu agresorul judiciar Vîșinski, o identificare totală cu eliberatorul justițiar. De aceea, te-ai pomenit că îți perfecționezi la extrem cunoștințele de limbă rusă și ucraineană, la ARLUS!

– Nu e adevărat! o contrazise, de la ICR „Mircea Eliade“ Chicago, Svetlana Filipescu, pe vremuri dactilografă și la Securitate la noi la raion. Prozatorul Grigore Căinaru, sustrăgându-se de la a muri dincolo de Nistru, deoarece înțelesese primul că totalitarismul marxist e mai tare totalitar decât improvizația nazistă, a profitat panoramic de documentele ce-i cădeau în mână, conțopind la arhiva Ministerului Propagandei de lângă Gara de Nord, în clădirea uriașă cu adăpost antiaerian încăpător pentru câteva mii de călători, și a scris dintr-o sorbire un *roman realist* de *1681* pagini, Sveașcennaia Voina, un rechizitoriu direct în limba sovietică, dedicat lui Jdanov pentru a fi difuzat orbital în cincizeci de limbi, în întreaga lume, ca cea mai luuungă condamnare a ațâțătorilor la un nou război.

– Inculpatul Marius a mărturisit torționarului Kartotekov că tot el a extras și adaptat, din rusește pe românește, cam o zecime din acest roman *Războiul Sfânt* prea lung și postum, produsul rafistolat putând apărea pe piață, cum fabulează și Narcis Moga în ancheta sa bestseller *Indécence, dégénérescence*, sub denumirea comercială de *Mitrea Cocor*! Adică mai devreme decât își planificase pandurul Grișa, și povară unui autor celebru, care văzuse încă de la instalarea guvernului Groza-Vîșinski ce văzuse și Stalin, că Lumina, în România, vine la morți la Dalles de la Răsărit, probabil Sadoveanu, francmasonul... Jidoveanu, Tristane! Autor gras, masiv, care nu concepea la Ciorogârla în conacul lui Pamfil Șeicaru ca, sub domnia muncitorilor, țăranilor, să nu-și mai poată practica sportul ceaușisto-fesenist preferat, vânătoarea regală și azi foarte profitabilă, deoarece poți să iei bani pe urși, zimbri, mistreți, lincși, hulpi, și chiar dupe Decesul Căprioarei, de la invitații străini superbogați, generoși...

– Este uluitor de adevărat, surâse atât la stânga cât și la dreapta Lucreția Fotiade, căsătorită Bogza, amantă cândva lu' Mișu, vecină de atelier lui Marius în nebombardată Villa Hortensia nr. 3 bis, pe care pictor, ajungând tehnocrată nomenclaturistă, ea l-a ajutat să-și cumpere o motocicletă IJ cu ataș, sovietică robustă, după ce tot ea îi pusese o pilă și când a fost promovat la Complexul lui Samson Honig, care n-a zis nu, din paznic la aerobaza Boteni după Canal, și măturător alături la Obor, în help-fotograf de fruntași panou de onoare, ca și de poze de biroul populației, calitate în care a strâns cu anii câteva sute de mii de mutre de români, material pe baza căruia a elaborat doctorul recuperator Cezar Bogza reacționarul său tratat despre *Repetabilitatea umană*, demonstrând că

Epoca Yl este guvernată de acelaşi tip uman care ne-a înapoiat sub Dej şi Cea, restul au emigrat, cea mai frumoasă poză rămânând însă a Elizei Alexandrescu, dar eu tot nu-l cred pe Narcis că nobilul Marius s-a pretat la a falsifica opera unui prieten, convertind sub şantaj *Jurnalul de Război Sfânt* al lui Grig în acea justificare literară a nimicirii satelor şi fruntaşilor lor şi bisericilor cămine culturale, numită realist socialist *Mitrea Cocor*. Nici nu le prea avea cu scrisul!

– Aşa că eu cred că nu cred ce crede ambasadoarea noastră culturală la Chicago, Svetlana Filipescu, pe probleme de pace-ntre picioare, îâââî! popoare! Oricât de tentant ar fi, pentru noile generaţii inculte, recursul la metoda sadoveniană, exemplu de bună practică intelectuală, să condamni un ziarist la moarte (prioritate românească, Pamfil Şeicaru) ca să te muţi în vila acestuia de la Ciorogârla. De atunci încoace, toţi: vreau şi eu! Să dau în gât pe altul să-i iau tot!

– Nu numai că nu e vina lui Marius că Dora şi poetul Canalului Belomor al Morţii, construit fără burghezie şi împotriva ei, Grig, au avut un mariaj convulsiv, dar să nu uităm, că el însuşi n-a început să se afişeze la vernisaje sovietice cu basarabeanca Eliza, mama fără buletin a fetiţei sale Irinuca, decât după colectivizarea totală din 1962, când societatea noastră bolşevică atinsese un nivel exemplar Dej către Hruşciov, de dezvoltare a vigilenţei şi urii de clasă, orice Opoziţie autoreprimându-se, deci putându-se goli Romlagul de supravieţuitori ridicoli, nu numai liberali şi ţărănişti, ci şi antonescieni sau legionari.

– Evident fiind, pentru cine a dat legea invarianţei intenţiilor de vot faţă de turpitudinile păduchilor cocoţaţi în peruca Ţării, că dacă s-ar fi organizat alegeri libere, darnicul Dej le-ar fi câştigat, limba rusă Marius învăţând-o încă de mic, de la bunelul său popă Antonie Suceveanu, nu de la filfizonul de Denis (Dinicu) Ghizdavu, care totuşi când preacucernica-i giupâneasă, emancipata Ralù, avea iniţiativa, ca orice femeie progresistă, să-l implice-n cele gospodăreşti apetisante, şi-l interoga decuseară ce-ar râvni ca pohtă să i se gătească mâine, nu închidea cartea (*Naturi catilinare*) şi nu împăturea ziarul (*Fama Lipskii*, *Familia*, *Sămănătorul*), doar ce răspundea morocănos ca Kutuzov, cu un *Mne pohui!* cu care după 1972, când s-a mutat pictorul la ea, în Aleea Dumbrăviţa, a trebuit vstati rakom a se obişnui şi Liz, cea relativ fericită în creşterea de una singură a unei fetiţe aproape orfane, Irinuca, faţă de Dora crescând două, Vera şi Otla, lângă un soţ ce având opera încheiată şi îngropată sub Casa Poporului şi Bancorex, venea beat ca Fadeev de la acţiunile *Îndrumătorului Cultural*, purpuriu vzdrocennîi la obraz şi gata gata ori de harţag, ori de guleai i bliadki, ori de a pălăvrăgi literar, ori chiar politic împotriva intelectualilor laşi, cari nu se infiltrează-n partid, pentru a-l umaniza, cum ar sfinţi nişte minorosiţe un bardak, ori pur şi simplu bătând câmpii, uneori doar pentru a-i biciui ohueti opizdeneti pe chiaburi şi mic-burgheji pe net, de-i venea coanei Anastasia să-i taie degetele cu foarfecele de iarbă, cu care destul de curând, 1956, va avea a-i tunde chica mormântului.

– Neputinţa acestui cuplu de a ajunge la pravoslavnica sceastlivă lividă înţălejere, şovăielile părechii Eliza-Marius de a sta-mpreună uniţi sudaţi mai

devreme de fuga Irinucăi în 1976 c-un elvețian bătrân, pe care-l va împământa prin sex-exces, ca și ezitările marchizei Isadora de Basel întru a se împreuna cu vampirul ei, Sergiu Chiose, deși aschimodia asta avea trei licențe, cu relații imunitare și cu perspectiva unui comision de două miliarde de euro, toate aceste neîmpliniri dovedesc Semilunii inactualitatea lui Eminescu, în accepția sa de scriptor de poeme de Amor, care azi lipsește cu desăvârșire, deci a cărui Poezie a ajuns de neprizat și a cărui Proză e mai gângavă decât a lui Kogălniceanu sau Filimon, dar a cărui Publicistică retardată a frânat cu zeci de ani liberalismul. Prin urmare, sfârșitul său ca Poet Național canonic a venit ca o eutanasiere dorită de toți, ceea ce explică și bătaia soră cu moartea ce i-au tras-o studenții legionaroizi în 27 februarie 1998, care ieșeau tropăind ca rinocerii de la Filologie-Istorie în Edgar Quinet, spre Arhitectură, și l-au apostrofat pe când lunaticul păros, după ce-și luase antinevralgic de la farmacia Elizei de pe Magheru, își căuta-n Strada Enei odaia mucegăită, cărți, manuscrise, unica sa avere de fraier, când altul miliarde furate Neamului, reproșându-i-se că de ce sifilisul mă-sii a împrumutat din terfeloagele lui și evreilor Tiktin și Gaster, a căror pierdere ca savanți ai României o deplângea și primitivul fumător de pipă Mircea Eliade, cel ce merita a fi mitraliat în closet încă de la Lisabona lui Salazar, bătaie în fond ca o glumă reeducativă, căci *sentința* pentru Eminescu este definitivă încă din 1945, doar că fiind secetă nu s-a găsit nimeni s-o execute până-n 5 martie 1998, când s-a putut forma plutonul din partizani antifasciști, fumători de Salem mentolat, dotați cu arme cu laser ultraamericane-n performanțe, capabile a ochi-n ochii ce parcă strigau ca ai lui Ceaușescu, în locul gurii legate cu un fular de microbist, pete mari de sânge de poet reacționar mai mult negre decât roșii rămânând nu pe zidul în demolare al Bisericii Enei ci pe-al Universității, de-a trebuit Primăria sectoristă să ia inițiativa grea de vopsire a întregului lăcaș până la bordură, cu tot cu sloganurile cam prea romantice ale grafiților caraghioșilor de la Revoluție.

– Noi, adică noi, această generațiune care n-a realizat nimica, nu mai avem un Ideal, cum era la străbuni unitatea națională, o iluzie, și nu vrem nici proiect cultural, nici Catedrala Mântuirii Neamului, tot din cauza nihilistului Eminescu îndreptându-ne de-un veac spre subculturi exotice teoretic inepuizabile.

– Așa-i, frățțțioare, îl completă Vip pe Sir, noi suntem *prima Generațiune Fără*, fără hidealuri naționale, Basarabia nefiind o piață de carte notabilă. Altfel cugetat, suntem jenerațiunea de consumatori atei care n-are *nici măcar Țară*, pentru orice june industriaș fiind mai ușor a demara un start-up abroad offshore și, numai dacă se mai merită, să te-ntorci pe meleag în hazna cu o mentalitate de erou expat civilizator, pretinzând contractele cele mai avantajoase, deoarece orice Neam bazat pe emigrări *se excită până la urmă să reguleze însăși Planeta*, cum observa la Detroit armatorul Tabarcea, care în planul bucuriilor terestre perorrra că revoluția sexuală stă sub semnul nevoii presante, al siglei WC-ului, sub deviza Woman is Cunt, deci heraldic în slobozul spiritual global, datori suntem să ne sexuim în jemanfișism, Isadoro, atât ne-a mai rămas din Războiul Sfânt, *hai s-o*

punem, cum vedem negru și la bivolii Ardealului, care s-au infiltrat printre boi în

– Spațiul mioritic, Vip! Paralelipipedic Lancrăm ca o Sală de Spooort...

– Cu putere! Venind din îndepărtata lor Indie, odată cu țiganii lui Eliade!

– Una din problemele grave als Hinterlader, als Programmatiker einer Bewegung niet als ebalnik implementator al unei ordonanțe de urgență, ca unul ce trebuie să argumentez uneori urlând prioritatea unei politici contra țiganizării României, eu nu am deloc regrete pentru ceaușism oricât de pupincurist păream, fiindcă abia *după*, m-am realizat economic, societal și politic, nu sunt fascist, ba chiar i-am urât din adâncul inimii pe legionari, nu sunt antisemit, ci filosemit, și în niciun caz antonescian, fiindcă după Alegerile din 20 Mai 1990 *nu mai e niciun pericol să vină Regele Mihai* să opună monarhia trivialității sănătoase a Puterii Popooorului, de la care se adapă toți, își ceti senatorul Marian Tăbăcaru SMT declarația cu vocea-i dogită, necultivată, de semetist incult funcțional, care nu poate concepe și făta instant, sub apăsarea gravitației Domei Norodului, decât legi contorsionate ca de bombardament AA. Și, cum în galaxia Bill Gates, care vine după ga Marconi-Popov, și asta după ga Gutenberg-Macarie, cine are stofă de lider lucrează cu materialul clientului, să fie limpede pentru toți că noi nu ne-am făcut un portdrapel din criminalul de război Antonescu, doar pentru că așa cum spunea și marele disident și naționalist rus Soljenițîn, există și lucruri pe care electoratul n-ar trebui să le știe. Dimpotrivă, noi mai avem a-i reproșa destule neîmpliniri ale politicii sale de aliere necondiționată-n Războiul Sfânt cu Axa, precum și o conduită total necorespunzătoare față de principala minoritate!

– Câinele Roșu, bă, divulgă comesenilor în crama proprie din Pulaski, Tennessee, free wine tasting, mentalitatea rasistă KKK, intactă, deloc îmblânzită de o senescență la ale tinereții uri și angajamente full-time întoarsă, legionar de la Buchenwald Ghiță Tabarcea, – a comis *trei crime impardonabile* și ingrațiabile împotriva Neamului Românesc, așa că dacă nu le-o luau înainte staliniștii anglo-americani, s-ar fi găsit și alte forțe care să-l aducă dinaintea acelui fioros pluton de execuție *românesc*, spre țevile căruia dealtfel privesc, simulând ledurile interioare ale geniului, și ochii cvartetului fotografic eminescian, ca și ai statuilor (4 poze toate, într-o viață de poet naținal!), în locul cărora propune SMT să-i înălțăm, după colectarea de pe unde sunt și topirea lor, doar masca mortuară chiar mărită la scară până la de 3 ori câte 7 metri, pentru a sublinia găunoșenia mitului, etalând observabilă de către spionii camuflați în turiști sexuali asumarea responsabilă postmodernă a Războiului Sfânt, deci facilitând ca c-un gel dosnic penetrarea românașului în *uie*, fie și cu gingășie & discreție pe la... spate!

– Ha-ha! Prima crimă, că e mai ușoară, o putem defini cu un spirit mai de glumă și ca un aforism sau un florilegiu, cum că Mareșalul *a dus în Transnistria rrromii, și a uitat să ducă și țiganii*, domnilor! De frica invaziei cărora există azi atâtea cripto-reticențe, nu doar ale lui Farage, Rutte și Nehammer, în ce privește grăbirea cu măturoiul a europenizării României. Voi tinerii habar n-aveți că nu românii au comis masacrul de la Odessa! Ia mai informați-vă să aflați cine!

– Şteflea, te rog să-mi spui totul, voi să se dumirească generalul Pantazi care a fost cu Mareşalul până la moarte dar lui i s-a comutat la Jilava sentinţa, la Odessa am aflat că s-au omorât peste 15.000 de oameni după explozia în care şi-a găsit moartea Glogojanu. Care este adevărul?

– Domnule general, Mareşalul fiind informat telegrafic de generalul Iacobici de explozia comandamentului la Odessa, de moartea ostaşilor şi ofiţerilor din cauza exploziei, cum şi numărul mare de ostaşi şi ofiţeri omorâţi de partizanii ascunşi în catacombele Odessei, a ordonat să se facă o straşnică represiune. Ordinul a fost dat Comandamentului „Vrancea" (A4), lui Iacobici, iar acesta a însărcinat cu represiunea pe generalul Tătăranu. Tătăranu nu ştiu ce fel de natură ciudată are: când este bun, când este capabil de orice cruzime; eu cred că are sânge de rom (ţigan) în el, că numai ţiganii au o astfel de fire. Şi Tătăranu a ordonat represiunea în litera ordinului, fără nicio milă.

– A doua crimă, niţel mai grea, e că aceeaşi superficialitate a incuriei jumătăţilor de măsură a practicat-o Antonescu şi faţă de victimele de predilecţie ale lui Hitler, deportând o parte pe Bug şi menţinând ca fraierul partea mai consistentă acasă, în bune condiţii invidiate de toată Europa! Mizând cu o condamnabilă naivitate pe... recunoştinţă! De aceea, camarazi, constatăm că bozgorii sunt permanent cu un pas înaintea noastră spre *uie*, pentru că, aşa cum scria şi Imre Kertész, care i-a suflat Nobelul nu numai lui Norman Manea, *ei* au lichidat tot, „au trimis toţi jidanii la săpun", cum se exprimă poolimea, n-au lăsat niciun supravieţuitor să mai vie azi cu francmasoneria dunăreană, să facă gură, să facă gât, şi să ne pună nouă beţe-n roate cu „monitorizările" lor sufocante!

– Nu prea e aşa, l-ar fi contrazis de nu l-ar fi oprit interese comerciale cu vinăriile din Pulaski, Tennessee, viticultorul Octavian Ghizdavu, care ştia că Axa lăţise Ungaria adăugându-i spre 1941 din Ardeal, Rutenia şi Slovacia, pe lângă alţi nemaghiari, şi vreo 350 mii de evrei la cei 500 mii pe care-i avea deja. Şi că supravieţuise cam o treime din comunitatea evreiască a acestei Ungarii horthiste, deşi exterminarea la Auschwitz implicase nume mari odioase în organizarea inginerească a operaţiei: Adolf Eichmann, Rudolf Höss sau Josef Mengele.

– În fine, a treia crimă, puii mei, de care până la sfârşitul veacurilor va hui istoria, făcând lumea să se clatine din temelii, e că nu degeaba i se zicea Câinele ROOOŞU acestui animal păros! Regimul său militar-fascist a putut fi convertit i-me-diat în bolşevism, printr-o minoră schimbare, pe ici pe colo, a ideologiei şi a ameninţărilor. Dar şi prin nimicirea coloanei vertebrale a Neamului, care era tineretul naţionalist, vasăzică care era însuşi Viitorul României Mari! Aceşti descreieraţi funcţionari antonescieni, ca ceauşistul Horea Bratu şi ca Mişu, n-au ars arhivele politice, de îndată ce ne-am resemnat că Wehrmachtul, retrăgându-se să apere Lembergul lui Marius, a abandonat Cernăuţii, Iaşul şi Chişinăul. Nemţii preţuiau doar Ploieştii, petrolul. Nu-nu-nu! Ei le-au lăsat, din incurie sau din culpă, toate fişele şi clasoarele, moştenire intactă securiştilor jidani, ţigani, haholi şi bozgori, care au adus pe tancurile sovietice, şi în remorci, la noi în ţară

Bolșevismul... Șiii bulgari. Mulți bulgari dimitroviști!... Drept urmare, călăii și torționarii *au găsit dosarele noastre de urmărire informativă intacte*, aduse meticulos la zi, caligrafic, încât ne-ar fi putut sălta căgăbăul, pe toți câți mai scăpasem de asasinate, lagăre și linia întâia. Încă din 24 august 1944! Incredibil, ca din oală ne putea lua! Dar n-a făcut-o!... De ce nu ne-a arestat dintru începutul începăturii acea securitate regală, completată acum și cu o parte din cominterniștii care au adus și au implementat marxism-leninismul demolator de biserici? Pentru că noi legionarii, respectând neabătut regulile fair play ale onoarei, de fapt nu le făcuserăm absolut nimic-nimic ilegal minorităților! De fapt și la urma urmei, până la răpirea Basarabiei în 26 iunie 1940, niciun evreu n-a avut de suferit cu adevărat în România, pentru calitatea sa de musafir în Grădina Maicii Domnului, în țara cea mai ospitalieră din Europa și poate că de pe Pământ. Dar când am văzut și-am văzut și noi, la retragerea provizorie silită, din Bucovina și Basarabia, de câtă infidelitate dau ei dovadă față de România Regală Mare, pentru Reîntregirea căreia s-au jertfit cu milioanele cei mai buni dintre ai noștri, atunci am schimbat și noi foaia, camarazi, fiind inadmisibil să arunci cu oala de noapte, nici măcar cu lancea sau cu pietroaie, într-o armată glorioasă, care, părăsită ca întotdeauna de Aliați, avea consemnul de a nu răspunde în retragere la niște *provocări de război* care ar fi adus imediat, în caz de confruntări ample, tancurile călăului Jukov pe Milcov sau pe Dâmbovița, apoi bulgarii la Tulcea, ungurii la Brașov și poate sârbii la Timișoara! Și, evident, nemții la Ploiești! Aia e! Dacă n-am fi fost *umiliți* de minoritari cu acea ură inexplicabilă, ci doar-doar provocați la ordinul spionilor sovietici, poate că noi nici n-am fi ripostat când am avut posibilitatea, peste un an, în 1941. Însă citească-se *Jurnalu'* lu' ăla mult lăudatul, ăla care, condeier cică discriminat, își permitea week-endul la Munte sau la Balcic. Cu avionul! Așa persecuție mai zic și eu! Dacă veți găsi voi un singur rânduleț de compasiune, în *Jurnal*, pentru mutilarea Țării lui în vara lui 1940, eu îmi tai ștoiul și-l toc la rațe!

– Corect! La rațe, fiindcă rața nu-și poate rata viața! măcăi credinciosul Orestel Bogza, care în ultimul 29 aprilie, când un telejurnal arăta cetățeni conștienți de istoria lor, încremeniți, și sirene urlând, comemorând Shoah, zapase în public, ostentativ, pe muzică populară, bombănind în zalhana că *ăștia* au monopolizat suferința și că toată presa tipărită, electronică și webară e plină de ei, pe când victimele Romlagului, sărmanele, câte mai trăiesc, nici n-au unde să se exprime. Iar de mormintele și de pomenirea Eroilor din Războiul Sfânt nici nu se preocupă cei în drept, ca să nu supere xenocrația. Dimpotrivă, apleacă urechea la propaganda anti-BOR, nesecată, să nu se mai facă vreo pomenire de Înălțare! Ai văzut? Nu s-a mai continuat de mult, cu episoade noi, *Memorialul Durerii*, și nici că s-au reluat filmările vechi, chiar după miezul nopții, când electoralul sforăie după sex, fie și pe refuzatul de telecablu, TVR Cultural, care, hă-hă, nu e declarat obligatoriu de către un guvern ce îl silește pe român să plătească propaganda radio a partidului dominant, chiar dacă n-are aparat, sau îl ține tot pe unde scurte, la oficine, că pe FM prinzi doar posturile pirat manelare cu *dedicații*

din alea, formă de bruiaj și țiganizare inventată aproape sigur tot de xenocrația nouă, care ne vrea mancurtizați și consumatori de produse depreciate, colonie!

Junele Tristan Bălușeanu *știa* și că Mareșalul le-ntocmise dosare de urmărire informativă tuturor membrilor PNȚ și PNL, iar căgăbăul-securitate exploatase întâi fondul acesta, socotind corect strategic leninist că aici trebuie să lovească mai întâi Revoluția lui Stalin. Respecta însă bătrânețea. Nu polemiza nici cu părintele său, nici cu prietenii acestuia, unii cumva înstăriți peste hotare.

Bătrânul Tudor Bălușeanu, în adidașii săi taiwanezi sau thailandezi, aleși cât mai asemănători unor opinci de călușar, tocmai se juca cu o antenă telescopică luată de la mașină și, cu oțelul ei strălucitor a nichel inoxidabil, îl arsese pe urmaș peste degetele cu care zapase, de pe Shoah pe „Din bucata mea de pâine am hrănit un om și-un câine", dăscălindu-l ca și cum de ani de zile el l-ar fi monitorizat într-un experiment național de tip Big Brother, când tot poporul împărtășește delicii de securist, uitându-se cu camere ascunse la ce sexul lor comit unii la ei în casă și trăgând cu urechea la ce mai uneltește periculoșii ca să mai implementeze:

– Tristane tată, mă băiete, și la 26 ianuarie, când comuniștii adevărați jelesc pe Ceaușescu și același telejurnal evocă eliberarea Auschwitzului de către Armata Roșie apărătoare a Gulagului și stalinismului, tot așa te văzui că zapași ostentativ, mă băiete, atunci pe Atomic TV, la „Trăiască berea în care ne-am născut!"... Nu e bine, fiule. Nu e biinee! Noi trebuie să învățăm de la dujman, stând cu fața spre el, ca pe front. Să-l respectăm și să folosim orice prilej pentru a ne informa. Pentru că aici e vorba de operații secrete cu dedlainele fixate, de protocoale tainice, la niște intervale milenare! Este limpede că gogorița asta cu Sfârșitul Istoriei și cu perimarea naționalismelor e numai o morfină să adoarmă vigilența *națiunilor în curs de transformare în neo-colonii*, alea mai fraiere, să-și dea avuțiile la străini pe de-a moaca, intoxicate că asta le-a fost mereu soarta sub teroarea Istoriei! Mai ai căcălău lecții de învățat de la singura seminție din Antichitate încă vie. De ce vie? Pentru că ea *n-a uitat nimic*, mă! Datorită cărturarilor ei și mitului, Mitul Cărții. Așa că, acaparând uriașul potențial american, cum și anticipau nemții, ăștia își vor împinge încet-încet coloniștii până la Cairo și la Babilon, realizând *o strălucită revanșă istorică*, exact acolo unde au fost constrânși la muncă, după care performanță, va urma răfuiala cu acea Romă care le-a dărâmat Templul, sub Titus și Hadrian... Iar după iudaizarea Romei de tot, ce urmează, mă băieți?

– Germania, Ger-ma-nia! ghici conspirația cu mare groază Alin Vișan, comandantul *Grupului de veghe și reacție rapidă 2007*, fondator al inobservabilei *Mișcări umanist-creștine pentru un an 2007 pașnic*, coordonate ambele din penumbră de dansatoarea Gala Cobiliță, cu o floricică roșie-n cosițe.

– Germania untului, tacit admise filologul Iancu Noveanu nu prea mai împinge-n sus catedralele, ca la Ulm, așa că va fi cucerită de geamiile turcilor!

– Germania ruinelor, și-l aminti Marius pe protocronistul Bratu după Ialta vorbind de „le grand remplacement", kaputt, e vândută pe vecie rușilor de această generație de americani, britanici și francezi. Berlinul se va redenumi Novopizdeț!

– Germania va fi românească sau nu va fi de loc! Dacă nu ne-a fost dat în Războiul Sfânt să cucerim Rusia, atunci înseamnă că scris este în cartea destinului să luăm Germania, strânse din dinți Orestel Bogza. Dacă Semiluna va inițializa a se disemina numai turci în *Triunghiul de Lapislazuli* al lui Petru Rareș cel Cult, *Viena-Cracovia-Breslau,* imediat vor sări scântei ca dintr-un amnar arhaic. Pentru că noi românii vom fi deja înstăpâniți acolo. Prin autoinstruire, Mandavoșka Originală va performa măcar extern! În sensul că, finanțați de un guvern stabil, cu puteri lărgite, prin rafale de ordonanțe de urgență ca niște katiușe, cavalerii, securiștii, mogulii, baronii, masonii noștri, din industrie și comerț, practicând glasnostul, perestroika și colaborarea reciproc avantajoasă, ca și întrajutorarea tovărășească, vor reuși să valorifice superior inepuizabilele bogății, ca și acea robace forță de muncă, din spațiul nostru vital, țărmurit de mormintele eroilor Războiului Sfânt, pe al căror sânge mistic și coagulant vom răzima Grossrumänien als Rumänische Reich, de la Rin până unde s-o putea, inclusiv până-n cursul inferior al Volgăi și până-n Caucaz, ba chiar până spre Bassra-Brasso a noastră, peste nesătulii de americani și protejații lor!

– N-avem de ce ne teme, nu vă fie frică, Occidentul pică! bravă ca un papă căpitanul consilier Tsyu Kill-An, abia întors dintr-o misiune-n Levant și Macao, Hong Kong, Bangkok, Phuket, Li Tai Pe, Singapore, Xian, doar ca să participe aseară, pe însoritul nostru Litoral, la re-lansarea, la Elita Beach Resort, a cărții sale eveniment editorial *Ce rău îmi pare c-am fost torționar!* Noi știm că acest proiect creativ grandios, imena Mandavoșka, comparabil cu genialele ctitorii de odinioară, este absolut fezabil prin implementare exact între Perestroikă și Glasnost, deoarece România a pornit la drum după Congresul al XV-lea al Parrtidului, din 22-25 decembrie 1989, fără datorii, fără (pre)judecăți și cu **cea mai bună securitate din lume**. Or, toată lumea apreciază, Adeline, că și vigurosul stat israelian, care își va împinge coloniștii, *știm,* până la Babilon și la Egiptul faraonic, dar și pe axa Nord-Sud, până-n Roma lui Titus și a lui Hadrian, pentru a se ocupa într-o răfuială finală de șubreda azi Germanie a turcilor, ei bine, acest stat mititel și frumușel, și extrem de eficient în toate privințele și sub toate aspectele, să nu uităm ce ontogenie de poveste a avut, senzațională!

– Mai întâi și mai întâi, interveni telefonic, cuplându-se și pe Skype, Saie Buburuză, a apărut un excepțional serviciu de informații, încântător, cu care colaborează fără ezitare *toată* populația, nu ca la noi, pe sărite și cu mofturi... Ba chiar mai mult decât atât, s-a selectat dintre paranormali celebrul Mossad de azi, invidiat de toți... Și abia pe urmă, după ce ai construit o Securitate de temut, a emanat natural, logic, și expresia geografică a Statului, ca și suprastructura instituțiilor democratice sau ideologice, inserată indestructibil pe scheletul imuabil al acestui nucleu mai dur, precum de la sine crește și burghezia de merit!

– Dar oare, își frecă mânușițele cu mălai Galina Cobiliță, mândra blondă cu ochi albaștri de tip brandenburgic nu vareg, refugiată la Alin Vișan în pat din pricina persecuțiilor ucrainene, fiindcă sprijinise un Proiect Eminescian, fără a

observa că nu pot sta lângă un Taras Șevcenko, statuile mânjite cu chinoroz pe la 1998, oare nu va fi periculos să avem deja acolo-n RFG și RDG, ca un triunghi auto reflectorizant, stop! deja conturat, Triunghiul nostru de Lapislazuli?

– Nu, domnișoară! bătu bărbatul cu pumnul în masă și trânti ușa ca Vîșinski, de se cutremurară geamurile hotelului ce redeveni bordel de oraș port.

– Nu, stimată domnișoară, nu, reluă Gary Glagoveanu de pe holul decorat cu fotografii ghizdaviene, din Războiul Sfânt, de cimitire efemere, ale căror cruci cu acoperișuri ca de troiță luceau ici-colo parcă și ele unse cu orbitorul solvent antinaționalist, nu se mai poate, ne-am săturat până-n gâtul de spânzurabili să tot cedăm mereu și mereu! Triunghiul de Lapislazuli Cracău-Beciu-Breslau este moștenirea noastră de la Ștefan ce Mare cel Sfânt și Petru Rareș cel Cult, este erețul nost', unde să înălțăm pălmuitor pentru Europa **cultura noastră**, la adăpost de deconstrucții mancurtizante, ce aruncă odată cu lăturile și miturile fondatoare. El este totodată Țara Făgăduită mărturisitorului Daniil Sihastru, când s-a rugat Domnului Dumnezeu al Românimii după înfrângerea de la Războieni, explicabilă prin găunoșenia că n-avem nici azi o Bibliotecă Națională de trei ori cât a Franței, dacă vrem să nu ni se transplanteze, până-n testicule și-n ovare, identitatea altora! Am fi niște criminali și niște lepădături dacă o am ceda cu ușurința cu care PNL-Parizer și PNȚ-Borviz au cedat teritorii Ucrainei, când ne-am fi putut coaliza cu frații noștri ruși în chestiunea Crimeii, asigurându-ne nu numai restituirea Cernăuților și Cetății Albe, ci și a Ialtei celeia unde începuse Marius Ghizdavu, cu pictorul Gumalik și cu arhitectul Cornescu, transformarea Palatului Livadia într-o Opera Magna Moralia, de viitor grandios și de universal răsunet...

– Adică, ghici unchiul Jan Enache zâmbind cu ochișorii de Hitchcock adânc împlântați în grăsime de jder, deși postmodernismul nu recunoaște nici măcar în materie de mozol întruparea noțiunii de profunzime, după prognoza ta, Auschwitzul căzând geografic la Noi, în Triunghiul de Lapislazuli al mogulilor regățeni, anticipezi că nu va fi ușor lăsat din gheare, ca cel mai atractiv obiectiv de pelerinaj turistic al mileniului trei, nu-i așa?... Hm! N-aș zice. Mai degrabă va fi ca la Doftana, pușcăria unde a suferit și a învățat limba franceză Împușcatul. Uitare. Deci gândiți-vă la pelerinaje, excursii cu bicla, chestii din astea! *Ce poate simți o generație prosperă despre altă generație mai fără de noroc?* Hai să fim serioși! Eu zic să-l cedăm fără prea multe nazuri, Auschwitzul, cum au făcut și polonezii, ba chiar propun să-i ajutăm pe răzbunători s-o ia spre München, Nürnberg sau Berlin și pe unde mai au polițe de plătit bestiilor naziste, pentru că pe noi, imperialiștii României Eterne, nu ne interesează decât ce este al nostru de la Toma Nour și teutonii lui bârsani, doar Pășunile Dacilor, adică spațiul genuin mioritic dintre Viena, Breslau și Cracovia asta, a cărei cetate de pe Vistula noastră oricine o vede nu poate să nu fugă cu gândul la alea basarabene de pe Nistru.

– Dumneata, colonele, îl privi de sus ca supraviețuitor al Sfintei Miercuri-Ciuc și al Buchenwaldului inginerul petrolist creștin Gicu Tabarcea, de forase-n parc la Pribegi, sperând petrol și inundând prin 1940 florăria degeaba, ehei

drăguță, n-ai tu experiența mea de viață! Achtung! Nu știi unde dai și unde crapă!

Într-adevăr Grupul *Place de Fürstenberg* (Oreste, Alin și Tristan) tocmai venise cu o postare *Unde dai și unde crapă*, arătând că netolerarea românilor în Schengenul ei de către Austria cancelarului Nehammer, la 8 decembrie 2022, cu precizări ulterioare că pe... termen nelimitat, va genera intempestiv lângă războiul lui Putin o creștere alarmantă a euroscepticismului unei populații campioane în sens contrar, al unei UE-filii naive, istoria ei putând vira acum incontrolabil!

Totodată, Tristan, Orestel sau Alin, fiind el o fire mai simțitoare, chiar se întristase, la bar la Vip Enache, pe marginea unui topic despre autocenzură.

– Adică de ce plm ar fi o comparație neadecvată să zici că bolșevismul a făcut incomparabil mai multe victime decât nazismul, băi? Drept să vă spun, eu când mă constrâng tăblițele la aeroport s-o iau pe altă gaură, non-Schengen, decât majoritatea pasagerilor, mă simt inconfortabil, umiliiit, tratat ca *rasă inferioară*, c-așa vrea Țara lui Hitler în Epoca Nehammer! E ca și cum aș juca-n filmele alea cu gara lagărului de exterminare, și cu doctorul nazist care separă pe noii veniți!

Primăvara urla în salcâmii păduricii Andronache, ca locomotiva marfarului româno-sovietic despăgubitor, plin de biciclete, desuuri și ceasuri, iar Marius Ghizdavu, cu invitația la nuntă, expediată ca de la propagandist la propagandist, către el personal și Eliza lui, de doamna Magda și de domnul Joseph, se frământa ca un iepure, încă nu se hotărâse dacă să se ducă sau nu, nici cât darul, nici cu ce să se îmbrace, deoarece tocmai abandonase rușilor șifonierele de la Ziduri!

Unul din primele avioane cu reacție germane, care făcuse prăpăd în alea cu elice demodată anglo-americane, l-ar fi așteptat la Ziduri, pe platoul de la Schitul Hoitarului, dacă pe filiera călugărițelor fecioare telegrafiste pictorul confirma participarea, arhive recente dezvăluind prezența la vecernie a celebrei aviatoare Hanna Reitsch, poate nu atât pentru a prelua și duce Mirelui cele două audiocasete mamelare-manelare, urlătoare cu dar, alese de melomanul român pentru pictorul confrate german, intitulate una clasic dejist *Dușmanii nu mă iubește!* iar ailaltă, a frustraților, debutând contestatar baladesc ceaușist cu un *Respecta-i-aș pe părinți/ Pe părinți votu-i în dinți/ Că nu s-au făcut securiști/ Securiști sau activiști/ Și-au acmu nepoții triști!*, nu, emisara șefului Gospodăriei de Partid naziste, Martin Bormann, venise doar ca să se informeze personal asupra stării pistei naturale colbuite Drumul Carului, pe care ar fi trebuit să aterizeze, strivind brândușele cu o prețioasă încărcătură, pilotul personal al marelui Führer, divinul Hans Baur, constatând că va fi necesară o escală la Obersalzberg, cum au avut și soții Cea la Snagov, în scopul procurării familiarei lenjerii cu zvastici, precum și a unor tacâmuri, pentru cât vor sta mirii la pensiunea rezervată deja, se zice că la Brădet.

– Ba am eu destulă experiență și de viață, și de luare de viață! se simți tovarășul Jan Enache jignit în cramă de către camaradul armator Tabarcea.

– Entschuldigung... Nu mă mai exprim eu așa bine-n românește, se scuză și se foi ca Onassis în fotel podgoreanul din târgul Pulaski, Tennessee, unde a fost conceput la beție Ku-Klux-Klanul. Am obiectat doar că dumneata n-ai investit ca

mine, totul, în Triunghiul așa-zis de Mămăligă, Detroit-Cleveland-Chicago, spre care m-am orientat pentru că-n amplul și poate milenarul *proces de românizare a SUA*, frații Ghizdavu și-au rezervat cu neghiobie direct Triunghiul de Silicon, prea scump, ruinător, anume citadela San Francisco - Hollywood - Las Vegas. Problema e că, în această democratică și modelabilă țară, chit că latinizarea latino e operă colectivă avansată, sionismul are 50-60 de ani avans față de panromânism, adică de actuala infiltrațiune masivă a imperialiștilor Neamului Românesc! Și chiar călăuziți de titani români pe intelligence, ne va fi anevoios ratrapajul, cu baronii, mogulii și plagiatorii noștri, deocamdată nevalidați la Harvard, tot așa cum în Galiția Mare, cu mandavoșka voastră, oricât glasnost, oricâtă perestroikă s-ar implementa, nu va fi deloc simplu să-i mai dislocați de pe piețele franco-germane pe unguri, polonezi și ceho-slovaci, după ce s-au aciuat ca căpușele acolo, profitând de harababura că românii încă se sfâșiau între ei ca niște tembeli, nevenindu-le să creadă atunci americanilor că Securitatea e mai șmecheră decât intelectualitatea și, țărăniștilor, că trăiesc într-o țară nouă, nouă de tot, una descălecată abia la 20 Mai 1990, de Brucan, nu la 6 Martie 1945 de Vîșinski!

– Bine-bine, dar cu idealurile tale simiene cum rămâne? ezită să bată palma unchiul Jan, uitându-se întrebător la Sergiu și la Isadora, dacă să se compromită sau nu cu un aligator teoretic nefrecventabil, cel puțin nu transparent.

– Păi, ce-am fost eu vreodată legionar?! dădu din umeri indignat inginerul petrolist armator, vier și sondor marin Gigi Tabarcea. Iete, băi! Legionar, eu!

– Păi, „n-am știut nimic” se zice des și în documentarul *Nuit et Brouillard* al lui Alain Resnais, din anul destalinizării 1956, își aminti râzând Octavian Theo.

– Păi, ce-am fost eu vreodată în Transnistria?! dădu din umeri uimit și inginerul horticol Eugen Otomega, de unde totuși expediase câteva lungi vagoane de răsărită preselor de ulei ale cârnățarului Leonida Glagoveanu.

– Păi, ce-am fost eu vreodată securist?! dădu din umeri reflex, pe fază dar cu gândurile duse, și unchiul Jan. Dom'le, exagerezi! Nu e nevoie să ajungă un număr maaare de români în SUA, ca să obții efecte neocolonialiste. E necesară însă o Reconciliere Națională. Un mecanism să votăm aici în State, la comandă, toți imigrații români la fel, ca să fim decisivi electoral! Cum a fost cu egalitatea Al Gore și Bush, de nu se mai știa-n 2000 care e președintele SUA. Păi, să fi fost *comunitatea românească americană* cu adevărat o comunitate, oare nu l-ar fi ales **ea** pe chiriașul de la Casă Albă, înclinând balanța cum i-am fi ordonat noi doi?

– Desigur, conveni conciliant radicalul Tabarcea, românii americani ar fi putut înclina balanța conform intereselor de lapislazuli, silicon sau mămăligă... Iar perfecționarea tehnicilor de sondare computerizată, a ce e în căpățâna gloatei, ne asigură că în viitor reglaje tot mai fine vor conduce permanent la victorii de maxim 51%, contra minim 49%, în sistemele democratice bipartid. Ceea ce înseamnă că trebuie să întărim munca organizatorică, atât în Triunghiul de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago, cât și, mai ales, în Triunghiul de Silicon San Francisco-Hollywood-Las Vegas, unde activitatea fraților Ghizdavu în

ultima vreme lasă mult de dorit. Ei au ce mânca și *se opresc să digere* fără a mai lupta până când *toți* românii lor, și *toate* persoanele pe care le pot influența pozitiv, vor vota *același* candidat, dinainte stabilit de mine aici, la Chicago!

După mai multe încercări ratate, primăvara belalie laleliza roșu incendiar holul interbelic al hotelului, în oglinzile căruia domnul profesor monarhist Micșunel Tomoioagă și profa republicană Emilia Tomoioagă nu vor apuca niciodată să-și contemple mutrele pentru a înțelege de ce generația nihilistă, care nu a realizat nimic, generația de *refuzați la export*, îi poreclește pe net „Infractorul și Infractoarea". De pe bulevardul asfaltat cu o smântână neagră ca un sloboz din ouă ca ale Omului Negru, care-l ancheta pe Esenin la Periprava în carena ruginită a Flotei fostului nostru proto-imperiu, o ambulanță se porni a sfredeli asurzitor aerul ca pe un dinte reparabil, cu efect până la o verstă că uite cât de mult se face azi pentru sănătatea oamenilor muncii, numai agenții antiromânismului putând susține că diminuarea ofertei de paturi de spital și cenzurarea drastică a accesului sărăcimii la medicamente ar ține conspiraționist de o politică de armonizare a contradicției dintre 3,5 milioane populație activă și 19 milioane restul.

– Genocid, curat genocid! încadră cu milă creștină Tristan. Genocid în timp de pace, și nu mai zice nimeni nimica, pentru că s-a dumirit toată suflarea românească că călătoria cea mare, spre *uie*, e ca un Război Sfânt care ne impune să ne jertfim pentru Țară, ca să ne putem încadra prin sacrificii în parametrii solicitați, tot așa cum la anumite concursuri de femei goale nu sunt admise decât alea care, abținându-se de la glucidele vieții, se pot strecura ca pisicile printr-o siluetă ideală, decupată într-un paravan fibro-lemnos.

– În ce privește doctrina sacrificiului, OK! admise și nu prea SMT, căutându-și din ochi ciocleasca limuzină dric, tunată și sfârâită cu însemne senatoriale, spre care pietonii priveau cu ură, neschimbându-și însă, ca sclavi psihici tv, intențiile de vot. O iau ca pe orice teorie, barosane, însă voiu repeta reiterat: nimeni nu are căderea să apeleze la obolul sărac al omului cinstit, până când nu va fi adus înapoi cu vaporul, în visteria statului, cel din urmă bănuț furat de tâlharii care au jecmănit cu inconștiență această țară, lăsând-o fără buget!

– Dom'le, se trezi enervat Marius auzind vorbă dinspre balconul de sus al hotelului, eu nu-s nici labagiu, nici malagambist

și nici implicat la Baricadă în deschiderea focului, dar să nu mă puneți tocmai pe mine la contribuție într-o fundație idioată, *care să nu importe nimic*! Ce e aia? Acolo trebuie cap de contabil evreu să controleze cifrele. Le-ați amețit complet.

– Vă spun eu ce-o să iasă de aici: numai necazuri și insolvență! C-am lucrat și-n cultură, și pe externe, și în revoluția agrară înainte. Cu un intelectual istoric

de-al lor, nu se poate discuta! Acolo nu există decât monolog. N-avem cu ce le replica. Hai să ne înțelegem așa, jidănește... Cum ieșim noi basma curată.

Apoi, cineva trântise cu vigilență fereastra.

– Și pe urmă, el a orbit, iar ea a rămas gravidă!

– Ei, a orbit! Pe dracu. S-a făcut că n-o mai vede, pentru că erau șanse mici să se strecoare amândoi prin filtrele nemțești ale frontului și etapelor, înapoi spre țara socotită greșit drept un bun adăpost împotriva bolșevizării ireversibile.

– Stimate domn, noi n-am pregătit nici mari gânditori, nici Mari Biblioteci în loc de cap limpede. Pe noi, n-o să ne extermine niciodată nimeni, fiindcă *noi n-avem* cum supăra, nici *cu ce* să incomodăm pe careva, nici măcar în propria noastră țară, câtă vreme o nouă burghezie de merit nu se poate forma ca o aristocrație chitită a finanța doctrinari geopolitici ai imperialismului nostru! Căci vine ca-n Vest un prag de sus al dezvoltării economico-sociale, când nu mai e nimic *liber la furat* în țara ta. Și atunci, trebuie să te gândești la țările altora!

Marius Ghizdavu se trezi năuc, precum la Stalingrad, în deplasare als Bildberichter, când a simțit că-nghează numai deslușind de la Otto Runge că, vai de noi, suntem deja încercuiți de armatele totalitarismului muncitoresc mai tare.

Pesemne, unchiul Alec sau Mișu au încercat ei să-l avertizeze să fugă, dar cenzura germană va fi oprit depeșa, socotind-o alarmistă.

Da, Alecu Șaraga aflase transoceanic de la petrolistul Octavian Ghizdavu, care știa de la Virginia, informată în piața de pește din Boston, că ofensiva sovietică la Stalingrad se va declanșa simultan cu lansarea filmului *Casablanca*, la Hollywood Theater, în New York, adică la 26 noiembrie 1942, dată pe care Mișu, aflând-o de la Elvira care o știa desigur de la tăticul ei, a luat-o drept plauzibilă și a transmis-o decidenților de pe front, probabil contribuind astfel involuntar la degringolada cauzată de *surpriza* că Armata 3 ne-a fost atacată mai devreme, în 19 noiembrie la Cotul Donului, nu în 26, iar Armata 4 în Stepa Calmucă la 20 noiembrie, raportul de forțe fiind 22 la 1 superioritate sovietică, nu filmul californian cu Ingrid Bergman (care semăna cu Liz) și Humphrey Bogart (care nu semăna deloc cu Marius, ci mai degrabă cu doktor Lecca) fiind determinant, ci simultana Operație Torch, declanșată chiar de onomastica lui Marius, în 8 noiembrie 1942, scopul secret fiind Casablanca asta, să fie sigură în ianuarie 1943, pentru o lungă conferință Roosevelt-Churchill-de Gaulle.

De notat totuși, pentru Istoria ca Literatură, eroismul cavaleresc că frontul româno-german, în ce privește aspectul care îl interesa strict pe *artistul* Marius Ghizdavu, a rezistat perfect. Niciunul din Atelierele sale fotografice nu a căzut cu aparatură, materiale și Arhivă în mâinile sovieticilor, A3 apărând cu vitejie pe cel de la Morozovsk, „Lee Miller”, iar A4 pe cel de la Kotelnikovo, „Dora Maar”.

Privi jenat spre Clara și se neliniști acum, ca sălbaticul armăsar El-Zorab în grajdul aprins ca un rug de o partizană kuban-eză, cu mamă ucraineancă.

Nu-i ieșea din ureche vocea de vârstnic gâjâit ce afirmase că:

– Tovarăși camarazi, cu un istoric de-al lor nici nu se poate discuta.

Ca unuia ce se documentase la fața locului, doi ani, pentru Revoluția de la Timișoara, în scopuri artistice, neplecând la Basel Sonnenheim chiar în 16 iunie 1990 seara, la Mineriadă, sau cum era gata inițial, în 21 maiul Biruinței feseniste, i se păruse că-l aude, la Crematoriul de lângă Palatul Pionierilor, pe regretatul Ceaușescu, diplomat care, dac-ar fi scăpat de la execuție, ehei, de mult eram noi în NATO și în *uie*, și apoi în Schengen și zona Euro, îmbărbătându-i pe cepexiști:

– Uite, tovarăși, de ce am convocat Comitetul Politic Executiv.

– Dușmanul nu cu predici îl potolești, ci *trebuie să-l arzi*!

Lalele roșii în hol, lalele, lalele, frumoasele mele lalele, adică un șlagăr care se născuse dintr-un vals pentru Gagarin-Gagarin, privire foarte de sus și, toată stupiditatea existențelor mici. În primul rând, o mare scârbă de sine ca bătrân, vai! ca mașină de țărână nu numai ieșită din mode, ci și mântuitor uzată, de la azurit pân' la lazurit, mineri, securiști, militari, ciomege, anchete, apoi Jaful.

În memoria sa ca o Dresdă după transformarea în piftie a 150 000, poate credea el 200 000 de refugiate din Prusia, Pomerania și Silezia, dintr-un sfat să-ți arzi dușmanul, sfat enunțat ușor figurativ, arde-l, pentru a expedia apoi la greu timișorenii uciși la Crematoriul din București, resuscitarea Războiului Sfânt se opinti-n el cu o prrregnanță cum numa-n 21 decembrie 1989, când văzu Căști de Oțel pe căpățânile bestiilor de ostași roșii comuniști, ce străjuiau diferite obiective mai mult sau mai puțin privatizabile, îndoctrinați pe valize să apere, cu prețul vieții lor sau a altora, *cuceririli revoluționare ale nomenclaturii, ale interlopimii și ale puilor lor*, de posibilul asalt al Tineretului 1989-1990 idealist.

– Ați spus că ați dat ordin să tragă! i se păru că se ia de el colegul de Drept Jan Enache, ajutat cu parul de Țyuchel Adriean. De ce ați dezinformat?!

Dacă trimiteți unitățile de securitate să se bată cu bastonul, mai bine le trimiteați acasă; era mai bine atunci, că mobilizam 500 de muncitori, cum am făcut pe timpuri în București în 1945, în fața celor care erau în piața aceasta, când au tras, eram cu Doncea, cu Pătrășcanu și n-am fugit.

– La Timișoara sunt acum toți comandanții. Am spus că la teleconferință să fie prezenți și marii comandanți militari de acolo. Am transmis cu câteva minute înainte tovarășului Ion Coman, care a sosit cu alți generali la Timișoara, ordinul: toate trupele primesc imediat

muniție <u>de război</u>

<u>de front</u>

și somează pe oricine nu se supune. Se socotește stare de necesitate și se aplică legea!

În Timișoara a fost atacat și sediul comitetului județean de partid și nu s-a reacționat cum trebuie, s-a întors și obrazul celălalt, parcă ar fi fost Isus Hristos!

Începând de astăzi, toate unitățile Ministerului de Interne, inclusiv Miliția, trupele de securitate, unitățile de grăniceri vor purta <u>armament de luptă</u>, **inclusiv gloanțe**. Fără discuție! Cu respectarea regulamentelor și normelor legale, de somație, conform legilor țării.

– Oricine atacă un soldat, un ofițer, trebuie să primească riposta! Oricine intră într-un consiliu popular, sediu de partid, sparge geamurile la magazine, trebuie să primească riposta imediată. Niciun fel de justificare! Menționez: umanismul nu înseamnă capitulare în fața dușmanului! Umanismul înseamnă apărarea poporului, integrității țării și socialismului.

De asemenea, toate unitățile militare sunt în stare de alarmă și au în această situație și armamente de luptă, de dotare de luptă, înseamnă inclusiv muniție! Nu pleacă nicăieri fără muniție de luptă!

Unitățile de motorizate toate merg cu armamentul din dotare ușor, cu armamente ușoare din dotarea de luptă.

– Se interzice orice acțiune! Oricine încearcă vreo manifestare, imediat somat, arestat și pe urmă stăm de vorbă să clarificam, fără niciun fel de discuție!

– Să fi tras în ei, lămuri *blânda lui tovarășă de viață*, adorată de poetul partidului dominant, să fi căzut și pe urmă luați și băgați în beci! Nu vi s-a spus așa? Unul să nu iasă!!!

– Ceilalți generali din București unde sunt? Imediat să vină împreună cu voi, să fie la locul de comandă și locul de comandă este comitetul județean al partidului.

Acesta este punctul de comandă!

– Iar azi, în acest 2007, unde ar fi centrul de comandă al înăbușirii răscoalei voastre *aniversare* centenar, Isadoro? gemu unchiul Jean molfăind niște eugenii. La Cotroceni? La Scroviștea?... Sau în Aleea Vulpache, adică Wolf, în sediul fesenist din casa Lupeștii, cum am citit că se zice că se spune?... Căci n-am dubii că represiunea va fi sălbatică, sângeroasă, favorizată de progrese tehnologice în comunicații, pe care Războiul Sfânt nici nu le-ar fi visat. Noroc cu intrarea în UE și amânarea protestului de la Flămânzi. Ar deschide focul în voi armata, ghidată de sateliții NATO pe unde-s conace, pagode, bănci sau buticuri incendiate. Chiar mai înainte ar trage miliția-poliția, desigur securitatea cu incontrolabilele ei trupe speciale, și *ceva nou*, vreo drăcie de import, care să te lichideze de sus, după CNP, dacă ești pe Listă, însumând tu niște derapaje. Încât s-ar ajunge ușor la cei 11 000 de morți, cum ne era scris, ajutându-ne și *armatele particulare* de badigarzi ale cleptocraților mari vânători, ale căror taburi suvuri cu roți rezistente la coruptele șosele ale României tratate de noii ei stăpâni ca o țară cucerită, de jefuit și violat, prevăd că s-ar înființa cu o afișată nervozitate, huruind pe bulevard, gata a strivi pe la stopuri pietonii prea lenți din pricina subnutriției cronice.

– Ăștia ni sunt stăpânii, pentru ăștia defilăm! Nici vorbă să mai visăm Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite, acceptase fotograful Războiului Sfânt, cu o milenară clarviziune pelagroasă, noile, vechile realități încă din 20 mai 1990, consiliind pe discipolul Cezar Bogza, dezhipocratizat prin răzdoctorire, „să facă banul gros” cu nea Fane și să recupereze Zidurile, Pribegii, Valea Ursului, Muntele Piramidal (Conic), pădurile de pe Valea Vâlsanului și orice încă, inclusiv Schitul Fecioarelor, pe care-l viza pentru un fin al lui, să-l facă han,

chiar primarul Taicopaci, cu prefectul. Pentru Ei, pentru domnii baroni, moguli și nababi, noi artiștii să ne pregătim sufletește să le creăm noi și noi tablouri tezaurizabile, noi și noi statui de preţ, spectacole de idei, simfonii cu cor pe la nunți, cărți suficient de scumpe la progenituri, încât să le răsfoiască în deplina percepție a ierarhiei dominanței sociale, față de amărâtul incult, care e dependent iobăgăcios de cornul băgat în lăptic cu sugestii erotice, între electoratul pasiv și partida dominantă. Asta e realitatea, amice, și e de consens să fim cât mai cooperanți. Pentru a nu risca o tragedie, Aline, care să pună moț la toate, anume ca această clientelă unică *a elitei creatoare ce are a se vinde,* să nu se nărăvească a-și satisface în Străinătate nevoile ei spirituale de lapislazuli depersonalizat!

O ducea bine, fc pe mă-sa, gândea rândașul. Se afla în balconul unui hotel de tot atâtea stele câte prefera mogulul Jan Enache și se tot uitau prădător la el, ca hienele la un leu ramolit, domnișoarele de pe malul Senei, Pizzacola, Cioropel (Charpillon, cum o rebotezase recent un client britanic de la aerobaza Boteni-Titu, Dacia), Diegeza, Diva Sugativa, Tira Misu și Au-mă-doare (sado-stăpână așteptând galițieni maso-generoși). Îi mai zâmbiseră virtual nu din stradă, ci din însuși holul cu ixuri, turiste: o cehoaică, o unguroaică, o poloneză și o evreică. Era cât se poate de satisfăcut, izbutise să și adoarmă, obținând o memorabilă voievodală biruință asupra Insomniei, care-l dobora ca în 1940, la fiece întoarcere-n țara-n descompunere-n somn, care progresa imperceptibil.

Și totuși cine l-ar urmări cu tenacitatea fostei securități, cea mai bună din lume, ar mirosi la el trăirea unui pestilențial sentiment de insecuritate.

Nimic nu i se părea stabil, unde un Muhală Muistu din cafenea parcă vedea înălțându-se zgârie-nori în competiție cu cei din Frankfurtul prenazistului Goethe, care n-a avertizat homosapul asupra perspectivelor sovietice ca unele partide să realizeze-n delte desecări spectaculoase, nicio clipă să stai să răsufli, folosindu-se de sclavi de la alte popoare sau, și mai genial încă, de la propriul popor.

– Oare nu i se înscenase o participare la un complot extremist? De ce îl lăsaseră doctorul Cezar Bogza și veterinarul Ilarion Otomega să se trezească într-un hotel plutitor, în care se revăd nomenclaturiști simieni notorii, precum Doru Băluțeanu și Gheorghe Tabarcea?

– De ce, Doamne, coșmar într-un hotel catamaran, care își va fi multiplicat informatic cu 200% performanțele băgării de seamă, și de ce nu pe Rarău, la Pietrele Doamnei! Cum de sunt ăștia așa naivi, cu Fundația lor pentru Arhivarea Antiromânismului Defăimător, Deviant și Dăunător!

– Dacă-i dă bănetul afară din casă, atunci să-i doneze să-i investesc eu în logistica efortului cultural, în biblioteci! Adică nu-n *sponsorizări*, pentru că ajung cu necesitate la coalițiile mediocrităților și atunci un Eminescu n-ar mai reuși să publice nimic, rămânând nu numai cu căpățâna împlântată-n medievalitate, ci și cu neeuropeana lui operă lăsată-n paragină, ca un aisberg puturos pe care să se depună de către cetățeni toate murdarlâcurili, cu dobânzi negative!

– E fraieri bulgarii, cârâi Charpillon fumegând din fumerole ca un vulcan

cicladic, că cu investiții minime, la cât zero virgulă zero zero, fă, bagă patria noastră din pib în eternitatea de la Gaist, ar putea pune o pilă în toată... mișcarea noastră de idei istorice, încât s-ar demonstra că noi ne-am învățat-o nevalabil de la Ceaușescu, istoria, care s-a inspirat de la naționaliștii perverși, și acuma trebuie să importăm manualele alternative străine pe invers, reieșind la iveală că, înainte de Războiul Sfânt, Dobrogea musulmană a fost a Neamului lui Dimitrov și Rakovski, punte între bulgarii Bolgradului basarabean și ai Burgasului!

– E și mai proști țiganii, dragă! supse Pizzacola din țigara rujată a lalele înroșite cu extract de hemoglobină de Război Sfânt. Pentru că, la cât aur au dintotdeauna și la cât câștigă ei azi în UE din vrăjitorie, cerșetorie, prostituție, hi-hi-hi-hi!... ciordeală, import-export metale neferoase, muzică adorată de mai toți românii, management nupțial la cort, la Darrr etc., ei *și-ar putea sponsoriza Supradotații* de să-și făurească o Elită cu diplome numa' Harvard, numa' Oxford, numa' Sorbonne, numa' Heidegger, și să guverneze cu ea, ca neofanarioți, această nouă clasă politică de baroni infecți, îngălată ca ciupercile după ploaie, care n-ai cum înlocui un ageamiu cu un expert, încât perestroikul și glasnosta nu ocazionează decât mandavoșkă, să construim capitalismal cu cine o compromis, i-a da mat la compromat, și marxismul!

– Dar cei mai fraieri, aaah, aproape că urlă a pustiu de pustă Au-mă-doare-ntr-o-n genere neobișnuită pozițiune-n patru labe, că-și pierduse un cercel cu rubin, cum va lămuri presa tabloidă cu linkuri și la aia quality, eu zic că e ungurii baronesei Zsuzsa Erdödy, Ghizdavule. Fiindcă Habsburgii aveau încă din 1980 dolarii pregătiți, puținii necesari remodelării *întregii Sfere a Valorilor* regățene. Și nu i-au cheltuit încă. De muuult trebuia să fim descompuși ca-n Iugoslavia!

– Păi, se știa, fă, că la orice plebiscit no comment antonescian, M-am săturat de România, bănățenii și transilvănenii puteau fi și pe gratis vrăjiți să gândească c-ar fi dus-o, evident, infinit mai în huzur, dacă Dumnezeul american, de după Cold War, le dădea o guvernare nu de către nespălații de bucureșteni, ci de central-europenii de la Budapesta, Viena, Wrocław, Kraków sau chiar Praga!

De jos în sus la hotel, drapelele a numeroase state colorau occidental și pluralist fațada cenușiu-cadaverică, ca cămașa de forță a instabilei mental Românii interbelice, de proprietarul recent recent renovată, cu un soi de impresie-n briză cum că-s simbolurile unei Coaliții de Ocupație, în scopul Reeducării anticorupție a burgheziei compradore recente, din colonia-n devenire.

Se privi c-un rece ochi de mort, în oglinda spălată cu videoclip de Diva Sugativa și, în același clip, ăsta despre care tot te informez, pricepu că nici toate cele trei Parce sinergic, nici Diegeza ca mai mămoasă, nu l-ar puté ferici cu nimic, nici măcar cu trimiteri olfactive în stil Tira Misu la opere fund a mentale, parcurse pierzându-și timpul lucid pe cearșaf în Galiția sa, lățită-n coșmar până-n Italia și de la Poola pân' la Tula și de la Oder la Odessa noastră. Știa nu glumă mentolată până unde se întinde dreptul nostru și de unde începe, cadastral dincolo de Oka, spațiul vital rus, pe unde se plimba-n Reazanul eseninist Soljenițîn cu bicla, iar în

amarul Nijni Novgorod Lenin cu căruciorul. Deci era Marius nu numai un subordonat al generalului de propagandă Horea Bratu, era și artist, așa că el nici nu putea să nu cugete instinctiv visător, dacă ceva îi da presant de gândit.

Într-adevăr, în oglinda perfectă datorită curățării cu videoclip, el arăta curat. Silueta sa era limpede, clară, obelisc, transparentă. Biv-Vel-Bildberichterul generalului de propagandă Horea Bratu avea impresia că se delimitase ferm atât de crimele simienilor, pe care le inventaria ca deziluzionant de puține numeric față de cât tărăboi se face, mai ales dacă le compari cu descalificanta înfrângere la scor suferită de echipa lor, atât în prima repriză carlistă, cât și în a doua, antonesciană, precum și în prelungirile care încep sub Ana-Luca-Theo-Dej, continuând și în zilele noastre. După cum se distanțase și de crimele Războiului Sfânt, doar cu jumătate de gură însă, cum observă necruțător Narcis Moga, care însă nu se știe ce-ar fi degresat în rechizitoriul său, din aceeași serie ideologică, dincolo de grila căreia privi, prin codița ochiului lu' Cioropel, Pizz, cum lucea belciugul de aur din țâța lu' Au-mă-doare cea mămoasă dar sadică, antropofagă dacă ar fi știut de vreo trei-patru misiuni securistice, din fericire ratate, îndeplinite de acest Marius, pictorul eminescian întârziat, una-ncepând cu 19 septembrie 1941 la Kiew, având ca obiectiv a-l captura pe Ilja das Schwein als Ethnozid-Plädoyer, cum va fi demonizat ulterior, pe niet, romancierul stalinismului dezghețabil, de securistul Oscărel Hubig, anticipând psihologicește ca profil că gazetarul nu va rezista să nu se informeze-n orașul natal, în 29/ 30 răpciune 1941, asupra unei operațiuni șocante metafizic pentru filosoful român, Liquidierung von etwa 35 000 Juden (de fapt banal, ajunși ulterior niște abstracți *sovieťkie grajdanini*! cam cum vorba ceea versatilă: când ai mare necaz și e singurul care te-mprumută, e evreu, iar când cere banii înapoi, e „jidan” sau te faci că nu-l cunoști) durch niște SS-Sonderkommandos, recrutate, ca și lanțurile de baraj antidezertare cominterniste, din piloși, acest Massaker von Babi-Yar, de la care de fapt el n-a preluat decât niște imagini, ca de la o defilare de oameni sărmani, printr-o perdea de birou nemțesc, într-un spațiu cuvenit nouă prin originile vădit gete ale fraților ucraineni și prin cele carpe ale bielorușilor de până-n calea ferată Minsk-Smolensk, răsturnându-și concepția despre lume și despre istoria imediată: *omul* (nu nazistul, hm!) săvârșea o măgărie canibalică pentru care telecuvântul „rușinică” e neîncăpător, stimați telespectatori, ca un teleprezervativ Olla din anii treizeci, rigid, al cărui cauciuc ars a polimerizat până la cristalizare, în mod curios Clara Honig necombătând ca diluare abjectă a Tragicului, prin vicleană relativizare-abstractizare, atribuirea către Homosap, *către Toți*, a întâmplatelor, cu mențiunea că Raul Lecca a scris cu propria-i dizenterie, pe reeducativul perete din Piteștiul natal antonescian, că *antropos niet zoon, – funcție definită totuși doar pe un Interval de Prosperitate*, de unde și cumplitul sentiment al singurătății-insecurității dobândit de longevivul martor la Basel-Sonnenheim, căzând în 1992 pe o dezinhibare a germanismului ce-și reunificase triumfal Republicile, fără ca auschwitzienii să scâncească nici pâs, nici cât FR-

UK măcar, în banalitatea perpetuu lățită a răului post-baudelairian, ca om care a lucrat în Propaganda de Război Sfânt, el evaluând că și Istorie Revizionistă e deja strânsă suficientă, Dorothea, s-o luăm cu extrema dreaptă de la capăt *spre o nouă catastrofă*, e drept, vădit postmodernă, și-s destule documente pe web centrate ostentativ pe ewiges Gedächtnis den Zivilpersonen, numai Greisinnen und Mädchen, violate de „Ehrenburgs Horden“, numai copilași, vârstnici și răniți inofensivi pulverizați Dresden-Tokyo de piloții anglo-americani, în marea lor majoritate sus, în nevăzut, presupuși conspiraționist a fi... doar negri sau evrei! Tare derutant. Mie mi-e frică, zău așa... Istoria tot imprevizibilă a rămas.

– E destul ca în spatele unei astfel de manipulări revizioniste să se așeze un Stat, cu ale sale eficiente mecanisme secrete de sucit mințile, și tot ce se știe astăzi *așa*, apăi mâine se va înfățișa semidoctului *altfel*, rarissim cititorul care se documentează, verifică, progresăm de-a-ndăratelea, fiindcă opinia publică n-are Memorie, cum îmi demonstra mie Nae Ionescu, pe când, student, mă pregăteam penitenciarist în biblioteca occidentală a lui Istrate Micescu, iar mulțimile, cum îi zicea lui Otomega povățuitorul A. C. Cuza, fără un geniu poet național călăuzitor, în lumea asta nouă mașinistă, nu mai sunt decât lut modelabil de te miri cine!

– Acest advocatu nepohtitu Ghizdavu, le tot salută țeremonios pe majorete domnul microbist și lector conferențiar habilitat Răzvan Hristevescu, promovat de curând șef al Catedrei Anti-Eminescu de literatură recentă la Universitatea Correctitudinară, acest nostalgic cu bătaie luuungă, fetelor, care în 25 octombrie 1941 zbura la Harkov din Odessa noastră devenită o pădure a spânzuraților, cum ar fi zis primul nostru literat demascat în trena lui 23 august 1944, reacționarul latifundiar de lângă Ziduri, Liviu Rebreanu, încă stârv recent, – având cu alt pictor, Oberkünstlerfürst Runge, ca obiectiv a-l captura rugbistic pe tovarășul Sergiu Eisenstein als Filmemacher, pe motiv că prin capodoperul *Linia generală*, pledând secetos pentru kolhoz, își adusese contribuția cât un aport de ogar, la exterminarea prin înfometare a peste șase milioane de geto-ucraineni și a cel puțin două milioane de carpo-bieloruși, acest bbbhandit de Marius Ghizdavu, care în seducătoarele-i convorbiri c-o tinerică, *Ich bin ein Elsasser!* susține că marxismul nu-i bun decât de-i aplicat în Vest, care și și-o merită, demitizând doctrina că nu livrează decât la... tâmpit intelectualii, chiar cu termenul expirat de preferință *înainte*, deoarece ca să iei puterea folosești cu totul alt opiu demagogic decât marxism, leninismul, iar ca s-o păstrezi, stalinismul, și acum ar vrea el, avocat din oficiu, să vă explice că folositor în mitul eminescian a fost Accesibilitatea textului, de s-a slujit de el generația care a avut, înjghebelind România aia Regală Maaare, cam tot atâta noroc, Pizz, cât aflai c-avuseși tu la Loteria Vizelor!

– Chiar pleci în pribegie, fa? o privi neîncrezătoare Ciotopela.

– Nu știe, încă nu s-a decis, replici în locul ei Audora cum că pendulează cicloidic numa-ntre extreme, precum Luceafărul virginal, ca geniu de la Viena parașutat printre *ptili* cu fire neconfruntațională (proști, ticăloși, inculți și lași).

Prin aerul di Kapitala di granda di norodu amărâtu care, intrând ultimu-n

uie la globalizat în Epoca Wash, se temea vrăjitoarea că va da ortu popii primu-ntre paralele inegale, indezirabil în Schengen și-n State, Marius Ghizdavu, omul de afaceri venit din uie cu kravașa, cu nagaika și cu knutul să verifice-n huie socotelile reprezentanților pentru România ai holdingurilor sale, doctorul Cezar Bogza și tovarășul său credincios, veterinarul Ilarie Otomega, profita ca să-și mai aducă aminte de Războiul ăla Sfântu, fiind de părere ca opinie că leteratura română făr' de Iminescu e mai săracă decât îi șea găgăuză istorie făr-anecdotele lui Ceachir, așa că se merită, scumpă Dora din țintirimuri de la Ghencea militar, de lângă Tonitza, ca un guvern responsabil, profitând de pleașca că Constituția de la 20 Mai a funcționat ca la o republică monarhicească și, pe cale de consecință, Curtea Constituțională e rugată să binevoiască a dispune de pe Muntele Conic a se aproba demolarea prin deconstrucție atât a Casei Parlamentarului de zahăr cubic, un dulcic, cât și a Bancorexului cilindric, un frapeu, dumirindu-ne dacă-n negrele cutii de măști de gaze îngropate la 26 iunie 1950, aniversând jelind 10 ani de la Răpirea Basarabiei, Bucovinei și Herței, cu Sugușarea venitorului cultural al Marii Recuperări în toată Galiția Mare, au pus geniul bun Grișa la conservat până-n 7 mai 2145, 1681 pagini de adevăr produs în România, într-o carte încâlcită dinadins, pentru ca însuși autorul să nu o mai poată reciti, ori că-i vorba de Războiul Sfânt, ori de colaboraționista cu ocupantul Ehrenburg-Eisenstein nuvelă scenariu, *Anul trecut 1681 la Bahcisarai*, unde cine s-ar hi chiorât printre cataligele odaliscelor kaghebibiste, ar fi detectat nostalgii după Ialta noastră, care visase Marius Ghiz operă pekineză și canișă ca pretext expulzator de fresce, fufelor, certând amical pe titulescianul Beneš pentru ușuitul, Vertreibungul sălbatic al nemțoaicelor milenare din Marienbad, Brünn, Lipscani și Gablonz...

Un labagiu romantic, rafinat, care asculta ca un imperialist japonez empetraie Gagaku. Încercuit la Gumrak, cutremurat de artileria din jur, el invoca, să-l scape providențial, pe-o lungană nazistă deja sinucigașă, Inga Ley, căsătorită c-un nomenclaturist pietrar Robert, căpos, scurt și îndesat, tipic tembeliziunilor știriste și totalitarismelor. Se mai credea el, cu Otto Runge-n troian, la căldurică-n Ialta, și aștepta să-i vină-n Crimeia noastră și galițienii săi, anume Legiunea poloneză, comandată de Adam Mickiewicz, și o legiune evreiască, „Husarii lui Israel” (evrei palestinieni și ruși), comandată de amicul acestuia, Armand Lévi, formațiuni ce, consiliate de generalii Henri Berthelot, Edgar Quinet și Jules Michelet, așteptau romantic de pe la 1855, la Constantinopol, fragmentarea Rusiei și Hora Unirii Galiției Mari de la Lwów, în scop de Luminarea Poporului întru Marea Recuperare, pentru o Evropă cu o unică viteză, aia maximă.

Și, într-adevăr, se auzeau bubuituri ca de la demolări prin implozie televizată ca realitate, cea mai importantă fiind însă cea din august 1856 de după Războiul Crimeii și obișnuirea lui Tolstoi cu gândul divanurilor ad-hoc, deci cu un început de Unire-n stil Ikea, desfășurată pe Valea Omului-Nou Neanderthal, atunci dinamita răvășind caverna și oferind legiștilor din Düsseldorf niște relicve de canibal, pe care profesorul Mayer de la Bonn le-a interpretat ca aparținând

unui cazac din trupele lui Tchernitchef, care fugăriseră la Grande Armée de Napoléon chiar și după ce Kutuzov își ținuse, de pe El-Zorab, cuvântarea că *dă-i în pms de francezi, că nu și-au atins scopul!* Sscopul? Întoarcerea la trupul Moldovei, cu Transnistrie cu tot, a acelei regiuni ce, ca un corn al abundenței golit în mare la Odessa, se cuprinde-ntre Prut și Bugul nostru de lapislazuli...

A, cazacii. Cunoscuse, el fotografiase, pictase lipovenii Deltei, îndeosebi pe cei din Veneția lor, Vâlcov. Lipovencele. Dus la motiv de maestrul său Tonitza: *Catiușa lipoveanca*. O frumoasă impresie i-au lăsat și cazacii din Kuban, în octombrie 1942, trimis ca reporter de război pe lângă Divizia 2 Munte, să lupte în Caucaz, să-l lase pe Stalin fără apele minerale de la Nalcik și din Kislovodskul lui Soljenițîn. *La Krasnodar, sunt cele mai frumoase fete din Europa*, dă el mesaj lui Bratu, din gelozie fără a adăuga imaginare imagini 2006-2011 Кубанский казачий хор, care s-ar fi socotit risipă de materiale, ci doar crochiuri de somnambul buimac, de interes ostășesc, cu nuduri în pozițiuni expresioniste.

– Terminați cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...**

Numai că aceste tunete grozave, ce aminteau lui Marius pe-ai noștri asediind Sevastopolul, nu veneau de la demolări, ci erau „tunurile” trase într-o veselie fasolică de șpagocrație, mozolind avuția națională între cleptocrație și xenocrație, deprimând groaznic pe angajații instituțiilor culturale subfinanțate.

– Da' ce, băi, rânji ministrul Taicopaci, să vă dau bani ca să mă criticați?

– Așa, nene, că folosirea unui mit al lui Eminescu fraudulos, îl aduse la realitate șurubul ambulanței luciferice albastru, solicitate brusc de Lavinia-Stana Clătici, a condus la darea în folosință a unui stat de mucava Ferdinand-Maria, ca cum a câștigat și Pizz la loteria vizelor, însăilat ca-n Ikea din petice ciopârțite aleatoriu, pe care electoratul pro-globalist tinde a le dezlipi, în tradiția cominternistă a intelectualilor cu simbrie, să se tot autodetermine popoarele subjugate de români, când putrefacția-n poezie e ce-ți doresc eu ție cel mai dulce.

Ci Marius, foarte interbelic de felul lui, aproape că se simțea ca un neanderthalian în descompunere, după încetarea glaciațiunii de la Stalingrad, și nu se putea împiedica să nu se uite căzăcește, la noi la șură, pe sub cozoroc, la Pizzacola, Au-mă-doare și Cioropel cu respect că, ca curve, deci ca și prostituate, spre deosebire de intelectualitate nu arătau cu nimic mai amărâte decât suratele lor occidentale, putând face față fanteziilor, și ca ambalaj, și ca conținut, și ca andurantă, mai ales că, în materie de profunzimi, postmodernismul se oprește pe arătura *hai-oasă* a frontierei dintre mozol, etanol și potol.

Ceea ce, într-o civilizație de consumabile, îl ducea cu gândul la niște mere perfecte, din silicon cerat verde, fade, aproape inexistente față de cele aromate de la Pribegi, de la cota 476, de-a binelea pădurețe, cu un gust însă suav acid antioccidental de neuitat, și la Galați, și în Nepal, și în Perú.

Dar cu nuanța gingașă, reacționară, că aceste profesioniste exportabile sunt totuși în exercițiul funcțiunii net inferioare femeii interbelice, infesenizabile.

– Imposibil, tovarășe! România interbelică nu mai e frecventabilă.

– Dovada! Arată dovada, nostalgicule!

Dovada era o chemare a Elizei văduve, o scrisoare din Năpădeni, *vino să ascultăm împreună privighetoarea*! Răsăritul lunii, mazilul pe cal, izvorul, codrii. Cerul ăla. Stele de o claritate cum își permit doar miliardarii turiști cosmici.

Intraductibilă dramoletă preindustrială, dumbrăvile Ichelului sau Bâcului, când nu era nici tembelizor, nici Internet-Café la Caffa, dulce Dora, nici vibrator, Despina... Izbucni în plâns. În rariște, răsărise iarăși, cu inconștiență, luna.

Au-mă-doare, deși plătită ca badantă suplinitoare Agnieszkăi, nu veni să-i șteargă lacrimile și mucii, ci se arăta din balcon picior peste crac mulțimilor, făcându-se că se zgâiește la un trailer gol de ridicat rău parcatele aftomobilele fără stăpân important, pe care pe un pat din veștede ramuri dormea, dus cu fața-n sus un om de bronz, un tovarăș fără mustăți.

– Oare ce-o fi ținut inițial în mână? zise ea obscen mămoasă.

– O cruce! șopti Marius printre sughițurile-i senile.

– Ei și tu! râse Pizz de ridicară ochii până și vrăbioii de la sol.

– O lua și el la labă, tu! O avea luuungă de tot, rosti răspicat și oarecum admirativ Cioropel, spre a fi auzită de clientul ce se răcorea în balconul vecin.

– Da, dar unde pms îl duc? La alt Ateneu? Ce plm fac? se interesă intrigat străinul, sărind din necunoașterea limbii române tocmai poanta cu autofelația.

– Cică-l duc *la îmblănit*! dădu din umeri decolteul ei, cu indiferență rece față de impotenți, mofluzi sau masochiști.

– Un bărbat bărbat mai că nu te poate excita, detalie Pizz frizerului din Sevilla, dacă nu e *păros* în special pe antebrațe și pă piept, ca un urs libertin!

– Povestea cu îmblănitul, râse ca un brici gazetarul occidental Figaro, e numai un pretext, domnișoară! În realitate, e vorba de a da satisfacție muzicienilor români și străini, care și-au condiționat participarea la Festival la Ateneu de a nu mai fi constrânși să treacă, spre rotonda de concerte, și așa mânjită ea cu niște fresce naționaliste numai minciuni, pe lângă acest sărăntoc notoriu! Acum, hă-hă, îl translatează ca pe-o bisericuță ortodoxă, din cale-și, ăștia galeșii.

– Eu am auzit altceva, de la un zek de la Coasta asta Galeș! ciripi volubil Cioropel. E un zvon, dar poate oricând deveni o ordonanță de urgență. Știți, noi regățenii nu avem încă o necropolă prezidențială pentru *fondatorii Democrației originale*, *Demo specială* azi, la care s-a pensionat. Ducem lipsă de o Catedrală a Mântuirii, adică a mânuirii Neamului prost, pupător de moaște. Se pare că pe simulacrul ăsta idealizat îl duce cu tractoru' la Bellu gunoierii și-l expune-n termopane, bronzul, doar pentru mârlănimea cu tabieturi romantice-n cur, să ducă lalele gagarine celui ce poate azi ar fi fost mai cosmonaut sovietic decât Prunaru, Makarenko, Miciurin și Maiakovski. Iar ciolanele reale, pe motiv că pot fi lesne furate în scopul practicării satanismului, vor fi cândva depozitate-n Biserica aia a Neamului prost, necropolă a celor mai proeminente personalități, vremelnic virtualizată-n Parcul Regele Carol I pusă peste mausoleul bolșevic al Libertății

din granit roșu și negru, ca cea mai solidă temelie ca când aprindem cu bricheta o lumânare sau o candelă chinezească, la morții Războiului Sfânt, noi să ne aducem aminte în fond de Eroul Necunoscut ilegalist al Luptei de Clasă, de fapt de Ana-Luca-Theo-Dej-Roman, precum și de Crăciun noi aligatorii pomenim cuplul prezidențial bine ciuruit, Cea-Cea, iar de Sfintele Paști, când ciocnim ouăle, boite după rețete tradiționale, ne gândim, odată cu toată presa de senzație, la cel mai performant dintre prim-miniștrii lui Ilici, câte ouă are el de numărat.

– Niet! Nu se va aprinde-n Kafedrala din Park Svobodî pidmanula niciun muc de lumânare blead dlia fașîzmu rumînskii! Nu permite intelighenția. No pasaran! bătu partizana-n mesuța de plastic roz Barbie, crăpându-l ca pe-un himen artificial, asimilat din polimeri de calitate îndoielnică, ai unui naționalizmus ce Cea și-l trăgea nu din marxism, nici măcar din stalimaokimism, ci din profilul interior al unor lecturi de tinerețe, necenzurate-n spurcata Românie Regală dup-un kriterion giust, al hautentiticei stânge uccidentale cu porumbiță cât o lebădă.

Deși vizual printr-un fel de ochi cârpiți cu ațe cosmice de import de lux, se excitau lalelele nu din jerbele cu coroane dentare roșii, dar de lumina luciferică se încordaseră și se deschiseseră satanist, ca niște huie devenite cuie, adevărați pari crescuți în burtă recruților beneficiind de o baie caldă abia după eliberarea Groznîiului din Mahacikala de sub jugul fascist sovietic, de către vânătorii de munte ai generalului Belizarie Moga, fantomele celor trei grațioase ghestărițe, Clavdia Chauchat, Elena Kuraghina și Clarisse Moosbrugger, abia tresăriră și întoarseră simultan, mașinal, spre fotograf zornăind toate capacele și căpăcelele.

– Eta sraci! tropăi obiectiva Natașa Rostova, urmărită, s-o recruteze, de copoiul Focșăneanu. Iar nu curge apa la closete, pizdoi nakrîlsia! Au furluit până și hârtia hihigienică! Era de-aia roză. S-o toace-n mici toți privatizații!

– Rupe și tu din „maculatoarele“ alea ah! zise una din trei, arătând cu degețelul unui discurs neinflamat spre o clită de caiete tetra și dictando, stivuite într-un colț al separeului limbajului violent al românilor, sub un clopot de sticlă.

– Niet-niet-niiieeeet! zââămbi rusoaica seduuucătoor ca când o silise Codin cu furca să predea torța cu care voise a incendia grajdul lui El-Zorab al nostru, care nu suporta șa, fără a-și da seama, cu tot instinctul ei de rusoaică nobilă, scutită de cnut și de orice alte pedepse rusești corporale, c-ar sabota astfel, nu doar pe Marius, ci și Marea Paradă a biruinței Cominternului asupra României Regale, când l-a călărit ținându-se-n picioare-n scări Jukov, că nici la Stalin n-a stat, ca și manifestația de „biruință” pe sub arc de iatagane a lui Saddam contra iranienilor, care fără doar și poate că nu mai erau perșii lui Darius ce-au trecut Dunărea pe la Oblucița prin Cartal spre Bolgrad, au luat-o spre Cetatea Albă, au săpat însetați la Tatar Bunar, cu folos, și au stocat probe de pământ la Cara-Mahmet, zis scris greșit pe o hartă din 1899, scoasă la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl din București, spre hazul preacuratei farmaciste locale Liz, hm, Caramagnetu. Nu vă faceți nicio iluzie, fă nostalgicelor! Ho! NATO va pune-n Catedrala Neamului, dacă se va ridica vreodată, și nu în Parcul Libertății, ci în al

Casei Șparlamentarului, doar *un pomelnic correct*, aprobat de toți Aliații de la 4 aprilie 1944, cu ce eroi se pomenesc de români la liber, fără aprobări speciale!

Ploua mărunt, ca acum două sute de ani, stârnind îndoieli digestive dacă Cruciada Antibolșevică, apărarea civilizației europene, cartela, de noua barbarie cominternistă chiar trebuia pornită, din moment ce rușii s-ar fi mulțumit să existe o zonă de cosuveranitate asupra Galiției Mari de până-n Cortina de Fier. Vântul global căuta locație de Catedrala Neamului și izbea cu grele picuri acide în bășica bine întinsă prin care soarele dădea de veste bordeienilor că el mai există-n nori, chit că răsărea mai mult pentru proprietarii de suvuri taburi, ce chiar dacă nu-și diminuaseră confurtul și securitatea, totuși nu reușiseră să constrângă guvernul să le despice cu tancul, mai pi șântru, căi rutiere-n Capitală mai rezonabile, mai dezaglomerate, băgându-se ecuson pe bani mulți, destinați inițial copiilor abandonați din pricina colapsului etic etnic la revelația că, de fapt, isteria mizeria stressul *nu se va sfârși niciodată*, trebuind să crească tumoral luxul cleptocrat și xenocrat, opus de liberalism anacronicilor fiziocrați miloși cu ruralul cromatic.

Un fecior de radical-agrar deschise o umbrelă mare cât o parașută de parașutistă partizană teroristă, capabilă să te seducă în scopul de a procura limbi pentru statmajoriștii din păcate aleși, vremelnic, pe criterii încălcând acea *inversiune a valorilor* care e esența marxismului, fascinația lui. Și pe când bronzul se ducea ca orice bronz, lăsând să se bronzeze la soarele dimineții pe răcoare generațiunile fără ideal ruginit unionist, fără program cultural, fără popor, fără droguri și fără țară, editorul Jan Enache parcurse, sub raze de lună pierdute-n vacarmul neoanelor, puținii pași de până-n lansarea de cărticică cu mahmudele, plescăind din limbă ca un somon care cheamă la pescuit ursul de pe Discovery și remarcând din coada vâslitoare profesional a ochiului, pe celebra parașutistă al cărei piept bombat, acum de fesenistă din Dăbuleni ieșită din pepeni, era acoperit, ca de un pieptar antiglonț, de nenumărate barete și medalii poolicolore, ce străluceau ca un geam subțire de să-l tai c-un fir de păr, în privaz icoana ei apărând totuși ca de codoașă bătrână ce n-a apucat medicamente gratuite sau compensate în limitele cotei alocate bolnavilor nerentabili, urmând să crape aleator, conform previziunilor statistice, în scopul unei relansări economice certe, cum ar fi a le pune danturi de aur la dobermanii și pitbullii din dotarea pagodelor recente.

Cu alte cuvinte, sponsorul editor el însuși ca proprietar de bani, avea o dulce mamă și criticul Terente Frunzăverde se gândea nu numai că staruha ce vindea cele chibrituri, atâta solicitate de soldații cominterniști ce ne ocupau, cerșea de fapt, ci și că e penibil ca un om de kultură de talia lui Marius Ghizdavu să aleagă, *pentru a ieși în evidență*, subiecte eroizând flăcăi căzuți, în special din Divizia de Gardă cu bube a lui Gary Glagoveanu, dă la Oancea piste Prut pân' la Cania, albind cu osemintele lor cotele mai proeminente de la dealurile Țiganca și Epureni, în iunie și iulie 1941, deci bricolând ca boier negrec o rohatcă, o barieră, la Carcaliu, pusă condamnării naționalismului etnicist drept iarăși lebădă neagră!

– Dacă istoria s-ar repeta, un Eminescu trimis la Viena de vreun laureat de

Premiu Herder ca Eugen Barbu în trening de jogging, el s-ar întoarce, cum zice Adelin Barosanu, vacă admiratoare a vreunui fascist austriac sau olandez, după cum invers, noi activiştii în puţinii lui ani trăind, fără MTV, fără Internet, tot ne-am fi orientat 99% corect politic, pentru că aşa ni-i celula cerebrală, sănătoasă!

– Dar controversa Eminescu nu ne va împiedica, interveni aici latrinar candidatul de pe poziţii voievodale Zaharia Avăcăressi, să prăznuim pe principii conforme normelor euroatlantice, la Putna, Jubileul Adormirii genialului apărător al Creştinătăţii, căruia fără pic de respect dezmăţatul poet îi retrăsese principalele atribute, Sfânt şi Mare, apelându-l la joc ofensiv cu familiaritate desacralizantă, ca pe un oarecare mijlocaş Ştefan, care ar fi dat pe lângă poartă cu şpiţul acuzând nisipul, în loc să le-o vâre danezilor în aţe, fără a mai sta pe gânduri ca pe budă!

– Chiar vă sfătuiesc! rânji sardonic partizana Nataşa Rostova, vajnica apărătoare a stalinismului, sugerând că-n 2222 crapă limba română, doar pentru că-n 2004 Istoria, Muzeul Naţional, de doi ani intrând în reparaţii veşnice, şi mai ales Literatura încetaseră deja, cu hâidealism cu tot, a mai fi deplin funcţionale...

Pe ecran apăru, filmat ondulat de Sergiu Eisenstein, avortatorul Cezar Bogza fără părinţi citind botos din Evanghelie, la căpătâiul răniţilor ce înjurau de Dumnezei şi de Cristoşi, blestemau pe Eminescu şi pe care a mai implementat *cramponare de o anumită încremenire într-un proiect geografic* de lapislazuli, a României de la Nistru pân' la Tisa, şi de la Dunav pân' la Wisła, cum ar fi a revendica aridul Bugeac al Elizei mai plat peisagistic a Stepă Calmucă decât Spaţiul Mioritic, în 1878 cu nimic mai preţios decât 120 ani mai târziu, ca să-l jelim, iară Jukov călărind în picioare pe El-Zorab, care nu suporta şa, alb şi gras, primea-n enorma Piaţă Roşie, la picioarele potcovite cu oţel Krupp dintr-un tun nazist, stindarde de-ale imperialiştilor occidentali, recoltate de pe câmpurile de luptă ale Războiului Sfânt de culegătorii de stele ai regimentului Preobrajenski.

– Ia blogadariu spasibo întregului norod! vorbi Stalin de la microfonul mausol. Naşa pobeda este totală şi vom face în aşa fel încât lumea, cu deosebire galiţienii şi angkorienii, să nu uite vreodată sacrificiile pentru marxism-leninizmu ili kominternizmu ale ostaşilor, marinarilor, ofiţerilor, politrucilor şi securiştilor noştri. Nici jertfele activiştilor din spatele îndepărtat al frontului, care au săpat cu femeile tranşee din Ural până-n Himalaia, manifestând vigilenţă şi prevedere, nu le uităm. La un loc colţ roşu de cinste, putându-se situa şi eficientele prestaţii ideologice ale scriitorilor, care nu i-au învăţat pe soldaţi să ucidă, să jefuiască, să violeze la ordin, pentru ca să aibă cârlig de ce se crampona în viitor o ideologie revanşardă afirmând, ca Marius Ghizdavu, *automarxistul* ăsta enculé, cu revoluţie *asupra lui însuşi,* că în materie de bestialitate suntem chit şi că el cică nu mai e homosap, îşi bagă picerele-n specia asta, ca-n nisipurile Egipetului! Aşa, aşa, apleacă-l! apleacă-l! izbucni el deodată isteric, căci precum nişte lalele tricolore înviind excitate de lumină, aşa drapelul generalului Belizarie Moga, ce fluturase şi fâlfâise pe meterezele Sevastopolului nostru, ca un boxer gata a relua cu disperare lupta, se ridicase cum Homo erectus din robia animalităţii şi privea

somnoros în jur, ca Terente din Carcaliu, dimineața pe răcoare, după o beție crâncenă cu basamac și samogon de captură!

– Uite ce e, stimați tovarăși! interveni Jukov ca singurul ce-l contrazicea pe Stalin la ordin, observând că El-Zorab se cabrase și sub El, silindu-l a călări în picioare, neașezat în șa. Așa nu se mai poate continua. Vine acum exploatarea politică a victoriilor noastre, dar eu socotesc că deportarea *întregului* popor român – cum pe evrei, și egiptenii, și babilonienii sau poate că și romanii din care el crede că se trage – este nu numai infezabilă la actualele căi de comunicații, abia făcătoare față la trofeele de adus în patrie. Niet! O asemenea operație este chiar periculoasă acuma, și nu prea sigură, căci până și tătarii de origine bugeac-dobrogeană vor reveni cu timpul, de peste Ural și Irtîș în Crimeia!

– Mult mai smart este, completă din balcon partizana poreclită codificat Natașa Rostova Skabeeva, să le zdrobim românilor elitele la ei acasă! Pe vecie! Când vor scăpa din robia marxistă, niciun pui de fost burghez sau moșier să nu dețină funcții bănoase, spre deosebire de puii de nomenclaturiști și securiști! Să ajungă în Europa și în Lume țara asta a lui Eminescu ăsta, cum gândește și prințul Pierre Bezuhov Soloviov, ca o liotă de cerșetori fără memorie, fără creier și fără nicio rațiune de a se mai reuni și exista, exceptându-i pe emanații din capul Țării, de preferință rusofoni la răsturnări, și cari nu vor avea decât averi căcălău și slugi și consilieri, nu și țară, popor, idial, cultură, finețǎ, educație! De să te-apuce și mila de urmașii Romei!...

Spânzurătorile erau vopsite negru fumuriu cu videoclip Soulages, precum nisipul Ialtei, emanând mici difracții rogvaiv. Briza împarfumată cu mirosul de iz de mandă al mării, legăna ștreangurile împletite de fete balcanice la șezători cântând: Nu mai pune grâu de vară/ Frățioare românaș/ Cum nu vezi și cum te lași?/ Nu mai pune grâu de vară/ Să-ți hrănești dușmanii iară/ Ci mai bine cânepioară./ Și câți dușmani sunt în țară/ Să-i mănânce ciorile/ Și spânzurătorile!

Elvira purta o ie subțire, ce stătea pe ea tot atât de bine potrivită precât pe a verișorului ei Marius Regină Maria, de-l sărutase orfan de război expresionist, rusește, pe gură. Doctorul Lecca privea cu dispreț elitist de drogat la cele ce aveau să se întâmple, iar barba-i flutura de un furor divinus, cum a lu' Iorga dinaintea caghebiștilor ofticați pe simienii mult mai sprinteni la omor decât ei, – agenți cominterniști și aceștia, poate că ar fi acceptat Marius ipoteza, doar dacă infatuatul Antonescu, în 30 noiembrie 1940, ar fi mers cu el la înmormântarea cadavrului mai proaspăt al Nemuritorului Istoric, nu la a aceluia mai vechi, al Căpitanului. Iară Mircea Focșăneanu, om de acțiune, care cu Stelică Dabija, într-o duminică-n 1943, exact un an înaintea armistițiului moscovit din 12 septembrie răpciune 1944, reușiseră performanța de a ateriza cu planoare, în aerul rarefiat de la 2112 m, pe terasa hotelului Alberto Campo Imperatore, servind pe Otto Skorzeny să-l răpească pe Mussolini Aliaților, încă mai căuta soluții salvatoare, nu pentru el, ci pentru Elvira sa, și ochii i se roteau în cap ca niște bile.

– Șto eto za pizdiulina?! exclamă spre Churchill Roosevelt, când fu adus

pe balconul răcoros, care unde el se pregătise-n stalinisme, inclusiv als linguist for summitul yaltez, nu pentru un spectacol cu plutașii de pe Bistrița, tot atât de trăsnit precât propunerea lui Molotov ca Bierlinul când o fi liber să aibă doar trei raioane, ca ale Chișinăului la data de 12 aprilie 1941, mai întinse dar tot așa botezate, Leninski, Stalinski și Krasnoarmeiski.

– Cică niște românași! dădu din umeri grăsunul Nobel pentru Literatură în anul Stalin 1953. Au venit di piste mare, de pe plaja Ecrene, să explice ce? Ce-au cătat cu trupele la Stalingrad, în Kuban și-n Cecenia Caucazului. Argumentând cum că ar fi, chipurile, cripto-antisemite obiecțiile privind ori soluția rezistenței românești încă din 26 iunie 1940, ori pe-aia a opririi pe Nistru, ca să digere. În ambele cazuri, ei susțin că Hitler ar fi ocupat până la urmă Țara în întregime și, pierzându-se după nefastul model polonez forța ocrotitoare a Statului, atunci n-ar mai fi putut fi salvați 400 000-500 000 de evrei din România!

– *Dacă* ar fi rezistat în 26 iunie 1940, când au început a primi Ultimatumul și erau învățați că dinspre Răsărit nu poate veni decât Întunericul, coșmarul. *Dacă* s-ar fi oprit pe Nistru, reluă Stalin cu gând recunoscător pentru specialiștii Laboratorului Lingvistic de la Tiraspol, de unde și efortul imens *ca prima graniță reinstalată* de Armata Roșie să fie cea cu România pe Prut. *Dacă*! Dragii mei Aliați la... zdrobirea galițienilor și a angkorienilor, căci Germania se va reface, cu nazism cu tot, în caz că iar nu va avea ce mânca... Istoria acestor români e totdeauna *dacă*! Eu m-am săturat. Cronicile contrafactuale nu-s științifice, ar zice Lenin, decât când e de agitat că *dacă* nu era Stalingradul, atunci ar fi trimis banditul de Antonescu la camerele de gazare, importate în România Regală, pe *toți* evreii și pe *toți* țiganii. În ce privește însă chemarea tinerilor intelectuali să-l trimitem pe Eminesku la Nürnberg, eu v-aș ruga, să mai reflectați și să nu luați decizii sub imperiul sau supraputerea emoției estetice. Ca la orice geniu care-ndeamnă la *a zdrobi orânduiala cea crudă și nedreaptă*, un bun propagandist poate găsi și la el trăsături progresiste, pretexte pentru a duce în Gulag la elitocid sau chiar etnocid pe toți aristocrații, burghejii, moșierii și chiaburii, ca și pe social-democrații de dreapta ca agentură a acestora în sânul mișcării muncitorești. Chiar pân' și urmașul său, epigonul lui cel mai însemnat, artistul vizual Marius Ghizdavu, cu gărgăunii lui privind Marea Recuperare, adică Estul să termine tot ce-a abandonat Vestul, în cultură pe Spirtualitate, îndeosebi după Revoluția Sexuală, – are acum luciditatea minimă necesară să se îndoiască de posibilitatea unei reușite la Lemberg doar cu resurse din Galiția Mare, fără Maica Rusia!

– NU e destul că *oameni de-origine barbară*, obiectă Churchill oripilat de-atâta anticolonialism eminescian, – moșia 'n jumătate nemernic ți-o furară/ Că între Prut și Nistru pe-olatele bătrâne/ Domnesc pe Neam și Țară calmuci cu cap de câne/ A căror mutră slută ș' adânc dobitocească/ N' o' ntrece decât doară inima lor cânească?/ Nu e destul c' acolo în neagră 'ntunecime/ Copiii-și blestăm soarta neascultați de nime/ Că cnutul îi zdrobește și roiuri de sălbatici/ Trăind sardanapalic, bețivi și muieratici,/ Să stingă-orice lumină, să smulgă limbi din

gât/ Când unul românește o vorbă a 'ndrăsnit!

– Dar ce mai *L'Après-midi d'un faune*, nu *Doine* simpliste, scria Stéphane Mallarmé, ar fi comis whataboutism marele Lenin, surâse cu superioritate Stalin peisagistului ce presimțise că, fără o Debarcare-n Balcani, Europa va sfârși divizată *și El nu-și va putea apăra de imperialismul american Coloniile*, mai ales India. Lenin a protestat nu o dată contra șovinismului velicorus, deci l-ar fi tolerat ca sputnik, ca tovarăș de drum, pe acest Mihail Eminovici. Cât privește smulgerea limbii din gât, aș nuanța: nu cazacul Sutelor Negre cu cnut și clește torționar a implementat deznaționalizarea în Basarabia, ci Biserica Rusă a constituit din cler și din ierarhi batalioanele de șoc ale Operației Mancurtizarea, efectul fiind că de îndată ce securitatea țaristă s-a convertit, răzbunarea popoarelor oprimate a debordat, de-am ajuns Euuu, un marxist, un umanist ca Sartre, să mă preocup de salvarea popimii, ca de nu știu ce specie de câini șacali pe cale de dispariție, o extincție completă putând aduce grave prejudicii *atractivității modului de viață sovietic* pentru intelectualitatea occidentală, cea cu curul în două luntri, luntrea idealistă a exploatatorilor și luntrea materialistă a proletariatului avansat.

Pe plajă, un popă tânăr cu alură de parașutist tocmai lega Elvirei mânuțele la spatele rotunjor, și Roosevelt, mai sensibil la efluviile feminine, aprecia că decât spectacolul pedepsirii acestor emisari naivi, trimiși peste mare de generalul fascist Rădescu, ultimul prim-ministru al Regelui Mihai, mai bine s-ar continua la club Jocul de-a împărțirea Lumii, mai ales că *Scânteia* tocmai scrisese că acest general cripto-antonescian Rădescu n-a luat nicio măsură pentru ridicarea producției necesare Frontului Antihitlerist, n-a făcut totul pentru Pobedă, nu numai în industrie ci și în agricultură, cu prilejul apropiatelor munci de primăvară, 1945, întocmind un plan fals de însămânțări, tractoarele și mașinile agricole urmând a zace ascunse sau deteriorate, iar sămânța rămânând nedistribuită, în consecință această întârziere de două luni în pregătirea însămânțărilor contribuind direct la diminuarea producției culturilor de primăvară, a căror însămânțare se va realiza mai târziu decât timpul optim pentru însămânțări, așa că, cu intuiția că frumoasa verișoară a Ghizdavului sfârșește neînsămânțată, roti căruciorul spre masa verde și porunci personal pentru prima oară la acest indiscutabil Summit:

– Poidiom popizdim!

– Da mne pohui! se despărți imediat și Churchill de totuși spectacolul.

Iar marele lingvist gruzin reținu ușurința cu care i se slavizau interlocutorii, bucurându-se fără motiv, pentru că el nu-și căutase, în revoluția permanentă, Rădăcinile, și nu-și descoperise în adânc originile iviro-iberice, romane, adică române, care poate că l-ar fi solidarizat cu cei trei negociatori luați drept spioni.

Precum prezența lui Hi, pictor de largă recunoaștere internațională, ar fi fost jenantă, tot așa un coșmar era pentru Marius Ghizdavu și apariția inopinată a lui Stalin la Lansarea cărticicicii sale *Cum am pictat acest Omagiu*, o explicație de ce bustul lui Ceaușescu propus pentru Scornicești, sculptat de Eugenia Miškinis la Sonnenheim, pastișă cam în maniera contimpuranului Daniel Druet

Cattelan, inspirând portretul *Omagiu*, parcă iese dintr-o megacarte deșchisă și dă o ripostă hotărâtă la atacurile vitriolante ce suferise imaginea autorului, prin apariția, în mai multe limbi ONU, a solidului studiu al lui Narcis Moga, *Indécence, dégénérescence*, încă mai entuziast primit decât demitizantul eseu de masterand *The Holy War against Bolshevism. Romania became Nazi Germany's most important ally in the war against the USSR because its soldiers were highly motivated with a cocktail of nationalism, religion, antisemitism, and anticommunism*, cum că scopul nu ne fu Anexarea Basarabiei și Bucovinei (dovadă c-au fost lăsate de Hi cu un statut incert, cam de dare în folosință, ca al Transnistriei lui Alexianu, iar după 1991 intelectualii celor două Românii și-au cam întors reciproc dosurile, refuzând re-Unirea în postromânism!), ci epurarea etnică în sine se viza de către niște fani ai „maculatoarelor" eminesciene, al căror autor, rezultă prin suprainterpretare că și-a publicat dinadins în *aprilie* 1883 tocmai la... Viena hitleristă și anti-Schengen-RO, antidemocraticul său poem *Luceafărul*, presimțind unde se va reîntrupa la 1889 Demonul, răzbunând în altă viață dramoleta că-l înșelase la vals o duduie adulterină și cu fumuri literare, cu... un somelier ce împlea cupele mesenilor la masă, viclean, adică descurcăreț, întreprinzător, încât este evident că i se năzărise nebunului că e dintre coreligionarii dlui Filderman, cum a interpretat recent la Chicago și conf. Saie Buburuză, bruscat însă în Iowa City la justificarea trasă de păr cum că evreii Basarabiei și Bucovinei au fost trecuți peste Nistru ca să fie... protejați!

– Domnule Clejan, scrisoarea Dvs. privitoare la situația evreilor din Transnistria, a celor de pe Bug și a taxelor de scutire de muncă obligatorie îmi dă ocazia să pun din nou o seamă de aspecte ale problemei evreilor din România, în cadrul realității, înfățișate de starea de război și de evenimentele care au precedat-o. Dar cum v-am arătat și verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia și Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri românești de către ruși, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță ar fi dat naștere la cele mai odioase pogromuri.

Deși hotărâsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia și Bucovina, prin diverse intervenții și demersuri, am fost împiedicat s-o fac. Azi regret că n-am făcut-o, pentru că am constatat că dintre evreii rămași se recrutează instrumentele cele mai nemernice ale dușmanilor țării. Nu este o organizație teroristă sau comunistă, descoperită de organele polițienești, din care să nu facă parte și evrei, și adesea numai evreii. E aceasta tragedia rasei evreiești de a nu fi recunoscătoare țării în care trăiește și profită.

– În războiul acesta întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asuprirea și de mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană și din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad și vieți evreiești, aceasta însemnează că legile de neînfrânt ale războiului – pe care nu noi l-am provocat – supun și pe evrei la plata tributului

lor de sânge. Românii care luptă în linia întâia mor cu miile în fiecare zi.

Dar, ca om de concepție europeană, nu am tolerat niciodată și nu pot să tolerez crime împotriva nimănui. Am luat și voi lua măsuri ca acestea să nu se producă nici contra evreilor, oriunde s-ar afla ei.

– Marius Ghizdavu, ca tehnician antonescian „de concepție europeană“, porni Narcis Dabija dilematizarea vecinului de moșie că ori era xenofob, ori era șovin, n-a avut de ce se mira că criminalul de război sfâăânt Ion Antonescu, în 4 februarie 1944 (zi în care i se va naște peste vreo 8 cincinale nepoțica clavecinistă Isadora), încă mai amenința, când Armata Roșie eliberatoare, nemairespectând șlamperiodul nămolului, beneficiind de aproape un milion de camioane SUA și de încălțămintea de import, străpungea frontul la Uman (o, ce toponim umanist!), punând înapoiata și neviabila Românie Regală dinaintea razgromului complet. Pe ce se baza ăsta amenințând? Pe că marii titani Roosevelt și Churchill vor debarca, în Balcani sau pe superba lui plajă de la Ecrene, și vor dezlănțui primiți cu flori un al treilea război mondial, Războiul Exterminator, numai ca să salveze de marxism, ca de la un dulce viol, creuzetul de rase inferioare neglijabile, lente ca melcul, de viteză inferioară Occidentului, ce mai rămăseseră-n Galiția Mare!

– De la ce să-l salveze, mă, pe creuzet? n-auzi bine muzica trance Chopinot.

– De la bolșevizare, neserioaselor! De la experimentul de pe centură.

– Atunci, contestă cu insolență Chouchou un documentar Arte tv, să vorbească despre Ialta noastră Istoria, adică Cinematografia, nu ca de o Victorie la scor, ci ca de o quasi Capitulare Necondiționată, anglo-americană, dinaintea Totalitarismului muncitoresc, pe care doar l-a ajutat să se unifice ideologico-organizatoric *într-un singur lagăr*, mai tare, făcând un pas înapoi până și față de părerea lui Lenin, că tranziția de la capitalizm la ssoțializm se poate-ntr-o infinitate de modalități și poziții, a căror esență rămâne diktatiura Proletariatului, clasa cea mai *avansată* de-aia, că e incultă și n-are case, dar vré la vilă!

– Ba mareșalul ista, se răsti la ea Tudor Bălușeanu, nu era el în stare să prevină un pogrom peste Prut, dar ținea o vilă confortabilă și eu îmi imaginez că-i ordonase acestui arhitect Herman Clejan, sub amenințarea trimiterii în Transnistria, să i-o renoveze, în perspectiva unei vizite a egalului său, Hi, cu concubina Eva Braun, la Predeal, care nu știa nici ea principalele legi ale chimiei, descoperite de Lomonosov și de viitorii chimiști sovietici, poate unii probând gaze de luptă pe deținuții Gulagului, pentru apărarea Păcii ațâțătorii la un nou război trebuind a fi disuazați prin absolut toate mijloacele de influențare pozitivă, inclusiv Porumbelul! Ideea unei oficializări a relației porumbeilor, guguștiucilor, plutea în aer încă de pe la 10 Mai 1943, când doctorul Liviu Lecca, abia întors din anchetă, a arătat chefliilor de la Ziduri, în drumeția pe Valea Vâlsanului, fotografii recente ale ofițerilor prieteni polonezi, lichidați cu miile de securitatea sovietică la Katyn, în faimoasele peisagistic păduri ale fraților noștri daci carpo-bieloruși de la miazăzi de Smolenskul nostru, zvonindu-se insistent și delirant că, precum popa Sică i-a unit pe fluviu-romancierul Grigore Căinaru cu pediatra de

război Dora Glagoveanu, așa Vojdul nemților cu țarița sa, Eva, cică le-ar fi putut pune pirostriile I. P. S. S. Visarion Puiu, Mitropolitul Transnistriei și al Ocrainei, bine cunoscut de Ghizdavu, fotografiindu-l ca arhiepiscop la Cetatea Hotinului, întru această ceremonie el urmând a se pogorî la Odessa noastră, din înalt auritul jilț arhieresc kievean, unde succeda înțelepților români Grigorie Țamblac și Pierre Moguila, întârziindu-se Războiul Sfânt și Retragerea cu un megashow televizat, al reapropierii de noi a geților slavizați, care erau și sunt frații noștri ucraineni...

– Corect! recunoscu activista zisă Chauchat, lăsând să i se stingă torța cu care voise incendierea hotelului, în scopul sabotării lansării cărții ghizdaviene despre cum a pictat sau nu el, pentru vila superiorului, tabloul scos la licitație, *Omagiu Eroilor*. Așa știam și noi, că Adolf și Eva, înțelegând ei după Stalingrad că marea massă slavă, dacă n-ar fi fost întârziată, cu exact două sute de ani, din dezvoltare, de către venetici sub semnul vâscului, atunci sovieticii măcar pe planul cuceririi Kosmosului, cotrobăind și năruind toată Metafizica negăsind pe Dumnezeu în 3D, ar fi contribuit totuși la civilizațiunea evropeană tot mai atee, ce și-au zis ei? Hai să le dăruim noi arienii, rușilor, *o dinastie nebolșevică*, dacă ex-Regele Carol al II-lea, cu ascendență Romanov, ar reitera Nunta de la Odessa din 31 august 1918, cu bizantina Ioana Lambrino, imediat atunci după asasinarea de către Lenin și Krupskaia a familiei Țarului, dar păcat că nu s-a reușit să se implementeze proiectul, nici la Moskau 1941, nici la Petersburg 1942, nici măcar la Odessa 1944, de parcă asupra destinelor celor doi copii fugiți de-acasă plana mâna neagră și nemuncită a Conspirațiunii Universale, ferm hotărâte a schimba până și numele Rusiei în abstractul dar convenabilul CCCP, al cărui imn va servi veșnic drept proteză identitară tuturor noilor ei dictaturi, ca și noilor măceluri!

– Bei un pic de vodcă, nu-i așa, conte? îl agrăi Pizz, derutată de tăcerea hotelului, în care se ghicea că nu-i ardea lui Hi de nuntit la 10 Mai 1943, când pregătea, în manieră de jucător dostoievskian tâmpenia motorizată de la Kursk, a miza totul pe o singură carte, *pierzând mai toate blindatele* la ruletă, într-o străpungere dinainte anunțată de spioni sovieticilor, amputând de orice capacitate manevrieră ce rest de război sfâââant mai urma.

– Semnificația mioritică a nunții hitleriste e cu totul alta! o surprinse și plăcut, și neplăcut de la masa vecină un om de afaceri, Vasile Iowa, abia picat la licitație de la New York, însoțit de editorul Teohari Georgescu și de Feodor Kuzmici Merțalov, care i se prezentă scurt drept general Fedicin. Și eu mi-s odessan! M-am născut în acest port moldovenesc, un mare dar al Basarabiei, într-un cețos 28 noiembrie, așa că-i cunosc și îi înțeleg ghinișor pe imperialiștii români, și nu aiurea genialul, nemuritorul Stalin, m-a desemnat ca să-i distrug sufletește, reținând ce-i raportasem întorcându-mă din misiunea de a-i bolșeviza pe letoni, anume realitatea că ăștia, cu lituanienii, prusacii și pomeranii, se trag dintr-un același filon traco-dac ca geto-ucrainenii și carpo-bielorușii, anume din costoboci, numai că n-au fost de-a lungul și de-a latul istoriei rusificați, ci doar germanizați, cum poate și silezienii din Triunghiul de Lapislazuli românesc

Viena-Breslau-Cracovia, în orice caz nu și toți estonienii, care împreună cu finlandezii și curlandezii par a se trăgăna din acei maghiari fugăriți din Bugeac (Atelcuz) pe la anul 900, doar o mică parte din ei reușind a răzbate ocolit în Pannonia, anume cei deja creștinați de către cenobiții ortodocși instalați în chiliile săpate-n piatră, de pe malul Nistrului până în Dobrogea la Balcic și în Capadocia (Carpo-Dacia noastră), alcătuindu-se atunci *un filtru român creștin ortodox*, o mreajă, o razie, mai toate popoarele migratoare trebuind să adopte aici, de la români, credința pravoslavnică, inclusiv slavii, indiferent ce zic azi slavofilii...

– Tovarășul Marius Ghizdavu, îl turnă râzând lui Andrei Ianuarievici Vîșinski Feodor Kuzmici Merțalov în pahar, n-a vrut să meargă la această Nuntă Hermetică, deoarece nu credea în sfințenia ei ca necesară! El i-a declarat factoriței noastre Victorița, în Pădurea Andronache, după spovedanie, că de fapt Riga Führerul s-a excitat abia când șeful său de cabinet, tovarășul Martin Bormann, i-a trimis statistici din care a rezultat cu putere, că celor 1.5 milioane fete, femei, gravide, lăuze sau bătrâne, violate dinspre Königsberg, spre marea satisfacție a stângii franceze, le urmau deja vreo 500 mii berlineze, adică aproape toate!

– Niet! Semnificația nunții hitleriste, trânti masa spre a nu fi întrerupt cu obiecții transhumantul procuror stalinist Vîșinski, nu e una mioritică, tovarășe Vasea! Ce face Riga Crypto în noaptea nunții cu lapona lui, ca să-l pizmuim, cam în 28 pe 29 aprilie, ce face, bă? Face pe dracu'. Pe la două, berbecul începe a-și dicta domol testamentul, ca ciobanul moldovan chiabur, ceea ce ne luminează că Führerul, acest slugoi al celor mai reacționare cercuri ale imperialismului german, și american, s-a lăsat influențat de aliații săi, românii, până și ca Weltanschauung intimist, nu numai în ce privește deturnarea strategică, de la un *război drept*, spre Moscova în interes anticomintern, la un *război sucit*, spre Crimeia, spre Caucaz și spre Volga, <u>ce servea doar interesele expansionismului românesc</u> cotropitor de a-și marca banditește granițele de rubin ale viitorului Rumänische Reich!

– Dealtfel, zâmbi ermetic Feodor Kuzmici, periculozitatea șovinismului românesc eminescian de mare putere este dovedită deplin de noile arhive puse aseară în circulație la cafeneaua Miradoniz din Wien Berlin. Astăzi, nu mai încape nicio îndoială că, în 22 și în 23 aprilie 1945, adjutantul Julius Staub împreună cu un anume bucătar Petrache Hulpe din Waffen SS, au ars într-o groapă de obuz din grădina buncărului, cinci valize mari cuprinzând cele mai intime hârtii personale, dosare de trădători, însemnări lubrice, scrisori, inclusiv corespondența sa disonantă cu *expresionistul* Marius Ghizdavu, nu întâmplător confundându-se în presă ca fiind poem din Nietzsche traducerea germană, de către intelectuala reacționară Mite Kremnitz, a poemului formalist eminescian *Luceafărul*!

– Șii, șii se înroși de furie Vîșinski, și alea... identificate nedavno... Proza *Bolșoi Ciolovek* de Eliade și hârtii de la ăla de-a scris doar citate... Așa, de la pesimistu' Cioran. Poate și bilete de la complicele lor la absurdități, Ionesco!

– Bine-bine, se bâlbâi critic și chiar autocritic în Casa de Licitații cel mai ahtiat după râvnitul *Omagiu*, gușatul om de mediu de afaceri Jan Enache, dar

Securitatea a fost vigilentă și a luat măsuri încă de pe vremea aceea, tovarășe Vîșinski, când aripa revoluționară a organizației *Ciornîi peredel* s-a delimitat de narodnicism, dând naștere grupului marxist *Eliberarea muncii*, al lui Gheorghi Valentinovici Plehanov, în 1883. Ea a luat cu celeritate măsuri de anihilare, neutralizare și eliminare a Poetului Național, chit că în varianta finală a *Doinei*, prevăzător, că naiv nu era, el a născocit protocronist **autocenzura la români**, nemailuându-se prostește nominalizat de toți, de israeliți cu mâini murdare, de bulgăroi cu ceafa groasă, de grecotei cu nas subțire, de ungurul crud, de tătari cu cap de câne, de calmuci cu cnut, de turcii îngâmfați, nu și de romi (evocați poate în ale sale osobaia papka prin metafora sibilinică *îndrăgi-i-ar ciorile*), nu, el se plânge numai de că *vin muscalii de-a călare*, ceea ce o bună prefață ARLUS-iană ar putea lesne lumina pe proletar că-i vorba doar de Sotniile Negre, cum ar fi și aceea, una botezată chiar Uniunea Arhanghelului Mihail, despre care etnoepitete xenofobe măcar prin editorul A. C. Cuza va fi știut și Căpitanul, Băluțeanule, după cum o fi tras el cu ochiul managerial și spre cei ce-avea a îi combate, cum ar fi ritualul francmasonic și Bucovina organizațiilor de tineret sioniste!

– Vrea să zică, lămuri editorul Teohari pe Feodor Kuzmici (Fedicin), că noi am procedat just în următoarea situație informativă și operativă: locuțiunea eminesciană *de la Nistru pân' la Tisa* amenința atât marea massă slavă, cu sau fără ciornosotnicii ei, cât și elementul german, instigând la *pact de neagresiune* îndreptat în contra noastră, a cominterniștilor, ceea ce am și zădărnicit până la 23 august 1939, printr-un îndelungat joc de manevre tactice, posibile însă abia după 1883, când obiectivul Protolegionarul a fost compromis, neutralizat și eliminat cu largul concurs al unor persoane de sprijin cum ar fi unguroaica Ekaterina (Katiușa) Szöke Magyarosy, marșrutizată lui Slavici soție ca, să zicem, vreo rusoaică unui Romain Rolland, ea și avocatul Titu Maiorescu lansând zvonul că Poetul Național dă semne de alienare, știre exploatată-n presă de globalistul Macedonski, iar din punct de vedere al oportunității operative, de către prefectul Poliției Capitalei, care după ce l-a îmbăiat, pe motiv că era jegos, dar ocazionând ca o scriitoare să-i poată descrie Erecția animalică în postromânism, l-a internat la un *azil psihiatric* secret de-al nostru, cu sprijinul unor autorități medicale jidovești, vieneze, fiind o nimica toată a confirma, autoritar, că obiectivul Protolegionarul este stricat la cap din rușinoase motive luetice, necesitând fatalul „tratament“ cu morfină, mercur și alte otrăvuri, inclusiv la Odessa noastră!

– Vspominaiu! Vspominaiu! Adică ați băgat narativul că românii, în frunte cu Maiorescu și Carol I și-au lichidat ei înșiși Poetul Național! Cum dealtfel și-au inventat singuri-singurei și comunismul! se înroși Vîșinski de plezir estetic, căci cu droaga hotelului, ținut vertical de pupători de moaște ca Marin și ca Codin, era introdus solemn în orbitorul hol uriașul *Omagiu* osemintelor, în cadră aurită cu diamante, propus pentru grozava licitație. Da-da! Știam. De la odessanii mei și de la regretatul Felix Edmundovici Dzerjinski, cu toți leșii ăia ai lui tare săritori la elitocidul altora. Un caz 1885, desigur toamna. Protolegionarul Mieczyslaw

Eminowicz, venit la stabelementul de la Andrjewskij Liman al amicului F. I. dr. Jachimovicz, cu belet de trimetere „faceți ceva să mă scap de el, căci e foarte rău“, nefiind însă cazul nici în casa conspirativă de la Kujalnik, nici în Siberii fără de sfârșit, constatându-se creier spălat deja ca pentru închipuit jocuri piramidale cu multe cifre la Caritasul dr. Șuțu din Ulița Municipală No. 14 Suburbia Bălașa, a acestei primitoare Capitale, sfințite de slobozul lui Kutuzov, pe care de câte ori o vizitez îi constat imaginarul colectiv de concepție cominternistă, nu să viseze amărâtul, fie și-n Hotelul Strassbourg odessan de mâna a treia, la Războaie așa-zis Sfinte, cum văz că i-a venit mintea la cap și longevivului cât Molotov pictor Marius Ghizdavu, să le sublinieze, în metafore vizuale pregnante, înțelese de norod, Zădărnicia, cum ar fi iepurele lui Dürer, șoșoiul Feldhase, adăpându-se tremurător dintr-o țeastă cu viorii inflorescențe de pzda-țigăncii, trecute prin casca de oțel și, prin ea, pesemne un fel de gând pios pentru flăcăii căzuți pe dealurile Epureni și Țiganca, la trecerea vijelioasă a Prutului fără a se mai uita în urmă dacă vin și fasciștii germani până-n 2 iulie 1941, tocați la rece cu aviația și blindatele Armatei Roșii, fiindcă nu e menirea nesupraputerilor a-și determina *cât pământ au*, drept pentru care divinul Lenin l-a și naționalizat de la începutul începuturilor, de fapt pe toată planeta!...

EPILOG

Partea întâi

1

Patru luni vreo și șapte ani trecuseră de la nunta lui Ghitler, adică de la acele milioane de violuri prin care humanitatea, căreia Marius considera că nu-i prea mai aparținea, a celebrat sfârșitul Războiului Existențialist în Evropa.

Nemulțumirea de sine devine cu timpul critică a speciei.

Necondiționat, Ghermania fașîstă capitulase față de diferite țări în 8, 9 și 10 Mai 1945, printre cari și România Regală, reprezentată cu trufie anti-austriacă la Belvedere Palace de gheneralul pisatel' pandur Grișa Kainarov, distins la Breslau, Cracău și Beciu, avansat la excepțional pentru curajul său nebunesc, transmis și soldaților cu un cogâlț de vodcă și o filosofie cazonă dezarmant de simplă, vanitas, cinis et umbra sumus, Crematoriile, Hiroshimele, viața, moartea, e totuna, *pu în pi*, dac-o fi să fie, o mierlești și la cutremur sau la bombardament!

Dar comuniștii români au pierdutără pacea, neputând anexa Pocuției Maramureșului *Triunghiul de Lapislazuli*. N-au profitat neam de Flucht und Vertreibung, spre regretul de azi al multor tineri întreprinzători, ca puiul de nomenclaturist Vip, Viorel Pepi Enache, proprietar de cai, fotbaliști și agenții de transport turiste, al cărui consilier original, incurabil optimist, foarte călătorit deci informat, fostul simian Gigi Tabarcea, prognoza rânjind că, pe măsură ce Axa Paris-Berlin-Moscova o să emancipeze continentul născător al democrației de sub tutela americană imbecilizantă, cel mai atractiv pol al pelerinajului mondial va ajunge... Auschwitzul, spre care se vor îndrepta două fluxuri de vilegiaturiști: fluxul pios, majoritar, compus din persoane înclinate a-și cere iertare pentru crimele securității naziste, și fluxul postmodern, mai mititel, miștocar, călăuzit de profesori șmecheri cripto-revizioniști, să se convingă la fața locului că, în raport cu intensitatea extremă a senzațiilor multimedia joace pe consolă, aproape că nu e nimic de vizitat ca gamer emo, intri, vezi, apoi te dixtrezi prin Cracovia.

– În orice caz, bombănea badanta Agnieszka, necăjită deoarece bătrânul farmacist Marius o silea să spele mai mult decât murdărea, indiferent cum vor evolua dogmele, eu raportez că excesiv de apreciatul artist vizual se teme să nu se *instaleze* iar Foametea, pe planeta șubrezită de feminism. Nu numai că uită dacă a mâncat sau nu, amintindu-și însă perfect de distroficii Canalului Morții, ci-i într-o continuă angoasă, neputând găsi cu puținele-i putrede minți răspunsuri

bărbătești la întrebări de interogatoriu, pe care, în fond și la urma urmei, nimeni nu i le-a pus cu o strășnicie de să intre în panica „am pizdit-o” așa din senin.

– Skajîte, pajoluista, tavariș Ghizdavoi, iob tvoiu mat' pi trii hrivni di kurkul turbat, s-ar fi luat de el prokuror SSSR akademik Vîșinski, pogorând dintr-un Sarikopodșipnik la pîrvosiadania lagherului, kogda vî vozobnovili svoiu antisovietskuiu prestupnuiu deiatel'nost'?

– Kakoi prestupnuiu deiatel'nost', blagorodnicia voastră? Kto? Iaaa?

– Preklonenie pered Zapadam, jmenarule! Tî j mene pidmanula!

– Da' n-am, hali-ț-aș huiul, luminăția ta, unde mă ploconi dinaintea Occidentului în rîpîrî, după un război pierdut! se răsucea-n pătucul Elizei hudojnikul Ghi visând. Iar experimentalismul de dincolo de Cortina dintre rasa mai avansată, creatoare de cultură-civilizație, și rasa mai inferioară cu closete-n fundul curții, încât merita bolșevizarea pă vecie, găsesc că e ca o risipă de resurse și o deturnare de fonduri UE dinspre ale științei pure, despre Univers, Biosee și Homonica de după Om, unde merită să cerceteze toți cât mai e vremelnic tișîna și încă nu-i nică de ciripit despre Sincronismul-dacă-ai-la-ce!

– Harașo, dar cum moi hui, aplicându-se Decretul 6/1950 privind trimiterea la katorjnîe rabotî, la muncă de plusvaloare marxistă *maximă teoretic*, ai reușit dumneata „performanța“ să fii săltat în 18-19 iulie 1952, în Valul Legionarilor (!), iară nu în, riguros planificată, Успение Пресвятой Богородицы, noaptea de 15-16 august, tot 1952, în Valul Partidelor Clasice?

– La Ziduri, dragă Otto, la conac era de mult Sovrompetrol (care se zice că de fapt Uraniu căuta în geologia Subcarpaților, deși tata lămurise că n-avem), iar la Pribegi, la Foișor, se instalase un Sovromlemn. În regiunea Pitești, așadar, nu supăram pe nimeni. Și nici colegul de la Drept, cam securist, Ion Enache, nu mai avea motive să mă dea în gât: la București, Vila Hortensia, unde el ocupa studioul meu foto și, parțial, apartamentul lui Cheți Fotiade, era casă *naționalizată* prin Decretul nr. 92 din 19 aprilie 1950! Nu exclud atunci să mă fi „aranjat” o rudă, cumnatul soției mele, avocatul ajutor de procuror Culiță Bălășoiu, mare comunist, care n-avea nevoie în familie de un boier *cu bube*. A făcut totul să ne despartă!

– Și cum o s-o cresc eu singurică pe Irinuca? și-a pierdut cumpătul Liz, mergând la ei după arestarea mea, când tocmai își reamenajaseră locuința dintr-o vilă burgheză de pe Strada Păcii, aproape de Schitul Darvari, încă nedesființat.

– Frumoasă ești, tânără ești, i-a râs în nas Culiță ăsta. Pune curul la bătaie, Lizuco, și-ai să te miri și tu ce bine te descurci! Probabil canalia asta de rudă Iudă a intoxicat ssistemul cu informația că aș fi fost un legionar important, participant la Rebeliune, unde m-a și împușcat armata lui Antonescu, în realitate eu fiind rănit în 19 ianuarie 1941 de niște nemți, cu glonț german, cărora le ciuruisem câinele lup – și eu dement! – pentru că umilise un maidanez *român* din Ferentari!

– Nu se va afla niciodată motivul arestării sale, crede Mihai Focșăneanu, pe bază de surse CNSAS. Securitatea întocmea niște Liste, de regulă bazate pe un *Dosar de 2-3 file*, cu date *din alte liste* sau din turnătorii neverificate, urmând

a-l completa ulterior, deci se spera să dea roade post-ancheta-tortură ca la Pitești. Și rareori îl mai completa cu justificări! Partidul cerea îndeplinirea cifrelor de Plan de Arestări! Murind Stalin și oprindu-se Canalul, s-ar fi distrus 17 000 dosare de sclavi (sau mult mai multe; cifra pare scoasă din burtă), prin 1954, cred, niște clasoare sau fișe de condamnat administrativ, cam ambiguu, învinuit fiind cică șeful Serviciului Evidență, un colonel Gogu Popescu, apoi general bine mersi, am citit, trimis ambasador în Ghana, în Etiopia la Theodoros, pe la 1968 ambasador în Birmania, un dâmbovițean, învățător pe la Târgoviște în 1945, născut la Răcari.

– Normal, da, era să fi fost eu arestat și trimis administrativ la muncă fizică din cauza rudelor mele, ca „boier râios“, în noaptea Adormirii Maicii Domnului, totdeauna tragică, și fiiiindcă sunt născut în Imperiul Habsburgic, la Lemberg! Bunicu' Dinicu mare moșier și prefect *conservator*; unchiul Alecu senator și prefect *liberal*, mare persecutor din umbră Regală al comuniștilor, amic la Iași cu primarul George Mârzescu, care mai târziu, ca ministru al justiției, a ilegalizat în 6 aprilie 1924 PCR-ul, necăjind minoritățile; Elvira, verișoara mea, fugită prin Yalta și Istanbul la Alexandria, Casablanca, Londra și Washington, măritată cu un Mircea Focșăneanu din Serviciul Secret; în fine, fratele meu, Octavian, petrolist și industriaș, emigrat în SUA, de unde Virginica, incorigibila mea cumnată, mi-a tot trimis scrisori interceptate, cu îndemnuri să vin și eu la ei!

– Și atunci, de ce plm nu te-ai cărat din România asta împuțită și periculoasă cât se mai putea, frate? Dacă știai atât de bine exact ce te aștepta?

– Nu din România, din URSS! Și mă așteptam chiar la mai rău. Anticiparea mea era că Stalin va face o singură țară până la Elba și Trieste, înghițind și China, Coreea, poate și Japonia. Situația era foarte gravă și neplăcută. Iar eu primisem de mic educație naționalistă și eroică, cum că trebuie să mă jertfesc pentru Țară și Rege! Cu greu blestem să nu-mi părăsesc la greu Neamul meu cel Românesc!

Țrrr! Primii greieri. Era o bărăgană caldă noapte de vară. Vreun bețiv se joacă la ușă! Și nu știm dacă peste haita acelor protomineri iliescieni, adică ceferiști Dej, înarmați cu înspăimântătoare țepușe, puști ZB cu baionete, bune și de-un bivuac în taiga să-ți faci foc și covergă leninistă, lumina-n Strada Sfinților inofensiva biserică o Lună central-asiatică, de alabastru Buhara, pe o traiectorie zgâriată pe boltă de astronomul Ulug Begh Muhammad Taraghay. Sau era nor.

Într-adevăr, lună-nelună, un tricolor soare negru tușa negreața nopții, de... 18-19 iulie 1952 să fi fost, Isadora Irinucăi neputându-se baza pe memoria mamei, ci pe Biletul de Liberare Nr. 9266/ 1954 (pentru condamnați).

Pentru condamnați?

De ocupațiune *fost profesor de desen tehnic* (tăiat și scris peste, ca la Iuliu Maniu, *fără ocupație*), care a executat în acest penitenciar, de la *19-07-52* (deci într-adevăr anchetă-n lagărul de la Ghencea nu s-a făcut!) până la *12-05-54 pedeapsa de (*tăiat*)* la care a fost *condamnat (*tăiat și scris peste, *depus*, aha! depus!!! nu condamnat) de M.A.I. *prin sentința* (iarăși tăiat) Nr... din... cu mandatul de arestare Nr... al... pentru faptul de............(totul tăiat).

Li se comunicase-n grup doar pedeapsa administrativă: 5 ani, prin eufemismul *60 de luni*, încât izbucniseră cu toții în interbelice, de români liberi tineri, hohote de râs, cum că uite cu câtă ușurință se joacă ciudații ăștia cinovnici româno-ruși cu anii cetățenilor supercalificați, nu numai cu studii, *ci și cu relații în Străinătate* importante pentru Țară, plus că, în... 60 de luni, poate că termină MacArthur, indiferent ce zice comunistul Picasso, deskimizarea Sudului în Coreea, urcă pe urmă în Nord, termină, se mută încoace, debarcă în Balcani la Ecrene, urcă în Dobrogea noastră, trece drumul fără pulbere al Dunării...

– Aha! Portavionul penetrând încet-încet prin Strâmtori!

– Americanii. America. Americanul. Care vine, vine, vine...

Din februarie 1945, după expediția către Yalta, Mișu, soțul verișoarei sale, mai mult decât frumoasa Elvira, încetase a-l mai aproviziona pe Marius cu știri sau cu rarități alimentare, dispărând cu ei și chirurgul Lecca, un strălucit analist, care-ți diseca știrea cu o finețe de nevisat de către puriceii tembelizoarelor de mai târziu, ale popooorului. De pildă, întorcându-se din ancheta de la Katyn, doctorul folosise și vorba Jedwabne, repede uitată, despre pogromul polonez din 10 iulie 1941, Marius aflând abia prin 2001, nu de la Agnieszka, ci la Princeton, colateral, îl interesa pista de bicicliști a lui Einstein, dar a trecut puțin și prin librării.

Otto Runge s-a dat și el la fund, nu în Elba la Dresden, ci pe Rin, în Baden-Württembergul ocupat de francezi, nu de sovietici, probabil la Freiburg.

Iar sionistul Samson Honig, după ce îl ajutase morocănos doar cât să se descurce ca fotograf ambulant, precum Panait Istrati la Nisa, brusc se făcuse a nu-l cunoaște, îl ocolea, nefiind clar care cui ar putea face Răul.

Intui singur că MacArthur va fi fiind încorsetat de vreun consemn privind a nu se bizui pe bomba atomică în sens logic Bertrand Russell, și a nu depăși paralela 38, precum în decisiva încleștare de blindate de la Kursk fiind evident că staliniștii, lesne plasați în politbirourile de la Washington și de la Londra, au informat Cominternul, cum că nu se pune, bre, nicidecum problema unui Al Treilea Război Mondial doar pentru a slobozi, dintr-un experiment marxist păgubos, niște amărâte seminții de rase neproductive, galițiene și angkoriene!

Așadar, după Războiul Sfânt, șapte ani de incertitudine, vaci negre, 1945-1952. Relativă. Putea fi mai rău, beznă totală ca-ntr-o pușcărie reeducativă exterminator, unde să deduci, dintr-o frântură Iskra adusă de vânt, care mai sunt reacțiile Lumii Libere la extinderea Lagărului pretins al Păcii și Soțializmului, va da cu parul sau va admite mișcarea parilor sârmei ghimpate spre piscinele ei?

Șepte ani de progres, cât Occidentul își linsese rănile războiului și începuse a consuma cu plăcere, și avea ce, iar adevăratele sale... bombe ațâțătoare, pe care SS-ul cominternist încă nu le reperase ca prezentând o periculozitate de masă, crescuseră, măricele, erau în majoritate deja bune de pat: M. M., B. B., S. L. și atâtea altele, cât să-ți umple-umfle *haremul imaginar*, până la exasperare și vomă.

Astfel, Marius Ghizdavu, adaptându-se mereu ca un animal, aplaudând năucit cum Grigore Căinaru dansa gopakul pe sârma popularității, trebui să-și

înlocuiască prin noi pachete de *organe cerebrale funcționale* prietenii și prietenele, ca și rudele dispărute artificial sau natural, cine ce folos, exersându-se-n a răspunde credibil singur la întrebări standard, cum ar fi că ce-ar fi zis cutare sau cutare despre nu ș' ce novîie abjecț'e, fără să-l mai și întrebe provocator!

Asta e situația, îți bricolezi prietenul-robot din părți utile de la mai mulți.

Războiul se sfârșise. Incontestabil. Nici Germania, grație călăului aerian Harris, nici Japonia, din mila călăului aerian Le May, nici România, bombardată și de naziști, și de anglo-americani, și de sovietici, neputându-se crampona de vreo revanșardă ideologie *mit Dolchstoss*, că ah, tocmai *biruiam*, camarade, când ostașii noștri cu fața la dușman, au primit-o pe la spate, lovitura jungherului, din partea trădătorilor de Neam și Țară, eventual călăuziți de musafiri.

Ruinuri elocvente, plus impresia unor istorici republicani, ca cercetătorii pentru sesiuni de comunicări pedagogice în cercuri județene, Emilia și Micșunel Tomoioagă, cum că observându-se ce-a ieșit din găoaza Armistițiului, una Capitulare Necondiționată, cu sute de mii de prizonieri câștigați de Armata Roșie fără luptă (ca Noveanu și Damian la Cetatea Albă), ba chiar, fiind nevoie de sclavi ieftini ai reconstrucției, după risipa kaghebist-cominternistă de bărbați, răpiți de la muncile câmpului (cum civilul Marin Codin de la culesul porumbului), poate că mai bine era o Rezistență disperată pe fortificata linie Focșani-Nămoloasa-Galați. Ceea ce Liz, cunoscând Bugeacul de la Limanul Nistrului la Prut, pogon cu pogon, șoptea în extaz că n-ar fi folosit decât Bulgariei, dealtfel o învăluire peste Dunărea Dobrogeană, prin vad, pe la Cartal și Oblucița chiar realizându-se, pentru că primul gând al Anei Pauker, și deci al lui Stalin, ar fi fost să ne momească să ne bolșevizăm, ca români, nu în schimbul restituirii Ardealului, *când Occidentul compătimea cu unguroaicele Art Nouveau*, ci restituindu-ne Balcicul ăla, pentru pictorul Marius și suvenirurile lui, silindu-ne apoi a ne exprima recunoștința pentru repararea tâmpeniei antonesciene, aia cu schimbul purificator etnic de populații, pe vecie, și cu Cadrilaterul cedat necondiționat la 7 septembrie 1940, care ca soldat Mareșalul nu-i înțelesese Golfului valoarea postimpresionistă în aur, urmând ca într-o ședință-n gorodokul fără Inima Reginei, proaspăt instalatului premier cu zâmbet dac, advocat doctor inginer P. Groza, alde prokuror SSSR akademik Vîșinski să-i silabisească, privind în ochii Negri ai Mării cum se îneacă, din vină britanică, orfanii Transnistriei, îmbarcați pe coji de nucă ușor de torpilat, următorul nou ultimatum sovietic:

– Am așa o impresie că fotografului vostru Marius Ghizdavu i s-o ahuit ciribelu' și face cu noi pe „svobodnîi hudojnik”! Niciodată, băi Învinsule, în istorie, n-a existat o situație în care o armată străină, după ce a alungat dintr-o altă țară pe dușman, să fi restituit un teritoriu poporului acestei țări. Din contră, iob tvoiu mat', șah și mat, întotdeauna, în istoria comunei primitive, a orânduirii sclavagiste, feudale sau capitaliste, o armată care a alungat potrivnikul, a acaparat teritoriile fără să le restituie cuiva. E excepție doar scandalul pe care l-a făcut proto-legionarul Eminesku, împiedicându-ne-n 1878, ca Imperiu Țarist, să n-

avem noi deja graniță rusească de la Ada-Kaleh din Serbia la Insula Șerpilor. Dar azi, prima dată-n istorie, Armata Roșie, înroșită de sânge de câine anticomunist, alungând fasciștii din astă Bîlgarie de Nord, poate-o va restitui Neamului Românesc, cu Turtucaia, Silistra, Bazargic, Balcic și Cavarna cu tot, dar atunci gauleiterul Susaikov va lipi Maramureșul și mult Ardeal la RSS Ucraineană!

– Un an după retrocedarea, citea din manualul Roller puștiul Cezar Bogza lu' tac-su, Bazil Frâncu, ce ca întors de la Canal se împrumutase de la părintele Serafim Ciceag, *care nu i-a dat*, deci de fapt de la frizer, cei 7 lei pentru cravata roșie de la Librăria Noastră, Transilvaniei de Nord de către U. R. S. S., reparând abuzul comis de celelalte totalitarisme muncitorești, ale lui Hitler și Mussolini, în mai 1946, când era judecat așa-zisul Război Sfânt Anticomintern, „guvernele Statelor Unite și Angliei *se văd nevoite* să accepte” (!), la Conferința Miniștrilor de Externe de la Paris (din Franța tovarășului Maurice Thorez, carele député de la Seine, în hitleristul an 1933, zbiera devant la aceeași Chambre: *Vive la libre disposition du peuple d' Alsace*-*Lorraine, jusques et y compris la séparation d' avec la France!*) propunerea generoasă a U. R. S. S. ca Dictatul de la Viena din 30 august 1940 să fie considerat nul și neavenit...

– Vezi ce puternic e tăticu? speculă pedalând Bazil Frâncu uimitoarea sa creditabilitati de om di servici tăietoru de lemne la Orfelinatul de la Pribegi, înființat pe când mai era director, numit și instalat de chiar regimul militar-fascist antonescian la școala de centru de la Ziduri, deci pe Lista legionarilor nefiind!

Și micul geniu vagabond pe tren recitator Cezar Bogza, din părinți pierduți sau în Transnistria noastră, sau în secetele Bărăganului, nu se simți ocrotit, ci simți dureros, precoce, lauda de sine ca fiind *deplasată*, de pe ghidonul bicicletei foste a lui Marius, pumnișorii dezlipindu-și de labele păroase târnăcopist, gest ce nu-i împiedica și nici măcar nu-i frâna bătăile inimioarei de fericire că nu numai că este un elev eminent, dar uite că s-a evitat penibila situație de a nu fi recunoscut din motive pecuniare printre fruntașii școlii, încă de pe acum caracterul său manifestând o pronunțată aplecare spre a fi în mod măsurabil admirat-invidiat de cunoscuți, ceea ce îi va aduce în viața lăbărțată peste epocile Dej, Cea și Yl, numeroase satisfacții, însă și loviri, cum ar fi pedeapsa pentru avort că... nu voise să facă unul fetiței știbului, în demolantul an 1983, fiindcă ea nu-și demascase burta decât când pruncul avea deja aproape șase luni, și ar fi fost o crimă, orice copil fiind o speranță de posibil cărturar „recuperator“, în Galiția Mare!

Și chiar mai mult decât o crimă, dacă e să gândim în acel mod *intelectual exclusivist*, criticat de Clara Honig în *Shoah, Holocaust și Bolșecaust*, nu în *După Auschwitz și Kolîma*, când ca antreprenor de top, se ia Cezar ca eseist de un nobelizat ce, în înflăcărarea-i retorică, ar fi derapat în intelectualism, perorând că să ne gândim la atâția copii uciși de rasiști, dar implicit și la câți chirurgi, stomatologi, psihologi, atomiști, matematicieni, finanțiști, juriști, ingineri, arhitecți, analiști, violoniști, pianiști, dirijori, staruri, producători și regizori a pierdut umanitatea, adică tot îndeletniciri, profesii, meserii și arte ce-n ochii

gloatei țin de un fel de parazitism livresc, da, ar fi fost mai mult decât o crimă, recunoșteau însă spăsiți până și cârcotașii Damian și Noveanu, așa de îngrijorați că mandavoșka practicată de păduchii cocoțați în capul Țării nu se preocupase de sprijinirea candidaturilor Nobel, pe când Externele ungurești agitau că au vreo treișpe premii, iar neucisul de către doctorul în obstetrică română Cezar Bogza, pruncul Maradonel Zamfir, cu prețul demolării Spitalului Brâncovenesc cu maternitate cu tot, se dovedise olimpic înnăscut, gânditor profund și radical, schimbător de paradigme, încă dintre liceu și facultate concepând visător la el în cap bestsellerul, neapărat mondial, *Protocronismul criminal de război al lui Antonescu. Au inspirat lagărele de exterminare transnistrene Bogdanovka, Dumanovka și Ahmecetka în iarna 1941-1942 Soluția Finală nazistă*?, tema aleasă zguduind sufletește pe longevivul Marius Ghizdavu, când își amintea că învățătorul Bazil Frâncu și soția, o atrăgătoare unguroaică, Iluska, fostă cameristă sau și bucătăreasă la doamna general alpin Chouchou Moga, când au luat de suflet orfanul râios și mut, adus cu un camion al secetei 1946 din Moldova, fără vreun act, atribuindu-i-se din burtă numele avangardist Cezar Bogza, iar data nașterii 5 mai 1943, doar în cinstea lui Marx, la sugestia utemistului Ambrozie Tichie, nu excludeau să fie și el unul dintre *orfanii Transnistriei*, copii evrei rămași fără părinți, rătăcind prin sate și de la un lagăr la altul, prin februarie sau chiar martie 1944, unii fiind capturați de administrația românească și trecuți dincoace de Nistru și chiar de Prut, existând temeri că tot ce vor ucide securiștii naziști în retragere se va trece în contul și așa destul de încărcat al regimului antonescian.

– Deci, posibil ovrei Cezar Bogza ista, privea cu simpatie la recuperatorul său din Ziduri, marele șef de școală a imaginii de la Sonnenheim. Ajunge medic bogat și, în septembrie 1983, cu pierderi personale groaznice, inclusiv demolarea Spitalului Brâncovenesc cu maternitate cu tot, refuză un avort-crimă, prunc de 5-6 luni, născându-se astfel un ingrat, mediatizatul eseist Maradonel Zamfir-Frișcă, nepoftit biograf al meu, că nu mi-e destul fanaticul vecin de moșie Narcis Moga! Sărăcește imediat bietul ginecolog, se însoară însă cu fosta mea vecină Cheți Fotiade, ajunsă nomenclaturistă-n ministere și centrale, apoi se redresează...

O, câte stele în cer, de presupus mai presus de poluarea optică orășenească!

O, Providență-Providență, tu care de acolo sus le vezi pe toate, ca de pe Muntele Conic, și citești în inimile noastre ca într-un fluviu-roman, năvalnic de parcă ar fi crăpat barajul de pe Argeș, cum dinamitară ai lui Putin, cu gândul aniversar la Debarcarea din Normandia, pe cel de pe Nipru de la Nova Kahovka, tot 6 iunie, dar 2023! O, cum ne armonizezi tu cu răbdare infinită disonanțele!

Așa în octombrie 1943, mirosindu-se apropiata bolșevizare a galițienilor, de la Marea Baltică (Balta lui Toma Nour) la Marea Neagră și la Marea Adriatică, numai pe Dumnezeu s-a bazat Marius, când frățiorul lui, Octavian Theo Augustus Mecena, cu care avea contract de sponsorizare viageră mai tare decât Vincent, pentru că, murind cronicarul Voicu Ghizdavu, îi cedase mintenaș partea de moștenire cât de cât uzufructiferă, când și când urmând a solicita și a primi, în

măsura posibilităților, care se dovedi repede o măsură a comunicării, – îl avertizase solidar cu cea mai realistă Virginică, hai cu noi, mă Mariusicăăă, căci când or debarca cominterniștii, te belește troika cekistă chiar de-ai fi cel mai cuminte și mai preasupus dintre cetățeni!

– Măi frate, Gestapoul lu' Vîșinski, nu te uită că te-ai luat în gură și în mordă cu el, criticând pe la Paris *pedeapsa cu moartea pentru copii* în megațara unde Eisenstein păcălea poporul pravoslavnic rus, cel avid de credință, să pună-n locul reacționarului Iisus, pe turnătorul pișonier Pavka Morozov, din păcate la scenariu, vedea-te-aș sibiriak, contribuind și odessanul Dorei, Isaak Emmanuilovici Babel, ale cărui *Odesskie rasskazî* te bătea cu nagaika gândul a le traduce prin 1950, Căinare, să te pui bine cu novaia critică și cu criticul Novicov, neobservând la timp că numele acestui autor... tocmai dispăruse de pe radare!

Și așa cum era și normal, Divinitatea Supremă s-a îngrijit de erou, uneltind și implementând de o așa manieră încât ssecuriștii ajutați de un consilier sibiriak nu au posedat nici cel mai mărunt indiciu privind extraordinarele lui misiuni în spatele stalinist al Frontului, pentru a captura, în septembrie 1941, pe Ehrenburg la Kiev, iar în octombrie 1941 pe Eisenstein la Harkov, bazându-se pe informații de la amiralul Canaris, deși Mișa Focșăneanu obiectase că agentul său Chopinot, strecurat pe lângă Churchill, lângă Herr Luftmarschall Arthur Trevor Harris, nu le-a confirmat din punct de vedere al monitorizării spirituale satelitare, deoarece alte arhive arătau că fotograful Elizei l-a însoțit pe reporterul Grișa Căinaru doar pentru un interviu cu atamanul Șolohov în stanița Brukanovskaia, despre cenaclul Molodaia Gvardia, pentru a da relații despre ce știa în 1922 criticul Viktor Șklovski despre formalismul rus și a gini ceva cumva dacă va lua Premiul Stalin în 1947 Vîșinski, pentru teoria probelor judiciare, izvorâtă din practica gulagoasă.

– Aș adăuga de exemplu, uimi cenaclul literar muncitoresc învățătorul Bazil Frâncu cel tăcut, prietenia româno-sovietică de foc a locotenentului Marius Ghizdavu, cu robul său help-ordonanță Feodor Kuzmici Merțalov. Șahistul era atât de bine tratat încât își permitea a șugui cu teologul Athanasie Damian!

– Ia spune-ne, preacucernice părinte, oare poate cumva Atotputernicul *face* o stâncă atât de grea încât el însuși să nu o mai poată ridica?

– Poate, taică! Dumnezeu, să ai tu credință tare ca stânca, că poate orice.

Dar Grigore Căinaru, cu sensibilitatea lui artistică mereu trează la paradox și petarde logice își puse aici, imediat, întrebarea primitivă a derivatei firești:

– Oare poate un scriitor să ducă până la un prim epilog o carte atât de încâlcită încât el însuși să nu o mai poată citi?

– Sau reciti peste ani ca un străin. Aș adăuga, zâmbi cu intransigența-i de supradotat Narcis Moga, zâmbind ocrotitor olimpicului Maradonel Zamfir, cel născut din non-avort în final de Epòcă, aș corecta politic ce se știe despre misiunile de răpiri de persoane efectuate de „pictorul“ alsacian Marius Ghizdavu, cică fotocinereporter fără frontiere, ca mai semnificativă la o junime de esență autentic europeană, adică de esență euro, nu anihilarea sau măcar intimidarea

tovilor Ehrenburg, Șolohov și Eisenstein, ci crasa infamie de a se amesteca ingera în destinul sorții ursite de zeii Daciei opozantului Soljenițîn! Mergând, ca de obicei pe informații false, la 29 noiembrie 1941, când celebrul crainic Levitan, care nu trebuie confundat nici cu peisagistul adorat de Irinuca Ghizdavu când lucra la ONT Carpați, nici cu Valter Roman sau Leonte Răutu de la Radio Moskva, ne anunța cucerirea de către români a portului Rostov-pe-Don, acest spion bandit de Marius Ghizdavu se afla de doi ani pitulat printre birjarii din Piața Gării locale, onorat Tribunal al Poporului! Tot îl pândise, din boscheți și din trăsură, pe studentul Aleksandr Isaievici Soljenițîn, să nu cumva să facă și el pe-acolo niște meditații la mate cu elevii! Nu ca Bildberichter, nu ca Filmemacher, ci ca un ordinar ucigaș plătit în contra Spiritualității Sovietice, să nu întreacă ea cumva, în urma unor investiții uriașe, pe-a României Mari, așa cum și la înarmări, ne depășise industria sovietică grea cu pivotul ei electrificat, industria de mașini de luptă ofensivă, gândită a se folosi doar pe teritoriul inamicului!

– De ce, magistre, tocmai Soljenițîn? preluă în fugă tema influencerul de nunți cu rochii de mireasă ca frișca, de la o unică creatoare, Maradonel. Fiindcă Ghizdavu promitea mai mult decât micro-creierele din acele cranii de oțel care nu s-a călit, ale generației sale *debusolate de pluralismul Direcțiilor*, etalat de Roza Vânturilor. În principiu *toate*, fiindcă efectiv nu s-a mers decât spre rinocerismul verde, deoarece despre Stalin s-au luat de bune și corecte toate balivernele rusoaicelor cu viori de vânzare, ca Murocika lui Ragaiac, trecute peste Nistru în <u>Occidentul care pe atunci era pentru sovietici România Regală</u>, pișa-m-aș în cultura ei fascistă, deoarece a persecutat necontenit minoritățile, încât se dezintegra șandramaua la 1940 și de la sine, datorită *clivajelor* ce se tot adânceau!

– A fost de fapt o nebunie, una din acele acțiuni gratuite și periculoase la care te împinge iubirea! zâmbi rotund ca masa colocviului „Imaginea boșevicului în propaganda Războiul Sfânt", Lavinia-Stana Clătici, principala biografă și apoi exegetă a operelor complete ale fondatorului Școlii de Critica Homosapului de la Sonnenheim. Meloman notoriu, pianist și cantautor, Marius Ghizdavu, care venea rar pe front, o iubea în oarecare taină pe o cântăreață de operă, basarabeanca Maria Cebotari, un fel de Angela Gheorghiu, cu care va turna ulterior două filme celebre, *Odessa Roșie* (1942, Leul de Aur la Festivalul de la Veneția) și *Cătușe în flăcări* (1943, Ursul de argint, Berlin), ca tehnician român pe imagine detașat de Horea Bratu la Casa de Producție nr. 3 de la Cinecittaua lui Mussolini, unde se va legitima cu documentarul *Squadriglia Bianca*, în care apăreau și farmacista Eliza Alexandrescu ducând medicamente la avionul sanitar, și Dora Glagoveanu primind cutiile, pentru spitalele de campanie de pe front. De notat că, la al doilea lor film, prin voință și exercițiu, prin procedee „mebice", cum le zicea el, de urmărire organic-matematică a împlinirii Idealului, românul Ghizdavu a ajuns să impresioneze mai percutant timpanele decât chiar Beniamino Gigli, impunându-și vocea. Iar la Rostov-pe-Don, el căuta un Stradivarius sau Moartea. Nu se știe. Oricum, când a regulat-o pe Daria Maximovna Riumina (Murocika) la Harkov,

pe niște duzini de chibrituri și două conserve Doglag tușonkă și o punguță de nechezol arian, s-a jurat, i-a promis c-o ia la el la Roma, urmând să demareze demersurile s-o aducă de la Harkov, peste Nipru, peste Bug, prin Transnistria noastră, întâi acasă la el la Ziduri. Numai că era ea balerină, dar și violonistă, moștenind nu de la părinți, ci de la soț din Războiul Civil, pe cine o fi executat cekistul ăsta, Lavrenti Edmundovici Riumin, un Stradivarius autentic! Pe care nu-l păstra în casă, din frică de hoți, ci la *logodnic*, un locotenent Falelei Mitrofanîci Vodkin, din U. M. 243 NKVD ce cu cea mai mare cinste s-a luptat, cu un fanatism superior elitei SS, în 30 noiembrie, 1 decembrie și 2 decembrie 1941, la Rostov-pe-Don, pe când inconștientul de Marius filma năucit pentru posteritate pe Prospekt Engels, cu revelația – abia atunci! – că totalitarismul muncitoresc sovietic e *mai tare* decât totalitarismul muncitoresc nazist, oricum neexportabil de către boul de Hi din motive de îngustimea exclusivistă rasial a doctrinei...

– Orice femeie ucisă în război, spunea zekul la Canal aproape plângând, trebuie considerat că era gravidă. Altfel, arta nu mai are sens, e tot statistică.

Nu-i ajungea Eliza. O fi fost și el necăjit, frustrare de eșec tactic. Murocika străpunsese miraculos filtrele dinspre Harkov spre Voroșilovgrad (Lugansk), îi dibuise atelierele foto și la Morozovsk, și la Kotelnikovo, de unde urmaseră călări în zori malul stâng, mai liniștit, al Donului, până la Rostov, dar de acolo le-a fost imposibilă ieșirea spre Marea de Azov ca să se îmbarce pentru Mangalia, Balcic sau Istanbul, așa că au tot rătăcit până la Krasnodar, unde, vai, *o razie germană i-a despărțit*, lăsându-i și fără cai. Cu greu, s-au întors pe drumuri separate, ea la Harkov, iar el la Gumrak, ca să fotografieze peisajele din lunca de pe malul stâng al Volgăi, cel drept fiind înalt și arid, o bună impresie lăsându-i însă niște pâlcuri de pini din raionul Dzerjinski, apropiat, ce-i aminteau lui de Antibes-ul lor.

– Lirism cretin! dădu din umeri Vîșinski. Eu am experimentat destul, încă din Ejoviadă, cum trebuie nimicite elitele, deci și pe-aia românească, astfel încât „poporul dintre slavi“ să nu-și mai revină nici după trecerea de la marxism la mandavoșkă, la construcția capitalismului cu... comuniștii! Misiunea banditului Ghizdavu era racolarea lui Soljenițîn, pentru că avea un amic flecar. În vremurile proceselor mele, azi clasice, veleitarul a ales, la zi, *Facultatea de Matematică* de la Rostov pe Don, iar la fefeu, *Institutul de istorie, filozofie și literatură* din Moscova, anticipând vasăzică niște *strategii de supraviețuire* prin cultură. Însă ce l-a împins pe generalul de propagandă Bratu să încerce combinația informativă a fost contrazicerea unor prejudecăți dogmatice burgheze. Concret, câinii râioși ai manipulării antonesciene fasciste s-au înfricoșat că marele Soljenițîn s-ar fi putut sustrage de la front, ca fiu de văduvă, dar el, dimpotrivă, s-a dus voluntar, afirmând de-au auzit și spionii fașîsmului rumînzkii că nu se va putea zavtra mâine pisatel' sovietic și să nu se fi legitimat și documentat, pe propria-i piele, ca Ghizdavu, despre realitatea frontului, care se va dovedi și una a lagărului.

– Menționez, se adăugă pe listă domnul d' Esgrignon, că dilema Soljenițîn s-a ridicat și *s-a rezolvat definitiv* la Ialta. Aliații Roosevelt și cu Churchill au

achiezat la inițiativa aliatului Stalin, să fie de urgență arestat scriitorul, chiar în acel 9 februarie 1945 și adus de la Königsbergul copilăriei Hannei Arendt la Lubianka și Butîrki, pentru o confruntare chiar cu Antonescu ăla al vostru!

– Bine, fă, tâmpito, o ciufuli imaginar Au-mă-doare pe Lavinia-Stana Clătici de pe tabletă, da' tu nu știi, că-n septembrie 1941, înainte de a fi la Kiev, Marius trecuse prin Caucaz, Kuban, Delta Donului, Reazan... Și că l-a întâlnit pe Soljenițîn adesea, care conducea un fel de tramvai la Rostov, și el nu i-a făcut nimica? S-a dat drept revizior, asistându-l la o oră de matematică suplinită, la tema *Relații metrice în triunghiul dreptunghic*, și la două ore de astronomie, pe speculații cu rachete Țiolkovski, acordându-i calificativul ocen' harașo, ca și Nataliei Reșetovskaia la tema *Ecuația de gradul doi*, căreia, la planul de lecție, i-a observat totuși îmbunătățirea să exprime, totdeauna, prin verbe, obiectivele operaționale, propuse de atins în decursul dresării ucenikului!

– Aici nu e vorba de verbe, de predicate, ci de subiect! Iar subiect al istoriei e întotdeauna ciolovekul! bătu cu pumnul în zidul morții Vîșinski, nevoind să se vorbească despre cât de multă fizică atomică știa deja Soljenițîn.

– Or, ciolovekul, ca virgulă om, este întotdeauna un stârv viu, un jîvoi trup, consimți nesimțitul la suferințele fostelor elite, dr. Petru Groza, oprit din jogging de chiloțăresele roz Barbie de la APACA în Parkul I.V. Stalin, numai parrtidul fiind nemuritor ca pălăria mea și, dacă glasnostul culcându-se cu perestroika naște monștri de insectar, adică mandavoșkă, tot atât de adevărat este. De ce? Să meditām la focarul gravitațional, spre care converg toate razele gândirii marxiste, că trebuie să existe Ceva de care ciolovekul *să se teamă în noapte*, în dulcele somn post-tv și post coitum, și postmodernum, pentru că și până cel mai marxist intelectual n-are voie să nu-și samocritice incompletitudinea, imperfecția umană, incompetența sa funciară, flerul dacă un dokument atinge sau nu siguranța nomenklaturii, a cadrelor, a statului, primejduind dominația eternă a vlăstarelor puterii instalate de mine în 6 martie 1945 asupra Neamului Românesc!

2

În cămașă de noapte foarte sexy, nespus de frumoasă după naștere, în scop Schopenhauer de a refi fecundată românește, Eliza Alexandrescu atrăgea ca un solenoid privirile muncitorești la putere, ale ceferiștilor mobilizați să participe înarmați la arestări, dând ei impresia că, în numai șepte ani, acea Românie Regală, pușcărie a minorităților care nu voiau s-o părăsească, a generat o cantitate inimaginabilă de turnători, de persoane de sprijin la acțiuni murdare și de fioroși torționari. Înarmată cu Irinuca, pruncuța ce-și ținea la nouă luni fără o săptămână deja cu trufie căpșorul pe gâtul ușor de strivit între degete de ciocănar, ea, chișinăuiană înnăscută, privea nu fără răceală la soțul cu bube-n dosar, care

anticipase în repetate rânduri acest poate nefericit eveniment, dar inevitabil.

– El sta-n chiloți pe marginea patului și doar lăcrima fără a plânge, stârnind mirare fetiței, dar nu și călăilor săi cu inimi Stalin, de sovietici. Percheziționau.

Visase tocmai, de caniculă bărăgănească bucureștean, frig. Un ger ca de 1 Decembrie 1941. Și revelația groaznică de pe Engels Prospekt, de la Rostov: *totalitarismul bolșevik e mai tare decât cel nazist*! Deși ai noștri înfigeau bloc cu bloc, pe la balcoane, Tricolorul Regal, semn pentru puii nomenclaturii de mâine unde e dreptul nostru și trebuie răspoimâine transferate ca investiții profitabile, în Kubanul nostru cu cele mai frumoase fete de pe Pământ, zecile de miliarde de dolari, spălate inițial în Elveția de lacrimile îngălate ale pensionărimii ucise prin privarea de medicamente și de paturi de spital, întru tocmai intensificarea mandavoșkăi, s-avem și noi măcar o proto-burghezie compradoră.

– Eu mi-s polkovnikul starșîi leitenant mitralior (pulemiot) Falelei Mitrofanîci Vodkin, se autodeconspirase Învingătorului logodnicul Murocikăi, dezbrobodindu-se de povoinikul ca de fimee măritată, fesenistă, nepieptănată, în care-și protejase de curentul azovian capul său de voinic și predând cu regret lui Marius acea rucinaia pulemiotcika (terorista mitralieră de mână) ce-o ținuse-n cutia de vioară Stradivarius cu care urcase ca sniper în uscătoria blocului turn.

– Adică, tovarăși ceferiști nemineri, ai lu' Dej nu Yl, că *Cea s-a bazat pe intelectuali*, păi, e posibil așa ceva? Adică aflu realitățile sovietice de la cel mai informat om din Europa, unchiul Alec, înțeleg ce risc mi-asum aventurându-mă în spațiul de piloși din spatele frontului stalinist sau ce mă așteaptă dacă nu mă exilez – ori odată cu Virginica la 1943, ori odată cu Mișu la 1945 – din Țara mé pe vecie bolșevizată, îmi iau toate precauțiunile și... uite că sunt de fiecare dată adus la situații... absurde. Existențialiste, ca orice *situație*. Prin ce? Prin etern femininul, care se ascute tot mereu, în vremuri virile, de războiu și de zaveră!

– Aista-i sexism sadea! se încruntă birocrata Emily, ca Vîșinski la New York ONU. O, nu-i adevărat că la Harkov, în amurg, acea sfâșietoare violină atacând *Re minorul*, celebrul *Konzert für Violino und Orchester e-Moll, opus 64*, de interzisul nerecunoscut creștin arian Felix Jacob Ludwig Mendelssohn-Bartholdy, compus la rezonanță juna cu marxistele *Manuscrise economico-filozofice de la 1844*, într-un ca de film patetic 26 octombrie 1941 ce preceda, cu două cincinale de sacrificii, nașterea fetii tali Irinuka, ar fi fost secvență de plan operativ de acțiuni orchestrate muierește pentru ofițer cult, întru capturarea ta, bunicule de frate, cum nici afișele alea – vis de subordonare a Lumii, fie infectând vulnerabilul suflet proletar, fie sensibilul suflet bine hrănit al plutocrațiilor... Nuu, bunica Virginia nu te iubea, încrezutule, se iluziona *sous l'emprise de l'alcool*.

– *Alea*, prostiile alea, dădu din cap Nilă Niel, sărind aiurea la *Protocoalele* parțial publicate-n *Drapelul* (*Znamia*) la Petersburg de romancierul Pavalachi Crușevan, cică cu banii filfizonului Denis Ghizdavu (1833-1930), care, cum zice c-a dovedit Narcis Moga, ajutat de Maradonel Zamfir, le-ar fi și scornit, supunând unor... anamorfoze textuale, niște presupuse idei de-ale lu' tac-su, reacționarul

filorus antiotoman, deși primea șuturi în ișlic și în șalvari de la ocupanții trimiși de țarism, patriotul logofăt pisar Iordăchiță Ghizdavu (1784-1867).

– Nu putea vreun boier din familia Ghizdavu, umilită de cinovnicii lui Kutuzov, protestă cu juma de gură plângărețul Marius, să finanțeze vreun rusnac sau mancurt dușman înverșunat al renașterii Românismului peste Prut, care Crușevan ăsta, la 1906, turna în gura mare zbirilor Ohranei pe părintele Grigore Constantinescu, grupul, că „s-a format un cerc al cărui scop tinde la deschiderea de școli românești în Basarabia, predarea limbii românești, dezvoltarea gustului pentru literatura românească. Într-un cuvânt, s-a făcut primul pas care, fatal, va duce la antagonism și separatism. Poporul are prea puțin timp ca să poată învăța deodată carte rusească și românească. Și, desigur, majoritatea va prefera să învețe în limba maternă, în cea românească. Deci înstrăinarea de Rusia e inevitabilă."

– Tot reacționar ai rămas! Antirus. Ce e, bă, ti crezi Iminescu la 1878?

– Așa e, zâmbi fratele Gobind Ghizdavu către Emily. Caietele obsedatului sexual Eminescu erau niște infecte maculatoare și e indecent a le xeroxa, fiindcă s-a scris pe net că au urme de sloboz țâșnite pe niște fetițe-n poziții ginecologice, schițate într-o țară creștin ortodoxă, nu evanghelist trumpistă, ce până la urmă se va lepăda ca chiuretată de acest poetastru monarhist bisericos, ce s-a pretat el la sintagma, pardon de expresie oximoronică și olografă, *o fut dumnezeiește*!

– De ce, dragă, oximoronică?! protestă apreciind drept genială expresia de bărbat sigur pe arta sa, vecina de Atelier Amedeo Modigliani, Lucreția Fotiade (Cheți), soție mogulului Cezar Bogza în final. Nu știi ce e bun, Emily!

– Din punct de vedere combinativ, le ignoră acuzatorul poporului Ivan Enache, organizarea la Harkov a unei ambuscade cu momeală erotico-artistică, pentru un propagandist valoros ca Marius Ghizdavu, e o capodoperă! Și nu-i doar părerea mea, ci și avizul unor generali sovietici de la SovromSec, pe care i-am cunoscut până-n Blocada Berlinului, lucrători sub acoperirea de americani și de engleji la Comisia Aliată de Control al Calității Bolșevizării Ireversibile a României, iar evaluarea lor... contează! Aveau și au și vor avea un cuvânt greu!

– Dânșii, domniile lor, luminățiile lor, au binevoit a-și aminti că în general o astfel de operație de capturare de lider de opinie costă. Costă cel puțin cât una de corupere, când după tomul 3 *Războiul Sfânt* vine tomul 4 *Pacea Sovietică* și se auto-reinventează alde Horea Bratu ca lector de parrtid, care a citit din Gaston Bouthoul celebrul *Traité de polémologie*, specializându-se polemolog și putând lucra fesenist, deci, atât la analize-sinteze, cât și ca formator de influenceri tv. Numai că astă avansare intră pe ștat la salariu doar când în context nu și-ar putea etala calitățile de polemist, de unde și necesitatea de a-i da o găină cu oușoare de aur, ca să călăuzească electoratul spre piscurile euroatlantice. Însă până atunci, era s-o mierlească tot Marius Ghizdavu, tocmai fiiindcă Operația Murocika a costat atâta, cam cât toată Villa Oblomov de la Antibes, deținută de Isidor Suceveanu, unchiul dinspre mama dracului, cernăuțean, al banditului!

– Calitatea unui serviciu secret, zâmbi ochios Churchillă, ține mai

întotdeauna de prognoză, de capacitatea de a detecta ce lover trebuie scopit și către ce pulemiot lichidator va fi îndrumat de către persoana de sprijin, o anume Celestina, nici pe departe mai futeșă decât Elvira aia de la Ialta, uitată-n barcă...

– Persoană de sprijin, îngână somnambul Rooseveltan, voind s-arate că ghicește despre ce-i vorba, vârâtă drept codoș, adică, în borșul dres cu smântână!

– Absolut corect! surâse serafic, intenționat numai spre Churchillă, Daria Maximovna Riumina. În vederea acțiunii de la Antibes, pe lângă balet și vioară și poziții, am fost învățată de către hangiul Isidor Suceveanu, unchiul Marietei Miryam Ghizdavu, următorul catren în franțuzkii iazîk despre diagnoză:

La peinture à l'huile
Est bien difficile,
Mais c' est beaucoup plus beau
Que la peinture à l' eau.

Copilăros catren cu tâlc, folosit la 13 iunie 1990 de fesenistul Horea Bratu ca mesaj cifrat, cum că să se întrerupă televiziunea ca să strălucească Luceafărul Huilei, cum a fost înnobilat liderul Miron Cozma, după ce și-au făcut treaba cu el emanații, urmând temnița, – pe scurt decodat, obiectivul Pictorul e în București și, dacă vor fi ciomăgiți bătrâni la Piața Universității, el va pica în mreje negreșit, ca la Harkov în Războiul Sfânt... Va fi printre ei. O să i se spele cu Perlan albastru creierii. Eventual pe carosabil! Iar fotografia groazei va fi achiziționată la licitație de colecționarul american Vasile Iowa.

– Ceea ce, privind cum sugea lacom Irinuca râse Damian Noveanu de să-i sară placa dentară și să-i fugă vreun sabakă-n cosmos cu ea în gură la Laika, confirmă ipoteza de grevă a lui Alin Vișan, care n-a avut de lucru și a studiat istoria recentă din penetrantul până-n măruntaiele ei punct de vedere endoscopic că, din nevoia de a se delimita de-a lu' Cea, Epoca Yl a trebuit să divorțeze de erudiția levantină, inclusiv în fluviu-romanul de **1681** pagini cu Țap satanist în patru volume, ce cu coarnele dărâmă vechile structuri și cu cornul abundenței le plătește datoriili, căderea Luceafărului Huilei fiind un miracol, nu însă și filosofie de poligon a fotbalului modern, opusă de Icar scepticismului demobilizator al sclavilor lăsați la vatră de către personalitatea tutelară împlinită datorită Romlagului trăit pe viu, în timp ce România a stat zece ani tot pe loc, pe loc, pe loc, să răsară busuioc în bătătură, de nu-mi mai recunosc măseaua, deși nu mi-a convenit emigrarea lui Marius la Basel, și apoi la Sonnenheim în Alsacia, deoarece ne mai împrumutam câte-un vinil MELODYA Aprelevskii ordena Lenina zavod gramplastinok, cărturari sărăcuți într-o labă de lume încă deloc digitală pe-aici, cu totul dus din băsău atenian Timon, văzând alegerile din 1992, pentru a da în tihnă naștere ca o gravidă la *opera majoră*, în Casa Galbenă cu trei Ateliere de la Sonnenheim (Van Gogh, Gauguin, Cézanne sau alții, în funcție de musafiri). Operă nemeritată de noi, apropo de uitarea sibilinică a Războiului

Sfânt, intelectualii Luminării Poporului mergând cândva la norod în rubașcă desculți precum contele Tolstoi, nu unii pe la alții. Deși tocmai de elitism se temea, ca longeviv îndrăcit, deci iubitor de a capitaliza înțelepciune, particulară, de stat și cooperatistă, ca nu cumva unele eșecuri ale căgăbăului cominternului de pe vremea când mai trăia Dej, să nu fie stinse ca arierate gata prescrise în momentul deconspirării sau altfel-paralizării structurilor contrainformative ce reprezintă „paza naturală a unei nații”, a oamenilor ei de cultură, de coprocultură, condensând aforistica limpede ca o zamă de Romlag și, ca o alifie de brand Periprava contra țânțarilor din Balta Brăilei, protejând șlap lângă șlap târâișul șarpelui masilor largi populare, când ies ele solemn șalap din secțiile de votare, potrivindu-și vocile pentru a intona *Cantata lu' Stalin* de Anatol Vieru, în sensul ca porcu', Frâncule, că junimea, în accepția sa de tineret, n-are o percepție corectă de vinil analogic cum trebuie să sune Sonata Pastorala a hamburgher. Ei doară doar durează-n vântul interstelar carbogazoase mugete digitale, cum o mugit ca o vacă neagră Marea, când se înecau ai noștri între Sevastopol și Chiustenge, deoarece luaseră drept far Statuia lui Eminescu, dar ea plecase de pe țărm în ghinion, temându-se de stafful fantomaticei doamne Woolf, care ne declarase din Lighthouse războiu, deoarece ne apăram de bolșevizarea-deznaționalizarea ireversibilă, după cum nici Simfonia Pastorala dânșii n-au urechi de păsăruicile din ea, iar Kirciu Kotkov îi zicea cu veselie lui Marius, când s-a dumirit că obiectivul operațional al lecției de la 23 August este a-i obișnui pe bulgari cu gândul că viitorul lor trece pe la București, câtă vreme nu închiriază un bloc de la Balcic, sau de pe plaja Ecrene, Uniunii Artiștilor Plastici rămase fără sediul istoric și fără Atelierul de grafică Podul, fiindcă să le dea case de vacanță e periculos, căci neputându-le-ntreține, n-ar sta-n ele decât unii patroni duri de videochat, proveniți din Calea Lactee. Voi românii, băi săracule, ce mai tura-vura dick-tatura, cât ține vilegiatura als idoneism, ce vă trebuia vouă, mă banditule, litoral incomensurabil, cât delira tac-tu, între două Odessos, de la Ialta pân' la Varna? Bă, voi nici puținul cât v-ați privatizat în el nu sunteți în stare să-l mențineți uscat, bețivilor, securiștilor, de urlă Oreste Bogza lui Tristan Băluțeanu, la muuuuncă, s-auză și Alin Vișan, care în vidul de formațiuni paramilitare, utile coțofenelor puterii, a conceput Călușarii României, dotați cu bâte model Spumotim 1989, numai roacherii organizați în tabere de muncă putând scoate doar cu mâinile musculoase stânci uriașe, pietre și nisip din mare, în timp ce echipa de serviciu pregătește în ceaune uriașe mămăliga din mălai grișat unguresc, la pungi de juma de chil ale unei agriculturi puternic și competitiv subvenționate... La Budapesta, mai întrebi? Aproape paișpe Nobele care, încă din 1956 descoperiseră că glasnostul poate fecunda perestroika, încât să fete ea până și fantezii comestibile excesive, ca insectele afrodiziace-n fursecurile importate de baronul mogul doctor Cezar Bogza, pesemne din Phuket, cu gust de gulaș și coloratură de pzdulice de scrofiță de lapte la restaurant exclusivist din Băneasa, fără aromă de mandavoșkă identică cu mandaua matahală Gogolia, plimbăreață pe Nevski

Prospekt, colonele Moga, la podul Anicikov, străjuit de patru armăsari meditând într-o veselie la *nasul* decupat al lui Neculai Milescu Spătariul, care atât de bine știuse să îndepărteze, spre Nord, pe Neva, să amâne cu două-trei veacuri, amenințarea de natură biologică, entomologică insectivor canibalistic, poate și cabalin cabalistic, a marii masse slave, precum patriotul grec Aristotel l-a expediat pe Alexandru Macedoneanul să pribegească la dracu-n praznic la inzi, în loc să radă din sudul Estului, cu buldozerul, Atena Galiției noastre Mari, tot așa și Moldovanul Rătăcitor, nu mai filosof, da' mai șmecher, pe țareviciul Petru cel Mare l-a manipulat, l-a influențat pozitiv la visuri gigantice, de glorie Oscar, care carusel al iluziilor filmate, pe același cearșaf din Donbas, arăta însă pe perete-n popotă și pe vechilul Gogleață mai violând câte o jidovcuță, sub pretextul de nespălat că mirosea frumos în sinistra Transnistrie, deci îl ducea cu vorba în semiîntuneric cât mai departe de Nistru, Nipru, Volga, Obi și Enisei, de să scapere amnarul conflictelor, atât în Asia cu kitarezii, cât și în nord la Marea Baltică, neapărat cu hanseatica Germanie, să aibă Rusia de furcă măcar până când clonăm noi românii de vreo mie de ori un Eminescu Grigorescu Enescu, după care nici în hui nu ne mai doare de haihuiul istoriei, din moment ce ne-am diferențiat specific Imperialul și, ca la orice formă de fursecuri cu nucă, Coană Aneta, odată plăsmuită, ștampila e indestructibilă, nu ca plaja Mării Negre, dependentă de capriciile mării cu același nume euxin, printre alge și meduze să ia la fund statuia la care se mai fotografiază, cu Eminescu și favorita lui, doar țăranii proști zarzavagii, care ar face-o și cu Casa Parlamentarilor, sau profesoarele de meditații, de unde vii, întrebând Odin blând, ca să-i demaște candidatului vocația întoarcerii la origine, mai ales că a vagabondat destul prin lume, de unde și complexele lui de inferioritate față de diplomectualii cu adeverințe că au voie de a gândi. Fiindcă și o ciucă ca a cugeta la Gaist è pericoloso sporgersi în aceste nenorocoase țări, rău așezate, Rusia patriarhului Nifon, speriat de saltul Românismului de la unionismul lui Mihai Viteazul la expansionismul spre Viena și spre Hastrahan al Ducăi Vodă, va restructura o teocrație birocrație mai eficientă belicos ca a lui Tamerlan Magnificul, de unde și inițiativa de bun român a Milescului de a-l catehiza pe țarul Petrică să nimicească Patriarhia tuturor Rusiilor, înlocuind-o cu un Prea Sfânt Sinod, vasăzică cu-o conducere colectivă și dependentă de un ministru al cultelor poate chiar un pic necredincios, ceea ce a indignat până și pe Lenin, când a aflat de la Krupskaia, intrată doar ca să se uite în oglinda lui, mai reflexivă, cu bijuurile Reginei mele Maria puse, șucărit că această biserică rău organizată, chit c-a ars în sobe Godin sau de teracotă toată cartea românească, n-a reușit deznaționalizarea Basarabiei, unde cel mult, cum arată și Zamfir C. Arbure, tot efortul dezromânizant s-a soldat doar cu *Rezistența prin Analfabetism*, ci doar prin colonizări mai alterându-se proporțiile etnice, remediabil când începi o Cruciadă lângă un Aliat în a cărui frăție de arme te poți încrede, nemaiprivind nici la stânga, nici la dreapta, la verișori și verișoare suflecate pân' la brâu, după ce atâta politică de basculă era cât p' aci să ne aducă

pe toți la groapa de gunoi a Glinei Doamnei Chiajna, premonitoriu găsind, mă jur, Coană Aneta, pe tarabe la piață, lozinci și cifre, în loc de cireșe cu carne, încât ca jenșcină indignată, eu îți țip cu sacoșa goală ce tac sondorii opiniei publice, îți spun pravdic, cinstit, că etot kommunizm etot voennoi kommunizm pizdoi nakrîlsia, impunându-se cu necesitate obiectivă reslobozirea năvalnică a forțelor pieții, dar nu înainte, Nadejda Konstantinovna, moia golubka, de a aranja după kommunizm i gumanizm, kommunisticeskaia ideologiia, samaia gumannaia gargara ideologiia, surpriza de a organiza *științific*, o primă Foamete de milioane de morți necomemorabili occidental serios, fiind de rase socotite neglijabile, încât cekiștii pot lichida, ca pe cecenițele teroriste adormite la teatru, mai toți preoții, pe când pe plan extern, să văd și eu care o fi occidentala aia ce-ar zice pâs când îi vorba de-a da lapte și corn la copilașii distrofici, plătit cu odoarele bisearicelor...

Spre surprinderea cheferiștilor bolșevici români, români ca noi, ce se jucau de-a cekiștii cu Marius Ghizdavu, cu Eliza Alexandrescu și cu Irinuca lor, banditul dușman al poporului avu curajul *să se închine* la candela aprinsă, act în care observatorul britanic văzu, și o și zise colegului american, o **neghiobie** nu mai mică decât însuși Războiul Sfânt, pornit de români împotriva Uniunii Sovietice, ca și cum fudulindu-se ei cu imberbul călăreț pe El-Zorab, avatar lui Eminescu, ar fi avut și dreptul de a poseda la pace un Lebensraum cultural complet! Căci numai între Nistru, Tisa și Marița se putea demara ceva respectabil, gândea iar Horea Bratu în Birobidjean deja semi-liber, pe când Marius uite că trebuia să se despartă chiar acum de aceea care, deși farmacistă progresistă, nu se putuse opri să nu-i nască o fetiță, deschizându-i reacționarului perspectiva de a ajunge pe picior de egalitate cu tovarășul Grișa Găinaru, care avea două, prin care împiedicase pe Dora să mai umble brambura și să se expună violurilor cum era să pață (sau o fi pățit dar a tăcut mâlc) la Feodosia noastră, când a serbat în cea mai adâncă ilegalitate un an de la Revelionul de la Ziduri 1940-1941, când, după Elvira, urma ea în topul celor mai râvnite participante, nu americanca Virginica, dar pe un ger drăcesc Stalin a debarcat la Kerci și la Theodosia și la Caffa cantități inimaginabile de trupe, cum nu poate risipi decât un totalitarism muncitoresc net superior celui antimarxist, mai toți acești mari marinari avortați la sacrificiu pe acest portavion al Crimeii, conceput satanic în contra kulturciv rumânskii, terminând în începuturile gloriosului 1942 ca cadavre sau ca prizonieri, dar nu înainte de a intra la spitalul de mai mult nemți al Dorei, pentru a turna apă rece deja pe marii mutilați și a-i lăsa la congelat cu ferestrele deschise, acolo sau pe plajă, iar pe care se mai puteau târî lichidându-i, cu rucinoi pulemiotul din dotare, praporgicul comandoului viteaz, pediatra de război, iubită ca o mamă de răniți, refugiindu-se-n pivnițele nu știu cărui castel al străvechii așezări latine, de unde a venit în UE cândva Ciuma Neagră, zădărnicind o continuitate lină de la Dante la Michelangelo, Grig foarte îndoit rămânând de cele întâmplate, de atâtea neînțelegeri, oprelişti la mariaj deși era bogat, doar pentru că era scriitor român fără cititori ca mod de existență, plus dispreț ca pentru un laș, că de ce nu e dus

să-și lase oasele *pe câmpul de onoare*. Daaa? Uite c-o să se ducă ea, să se jertfească-n locul lui, pentru Neam și Rege, adică Țară, așa fiind educați din familie acei Români Regali, dragii moșului, mai zise la roacheri cum o fost, martorul Războiului Sfânt, al Păcii Sovietice, al Fraudei și al Epòcii, deținutul politic fiindcă a fost prizonier de rumînskaia sviașcennaia voina domnul Noveanu Damian, îndepărtând c-un bobârnac o scamă blondă de pe umărul pidjacului abia achiziționat de la zgonhen și amintindu-și acest gest ca de scârbă la energica farmacistă ce-l ținea îmbrăcat aseptic pe pictorul ei, care fără îndoială se închina recunoscând smerit că Grigore Căinaru avusese cea mai mare dreptate să se retragă de la a-și lăsa pielea la cekiști doar în folos bulgar, uite, România e condamnată prin însăși Carta Atlanticului să treacă prin aspre *încercări* de Făt Frumos, cum ar fi slavizare, bolșevizare și dezruralizare simultană, ca să se experimenteze pe ea la Gaist dacă din basm va ieși, ca sabaka din balta poluată, cu o literatură-istorie funcțională, capabilă a genera câteva cărți citite în întreg Lebensraumul kultural care i se cuvine, dar cu deosebire la Győr, Praga și Lwów.

– Mă mir, îi vorbi Honourable Hurie Hurry pe englezește să nu înțeleagă cekiștii ceferiști, mă tot mir și eu, și Right Honourable Bairam Stoper, venerabile domn Marius Ghizdavu, că într-o țară de un satanism creator, care ați sporit imaginarul planetar cu contele Dracula, un om ca dumneata nu și-a luat măsuri colaboraționiste cu ocupantul, care să prevină o arestare rușinoasă, produsă nu în munții sau în codrul frate cu românul, ci lângă o mamă cu copil de țâță!

– Da' dumneata, dumneata, se bâlbâi de indignare britanică controlorul aliat de compostarea biletelor, dumneata care când va apărea să fie pupat la tembelizor a Revoluție, domnu' Ion Iliescu, ai zis că, Tudorițo nene, bun lucru, asta kiss znacit că nu vor mai desanta aici rușii, iar când s-a arătat *ălalalt* prima oară la un meeting, candidatul opoziției universitare, ai jubilat a halal alegere, fizionomie cu barbișon, harașo, de *geolog sovietic*, Siberiada, rătăcitor întru inventarierea bogățiilor subpământene, Epoca Yl s-ar putea sfârși la 1996... Vezi să nu!

– Mai abstract vorbind, își scoase ochelarii la șters cu pieliță de sân de supraviețuitoare a aristocrației țariste lichidate ca parte femeiască în Ejoviadă, părțile masculine pierind încă sub Lenin, domnule Marius Ghizdavu, ca prokuror CCCP akademik Vîșinski, Premiul Stalin 1947, ia ne panimaiu purcua criminalul de război sfâăânt Ion Antonescu te-a calificat, interogat la Lubianka, drept *boier râios*!... Panimaiu că ca să te protejeze, intoxicând până la otrăvire organele noastre, despre care recunoaștem că, cinstit vorbind, datorită antiselecției politicii de cadre, îs adesea formate din incompetenți de o incultură proverbială, încât pentru a nimici un dușman al nomenklaturii, trebuie tras cu pușka (tunul), sau măcar cu vreun stankovîi pulemiot, în *toată* coada de la nechezol, care e hrana intelighenției dintotdeauna, sau pentru că pur și simplu ai servit Neamul Românesc ca un adevărat patriot ghizdav de modă veche?

– Altă întrebare! desființă cu dispreț nu Dorothea Schlauberger-Hébuterne d'Esgrignon, ci chiar Irinuca acum mare, ce întortocheat preludiu derula Vîșinski.

Ca ghid turistic elvețian și ca exegeto-dacă a pictorului ce-mi fu tătic, eu Irene Morgenstern, iară nu „nefututa“ de Isadora, cum greșit a subevaluat pe fata mea dobitocul de ministru al familiei, Sergiu Enache, reflectând la ea adormită, declar că Nu recunosc că forța democrației ar consta în diminuarea corupției în rândurile opoziției! Deci, fetița mea clavecinistă, dacă vei ajunge vreodată academiciană și soție de mogul, premier sau președinte, să știi c-au existat între cei doi piteșteni, în Războiul Sfânt, serioase deosebiri de vederi, *antagoniste*, ca între un oștean colbuit de realitatea frontului și un artist eterat cu anestezice, furnizate de pediatra de război Dora, ori de câte ori spectacolul beligerant derapa spre Insuportabil!

– După cum se știe, România Regală, pentru integralitatea teritorială a căreia, deasupra masei critice în lanț generatoare de cul-civ, se jertfiseră mai mulți eroi decât merita intelectualitatea beneficiară, chemată a se confrunta cu Dej, Cea și Aleșii, nu era prea atractivă, ci instabilă ca mustul, în autodescompunere.

– Fosforescența ne încarcă de mai mult mister, cam cum ai vedea o coroană licărind în noapte, cum fantomatică identificase la Balcic Marius din loggia Ceciliei Cuțescu-Storck, cu ocheanul imaginar, pe Regina-i Maria udându-și crinii, petuniile și nalba cum o fesenistă la bloc în balcon tarhonul pentru iahnie, și se gândise înfiorat la comitagiii împerecheați cu impresionanta generație bulgară de cominterniști, ce-și va ciurui elitele cu cekistă cruzime: condamnări 1945-1946, 2.816 la moarte şi 1.233 la închisoare pe viaţă! De, Dimitrov...

– O nimica toată un atentat la Balcic, cum contra Romanovilor la Petersburg și, pe fond balcanic, contra Habsburgilor, la noi la Sarajevo. Cicade clătinând asfodelele în răsăritul lunii, o, el ar fi ucis atunci mii de ostatici drept represalii, semn că nebunia zace în toți, nu, nu Luna era cu niște stele ca niște asfodele, ci tovarășa Ana, cu sateliții ei naturali, fiecare cu traiectoria sa, Iosif Chișinevschi, Vasile Luca și Leonte Răutu, oricum atât de avizatul observator, dacă va fi arestat sau nu, așteptându-se la grele dovezi de stalinism din partea Stalinului român către Stalin că stalinizează bine o românie cu r tot mai mic, încă nestalinizată până atunci în sensul că *boierul râios* inspirase stăpânului său această sintagmă argheziană observând, cu familiaritatea copilului dăruit cu tobă de tinichea, cum că concentrarea pibului, a represiunii, a informatorilor băgători de seamă și a misionarilor agenți de influență, inclusiv a Agitpropului coordonat de generalul Horea Bratu, în volumul unui singur Cabinet Conducător, e structuralicește un pas uriaș către aselenizarea kommunizmului la noi în bătătură.

Ceea ce se și întâmpla pe Strada Sfinților, străjuită de arhangheli cu antrenamente de pulemiotcici, fiecare cu câte un kalașnikovic rucinoi pulemiot parcă fumegând în mână, pe când pe la colțuri de rigole, în spatele unor plăci metalice sudate cu gaură, alții, întinși pe burțile supte ca de stripperi, așteptau să latre din stankovîi pulemiot de îndată ce ar fi cutezat vreun bucureștean să stânjenească Arestarea, în bune condițiuni, a boierului râios Marius Ghizdavu, a cărui singură circumstanță atenuantă era de-a dreptul sinucigașă: cică făcuse comentarii dușmănoase la adresa Uniunii Sovietice, atrăgând atenția unor

superiori că a expedia evreii din Basarabia și Bucovina în Transnistria nu e același lucru cu a-i deplasa din Banat în Bărăgan!

– Adică? privi nedumerită Ana Pauker spre Ioșka Roitman, Lev Olgenstein și Luká László.

– Adică! dădu din umeri și din încrețiturile frunții Muhală Muistu, ceea ce-i dădea o înfățișare de Il Pensieroso, adică de vip cu pensie specială, care știe că România interbelică era un grețos ghem de contradicții, ca o grenadă teroristă, rodie otrăvită gata să explodeze și să-și împroaște vecinii cu minorități scârbite, deși Carol al celei Lupești văzute roșie la păr, recunoscu Alin Vișan, dăduse formațiunii codreniste, împingând România Regală Mare la mutilările Stalin-Hitler-Mussolini de la 1940, cele mai dure lovituri suferite de vreun partid fascist, anume sugrumarea Liderului în culmea ascensiunii sale și împușcarea de sus în jos a principalelor cadre, *vreo câteva sute,* ceea ce, rânji radical ca tac-su Tristan, dac-ar fi aplicat Kerenski mafiei leniniste, ar fi protestat, măre, tot Occidentul că aiasta nu si poati, aista-i curat pogrom, Aleksandr Feodorovici! Și cam când cuteza din astea Vodă Carol II? gemu Orestel Bogza, răspunzând tot el că când Reichul umilise Franța, întâi ștergând zona demilitarizată dinspre marile cimitire ale Războiului Expresionist, apoi alipise Austria lui Nehammer contrar tratatelor Versailles, decupase și imediat ocupase Cehoslovacia, dând pomană și vecinilor, acceptase în 23 august 1939 aderarea Uniunii Sovietice la Axă și împărțise cu ea Polonia, înțelegându-se și să supună România Regală Mare unei intervenții de chirurgie estetică fascist-bolșevică de natură să satisfacă exigențele de gust ale celor mai rafinați tineri intelectuali cu perspective occidentale, în special rezolvându-se contradicția antagonistă dintre paradoxul că *das Altreich* n-avea decât 4% Juden, pe când *das neue Gross-Rumänien* a căpătat la 1918 pe de-a moaca 30% minorități, cărora numai Constituția CCCP le putea garanta fericirea și, de aceea, cei mai buni fii ai lor, susține cu sarcasm Alecu Șaraga Ghizdavu Bolșevictonul, s-au constituitără în Partidul Comunist (b) din România!

Luna pălise gri, apoi se întunecase ca de eclipsă, cum de vremuri grele catapeteasma Bisericii cu Sfinți. Marius se prăbuși lăuntric, năzărindu-i-se că Eliza lui abia-i gravidă cu Irinuca în opt luni (!), iar cekiștii au năvălit s-o spânzure în casa scărilor, fiindcă a trădat Cauza, ca deja pedepsitele mironosițe reacționare, și călugărițe, și curve, Zenaida din București-pe-Nipru și Murocika de la Harkov.

Toți cei prezenți zăceau pe burtă cu frunțile în țărână.

Prezența unui geniu ca genialul Stalin la arestarea altui geniu, e drept că de natură mebică, sintetică, demascată doar în conviețuire intimă, avea un efect cu totul paralizant, inhibitor, înmărmuritor cu profeții de o dambla și de-un deces pe *cântec de lebădă comestibilă* a praznic funegru prokofievian, existând două feluri de boale, băi doctore, lămurind prin portavoce tov Ambrozie Tichie pe bandiții presupuși aciuiați în țintirim la Carcaliu, boli moștenite și boli atribuite.

– Nu vruseși să vii la mine la Kunțevo, în 6 august de Pobreajen, Marius, îl certă el bătrânește de jos în sus, ca un papă pe Michelangelo. Te-ai dus la Ghitler

la Berdicev, în jugastru, animalule! Uite că venii eu la tine să ne lămurim!

Gazda pictor își ștersese lacrimile, căci observând accentele antisioniste ce luase Kremlinul, se și crezuse amânat de la Gulag, dar mai puțin analizase singur, și rău se sfătuise în imaginar, ca cu niște organe funcționale, cu foștii colegi analiști deja arestați sau uciși, neobservând că deviind-o în mai 1952 pe Ana Pauker cu sateliții ei naturali, fiecare cu traiectoria sa până la urmă, divinul Dej se va simți obligat să dovedească urgent Kremlinului, în compensație, prin masive valuri de arestări nemiloase, că rîpîrî este republica sovietică cea mai... stalinistă.

Spre indignarea Marelui Mare Musafir, care în afara acestei vizite de taină, n-avem probe să fi vizitat vreodată alte țări ale lagărului pășii și ssoțializmului, pe botul senzual al alăptatei se ivise un zâmbet murdar, făcând totodată piș. Se gândea cu creierul și instinctele de bază că, ironia lunii, Marius tatăl uite că era prelevat din societate, cu sământă boierească cu tot, și decuseară din milă de somnul fetiței nu se atinsese de pzdălăul lui Liz, pe care, ca într-un palat de lux și luxură al țarițelor, niște uși de aur succedându-se-n anfiladă spre punctul de fugă G al perspectivei, o vedea ca pe un arc de triumf organic, apoi blitz pzdulicea lu' Irinuca mică, în timp ce tocmai îi schimba scutecele, aproape râse că asta-i *ultima* ce vede, dar spiritul lui creator întrezări ca-n oglinzi paralele și pzduca virtuală a Isadorei de mâine, care ar fi putut giuca un rol determinant în Istorie, de năștea pe Președintele Mântuitor Jan-Marius Enache, din sământa biblică a lui Sergiu cel cu trei licențe ce tocmai cântărea, pe o balanță, un Mihail Roller manual de liceu și răsuflata *Geschichte der Rumänen* a familiei Giurescu, pe care adnotase pentru o turistă cățea roz occidentală sau Despina: Rumänisches Standardwerk. Paradebeispiel für die Unwissenschaftichkeit der rumänischen Historiographie.

Peste strada tuturor Sfinților, luna ca o bășică de divinitate a nopții, îndrăgostită de un balerin cekist și abandonată, începu să se pișe kipiatok aburind asurzitor și postmodern, ca într-o cască de soldat român de la Țiganca-Iepureni cu fund rotund, nu plat german mai folosibilă practic ca țucal de han.

Și Marius înțelese că pe euroatlanticul acesta providențial nu-l poate minți, înainte chiar ca să i se formuleze întrebarea ca o baionetă rotită-n măruntaie.

Se așteptase mai ales la cea mai specifică scriitorilor și artiștilor a ce poate mai erogen lingvistic a text o limbă, primă interogație a interogatoriului, că *ce etate-mi dai*, și cât apreciezi că mai am eu de trăit înainte de a mă duce printre zecile de milioane de morți, ai mei, din URSS și țările prietene!

– Tocmai te-a futat strigoiu' lu' Ghitler, îi sta pe limba-i corosivă sincer ready made răspunsul. Ești gravid de vreo lună, Iosif Vissarionovici! Moartea ta cred că, dacă amu-i 19 iulie, apăi să-ți tot vină cam în opt luni, sub atâtea blesteme de văduve-n viduitate, cam la celebrarea a opt ani de când akademik prokuror CCCP Vîșinski ni l-a instalat pe, doctor dac în drept plugar, călăul Groza...

– Da-da-da-da-da! se omeni marele Führer al tuturor comuniștilor, inclusiv al lui Marius de mai târziu, când sub Gagarin gândea iluminist să folosească uriașa putere a statului totalitar, pentru *culturalizarea FORȚATĂ a gloatei*. Totul

stă la mine sub semnul de opt culcat al infinitului, surâse de-ar fi câștigat și alegeri libere, cu privirile pironite în bijuurile expuse analfabeților de Irinuca în procesul schimbării, al devenirii eterne, dialectice, materialiste, în canicula bucureșteană.

Nu, nu, nu, nu se poate, nu se poate! Fiindcă a pierdut Războiul Sfânt, vai Galiției Mari, Marius Ghizdavu este luat la Canal pentru munca epuizantă de sclav, teoretizată de marxism în *Capitalul* ca dând cea mai susă rată a plusvalorii, când zekul este oprit de la reproducere în scopul conservării poftei de muncă, iar caloriile îi sunt numărate științific, doar o reeducare aprobând a compensa și indexa distrofia pură ca entelehia. Vai, zekul se gândește nu la Opera sa, ci că Liz va ajunge a altuia, fiindcă omul se transformă. Încă o o prognoză prea homonică Borgiah, pe pe baze pesimiste privind câtă morală la homosap! Dimpotrivă, Penelopa, așa, neregulată, îi va expedia lui Ulise, de pe adresa unei prietene fără frică, Nora, regulat, pachete la data de 1-5 ale lunii. Ba a mers, ca o inconștientă, și la *Semicentenarul „16 iunie 1904”* degeaba, în ziua lui de vorbitor, cu fetița, alungate, basarabeancă născută în Năpădeni sau Chișinău, fiind ținută fără biroul populației din calculul filorus că oricând poate fi expulzată din rîpîrî, în țara ei, Молда́вская Сове́тская Социалисти́ческая Респу́блика, câte obstacole și câtă energie, el recunoscând, pomenind-o în veci, că EA **l-a salvat**, prin cele câte 200 țigări Mărășești sau Plugar lunar, printr-o pereche de bocanci numărul pazeștrei luată pe cartelă, și decisiv prin marmelada cu vitamine și antibiotice.

Înțelese totodată că Opera se scrie pe pânză întotdeauna cu mizeria epocii cu tot, cum e identificabil colbul arlezian înălțat de blindate și bombe în pânzele Van Gogh. De ce mai refuzase, atunci, două ocazii de refugiere-n Exil, dacă ezita să cunoască drumul cel fără pulbere? Șterse lacrimile și se bucură că are *destin*.

Îi va răspunde bravei Eliza cândva, din Zürichul lui Joyce, Soljenițîn.

3

Era însă la capătul puterilor morale, pentru că nu se așteptase ca galițienii să fie abandonați de euroatlantici drept rasă neglijabilă, ca a angkorienilor.

– Ușurel, Iosif Vissarionovici, beli-mea-i poola! temporiză el în coșmar sinucigaș sau cu deja psihologie ocnașă agresivă irațional, dar Țapul Țapilor, el însuși pușcăriaș, se rostogoli într-un râs behăit care nu se mai termina.

Din fluviu-romanul **1681**, aflăm că și indestructibila familie Căinaru pierdu o groază de friends și cunoscuți, mai puțini în sinistra de extremă dreapta noapte de 18-19 iulie, mult mai mulți în alta groaznică, de 15-16 august, din bezna cărora strălumina invariantul calității de *persoană influentă*, capabilă să exprime de capul ei, după concepțiile ei, adesea reacționare, îndoieli contrariind numeroși oameni ai muncii, punându-se sub semnul întrebării exclamării însăși stabelitatea ssoțializmului, dac-ar fi debarcat în 2-24 august 1953, de Festival, americanii mei

pe încăpătoarea plajă de la Ecrene, bahía de Cochinos, pe atunci încă virgină.

Ceea ce nu prea mai era cazul, deoarece începuseră a se înnădi la a consuma, clefăind cu poftă, scrofițele roz occidentale, opunând un dulce ca limfa umană răspuns la ce-i de făcut cu limba pe această galeră în formă de troacă.

Esența de la pace fiind, spre deosebire de de la război, preocuparea de cu serviciul, treptat televiziunea și mai ales creșterea familială a copiilor, de să te descurci fără să te complici chiar și în kommunizmu.

– Tovul activist cultural Grișa Căinaru are două fete, pe Vera și pe Otla, ca Ghițuș, gâdilă ea în gând asemănările cu Dej din dosarul de cadre.

Și aici, expiratul Marius surâse că deposedarea îndelungată de obiectul muncii, cartea și pensuuula, îl va constrânge să se odihnească, asigurându-l că va longevi până-i va veni Inspirația ca... expirație, cum remarca nu fără un zâmbet rânjetul juvinil al umancarnivorului pitbull de pază. Ah! vai! văleu tulai! Prin căderea Bierlinului oare ce ducea-n lesă Papașa, fudulindu-se pe străzile Capitalei? Ulițe nereabilitate nici după șapte ani de la primirea *călduroasă*, de către minoritari, își aminti bloggerul Tristan, a blindatelor și căruțelor sovietice ce cereau din ambreiaj și knut să li se facă loc spre Budapesta și spre Praga, unde aveau să ajungă tot eliberator abia prin 1956 sau 1968, pe când bărbatul de pe Dora le anexase încă din 1945, ca pe un gaj liric Belvedere că, la masa verde a păcii postbelitice, obține-vom Triunghiul de Lapislazuli, conform Testamentului lui Petru Rareș cel Mare și Cult, care ne poruncea leninist să ne dăm de-a dura cultural, peste Moravia, Boemia şi Silezia, la cât de cât *adăpost,* Galiția noastră Mare ghizdavă, eternă, a Marii Recuperări, a exprimării în mare în Universal.

Asta gândeau de pitt bulă terro toți cei cu creștete-n țărână, de la mare pan' la mic, și de la mic până la muștar și chiflă, că scăpat fumegând de grijile Reichului, Hi întinerise dând din coadă și din index cu o vitalitate roz bombon ce omul a pierdut-o pentru totdeauna cât e pe pace.

– Tov Ghițuș Dej, se așeză Stalin pe pragul cariat și făcu amicului Marius muncitorește cu ochiul la șarada de gen, n-are două fete, tovarăși, are doi băieți!

– Adevăr grăit-ai, luminăție! răspunseră reflex cu ovații furtunoase sperietorile răspunzătoare de transformarea boierului râios în om complet, incult poate chiar 60 de luni, numai la Onești întâmplându-se o minune, că niște recruți imberbi, într-un camion lopătat cu ciment praf, i-au zis dintr-o sticlă, trage și tu un gât, *moșule,* ah, ceea ce mai mult l-a îndurerat până-n prostată, dar reiese că l-a și îndârjit, fiind apoi turnat de vecinii de prici, pe hârtie îngălbenită CNSAS, c-o ia la labă seara, tovarăși brigadieri, sabotând astfel îndeplinirea stahanovistă a planului până la ultima picătură, conform exemplului orbitor al Uniunii Sovietice.

– Tov Ghițuș, mai zise Stalin, sfătos, cu tâlc, i-a fătat cineva doi gemeni, adresându-se ceferiștilor cu țepușe ca și cum le-ar mulțumi unor minieri, iar iel ieșise-n curr-te la el, la Dej, să se pișe spre Occident, când auzi lămurit doi găinari fondatori ai kombedului local, fiindcă erau săraci, furaseră, adică militaseră faptic la redistribuirea mai dreaptă a averilor, în cea mai adâncă ilegalitate sensibelizând

unul pe celălalt în contra deconspirării cu un, cu dinții strânși, șoptit, *ușșuuuurel, beli-mi-ai poola*! Iar tov Ghiță înțelese să învețe de la clasa cea mai avansată a societății, sărăcimea, iar ca să nu uite nici când se va moguliza la Scroviștea și la Mamaia, își boteză pe primul născut *Ușurel*, și pe muiezin tot Ușurel nu mai putea, ci îl numi și el acolo, *BLMP*! Ce să-i faci! Te mai cârpești. Te descurci.

Gluma celui mai fericit homosap, ajutat de Dumnezeu îndetoate, stârni hohote de râs perfecte la ceferiști, pe când activiștii, unii în funcții, alții proaspăt trecuți pe linii moarte, se râdeau mânzește, neștiind dacă nu cumva arestuirea boierului râios din Strada Sfinților, de la concubină, nu se va sfârși cu o piramidă de căpățâni, ca-n telenuvela *Alexandru Lăpușneanu*, propusă a se regiza de Eisenstein Nicolaescu, după ce spionajul progresist va implementa în URSS promițătoarea invenție a tembelizorului, despre care Stalin aflase abia citind din Joyce despre trezirea la realitatea text a unui băiat prea fin.

– Ușurel mergea la nuntă singur, zise normatorul, pe când BLMP, banditule, cu toată familia!

– Ușurel ăsta, îndrăzni și boier labagiu Marius *să facă variațiuni* pe tema Maestrului, mergea împotriva monstruoasei coaliții burghezo-moșierești singur; iar BLMP, tovarășe Vasile Luca, cu toată clasa muncitoare!

– Vezi? Vezi că ești băiat deștept? îl încurajă mustăcind să ahuiască musafirul cel mare, slăbind lesa câinelui Hi, de era să-l și trezească din coșmar.

– Ușurel, nu se prinse vreun Chișinevschi Zăroni sau Miron Constantinescu, dar voia să aplice fanatic concret creativ în România exemplul orbitor al Uniunii Sovietice, Ușurel... Ușurel cânta Internaționala din frunză și la țambal, pe când, beli-mea-i P, tovarășe Stalin, numai din gură!

Wow! De atâta tișînă de zarcă noaptea câtă se lăsă-n apartamentul la comun ca baie și bucătărie din Strada Sfinților, pe Irinuca de la ONT Carpați pruncă, începură a o necăji urechiușele ca la coborârea din teleferic, și le acoperi cu mânuțele, iar părintele tuturor copiilor, progresiști, ai lumii, nu se putu abține a nu râde pe sub mustață, iar de comicul ideologic al situației, de creșterea unor generații tot mai vigilente revoluționar, în sitcomul cominternist al insuportabilei ușureli cu care Rooseveltan, ținând în lesă pe Churchillă cum Stalin pe Hi, o acceptat a mi se, spiritualicește tocmai pe jumatea cea mai simțitoare, beli Europa, tocmai când era mai acută nevoie de continuitate armonică la om în Galiția Mare.

Ci Dora simți cu toate simțurile, că-l urăște pe Grig tocmai pentru că se veselește că *l-au ridicat* pe Marius Ghizdavu, *se va abrutiza*, iar el e uite bine mersi, ba chiar extraordinar de satisfăcut că i s-a confirmat orbitor concepția că nu există băgare la fund, că tocmai <u>neilustrarea prin nimic</u> a lui Marius a fost considerată suspectă, cine *cu noi* nefiind lătrător, musai că uneltește, meserii ca fotograf de minut rătăcitor din iarmaroc în iarmaroc și chiar ca profesor de desen tehnic la școală de ucenici, *și de limbă rusă*, a ocupantului, nefiind în armonie cu regretatul trecut de boier râios și cu prezentul de a avea unchi la Antibes și mai ales frate peste hotare în chiar țara imperialismului ațâțător la un nou război, către

care America se adresau de pe scenele căminelor culturale, luminate de Ilici, pișonieri și pișoniere cu adevărate rechizitorii, rostite drăgălaș rimat-ritmat, heirup, într-o românească mai familiară publicului decât numeroșilor scriitorași.

Luna deveni aparent rotundă, la câtă rezoluție își permite pământeana de rând, împlinindu-se-n 1952 șepte anișori de speranțe Ghizdavu că poate nu va trece prin poarta infernală a Romlagului Gulagului și că va descrie *artistic*, adică mai belea decât istoric, aspecte comportamentale mai deosebite ale homosapului pus a servi hali nu televizat pzdulice de scrofiță cu oase de sepie în resortul lui Uncle Jan Enache și al oligarhului Gonciariuc de la Periprava-Vâlcov, ci pe ceață, sub un vagon de balast înghețat să-l descarci de Crăciun, s-o sugi, supa de lături, parcă mai mâncată de cineva, înghețată bocnă în găleată, spartă cu târnăcopul și dată la fiecare s-o sugă, cumulând calorie cu calorie să aduci cândva mărturie, anume când mai orice tânăr de succes ți-o va spune în față, dom'le, cu rusofonia ta de atunci, în locul tău, cu creierul și cultura ta, să dea dracii dacă Eeeu nu eram de mult trimis *departe* prin diplomație sau înfipt șeful securității *unui mare oraș*, eventual reședință a uezdului sau oblastiei. Așa, ce-ai făcut, băi? Ai supt-o!

– Ia ne panimaioc, Coană Anastasia, își prinse flashback tâmplele-n mâini observatorul cominternist la arestare, nu înțeleg cum este zidit interior, iubitor de o așa țară de kkt și de așa popor de pșt, ca structură patriotică, deci naționalistă, deci legionară, deci fascistă, deci antisemită, deci antiamericană și anti-UE, un boier râios, dacă după atâta reeducare continuă să vegeteze biciuit de obsesia unei Românii Regale Mari și, încă și mai maladiv a boală parnasiană totuși, apăsat de resentimentul mușcător *al unei Datorii ce ai* față de norodul tău de ptili, iute bolșevizabil și indiferent la chestiuni ca opunerea unei Galiții Mari la Galia.

Care norod de ptili, adică proști, ticăloși, inculți și lași, partidul... m-a-nvățat că furnizează bolșevici cu o frenezie ce-i năboiește ca ciupercile după ploaie schemele de cadre, alea de hotărăsc tot usturoiul, ca un tot unitar, de un real folos, înguști la creieri incompetenți, dar torționari, împletind funii de ceapă!

– Este conceput... cum se concepe, ca toată lumea! râse tova bucătăreasă Anastasia, soacra Căinarului, cu un ochi în ceașca-n care-i va citi și accidentul de motocicletă din 31 octombrie 1956, când s-au creat evenimente la Canalul de Suez ca să poată fi... eliberată în liniște Budapesta noastră, iar el citea dintr-un nou Mihail Roller, al mancurților, că... literatura nouă oglindește tot mai realist novaia jîzni ce și-o construiește poporul nostru nou-nouț, noua atitudine față de muncă, în fabrici, gospodării colective, instituții culturale noi, și aduce un suflu nou și viguros în cultura noastră nouă, antieminesciană și antiunionistă, de dispreț față de o istorie săracă, cu veceuri în curte, fără borduri și gazon urban.

– S-au înființat un mare număr de *cenacle* care canalizează pe oamenii muncii spre creațiunea literară, precum și școala de literatură și critică literară „M. Eminescu", unde novicii talentați învață de la Novicovi arta literară sovietică.

– Poporul muncitor, stăpân pe destinele lui schimbă fața țării sub conducerea Partidului, pregătește viitorul visat de veacuri de moșii și părinții

noștri, iobagi pe pământurile hrănite de sângele și lacrimile lor, dar ale căror roade nu le culegeau ei. *Foaie verde foi cireș,/ Trăiască Gheorghiu-Dej,/ Tatăl muncitorilor,/ În fruntea țăranilor*, cântă creatorul popular pe cel mai iubit fiu al poporului nostru, pe conducătorul luptei noastre pentru pace și socialism, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. *Republica să-nflorească/ Ana Pauker să trăiască/ Ana Pauker și cu Dej/ C-au băgat spaima*-n *burgheji.*

– Teatrele de operă și balet dau la norod operele muzicale ale lui Glinka, Mussorsgski, Borodin, Ceaikovski, Dargomîjski, Verdi, Rossini, Asafiev etc.

– Artele plastice au început să reflecte, prin tematica lor, fenomenele noi în viața nouă a țării noastre noi, chipurile fruntașilor muncii noi, prietenia nouă dintre noul popor român și popoarele sovietice noi. Remarcabile sunt: *Întâlnirea cu Lenin* de Boris Caragea Delabalcic, *În ședință* de K. Tiberiu, *Înscrierea unui om al muncii la școala de artă* de Ștefan Barabaș, *Grivița Roșie* de Gavril Miclossy (Gábor Miklóssy), *Ilie Pintilie* de Gheorghe Șaru etc.

– Duminică 7 Martie 1948, la orele 11, a avut loc în sala Ministerului Informațiilor, deschiderea expoziției de pictură și sculptură organizată de către secția Femenină a Sindicatului Artelor Frumoase, sub patronajul Uniunii Femeilor Democrate din România, pentru sărbătorirea zilei de 8 Martie, Ziua Internațională a Femeii și a lui Barbie. Expoziția cuprinde aproape o sută lucrări de pictură, sculptură și desen, inspirate mai toate din temele vieții reale a femeii încadrate în producție. În mijlocul sălii se află un bust al d-nei Ana Pauker, ministrul Afacerilor Străine.

– Foaie verde iarbă deasă/ Să trăiască Ana noastră! Foaie verde trei cireși/ Să trăiască Gheorghiu-Dej!

S-au realizat primele filme artistice realiste: *Răsună valea*, *Viața învinge*, *În sat la noi* și *Mitrea Cocor*.

– Parrtidul ocrotește intelectualitatea handicapată, accentuă conul Leonida că prietenul cinefil al Căinarului, Marius, ar fi putut coregiza filmul artistic *Răsună valea* ca pe *Războiul Sfânt*, sau documentarul *Cum supune de tot ciolovekul natura* ca pe *Cătușe roșii*, dac-ar fi ținut el la copilașii lui, la Irinuca și băiețeii ce-ar mai fi urmat... Numeroși oameni de artă, dragă Anastasie, au fost cinstiți ca Lenin pe Bucătăreasa lui, cu titlul de: maestru emerit al artei din rîpîrî, artist al poporului și artist emerit al rîpîrî, care unde sub Yl li se va duce acasă sufertașul cu mâncare, ca la milogi sau la arestații comunali, să supraviețuiască greutăților Tranziției, după premiile Lenin sau Stalin deosebit de consistente.

– În dezvoltarea literaturii și artei în țara noastră îndeplinesc un rol de seamă Uniunea scriitorilor din RPR, Uniunea compozitorilor din RPR, Uniunea artiștilor plastici din RPR condusă de Boris Caragea etc. Aceste uniuni sovietice sunt organizații combative care ajută pe oamenii muncii de litere și arte să-și însușească principiile realismului socialist, nu nazist BLMP, să lichideze în gândire până și urrrmele influențelor *burgheze,* sau *regale* în cazul lui Boris Caragea, când nu e cazul unei Reeducări radicale, și în creație, și să contribuie,

prin mijloacele perverse manipulator ale literaturii și artei, la recrutarea prin depistare afirmare promovare de noi kadre, la ridicarea nivelului cultural al maselor cu macaralele, ca pe zecile de blocuri, spre deosebire de postkommunizm, unde interesele elitei oamenilor de afaceri, care-i judecă pe la cabane pe politicieni și-i redirijează, impun burgheziei compradore, din contra, coborârea-n semierecție, spre nadir, a acestui nivel al culturii vinului de massă...

Vinul ca vin, nici cât să stropești un mort la groapă, să-i fezandezi cărnița pentru viermișori, amintindu-i lui Marius, în hodorogita Pragă a lui nea Spirică la Onești vinul negru de Ziduri, realitatea fluidă a României Regale Mari, pregnantă în absolut, pe când vântul, bășina de libertate bolșevică a zekului, era limpede ca o fiertură menită a duce-n distrofie că nu va duce la nimic, nici dacă regulând constituția după nevoi, s-ar prelungi la nemurire căcăciosul mandat prezidențial neregal, încât cerul de vis parcă se luminase ca la Gumrak, în încercuire, când a apărut dinspre Morozovsk elicopterul vietnamez salvator biplan al lui Otto Runge. Ce oare l-ar fi putut opri să cumpănească cumva contradicțiile, silindu-le să se anihileze reciproc și drumul vieții să se reia cu eleganță în toate, nu vedea, inclusiv în turnătoria impusă din când în când pe la dialoguri... prietenești, că cu ce te mai ocupi, ce salariu ai, mă, ce pensie specială ai, te mai vezi cu foștii amici, de ce nu-ți aduci tu mai activ, parizianule, aportul la înflorirea culturii ssoțalizde...

Peste cam aceleași peisagii sortite Combinatului Chimic, vântul românesc îi dumică-n răpănoasele nări de moș un iz mucegăit de piatră mausolară dinspre linia Mărășești-Mărăști-Oituz, ca pe o promisiune că războiul pierdut la Cotul Donului și în Stepa Calmucă, deși a adus mutilarea României Mari Regale la Cairo mai dureros decât păți acea Ungarie plânsă de dulcele ei Duce la Milano, neobservând ăsta că acea ficțiune statală nu putea supraviețui decât ori în cadrul habsburgic, ori într-un Rumänische Reich în curs de înfiripare. Nu, încăierarea de la Stalingrad nu va scăpa nici ea de *o demitizare pulverizantă*, asta după ce militarismul expansionist va duce Rusia asta la izolare și ruină, dacă n-a scăpat el Luceafărul poeziei sadoveniene, într-o strategie sudică, fondată comercial de Toma Alimoș, nu de Toma Nour, nici de Toma Gigi Caragiu, urmând ca netrebnicii cocoțați în capul Țării, de la 20 până la 20 000, să meargă iar în Kuban, la Astrahan, la Erevan și, împingând fără preget întreg capitalul murdar, să despice transfăgărășan Caucazul spre Strâmtoarea argeșeanului Urmuz, al cărei vămuitor sfincter să-l controlăm noi românii din Bassra noastră bessă.

– Nu-ți dai seama, zâmbi cu duioșie vieneză Hi din lesa observatorului moscovit, pe lângă ce primejdii ai trecut, frate, Bruder Jacques!

Crispatul Marius era însă contrariat doar de cinismul lui Dej de a răsturna semistalinist, pentru Rechtsabweichung în Weltanschauung, doar pe tovarășa Ana în lanul de secară, nu, să zicem, și pe obsedantul Ioșka Roitman ce-și luase numele de la papucul cu Bâc al Liubei *Chișinev*skaia și, cu atât mai puțin, pe reputatul geometru Lev Olgenstein Einstein Tolstoi *Răutu*, ideolog cu GPS prin care Țării i se compensa pierderea lui Einstein Raulică-n tineta Piteștiului, singura

hermeneutică a practicării foarte selective a antisionismului lui Stalin final, fiind, din punct de vedere al tătarilor, deșertul că vai câte nume și heteronime toponimic *basarabene* în Partidul Muncitoresc Român, iar ca interes de viitor apropiat 1989, dacă glasnostul regulând perestroika va produce mandavoșkă, de să ne privatizăm într-un partid regal, liberal țărănist social-democrat, atunci să se poată doctrina, la fesenistul meu popor, cum că bolșevismul fu implementat doar de aripa din Basarabia a partidului partidelor, iară restul am fost cu toții buni români, patriotismul, adică *unionismul*, reînviind sub Dej, abia sub Iohannis cedând, începute în 2002, reparațiile Muzeului Național de Istorie continuând și în 2023, când voia nea Fane să cumpere noul local ceaușist sabotat, zis Casa Radio, pentru Zuzulina lui, care voia mall cultural cu sală ca-n Vest, de s-auzi *chiar vocea lui Jonas Kaufmann*, iară nu prelucrarea ei prin microfon și boxe.

– Scăpași de perekovkă, clătină din capu-i de sabakă ăla de ținea-n lesă pe ăsta de zice că trecuși ușureeel pe lângă Umerziehung, care este cea mai originală contribuție românească, Reeducarea, la intrarea-n kommunizmu pe la Poarta Albă, cum e Mineriada cioc-cioc la defecarea bolului alimentar al Tranziției la ieșirea-n aut de poartă spre kapitalizmu, ceea ce nu era chiar o noutate, cum altfel să intri pe chat și să rămâi în porno Istorie decât spectaculos, stimulgând litelatula, BLMP, de să te vorobească de bine elitele mediatice și eventual boborul.

Matinal, Conu Leonida își râșnea cafeaua prăjită în MuseumsQuartier Uranus, pe care Dumnezeu îl menise pieirii, simțindu-se injuliat de Cristoșii românești ai Rezișteнței prin Curtulă, atât în Zchitul Maicilor, gât și în a cărturarilor Mănăstire gruzină Antim, la care venise să dea cu jula și de pe jos să se reculeagă smeritul Stalin, adus de la Starbucks de pittBulă ca pe-un orb.

– Demolare că „Uranus” se codificase operația ca, în lipsă de *Realizări* de 7 Noiembrie 1942, Jukov să atace în Cotul Donului, ricană Dora, cu jdemii de blindate, cavaleria generalului filosof Noveanu, iar în Stepa Calmucă pesemne Kotovski, să asigure statalitaticitatea Respublicii Moldova, cu alte mii de blindate martirizând de Sărbători pedestrașii feldmareșalului de stepă teolog Damian, întâmplându-se apoi ciuruirea reciprocă de blindaje la podul de la Kalici, și descoperindu-se de ruși cu consternare investirea *de facto* a eroilor români pe la spate, care tocmai asediau cu intenții democratice de lapislazuli, celebrul municipiu și-și încercănau deja cu aure de martiri radiografiile, înțelegând că consecința Țarițînului nedemilitarizat românește, întru Pacea Eternă, va fi bolșevizarea ireversibilă și micșorarea sub limita de cultciviliz, a țărișoarei lor, compuse din cetățeni netratați drept rasă indelebilă de Miss Piggy, care le miroase doar closetele reci din fundul curții, nu și bârlogul bordei colonial cu două ieșiri, rerăsărit recent de sub stăpânirea deznaționalizantă până la animalizare, exercitată de niște imperii în fățișă reconstrucție *neocolonialistă intraeuropean*.

– Reeducarea ca reeducarea, se făcu Dunăre de mânie târnăcoparul *darogăi bez pîli* puuulbere odată reancorat cu timpul, din priciul coloniei, în dirty bedul Dorei sale, preferat „farmaciei” lui Liz, pe când Grișa coborâse sub Bancorex sau

sub Doma Norodului, lângă manuscrisele sale plicticoase de câte **1681** pagini de nesponsorizat, ce-am ratat eu, fă, fu DEMASCAREA, despre care barăcile 13 și 14 de la Peninsula mi-au lăudat destinul cum c-am întârziat cu un an să mă mai prelucreze studenții reeducați științific pavlovian până la *convingeri bolșevice*, însă magice-s numerele astea ale lui Makarenko și secțiunea de aur, odată cu alți studenți eu pot, ca moș, s-o iau după ceafă în iunie și mai târziu, 1990, când va fi de împiedicat cu orice preț ca românii de pe ambelelele maluri ale Prutului să serbeze, printr-o Unire dintr-o sorbire, 50 de ani de la risipirea României Regale Mari de către Stalin, vis leninist, pe când Ducele și Führerul îi țineau lumânarea din grăsime de elită poloneză, iar cinicul Churchill privea nu fără un viu interes vreun conflict între enormele totalitarisme muncitorești, poate că dacă Vodă Carol al Lupeștii trăgea sabia și scânteia, atunci se mai recuperau unele vehicule de pe plajele franco-britanice, iertate de nemți în speranța unei păci Dunkerque, chit că așteptata cu neghiobie renunțare românească la ființa ocrotitoare a Statului ar fi însemnat o Moldovă Sovietică până-n Carpații de unde ar fi început, imediat spre vest, răsfățata Ungarie, nimicindu-se totodată, coborând Auschwitzul spre Salonic, *întreaga comunitate* evreiască și din România.

– Face atâta conexiune, tălmăci de urgență badanta cea cu grăsime dulce poloneză de Kresî, între 13 de la Nenoroc, 14 de la Demascare și 13-15 de la Dezintelectualizare, pentru că se gândește tot mai mult la poetesa Clara Honig și la abstinența lor absurdă, cu mențiunea că misiunile sale au fost mai totdeauna de linia întâi sau mult în spatele sovietic al frontului, spate crezut de Stalin impenetrabil, iar filmul cu muta lui iubire pentru Maria Cebotari l-au lucrat doară în Odessa-n flăcări, încât el n-avu niciun motiv, dragă Emily, să străbată în cruciș și-n curmeziș Transnistria, ca Gorki arhipelagul Solovki, spre a vedea-n lagăre și în coloniile de muncă, și mai ales în țarcurile improvizate, cumu-i!

– Nu-i adevărat! o bruscă Eliza Alexandrescu, speculând firesc întâietatea dobândită fie și ca soție nelegitimă expeditoare de pachet sau ca mamă copilei de comun acord nerecunoscute zece ani. Soțul meu, Marius Ghizdavu, știa despre Transnistria chiar mai mult decât s-a publicat, însă n-a putut face nici el mare lucru, ceea ce și reiese din durele lui ieșiri, de-atâtea ori, de-atâtea ori!

– Care, dom'le? Cum, dom'le? De unde până unde atâta tocmeală de prost gust, privind o istorie care privește alte generații?! Fii român verde, și rupe mâța-n două! Păi, Odessa și Dalnikul *unde* erau? Nu în Transnistria noastră? Ca să nu mai zic nimic de Bogdanovka, Dumanovka, Ahmecetka și câte altele... Am auzit de la un agronom mai vârstnic, miciurinist-lîsenkoist de la sovhozul din Bascov, de o tehnică de exterminare mai ceva-n originalitate decât plimbarea ritualică a trenurilor pe caniculă, aplicată acolo unde, din punct de vedere al Axei, lămuri deputatul Saie Buburuză, se aglomerau așa-zise *guri inutil de hrănit* (bătrâni, bolnavi, copii, sclavi epuizați). Simplu! Lagărul și așa improvizat, se înghimpa suplimentar, mitraliindu-se din prepeleac tot ce-ar fi ieșit, rezultând o stingere lentă, fără hrană, fără apă și fără speranță... Asta-i viața! Ăsta-i omul! Altă epocă,

toți erau barbari pe-atunci, și-s și azi la News, uite crimele de război putiniste!

– La vreme de războiu, dreptul și răspunderea românească au mers până la Volga, la Caucaz și la Crimeia noastră, întări generalul de propagandă ceaușist diplomat fesenist Horea Bratu principiul tv panoramic că se întinde până foarte departe *coresponsabilitatea* frăției de arme româno-germane, în ampla zonă sudică, dealtfel și singura permanent activă a giganticului nostru front al Cruciadei Antibolșevice. Noi nu puteam să întreprindem nimic fără germani!

– Ca expert în guvernanță UE și în reaua guvernare regală, ca oengist care merg pe regula că, în inegala luptă ce ducem cu Securitatea Securității, *nu se ignoră nicio mărturie*, chiar dacă pare fantezie omului sănătos la cap, avid de ultima poezie posibilă, cea culinară, sandwich din pzdulice de căprioară carpatină între oase de sepie italiană, filtrată prin sticlă de tembelizor și cornee de om cu ochii scoși. Aș fi o canalie și un complice fără predoslovia-mi că toate mărturiile despre atrocități, depuse de evreii, țiganii și slavii de până-n Volga, Caucaz și Crimeia noastră trebuie acceptate tale quale în bloc! Și îndosariate precum orice relatare despre Vorkuta, Oranki sau Arhipelagul Reeducării. Să trăim bine și cât mai mult! Căci din vina agramaților cocoțați în capul Țării, dura-vor secole până când din politica de *Moarte Intelectualilor* vom ieși, în cadrul civilizării cu forța, pornite de Occident în 11 decembrie 1999, la luminișul Normalității, apucându-ne de o imitațiune, chiar plagiere, a modului serios german de cercetare de către germani a crimelor de război germane, cu sinceritate germană garantată 100%...

– Ce știu eu, dădu din umerii perfecți luminoasa Eliză, e că Marius, cel mai inteligent emoțional bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, la 8 noiembrie 1941, când nu cu duioșie-speranță de mascul, ci cu oroare cavalerească mi-a constatat din ochi văduvia, e că absolut ostentativ, cine știe dacă nu și dintr-un calcul de a beneficia, într-un comod lagăr de antifasciști, de *protecție contra frontului*, a invitat de onomastica lui, a Regelui și a Legiunii, și era și ziua lui Ghiță Dej, nu numai tehnicienii petroliști ai Virginichii de la Băicoi și Câmpina, ci și pe domnișoara Clara Honig, ostentativ, asigurând-o, de față cu americanii, că va trimete la Cabinetul Consilierilor Conducătorului Statului un memoriu neanonim, chiar dacă în politica românească un Ghizdavu nu atârnă cât Brătianu sau Maniu, deoarece logofătul Iordaki și filfizonul Denis au lucrat numai pe dedesubt, fanariot, după cum nici cronicarul Voicu Ghizdavu nu s-a ilustrat în viața politică de partide, ci doar ca sovietnik de taină de front, eminență cenușie îndemnând pe Riga Carol 2 să atace preventiv Uniunea Sovietică încă din octombrie 1938, în scopul de a-l demasca pe Stalin față de occidentalii idealiști, că încă din același 8 noiembrie, dar 1917, începuse Lenin proiectarea Armatelor Roșii pentru Planul cuceririi *întregii* lumi, îngrijorat că dac-ar fi rămas *termen de comparație un consum capitalist mai mișto*, atunci însăși cekiștii ar fi uneltit să se privatizeze în fabrici și uzine, chiar dacă ei n-ar fi știut să administreze noile posesiuni!

– Cu alte slove, nu fără seriozitate-i sorbi cuvânt după cuvânt Maradonel Zamfir-Frișcă, eu aș completa totuși că cercetătorul Arhivelor Moga, Narcis

Dabija, deține rezon să vitrioleze, din patriotism nu numai local de posesie a Văii Ursului Agresiv, pe Ghizdavii mogulului Cezar Bogza, ci și pentru că memoriul lor carolingian *Dilema celor două Odesse*, ațâța încă din octombrie 1938, imediat după Rușinea de la München, la un nou război în Galiția Mare, fie că luam Varna, fie celălalt Odessos, Stalin urmând a reacționa-n Sud pierzând însă Königsbergul nostru. Și mai e și justificarea teoretică din *Enigma celor trei Chersine*, cum că dacă un Chersones geto-dac cert mâine al nostru va fi nu Hersonul din gurița Niprului inferior, ci heraclitianul megaric marele Chersones descris de Tolstoi drept Sevastopol, în Crimeia noastră, apăi tot atât de adevăratu-i că din inevitabila măcinare reciprocă, până la sleire, a forțelor celor două totalitarisme muncitorești, marxist și antimarxist, în vidul de putere astfel creat noul Rumänische Reich al Împăratului Mihai Întâiul Cuceritorul se va întinde până la Chersonesul carpodac septentrional, adică fascinantul Helsingfors cel românizat vremelnic la Balta noastră Baltică, de cavalerii bârsani și bănățeni ai Tomei Nour, după care, în viitoarea sută de ani de lapislazuli, adică totuși după Sfârșitul Literaturii, însă mult înainte de s-o mierlească de tot tot mai păsăreasca și mai corcita Limbă Română, extrapoolând cu îndrăzneală tendințele degenerative ale vieții spirituale de care va da dovadă originara *uie*, aia de 12 stele galbene, mai ales după ce se va întinde până la Vladivostok și Magadan și Antalya noastră, este limpede că și o strategie de expansiune sudică a imperialismului noului capital offshore românesc va fi fezabilă geopolitic, și nu numai în accepția așa-zisă nu Toma Alimoș, ci Toma Gigi Caragiu, adică doară în Mooiezia sud-dunăreană a Athosului, ci și până-n inima Franței cavalerești, al cărei Carcassonnes nu poate fi decât *cel de-al treilea chersin*, obscur Chersones îngropat mitic de eroul civilizator Cotiso, în strategia decebalică de a-l încercui, prin Caesannia (Cézannia) Narbonensis, și prin Dalmația-Corsica-Ibiza-Barcelona colaborând cu Dapyx, pe viitorul împărat Traianus, surprins încă visător în natala-i cetate smochinită Figueras (Făgăraș), unde-i propusese lui Marius, în 6 august 1944, să-l trimeată Horea Bratu, pe bani antonescieni, să pregătească suprarealist Rezistența-n Exil, sub acoperirea de birtaș și cafegiu literar, expectându-se atractivitate exotică pentru narghilomani plictisiți, să se înjure unii pe alții în timp ce fraierii așteaptă să debarce americanii pe plaja Ecrene, întru a instala-n portul de iahturi scumpe Tomis, în loc de farul eminescian, statuia eroului minoritar Petre Gheorghe (Gheorghi Pehlivanov), care galițian marea contemplând-o, poate-ar fi-nțeles nu numai absurditatea Sisif a unei culturi în Calea Răutăților, și nu unde a pus-o Testamentul lui Petru Rareș la adăpost, tocmai în Triunghiul de Lapislazuli Beciu-Cracău-Breslau (Mizil), ci și infezabilitatea acută a proiectului ghizdavian de a nu o mai lua prin față, ci prin spate, în sensul că, după comportamentul dur al forțelor de represiune naționale, atât în Decembrie 1989, cât și la Mineriada 1990, în genere pe meleag nu se mai poate oua kultură, ca la Basel sau la Sonnenheim în Alsacia multduioasă, ci kuktură...

– Cucu! Vra să zâcă, *ca cucul*, etimologiză după un timp butonarul Oleg

Damașcanu. *Kukuleczka*! Cum cântă badanta Agnieszka! Pentru maestrul nostru fiind evident încă din 13-15 iunie 1990 că țara, cu popor cu tot, n-are nevoie de cărturari decât cât mai rari, ca să nu se vâre cu inteligența lor mârșavă în marile privatizări și vânzări străinilor pe comision, ci Viitorul e că să te afirmi pe la alții în Culturile lor, iar la baștină, să nu te-ntorci decât din când în când, pentru vreo *Laudatio* prin care ți se înnumără ouăle... născute-n cuibare rotite apos de alții!

– Nu *născute*, șoldovene! îl mustră cu superioritate față de proveniți moașa locală antiunionistă din Ziduri. Ouate, băi, cap sec! adăugă cu aplombul ei de Marijeanne Fărăfrică, autoare a *Autoterapiei cu pișat*, ea, femeie cu memorii dealtfel, care încă îți putea cita din frații Goncourt, învățată, agonizând sub ea, de la învățătorul Bazil Frâncu, că l' homme pisse l' enfant et la femme le chie...

Deodată, pământul se clătină a leagăn de muribundă, ca când se prăbușește, împins de brațe vânjoase de soldați bolșevici rumînskii, un perete de bisearică, făr' de care arătăm încă un pic a mai venetici infiltrați p' acilea prin Bucureșci, și roșcatul antonescian Leonida Glagoveanu se opri tușind din râșnitul cafelei de origine economată scriitoricească realist soțialistă robustă.

– Este incontestabil, comentă el cu simplicitate coanei Sia, arestarea companionului de la Odessa noastră, al fiicei sale pediatre de război sfânt, că ridicarea, într-o singură noapte de vară 1952, sau două, a atâtor buni răi români, este o performanță organizatorică record, a regimului nostru democrat-popular și, în consecință, nu ne rămâne decât să sperăm că o asemenea expertiză pozitivă, în managementul dialectic, *se va aplica și în alte domenii de activitate*, cu mârlanii ăștia, crescând astfel an de an, planificat, nivelul de trai al poporului muncitor.

– Iată de ce, îl înțelese cu mult înainte de a-și finaliza raționamentul madam Anastasia, cum se întâmplă doar soților ce se iubesc de-o viață, tu, Minodoră, și tu, Grișa, nu trebuie să mistificați, ca niște mitomani, un fapt divers de o asemenea banalitate, ca reținerea pentru cercetări a unui boier râios, Marius Ghizdavu, care poate că dacă-l băgau, la 30 mai 1945, în loturile de publiciști vinovați nürnburghez de Dezastrul Țării, era până acuma de mult jilăvit, confiscându-se nu numai toată averea lui, ci și a copiilor și a altor rude, cum va voi să reintroducă legea și creștinul șerif Alin Vișan, pe averile inexplicabile, dacă manifestul său *Despăducherea României* exprimă cumva serios ce-are de gând să implementeze, cu gașca și finanțatorii lor externi în anul când va hui istoria, 2007!

– N-or să-l lase deloc americanii, bunicuțo! După intrarea-n NATO, nicio adunătură de extremiști nu mai poate opri integrarea-n UE. Noi credem, se pronunțară ferm pionierește, ba chiar utemist Vera Muhina Căinaru și cu Otla, că astfel de legende ar jena pe însuși zekul de război sfââânt Marius, din moment ce, întorcându-se de la Onești Borzești de la Canal, el nu va mai purta cu nimeni altceva decât anoste convorbiri apoolitice, ca despre gagici fruntașe și ca cine ia campionatul, oare ceceául armatei de represiune sau oare dinamul securității ei!

– Dintre bunurile ce vi le voi lăsa eu după moarte, se oțărî poetul Grig testamentar la ele, cea mai de preț e porunca să-l respectați necondiționat pe

Marius Ghizdavu. (E valabil și pentru tine, Minodoră!) De Revelion 1940-1941, eu am ajuns la Ziduri cu trenul direct de la Lugoj, de la ai mei, și de la d. prof. Horia Sima, Conducătorul Mișcării și vice al Consiliului de Miniștri, care venind de la Timișoara a făcut o vizită inopinată în acel orășel unde fusese numit profesor de limba română, nu de lucru manual, la Liceul Coriolan Brediceanu prin 1936. El a inspectat sediul Legiunii, socotit prea mic pentru un județ așa de mare ca Severinul, s-a scăldat în amintiri recente și a rostit un istoric „cuvânt de îndemn”, reprodus în penultima pagină a numărului special al *Axei* din 1 ianuarie 1941.

– Când sufletul acestui neam va fi plămădit în adâncime și extensiune în duhul Căpitanului, biruința legionară va fi totală... Și extensiune! Ați reținut?

– Iar Marius mi-a fost recunoscător, fiindcă reproducându-i-l din memoria mea de azi scriitor sovietic, i se părea că înviau, cât de cât, câteva din ideile geopolitice carliste ale lui Voicu Ghizdavu, să fi atacat noi primii URSS în 1938!

– Mișcarea Legionară este de natură spirituală. E o mare școală a Națiunii, care transformă pe oameni sufletește, creând omul nou: legionarul... Crez de stâncă și disciplină de fier; un clocot viu al tradiției noastre creștine și voievodale; o țâșnire tot mai puternică de imperalism, prin geniul național, mai întâiu; un elan disciplinat și creator pentru veac, – aceasta-i calea, acum larg deschisă și luminată, pe care trebuie să meargă Legiunea.

– **O țâșnire tot mai puternică de imperalism, prin geniul național!** repetară în cor și comesenii, când le-am rezumat și lor „cuvântul de îndemn”.

– Adică alţii s-au jertfit sau au pătimit pentru biata Ţară, iar voi nu-mi sunteţi în stare să duceţi până la capăt nici măcar lectura acestui fluviu-roman al meu de numai 1681 pagini? se supără din senin Grig pe Vera, Otla şi Dora, înroșindu-se liliachiu la față și înjurându-le: rusește, ungurește, țigănește...

– Marius Ghizdavu boierul barim a mai cetit, poate ostentativ, pe la ARLUS, direct în rusă și ucraineană, după ce a fost umilit, pus la târnăcop și la roabă prin pedeapsă administrativă, băgă de seamă doamna moașă Marijeanne Fărăfrică, pe când libidinosul învățător și cartofor Bazil Francu, ca ridicul protest anti-peniscentiaristic, după *'ai liberare*, tot de la Canal, n-a mai pus laba niciodată pe vreo carte, să-i desfacă ca Stalin filele lipite, cu arătătorul umezit pe vârful limbii, limitându-se pe cale de consecință doar la erudiția de cârciumă și la ce mai trăgea cu urechea sub plapumă, pe la oficinili radio imperialiste!

4

– Oricum, eu rămân la convingerea c-a fost un fraier Marius, un bou, un dobitoc, tovarășa Fărăfrică, și că dacă era mai șmecher scăpa, cum au scăpat atâția, de avem printre scriitori, ziariști și universitari o sumedenie de Foști, cari e drept, declară că s-au reeducat! încheie și pecetlui Grișa ecourile arestărilor. Nu-

i cădea coada boiernașului zugrav dacă se porcea și el oleacă și, concurându-i pe pictorul de război unu, Maxy, portret, și pe taica Ghelman Lazăr, natură statică înfățișând pe Ana noastră în mijlocul copiilor şi țăranilor muncitori de la o gospodărie colectivă, picta pe tovarășa Pauker în peisagiu campestru, făcând un pipișor în lanul de grâu mănos, sau pe tovul istoric Roller în urban, urinând la zid în poarta de mănăstire de la Arhivele Naționale de pe lângă Podul Izvor.

– Uite-așa ne creăm precedente! Dragele mele, concretizând ce e aia un *șmecher*, în context la lozinca sloganată de muncitori, țărani și diplomectuali, Ana-Luca-Teo-Dej bag-anguasa-n burgheji, pe alde Teohari Georgescu pus de Vîșinski la Interne l-a și *servit*, într-o vară toridă, la pușcăria Lugoj, tocmai taică-meu, antreprenorul Nae Căinaru al Anei Lugojana, prevăzător la două capete, ca basarabean încercat până la insomnii cioraniene de absurdul în teatralitatea sa, coșmar al Istoriei. Concret? I-a facilitat Ilegalistului să se intre, pe caniculă, cum? Cu înghețăți și ciocolăți! Bune? De calitate bănățeană vieneză! La deținuții bolșevici, nu legionari, de la Lugoj, învelite în pagini de aur din:

– Izdatel'no Burevestnik, 1924, *Kommunisticeskii Manifest K. Marksa F. Engel'sa*!

Brava literaturitaticitate, omenia basarabeanului marșrutizat antreprenor, a rodit, canalizând pentru Ajutorul lui Roșu dat, o solidă protecție Căinarului pandur, din partea S+S-ului româno-sovietic, cât și-a scris sau nu și-a scris fluviu-romanul de război **1681**, încât Marius, alt ticălos, lingându-se pe bot din dor de Dora, aștepta ca picând, de pe lângă Dej, alde Ana, Luca și în special Teo, să fie trimis direct la demascare-reeducare și Grișa, scandalagiul de la *Îndrumătorul Cultural*, oarecum ca o năpastă providențială pentru mefiența că, deși amic regal, nu-i încredințase Lui, spre păstrare, vreo copie a acestui manuscris secret de 1681 pagini, ci a preferat să le îngroape singur în cutii cilindrice, ca Bancorexul, de măști de gaze, un exemplar aflându-se și azi în pământ strămoșesc, fie sub Banca din capul Lipscanilor, fie sub aripa cu cabineți a Casei Șparlamentarului, care hardughie, cu intenții de estetică Bollywood, dacă nu i s-ar fi conservat reacționar destinația, scris era-n kniga destinului că s-ar fi privatizat în ea, între alții ca Nosferatu, cea mai iscusită Vrăjitoare dintre micul Guadalquivir și marele Gange. Pe o rază de o verstă te-ar fi săgetat atunci, dinspre toate azimuturile, 1681 săgeți ca spre Secțiile de Vot, către Marea Vrăjitoare Volva-Buicka, voolvavizată ca Buick al Pământului și la tembelizor, atât de ambasador Saie Buburuză, dir. adj. al Consiliului Național de Analize Sistemice, cât și de acad. dr. inginer-financiar Ion Codoi, de la Institutul de Cercetări Științifice privind quorumurile nestatutare și reținerea Tinerilor Performanți edecari pe lângă Tinerele Supradotate, *acasă*, anticipându-se sau mai degrabă nu, un scenariu al civilizării cu forța de către *uie*, începând cu data de 11 decembrie 1999, când în nuvelă, roman, și mai abitir în fluviu-roman, românești subiecte tindeau aproape să nu mai existe, încât plângea cu trei tricolore rânduri de lacrămi consilierul aulic Horea Bratu și Crișan, smiorcăindu-se că, din subiect al Istoriei, Neamul lui o ajuns obiect de ocară pasiv

al cronicilor Altora, și asta chiar în media noastră subnutrită, de necitit!

– Ceea ce, interveni pe Skype, ca martir obiectiv stătător contemplativ după Rebeliune la Buchenwald, dl. investitor străin ajutor de comandant inginer petrolist Gicu Tabarcea, răspunzând la întrebări, după lectură din eseu-i *A ordonat în 30 ianuarie 1945 baltic canibalul Ilya Ehrenburg cvadrupla torpilare a megatitanicului cu mii de refugiate Wilhelm Gustloff?*, de către un căpitan român de submarin, Marinesko, rezultând că numai proștii, trădătorii și neopresa finanțată dinadins să avem extremism în neîncetată creștere, se prefac a nu realiza că România Regală Mare o pizdise încă cu muuult înainte de Stalingrad, deși pentru armiile cruciaților Damian și Noveanu, precum și pentru re-re-refăcuta A6 nazistă, Capitularea Regală de la 23 august 1944 e statistic ca pierderi adevărata Mare Catastrofă... Jigodia de auto-mareșal autofecal n-avea ce căta dincolo de Nistru, să ducă un „război ideologic", când știa bine că sovieticii sunt mai tari, inclusiv ca tehnică, decât naziștii. Încleștarea cavalerească ca pentru femei, care pe care, domnilor, simbolic dovedit-a că Stalin e superior și ne ocupă, Volvo-Buicko, și se putea evita vărsarea de sânge. Testul ista s-o dat de ziua Marii Jertfe românești, 13 Ianuarie 1937, pe frontul naționalist din Spania, la Majadahonda, ai noștri, ai mei, cu pușca (flinta, *sâneața*), ca amărâții, iar bolșevicii cu **tancul**!

– Kakaia mandavoșka eta mahadaonda za piz'diulina, tovarăși? se miră rusul spre feroviarii mai conștienți.

– Era rău la Majadahonda, camarazi, pe frontul idealiștilor creștini ce se jertfeau în contra bolșevizării suprarealiste a Spaniei, ca înfometare științifică de dădeau rații copilașilor marxiștii, laptele și cornul, din fragilul conținut al catedralelor și mănăstirilor dinamitate, depersonalizând aurul și pietrele raclelor moaștelor în numele cărora te chinuiau torționarii Inchiziției, își aduse aminte un verde ciocănar azi universitar, evocând și Greva de la Atelierele Grivița din februarie 1933, organizată de-ai lui Vasile Roaită salutând înhățarea puterii la Berlin de către *muncitorii* lui Röhm, Ley și Hitler. Acolo la Majadahonda noastră, acei cavaleri cruciați antibolșevici, ca Ion I. Moța și Vasile Marin, abia de, ca și la Stalingrad, erau dotați *cu mitraliere*, iar cominterniștii mereu în mare Love cu democrația, au venit, ca și la Cotul Donului sau în Stepa Calmucă, la Budapesta în 1956 și la Praga-n 1968, cu acele *tancuri* urâte, pentru uzinele cărora s-a tot jefuit mujikul, pân-a ajuns să ducă-n piață la Harkov pateu din ficățel de copil! Ay, era deja acest decalaj, camarazi, *noi* abia cu mitraliere, *ei* cu tancuri, încât înțelegem azi că *Războiul* nostru *Sfânt* nici n-a fost unul năzuind la o Biruință alta decât cea Dumnezeiască, numai prin Minuni, cum e nulă și Intifada, pietricele contra blindate, ci *unul trecut Prutul doar de florile... mărului,* pentru Memorie, scris rămânând în Cartea Istoriei, precum la Termopile, gestul că Românii Regali au făcut la, 1941-1944, cam tot ce se putea făptui *atunci*, pentru a ocoli cloaca uniformizării deznaționalizante, perspectiva de a fi nivelați, rând pe rând, ca bucăți de Neam, căzute de pe butucul parlagiului direct în vidanja Globalizării.

– Dimpotrivă, Neamul Românesc a aprins focurile mari, a aruncat din

căruță și ce era mai scump, a tras cu pușca și a dat cu parul, ba chiar, părinte înnebunit nesuferind mutilarea Țării mume, o fost capabil până și de un „val de atrocități“, drag Axei, calificat de unii moraliști ai Epocii Yl drept unul cu nimic mai prejos decât ale hitleriștilor, pe care protocronistic le-ar fi și anticipat, dacă nu și... inspirat (!!!), cum se preface că crede Maradonel Zamfir, dacă nu l-a și instigat, cum ne supralicitează Narcis Moga, voind e drept doar să se ia de clanul Ghizdavu, când te aliezi cu un Hitler, vecine, vei ucide *exact la fel*...

– Nu meritau, băi, Basarabia, Bucovina și altele asumarea unor asemenea riscuri. Ele nu-s nici azi *piețe de carte notabile*! De aceea, din start cei 12 megaintelectuali și cei 52 seismectuali s-au opus constant Unionismului, chiar când părea fezabilă recuperarea României de Est, fie fățiș unii aliindu-se cu ambasadorii și finanțatorii străini de avantaje, fie încă și mai mulți alții săpând corosiv exact la statuile sacre pentru basarabeni – Eminescu și Ștefan cel Mare!

– He-he! Iar când te aliezi cu Uncle Joe, guru-ul Aliaților, tot vei ucide, *în alt fel*, căci oricum se mânjesc toți! Și atunci aburul otrăvit, care umflă poalele parașutei ăleia de Marilyn Monroe, este poate ultima răsuflare a unui izolat de reeducat, demascat în Estul Sălbatic la vreun Canal de kkt sau într-o Zarcă...

Plouă alert. S-a făcut liniște-n parc și-n parcare. Ingratitudinea, față de Eroii Revoluției și încă, gras stimulată, față de... pierderile Războiului Sfânt, plus atacul postmodernist profan la Sacru, duc la situațiunea excesivistă, post-postmodernistă, că *nimeni om cult nu mai vrea să se jerfească pentru Libertate*, ca să fie luat la mișto de oportuniști și de șmecheri intelectuali mai afaceriști!

– În *excesivism*, Estul și din ce în ce mai mult Vestul, vor cădea în puterea Oligarhilor Inteligenți, cari îi vor dirija pe ochelariști să dezlege Bombe Logice, învelite în ambalaj auto-pretins Marxist (!), de-ar turba cărturarii Lenin și Stalin.

– *Situația culinară* va fi mereu suportabilă pentru poolime și atunci Criza Revoluționară va depinde doar de Eroi, însă Rocinante nu va găsi un Don Quijote!

– Vai ce fulgere fractalice abracadabrante, cu San Francisco skyline, putea-mpușca fotograful Marius! Dar dacă istoria e ca un canal de ape uzate, atunci puține vieți merită citite-n 1681 pagini! Deciu ridicarea pentru beciu de acasă de la Liz a lui Marius întâmplându-se în al șaptelea an de bolșevizare *efectivă*, aflând-o și Clara, deși liberă-n Basel sau în Florida, nici ea n-ar fi reacționat isteric, adică *altfel* decât ultimii friends, megieși sau colegi ai dispărutului, suplinitor de profesor desen și epùre la Școala de Ucenici pentru Țevi și Tuburi Helicoidal Sudate, și la licee seral, cari doar au dat din umeri toți parcă a mirare că tratamentul reeducativ prin muncă silnică nu i s-a aplicat chiar mai devreme, unuia cu Dosar de parizian *fost* boier, nepot unui petrolist exploatator. Ăsta l-o fi înfundat, Șaraga, bănuit persecutor al cominterniștilor, văzuți încă din 1917 ca profesioniști ai elitocidului, nu și ai privatizării viitoare în ce se va capitaliza sudoarea proletariatului! Pictor, element dușmănos, semnalat de amici ca posibil simpatizant legionar, participant pe front la Războiul Sfânt. Suspect înrudit și cu imperialismul american al Planului George C. Marshall, prin Virginica, care

uneltește să ia acest biet general de FMI, nu mareșal, Premiul Nobel pentru Pace în locul Generalissimului pentru care au votat toți semnatarii *apelului la o Pace Sovietică*, inițiat la Stockholm de urmașii nordici ai înțeleptului Zalmoxe, primul părinte român de Constituție, ceea ce s-ar fi și aranjat, dar dresorul ce-l ținea pe Ghitler în lesă o mierli, plâns și călăuzit spre mausoleul leninist al Pieței Roșii de aproape întreaga umanitate, sfâșietoarele urlete de jale oprind locomotivele, iar tovarășa Pipina a lui Tonel Barosanu, zis Malaxa când vindea Loz în plic, nimeri ea în micul Cămin Cultural al lui Ambrozie Tichie de la Titu Târg, despletită a doliu, tocmai pe solemnitatea Momentului de Reculegere, ceea ce pediatra Dora Căinaru povesti acasă scena, cu lux de amănunte și cu veselie irigată de speranța grabnicei întoarceri a unuia din pictorii naționali, la uneltele sale, și la ea!

– Aici nu te pricep deloc, îi obiectase de pe valiză Clara „agricultorului", urmând să plece cu Virginia și Octavian la Basel, sub acoperirea de guvernantă-n familia româno-americană. Azi e-ntâi octombrie (1943), pe alocuri va rugini frunza din vii, și e tern ce va mai fi. AA vor reduce războiul la demolarea *din aer* a orașelor germanilor și la a le judeca crimele de război abia <u>după</u> înfăptuirea lor, cedând sub șantajul electoral de acasă lui Stalin plăcerea de a ocupa la sol, sat cu sat, cartier cu cartier, mai toată Europa, în scopul denazificării temeinice. N-ai nicio șansă dacă rămâi fermier la Ziduri, Marius! Te vor dibui și te vor distruge.

– Știu că Uniunea Sovietică, Stalin. se va extinde până la Breslau, Viena și Cracovia, falsificând referendumuri. Sunt conștient, Clara, că risc reeducare-demascare aici, apoi pohod na Sibir, bravă el, ezitând s-o mai avertizeze, ca-n alte dăți, că la Terrorangriff, politbiroul NSDAP sinucigaș va răspunde fanatic, cu exterminarea evreilor *ostatici*, neinteresând ei nici pe Stalin și nici măcar pe Roosevelt, quizul secolului fiind a determina dacă americanul a primit, în cifre clare, mai mulți evrei în SUA decât am lăsat noi românii, în Războiul Sfânt, să treacă prin România către porturile Mării Negre, ca să constate apoi că Imperiul Britanic nu permite debarcare la Istanbul, iar sovieticii torpilează orice, cum trebuie să fi pățit Mózes Árpád, în 24 februarie 1942, dragul meu amic evreu ungur clujean, dacă într-adevăr s-a îmbarcat pe *Struma*, cum convenise cu o filieră de șerpași bulgari la Oltenița, printre care și peisagistul din Varna (Orașul Stalin), colegul meu de sinteze optice Kirciu Kotkov, cu care adese am expus la Halszka Chrzastowska, feerii dobrogene, în Liovul nostru cel gemând de-atâtea amintiri moldave, alb primăvara când înfloreau cireșii, vișinii, corcodușii, prunii și merii...

– Mda, e clar, se încruntase cu acea luciditate rece ce certifica mai degrabă aplecare spre filosofie poeta, că Subiectul tău se află în Galiția, în Răsărit, iară nu în kormușka băloasă unde clefăie fără răgaz scrofițele roz. Însă mi se pare mie tot atât de masochist că, îndoctrinat de mic în spiritul Datoriei jertfei pentru un anume contur geografic, poate acel contur... când te-a sărutat consolator, ca pe orfanii Transnistriei, Măria Sa Regina, în casa Șaraga, în refugiul ieșean, ca o altă mamă a ta, după acel tifos de Bălți și de Bug... E în tine, Marius, o pur galițiană asiduitate întru a suferi riguros, temeinic, dur, conștientizată și asumată dealtfel deplin în

gravurile-ți pentru opera concitadinului tău lwówean Leopold von Sacher-Masoch, însă tot pentru nesuferita aia de Halszka te-ai pretat la realism burghez, să câștigi, încât ai și reușit la Isidor Suceveanu, la Antibes, să le laude toți!

– Vrea să spună, se smuci în lesă pittbullul cu o privire inteligentă de ras rasist în cap, c-o fi el *Subiectul* în Est, ca Summa Motivelor, dar că *informația* va circula doar la ea la Basel! Nu la tine la neagra, la izolare, în regim celular sau deoist sau de practic „arestat liber“ de turnători la domiciliu și la locul de muncă!

– Geniul nu este numai înnăscut, el este și predestinat! cită din alexandrinul Ioil Borgiah, ca la Gumrak în armăsarul alb ca neaua, arestatul încă neobișnuit cu cătușe și cu ochelari negri, și nici cu hurducăturile de pe drumul gipului.

Era în această resemnare speranța că pacea e pace, fie și sovietică, iar fericirea e fericire, fie și sovietică, dacă muncești cu plăcere și îți iubești fără șovăială soția pasionată de spectacolul creșterii copiilor, înainte de a apărea grădinițele, tembelizorul, netărăul și generațiile care nu mai țin nicio obligație față de Neam, Rege, Zeu și Țară, adică senin neștiutoare de istorie și literatură.

– Au! gemu Stalin ca ciupit de vărsat, scărpinându-și alunița de pe urechea stângă, cea fotografiată de Heinrich Hoffmann, colaboratorul lui Marius în frăția de arme româno-germană. Halszka asta nu-i aia cu poemul că la apa Vavilonului, mî siadzieli i pizdzieli, tam mî șezum în șezut și pișarăm ochii?

– Niet! negă senin concubinul farmacistei, încă o dată strivit magiun de proeminenta personalitate a Înaltului oaspete, care nu putea fi mințit de nimeni.

Devenind foarte palid sub soarele dobrogean amintind orbitor de centurile defensive ale Odessei noastre, de Stepa Nogaică și de Stepa Calmucă, avu revelația că *mî siadzieli i pizdzieli*, a sta la o șuetă-n șuia organizare bolșevică a șantierului, pe fond muzical de șușanele optimiste, nu e o expresie gruzină ci bielorusă, iar contesa Halszka Chrzastowska, mă-sa mumii Agnieszkăi, galițiană desăvârșită, rupea binișor această limbă a urmașilor vitejilor carpo-daci, pictase peisaje în lunca Daugavei la Vitebsk, vorbea bine și ruteana getodacilor rusificați, ca și el, precum și germană, idiș, lituaniană, dar mai cu seamă era sufletește est-europeană de tot, galițiană corectând aristocratic pe șoferul ei din Minskul nostru, șugubățul Oles Hristici, care recunoștea că din motive geopolitice ai lui nu s-au diferențiat specific iscând o triadă Eminescu-Grigorescu-Enescu, și atunci ce era la morda lui, vai, o vijelie mai viscoloasă (pizdziulina) de șlamslove de natură a răci conlucrarea cu alte popoare vorbind toate același iazîk, al ssoțializmului pobeditor: pszek, maskal, jîd, labus, hahol, baistruk, bosiak, koos, niestaiak. Iar Marius era înduioșat că ea îl trata ca pe un egal într-o Evropă Unită, la care oniriza și cavalerul Mircea cel Bătrân până să-și dea seama că se va merge în Vest la Coexistență Pașnică Mozart cu păgânii frumoasei Malcatun, belindu-se răpindu-se-n Serai credibilitatea catolicismului, la butîrka din Lwów cooperându-se Ural-Atlantic astfel: au tras în contesă ssekuriștii în recul ai lui Beria și, mai mișcând sărmana vreo două ore, au terminat-o ssekuriștii în ofensivă ai lui Himmler, care aveau un comportament corect milos până și față de patrupede, iar în masivul

Cornești criticau pe românii ce vânau evreii risipiți din Chișinăul jefuit, dinamitat și incendiat de cominterniști, dădăcindu-i didactic igienic că a lăsa cadavre neîngropate sau aruncate în bălți conduce la răspândirea unor epidemii.

De pe taluzul superfilmogenic ca o Peninsulă, plimbându-și Ghitlerul, tovarășul în uniformă care semăna cu mercenarul anglo-american gruzin remunerat în sute de milioane de galițieni și angkorieni de rasă disprețuită, deci neevocabili, zări, deoarece avea ochelari heliomarcși-heliomatricși de spionaj, ceva în neregulă la un șanț de conductă, lat ca de doi arșini și adânc de cel puțin doișpe, bucurându-se, adică cu 25-30% mai balșoi decât al imperialiștilor americani ațâțători la un nou războiu, deși B.B., M.M., S.I. și alte sex-simboale recalibrau deja tot mai dificilă râvna de a-ți picura malofia fierbinte pe paiele păduchioase ale unui bordei de transmisionist la Morozovsk, doar pentru c-ai prins pe unde scurte *Lily Marleen*, când scrofițele libere pot clefăi ațâțător în propriul Occident înghețată cu fistic și volbură, înnebunind progresiv oligarhii Galiției Mari și grăbindu-i să se intabuleze, inclusiv în giganți de fiare vechi conținând în teren gropi comune pentru care nu există cadastru.

Căci după cum se știe, chișinăuianul Alexei Șciusev, arhitect al Mausoleului lui Lenin 1930 și director al Galeriei Tretiakov, a proiectat pe când se năștea Marius Ghizdavu la Lemberg în 1912, biserica din Cuhureștii de Sus, raionul Florești. În orașul Moscova, i se datorează Kazanski Vogzal, de unde-ncepe Transsiberianul. Plus Biserica Eroilor de la Kulikovo, pe Don, unde rușii au apărat la 1380 cele trei Țări Române și Evropa de barbaria mongolă. Anchetat de celebrii reeducatori piteșteni la Canal, torționari doar pentru că erau FDC, de prin Frățiile de Cruce, nu fiindcă aveau *Convingeri Comuniste* și că, studenți sub ceaușism nu sub dejism, ei ar fi colaborat cu poezii la revista literară cu același nume, Marius a recunoscut în Baraca 13 că visa a influența negativ pe arhitectul Șciusev, să nu-i dea lui Stalin ideea de-a construi zgârie-nori, întâi Derjpromul scriitorilor din Harkovul Murocikăi, apoi alții mai înalți decât Doma Iskrăi, în Moscova poetesei Larisa Rîbalovna Căinaru, care a atribuit statuii Dostoievski, la Biblioteca V.I. Lenin, protocronismul că Ștefan cel Mare a ginit, ca precursor lui Roosevelt și Churchill, <u>că poate fi exploatat sângele rusesc</u> pentru a face ordine în Europa. Și la fel, Mihai Viteazul, a tocmit... cazaci ca să lupte pentru Ardeal!

Caniculă festivală. De Pobreajen, în 6 august 1953, doișpe ani de când se întâlnise la Berdicev, într-un carpen sur, cu A. H., jivopiseț și arhitect, nu cu A. H., rumînskii pisatel, și abia acum devenise posibilă o reală convorbire fecundă cu cealaltă somitate a Veacului Nou, deoarece ea tocmai își întregise dialectic identitatea flască de poet caucazian cu aceea constructivă, deși nu de arhitect, totuși de popă predicator și mare lingvist, mai cu seamă după 11 septembrie 2001 practica dovedind că o zdanie, fie ea și bâzdâganie, *de cuvinte*, poate rezista terorismului mai bine decât niște omenește perfect calculați coloși de oțel și sticlă.

– Tovarășe Stalin, raportez! îl agrăi de jos cu vioiciune deținutul bandit. Și declar că sunt de pe acum de acord global cu toate măsurile pe care partidul

cominterniștilor le va lua împotriva mea, îl mai preveni zekul Marius, cu doar țeasta neacoperită de malul surpat, că refuză a reda, *ca infirm*, cum s-a călit oțelul, ca Ostrovski, Nikolai Alekseevici nu Aleksandr Nikolaevici, pretextând jenă deontologică de a scrie fără proprie experiență Despre Suferință, nu era Max Blecher, ci doar ros de o maladivă fobie de paralizie, fixată în scăfârlie la 19 ianuarie 1941, deci după ce-a vizitat cu Paul Éluard și Max Ernst, la Carcassonnes (Chersonesul nostru), pe literatul Joë Bousquet, ce primind în 27 mai 1918 un glonț în măduva spinării, difuza din camera sa lecții despre realitatea imediată, cum putea s-o pățească și el cu glonțul tot german și tot în coloana vertebrală!

– O ce zile frumoase! exclamă absurd jandarmul din prepeleac ca din loja Bolșoiului, uimit că întrucât bolșevismul robotea cu Norme de Protecția *Muncii*, a muncii nu a Muncitorului sclav nomenclaturii, se cam grăbise prea stahanovist săpătura, cerându-i-se boierului râios român șase norme în greutate de 102 tone, pe când se sprijinise cu blăni dulapi doar labiile gropii, și iaca se năruise-n pâlnie totul, urmând ca ofițerii politici de la barăcile 13 și 14, cu studenții în drept și-n jurnalism, să cerceteze torționar reeducativ dacă nu cumva o fi fost sabotaj ingineresc sprijinit de americani, nu întâmplător în revanșardul, după numai 12 ani, iunie 1953, rebeliunea muncitorimii berlineze contra creșterii normelor coincizând cu tolerarea înființării „oficinei neonaziste“ Deutsche Welle!

Nu fără o strângere de inimioară, și grănicerul, și lupul, se uitară cu binoclul la Bildberichterul, Filmemacherul, Damenmalereifickerul antonescian, precum excepționalul reporter Geo Bogza, cu ocazia documentarului despre Canal, și cronicarul de familie Petrușka Dimitriu, cu ocazia Dunăre-romanului, când i se năzări profesorului de canto alăturat că-și va pierde nu atât picerele cât întrepicioarele, deci și nevasta, cu o jalnică imitație de voce de soprană dovedind câtă cultură se poate face din popor sub bolșevism, gâlgâind el aria Despinei Schlauberger-Hébuterne, îndepărtată moștenitoare a Fridei de la Sonnenheim, care activistă n-a organizat nimic în Occident pentru salvarea boierului râios, ceea ce i-a fost și ușor, știindu-l reacționar înrăit, iar un anticomunist este un câine.

Ea nu ginise nici că el considerase pe Stalin sănătos la minte și că-n toate scenariile de după Stalingrad, se vedea pe sine doar ca rusofon *pictor detașat la Lvov*, în Republica Sovietică Socialistă Ucraineană, dintr-o Românie tot Republică Sovietică Socialistă, *parte a URSS* condusă sovietic de Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Pătrășcanu, Boris Ștefanov, Leonte Răutu, Bodnăraș, Vasile Luca, Cea, Teohari Georgescu și cine se mai afirmase-n reeducarea alor noștri...

Pentru a-și ușura Dosarul, cedase încă din 1943 mai toată averea lui Theo Octavian Augustus, cu clauză să-l sponsorizeze *să se exprime*, îndeosebi după ce glasnostul regulând perestroika, va naște mandavoșkă, restabilindu-se-n 1990 Circulația, și banii vor recăpăta sens onshore, nearshore și offshore.

Nu-și păstrase pe numele lui decât Foișorul de la Pribegi (devenit ulterior orfelinat, Sovromlemn și mașinno-traktornaia stanțiia), Studio Lux (în ideea de a-i reda familiei Honig aparatura după eliberarea patriei noastre de sub jugul

fascist), Atelierul Modigliani (rechiziționat de Ivan Enache pentru torționerul Zahar Maslovici Kartotekov, apoi acaparat) și excentrica-n pădurea Andronache căscioară de chirpici cu prisacă, în care totuși i-a fost vârâtă poștărița Victorița, să-l supravegheze ca obiectiv zis *Repin*, dar pe care ar fi iubit-o boierește, la cules ciuperci, lângă sinistră și misterioasă local, Balta Vrăjitoarelor, a dezarmat-o ideologic și a promovat-o agentă dublă, aflând de la ea ce mai uneltește partidul-stat, ce categorii de oameni de ispravă va mai trimite la munci *necalificate* – exact alea ale galițianului migrant de după 1989, cu pivotul lor culesul de căpșuni înroșite de sângele donat de intelectuali lui Stalin întru bolșevizarea Spaniei, fiind mai atractiv plătite acolo Cioropel, Au-mă-doare și cu Pizz culegătoare, decât în România iliesciană titulare cu dosul pe niște catedre.

– Pajaluista, prostite, se scuză ca prostul plimbătorul de câine lup, banditul de Ghizdavu a cumpărat în 1944 nu doar coșmelia de chirpici, din pădure, ci și, simetric față de calea ferată de Constanța, o casă bătrânească lângă cimitir, la intersecția 2023 a străzii Lecturii cu strada Existenței, imobil căruia pe urmă i-a făcut acte pe el Victoriței Parapuff, cea impusă colocatară împreună cu șoferul ei soț, mai mereu dus de acasă, acolo unde-l trimetea partidul pe șeful lui.

– Deocamgaură, îi răsuci cu cizma cărămizie de roca dobrogeană spre prezent căpățâna, sseCURistul sseCURiștilor, to’ a' ășu' Pistalin, scărpinându-și cu gheara ca de hoitar obrazul de oțel vzdrocennîi roșu-vinețiu, auzi, dhragă? Poidiom popizdim o țâră lingvistică, deoarece zdies am ginit io o limită a lui tata Marx, că astă știință ar fi putut fi dusă până-n pânzele albe și de către antici, nenecesitând mare bază materială în șarankă, aparatură, și nu smotresc di șe. Puturoșii! Sabotorii! Kontrrevoliuționerii! Anticii nici nu s-au apucat de ea!

– De lingvistică? gemu ca Fecioara de la Nemmersdorf sub tanchiștii T-34 din sumbrul octombrie 1944 *pictorul ei* din nopți prusace, cizmuit sub soarele prevestind orbitor deșertificarea României, țară de care auzindu-se la Viena abia când a publicat ăla *Luceafărul*, susține dl. ing. petrolist Gigi Tabarcea, ctitor-sponsorul Fundației Arhivarea Antiromânismului Defăimător, că cică s-ar fi întrunit niște Înțelepți în țintirimul din Praga și au oprit pe Descălecătorii unui posibil stat al lor, implementat în deșertul Principatelor celor unite de... Occident tocmai în acest scop, deoarece printr-o conștiință națională proprie, românească, nu s-ar fi ajuns niciodată până la omleta din 1918 a unor oblastii cu poporații fără trecut comun, și fără viitor comun altul decât nimicnicia pibului în deșert!

– Clivajele, comentă pentru bac Emily apropo de surpătura din jurul bunicului nr. 2, Ma, frate bunicului nr. 1, Theo, clivajele care au traversat de la est către vest și încă mai traversează de la nord la sud România de azi, 15 mai 2001, România celui mai veninos partid fascist din Europa, își au ele una din motivații în cusurul că

– Unirea provinciilor, ghici Hi croind înalt harta pentru Belvedere la Viena multduioasă, a venit printr-un Noroc Istoric, ca la handicapați, pică pară mălăiață din Apfelbaumul lui Klimt, iar dezunirea, invers, printr-o necesitate *obiectivă* de

la sine subînțeleasă, ștergătoare la rozetă cu ea, fără frământări, fără indicații prețioase sau ieftine recuperatorii după 1989, așa că hare dreptate Herr Stalin și cu Herr Dshershinskij, iară nu deținutul boier petrolist agricultor Marius Ghi, să rătăcească nechemat în țărână mințile junimii, punându-și OPERA plastică sub titlul *Năpasta*, scris începând de la 26 iunie 1940 cu litere tot atât de stacojii hemoglobinice pe tuci negru, cum ar scrie teroriștii palestinieni *Nakba*, despre anul lor 1948, cum obsearvă că se obsearvă, preciză Hi despre Ghi, că zicea Narcis Moga, ca biograf necombătut de antibiograful Maradonel Zamfir-Frișcă.

– Tot ce știu eu, se dezvinovăți din umeri că n-a omorât lucrătorii cu munca în Transnistria noastră, ci doar i-a exploatat la munci agricole, agronomul Ilarie Otomega-Gaist, e că domnișorul Tristan apreciază că *Năpasta* a început de fapt nu în 1940, ci abia imediat *după* Rebeliune, când zicea tac-su de represalii grele.

– Happy Days! Happy Days! gemu și exultă sub cizma sovietică din piele roșie americană argăsită de furnizor buckinghamez căpățâna de boier căftănit în țărâna ce i se părea a mirosi a fofoloancă împizdită, neachitându-se întreținerea la apă caldă de către toți locatarii, pentru unul de un mental de-l pupase Regina Maria mic, Năpasta fiind că rodina lui parcă nu mai avea deloc bărbați!

Nu-i uitase parfumul de violete regale, și de parcă i-ar fi îngropat cu mâna lui pe toți, cât a fost detașat de la Agitpropul criminalului de Război Sfânt Horea general Bratu la secția Cimitire de Eroi căzuți pe Câmpul de Onoare, de la Odessa noastră până-n Volga, Groznîi, Mahacikala și Ialta, după ce a sfințit la Oancea, în Covurluiul nebasarabean din dreapta Prutului, pe 24 august 1943, țintirimul și Monumentul „Primilor eroi (*eroi*, devora-ți-aș postmodernitatea, Narcise!) români căzuți pentru dezrobirea Basarabiei“, cam tremurând de frica unui nou raid aviatic american, după care s-a șucărit de cum merge frontul și și-a aranjat să fie mobilizat pe loc la Ziduri, ca... agricultor, protestând astfel viguros dar mutește și la alegația umilă de Revelion 1943 a lui Antonescu, cum că Neamul nostru „n-a fost niciodată un Neam de cuceritori”, ceea ce contrazicea planurile de lapislazuli ale clanului Ghizdavu, *determinat* să cucerească, potrivit cu cursul evenimentelor, respectiv Augustus SUA, iar Marius atâta URSS câtă marcaseră cu sânge ca cu niște lasere cu rubin ai noștri, sau mai bine și mai corect zis, *ai lui*!

– Ai *lor*! răcni disociindu-se de asemenea clan Emily, pentru că așa zisa Mare Unire a venit printr-un „noroc istoric”, nene, ca cum ai trimite căpăcele de bere sau etichete de ambalaj la Tragere, deoarece travaliul ca Arbeit de decenii nu a fost în sensul unui demers mai larg al elitei sau al populațiilor, ci doară demersul pe jos ale unor microscopice elite politicianiste, care manevrau în scop electoral, dar care *nu aveau în spatele lor o reală susținere politică*.

– Just! apăsă Stalin. Separatiștii basarabeni nu aveau acest spate impenetrabil, pe când Biserica Rusă deznaționalizatoare-mancurtizatoare era în asentimentul țarist al întregului norod muncitor! Și la fel de civilizator ca Țarul în Basarabia era, în Banat, Ardeal și Bucovina, Kaizerul Habsburg al Kakaniei.

– Și Țarița poate civiliza noroadele! Nu eroismul bărbaților e specific într-

un război sfânt, ci augmentarea exigențelor privind virtutea femeilor, explica Pia Filip (Iordanka Filipescu) studenților ei, prefațând un film californian 1942, *Casablanca*, în care șeful Rezistenței cehoslovace era un tovarăș ungur Victor László, iar soția acestuia, Ilsa Lund, o norvegiană frumoasă ca Ingrid Bergman!

– Acest lucru, consilie Hi din lesă, cu un gâtlej ca de leși îngâmfați gen Dshershinskij sau Vyîâschinskij, de-ar trebui Walesa și cu Wojtyla *să-și ceară scuze* rusului de meserie Jirinovski c-au adus polonejii cu letonii, evreii și gruzinii bolșevismul în a Treia Romă, la Smolnîi, iar a patra nu va mai fi, ca să-l implementeze adânc, acest lucru Maaare, privi el cafeniu lung întrebător spre anglo-americanul stăpân gruzin ca și cum tot efortul de propagandă euroatlantic postceaușist și postmodern-colaboraționist ar fi fost de reiterat, reiese orbitor recitind documentele securității privindu-i pe așa-zișii... Luptători Naționali, niște protolegionaroizi printre fracurile cărora s-au născut, în Austria mé, la Lemberg, pe 1 octombrie 1912 deținutul bandit Marius Ghizdavu, al cărui cap sub cizmă de Gigant e chiar axul cumpenei imaginare între cei care au scăpat în aval de surpătură și cei asfixiați în amonte, printre care și dascălul lui de canto, un fel de Dmytro Hnatyuk ce, pe măsură ce țărâna patriei îi pătrunde-n gură și-n craniu tot cântă ca Orfeu, regretându-și partenera, vreo Belă Rudenko, cam cum zekul Marius se mai agață-n vis de-a marxistului d'Esgrignon Despină, auzind șoapta ei de cameristă din Cozi fan tutte, interpretată inaugural de Dorotea Busani...

– Vezi, Emily, verify, sugeră rușinat Nilă Niel Ghizdavu, hippiot bărbos ca Iorga cel... pedepsit pentru necinstea sufletească de corrrrupțiune, campania ăstuia privind *Liga Culturală*, aia despre care se știe bine ce ascundea, vai, ce fonduri se manipuulau și și ce o-biec-ti-ve f. personale aveau în spatele, crezut impenetrabil, al ambalajului patriotic și al dosului Unificării, nemeritate de români și nedorite de minorități, dar și neavizate de atttitudinari, de oengiști, deoarece ar fi ieșit o moooonstruoasă Românie Regală Mare, în perpetuă autodescompunere, împuțind toată Europa, dacă nu și îndepărtata SUA!

– Deși noii filosofi și, cujătați di ei încât s-au întrupat în 3D gata vigilenți, noii istorici, au alertat decidenții euroatlantici pe Gaist, să nu se lăcomească la niscai tablouri sau Dürer Goya gravuri ghizdaviene, *curat imperialiste*, din pivnițele cramei de la Ziduri, că nu totdeauna românii au suferit și s-au jelit prin codri, ele având ca erou civilizator pe Bogdan-Vodă al III-lea, fiul lui Ștefan cel Mare, mai întâi la 1509 trecând Nistrul spre ruși cu toată oastea, scenă epopeică în stil Delavrancea la apus de soare, zi tot de vară, vineri, iunie 29 dni, apoi restul, tot din imaginație și după Ureche, aproape luarea Liovului nostru ghizdavian:

– Vă leatul 7017 (1509), iunie 10, după multe solii ce trimisése Bogdan vodă la craiul leşescu pentru soru-sa Elisafta, pre carea de multe ori o cerşusă şi nu-i o didease, văzându că nimica nu poate folosi, socoti că are vréme ca să-şi răscumpere ruşinea sa dispre craiul leşescu cu sânge nevinovatu şi de iznoavă au început a strânge oaste. Ci văzându craiul ungurescu vrajba ce intrase între dânşii şi simţindu că Bogdan vodă de iznoavă face oaste asupra léşilor, au trimis sol pre

Ştefan Teleţchi, ca să-i poată împăca. Ci nimica n-au folositu, că Bogdan vodă gătindu-să şi armându-să, au pripit cu oaste de au trecut apa Nistrului, vineri, iunie 29 dni şi au intrat la ruşi, la Podoliia. Și sâmbătă au sosit la Cameniță și décii au slobozit oastea să prade țara, dându-le vină că n-au lége pentru strâmbătățile ce fac, alta că va să-și răscumpere Pocuțiia, a treia și pentru sora lui craiu, Elisafta, ce i-o giurasă Alixandru craiul. Deci arzându și prădându țara, au tras la Liovu, de au bătut târgul, de puținu nu l-au luatu. Și singur Bogdan vodă cu capul său au lovit cu sulița în poarta Liovului, care lucru și astăzi să cunoaşte semnul. Și nici léșii nu tăgăduiescu de aceasta, ci încă ei mai tare mărturisescu că au fost adevărat așa. Și au prădatu împrejur pretitindirilea, și au arsu Rohatinul oraș mare și vestit și multă avuție și bunătate dintr-însa au luat. Luat-au din Rohatinu și clopotul cel mare ce este la mitropolie în Suceava și mulți oameni și boieri au robit și domnii lor încă i-au prinsu și cu mare izbândă s-au întorsu înapoi la scaunul-său, la Suceava, fără de nice o zminteală și robilor ce-i adusése din Țara Leșască le-au împărțitu hotară în țara sa. Și décii ș-au luat doamnă din țară și au făcut pre Ștefan vodă cel Tânăru.

– Atmosferă ideologică irespirabilă, poluată și de țapul comunal Marius, care-și permite în sumbra linie Goya a *Dezastrelor războiului* (sute de milioane semnături pe Apelul pentru Pace stalinistă!), să valorifice încă de pe când gestiona la Kotelnikovo, în Atelierul-bordei Dora Maar, sau la Morozovsk, în Atelierul-cuhnie Lee Miller, fotografii proprii sau schițe de eroism desenate de reporterii voluntari sergenți TR învățători cu talent de Belle Arte, o savuroasă culegere de sudalme, zicale de tranșee, proverbe, ghicitori, eresuri și snoave cazone, soldățești exasperate, sub genericul suprarealist *Pizdisme*, cu ilustrații în creion, acuarelă, pastel, peniță, cărbune, cretă, eventual culori naturale ca frunză de ceapă, de ștevie, suc de rodie, cucută, boz, sau ocruri din pământuri tot mai exotice.

– Țara noastră întreagă, scârțâi cizma de-i văzu Darie Fișiereanu (Zahar Maslovici Kartotekov) ca dată a fabricației 12 martie 1938, aşteaptă și revendică un singur lucru: ca trădătorii și spionii care au vândut țara dușmanilor, imperialiştilor, deși masile strigau că nu ne vindem țara, să fie împușcați ca niște jigodii, trimițându-li-se câte 13 grame de plumb în ceafă! Naș norod revendică un singur lucru: ca aceste vipere veninoase să fie strivite! Anii, anișorii vor trece, bălăriile și ciulinii și pizda țigăncii vor acoperi gropile comune ale odioșilor trădători, prin țintirimuri ale săracilor, obiective de dispreț ali oamenilor sovietici români cinstiți, correcți poolitic, ali niamului sovietic în unanimitate unanimă, și piste creștetele noastre vzdrcernite de trudă creatoare, peste fericita noastră Respublică neștiutoare de principiul groaznic al monarhului absolut, va continua să radieze ca-n stema rîpîrî, cu razele sale luminoase orbitor, soarele nostru, etern votat, mai mare, mai radios și mai strălucitor decât al imperialiștilor...

– Pe drumul nostru de costișă, ridică un picior lupul alsacian unde ieșea din solul dobrogean coada de lopată-n formă oțelită georgian a inimă tăioasă ascuțită prin ciocănire, de brand Inima lui Stalin, pa puti ssoțializmu curățat de ultima

murdărie și de ultima ticăloșie a trecutului, lopată stahanovistă inimioara lui Stalin în loc de cruce, pierdută fiind Cruciada cu scorul de un unu la doi, transformat la procesul elitist al etapei, într-un definitiv categoric unu la șapte, pe daroga fără pulbere, noi toți, norodul truditor în frunte cu minierii și cheferiștii mai feroviari, călăuziți de multstimatul și iubitul nostru Führer și învățător, veliky Stalin, ca de o stea de la Răsărit ca Vostok fericiților magi Dej, Cea și Yl, vom munci și vom lupta, integrându-ne pe canalul euroatlantic, *fără burghezie competentă și împotriva ei*, fiecare 102 metri cubi excavați de boierul râios rob Marius și transportați de robașul cu același nume, la o juma de verstă, constituindu-se ca huo! la adresa imperialiștilor anglo-americani și a agenturii lor sabotoare de la Peninsuula și de la Poarta Albă, de fapt Poarta Neagră cea cu arome identice cu cele naturale, cele de jeg de baracă...

– Cad în genunchi de surpătură, dinaintea patriei, prunc sugând dinaintea liderului partidului dinaintea întregului nostru norod. Monstruozitatea crimelor și infracțiunilor mele nu are margini, mai ales în actuala etapă de înflorire a patriei de contr-contur reștanțat și reextrudat la rece. Fie ca acest show-proces al meu să fie o ultimă și penibilă lecție și ca întreaga omenire să-și dea seama de puterea violatoare invincibilă a statului sovietic. Fie ca întreaga umanitate progresistă să priceapă că teza kontrrevoliuționeră că URSS ar fi o țară cu interese strâmte *de tip național*, NU GLOBAL, *ca toate țările fără viitor*, este o teză îngustă, mărginită, care merită să fluture-n crivățul de Verhoiansk, via Vorkuta, ca o mizerabilă zdreanță din niște izmene sudice!

Întreaga umanitate vede însă linia înțeleaptă a patriei sovietice, tatuată planetar de tovarășul Stalin. De aceea, cu acest sentiment reconfortant de îngropat până la gât, după obiceiul polpotist, eu îmi aștept verdictul meritat. Problema progressului nestând în rătăcirili unui dușman al poporului demascat ca bandit, chiar dacă se căiește ca mine, ci în înflorirea URSS și a rîpîrî ca a 17-a ei respublică, în ROOOLu giucat de ea pi scena internațională, infinit mai important decât va fi vreodată, ca *Homo solus* și artist pictor, al meu!

5

Doamnă și mamă, farmacista Eliza Alexandrescu nu se juca, basarabeancă și părinte de fiică de bandit, cu infinitul metafizic, cu Uniunea Sovietică, de al cărei ostaș roșu mit o tuliseră de pe frontul occidental atât debarcații anglo-americani, cât și rezistenții anglo-francezi sau anglo-italieni, neinițiați în formarea nomenclaturii cominterniste, gata să ia puterea când intelectualii dinainte angajați i-ar solicita să fie călăuzit Norodul spre un viitor de aur ideologic, fie și cu sângeroase, pentru tineretul naiv și eroic, machiaverlâcuri.

Ea știa, din instinct de mâță, că fragilul ei conte concubin calculase corect

cu *ce vine* Dej după debarcările: 1) tovarășei Ana, ce voia doar economie de piață și țărani fericiți; 2) tovarășului Vasilică, care revendica un stat de drept; 3) și-a lu' dom' Georgescu, ce ca supradotat nedus în Crucea de Piatră, năzuia, dincolo de orice banc, la un deces post mortem al Cenzurii dinspre gașca moraliștilor.

– Să dispară năravul, scrise la gazeta de perete juna Enache Cici-Petrarca Cipriana Cepeca, uluind pe Jan Bebe, să se curme a se mai visa viza „Bun de Tipar", cât nu ești absolut sigur, post coitum și post modernum, de vizele Bun de Difuzare și Bun de Întâmpinat cu pâine și sare, de către critica de parrtid!

Ci pictorul, ca și Marx vedea-n perspectivă, până la monopolul asupra la na-vă tembeliziuni, întâi controlul rației de hârtie și tipografiilor, a hârtiei foto și studiourilor, ca fofolobiective sinecvanone, scenariul smart al lui Dej, post-Pauker, neputându-se baza decât pe un *tsunami de arestări*, de amploare demnă de o a 17-a respublikă sovietică, de să stea kotoyu ssecurist în mustățile pleșițe, încât să se închine până și Beria. Așa că dânsul, antrenându-se cu gantere și flotări, visa să nu resimtă șocul muncii silnice, când va fi supus la Reeducare prin uitarea vieții intelectuale în roabă, noapte de noapte săpând prin Pădurea din jurul căsuței de chirpici sub-suburbane, adăpostind cu argatul Andronache diferite tipărituri și imagini, prepuielnic că noii stăpâni le vor conserva-n fonduri secrete doar cât mai e-n viață reacționerul periculos și-s de-ntocmit, cu niște citate decontextualizate, Rechizitorii cu cât mai mulți komplici, formând *un LOT* în războiul civil contra propriului norod, iar apoi le vor îngropa arse la Berevoiești, de s-ajungem ultimii din Europa, de să ne scrie alții, unii de prin Kakania, Istoria.

– El era convins orwellian că-n U.R.S.S nu mai există în nicio arhivă *documente ale țarismului*! El le risca toate, p-ale lui, pen' că era un conte român regal râios. Primise educație etnocentristă și eroică. De cărțile minorităților nu i-a păsat! Și atunci coboară biograful inchizitor N. Moga și-l interoghează, adică îl întreabă-n imaginarul colhoznic, uitându-se la el fără plăcere, ca disidentul antefesenist și postceaușist Paul Goma la *hidrozâmbetul* domnului Iliescu.

– Măi dragă, de ce naiba s-a dus animalul ăsta de Marius tocmai la Harkov? Noi știam că interesele lui privind Marea Recuperare erau în Lvovul natal, unde și investise considerabil în localul unei viitoare Case Galbene, una cum o visase Van Gogh, deci ceva cum avusese oarecum Gauguin, la Pont-Aven în Bretania.

– Păi, nu mai avea la cine să se ducă la Lemberg! Se risipiseră care încotro avangardiștii lui galițieni! Iar cu biata Halszka Chrzastowska era de mult certat, de prin 1935, când el a preferat Liovului Parisul, parcă mai puțin filistin. Căgăbăul avusese acolo, după invadarea Molotoviei și începutul bolșevizării-rusificării ei, pe lângă obișnuitele case de anchetă și tortură-execuție, vreo trei închisori ințesate cu reacționeri, câteva mii, împușcând la ei o săptămână, până sosesc nemții în 29 iunie 1941, ca să se apuce și SS-ul de ciuruit, pe alte criterii, tot „științifice", dar rasiste. Firește, în retragere, Diversioniștii Sovietici au dinamitat o mulțime de clădiri, între care și Casa Galbenă Van Gogh pandant celei de la Arles, în 25 iunie 1944 bombardate de anglo-americani, după care, zice Mișu, au fost detașați spre

noi, să implementeze distrugeri unii la Cernăuți, iar cei mai mulți la Chișinău. În plus, se pare azi că e clar ce căuta *pictorul* Marius la Harkov. Pinacoteca de la Chișinău, domnule! Adusă acolo de NKVD. Erau și câteva pânze de-ale Marietei, sau miniaturi parcă, după fotografii, sau din imaginație în cazul cetăților dispărute prin demolare... Camenița, Colomeia, Hotin, Soroca, Orhei, Tighina, Liovul, Cetatea Albă, Chilia, Beciul, Ismail, Breslau, Wawelul... Dezastru însă! Informațiile culese de agenta lui, Murocika, erau pesimiste. Parrtidul şi Căgăbăul au socotit că što Valuare nu se poate evacua spre Ural, se va nimici, ca să nu se bucure inamicul de ea. Iar lista cu *urgențe* de evacuat o cuprins mai mult fierătaie, nu şi cărți ori tablăuri, cari probabil totul s-au incendiat. Ce arde, nu putrezește!

– Da' cum a fost, lele, cu putință? E posibil așa ceva? Cum o reacționat in-te-lec-tualul Ghizdavu, ca fotograf, la *17 noiembrie 1941*, când înregimentat la generalul de agitprop Horea Bratu, cel cu dantură ca de rechin, că se spăla cu Zyklondent, s-a bârfit în birou la ei că, alăturându-se Axei, militar-fascista Românie i se integra și ca propagandă! De ce n-a tulit-o el imediat, direct în linia întâi, ca un cavaler pur, de i se lăuda Murocikăi că l-a dat jos, de pe harmăsărașul Orlică, pe cotoșmanul Kotovski, în vagzal la Kișinev, iar pe celebrul Ceapaev, că l-a azvârlit cu mustățile-n jos, în smârcurile Bâcului, de s-o înecat cu zile. De ce nu s-o-ndepărtat el val-vârtej pân' la Krasnodar la fete, până la Groznîi, până la Scoci și, în nord, până la Rareșburgulul Pripeatului, admițând că spațiul vital rusesc, începe cu Esenin în rubașcă la coasă dincolo de Oka Soljenițînului, iar al nostru românesc include nu numai Liovul lui Ioan Budai-Deleanu, ci şi Kievul movilesc al lui Țamblak, și Harkovul cantemiresc. De ce oare nu s-o implicat el *efectiv*, ca doctorul Lecca, preotul misionar Damian și translatorul Noveanu, în semănarea Civilizațiunii în pustiul scit, ci a acceptat corvoada de-a fi mai întâi reporter de front și apoi stilist de cimitire, aport obligatoriu *discutabil* azi, cum crede deontologul logoped de conflict Maradonel Zamfir-Frișcă, care în visatul său bestseller planetar, *Protocronismul dubios de război al lui Marius Ghizdavu*, întreabă exasperat până când va dura Nesimțirea acestui batracian verzui expirat, ce șade la soare ca gușterul verde al lui Tichie al pediatresei Dora Căinaru de la Titu Târg, raionul Răcari, navetistă, și încă nu se căiește public deloc!

– Păi, a scăpat destul de ieftin! În prostia lor, cei care l-au săltat de lângă Eliza și Irinuca mică, din Strada Sfinților, n-au percheziționatără și oficialul lui domiciliu, declarat în iulie 1945 drept... studio Foto Lux, pentru Dovada aia că era meseriaș fotograf, când cu Ordonanța nr. 374 a Decongestionării Capitalei de *refugiați*, situat lângă Pădurea Andronache și compus dintr-o căscioară studio lângă cimitir și dintr-o magazie păstorească, grajd, peste calea ferată.

– Nu era o glumă descongestionarea asta. „Toți cei care nu se vor conforma dispozițiunilor prezentului comunicat, vor fi pedepsiți cu internarea într-un *lagăr de muncă forțată pe termen de un an*, urmând ca după eliberare să fie trimiși la urmă”, adică la vechiul domiciliu de dinainte de refugiu, se spunea în iunie-iulie 1945. Până și oltenii vânzători ambulanți erau șicanați! Tremura și Eliza, deși

angajată încă din 1940 ca farmacistă. Ei se cununaseră în secret pe undeva prin Basarabia, la Căușeni (28 octombrie 1943**)** sau Năpădeni, dar ea se temea că dacă e întoarsă înapoi în URSS, atunci poate fi dus și el, pe un traseu diferit, la Sibir.

În harababura din Studio Lux, securiștii și colaboratorii lor muncitori ar fi putut găsi o cutiuță roșie, din tablă aurie, de țigarete Benson & Hedges, fumate de cumnata petrolistă americană, Virginia, cum... și scria pe ea! Conținea, oho, nu doar medalii care îi recunoșteau fotografului cruciat devotamentul din Războiul Sfânt, pe lângă, cu panglică albastră, foarte regală (coroană, stemă) *Crucea Serviciului Credincios*, cu spade, lunaticul păstrându-și medalia *Cruciada împotriva comunismului*, atât varianta 1941, cu barete Nistru, Crimeia, cât și 1942, cu barete Don, Caucaz, Stalingrad, plus din partea aliaților noștri germani, probabil lăudat de Otto Runge, *Medalia Frontului de Est*. Uneori, le scotea din cutia anglo-americană și le admira, uimit de cum puteau ele să exprime plastic specificul național al celor două armate anticomuniste. La români, idealismul dezinteresat. La nemți, îngâmfarea austriacă rasistă, că Arianul poate să le facă altor europeni *orice*, pe el nu-l jenează decât vitregiile naturii! Medalia românească era din tombac auriu, pe aversul cu cruce, pumn și sabie scriind „Cruciada împotriva comunismului", să înțeleagă și oengismul occidental că românii au luat în serios primejdia bolșevizării și de-aia trecut-au Prutul. Pe revers, „Patria Recunoscătoare", o codană cu părul ca spicul grâului. Cea germană era din zinc tuciuriu, scobită. Vultur cu zvastică, fără vreo cruciuliță-n cioc, naziștii având partid muncitoresc *ateu* ca și cel bolșevic. Pe avers, inscripția comemorativă „Winterschlacht im Osten 1941/42", ca și cum rasa ariană s-ar fi confruntat doar cu particularitățile meteo ale Lebensraumului de anexat!

Incredibil, dar adevărat, cele două iubiri ghizdaviene românești, paralele celei pentru dubioasa agentă Murocika de la Antibes-Harkov, au fost și ele răsplătite cu brevetul și medalia *Cruciada împotriva comunismului*, Dora Glagoveanu-Căinaru afirmându-se chiar pe front, la Odessa și apoi la Feodosia, ca neînfricată doctoriță de război, iar Eliza Alexandrescu doar la București, ca farmacistă, excelentă organizatoare a procurării necesarului de medicamente și a expedierii lor cu celeritate în zonele unde se dădeau cele mai sângeroase lupte.

Dora o avea cu baretele Odessa și Azov, iar Eliza, pentru că nu a fost pe front, fără barete. Păstra însă Marius chiar în această cutie colecția tuturor baretelor: Bucovina, Basarabia, Dobrogea, Nistru, Odessa, Bug, Nipru, Azov, Crimeea, Doneț, Marea Neagră, Caucaz, Calmucia și Stalingrad!

O găsise într-un pachețel aruncat din acceleratul de Constanța, la Pădurea Andronache, lângă cimitir, de vreun ofițer statmajorist sau alt colecționar, speriat de pedepsele solicitate de intelectuali în *Scânteia*, pentru gazetarii Războiului Sfânt, aduși la Procesul blitz din 30 mai - 4 iunie 1945, îndeosebi la cererea muncitorilor. A adăugat medaliile sale, plus *Crucea Meritul Sanitar* și *Crucea Reginei Maria*, primite post mortem 1917 de acuarelista Marieta Ghizdavu. Și-a zis că ascunde bine cutia, dar a uitat de ea! Noroc cu devotamentul... Victoriței!

– Poate, zâmbi posthuman Narcis Moga, expiratul Ghi așteaptă... amnistia divină, adică să se ducă pe tobogan după colț, înainte de a-și face *mea culpa*. Se bazează pe că Mișu l-a spălat din arhivele Ministerului Propagandei de vizavi de Gara de Nord, placat azi cu lădițe de aer condiționat, ca un uriaș refrigerator de păstrat cadavre de idei, pentru a fi examinate critic de generații fără prejudecăți. Ce? Mai crede cineva c-a putut filma fetele cazacilor în Kuban, corurile și dansurile lor, mult *dincolo* de Bug, și n-a știut ce se-ntâmplă dincoace de Bug?

– Nu numai că a fotografiat pentru Expoziția Transnistriei, râse Bazalau, aflat în trecere prin Salzburg, dar moșul încă mai știe... multe, ca oricine a trecut Prutul atunci! Doar că el n-a apucat, la Peninsula, tortura din barăcile 13 și 14, să vomite tot. Și nici măcar în 14 și 15 iunie 1990, până să pună Gorbi mâna pe telefonul roșu, să-i întrebe la palatul antonescian al Consiliului de Miniștri, dac-au înnebunit, pe-ai lui Yl, el n-a primit vreun șlog mineresc în creștet, nici vreo bâtă Spumotim în ceafă, de să-i revină memoria și să dea pe goarnă ce-a văzut.

– Contele e un rromân Rregal de modă veche, îl caracteriză filosoful Adelin Barosanu. Își închipuluiește că, în pos'modernitatea rețelelelor sociale, un artist mai poate avea, ca individ, als miliardime, opinii, păreri, poziții proprii, pârțuri personalizate, unicate, irepetabile, fie și ce-a trăit în tinerețea-i sprințară, adică lubrică, alergând în pușa goală prin Biblioteca din Ziduri, palidă imitațiune reacționar conservatoare dup-a Brătienilor, vecini liberali sudici de la Florica, nevenindu-i revelația că, pentru cestiunile marcă înregistrată, mai bine taci din gură, nene, îndrituite fiind a se pronunța numai Institute și instituții cu jdemii de ideologi, cum a fost și cu *Însemnările despre Români*, ale leninistului Carolu Marx, pe care cică doctorul legist Lecca le-a descoperit într-o groapă comună prin pădurile de la Sverdlovsk, plantate antisecetă de Ecaterina a II-a, cu molid de rezonanță pentru violine Stradivarius, cum avea una și Murocika, de l-a trimis pe tăntălăul de Marius la Rostov-pe-Don după ea, în plină luptă, legendând c-ar fi fost împrumutată unui urechist Koka Vitkevici, scopul fiind nu să-l aresteze pulemiotcikul, praporgikul gherou, Falelei Mitrofanîci Vodkin, ci Marius doar să le constate cu ochii lui trupelor NKVD bravura. Firește, și cu Zeiss obiectivele, în acel 1 Decembrie 1941, când se-mplineau 23 de ani de când...

– De când Neamul Rrromânesc, completă Adriana beată pe net, o adunățulă de robi inferiori rasial, grăind o *limbă de slugi*, născută din eroarea Păcatul lui Dumnezeu, a câștigat la barbut un teritoriu mare-mare, lățit datorită unui șir loteristic de reporturi fabuloase, trimițând etichete naționaliste și căpăcele de bere fotbalistică la trageri la sorți televizate, pe când, vai, cu câtă ardoare sovietică se băteau până și cu dinții, pentru apărarea stalinismului, adevărații eroi ai timpului nostru, nepăsători de moarte ca vechii *daci reali*, nu ca dacii dacopaților, în Galiția Mare, Lebensraum cultural românesc, întrevăzut de Sibilele Lvovului...

– Flăcăii aceia frumoși frumoși din Divizia/ Unitatea identificată la Rostov pe Don de șpionul Marius drept NKVD 243, vezi jurnalul putrezit la Morozovsk, atât Narcis Moga cât și Maradonel Zamfir îi reproșează, întâi că de ce nu l-a

împins cu opinca gios din carpen, pe Führer, la Berdiceff, în 6 august 1941, și apoi că de ce n-a spus nimic că luptătorii staliniști au avut la început nedumeriri ideologice, cum că io mi-s muncitor, măi, iar inamicul germano-român *e tot muncitor*, deci n-ar trebui, oare, să nu se bată unii cu alții, ci să se înfrățească?

– Cine ești tu, mă? Și ce plm dacă mai știi *cum a fost*? Plodul tău îmi aparține! Tot așa cum o nouă Rusie s-o înfiripat, la 7 noiembrie 1917, fără nicio conexiune cu a veche, țaristă, decât pornirile imperialiste, care să împiedice mereu Norodul pravoslavnic să atingă huzurul canadian și să se obrăznicească!

– Doamne, cum se băteau feciorii aceia, siberieni fanatici! Cum se jertfeau ei, Ilarie, ca pentru russkaia zemlia, pentru o rodină ca soarele orbitor de pe cer, dar în realitate pentru crocodilul de Stalin!... Publicitate, revenim.

– Invers, Iliescule, pareza cataleptică paralitică sufletească, de la 20 Maiu 1990 seara, după halucinantul 85% FSN, de-a zăcut jugravul Ghi la pat, și astfel nu l-au mai găbjit eseșii costumați în șahtiori cu mutre negre de gorniaci și de gonaci bosiaci, blestem rooseveltian sau protecție divină ca pentru un Człowiek Providențial, cum o interpretat psihanalistul popă Damian, cu piele de zaiaț în spinare, pentru că delirul nu-i plăcea nici lui Izaurian Noveanu, cum că ni se vâră iarăși un Discăleicat slav țarist sovietic la Buharest, și purcedem la o nouă Rumânie, pură ca o ciocârlie survolând o industríe abil dusă pe pustie...

– Ah, pi culmili lichidării întru privatizare, Stăpâne, se impune ca un țap înjunghiat o politică de *Moarte Intelectualilor*, combinând **Mineriada** divinului Yl, cu după 1996 **Mizeriada** cehovianului întunecat geolog sibiriak, năzuind toți la a-și implementa mucegaiul stării pe loc convergent la rezultatul sub lim că un co, Mando, de specialiști streini, poate trasa marile disecții și orientări și indicații pentru toată curtula rumâniască, spre ce Macondo maxi-taxi să se-ndrepte, ce prublemetică prioritară, care ar fi *sarcinile demitizante*, la atâta mentalitate conspiraționistă neputându-se replica eminescian decât că planul divin a fost executat octogonic și icosaedric, în câțiva ani apucaliptici, doar ce n-a fost închiriată și Casa Înfrățirii Popoarelor la vrăjitoarele din Europa, în rest, conform prevederilor Congresului XV din 22-25 decembrie 1989, progresându-se ca focul unde aerul e condiționat, apa plată și pământul prerie, Virginică, în context că glasnostul regulând videochat perestroika naște mandavoșkă pură ca entelehia, etapizat, călăuzindu-ne iar un Ambrozie Tichie după cursul scurt despre poliomierlită, în prima fază a bolii, minerească, lozinca fiind *cu Mareșalul Antonescu în contra Regelui, Rațiului, Câmpeanului și intelectualilor căpoși*, iar în a doua fază, de construcție *efectivă* a capitalismului euroatlantic caricaturizat, lozinca devenind *cu intelectualii în contra lui Antonescu, naționaliștilor și interbelicilor*, iar în a treia *cu Subfinanțarea, Corupția, Incompetența și Nesimțirea în contra intelectualilor care încă n-au emigrat ca MaGhi la 1992*!

– Și abia dacă în acea pauză de agitație, folosită pentru un pic de reflecție, i se zbârli lu' Cioropel pupăza Istoriei ca o golancă nimfomană, Pizz, de la corturile militând pentru televiziune liberă, și nu doar pentru *mai multe* televiziuni

ale partidului-stat, acuzată grevista foamei, de chiar Au-mă-doare felcera, că se exprima prea slujindu-se de acele varvarisme rejectate academic, și ce Academie! Deși nu Petru Dumitriu, dar poate Geo Bogza tânăr, da, le-ar fi acceptat în marele vocabular, ca *pizdisme* slave, Murociko, de o copleșitoare expresivitate cumva profetică, în sensul providențial că să nu se mântuie de zile Soljenițîn, căzând apărând de ai noștri Rostovul celor mai frumoși ani, deoarece Providența îi va pregăti o misiune de o largă, numai două-trei decenii, recunoaștere internațională!

– Care notorietate, tovarășe? parcă academic îl pizdui de mumă strigoaica Dora Glagoveanu pe Saie Buburuză, desființându-l în direct, cu o voce uscată ca de îndelungatul Post al Festivalului 1953, ținut să aibă ce râgâi, de sufletul lui Stalin, scrofițele roz occidentale luptătoare în contra inexistenților ațâțători la război. De unde până unde țaristul Soljenițîn și Notorietate? Că de când ne-a băgat telecablu, aici la toți eroii morți cu neamul lor, în toată Ghencea militară și civilă, de zace Grișa numai pe Discovery cu găvanele belite la docu de război, abia seicias realizând că „numa' Stalin o dus un răzbel drept”, iară eu stau numai pe **arte** încă de când s-a ctitorit și nici c-am auzit vreodată de Soljenițîn ista, fasonat de KGB să-l plaseze-n Harvard *ca să critice America*, tot așa cum în Zürichul lui Lenin a încercat în van, la 31 mai 1974, să fie mai... *catolic* moral decât italienii!

– Dar că Auschwitzul fu eliberat, abia în 27 ianuarie 1945, de americani, nu de ruși, mai auzit-ai dumneata, cumnată, una ca asta? se cruci Murocika. Sau tu nu servești presă occidentală, doar învelești mămăliga-n ea, s-o mănânci cu căpșuni! Ori ți se pare că-s greșeli din întâmplare sau mișto din saxofon fin?

– La război ca la război! o liniști, apropiindu-se neauzit, ca un submarin nuclear de echilibru al terorii, Clara Honig, ca de obicei înecată la mare adâncime, într-un ocean de melancolie, fiindcă Marius nu a urmat-o în toamna lui 1943, scuzându-se roșind cum că *Subiectul operei lui se află în Răsărit*, cu autosugestia megalomană că el este ALES, deși, după ce-l ratase pe Ehrenburg la Kiev, cum și pe Eisenstein la Harkov, era limpede că nelichidându-și nici dublura la Rostov, și nefiind *nemuritor*, tocmai **Celălalt** era menit să fie reținut de Organe în Königsbergul Hannei Arendt, pentru a face cunoștință cu Gulagul și a răsturna apoi, la momentul oportun, paradigma despre lume a Intelectualității Occidentale angajate, tocmai când primise ea, din voia Providenței roșii, suficientă educație exclusivistă la imaginarul colectiv încât să-i poți spune doar atât, că păi, și-n URSS, era „sistem concentraționar”... Daa? Concentraționar? Nu știam.

– Și să nu mai poată suporta nimeni hidoșenia botului lui Brejnev, în totalitarian contrast cu aleșii papițoi ai democrațiilor, pe criterii de mutră din ce în ce mai hollywoodian televizionară, inclusiv a tovarășei de viață.

– Toate acestea, zise ea ușoară ca fumul, căci nu vorbea niciodată decât cu Marius, în drum spre Basel poate demascată și reținută, chiar în răsfățata de toți Budapestă, adică Shoah, Holocaust, Bolșecaust, Pol Pot, Sacco di Roma, Năpastă 1940, Bagdad 1258, Nakbă dacă vrei tu, nu-s până la urmă, la homosap, decât vorbe, vorbe, vorbe. Iară vorbele astea costă, Marius, pot să te coste mult! E o

modă azi să pedepsești chiar și datinguri mărturisite sucit abia după 45 de ani.

– Mda, o-da-da! mormăia el, căci se gândea jenat doar la vorba *ordin* a unui împușcat, *meritați-vă morții!* Mă Novene, mustra el pe agitatul pensionăraș din Ferentari, tu ai mai slăbit, ca mercenarii lui Napoleon la Moscova, și cam ai vrea să se strofoace să întrețină veșnic vie-n niște Suflete Moarte, memoria victimelor din *Secolul XX*, doar alții, mereu Alții să se buzunărească pentru a plăti transfuzii la Neuitarea nefericiților dispăruți căzuți galițieni și angkorieni, plus afgani, plus cubanezi, plus copilașii mutilați de minele partizanilor prin Angola și atâția alții tot apăsând pe oțelul din pieptul mumiei lui Lenin și pe granitul din căpățâna lui Marx! Păi, ce afacere-i asta, barosane?... Iar tu, veteran conștient, cunoscător și de Război Sfânt, și de Gulag, și de Romlag, și de D. O. la Copeica Mare, cam câte cărți din astea folositoare pentru suflet ai sponsorizat, măi creștine?

– Niciuna! agheazâmbi popa Tani, dezlipind de pe ușa bisericii foaia Cuvântul Mareșalului către săteni. Și ce dracu vrei?

– Mnu, o-nu-nu! își pierdu respirația filologul operant oral. Mă... mă gândeam doar așa și eu, în patriarhalitatea Ferentarilor mei, de mai latră câte-un câine răgușit sub cerdac pe lăuruscă să-și usuce labele, la cum aia mă-sii se meniră toate rău după ce glasnostul și perestroika au botezat mandavoșka și i-au tăiet moțul, că bandiții care au acumulat capitalul, pe cale individuală prin furt, sau pe cale colectivă prin subsalarizarea proletariatului, tocmai ăia n-au niciun interes, de la Marea Adriatică la Marea Japoniei și de la Kurile la Poola, să își aducă obolul pentru a se crea instituții mai coioase, cu menirea de a zgudui homosapul la conștiință, cum zici și tu, frățioare, cât e june sensibil chinuit mai degrabă de marile neliniști metafizice dacă s-ar putea supraviețui fără sex sau dacă te poți dixtra fără să achiți! Adică să se amenajeze mediateci porno gratis mai atractive.

– Speranța lui, ieși cu duioșie din sticla ca de spumă de drojdie a televizorului sud-coreean Johanna Oana Noveanului, asfixiată-n 15 februarie 1986 de la aragazul scorniceștean, abia mutată din Ferentari de la curte la bloc în Toporași, la bietul fugar Albert al lor, cel cu creierii sfărâmați în sorbul elicei hidrogrănicerești și ieșiți la țărm la Kladovo în 31 octombrie 1987, puțin timp înainte de alegerile parțiale ceaușiste, – ideea lui, la care are dreptul lui, pus deoparte în Cer, tocmai prin datul său de suferință, e că atunci când trece prin necazuri personale sau de grup, omulețul, pus bot în bot cu deșertăciunea celor *deposedări de ce-aveai tu cel mai scump*, orizontul lui de așteptare, deal-vale, în Războiul Sfânt, apoi prizonier la ruși și și la românași, adică să se fi pus Memoria asta a lui un raft ceva mai sus, folosind-o și cine n-are cu ce să-și plătească anual columbarul, după ce a montat și demontat glasnostul perestroika, de-a produs ea mandavoșka asta, cică într-un mod cel puțin egal să se vorbească la teveu de toți, unitatea de măsură pentru genocid fiind mortul, recte și de-ai noștri!

– Bine, Ioană, se cruci de indignare coana preoteasă Marijana a popii Tani, dar tu n-ai băgat de seamă până la vârsta asta cât de *inegali* sunt morții?

– Au n-ai remarcat, fată hăi, cum că unul e dus la groapa comună de trei

melomani ş-un câne, pe când alții au parte de cortegii mafiote, cu nenumărate Merțane negre și taburi suvuri, de parcă ar defila însuși Parrtidul? Și trebuie lărgite, ca la Troia, porțile Cimitirului Bellu ca să încapă gigacoroana?

6

În cer, ciocârlia tăcuse. În livadă, mierloiul devenise posac. Cine primise tribună, să vorbească neîntrebată? Gaița? Pițigoiul lugubru? Coțofana hoață?

Era acea Zenaidă, ghiciră în pata de sânge din cafea cât gigacaloria, șefii de promoție ai lui Stalin, fecioară din București-pe-Nipru (Кременчук, Regiunea Poltava, născută însă în Bugeac și, auzind de minuni, manifesta inițial aspirații monahale pentru Schitul Hoitarului), eliberată din lagărul de la Komsomolskaia Petliura de atamanii creștinilor cazaci ce, pornind într-un singur iureș, ajunseseră la sud de Poltava, aproape de Harkov, surprinzându-i pe capii de mort roșu-esesiști ai Căgăbăului înainte de a-și lichida, după tipicul cekist, înjurăturilor și instrucțiunilor marxiste, prizonierele de la Krasnaia Bandera, numai de-aia, ca să nu se-arunce-n brațele inamicului eliberator român, ori chiar german!

Cum o insultă, în treacăt, biograful ghizdavian nedorit Narcis Moga, pe româncuța supraviețuitoare a Foametei de pe Nipru – genocid organizat de-ai lui Hrușciov care s-a scremut, pe urmă, să-și spele vina față de ucraineni, dăruindu-le pe de-a moaca Bucovina, Basarabia de Nord, Bugeacul, Transnistria, Liovul nostru, Khaliciul, Odessa și, colac peste pupăză, Crimeia noastră cu Ialta noastră cu tot, – româncuță frumoasă, Zenaida, vai! văleu, educată dialectic materialist, în sensul libertății ca necesitate înțeleasă, cum e brățărica din sârmă ghimpată, uite că, deși curtată de filologul maior frumos Iancu Noveanu, cum teologul urât Atanasie căpitan Damian trebuia totuși să fie căsătorit în prealabil, ca să apuce parohie la Dalnik-Tătarka, inclusiv Cimitirul <u>repede crescător</u> de la Cota 102, ea l-a uitat la ordin pe lingvist, devenind prezbiteră, doamna preoteasă Zena maior teolog Atanasie Damian, ceea ce n-a apărat-o providențial, în primăvara lui 1944 – când era gravidă și încercase să se strecoare acasă, până la izba-i din București-pe-Nipru, ca să-și recupereze *Jurnalul de lagăr*, forjat la munci de oțel călit la Novokuznețk și Novosibirsk, convinsă tot de criticul Jenel că va fi, chiar fără premii, laude și publicitate, bestsellerul Războiului Rece –, să ajungă pe eșafod de camion american, pentru a fi spânzurată cu funie din cânepă britanică, de bara unui teren de soccer, plânsă fiind și de popă ca tată al plodului din ea, și de generosul filosof, care el n-avea nicio treabă, dar nu și de filosoafa occidentală, deoarece era vorba de-n aia mă-sii de minimartiri de rasă îndepărtată, galițiană!

– Aici, cuvine-se a se însemna că dacă Führerul, care „era loial”, și-a pus cariera în primejdie pentru Murocika, ordonând disperata recucerire a Harkovului

din mai 1943, pe când Marius Ghizdavu petrecea liniștit la Ziduri de nunta Dorei cu Grig, gest irațional de risc de jertfă pentru un scop ne-arian, *trădarea* s-ar explica nu numai prin wagneriana impresie lăsată de romantic-medievalul amor dintre Marius și lebăda Murocika, ci și prin informația, de cel mai mare interes, primită prin fax de gauleiterul culturii și civilizației, Alfred Rosenberg, omul arhitecturii de securitate a ucrainenilor și bielorușilor, în contra pornirilor hulpav anexioniste ale profesorului Ică Antonescu, că-n gaul lui secret cotit, de la Morozovsk, cinereporterul de Război Sfânt, Reichsführerul imaginar al germanilor de lapislazuli, cavaler Marius Ghizdavu, care a fost și un epidemiolog morfologic bun, descoperind la antifascista Dorothea Schlauberger contesă d'Esgrignon, nu insulina ci insularul protocronist **Punct Ghizdavu**, celebrul de pe Discovery by Night *punct G*, informația fiind verificabilă din două surse independente, mamelucul Abdul cu lumânarea și mămosul dresdan Otto Runge cu logica foforensică, cum că-n data de 1 octombrie 1942, când pretindea amicilor să-l lase-n zgăul lui, să-și serbeze singur în bârlog cumplita vârstă de treizeci de ani, anume în Atelierul footografic Lee Miller de la Morozovsk, apăi că nu era vizitat numai pă radio de Lilișor Mârlin, ca ambient cazon de labă, ci Dumnezeu i-o trimise la fix pe balerina violonistă cu tată NKVD de la Antibes, Daria Maximovna Riumina, specialiști ca coana Aneta Avăcăressi sau duamna Cepeca a șefului de promoție Ivan Enache, speculând că... marșrutizată în scop de culegere de informații de pe lângă Punctul G de Comandă A3 Ro, ipoteză tot de prima duaaamnă, cuana Anetta Awăkăressy, retrasă, cititind notta informativă ca poem de amor interesând doar patriotic fimeia, deoarece Mareșalul atâta vreme cât rămăsese gravidă Murocika (Mauricette ca obiectiv, nu Daria) se dovedise, fecund, din o singurică răsuflare înnegrind 125 pagini inspirate, bărbătești, către criticul liberal Dinu Brătianu, rămânând cu iluzia greșită și antimalagambistă că un fluviu-roman, poate chiar și un geo-roman, s-ar scrie cu tot atâta ușurință, dacă ai năduf mare, soldatul român fiind mai bun în ofensivă decât în defensivă, scrisori pe care le-ați găsit și Larisa Rîbalovna le-a recitit într-o nouă grilă de lectură, ca pe un *Epistolar al Gheenei*, sexist, care te îndeamnă la o reflecție critică lucidă, ca orice înjurături soldățești, înarmându-te împotriva derapajelor, numai că boierul râios i-a tras un protocolar de lă, în condițiile mizere de bordei specifice eșaloanelor avansate spre Cotul Donului și spre Stepulița Calmucă, întru dirty target ca să marcheze pentru investitorii de capital românesc cleptocrat offshore de Mâine, din Ruropa unificată, până unde se întinde dreptul nostru dincolo de Iasnaia Poliana, bordei totuși sigur, bine adânc cotit săpat de prizonierii michelangiolești, sclavii săi ruși, cazaci și sibiriaci, precum și de un leton din Irkutsk, care știa bancuri iakute cu pescari de pe Lacul Baikal.

– Totuși, dacă Dumnezeu din citadela-și a voit așa, oricât a grăbit Asaltul pictorul român cam german ajuns, prin forța destinului, cuceritor al pământurilor cantemirești ale Hârlăului Nou Smart Kivernisit, retoponimizat de hoholi Harkiv, cavaler decorat cu Gefrierfleischorden, elementul surpriză-surpriză nu s-a mai

produs și, așa cum arată cercetătoarea cernăuțeană de baștină din Dubăuți, Galina Cobiliță, a lui Alin Vișan, în noaptea de 15/ 16 mai 1943, într-o zupincă stație ciupercă, de tramvai care nu mai circula de mult, la lumina anglo-americană a farurilor, atrăgând plimbăreții de pe bulevardul Proletarskii, de pe ulicioara stradela Observatornîi și de pe străzile Bazarnaia, Marazlevskaia și Pirogovskaia, ca și flecarii vechi lupi de mare de la cafeneaua literară Robina, exact cum prevăzuse adevăratul pictor, democratul Marius Ghizdavu, plimbându-se vinovat cu Dora Glagoveanu-Căinaru prin Odessa mult duioasă, ronțăind o pungă de alune americane procurate de la o plantație locală, de la vilele de vară din Langeron, ale securiștilor șefi de promoție, spre Slobodka, pe lângă cimitir, și de acolo, prin stepă, spre Usatovo, o altă ieșire fiind la 3 kilometri, în satul Kuialnik, bănuiala lui Mișu căzând cășunând pe o biată căsoaie bătrânească de la intersecția uliței Diukovskaia cu Pișonovskaia, dar neavând probe că e folosită de partizani, încât s-o dinamiteze cu tot cu șobolanii din catacombe.

– Păi, nu se temeau s-aibă pierderi, eroi, nici împuțiții de politruci de la Hârlăul Nou, Tristane, mormăi departe tam daleko camaradul buchenwaldez Ghiță Tabarcea, obez sumotar mai aprinzând o lumânare la crucea de granit de Alcazar de la Majadahondasuzuki a Axei Roma-Berlin-Tokyo.

– Mai dihai ca cert că niște-mpulitruci, ce se retrăgeau, bliat, cu lașitate dinspre Puldava noastră burebistană spre lunca Donețului, așteptând firobuzul la altă zupinkă, numai pentru a aplica expeditiv nizkay primernoe nakazanie talentatei balerine violoniste locale, care-și contaminase prin mânjire cu malefic sloboz ghizdav valah sângele ei pur sovietic, nu aici în Harkov, nici la Kotelnikovo în Studio „Dora Maar / Brassaï”, ci în bordeiul de la Morozovsk ce-și poziționa întunericul spiritual drept Studio footografic „Lee Miller / Man Ray”, tot ghizdavian dar pro-occidental, of-of-of! ajutaați-mă! ajutaați-mă, oameni buni, creștini pravoslavnici, lacrimi negre în noapte ca antracitul șiroiau din ochișorii ei ca murele câmpului, în timp ce camionul de argint cu șase roți motrice, conceput de inginerii americani în peste 600 000 de exemplare, să-și apere dacă mai pot nemții, de sovietici, vaterlandul nevestelor doar ca pedestrași, tot da cu curu ’napoi, cu curu ’napoi, apropiindu-se-n sudălmi kaki de stâlpul din molid de rezonanță, binemirositor a smirnă sudică, abia adus din pădurea Goloșeevsk, nimeni îndoindu-se printre nacialnici și gazetarii occidentali progresiști, dar timorați de obscenitatea belicoasă, că această padală târfă intelectuală, sukă fără inimă, fără creier, fără rațiune, care a pactizat *orizontal* (ceea ce în metodologia ghizdaviană-n caz de fără cearșaf ar fi putut fi o ipoteză inacceptabilă) cu inamicul Cărții Atlantidei, ar fi avut ea, cățeaua, sucika, vreo șansă la reeducarea prin katorjnîe rabotî de să i se umfle picerele balerine de varice ca butucii, iară degetele degerate să nu mai simță strunele argheziace ale viorii, degete care, automaticește, auzul muzical detectând un abia șoptit verdict armonic prestabilit, anume smertnaia kazna, se puseră a repeta provocatorul, înălțătorul până la urmă cât Statuia Libertății, MI MINOR bartholdian, prin

sfâșietorul apel al căruia a și fost momit Marius în mahalaua de octombrie a orașului producător de niște mașini agricole, ca taburile și tancurile, cu kondior, cu basamac, dar și de solide locomotive ale istoriei, montate la HPZ și capabile să ducă de la Dnestr la Amur, în bouvagoane, în de-alea de vite și chiar în cisterne, până la cinci mii de deportate la un singur drum, după listele pornite de la bază, de la kombedul sau komnezamul local spre vîstavoii de sus de foarte sus, ceea ce nu contrazice, chiar din punctul de vedere al unui contemplativ deviaționist vertical, ca atomistul Epicur, populismul lui Belinski că câtă frumsețe, bliad, câtă generozitate, câtă noblețe sufletească stau camuflate chiar și-n firea celor mai umile făpturi omenești, cu care se preocupă Narpitul, Alimentația pu Publică, așa că auzind gâlceavă la coadă la biscuiți Belomor, pruncul scoase căpșorul, în timp ce un viguros prapurcik din regimentul Semionovski, simplu edecar de pe Volga noastră vizând a fi înălțat la cinul de podpolkovnik, îi trecu Ei prin ștreangul britanic căpșorul cu pletele de Rusalkă încâlcite de-un licurici, încremeninindu-ne cu ochii beliți la Nemuritoarea Iubită a românului, asistând să nu scape niciun amănunt și pisatelul realist socialist cel ce nu de la Epicur, ci de la Vissarion Grigorievici, nu tătuca lu' Iosif Vissarionovici și frații săi, ci be Belinski, reținuse că trebe să raportezi corect întocmai și la timp, să poată fi exploatate informațiile, șefului de promoție, în turnătorie ca și în fluviu-roman trebuind să fii exact, căci așa cum îi scria vel-criticul lui Gogol în 3 iulie 1847, cagda celoviec ves otdaieța LJÎ evo ostovliaiut Um i Talant, adică că când homosapul prinde *a minți*, atunci el își pierde și claritatea minții și talentul de a comunica adevărul, consecința fiind pierderea Războiului Rece ca întrecere între sisteme, cu corolarul acestui eșec, anume o formală (Пошёл на хуй) condamnare a Kommunizmului *în accepția sa totalitară*, care restricție, voi a observa naiv progenitura ghizdavă de la mă-sa ei din ștreangul mingeacului, nu exclude logic a sublinia la nazism virtuți ca caracterul ciocănar de partid muncitoresc, precum și idealismul dezinteresat cum ar fi de să aperi Civilizația Europeană, suka, fie și cu forța, tot materialistul Epicur observând marasmul că nu ni-i nevoia atâta de amici, cât de încrederea-n ajutorul lor tovărășesc, bliat, pe când criticul liberal Belinski aproape că profețise miracolul de breaking news, că din mumă spânzurată poate țâșni minunea cosmică, un pionier clonat ca Pavlik Morozov, jucându-se cu dialectica până la paradoxul român că taman în imperfecția naturii ca rodnică prirodă stă perfecția ei de a da roadă bogată, de foame și de knut cioloveacul trudind până-i vine grețurile că nici n-are contează ce-a găurit sau strangulat l'Histoire în tine, zev zekule, ci cum plm te descurci, cum te orientezi, după ce la 26 iunie 1940 a căzut asupra Neamului tău Românesc Năpasta, bliad, purcedându-se la începuturile timpurii ale deznaționalizării, felie cu felie, ca dintr-un purcel lăptos, efectele cele mai dezastruoase observându-se că se obsearvă chiar și de observatorii străini însărcinați a monitoriza, după anul pașoptist 1989, **uitarea Războiului Sfânt**, îngropându-l în *Anul 1940*, și reconstrucția de-a dreapta Prutului, pietroi cu pietroi, clonă a rușinosului zid intergerman, cu aspect însă tern, cenușiu, anost,

de sloboz corupt, care a mai fost folosit o dată, bliad, principalele fragmente rămânând suveniruri sau luând destinații muzeal-turistice, deși totuși și dintr-un sloboz de second hand se prea poate repopula un ținut lovit de Năpastă, idi nahui, auzi caraula voce de handicapat pitic redus mintal care mai era și vertically challenged în acel mingeac differently sized, de care nu beneficiase nici filozoful Epicur, nici criticul literar genial, părintele esteticii și criticii revoluționar-democrate, V. G. Belinski, autorul dramei königsburghezo-moșierești *Dmitri Kalinin* în care a criticat kaliningrădean vehement iobăgia kantiană, puternic impresionat ca Kalinin de ecourile mișcării revoluționare a pandurului Tudor Vladimirescu, pe care logofătul Iordaki Ghizdavu de la Jupânești n-a combătut-o la 1821 ca zaveră de zurbagii, ci doar o a consiliat ca în Proclămațele către gloată să fie alese cu grijă cuvintele insensibile, păstrându-se un limbaj decent, *civilizat*, pulitically cur rect, pidosnic de fățarnic, balaurilor care ne mâncați de vii!

– Căci, cită pruncul spânzuratei din *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, ca și cum, dacă ca nomenclaturiști jdanoviști la vreme de blocadă ați făcut mâncăruri multe și foarte gustoase și bine mirositoare de să leșine orchestra leningrădeană, mai târziu însă amestecați în ele ceva urât, kkt, toate netrebnice le faceți, tot așa și în cuvinte. Dacă mai înainte ați vorbit cuvinte cuminți și vrednice de laudă, chiar și pentru criticul calofil Belinski, mai târziu ați amestecat în ele pizdisme, atunci toate volumele tomului 3 din 10 le-ați stricat, în cele *sobrania socinenii*, și întru nimică să fie socotite le-ați făcut!

– Ay, da' frumosu-i! se scăpă kipiatok aburind de liubov Isaura Morgenstern. Și deșteptu-i! Parcă-i Che Guevara!

Luuung privitoare ea, ca Murocika pe Marius, Antibes, la șeful de promoție Sergiu Enache, Antalya, pionier și utecist al capitalismului într-o Românie nou-nouță, descălecată de pe El-Zorabul împrumutat de la Grajdurile Jukoff, de comisul prezidențial, la 20 Mai 1990. Ca nepoțică, ea se răsfăța a nu cugeta la cum gândește bunicul că fugara Liz, de la sarcinile ce i-ar fi revenit în patria ei, RSS Ucraineană, la Tatar Bunarul ce părăsise de teamă că va ispăși-n Siberii fără de sfârșit păcatul că, de Paști 1943, cinereporterul de Război Sfânt se refăcuse, post-încercuire Gumrak, la părinții ei răzeși, la Năpădeni și Cornova, cu ea, îi născuse-n 1951 o fetiță, pe Irinuca, elvețiancă modestă, ce la rându-i avea să facă o fată, pe ea, pe Isadora, adevărul fiind că totul se rezuma la o melancolie fără cuvinte, nici măcar obscenitățile din mediul cazon și de la Canal nezguduindu-l, bliat, ci abia dând în mintea copiilor recitind una din marile cărți românești, *Fram, ursul polar*, avu revelația că de ce anume mai mult se bucură!

Pentru că... un băiat ar fi trebuit s-o ia de la capăt? Premilitară, recrutare, încorporare, concentrare, destrăbălare, cruzime, gardă civică, război sfânt?

Dar fimeia? Au nu suferă și ea, încă mai mult, sucika, trofeu fulgurant invadatorului, căruia Führerul Cominternului nu-i poate decât agăța-n pieptul, scăpat miraculos de glonțul nostru dezrobitor, niște tinichele de defilat cu ele? Cine acasă umple cartușele? Cine se luptă cu lipsurile? Cine e *ținta* râvnită a

criminalelor de război bombardamente anglo-americane asupra orașelor noastre?

– Poate mai mult decât chiar Mormântul lui Eminescu, a cărui spulberare se evaluase a-i demoraliza identitar pe vecie pe români, până la Ura de Sine!

– Te avertizez că ai atitudine antioccidentală, domnișoară Isadora, o dăscăli pe Isaura catedral Muhală Muistu, trecător c-o bursă prin Basel, dar bunicul artist susținu performant, cu fum scos prin urechi, apărând-o, că el însuși a urmărit în primăvara-vara 1944, chiar și de la fostul Studio Honig din Pieptănari, pe care-l *românizase*-n Ferentari Studio Lux, cum se scremeau fortărețele zburătoare să nimerească Locul de Pelerinaj Național de la Cimitirul Bellu, neanticipându-se că ideologiile se pot postmoderniza, tot acolo fiind înhumat filosoful berlinez Caragiale, a cărui candidatură în postromânism la titlul Suprem de *scriitor român autorizat* euroatlantic, va fi bine finanțat sprijinită după 22 iunie 1991.

– În dauna *părosului nepremiat* ce zis-a Demiurgului că „de la Nistru pân' la Tisa tot românul pizdu-mi-sa!" îi sări orgasmic de gât ca un arc navetista Emilia Tomoioagă lui Micșunel, găselnița ei demitizatoare fiind previzibil una virală.

– Măă, taci mă! mormăi caraula ce pulitrucii puseseră strajă spânzurătorii să nu se șterpelească de către studenți cumva fututul trup al Murocikăi spânzurate și să susțină presa lui Goebbels, împerecheată cu a generalului de propagandă Horea Bratu, cum că spatele virgin al frontului sovietic n-ar fi impenetrabil și că acel baudelairian stinking carrion vopuciaia padal' ar fi înviat chiar de Voskresenia tolstoiană, răsturnând iar cu capul în jos dialectica, suka!

– Adevărat a-nviat! sorbeau mujicește din vodca de scorușe, împărțită sub mesteacăn de-o amică a spânzuratei, sucika, Veronica (malienkaia Vera!), lunetiștii din trupa de șoc de arrriergardă, ce aveau să întâmpine cu focuri răzlețe pe cuceritori, represalii urmând a pătimi evreii, dacă mai erau evrei în Harkovul cela, întemeiat mult înaintea Kievului, de către infailibil *Kharnabon, domnitorul geților*, din care s-au tras spre a fi slavizați cu forța frații ucraineni, amintit de Sophlokes, în tragedia mit descălecător, de pe El-Zorab, i-ha, a lui Triptolemos, propusă a se giuca pe aceeași scenă camion, după praznic, de sufletul moartei.

– Și să nu uităm, serenissime, gunguri Micșunel, nici că Kharkivul a mai fost cucerit în două-trei rânduri de români și germani, nici că Marx se referea la grecii ce vor năvăli sub Petru Groza, peste Florica bibliotecii Brătienilor, ca bolșevici refugiați din „țara lui Pericle și Sofocle" și, erudit cât să fure Stalin și Hitler din carnea lui, Maurul neimaginând vremuri când Antigona nu va mai avea posibilități de să-l îngroape pe Polinice, frate-su, fiindcă i se va elibera abia după 20 de ani spravca de moarte, osemintele aflându-se ori în cimitire ale săracilor, ori pe sub cocinile Aiudului, ca ale acelui cunoscător al Ingratitudinii Românești, care ar fi încheiat calvarul cu un N-O SĂ MĂ RĂZBUNAȚI, de s-au răspândit apoi basna prin agenți de influență, cum c-a lăsat cu limbă de moarte, invers, interdicția paralizantă, plăcută nomenclaturii, să nu mă răzbunați!

– *N-o să mă răzbunați*, observă caraula, *este o aserțiune mioritică, bă*! când Marius, întors epuizat și distrofic în baracă, căzu-n flashback uluit că succesele

lui Stalin încep în istorie doar atunci când îi rebagă-n seamă pe intelectuali.

– Exact! aproape că izbucni într-un chicot de șahist pruncuțul Pavlik Novîi Morozov, deși în jurul gâtului simțea ca un ștreang rece de cânepă englezească. Îți vând un pont, tovarășe politruc: când nu vor mai citi decât universitarii, iar eseiștii vor fi mai mulți decât romancierii, ocupă-te tu de influența nefastă a tăticuțului meu, pictorul român Marius Ghizdavu din Morozovsk, asupra Marelui Führer. Consumatorii bestsellerului tău de mâine vor constata plăcut surprinși că, deși tati al meu nu a putut fi prezent din motive obiective la această nuntă mioritică a mamii solo cu ștreangul, el a acționat totuși în aprilie 1945 ca un bun consilier de imagine, pentru Adolf și Eva, încât înscenarea tragediei finale se caracterizează prin niște identitare trăsături românești, ba chiar de substrat mai profund, geto-daco-trac! *Aruncă, nebune, piatra în lac, în Wannsee, și fugi!*

– Eee ceva ceva, se chinui a gândi Isadora, e ceva resemnare mioritică și nuntă cosmică la bunkărul Cancelariei ce se dărâmă peste miri, cum zidirile Meșterului Manole, după cum e și nepăsare de om, de parcă nu l-ai privi din pivniță, ci din înaltul ataraxic bombardier, cu un ochi învinețit ca al Luceafărului!

– Astea-s elucubrații de-ale băieților șefi de promoție cu ochi de safire artificiale, ca alde Maradonel Zamfir-Frișcă sau multinteresatul de Valea Ursului Narcisică Dabija-Mogulică al nostru! Meri la cratițele tale, Isaură-Isaură, mulge caprele din Valea Păcurarului, trage-un gât de țuiculiță și fii fericită adulmecând ce-ai mai gătit, valea-i în fum, nu-ți vârî nasul unde nu-ți fierbe oala!

Și se auziră din bucătărie farfurii isterice, tot olărie nouă de la Coșești.

– Acum cred c-ai înțeles, reluă Fram tot întunecat, ca un Ștefan cel Mare luând, la apus de soare în Valea Ursului Agresiv, măsurile de final de epopee. Te las să proiectezi. Fă-ți viața ta așa cum sunt pe plai legile de-aici. Consumă! Dar nu te preface într-o paiață ca mine. *Homo solus*! Un bufon la Pol ajunge...

– Că Marius Ghizdavu a ilustrat pentru copilul interbelic *Fram, ursul polar*, zâmbi a râde antisovietica Eupraxie a popii Sică, de era să se întâlnească-n Romlag cu graficianul de mai multe ori, da, exegetul dominant și antiderapant Maradonel Zamfir are pe ce se baza: pe panourile satirice din crama Zidurile, unde ele amplificau răcoarea și prevesteau viitorul a mulți tovarăși de petrecere ai paraliticului boier prizonier în Alsacia Voicu și ai rotofeiului său frățior, bancherul ieșean Aleku Șaraga Bolșevictonul, ce diavolește bea tiutiun în balansoarul cioplit în lemn de gârneață. Junele sârguincios discipul al pictorului ieșean Tonitza și al sculptorului chișinăuian Plămădeală impresionând puternic pe sculptorița aprozaristă și alcoolică, modelatoare la Orfelinatul Ziduri de capete de copii distrofici ai Foametei marxiste, 1946, Cristina Done, printr-o serie întreagă de variante la secvența de serial în care Fram, la Pol, îi tot trage scatoalce lui Zgăibărici, educându-l... să nu plagieze, întemeindu-se mitic un model paidetic la români, din care s-a tras că când glasnostul a însămânțat artificial perestroika, ea a fătat mandavoșkă, popo Sică. De ce? Deoarece ștabul care a avut mentalitate de șef de promoție le-a zis la copii, intră, mă, în politică și ai grijă să

nu delapidezi ca un nesimțit decât pi bazî di imunitati! Pe când zekul care a fost reciclat prin circuitul alambicat al pușcăriilor, ăla a scâncit cu o mentalitate de câine bătut că, fiule, nu te băga, mă băiete, în politică, pentru că dacă eu nu făceam politică, generație idealistă printre mancurți ingrați, nu mai memoram atâta durere și nici voi urmașii n-ați mai fi fost niște perdanți datorită dezavantajelor!

– Doamnă și mamă în Basel, geografa foamei turistice Irène Burckhardt-Morgenstern, o iube'c, da' nu de la dânsa, ci de la bunicuța, Eliza Aleksandrjescz, interveni la lingvist și la Agnes de Krécy, clavecinista Isadora, am avut *revelația universalității* celui mai slav dintre cuvinte, care începe cu **pi**, care e ca un raport în cerc, în cuibar rotit de ape, cum îi spunea, tot bunelului Marius, nu știu ce Sevastiță de la Sibiu, Cluj sau Nagybánya, numai că nu la Lemberg, în patul de sharonstonă bălaie al Halszkăi Chrzastowska s-a declanșat Iluminarea, ci mult mai târziu, în plin Război Sfânt, la Odessa, după restabilirea circulației tramvaielor, când el de la Kotelnikovo Atelier Dora Maar sau de la Morozovsk Atelier Lee Miller, o tulise-n haine suprarealiste, nebun după Dora Căinaru, și abia urcaseră cele trei controloare feseniste cu foarfeci ca ale Parcelor și el nu compostase belet, alergând bezmetic după pi, în vreme ce pediatra nu umbla după pu, cu toate că Grișa scria departe daleko la **1681** pagini de *Sviașcennaia Voina*, iar cel mai apropiat român, chirurgul autocastrat Lecca, parcă nici n-o vedea, căci socotea de a sa sviașcennaia abiazannosti să tragă de limbă rubensienele feseniste odessane, încă nerecreștinate-n catedrale-n care Eisenstein băgase Chaplin, cu Kaganovici, care deși stăpânirea alor noștri implementase iconomia de piață, belșugul de *pentru Expoziție*, în Transnistria, păreau c-așteaptă ca nelimitatele ajutoare de la imperiile american și britanic să se concretizeze într-o curajoasă ieșire din defensivă, declanșându-se acea amplă nastupatelnaia voina, cum cerea și doctrina militară a imperialismului sovietic, că să te bați în țara altuia, suka, pentru că ești superior nu rasial, nici ca obscenități cazone, bliat, ci ideologic, cu finalitatea de-a-l găbji pe Ghitler la Parij, la Delacroix, pe când își plimbă merditativ blonda Blondi cățea alsaciană, sucika, prin Place de Kurfurstenberg, unde 12 ani înainte de victoria de la Timișoara a lui Marius contra lui Soso Stalin, adică-n anul 1977 cel cutremurat de disidentul Paul Goma, deștărații ca Rațiu și Câmpeanu, sau românii de exil Eliade, Ionesco și Cioran, cari azi nu mai sunt prizați, au uneltit formând un fel de cuib de trei suspecți, ațâțând la un fel de nou războiu sf. După ce ăla rece „oprise măcelul" prin *capitularea necondiționată* a Occidentului, care neaducând și bolșevismul la Nürnberg, la județul sărmanilor, a dovedit că achiezează la ce se discuta cu antropologul Waffen SS Adolf Reichmann, șahistul Oscar Hubig și fotograful gestapovist Arsène-Séraphin Boisson, la Ministerul Propagandei al lui Bratu, de față fiind și căpitanul Marius, cum că după rezolvarea cu succes a „problemei evreiești", după *reducerea marii masse slave*, ale cărei femele au proprietatea Pi de a permite o înmulțire clonare ca a insectelor, vorba Führerului, ceea ce impune Concentrarea lor în Rezervații ca-n Arizona, și după *importarea de sclavi sudici, latini*, români, italieni, francezi,

spanioli, portughezi, pentru plantațiile lîsenkoist-mengeliste de eucalipt, se vor întruni cu necesitate de fier (și ce fier de Donbas-Kuzbas călit în Belomor!) condițiile obiective... „americane” de ivire, dintre junii naziști, a unui Abraham Lincoln neamț, care să restabilească eroic, cu prețul vieții, Democrația, fă!

Doamnă și mămică, farmacista ucraineană din Tatar Bunar, Eliza Alexandrescu, călătoare fără bilet, *na șaru*, pe șpagă și pe razii, de la București la *Peninsula*, mda, ca obsedată, cu pruncuța-n brațe să nu stea la cozi, tocmai la Viitorul bolșevic al țării gândind că nu e niciun viitor, dacă un supraom artist și boier fin, ca Marius al ei, e întrebuințat doar la a substitui, ca târnăcopist și robaș, excavatoarele sovietice, pe perioada reparațiilor explicate ca sabotaje, și să nu mai mărturisim gravele consecințe asupra Rasei, dacă așa stau lucrurile și, în acești ani de Pace Sovietică, uite că etalonii de prăsilă cei mai prețioși, taurii comunali, sunt cu toții puși la index, exact ca cele mai fecunde cărți, ăsta nu e numai elitocid, boilor scopiți, este antieugenie științific practicată la scară Gulag galițiană, cu dramatice consecințe, Irinuco! Parcă te văz mare, peste cincinale fugită la Basel, doar ca să ai ce... mânca și să conversezi cu alte scrofițe roz occidentale, bliad, despre dihotomia Est-Vest ca tipuri umane și îndoiala dacă mortu' mai poate fi unitatea de măsură pentru genocid...

– *Transferat fără drept de corespondență*, i-o taie scurt paznicul kafkian c-un bot robot de bombardier terminator americano-britanic, așteptând ca țiitoarea de drogherie să scoață pachetul de Chesterfield, primit de ea ca șpagă de la speculanți sau de la contrabandiți contrabandiști, pentru medicamente rare, sau aproape droguri, contribuind la implementarea unei specii de corupție insensibile la eforturile de combatere inclusiv din epocile Yl și Avăcăressi, ba chiar la carantina pe țară a președintelui Pește, consiliat de inginerul Brânză și de academician Ion Codoi, cum a adus prinos de aport și mujul ei zekar, introbăgând corupția balcanică în CCCP, deoarece prin Odessa noastră călătorind în civil dar bezbiletnik în mijloacele de transport în comun, cu priviri spăriete cem zaiaț ot orla de complicațiile ce s-ar fi ivit că n-a compostat belet, cu riscuri serioase de execuție pe ultimele trepte ale țaristei scări Potemkin, trăgând intens atât teroriștii, cât și forțele de represiune imaginate de Eisenstein pentru a justifica Ura de Clasă generatoare de Gulag sub Soso, el care tac-su cu unchi-su-l pregătiseră rusofon pentru misiuni cât mai perforante în spatele de placaj PFL și rigips al frontului bolșevic, deosebi cu dezgust estetic la cele trei Parce feseniste că poceau rusa literară a basarabeanului nostru Pușkin, cu localisme odessane ca vus trapilos i șto slucilos sau ca buroha, hleb i prostitutka, suka, redundând stilistic protiv globalizării, după parlamentări și coborâre jos, el lăsându-le pradă jerpelita-i cazon pungă de plastic, „Kent!”, conținând excelentă mătase de parașută anglo-americană de captură, să-și confecționeze niște ii rezistente, de să le poarte și strănepoțelele, revelația fiind că împărțindu-și-o disputat, elevimentele lingvistice au căplătat o dinamică fără egal, din pendularea când pe odesski când pa russki, urechile lui lungi și fine, de zaiaț bezbiletnik demascat și belit, fiind

șocate de slove ca pizdato, pizdeț, rumînskaia pizdataia iia bluz rumen, pizdissim, dureroasă fiind de fapt doar expresia când el se scotocea-n buzunare până la excitație de bilet și una i-a zis alteia că Foufoune, *ne pizdi mnogo,* adică să nu se mai moșmondească atâta cu el, care și-a adus aminte că parcă la fel, tot în acea Polonie Mare, întinsă de la Baltică (Balta noastră) la Pont, în Liov-Leopolul nostru, leneșă pe canapea, acuarelista Halszka Chrzastowska, biograful Narcis Moga inversând însă adevărul cu minciuna și sprijinind un scenariu georgiano-gruzin despre pictor-salahor, ca repetare a finalului Sonnetului antic anticulinar dar nu și antic... al informatorului cu numele de cod François de Malherbe (Thorez?), care-n vederea informării corecte a lui Soso, demarată din hățiș după sesizarea lansată de malenkii Pavlik, încă din mingeacul mă-sii, despre ațâțarea lui Ghitler la un nou război voina de către Marius și colegii lui bandiți din Ministerul Propagandei Gara de Nord, unde se cuvenea totul demolat și înlocuit cu Parcul „Kotovski ecvestru”, nu se remarcă la analiză-sinteză decât restricții la catering, acumulând rezerve de să ai ce băga-n trenurile regimentare ca aprovizionări, cum rezultă și din dialogul aristocrat cu poloneza următor:

– Mon coer sau coieur, admite ea, il est bien vrai, mais vous en prenez trop, remettez-vous *au pas* et quittez ce *galop*, referindu-se la probarea lui El-Zorab de către obiectivul Repin în grădina cu cai a Glagovenilor, la 22 iunie 1941, sub ochii încântați de panașele cruciatului, ai Dorei ce tot da din gură că Războiul Sfânt nu trebuie să fie unul religios, și nici ideologic, ci doar o recuperare simbolică a Basarabiei și Bucovinei, ca să nu strâmbe din nas, cu muci cu tot, mâine megaintelectualii sau seismectualii Autoelitei, cum că Românii Regali în 1940 i-au abandonat, ca niște lași, pe frații lor, – exact ce zice și propaganda Kremlinului! Ca și cum Războiul Sfânt, dezlănțuit de îndată ce am putut conta pe niște aliați curajoși, l-am fi pornit în 1941 doar ca să-i incităm pe anglo-americani să ne distrugă mun'cipiile și să jubileze apoi de bolșevizarea noastră ireversibilă!

– Ma belle, a ridicat el lancea asupra ei, laissez-moi, c' est à vous de vous taire, ceea ce pentru antiderapantul exeget Maradonel Zamfir e un indiciu că distroficul de la Canalul Morții nu se hotărâse ca un legionar al Romei pentru marea jertfă, ci ca un sabotor fomist uneltea o conspirație secretă de a părăsi rîpîrî cu elicopterul lui Otto Runge, aterizat în 15 februarie 1949 la Tămădău, tocmai ca a doua zi să participe la Parij, în hotelul cumpărat de Mircea Eliade pe banii lui Salazar, la Ațâțarea la un Nou Război, alături de rechinul imobiliar Cioran, de cățeaua Monica Lovinescu, suka, și de alte javre care-și închipuiau că scriind cărți rezistente la cultură, vor colecta destui dolari ca să alimenteze cu hrană Mișcarea de Rezistență Națională din munții de la nord de Ziduri, tovarășe Țiucheală, ia măsuri urgente pe toată valea Râului Doamnei, de la Nucșoara pân' la Mioveni!

– Ma foi vous gâtez en sortant du repas! ar fi protestat, ca bucătăreasa de să mănânce oameni Lenin la stalovaia partidului, contesa poloneză lichidată de căgăbău în colab cu gheștapopoul, într-un gest co rect politic dacă morții îs inegali și gropile diferă la bandiți de-ale homosapului, chiar în borșul transhumanist.

– Belle, ți-s ochii so black oci ciornîie i prekrasnîe, a cântat baritonul, după ce rumegând însetat dintr-o felie cehoviană de harbuz, se gândea în termeni Renoir bucălați la Murocika de la Antibes, dar nu până la o delăsare manilovistă, vous dites vrai, mais se pourrait-il faire de voir un si beau c... et ne le f...tre pas?

– Aici nu e vorba de cur! Пошёл на хуй! certă vesel Stalin pe Beria, de față cu ospătarul de Gaulle, abia aterizat să subsemneze *procentele churchilleene*, în șchimbul promisiunii că bolșevicii lui Thorez nu vor primi aprobare să recurgă la armele și muniția Rezistenței pentru a-l răsturna. Nu se poate, frați și surori, ca această Mișcare Națională de Rezistență din rîpîrî să se fi lățit atâta fără americani, fără hotărârea imperialiștilor de a interveni dacă anexăm România ca Respublikă nr. 17, ca s-avem baza de atac, să-l belim pe Tito, bliat! Vot de ce, aplicată, busola materialist dialectică indică spre angkorieni! Spre Asia de Sud-Est, ba chiar spre Est, spre Coreea, să pornim războiul, exact unde interzice Lenin că nu trebuie testat, pe-același Neam, comunismul în Nord și capitalismul în Sud. Va fi cu noroc! Exact la a zecea aniversare a molotovienei răpiri a Basarabiei, cu dobândă bucovineană, fix în 26 iunie 1950, pentru români două cincinale de la Năpastă, iar pentru Picasso sarcina e să prostească poolimea iubitoare de pace că barbaria guernicană fascistă a moștenit-o azi imperialista Americă. Ție-ți vorbesc, Lavrentie! Ne vom focusa propaganda pe Atrocitățile comise de SUA în Coreea!

– Rău era cu *der, die, das*/ Da-i mai rău cu davai ceas/ De la Nistru pân' la Don/ Davai ceas, davai palton/ Davai ceas, davai moșie/ Harașo, tovărășie!

– Păi, astea sunt... atrocități, stimate domn? Noi gândim să n-adormim!... Cu ajutorul limbii. Mmmmă gândeam că... să presupunem că tocmai se naște, Ossip Vissarionovici, într-un living de muncitor cinstit, o fetițuică, zisă nu Svetlana Beria, ci Lavrentia Stana, viitoare nu țesătoare, ci *filatoare*, intelectuală, măritată c-un amiral, Clătici din serviciul K, și semnându-și eseurile Lavrentia Clătici, antrenată să plagieze cum crea capodopere Marius Ghizdavu, obiectivul Repin, de-a avut ea și revelație fără ovulație! Anume, cum o stabilit Laboratorul Lingvistic din Tiraspol, aurita sinteză-n cuplărai latino-slavă, despre dialectica întemeiere originară a Limbii pe contrarii contrariate, ca inepuizabilul electron și nesățiosul pozitron, vstat rakom capră i vstat sovrom, întrucât *alde NU îi latin și alde DA e slav*, coadă (a sta la) din coda latină, iar topor e slav, plău della fătuca răsfățată puella, dar pidăz îi slavoniesc, pidarule de origine romană, cum ovăz!

– Niet și *sloboz*! îl corectă îngrețoșată, de la tribuna colocviului, chiar Lavrentia Clătici, citând nota informativă a moașei latine Marijeanne Fărăfrică, că când au spânzurat-o pe Murocika cu cânepă englezească, trăgându-i brusc de sub craci cutia camionului american, nu-i defulau din pidăz decât, înmiresmate a culoarea ambrei, mărgeluțe de elixir ghizdavian, încât caraula slavă, ridicându-i fustele cu țeava balalaicii cu încărcător disc, a exclamat că *șto eto za pizdjulina*, fiind doară născociri și scorneli ale oficinelor propagandei imperialiste că dintre flocii albiți instantaneu s-ar fi ivit drept Soso slav al latinului Marius, un mini-Stalinoi precoce-n geniu, cu *față marxistă* bătrâncioasă de granit, rea, atrăgând

oroare soldatului, de-a stuchit că pașol v pizdu, vidma! detectând semnale auditive de ortoepie nou-născută curat sovietică, bliat, ca pro prodrazviorstka (prodovolstvennaia razviorstka, că să davai întreg *surplusul* de cereale ca *plusvaloare*), despre condiția umană neferice (promudobliatskia pizdoproebina, în senzul spiritualizant obliadomudevșaia pizdoprușina de sfârșit tacit de istorie trimandobliatskii pizdoproiob, având în vedere impozitul în natură că nu numai zekarul, ci și robașul liber ajunge de să se întrebe la leafă că na huiu ia pratsuiu?), vorba asta slavă „Hui" neasimilată anterior decât în apelul romanticului latin Cato Eminescu, în chemarea *haide* și-om emigra în lume, ca *haihui*, iară nu după niște criterii categoriale valoros axiologic inspirate de lecturi din Țuțea, Crainic, Noica, Emil și alți năiști, de la care or fi învățat, prin lecturăraie cu condeiu-ntr-o singură mână, tot analfabetul să bată muncitoarele, în numele maokimismului ceaușist, la Timișoara, la București și peste tot unde a fost cazul, de model paidetic de transmitere intergeneraționistă a bâtei Spumotim.

– Un *text* epopeic, spre deosebire de *scriitor*, nu poate fi zdrobit, tovarășe Beria! O asemenea întreprindere epică, pentru un cititor de secol XXI, care nu rezistă decât la bestselleruri de o călătorie cu metroul de la cap la cap, predispune inginerii la tratarea textului ca pe o Biblie pe care o deschizi oriunde și o închizi oricând, adică mai mult culegere de probleme Gheba, să meditezi la soluții, de-or fi, decât *acțiune palpitantă* ca un sex tantric prelungit leoarcă pe 1681 pagini!

– Dar nemaiexistând protagoniști, atunci se actualizează postmodernistic și dialogul, încât vreun nou tovarăș Bahtin să preia formula tâlcșoului pe care îl asculți, zapezi, revii, și tot nu adaugi la ce știai, ci vorbăria <u>cel mult îți confirmă ideile intereselor tale</u>, ceea și explică universalitatea acestei formule de gâlceavă a secolului XXI, întru a fi idi nahui în relația cu politicianul preferat.

– Firește, în ultimă analiză sintetizezi că și personajul Războiului Sfânt devine mai mult un emoticon sau o poză de profil, singurul important fiind cel regretat de toți, pruncuțul nenăscut al Murocicăi și al lui Marius, Făt Frumos din Lacrimă, pe care Anul revoluționar 1989 l-ar fi-mpins, prin clocotul mulțimii, în balconul Ceceului, să proclame Puterea Popoooorului și, *în locul lui Ilici*, să-l mâne pe generalul Stănculescu să trimeată elicopterul la Versoix, <u>să avem Rege reinstalat la 30 Decembrie</u>, nu să ne anunțe Brucan că Frontul pășește în alegeri!

– Nu știu cum, recunoscu nemțește unicul învingător-profitor al Războiului Expresionist-Existențialist preExterminator, uitându-se la carpenul ăla sur, târât de tanchete, de la Berdicev la Zubalovo, cu niște șosete vărgate rasiste trofeu în el, dar parcă după ce inamicul ți l-ai zdrobit și trebuie la masă alt fel de arpacaș, adică după ce primăvara a ouat și pe ulița noastră peste morminte și ruine, hm! pacea asta, ca ling-vist, m-aș exprima un pic cazon că parcă totul se împizdește, totul devine mamelară puericultură, <u>născându-se alții care să cadă-n rasism la fel</u>, desigur nemaiomorând evrei, poate nici țigani, *ci cel mai probabil români*, cum crede și astă gingașă dezertoare tatarbunarică, doamnă și mamă latină, Eliza Alexandrescu, farmacistă slavă calificată, de care RSS Ucraineană, precum și

RSS Moldovenească, resimt atâta nevoie, cum că Noi n-am ști, n-am fi informați de organele noastre, precum și de cele AA, încă din preziua Năpastei, 26 iunie 1940, că să invadăm Reichul latin, descongestionând astfel Normandia, având a beneficia în 1945 de plusvaloarea galițiano-angkoriană cât cuprinde. Dar Puterea Sovietică este de fapt miloasă, nu că s-ar teme de-o coaliție de femei, cum că pediatra Dora Căinaru, măritată după un politruc progresist Grișa, face rost de substanțe proteice, pe care factorița Victoria Parapuff, primindu-le de la Titu Târg, le expediază din Colentina la Canal sub formă de jumări la borcan și vitamine-n marmeladă, hoholița Eliza, născută-n Năpădeni sau Cornova peste Prut neputând beneficia de biroul populației pe Dâmbovița, iar Victorița, suka, mințind c-ar fi sora deținutului Ghi, mai persistând reminiscențe de noblețe din România Regală, de să-ți ajuți aproapele, pe care noi le-nlocuim cu întrajutorarea tovărășească, să nu semene deloc a ajutor legionar. Rîpîrî apreciez, dar, că nu se-ndreaptă-ntr-o direcție greșită, ci urmând și depășind exemplul Uniunii Sovietice, va da uitării... *Războiul Sfânt* și va asimila dictatura proletariatului ca pe un stalinism mai glumeț, mai cazon pușcăriaș, până va îngăima: pizdeț! Spasibo.

– Bliat! You're welcome! Și se va umple cu sânge pe mordă, biruind un futerorism ivaginar, decât de cetățuia controloarelor odessane, eu mai preocupat fiind dacă n-ar fi prazul să-i lichidăm acum, ca pe Troțki și pe troțkiști, pe toți *bănuiții* de mîșlenie i kontrrevoluționnaia deiatelnost, să n-ajungă nonagenari să ațâțe silicoanele Istoriei, în postcomunism! Netemători de Ispravitelnotrudovoi Kodeks, numai pentru că n-au fost REEDUCAȚI din timp, prin katorjnîe rabotî, de să le mai piară pofta exhibiționistă de-a se fuduli cu coarnele lor rinocerești în Piața Kurpizfürhuimenschheitsdämmerung. Dar mă mai frământă ceva. Tovarășii Microianus, Mârlenkov și Beriozda, în cel mai desăvârșit secret, să documenteze concepția defetistă a lui Kur de Fier, carele birocrat cu chiele di zaiaț în spinare, fricos de-o resurecție a Românismului, am observat azi că nu și-a scrijelit numele Molotov pe Cernăuții acaparați la Năpastă din... neștiință de geografie, he-he, ci am impresia că el crede doar vremelnică înrobirea galițienilor, dacă și-a pus placa memorială toponimic tocmai... în Ural, tovarăși, pe gorodul Perm! Trădare de neiertat față de găinăriile Ghizdavului ăstuia, căruia zic să-i recunoaștem măcar unele progrese ideologice, de natură a-i mai reduce din Reeducarea prin distrofie.

– Da, avem dovezi, că robului său care-l învăța șah, Feodor Kuzmici Merțalov, îi tot repeta bizareria că „amândoi suntem de-o mamă“. Dar mai înduioșător lucru-n Gulag eu personal – și sunt vojd informat! – n-aș concepe ca transgresarea, de către un boier râios, fără nicio picătură de gel, a *limitelor* sale de clasă, în speță progresistă *răsturnarea copernicană de paradigmă*, de la un ultranaționalism rasist latin, la internaționalizmul panslavist de la Lvov, conform depozițiilor sale autobiografice, la șuetă, la caznă ușoară și la mucenicire avansată, precum și din acest excitant corp delict de Venus Callipygas, din această halucinantă și care ne-a dat atâta de gândit *Hartă aeriană a Ruropei Calicipydas*, pe care a tot modelat prin hașuri cu karândașul, scoțând în relief erogen, *un*

imperiu Mare Recuperator al său, socotit Lebensraum cultural de lapislazuli în a sa Galiție Mare, compus din Rumînskaia Narodnaia Respublika, firește, parțial Iugoslavia lui Tito, mai toată Republica Populară Polonă, RSS Moldovenească, RSS Ucraineană, RSS Bielorusă, parțial RSSF Rusă, și ceva numit RSSA Prusia Orientală, cu capitală-n steluță roșie Kaliningrad, anticipând, banditul, izgonirea localnicilor și înlocuirea lor cu rusofoane. Iar peste întreg acest cultural imens Lebensraum *călcat* cu aliații germani în Războiul Sfânt, a inscripționat ca pe un atlas lingvistic stalinist, slova slavă sacră **пизда**, ca răspândire, etalată ostentativ la percheziție și la domiciliul concubinei, Eliza, de unde a și fost săltat de organele Ssecurității noastre, ajutate de ceferiști costumați nu-n mineri pizdoși, ci în trupe sec dotate cu țepușe, cu ZB-uri cu baionetă, niște neștiutori de Dystrophitern sau Verhungerten, nu ca la Dachau, cum primise Victorița cărți poștale disperate, lângă cele de la Lee Miller, care cică s-ar fi spălat la sharonstonă-n cada Führerului din capitala bavareză... Doar că nu ca la Harkovul expeditiv al Murocikăi, apărătorul lui evreu la proces, un doctor d'Esgrignon, tocmit de fotograful Samson Honig, a năucit și Troika, și Figurația din tribunalul narodnic, demonstrând că niet imperializm, că e doar o hartă veche dintr-un *Atlas Lingvistic Stalinist Est-European*, galițian, al geografului Voicu Ghizdavu, tac-su, evocând dispersia termenului **пизда**, categoric slav, și în principal rus, de substrat preindoeuropean, dealtfel evident dacă te orientezi cu busola metodologică din *Der Marxismus und die Fragen der Sprachwissenschaft*, fiind cartografiată deci de un rasist ce se credea 100% latin, dar atât pe bază de expediții supranaturale în spatele frontului Războiului Sfânt, als Bildberichter, Filmemacher und Damenmalereificker, cât și din auzite, respectiv șoapte, la contesa poloneză Halszka Chrzastowska de Krécy, înjurături la șoferul bielorus Oles Hristici cel indignat, la Kiev, de câtă ostășime s-au consumat doar ca să-l eliberăm „în cinstea lui 7 Noiembrie 1943”, trageri de limba balerinei Murocika sau mustrare tovărășească de la cele trei feseniste odessane ca zaiaț bezbiletnik, avocatul d'Esgrignon implorând clemență pentru român, ca „latin din mumă slavă”, ce prizonierului Merțalov îi zicea că „amândoi suntem de-o mamă“, bașca, bliat, că hașurase și întregul Primorie Baltic, notând aici Piesdelius, adică zeul precreștin al primăverii fertile, cum a stabilit expertiza tehnico-științifică și literară, dar mai rămân semne de întrebare pe unde marele călător Vocu Ghizdavu n-a prea ajuns, dar se pare că spre Iugoslavia, Ungaria și Cehoslovacia s-a interesat complicele pisatel pandur Grișa Căinaru, ce uneltind a-și încheia la 10 ani de la Năpasta din 26 iunie 1940, cele 1681 pagini de fluviu-roman *Războiul Sfânt*, trăind din leafa de la *Îndrumătorul Cultural*, din traduceri Cartea Rusă și din diurne cu recitatoare de pe la brigăzile de agitație inspectate prin toată respublika, se mira și el, la o votcă cu filatorii săi, tot așa, că mă-sa o are slavă, iar tac-su latină....

EPILOG

Partea a doua

1

Pentru ca niciodată să nu mai fie pustiul din om un loc de exil în contrast cu, din perspectivă higroscopică, berea-n care ne-am născut, obiectul istoriei ca-act-care-îngăduie-vizualizarea-în-comun este fiinţialitatea puţinelor popoare despre care se vorbeşte, rechiziţionându-se astfel, în dauna spiritualului vertical, însăşi ipseitatea omenirii, într-o lăbăgeală de nedescris, punerea întrebării despre Marea Recuperare de către risipitoarea fiică fiind nonimpertinentă din impostura incomodă în care a ajuns, la noi, cultura civilizaţiei urbane şi rurale, de când, glasnostul interferând cu perestroika, am mamoşat din outputul sistemului social mandavoşkă, iar emanaţii cocoţaţi în capul ăl creţ fesenist al Ţării nu s-au preocupat, încât oricine ce-a zice grohăind antiromâneşte n-are a se insomni de replică, căci fără *burghezie de merit* alternativă la ăştia nu-i, de la Nistru pân' la Tisa, fără a cere puterii totul, tot intelectualul de esenţă tare jeluindu-mi-se-n cloacă că *n-are cu ce*, sau că *n-ai cu cine*, repetându-se că n-am învăţat nimic din Războiul Sfânt, când şi unde, imediat după Napastă-în-sens-restrâns-de-tranşare, unii eroi au trebuit să se bată în contra zdrobitoarelor tancuri cominterniste cu cele două tunuleţe galbene, expuse ulterior la Bucureşti, lângă Spitalul Universitar, pe locul unde continuatorii Revoluţiei au dărâmat statuia doctorului Petru Groza, prezentat ieri azi de dacii săi drept recuperatorul Ardealului, iar ceva mai încolo tot aceiaşi, sau alţii, prin transmitere intergeneraţionistă a evocării savanţilor, spre Medicina doctorului Lecca, de voise scandal la Yalta, nesănătos la cap, dar şi spre Medicina săritoarei Dora, ori Farmacia contemplativei Eliza, au ridicat insularului cu insulina monument ce parc-aşteaptă să-l gâdile la pancreas târnăcopul oengistului correctitudinar, se grăbi Bratu a lăuda forţa propagandei, că un fluture survolând granitul cu duhuri al Tien Anmenului poate provoca un orgasm unei visătoare consumatoare aflătoare-n Tel Aviv, cum văzuse Noveanu secvenţă de umor israelian, pe canalul germano-francez *arte*, de vină fiind totuşi laba de handbalist a interlocutorului de bar, uitată imensă sub masă, pe genunchii nevricoşi ai gagicii, umor cult vasăzică, recomandând familiarizarea cu misterul de a-şi fi anterior sieşi prin faptul de a fi deja întru o lume a complexităţii fractalilor catastrofelor, cu rezolvarea ecuaţiei calificării în prelungiri, lui Damian plăcându-i însă un fotbalist năuc care se interoga în haos asupra sensului prezenţei sale acolo, asupra rostului *alergării* sale şi de ce mai degrabă într-o poartă decât în alta să înscrii golurile, asta nu mai e umor, se crucea

Marius la Sonnnenheim, este rescriere a Ecleziastului, este abilitate de a sta neclintit, scrutând statuar Deșertăciunea prin aburul câtorva mii de ani de istorie, din care homosapul a învățat nu mare lucru și, uneori, ai impresia că pentru canibal este întotdeauna posibilă prezentarea semieșecului ca pe o semireușită, problema reducându-se, după evaporarea precipitată a sângelui de pe cărți, la iluzia metanoică și totuși ametanoică ca cauză și fitil benzoic pentru o însclăvire mascată de însăși chiuveta abordării-debordării prin bolborosire a unui trecut nespălat de păcatul comandantului suprem de a-ți salva din puericidul irodic numai progenitura crezută a ta, marele fluviu- și chiar georomancier Grigore Căinaru pledând dinadins cubanezilor din Florida, prin Pia Filip, pentru un memorial al copilașilor prunci preprunci avortați, făcuți marinari și de doctorul Liviu Lecca, a cărui chiuretă o vizualiza prin viziuni într-o scriitură vizionară, amplificată de vreo sută de ori printr-un buchet de lalele inoxidabile, pe caliciul fiecăreia fiind scris numărul de zek **1681**, din care adevăratul hermeneut deduce exact ceea ce trebuie cu exactitate dedus, că Războiul Sfânt trebuia purtat, dar nu trebuie și nici nu ne trebuie vreo operă pe care să o inspire, dintr-o înțelegere greșită că dacă apare președintele Zahei Avăcăressi în loja doamnei lupoaice Alfa (coana Aneta), lângă nașul Darie (Fișiereanu), mareșal de torsiune și estrapadă, iubitor de muzică de estradă cu fanfara reprezentativă a A3 și A4, fost Zahar Maslovici Kartotekov, atunci să reiasă că este într-adevăr acolo și nu cumva a ieșit între timp, fiind sunat pe mini-Miteinanderreden că dimensiunile Crizei au fost declarate neglijabile prin procedură de urgență, vărsându-se cu celeritate fonduri speciale pe temei Ichheit, punându-ne la adăpost toată haita, cum observă chiar biograful Narcis Moga, care a susținut că recursul în anulare e anterior aneantizării atributului *sfânt*, fără a stărui pe paradoxul etern român că toți am contribuit în măsura în care rămâne că fluturașul din Piață este principalul vinovat, de unde și enervarea lui Maradonel Zamfir, raportându-i-se că Marius Ghizdavu, așteptând să se cațere în carpenul sur cu ilustrul aliat, a susținut informal conversația cu Mareșalul și suita acestuia, rămânând pentru sine la școala din Berdicev cu impresia că nimeni nu studiase cu creionul în mână Poezii, nici măcar pe patriotul de Eminescu, darămite să se lase influențat în facerea deciziilor de *NU-ugiii* huligani din piața disperării și contestării a orice, culmea fiind că ce ascunde până în ziulica de azi istoriografia norodnică bucătăresei occidentale, Virginico, e tocmai dimensiunea abatorului leninist, tipul atroce de război practicat în Răsărit, alimentat pe principiul că noroadele Uniunii Sovietice în frunte cu *acela ce s-a opus cel mai dârz* marxismului, bolșevic, *poporul rus*, pot să piară până la ultimul prunc, din care să nu rămână decât ficățelul, și dogmatic tot nu e totul pierdut pentru mișcarea revoluționară a proletariatului mondial, dacă scapă Cominternul, securitatea, gestionărimea, baronii cei mai activi și mai ales pseudo-intelectualitatea ideoloagă, întreg pibul investindu-se-n industria greoaie cu pivotul ei vibrator, industria constructoare de mașini de luptă, principala problemă leninistă de după aducerea jigodiilor la putere fiind că acum

trebuie bolșevizată urgent Germania, care e cheia Europei, încât să se asigure stabil haleală de dat la ciocănari, la *pseudo-muncitorii* orașelor, prin această categorie fundamentală a marxism-nazismului Magh înțelegând, după contactul intim cu URSS în război și după reeducarea prin muncă silnică la Canalul Morții și, la Onești, la fundațiile unei ctitorii chimice, într-un mediu amintind de eroii Războiului pentru Întregirea Neamului, acei pseudo-salariați de pretext industrial planificat, pe care economia de piață, respingându-le produsele ca pe niște fete feseniste, nu i-ar recunoaște ca prestând o muncă utilă societății, exceptând sprijinul larg dat partidului la arestări, la turnătorie, la umflarea bazei de cadre și la imagine, prin grandioase manifestațiuni stalinist-maoiste de recunoștință pentru condițiile create, laolaltă cu o expresiune poematică de amor pentru Lumina care vine de la Răsărit, cum citează Tudor Băluțeanu c-au ciripit ca mierla lui Ilie Pintilie în parlamentul extins un socialist îmbujorat, alertând pe comisarul Alecu Ghizdavu Șaraga de o primejdie de care nu se putea a nu se ține seama, generându-se dialectic și oarecum contrariul, o mișcare de renaștere nu pe baze de liste de lecturi bune, ci incult religioasă și pretext de combatere naționalist selectivă a corupției până la nivelul parchetului, care în ziua prăvălirii peste România românilor a Năpastei, la 26 iunie 1940, cum fotbalul se joacă pe goluri, dreptatea pe pensii speciale, iar Istoria pe cadavre, avea un golaveraj negativ, împușcând o mână de demnitari și lichidându-i-se în replică personalitatea fondatoare și *întreaga* nomenclatură de vârf la nivel central și județean, iar azi cu ce incelecdualitate bășinoasă rămâi dacă ai 30 000 studenți Afară, cari nu vor să se-ntoarcă la șefi cu doctorate false numiți politic, decapitare cum nici măcar un partid istoric n-ar fi putut suferi fără o gravă retrogradare spre oportunismul analfabet și violent, simian, iar începătura „românizării“ statului cu astfel de elemente venind masiv abia după pierderea insuportabilă a Cadrilaterului, de către tandemul Antonescu-Sima, observa Laura către Marius, atingându-i coarda sensibilă, antisemitismul cel nou de import, adus de tandemul Goga-Cuza în pregătirea Dictaturii Regale, vizând către februarie 1938 îmbrățișarea acesteia de către occidentali ca pe un instrument temporar de moderațiune a trendului politic, pe de o parte, iar pe de altă parte un semnal, când Hitler lua Austria, cum explica Otomega lui Voicu Ghizdavu, că Țara, cu greu întregită, nu mai poate primi noul val de refugiați, cum reușea în veacul trecut al pogromurilor din imperiile vecine, toate antisemite, nefiind bine primite nici de Orestel Bogza intervențiile demitizante asupra trecutului românesc, cum că nu numai Marea Unire de la 1918 a fost un noroc istoric, o pleașcă, ci și Unirea lui Cuza și a lui Moș Ion Roată era o iluzie, o lucrătură a marilor și puternicilor sforari externi. Ci numai Marius Ghizdavu nu zicea nimica, după ce deliberat își ștersese din memorie Canalul, învățase a trăi comod și nu-și mai bătea capul cu a birui în acele bătrânești, prețintirimice dispute, mai ținând cu viclenie și la a-și lăsa să se compromită prietenii de bridge, de cvartet și în special de șeptic, anume teologul Atanasie Damian (violoncel), antropologul Jenel Noveanu (vioară), avocatul profesor

Doru Băluțeanu (viola da gamba, flaut drept, caval de dreapta) și Marius Ghizdavu însuși (la clape sau la vioara Murocikăi), uluit adese de câte poate debita Spiritul luat prin surprindere de cavitatea bucală pe dinainte, cum a fost cu revoltătoarea comparație că există o aproape imperceptibilă conexiune cauzală de la unele derapaje ale anumitor intelectuali și genocidul din România, în accepția ei antonesciană geografic, lățită până-n Bug, tot așa cum e greu de crezut că merge complexitatea atât de departe, cum s-a văzut la tembelizor că un fluturaș tienanemic poate apropia de orgasm o amatoare de cafea dintr-o cafenea din Tel Aviv, care va fi o deziluzie culturală, prorocea cronicarul muzical Băluțeanu, neînțelegând vorba Pride, ceea ce e și analog cu destinul românesc, mereu în calea răutăților neputând zidi nimeni mare lucru, nici măcar Meșterul Manole, chiar Nicolae Calfă rămânând cu Doma Norodului neterminată și fără acoperiș de pagodă din tablă aurie traforată, lăsând-o pradă neisprăviților, incapabili s-o facă de Las Vegas, legalizându-ne și prostituția până-n Băneasa, dar votați mașinal, așa că să nu ne mai mirăm cum de-a fost cu putință ca trioul interbelic Damian (țărănist), Noveanu (liberal) și Ghizdavu (social-democrat), de interpretau ei la Periprava româno-sovietică într-o veselie de fund de cocă de tablă ruginită Schuberturile și Brahmsul, să-l adopte pe legionarul isteț, care s-a sustras de la Romlag oferindu-se turnător, abia după Aia din Decembrie 89, din istoric al parrtidului, scoțând capul cu o anume nonșalanță, dar el li s-a impus cu argumente și umor, opunând rezistenței lor prin cultură rezistența alor săi din munți, continuare a luptei liceenilor, pornită din pădurea Dobrina, codrii Tigheciului, în contra bolșevismului amenințător de la Răsărit, care într-adevăr a împins aproape la dispariție nu numai poporul rus sau ucrainean, ci și pe cel român, și în contra la flagelului corupției, cum ne îndeamnă azi și ambasadorul SUA s-o combatem, și abia în plan secundar în contra străinilor, însă nu din niște motive religioase sau rasiste, ci numai și numai în măsura în care ei, sau presa lor mondială globalistă, ar fi avut tangențe cu bolșevizarea Neamului nostru creștin sau atingeri cu nărăvirea la fraudă sau dezmăț a partidelor, cu transmitere intergeneraționistă, până azi, la Zahei Avăcăressi, și mai departe, spre ipoteticul de eprubetă electorală, președintele mântuitor Jan-Mariusică Enache, dacă ar fi fost să fie ca Sergiu să aibă cu ce s-o aibă pe delicata clavecinistă de Basel, pe Isadora noastră din Diaspora de Lapislazuli, în afară de cele trei licențe ale sale și de o ofertă de soacră fină și feministă, ca Cepeca, altminteri șeful de școală de la Sonnenheim necomentând niciodată, ca artist sau ca martor sau ca simplu cetățean, ce se mai vorbea ici colo despre Războiul Sfânt, într-un epilog pe care nu-l va citi nimeni, dar se ținea de performanțuri șocante în orașe bogate-n public, căci înălța astfel piramidă de înfierare a homosapului, cu *detașare de propria specie*, prin așa-zise practici mebice, cumva transhumaniste, la care meditase în deșert la 1944, trimis degeaba la Cairo, ba chiar întărea credibilitatea unor mărturii, calculând că de la Moldova represiunii din 1907 la Transnistria lui 1941 sunt 34 de anișori, și tot atâția de la destalinizarea din 1956 la omorul dat de persoane costumate în miner

intelectualilor în iunie 1990, până a pus mâna pe celular Gorbaciov și a alarmat pe Iliescu Roman și Brucan că, băi tâmpiților, ați căpiat? au nu simțiți voi că se prăbușește de tot, în ochii junimii comsomoliste, șandramaua marxistă, geniul ghizdavian în ce privește asumarea trecutului fiind șifonat s-o simtă doar de biograful demolator Narcis Moga, atribuindu-i nedovedit imperialițatului român pictor justificarea Transnistriei drept stratagemă ca, în baza unei relații empatice personale, făcând plăcere Führerului, să obținem după capitularea necondiționată a marii masse slave, ca și a elementelor asiatice pripășite prin prejurul nost', precum bulgarii și ungurii, nu numai Moldova în hotarul ei istoric de până-n Bug sau chiar Nipru, ci și Transilvania până-n talwegul Tisei noastre urmat pân' la Dunăre-n Belgrad, ca și Dobrogea Balcicului până-n frontiera ei naturală-n sud care este Marița noastră, dovedindu-se totuși că sunt idei de-ale filfizonului Dinicu Ghizdavu, bunicul său romantic, însă Emily, micuța ochelaristă de la Santa Diana din California noastră, nu înceta a-l chinui cu reproșuri civice și umanitare, cum că de ce n-a luat atitudine, de ce nu s-a implicat de îndată, constatând în presa din octombrie 1941, că doar lucra foto- și cinereportaje pentru Ministerul Propagandei, sintagma *purificare etnică*, de ce n-a pus mâna pe telefon și nu s-a folosit de firul roșu ce-l lega de Mareșalul, ca pe orice alți contemporani, să-i atragă măcar atenția asupra unei informații de importanță capitală pentru numărul victimelor, anume observația expertului Alecu Ghizdavu-Șaraga în probleme sovietice, că deși în Transnistria noastră practicile exterminatorii vor fi probabil de natura celor din Gulag, nu s-a ținut seama de faptul că, spre deosebire de Basarabia și Bucovina Molotoviană, unde Bolșevismul n-a lucrat *decât un an*, în Transnistria această ciumă roșie durează de *peste patru cincinale* și atunci e ca și cum ar fi trimise acele familii cu copii, bătrâni și bolnavi să se descurce alimentar în Deșertul Roșu, ajungându-se până la urmă, când cu revelația privind Orfanii Transnistriei, de care s-a ocupat un Fred Șaraga, la mare dilemă un Bratu replicând whataboutistic think tankului său cu contra-întrebarea dacă nu cumva, dimpotrivă, cu pragmatism naționalist regretabil, s-a decis la Cabinetul Conducătorului Statului că ori îmbunăm *Führerul nostru*, care e loial, cu această aliniere de Weltanschauung, ori vom obține același rezultat sacrificând departe în Răsărit tot același număr de oameni, dar de flăcăi de-ai noștri, și vine atunci întrebarea tragică că care bun român, având a se confrunta solomonic cu dilema că ori frații săi, ori niște străini care tot așa ar proceda cu noi, să nu aleagă întru tăiere „vâscul care ne-a sugrumat mai multe veacuri stejarul“, arbore falnic pe care, în calitatea sa de proiectant de cimitire de eroi căzuți în Războiul Sfânt, locotenentul de cavalerie Ghizdavu îl pune să-și scuture frunzele a onor peste crucile albe de mesteacăn, umede de rouă ca de lacrimi reci, indecise, să cadă au ba, și cine tânăr fără operă povară de o viață orientată nu s-ar logodi cu moartea, anticipând să-și scuture frunze de stejar Copacul, de la Mamaia, peste crucea de cavaler de fier în contra bolșevismului dărâmător de biserică și de dreaptă rânduială românească, al dracu dom' Marius, ascuns după măceșul înflorit,

precum se știe până și-n cercurile frecventate de celebra eseistă Clara Honig, fostă poetă *înainte* de Auschwitz și Kolîma, fiind un om al drumurilor în pustiu și întru des-ființializarea, prin desfiere, a României Regale Mari, indecent-de-norocos, cum reiese orbitor din detaliul biografic descoperit de Răzvan Hristevescu și elucidat de Maradonel Zamfir-Frișcă, într-un tâlcșou moderat de consilier prezidențial sovietnik primului ministru și Hoffrat al primarului general, eseistul deontolog Terente Frunzăverde, cum că indiferent ce înscrisuri compromițătoare ar fi distrus Mircea Focșăneanu la Berevoiești, o anumită carte de reportaje privind eliberarea Basarabiei și Bucovinei ar fi luminat ca un putregai verzui din toate bibliotecile, dacă, dacă... nu s-ar fi întâmplat altfel, și anume cum arată că așa a fost să fie abilul memorialist Horea Bratu, în cele 1681 pagini dactilografiate ale așa-zisei re-scrieri în correctitudine a *Războiului Sfânt*, opera pierdută sub Casa Norodnică de Artă Formalistă, a cărei locație-n mahalaua ultracentrală a Capitalei a inspirat ascetului Damian viziunea unei deshumări cu tehnologii nedistructive, satelitare, deci americane, inclusive, subsidiare la un moment jubiliar, cum ar fi pentru 10 Mai 1945, când poate BOR, adică ce numește el Fiica Risipitoare, ar rebăga orga bizantină-n lăcașuri, ca și un joc mirific de lasere, ah, memoria, vreau să zic două cente de ani, adică două generații, au poate una singură pentru homosapul acestui mileniu trei, așadar 10 Mai 1945, uf! senectutea! vasăzică în pustiu de nedescris 10 Mai 2145, dușilor, când povestea nu va mai interesa pe nimeni, Istoria fiind în adormire, de fapt în scleroză, Roza, cangur complăcându-se într-un fierbinte monolog interior, căci patriotismul se învață la Academia Militară, nene Trahanache, nu la Facultăți, la edituri, la coana Joițica sau în muzee naționale reparate la infinit, dar ornate cu *Karikaturi ale Etnogenezei*, și atunci scris-am eu, vornicul Grigorie Căinaru, pe aerodrom la Singureni - Bălți, inițial documentându-mă asupra astă apostatistică o istorie pe apă, și să te ferești de apa care doarme, 1681 pagini albe de să mai citească 0.001% din absolvenți, *De la MK la MEA CULPA*, ci să nu mai fie cu așa putință ca un fluture anemic de molie din Birobidjan, să declanșeze în marele salon american al nepotului meu, senatorul Gogu Țăpoieșu, cu doctorat în Școala de la Frank-Furt, secretar de stat al Narkomului de dat educație României Needucate, nesimțite, și șef de secție și selecție la Sovietul Comisarilor Poporului pentru Istorie Exactă pentru postaci și boți, om cu unsprezece manuale alternative, și de auxiliare cu teste, candidat ipotetic la președinția Respublicii Democrate România de Est în nădejdea obiedineniei ca sub Cuza cu Republica Federală România de Vest, mergând pe delicatul principiu că să conservăm ce a fost bun în catering, sănătos, justă măsură, secțiune de aur, în kommunizm, iar în kultură e loc pentru toți, inclusiv pentru stalinismul manelar ce iese pe geamurile abiurilor de teren, chiar pe bulevardele prospekt ale mahalalei centrale a Capitalei, cum așa și cere Foaia de Parcurs primită, imperativul major al epocii noastre, tolieranța, multiculturalitatea, inclusivismul, cu atâta încăierare cu scutierii studențimea occidentală cucerind recunoașterea principiului faptului divers că e interzis să

interzici, cu excepția unor excepții, molia din Birobidjan, pustiul eminescian din Las Fierbinți, nu maneaua, șușaneaua, ioi, bancul de-l auzii eu la nepoței, dragu mi-i mie de ei, pupa-i-ar taica pe role și pe harlei, dar după bătăiță, cine-ar avea curaj să le-o aplice, că rușinică-i să-ntrebi pe forum, în netul primitiv 2003, tu student, de ce aveau camerele de gazare de la Auschwitz pâlnii cu... *unsprezece* găuri? și să răspundă subtil ăl mai smart friend că fiindcă jidanii au doar zece degete! banc cretin dintr-o categorie cretină, ca câte altele, sau cum ar fi ăla că deosebirea dintre un evreu și o pâine e că ea nu dă din picioare când o bagi la cuptor, primitivism? simplă lipsă de educație școlară? de acasă? și de ce nu? din partea societății întregi, care dispune de televiziuni, de ziare, de instituții de cultură, hai, bă, că sunt scornite și băgate tot de *ei*, motivând să ceară finanțare oengistă de la Guvernul xenocrației, chiar dacă monstruoasa coaliție dintre șpagocrație și cleptocrație a optat din start, de la Congresul al XV-lea al PCR-FSN-PSD-Zeamă-de-varză, din 22-25 decembrie 1989, pentru o vastă politică permanentă de *Moarte Intelectualilor*, aplicată cu bâta și subsalarizarea, cărturarii citindu-se între dânșii, înconjurați de un zid de muțenie, astfel de neîmpliniri putând ancora România pe loc, la Vâlcov, lângă Ucraina, în timp ce val după val galițienii tot intră în *uie*, Schengen, vize USA, ajungându-se la marasm pentru că când glasnostul regulând mai mult anal decât oral perestroika a generat mandavoșkă, păduchii cocoțați în capul nespălat cu șampon de urzică al Țării au avut dificultăți de receptare la ce urla golănimea Pieței Universității, fenomenul explicându-se însă lesne marxist, pe baza reflectării în pustiul istoric cabalistic, a relațiilor de proprietate în conștiința șpago-cleptocrației, în cea mai sovietică, cică, dintre respublicili sovietnice nici cirip că s-ar fi putut întâmpla altfel, decât în ordinea didactică firească, de la contemplarea vie apacă, că nu ne vindem țara, la gândirea abstractă puwakă a fofilării noastre în *uie*, ca singură și ultimă cale de a evita *devalorizarea*, prin incompetența clasei exploatatoare, a capitalurilor apucate pe apucate, când s-a băgat și-ntr-o oră totul s-a dat, astăzi în jur fiind mai degrabă inteligență *străină*, de la săpun muncitoresc la absorbante, ceea ce pe Marius Ghizdavu, spre deosebire de Cezar Bogza, Noveanu, Damian, Băluțeanu, Alin Vișan, Lina, Nuța și alții, nu-l interesa, pentru că la 1 Decembrie 1992 el era deja duuus la Sonnenheim, nu-n Strasbourg dar în Alsacia, ca să-și aranjeze cu Frida, Dorothea și Clara viitorul Școlii sale de Recuperatori, ce n-a fost să fie la Lwów, apoi s-a întors la Basel la fată, apucându-se în Atelierul Ernst Barlach, pus la dispoziție de ginerele său generos, Hans Morgenstern, peste Rin, în Caliogstrostrasse, în Riehen, aproape în Germania, să pună pe hârtie, pe pânză și pe computer acea OPERĂ pentru care rămăsese în Galiția Mare, ca Lebensraum cultural românesc dincoace de Cortina de Fier, și avusese, mda, un memorabil acces de plâns cum numai la Gumrak, în încercuire, de Ziua Națională a României Regale Mari, în timp ce tot figura ce-avea el în cap, care era concepția lui, începând cu un desen, apoi gravură, despre o gravidă ce venindu-i sorocul de a naște, fie și o ființă umană, s-au găsit un homosap să-i lege picioarele, știința unor

astfel de fapte ale Omului de-a lungul drumului, aducând pictorului nostru o superioară putere spirituală karmică de lapislazuli, capabilă de să se retragă el din istoria-n adormire-după-trezirea-vremelnică și să contemple fără nicio urmă de surâs, ca într-un documentar de reală tembeliziune genială, cum niște pitbulle devoră mârâind o fetiță-n rochiță stacojie în mediu alb-negru, martora Dorothea Schlauberger d'Esgrignon, cu care acuzatul a și trăit în 1935-1939 la Paris, la Pribegi și-n Europa vremii, inclusiv în Reichul artei degenerate doar în ochii politrucilor naziști, amintindu-și cât de puternic impresionat a fost tânărul expresionist român ce-ar fi trebuit să studieze cu Otto Mueller la Breslau, dar n-a fost să fie, și atunci s-a format la stânga, la Iași, pe lângă tot atât de delicatul Tonitza, după cum la Chișinău luptător național în preajma sculptorului Plămădeală plămădindu-se, așa înfiorat de arta pacifistei din Königsbergul nostru, Käthe Kollwitz, încât educația mâinii și-a făcut-o reproducând la nesfârșit nu numai ciclurile vădit antirăzboinice *Moartea,* sau *Războiul,* ci și pe cele de ațâțare la lupta de clasă, cum ar fi *Răscoala țesătorilor*, *Războiul țărănesc* (1902-1908, cu posibile ecouri din Rusia lui Gorki și din România lui Caragiale) sau, hm, *Proletariatul* (1925, când Esenin se lămurise), atât de rău prevestitor receptând el totul încât, invitat de cancelarul Adolf Hitler, de colecționarul Goering și de marele portretist de femei Adolf Ziegler, la Expo Entartete Kunst, nu s-a sfiit să caute pe sculptorița căzută în dizgrație, pentru a-i lăuda *Turnul mamelor* și *Pietà*, îmbărbătând-o deși iubea mai mult graficiana, după cum de la marele Tonitza preluând tema *Ce contingent ești, camarade?* dintr-o caricatură cu scheleți zombitori din *Socialismul,* a realizat și el variațiuni și studii de expresivitatea tigvelor, dovedind că pot și craniile noastre, chiar roase de vulpi la Poltava și la Harkov, să exprime îngrijorare, maternitate, revoltă, tot așa analog la fel contele Marius Ghizdavu, pe proprietatea sa de la Pribegi, pe Râul Negru, a dus până-n pânzele albe o imagine memeu, o găselniță găsită de pacifista Käthe Kollwitz în accepția postmodernă de feministă, cu o gravidă căreia i se televizează ce-are-n mitră, reieșind la RMN că pruncul exersează mușchii faciali, hermeneutica optimistă-n istoria fiarei umane cetind aici-șa că posibilul alt Vîșinski-Freisler (Präsident der Volksgerichtshofs: Das Strafrecht ist ein Spiegelbild der seelischen Haltung des Volker. Wir sind Soldaten der inneren Front. Die Pflicht der deutschen Nation und jedes einzelnen Bürgers ist es, Rassenhygiene au praktizieren; deren Verletzung ist gleichbedeutend mit Verrat.) sau alt Molotov-Ribbentrop (Auch im Frieden ist Krieg. Wer das nicht begriffen hat, kann keine Aussenpolitik machen.) s-ar îndeletnici cu a surâde-n lichidul amniotic cum că *Ialta sunt eu!* he-he! auzi, ia! făt surâzând frumos în pântec Cosânzenei gravide, dotat însă de graficiana nordic kaliningrădeană cu cizme, manta, mai ales cască de fier, de tăios oțel Krupp stalinist, destinul unui astfel de prunc urmărind în variațiunile sale, pe așa temă ce-i rănise ca o schijă de brandt imaginația, melancolicul Marius, ba punându-i în mânuțe balalaică, al cărei disc cu cartușe pare o monedă de aur, ba-n picere cizme ajutor de război pentru divizarea-

bolșevizarea României de la britanici, ba doar casca ruginită perforată de glonț și străbătută-n Codrii Orheiului de floricele mov-violet regal *Lamium purpureum*, ba chiar mare filosofie, sub șocul trecerii Prutului, el fotografiind abia în 4-12 iulie 1941, cu tot cu dezordinea românească a începutului, când la poalele Țigăncii i s-a arătat cu dispreț un „soldat calmuc” de care se zicea c-ar fi fost împușcat de un ofițer cekist SMERȘ (firește unul tipic „iudeobolșevic”) pentru lașitatea de a fi fugit, смерть шпионам, de pe niște poziții unde inamicul cominternist, avântat întru cucerirea și bolșevizarea ireversibilă a speciei noastre de pe toată planeta, avea superioritate materială și morală (sensul istoriei în contra popoarelor inferioare rasial galițiene și angkoriene, cedate de marele capitalism micului experiment marxist, șopti Grig, care Marx e intelectual cel mai mare bou din istoria gândului, c-a devorat până i s-a-ntristat carnea *toate cărțile* din sera circ sala rondă de la British Museum, azi aruncate că nu mai citește nimeni nimica, și totuși a teoretizat crima, *dictatura proletariatului,* cum că analfabeți din toate țările soiuzguleaiți-vă, fără a anticipa nici masacrele, nici cultul prostiei, astfel justificate, că ce zice Goiciu e levigat din toată gândirea umanității, nici stagnarea vegetativă a economiei planificate, înarmat până-n dinți cu busola busolelor, materialismul istoric și dialectic, dă-l în pizscika mă-sii, c-a anticipat Gulagul, dar nu i-a păsat, zâmbi protector Lavrentia Clătici, de la care Marius, se pomeni cu mult bine și apărătură, când i-a facilitat Expoziție Personală în octombrie 1980 sau 1987 la Casa de Cultură „Friedrich Schiller”, trimițându-i și critici să-l laude, care origine nomenclaturistă să fie damă bună nu te-așteptai, decât azi de la oricare alt epitOM de cultură autorizat să se metanoizeze live la tembelizor, cu test de sarcină ideologică de import, de feliat pib la minister de-al culturii, niciunul neangajându-se cât Lavinia-Stana, că a-l face bou bălțat pe Karl Marx nu e neapărat blasfemie, pentru că legătura deterministă în absolutul ideii de reflecție, dintre fluturele de mină *Baterflavius kolyma* și, repercutate la Pitești inovațiunile reeducaționale dulgheberialiste, e vagă din motive cuantice, impulsul cauzal nu numai amortizându-se pe parcurs, dar de îndată ce s-a micșorat sub cuantă, apăi nici nu mai poate fi ingurgitat de cine trebuia să sughiță determinist, inepuizabilitate a atomului care nu există fără înregimentare totalitară dialectică idealistă relativă la giganticul proiect umanist al lui Jean de Ferentari, MAREA RECUPERARE, combătând măcar pe Narcis Moga când atribuia el lui Marius, ilustrând-o cu scena întoarcerii la origine, unde tătic înnebunit, boierul figurează *Spânzurarea Murocikăi,* exact pe când ucraineanca fecioară ar da naștere, însurită brusc, unui cap de Marx Bărbos Înțelept Bătrân încă din startul împăroșat, vorba universitarului montaniard Doru Băluțeanu, de semna Tristan, wagnerian ca și fffii-ssu, cum că de n-ar fi fost Marx, cu nevoile sale de radicalism cutezător până-n rădăcinile jneapănului, apăi cert că n-am fi avut nici pe Stalin, nici pe Hitler, nici alți tupeiști, ceea ce Iancu Noveanu exclude că o operă de om e mai mult decât una de fluture, legea progresului urmându-și haotic zigzagul spre sfârșitul istoriei, al cărei monolog adormitor după postalcoolica trezire e poate și o

înșiruire de enunțuri tipice stărilor comatoase agonice înainte de, după Războiul Expresionist și Războiul Existențialist, Războiul Excesivist, purtat exterminator de niște armate superselecte, artificial inteligente, compuse doar din filmogenici Terminatori, identificați *1, 2, 3, ... n,* tot are coșmaruri profetice cu hubotițe bigote ieromonahul Damian, torționari marșrutizați a căror misiune va fi, în UE sau pe toate meridianele pe unde-or fi mișunând, împuținarea românilor, ca neamul prost galițian excelând încă de la neprimirea-n Schengen în cumularea de dispreț și ură, atât pentru calitățile sale fotbalistice, cât și pentru cele spirituale ale câte unui self made man, *Homo solus* ce substituie onanist Cultura isterizată, prin subfinanțare dinadins abandonată Nefu, nefuncțională încă din primele ore ale Năpastei, în noaptea de 26 spre 27 iunie 1940, în dramaticele ore cât s-a întrerupt până la *Pulex irritans* pe tot ecranul tembeliziunea, în timp ce pă firul roșu, ulterior ombilical, dintre Palatul Regal și Palatul Cominternist de la Kremlin, nu mai curgea nimic, iar pe jgheaburile către Națiune doar cenzură, nu vă adunați, băi, și nu criticați dictatura regală, că pățiți lagăr, sugrumări, execuții ca legionarii, ci basarabenii și bucovinenii să afle zvonistic de Invazie, fiind starea de grație nepăsare când se desprind fluturași cupidoni dupe cartuanile prezervativelor date prin pudră de orez cu bob lung și se metamorfozau în gărgăuni excitați a poleniza dedesubturile Istoriei asudate, sarmalele ei îmbujorate de rușine că s-a cam terminat cu Eroii, în 2023 la București mai fiind „erou“ doar eroul primarilor, primarul Colectivului, căci mumele exaltante a idealism romantic sub orologiu noaptea jumătate se vor stârpi, care e semnul cel dintâiu al Uitării la noi la colectivă la Autoelită, deci al substituirii mitului eminescian cu cel caragialesc, România Regală Mare fiind un kkt uscat, mit despre un Neam de *secături* alcoolice, cari nu puteau face nice războiu, nice întregiri, iar așa râs la mormânt nu se cuvine nici la niște gloabe globale, pen' că-ntre mofturile Belitei Epòci și postEpòca-de-post Cea, stăruie ca un nor cadaveric apocaliptic milionul de morți al Războiului pentru Întregirea Neamului, deși Muhală Muistu s-a întrebat dacă plus tragica tragedie a tragediilor celor mai tragice din punct de tragere tragic, **Năpasta** din 1940, cu Războiu Sfânt strâns asociat, care presupune teritorial ca și cum te-ar făta mă-ta Istorie dintr-un uter sfârtecat, iară la cap bancruta, mentalitățile mizeriei, de mai bine ai psihanaliza dacă fost-au ei fericiți au ba autorii „suspecți“ de-ai lui Maradonel Zamfir, unii demascați ca incorecți și de dr. Mihnea Bazalau, alții în verificări pe lista celebrităților, inclusiv Marius Ghizdavu pe măsură ce steaua sa purcede a începe a căpăta o anume valoare catellană de piață, de unde și atacul virulent ca cu cerneală vitrioletă al lui Narcis Moga pe probleme biografice, ca vecin de moșie, ca Valea Ursului Brun față de Valea Râului Negru, respectiv și respectabil conferențiarul Răzvan Hristevescu, care se ia de „operă“, găsind *reminiscențe*-n creația de peste cincizeci de ani a foto-film-reporterului de cavalerie antibolșevică lucrător cândva pentru Ministerul Propagandei, la care nepoftita Larisa Rîbalovna răspunde că *altfel* trebuie citit portretul pe care i-l colorează cu nechezol a armăsar în spume surâzător, pictorul de la Sonnenheim, unui zbir de lagăr de la Coasta

Galeș, după nenumărate variante, cumu-i aspra poietică a nonagenarului ultraexigent ca și cum ar fi nemuritor, taina pierderilor de memorie ale senectuții fiind tocmai uitarea Morții ca să poți crea, nu și a morților, mai cu seamă a Eroilor nu, fiindcă nu poți fi erou antibolșevic în Europa, trăsăturile acestui Gogleață, se oftica Larisa, par alese de pictorul naționalist rromân tipice ale marii masse slave, care slavi ziceau naziștii „se înmulțesc ca insectele, punând Europei o problemă nu politică, ci biologică", entomologică chiar, necesitând a se cerceta la San Francisco, la Augustus, studiile despre viespe conduse de Wojciech J. Pulawski, Department of Entomology, California Academy of Sciences, Golden Gate Park, din Breslaul lui Voicu Ghizdavu, ce balizează la nord *Triunghiul de Lapislazuli* al strategiei culcușului Nației, la adăpost când îi vine a făta cultural, fecundată de pustiul istoric căruia i s-a opus Petru Rareș cel Mare și Cult, cu atâta energie, inspirând și pe Petru al rușilor, tocmai pe Neva, însă nu și pe al kaliningrădenei fiu, al königsburghezei de stânga Käthe Kollwitz, pe Peter, pe Petrică, căzut însă nu-n Galiția cea expresionistă cu asupra de măsură, ci spre Flandra poate, și vine timpul să te hotărăști, singur ca Franz K, dacă Neam pe cale de dispariție, Kakanie, cum Imperiul Habsburgic, prin legislație ce stipula tăierea limbilor, dualism *năruit din pricina asiatismelor kimirseniste ale Budapestei*, chitite a-și asimila minoritățile, sau Neam în curs de întregire, dinspre Mica spre Marea Unire, acest Gogleață de peste Nistru, cu ochi ca ai lui Tolstoi, albaștri tulburi a vals *Weg ohne Staub* de frații Strauss, nemoșteniți de prozatorul fluvial Grișa decât în forma verde de stepă nogaic-calmucă, dezvoltă criticul Tudorel Bălu, continuând că, după desenul ghizdavian, avem de fapt... un Gogoleață, iar ucraineanul Gogol se știe că se citește Hohol, cum Hitleraș e Ghitlerușa austriacă, ceea ce înseamnă că prin accentuarea în tuș a trăsăturilor slave, inclusiv nasul roșu de basamac, pictorul de Război Sfânt Marius Ghizdavu sugerează plastic că relele de la Bug au fost comise numai de banderoviștii ucraineni, poate chiar la ordin, în scopul conspiraționist al compromiterii celui mai mare război din istoria românilor, Războiul Sfânt, prin care s-au conturat în linii mari granițele viitorului RomânoReich, spre care mandavoșka trebuie să țintească offshore, în viitoarea sută de ani, ca să nu se mai vorbească decât de Wer hat das Recht, über dieses Land, de la Adriatică la Caspică și la Persică, zu herrschen? Ver, Rumäne?– Kein anderer als du! Pontul devenind lac românesc, răzbunându-se spusa odessanului Andrej J. Wyschinskij către amărâtul Roland Freisler, la New York în 2001, cum că *Jalta, das bin ich*, la care Führerul, care e loial, a replicat canopist de sus din foliajul carpenului, cu veșnica invidie a nazismului pe, necombătută, globalizarea bolșevismului, cum că Der Freisler wird das schon machen, das ist unser Wyschinskij, sculptorul întocmai ca Rodin, Andrei Hurmuzacov, bun cunoscător al rutenilor bucovineni, susținând însă că pictorul Magh de la Sonnenheim și-a îndeplinit dostijenia de a figura doar tineretul neștiutor și capabil de orice, care se dixtrează și se râde că n-are gazatul unșpe dește sau că dă din picioare-n cuptor, imaginându-și o ardere de viu, deci DEJA mergând cu gândul MAI DEPARTE,

ceea ce Mihnea Bazalau nici nu vrea s-audă, citându-l pe profesorul Vodcă Micșunel al Emiliei Tomoioagă, Infractorul Infractoarei, atuncea când s-a exprimat, sesizându-se Inspectoratul, Primăria, și prefectul că – în raport cu imensele posibilități webare – avem la bac cel mai needucat contingent din istoria milenară a României, adică *cel mai needucat tineret*, cum dealtfel Marius însuși nu se excita la „inocență prin incultură”, nici ierta, ca fost distrofic la Canal, cunoașterea din auzite a noțiunii de „musulman“, cum rezulta din alt banc criminal de război găsit de el sau de Clara Honig pe web, la români, 2003, cum că Mengele, care era un mascul carismatic hollywoodian ca și Keitel, prezentabil, cântărește la Auschwitz pe platou niște evrei, cu onomatopei ca Ooo! Ooo! nouă' ș' trei de chile! excelent! excelent!... Următorii 10, vă rog!... Hă-hă-hă-hă!... Ei, nu mai face, dom'le, atâtea valuri! îl combătea pesimist universal popa Tani, paradoxal mai umblat-navigat pe Internet, chiar la Pulaski KKK, Tennessee, decât submarinul amiral Vladimir Vissarionovici Clătici, c-am cules eu bancuri cu negri opresați rasial și rasist, cel puțin tot atât de hâde, ceea ce nemuritor și rece-l scana RMN pe filosoful istoriei posthumanist Ioil Borgiah, întrucât el, pripășit în Marius Ghizdavu ca esența-n aparență, supraînvățase mebic să se retragă dezaxatarataxat după fiece stadie pe drumul lapidat al Istoriei, pentru a-și contempla ca prin ceață pe Via Appia asinul meteoric sau athonit și a conchide că matematicianul din gorodokul Pitești al mareșalului Ion Antonescu, Raul Lecca, scriind cu fecala înghețată ca cu tibișirul pe murii mucegăiți ai geolei marxiste că *homosapul azi e o funcție monotonă descrescătoare, definită doar pe un interval de prosperitate*, avusese dreptate doar în subsensul existențial-ontologic posterior sieși, că la prima foamete, ăștia din mall, spre deosebire de ăia din bibliotecă, se vor genocida unii pe alții purcoi, de îndată ce calitatea vieții ca trai, va reveni la ppparametrii PPP din 1989, rafturi pure în esența lor, foarte apreciată, deoarece îndoliatul conte pierduse cel mai mult, aproape toată Averea, după Războiul Sfânt, chiar dacă nu făcuse *stagiul complet de reeducare* în URSS și la noi în RSS 17 Românească, ca Noveanu, Damian și probabil Bratu, nici nu se dase la fund ca Tudorică Băluțeanu, prosper măcelar și bucătar în Orașul-dr homeodacopat Petru Groza, viitor critic Tudorel Bălu, după cum nici nu se grăbise cu motocicletă IJ spre mormânt socotind, ca Grigore Căinaru, că tot ce vine peste 1681 pagini, cât avea *Războiul* său cufundat în pacea de sub closetele de confort lux ale parlamentarilor, este viață personală liberă, după ce-ai Govorit Moskva adevărul, liberă ca a flu... fluturilor pregătindu-se de perpetuare survolând lanuri mănoase lîsenkoist, de kok-sagîz tetraploid, și albastre peticele de in peste sârma ghimpată a aulului Kok-Terek, regiunea Djambul Djambaev din Kazahstanul octoploid, unde începe cu amenințări de metastază Pustiul, azi loc de pelerinaj măcar cât Sighetul nostru, fiindcă Partidul Maximalist Cominternist găsise acolo țarc de exil pe viață lui Soljenițîn, sub cele mai mari clare stele, dar Pronia o vrut altfel, de-a ajuns și să-și frâneze *Roata Roșie*, pentru a recapitula relațiile dintre rusnaci și jidovi, fiind pulverizat, de la Harvard, din

public, de codana Emily Ghizdavu, care l-a apucat de barbă și de partea cea mai vulnerabilă a situației, cum că un antikommnniSSt iaște o sabakă și că pensionarii să stea-n banga lor, că-i cată de la Servicii Funerare pe-acasă, nu te mai apuci la etatea asta, din prof de fizică la Kok-Terek să predai și istorie la Honolulu, mai ales că-ți lipsesc principalele limbi străine, plus că arhive necoafate nici că s-ar găsi în Rusia, regiunea Kaliningrad, Găgăuzia sau fâșia transnistreană, principala obiecție a Dorotheei Schlauberger d'Esgrignon fiind însă că, despre cum a fost tras pe roată roșie, în Gulag și în cele zilnice, martirul norod al Rușilor, mai ține ici colo „eseul de investigare literară", dar când îi la o adică cum că de ce primul guvern Lenin era majoritar compus din minoritari sau că dacă-i incorect corectă imaginea cum că de fapt *alții* au implementat marxismul, prin poliglotul parizian Antioh Cantemir și leninistul genevez Gheorghi Plehanov și câți ca voi, după zdrobirea ideologică pe Volga, a narodnicismului promovat de *Zemlea i volea* și de, după contactul din 1877-1878 cu socialiștii moldovalahi și bulgari, *Ciornîi peredel*, atunci te izbești, ca-n coșmar de priciul blatnoiului de la căldurică de sus, de realitatea aritmetică a disproporțiilor expresioniste cum că tu, individ harașo-intenționat, epitOM de cultură voluntar la seminția ta decăzută din cusururi ale vieții intelectuale, cât glasnostul reglând doar din gură perestroika, nu s-a mai atins în mandavoșka înjosită la doar *Phthirius pubis*, luciditatea minimă necesară, pentru verticalizarea jocului după pauză, realizând toți că politica de *Moarte Intelectualilor*, prin subsalarizare, rateuri, ură, deci prin frustrări, plus *disprețul* populației că ăștia nu fură ca să n-aibă din ce da, neoferind optima opțiune fotbalistică dacă ai fi jubilat că Procesul Bolșevismului ar fi putut interesa cât Procesul Etapei, că poate și copilașii tăi de nu mai știe ce să facă cu banii, ar fi putut beneficia mai târziu de o cultură funcțională, exploatând o forță de muncă mai calificată, încă de la vârste fragede putând îndosaria-n portofoliu și-n curriculumul vitei probe de spirit critic cutezător *pionier*, ca al Galei Cobiliță, care cu o trufie sovietică de la american la *celălalt*, valsează ca Nadia la bârnă pe ideea-de-înșurubat-în-cerebelul-gloatei, cum c-așa cum „cioroii" de pe plantațiile de in și de grâu-mei- bumbac-hrișcă & kok-sagîz tetraploid nu se puteau suporta unii pe alții „datorită nasurilor lor turtite" contrar *canonului schopenhauerian*, și-n loc să comunice prin dezbatere de idei la workshop, au început *să cânte*-n întunericul sclaviei, ca formă de protest existențial, tot așa și senilul reacționar Soljenițîn, odată rușii liberi a-și alege din rândurile căgăbăului un președinte și oligarhii lui, n-a mai fost capabil, dealtfel ca mai toți disidenții, inclusiv Paul Goma, Walesa și Havel, a jumuli Libertatea, ceea ce ne înalță-n Autoelită pe NOOI, apucându-se zekul de ce nu trebuia, care structuralist este izomorf echivalent ca cum „cioroii", debusolați la libertatea dată de Lincoln, au inventat Blues-ul neputându-și administra Libresse'tatea profitabil, ci musafirul Marius simțind de la nepoțică că îi cazul să nu mai facă ca Soljenițîn niciun fel de *gălăgie*, tăcerea fiind în interesul tuturor din zarcă, își aduse aminte de punerea întrebării ca pe o interogație-n fort despre reduit, a baronului pułkownik de justiție Făniță

Oușor, la un tâlcșou cu Adelin Barosanu, apropo de cujetătoriul de războiu Jean de Ferentari, că dacă în condițiile de mediu intelectual aerat tot mai rarefiat ale Capitalei, Daseinul se mai poate deschide ca Da-sein spre Jilava și groapa-de-gunoi-elevat hărăzită de Băneasa Vidrei, Nord contra Sud, fără unele precauțiuni acoperitoare în interesul serviciului, simplificat pe înțelesul de la Scroviștea, vrasăzică al norodului electoral cu sau fără TVA, ca o transmutație că un boschetar poate gândi național cu căpățâna lui sau, altfel zis, că un coate-goale ca Dimitrie Bolintineanu chiar poate filosofa asupra istoriei, războiului și păcii, din moment ce nu dispune de aer condiționat ca up-gradare, ca înălțare-în-grad-a-encefalului, așa cum newyorkezii dețin toți, măsura el, meditând la ei, grăbiți asfaltului ca întrecându-se pentru Cartea recordurilor, la buna guvernare a cateringului, nu numai pe culoarul pietonal de aproape trei metri, ci și pe cele șase benzi de circulație, dinspre Sud McGuiness Boulevard (Brooklyn) legându-l cu Eleventh Street (Strada Elevului, în Queens), facilitând fetelor de la sere din Greenpoint să se întâlnească cu lunganii din Long Island City, începând de la 10 septembrie 1954, când s-a botezat în plin Război-Rece-cu-Flori această superstructură podală *Casimir Pulaski*, preluându-se pentru a-i pedepsi pe români, că m-au slobozit în 2 ani nu 5 de la Canal de la Onești, numele cruciatului polonez de la Berdyczów-ul apărat de el în 1768 vreme de 17 zile cu doar 700 oșteni și 800 civili, de trei ori respingând asaltul dinspre carpenul sur al Katarzynei II Wielka, apoi erou al Războiului american pentru Independență și verticalitate, în urma căruia, URSS cu ajutorul puterilor occidentale, îndârjite a-i impune lui Eminescu o politică de porți deschise pentru emigranții din imperii deznaționalizante, ne-a rerăpit 1878 Bugeacul cu tot cu Tatarbunarul de unde-n echinox a pornit spre gara Sărata, la 22 septembrie 1941, să-și conducă soțul spre Odessa la moarte-n Caucaz, frumoasa farmacistă și mare farmazoană Eliza Elisabeta Liz Alexandrescu, bunicuța Isadorei, clavecinista și biografa de Basel, blondă turnându-i lui Emily, la Maestrul din Sonnenheim manifestarea-n Jew York, pe Podul Pulaski, a angoasei-Întrebării-nonconfortabile ca ființă rătăcitoare pe Drum, pepeni roșii, harbuji nu zămoși, arteziene sângele Eroului, dripping Pollock, prin casca găurită de glonț, apoi ruginită străbătută violet regal de *Lamium purpureum*, cam tot ce contează plastic, până-n drojdia inconștientului, părându-i-se că prin nori patrulează elicoptere, licurici, bipuri, de unde să-i vină o rachetă-n automobilo-solența Virginichii, dar cu optimismul borgiac dobândit ca bibliotecar la Alexandria noastră, cum că geniul este nu numai înnăscut ci și predestinat, după ce a buiguit că EU și cu Nadia, nu și Simona, ce-am mai rămas mituri nepulverizate ale Neamului Românesc, în disoluție și în descompunere termică fin catalizată, iar alternativă la mandavoșkă nu-i, n-ai cu cine, n-ai cu ce, la care jale aceeași tehnologie satelitară superinteligentă, capabilă să detecteze oriunde pe glob busturi sau statui ale Mareșalului, îl îmbărbătă cu tact maternalist, inscripționându-i pe gratiile celularului, împrumutat de nepotul Niel, următoarea dogmatică **încadrare**, de natură a nu-i interzice în viitorii zece ani titanic a voiaja

transatlantic, cu amărâtul ăla din Capri, care o învăța pe-aristocrata să-nfulece napolitane Dănuț, și să scuipe-n Atlantic, anume Regnul Animal, Subregnul Metazoa, Cracul (supraramura-subramura) Protostomia (omonimie prostinato/ ostinato, protocronism și Năpastă), Încrengătura/ Încârligătura Priapulida (tuburi digestive ceaușiste, roșii, cilindrice numai guriță și rectum? niet! Arthropoda, tovărășico! rozând altarele Neamului din orașele tentaculare), Subîncrengătura Mandibulata (identificată de Bulă cercetând cu microscopul alb IOR infuzorii mandavoșkăi la Revo), Superclasa Antenata (adică blocul Tonola, al specialiștilor de Circ, unde s-a-nregistrat TO din Salonul nr. 6 plugarul Tolstoi explicând medicului Cehov, Războiul nostru Sfânt), Clasa Hexapoda (clasa a șasea, Insecta cu schelet extins), Subclasa Pterygota – ceea ce sincer uimi pe cărturarul Marius Ghizdavu, deoarece se aștepta a fi încadrat, precum păduchele apter de carte rară *Liposcelis divinatorius*, la apt pentru Reeducare, printr-o rerăscolire a fondului de Cartea Rusă, azi propulsat obligatoriu mai correct politic decât jalea eminesciană, înrădăcinată-n deznaționalizarea sistematică, planificată, utilizând *întreaga* forță a statului industrial, precum în Basarabia și Bucovina, a elementului românesc la sud de Dunăre, din Rumelia până-n Limasol, Haifa și Trieste, oraș UE unde au făcut meditații la engleză amiralul Miklós Horthy cu Joyce pe uverturi de Franz Léhar, cum ar fi Aurul Rinului, Valurile Amurului și Drum fără pulbere, în sensul că Lajos Kossuth, miel mioritic de aur, cu simfonice litere înfierate pe spinare, descifrabile doar de ciobanii vlahi maghiarizați, are două pașapoarte ca teroriștii și e iubit de Marx tocmai pentru deznaționalizarea românilor din Ungaria statuilor generalilor românoctoni, conservare a esteticului cum că cine nu trece, din cauza viermilor de gălbează din capul mărit macrocefal al Țării, prin strunga străinului, apăi ăla să cedeze direct din comarnic frați și surori, teritorii, iată de ce recuperarea, poate vremelnică, a Ardealului pare singurul folos al Războiului Sfânt, fiind din punct de vedere al Codului Eticii și Echității, propus de general de propagandă Horea Bratu, chiar o absurditate geopolitică să satisfaci revendicările slavismului la Răsărit, dar să le persecuți pe-ale bravei *natio hungarica* la Apus, deci se săturase, obosise, se senilizase, poate chiar murise, se sesizase a hoit și oftase ușurat inginerul de poduri și șosele Gary Glagoveanu, nu mai puțin genial decât inginerul avioanelor de vânătoare, căzut tot tânăr, Zygmunt Puławski, că toate aceste ciocniri dintre cele mai megalomanice parlamente din Univers, megacase de megasupraputeri, ridicau în atmosferă un fin praf de pustiu de demolări, de ce subclasa Pterygota și nu subclasa, mult mai cu picioarele și fundațiile pe pământ Apterygota? azvârli contele Marius Ghizdavu cât colo Almanahul Programului maximalist sadea de la Gotha, după ce înțelesese de la doamna cu cățelul că, dacă bolșevismul Hitler credea că l-a înțeles de la Marx, apăi disprețul rasialist în ce privește marea masă slavă e de origine Engels-ească, însă Lina și psihologul valet grăjdar herghelegiu Codin constatară, mirându-se că a citit cineva până aici, că stăpânul era vesel cu chef și numa' nu se gudura către Dumnezeul ortodox, de bucurie că s-a-ntors, iaca, nevătămat și că i se apropia

Vernisajul de la galeria UAP de grafică „Podul“ din Strada Speranței și încă nu apăruse-n *Le Monde* niciun indiciu privind inițializarea vreunei campanii de demascare a sa, ca român neglijabil, dar de urmărit ca național-comunist de-al protocroniștilor și, mai mult decât atât, fost fotograf de colecții româno-germane, ce și le și vizita după 1992, salvate într-un fel de Minister al Propagandei din Războiul Sfânt de la Freiburg, lângă Basel, Sonnenheim și Colmar, care Neamul Românesc, indezirabil în Schengen și bun de înghesuit în granițele de la 1912, cea mai bună strategie după Năpasta din 26 iunie 1940 era, credea Alin Vișan, ca la 15 septembrie 1940, când calul bălan horthist El-Zorab a lăsat sărmăluțe de aur roșu montan pe străzile clujene, noi să declarăm, în spiritul primar agresiv de chersin odessòs al geopoliticianului rusofob Voicu Ghizdavu de la 1 octombrie 1938, un sfânt de război Reichului hitlerist, cu moarte fascismului italian, în plină campanie aviatică Goering la Londra, atrăgând toate Stukasurile asupra Bucureștiului Mizilului Iașului, ca și tancurile sovietice la Siret Milcov, ceea ce nu atât opinia publică britanică ar fi apreciat, deoarece era *firesc* ca niște indieni galițieni să sprijine Metropola unde a cugetat Karl Marx, cât presa americană nu s-ar fi putut abține să nu ne semnaleze Lumii nobilul eroism de sorginte geto-dacă creștină, de-ți venea chiar a zburda, Virginico, Octaviane, că Vernisajul e iminent în podul de flori și speranțe de la Podul și nici în *Washington Post* n-au apărut atacuri asupra Anonimului de la Sonnenheim, nu prea înțelesese el pe repede înainte și pe agale îndărăt, că de fapt ele „nu se meritau”, nefiind decât un Neica Nimeni (I'm Nobody! Who are you? Are you – Nobody – too?), „un don nadie”, nu o Nadie Comăneci în imaginarul heideggerian al gloatei mondiale, scanate fără ochelari printre gratiile celularului pustiu, clasa a șasea, Hexapoda, fiind la o conferință despre viespile bonapartice din meditațiile tolstoiene la un blazon, a profului polonez Woiciech Jerzy Pulawski, celebru entomolog, din Breslaul nost' de lapislazuli și-al filfizonului Dinicu (Denis) Ghizdavu, tocmai în Golden Gate Park, la San Francisco, la incisiva californiană Emily, pentru-n borș rusesc de vită-n sfeclă la Red Tavern, în Clement Street, ce tocmai își schimbase lucul tăindu-și coada de vulpe est-asiatică, ciufulindu-se cu gel siberian și aplicându-și lentile de contact kyotoyote, interpelând pe doctor Pulawski nu hymenopteric la năbădăioasa Sphecid Wasp, ci dac-a-ntâlnit în lunga-i rătăcire de teren, insectar și arhive signalectic insecticid că-n șaranka de la Pitești, pe baza păduchelui de carte rusă rară, *Liposcelis stalinus divinatorius*, prin metode pur naturist-lîsenkoiste, precocele biolog Raul Levovici Lecca, fiul chirurgului care-n Grădina Icoanei i-ar fi luat beregățile unui violator-eliberator cu înfățișare elvețiano-hunică, ar fi schițat cu ocrul fecalei, pe zidul salmon sienna, cum s-ar puté lamarkiza stahanovist, în numai două-trei cincinale, un fel de viespișoară fatală lagărului imperialist, capabilă să-și plaseze veninul ideologic exact unde trebuie, sub acoperirea de *Phthirius pubis*, silind și chiar siluind Lumea Occidentală la o risipire a energiilor și vânare de vânt, giratoriu, cum recomandă și sonnenheimezul Marius Ghizdavu, cum că, Lichidarea Decalajelor sechele

Războiului Sfânt cere Ruropei să supra-finanțeze partidele comuniste vestice, să mai stea ăia pe loc, așteptându-ne, așa că din înaltul satelitar, încadrarea-n subclasa Pterygota este definitivă. *Ordinul*?... *Lenin*!... Aș, Hymenoptera, cum a optat nepoțica consiliindu-se cu expertul melifer polonez Pulawski, subordinul Apocrita, mai toți Ghizdavii fiind mioriți meteorici, cu mijloc tras ca prin inel de vertebră, cu semnificația de elitocid și cotlet că nu suntem câștigați la belciuge, familia când Sphecidae, când Homonoide, când Eminescidae, când Acioaie mai potrivită gălăgiei șerpuitoare alpin a *tălăngii cu clopoței* mioritice, subfamilia ciripitoare Pipilidae, genul Euranthropus, specia, de rușine, val după val, că de unde exploatare corectă SINGUREI Revoluții din 1989, cea a europenilor din *Timișoara-n sânge*, ne așeza lângă Havel, Walesa și Tőkés László sus, de apucam Integrarea în primul val, ajunserăm să cedăm... românism, compensând-indexând barometrul nonreformelor, specia fecalidă *Euranthropus tardus* ce vii, bade, târzior, categoric nefiind așa de la natură, ci dându-se mai toată țara la produs după atomizare-insularizare, din lăcomie primitivă de comisioane infime, cum a demonstrat la Kyoto acad. Ion Codoi, specia *Euranthropus tardus* dormind suprapusă până la confundare-copulare cu *Homo peninsulanus yaltensis*, drept pentru care în Expoziția ghizdavă cu vânzare-cumpărare, de la New York, finanțată plăcându-i unui oligarh tabloul manieră Kramskoi, *La visite de Tolstoï à Proudhon en mars 1861*, și înșirată pe Pulaski Bridge, ca protest că Augustus n-a voit să liciteze să ia el Cafeneaua Capșa, s-o reabiliteze cu sală gratis la niște boemi, reziduali politicii Moarte Intelectualilor, scriitori fără Casa Uniunii și fără Muzeu, pictori fără sediu UAP, nici Muzeu de Artă Contemporană ca la Bilbao, nici Salon ca sub Regi, încât el n-a mai extras așa nimic din Contul Van Gogh al fratelui Octavian, ci trăia pe cont propriu, hipopotam dresor de rinoceri imuni la înțepătura tuturor viespilor studiate de Pulawski, pânze fluturând ca cămeșile-n niște clești de plastic bulgar pe frânghie, nerezistenți la apucăturile cățelii, fără fobii *Le Monde - Washington Post* că, și dacă le-o da diseară Muhală Muistu mesaj despre Virginica noastră, c-am californicat cu ea, propunându-i în 1930 pe aerodrom la Băneasa să ne luăm brevet și licență de piloți, ca să zburăm printr-un albastru infinit în cuplu galițian, ca Zygmunt Puławski și logodnica-i pictoriță, Hanka Henneberg, ei, mă cert? Fug la Kyoto? Deocamdată, nu-i pricină. Azi, doar o atenționare insolentă de la Maradonel Zamfir-Frișcă, care l-a demitizat și pe Nicolae Grigorescu, pentru *Atacul de la Smârdan*, cică nu mai e prizat azi și nici mai știe nimeni unde fuse Smârdanul (pe aerodromul Vidin), decât că-n Lipscani, Unirea lui Cuza din Centrul Vechi, Ulița Nemțească azi Smârdan, ruinatul Hotel Concordia, unde a locuit și Lev Tolstoi, o paralelă între, mult mai mici, tabloul eroic din 1875 al lui Józef Chełmoński, *Pulaski at Częstochowa*, și 1995 *Șarja de cavalerie a eroului Gary Glagoveanu*, pornită de lângă Prut la 26 iunie 1941, de la Țiganca Nouă (strada Miorița), peste Dealul Iepurenilor, cu intrare vijelioasă în Cania, paralel cu străzile 2023 Serghei Lazo, Mihail Frunze, Alexandru Marinescu și Pavel Tkacenko, încetinind abia pe strada Eminescu în

dreptul școlii! Cică-mi recomandă Pia Filip să mă chiorăsc mai bine în Wikipedia, și s-o las mai moale-n Lwówul meu cu... *bărbăția* aia similară româno-poloneză! The skeleton has a number of typically female features, which has led to the hypothesis that Pulaski may have been female or intersex. A documentary based on the Smithsonian study suggests that Pulaski's hypothesized intersex condition could have been caused by congenital adrenal hyperplasia, where a fetus with female chromosomes is exposed to a high level of testosterone in utero and develops partially male genitals. Doar Tudorel Bălu mai insistă că, vezi, de-aia, pe la 1768, i-a luat Suvorov lui Pulaski tocmai Cracovia noastră ghiurghiulie, semn rău și pentru Varșovia, căzută la 1794 (cu masacru de zeci de mii de civili în sulițele căzăcești), nu înainte de a fi fost capturat însuși Tadeusz Kościuszko, *a national hero in Poland, Lithuania, Belarus, and the United States*. Deci cum fluturelui pekinez aripile, așă fâlfâia cămeșa pe el, așteptându-și pedeapsa că nu omagiase la Ialta pe Roosevelt Stalin Churchill, nici Capitularea Necondiționată, cramponarea de onoare sacrificând în exces români, germani și japonezi mândri, restul fiind pagube <u>materiale</u> atrăgând profitabile investiții de Reconstrucție, după trasoare la firu' ierbii milimetric pe lângă bară, mai aproape de balonul de aur fiind Luftmarschall Arthur Harris, care asfixia copilași, mămici și bunei germani, luându-le oxigenul galițian pe felie de fosfor, precum și Luftmarschall Curtis Le May, carele au sporit temperaturile la Tokyo de-au fiert în piscine prunci, mămuțe și bunicuți angkorieni, neliniștea neoexpresionistă ghizdaviană fiind dedusă din Teama că *ai cu ce* întemeia **iar** <u>ură revanșardă</u> pentru un scriitoraș de-un *Mein Kampf 2,* la actualele tehnologii, Eliza, Irina, Isadora, cu televizor, AI, wireless și tablete, ce-au fanatizat la junici Goebbels de la 1933 la 1943, realizându-se în două-trei luni, să zicem la 2051, an în care poate se va resovietiza ex-republica sovietică România, care după ce că unicul nostru istoric influent „a fost asasinat de naționaliștii înșiși", șterse din Friends Noveanu pe Tudorel Bălu, azi nu mai avem nici literatură funcțională, în stare de replică măcar ea când se cufuresc boții Dușmaniei pe eroii noștri, deci mâine nu va mai fi literatură română deloc, din lipsă de comenzi banală, căci pe cale de dispariție fiind, nu te mai trece nevoia spirituală, iar traducțiile nu fac un raft de Literatură, pe când un peisaj de pe Valea Păuleasca e admirat și la Kyoto, dar ce insectă ești tu, bă, Marius Ghizdavu, să judeci pe alții din mandavoșkă, dacă pe tine însuți nu te-ai putut cerceta cu acribia lui Woiciech Jerzy Pulawski de la Breslau, când ilustrezi semnând Marcel Proust Breslașu o proză proletar cominternistă, despre cum și-au exterminat *trântorii*, ca clasă, viespile sfecide de la subsuorile Podului Casimir Pulaski, doar Pia Filip putând preamări lesbianismul în rândul roiurilor de insecte sociale, ignorându-se c-a fost dactilografă la Ministerul Propagandei de Război, Iordanca Filipescu, inclusiv la interogatorii cu prizonieri sovietici îndoctrinați până-n icre, dar ținători de *cea mai dezinformată armată din lume*, la convorbiri cu hâtrul moldovean Alecu Ghizdavu Șaraga, țuică de Coșești și trădare, habar neavând din ce unități fac parte, pe ce Front se află, în ce gubernie, cine e inamicul (în special a cădea

la români îi deprima din motive ultrarasiste, propaganda sovietică prejirinovskistă în contra oricărui alt Naționalism în afara unuia singur-singurel, tratându-ne drept lăieți din Lazio ce din lașitate la 1940 am tulit-o din Basarabia ceea și din Bucovina, pentru care provincii de la Ștefan cel Mare, după un an, când am găsit aliat, am mers până la a arbora Tricolorul dezrobitor, gest *efemer tocmai pentru a sublinia efemeritatea bolșevismului*, pe sediile Cominternului din Odessa, Kiev, Harkov, Lwów, Stalingrad, Ialta, Scoci, Krasnodar, Groznîi, Mahacikala), un fel de mare noroc fiind că penitenciaristul Marius Ghizdavu <u>a fost format moral de tăticuțul lui</u>, Voicu, fost prizonier în Alsacia la imperialismul Kaiserului dranga-dranga nach Osten, într-un necruțător *dispreț* față de germanofilii colaboraționiști din Războiului pentru Întregirea Neamului, încât ca locotenent de cavalerie operator cinematografic călare, ca fotograf de artă sau pur și simplu ca pictor impresionist și <u>expresionist de război sfânt</u>, el niciodată nu s-a gândit să ilustreze secvență cu secvență Dezrobirea Basarabiei, nu de către Napoleon de sub hrăpărețul Kutuzov al *Voina i Mirului* tolstoic în patru volume, plus epilog cu două părți mustăți budionnoviste, pudriera și tabacherea, cum vapa și dzicea Chouchou Moga, ci de către însuși Aliatul... ăl loial, care va fi cetit în siurpriza stalinistă pe la spate, noaptea ca hoții, în 26 iunie 1940, că Năpasta ce-i copleșea pe români va lovi curând și Reichul, ca sfârtecare a mitrei culturale iluministe, de sub soclul leninist granit din centrul Kaliningradului nemaiputându-și ridica niciodată, spre Helsingfors și Christiania, creierul pané, Kant, filozoful păcii coexistențiale etern, dar și ca o constrângere la a înghiți istoria despre ceva-ca-ceva și chiar literatura oase de cal de la ospățul cuceritorilor, manifestând uluită indignare dactilografei Svetlana Filipescu, aflând că o precuvântare la *Ard malurile Nistrului* s-ar încredința lui Tudor Arghezi, 1918 colaboraționist cu *boșii* ca și Slaviciul Bucureșcilor, de-au făcut ei și pârnaie-n mucegai, dar poetul 1943 îndrăzni brusc foarte riscantul pamflet *Baroane*, când și Marius s-au prefăcut agricultor, nesimțindu-se în siguranță la birou la Ministerul Propagandei, unde se bârfea că bulgăroaica Iordanka-Svetlana Filipova avea tatuaje intime, un fel de zvastică pe buca dreaptă, chiorându-i de la obraz pe admiratori c-ar fi un fluture asiatic de Siblag influent planetar, și o seceră fără ciocan la încheietura fierbinte a coapsei stângi, dar deținem documente dintre cele mai învinuitoare cum că criminalul de război sfânt Marius Ghizdavu a aspirat în limbajul pe care-l stăpânea cel mai bine, acela al caricaturii culte, ca URSS să se umfle la 1945 mult prea mult, până la Elba, ca o broscuță, și să plesnească, dar intuind totodată că sincronizarea dacă-ai-la-ce a Galiției Mari cu Occidentul, oarecum postcolonială, va fi migăloasă, explicând perestroicii glasnostul că *mandavoșka* purces-a de la bătrânescul *a manduce* egal a ghida, a conduce, a manageri, a ingineri financiar, a orienta estul spre vest, cu eleganță de adevărat conte el anticipându-i lui Mișu, imediat după aerianul Tidal Wave (înfrângerea americanilor de la Ploiești, 1 august 1943), că acum unii, poate chiar tipograful de la Mărțișor, cel mai târziu pe 30 septembrie 1943, se vor pune bine cu viitorul ocupant sovietic alocat nouă

de amicii anglo-americani, doar idealiștii sperând că războaiele se câștigă cu resturi, fiindcă restul e tăcere, ca la temnița Râmnicului Sărat, deci Literatură, adică un fel de istorie contrafactuală, singura din care homosapul mai învață, dar numai dacă citește, azi doar plătit sau condamnat la *lectură silnică*, căci nu-i mai arde nimănui ca malurile Nistrului a se mai interesa azi de Războiul Sfânt, într-un tsunami de atracții, plus că autorul mai e și țepuit de un dubiu retoric dacă o lectură silnică, asudată și plânsă cu lacrimi de sânge pe 1681 pagini, e mai percutantă decât andreaua torționarului Țyukel Adriean din *Ce rău îmi pare c-am fost torționar,* sau memoriile simianului Ghiță Tabarcea, *Binecuvântat fii Buchenwald legionar*, presa licitațiilor acuzând teza ghizdavă că, după anii Hi, de la Atlantic la Ural și la Basra noastră tomaalimoașă, ce vine, uite că vine Lincoln, vine Lincoln pe furiș, binișor ca o pisică din ciclul Ruguri, *Pisica lui Manet*, văzută la lumina unui felinar, pe un maldăr de gunoi bucureștean, ea însăși gunoi, și a pictat-o, cu inscripția aurită *Nu de chatte*, explicabilă prin ghirlandele de țâțe roze, după *Olympia* aceluiași Manet, din fericire domnul d'Esgrignon înapoind Creatorului opera disprețuită dar conservată de pe la anul Front Popu 1936 până la 1993, romanele cavalerești neizbândind în literaturile-n agonie ale neamurilor declinate, decât cu autori mediocri și cu eroi migranți în clarobscur, hărțuiți de cititorul indecent inexistent condamnat la compot de corcodușe roșii pe canicula asta, totul în scopul unei reeducări cu finalități fără evidență clară, ceea ce pe problema obiectivului nostru Pictorul, din punct de vedere operativ, nu s-a prea realizat nimic durabil și sustenabil.

2

Pisica lui Manet, hi everybody, imn vieții, în putrefacție rodul trebuie să cam fie unuia dintre drumurile pariziene, Narcis Moga nemenționând dacă și Regina Maria a văzut-o expusă la 1931, în sala Ileana de la Romarta Copiilor, doar nouășpe ani el, mai mult citind Cartea Românească, când meboizii însetați de geniu sintetic atât de necesar în țeara lor salbatica, unde nu e gluar și n-ai a te bucura decât onautist din propria carne spirituală de calitate superioară, ei trec atunci prin cele mai deșirante Heiligenstadturi, percepându-și la Auvers-sur-Oise relativa mediocritate dinaintea unor sarcini locale, banale dar copleșitoare, ca pe un handicap maladie, cum surzenia la Beethoven sau nu deloc osteoporoza la Michelangelo, nici neîncrederea lui Christ în cititorul omniscient, că s-ar putea *îmblânzi* prin lectură silnică, mereu și mereu reiterată, ca Meșterul Manole în pustie, mai trebuind și o biserică necesitând spovedanii și inchiziț, și un partid al demolărilor, apoi al rechinilor imobiliari, și precum în Războiul Sfânt frontul i-a revelat un motiv șocant, Femeia Slavă, ca mumă a Neamului daco-roman, așa *L' Exposition coloniale internationale et des pays d'outre-mer* i-a deschis ochii

asupra semnificației de cameristă, a negresei în rochie roz, care aduce flori ca la eroii din războiul cel mai ușor de uitat, cel pierdut, era 1931 nu 1941, ceea ce nu exclude din proiectul de lege privind anticipația transhumanistă de politici focusat culturale *să dai la popor doar norod*, la rație, că din punct de vedere modelativist fotbalisticitatea protocropostmodernă televizionară, pe înțelesul gloatei, e că după ce infuzorii cocoțați fără legitimații nici înconjor, pe un traseu brăzdând cleios boltita romantică frunte, a *României Revoluționare*, portret de jidovul rătăcitor Constantin Daniel Rosenthal, născut în Judapesta să studieze la Viena și prin Englitera, cum ar fi trebuit și Marius din Lemberg la tac-su la Breslau și-n cețurile baltice, contemplate de teutonii brașoveni ai lui Toma Nour, din turnul copernican de la cetatea țărănească nord litorală de la Frauenburg, de natură a lămuri însăși Enigma dispariției fimeii dăcești, mai român de modă veche decât mulți alții, pictorul revoluționar nevoind a se lăsa slobozit, de la ocna otomano-țaristo-habsburgică, decât odată cu *toți* ceilalți pașoptiști frați valahi, ce militaseră la Islaz cailor pentru *libertatea absolută a tiparului* sau, ghizdavian, pentru *așezăminte penitenciare unde să se spele cei criminali de păcatele lor și să iasă îmbunătățiți*, conform sorbonardei sale antiteze de doctorat impunându-se, sub apăsare sufletească la apusul modernității, **practica lecturii silnice** și a audițiilor de muzici de avangardă, punctul 21 vorovind de *Emancipația israeliților și drepturi politice pentru orice compatriot de altă credință*, marcat toată puțina-i viață de Revoluție, cum tot puțină, dar din ce i-a mai rămas, pictorul de la Sonnenheim la Timișoara, sceptic când s-a tras fără milă, ca la niște „represalii“ ordonate în Războiul de la Răsărit, el gândind, în 17 decembrie, cam abătut că doară tot în 17 decembrie, dar 1850, Celălalt se plângea că revoluția m-a zdruncinat, revoluția a intrat în sufletul meu, am simțit și încă simt înclinarea, nu pot să creez decât figuri de femei *mame care să ne corijeze corupția*, exact ce gândea nu prea târziu Codruța, și uneori chiar boierul Marius în *Timișoara-n sânge*, dar la un totalitarism ce deznaționalizează ireversibil malurile Prutului, fantomatic însăilate de Pulaski Bridge of Flowers, cert doar să fie arestați toți amatorii de joc casmopolit, șeptic sau bridge, inclusiv cvartetul Doru Bălușeanu (scholar deochiat) Marius (social-democrat deci fesenist) popa Tani (foarte țărănist) și Noveanu (liberal), dar Țiucheală Adrian a raportat de șeptic în loc de bridge și invers, *figuri eroice nobile și blânde în același timp*, cu Horea Bratu sau mai tânărul Cezar Bogza în locul lui Bălușeanu, și totuși el, orfan al Reginei Maria, și-a permis să supună unui tratament, indecent nu parodic, așa capodoperă de mit infect cum *România Revoluționară*, fără rațiunile 1919 ale experimentalistului Marcel Duchamp, când o dat rineim sau seiväz L. H. O. O. K la Mona Lisa lui Perugino, numai cu inteligența de elevișor ce pune mustăți și cioc la tovarășa Ana, și păr cheliei lui Lenin, confruntându-se mai multe conspiraționisme FDC ascunse, dintre cele mai secrete protocolar, la noi în munți, coexistând cu rușii în țară și cei ce justifică a mai scrie în limba română, așteptând acei americani din Okinawa Indoneziei, cari n-au aflat în junglă că războiul s-a sfârșit și că nu mai e

cazul să ne bombardeze ca să ne bolșevizăm necondiționat ireversibil, nici să se opună prin diplomați și influenceri recuperării Basarabiei de către Iliescu și succesorii, rezultatul fiind că el boltita ei frunte o-mpresoară ca cu pistrui de opresorii păduchi cocoțați în capul Țării, invocând în golful Florida sau la California mult duioasă, unde s-au probat că un austriac parcă de Arno Breker poate câștiga democratic consiliul județean și-n exteriorul Reichului, un mare specialist, pe insectologul entomolog polonez galițian ca noi, Woiciech Jerzy Pulawski, să confirme hifiperfecția redării că e o șleahtă de exemplare de posibil interes feromonal, de *Phthirius pubis*, intitulându-și rusofonul lvovean opera între ghilimele de la 1989 M. A. N. D. A. V. O. Ș. K. A., și expunând-o unor amici nu la Ziduri, nici Pribegi, nici Valea Ursului, nereconstituindu-i-se încă proprietatea de către primarul Taicopaci, din neam de țapinari azi la SovromLemn cu drujba, ci-n vechea capitală Târgoviște, la Zid, sedus nu numai de originalitatea absolută (!), că-n Europa și în genere pe mapamond, a fost executat *un cuplu bolșevic*, căruia i se cântase Imnul pe versuri proprii, chit că asemenea totalitarism muncitoresc a genocidat doar galițieni și angkorieni de rase neproductive, indiferente cinefilei occidentale, pe care n-ai răbdare, știință și resurse s-o mai ameliorezi, luând Războiul Sfânt la interpretat până la suprainterpretare, cum nu flegmaticul Terente Frunzăverde, nici sanguinicul Adelin Barosanu, carele refuzând a lua ca unitate de măsură pentru genocid mortul, tocmai întreba că e toată lumea ocheeei? vă simteți biiine? atunci să-ncepem dezbaterea cu invitații Mihnea Bazalau și Răzvan Hristevescu din stafful lui Nicu, azi eminenți cercetători de calibru UE, despre paralela inegală Holocaust pe lângă Gulag, fascism - comunism, Hitler - Stalin, și ia să pornim de la asemănări și deosebiri dintre o cameră de gazare și un lagăr de muncă, chiar și Canalul, dar Marius uitase drumul fără pulbere, știind numai că trece migrator val după val, iar noi locului ne ținem, mai degrabă revărsându-se Europa peste noi, în drumul ei spre Ural și Alaska cea negociată de generalul român George Pomuț, decât progresând hârciogii noștri, de la care expectanța lui în decibeli era că, epuizându-se ce se putea jupui șepte piei dupe țeran, la țară și la oraș, va urma cu necesitate Expansiunea exod ca dintr-o patrie deșertificată, aridă, ce-ar împroșca ca cu sloboz, de pe Podul Pulaski în vălurelele Newtown Creek, Fireworks Handel, colonii risipite de imperialismul românesc pe toate direcțiile descrise de cercetași, de ginerii și nepoții lui Moga, ca spre țeline fertile, urmând ca până șpagocrații să se cuibărească, cleptocrația școlită de xenocrație și cămătarii clanurilor să deposedeze, în sensul „românizării“, de imobiliare și acțiuni, pe șmecherii locali, măcar pe principalele Trasee, cum ar fi al lui Toma Nour, dinspre Țara Bârsei și dinspre Banat spre Frauenburg, dobândindu-se terenuri argilo-lutoase și minorități în *Triunghiul de Lapislazuli* Cracău-Beciu-Breslau/ Novomizil, sau cum ar fi al lui Toma Alimoș, într-o de dincolo de negură, ca lumina de la Răsărit, strategie așa-zis sadovenian-ciorogârleană, implementând după destrămarea putinistă, inevitabilă, a Rusiei, țărușul dreptei rânduieli românești radicale a

spionului antonescian Mitrea Cocor, în *Triunghiul de Rubin* Odessa Noastră-Ialta-Gumrak/ Stalingradul de Vest, cu strategice deschideri vaste spre Groznîi și chiar, transfăgărășan peste highland, spre Basra noastră, cea cuvenită cu vigoare impetuozității alba-neagra, a parazitului părăsitor al parazitatului paralizat într-o putrefacție anaerobă a Poeziei, atât din nisipoase deziluzii fotbalistice, cât și din consternarea cărților inexistente c-ai noștri imperialiști timizi începători n-au încă pungășit fulgerător, de carduri de miliarde, pe Înavuțitul de secole în Vest, ori de săptămâni în Est, ci numai tot pă biet rumân sireacul au jupit și câte șepte piei naturale, sau identice cu cele naturale, umplând de... *ură de clasă* pe cel mai creditabil pictor boier și cinefotoreporter al Războiului de-a dreptul Sfânt prin zădărnicie, tangent la opinia unor experți tot mai balcanici, că tocmai ezitarea lingvistică a lui Stalin, de a-i implica-n Sudul European, precum spre Budapesta-Praga-Viena, pe mult mai numeroșii războinici români lăsați în rezerva Regelui Mihai, în eliberarea triburilor iugoslavo-albaneze de sub jugul fascist italian, a condus la o mare instabilitate mozaicul Joyce-Ulysses al acestor regiuni titoiste, pe când occidentalizarea minților au explorat-o polonezii, cehoslovacii și ungurii în 1990-2000, cât feseniștii noștri *au stat* pe loc repaus la nivelul ceaușist al bătăturii, dar pot oricând progresa-n ratrapaj și oligarhii noștri ridicați din popor, implementând ce numește criticul Bazalau strategii de creștere cărtăresciană, levantină, adică în Levant, la adevărații Arnoteni, că ne-aude reumaticul Voicu Ghizdavu, *exact* geografic adică nu-n Colentina Sector Doi la poștărița Victorița, sau în Balcani, ci chiar în Liban, de unde vine, vine, vine mireasa excitată, pe drumul de oi căpiate al ragusanului negustor Toma Gigi Caragiu existând premise semnificative, prin cu profit materializarea spiritului, să ne adjudecăm nu numai *Triunghiul de Viplă* Poola-Tessaloniki (cu tot cu voievodal Aghion Athos)-Varna (Odessos), ci și acel Levant Levant, vizat de abilul Nicolae Titulescu, de pe culmile disperării Ligii Națiunilor, fiindc-a invadat Etiopia noastră, sancționând pe Mussolini pentru fault colonialist, *Triunghiu de Smirnă* Salonic (salvându-se străvechea comunitate evreiască)-Djibouti (Karnak/ Addis Abeba ca viitor Bucureștii Noi cu metrou ușor de suspendat)-Trapezunt (anexând vasăzică Biblioteca Alexandriei cu tot cu Școala Ioil Borgiah, și biserici copte, și niște piramide la Giza, și Petra iordaniană, cea ctitorită chiar de Petru Rareș odată cu celebrele sale mănăstiri rupestre de pe Nistru și din Kapadokya (Carpo-Dacia), Pontul devenind astfel Lac Valah, fiindcă și-așa oierii mioritici transhumau curent prin Kuban și Caucaz pân' la Baku, după caviar, sau măcar până la patriarhala lor Ialtă, cea electrificată de Ilici abia după 7 Noiembrie 1917, întrucât sentimentul final, dar și ideea, ATUNCI, cam era că noi *nu ne-am luptat pentru jucării*, adică pe înțelesul filosofiei handbalistice, de să dai cu jula, a istoriei genezei principalelor ambalaje ale culturii cât mai solemn imperiale *dinaintea Fluierului final*, Năpasta din 26 iunie și alte zile 1940, însemnând nu numai bolșevizare pe vecie și sfârtecare teritorială, și de Neam, cu biblioteci și pinacoteci cu tot, ci și ca cum după eliminarea unor jucători de bază, cum ar fi un înaintaș bucovinean,

un mijlocaş basarabean şi un fundaş dobrogean, ţi s-ar mai putea pretinde ţie să obţii *rezultate*, pe drumul calificării la turneul final, descris la Voroneț ca Apocalips, chestiune cu care se confruntau şi aliaţii germani, în zbaterea lor ridicolă de a nu părăsi istoria majoră şi, ca frăţie de arme sudată de la Prut până la Volga şi la torenţii Caucazului, cum vor proceda dânşii, zâmbi serafic Liz către ursuzul Marius, aşa să plagiem şi noi, pentru că orice s-ar spune, destinul civilizaţiei româneşti se joacă pe teren propriu, şi nu neapărat în Lebensraumul cultural minimal, indiferent unde se nasc mai mulţi copii români, în Ţară sau în Diasporă, şi oricât de (in)consistent ar fi sprijinul ce ne-ar veni de la colonialiştii noştri din Triunghiul Auriu de Mămăligă Detroit-Cleveland-Chicago, promis de armatorul brazilian Tabarcea sau din aseptic şi totuşi viticol Triunghiul de Silicon San Francisco-Hollywood-Las Vegas, al cumnăţelului Octavian, căci fără trei jucători de bază, nici măcar un unsprezece de campioană mondială nu mai poate spera azi să facă *performanţă*, încât trebuie să drămăluieşti câtă hrană spirituală, ca pentru puii de Avicola, se poate vârî pe gât gloatei cu forţa, dacă politicienii cabulipsesc a legifera Lectura Silnică, investind totodată în Edu-Cultură. Ci Marius chiar portretizase elogios, consiliat la Paris prin 1938 de Dorothea, câţiva exaltaţi ai pacifismului sinucigaş Front Populaire, cum ar fi Jean Zay (mai multă şcoală) sau Julien Cain (bibliobuzele) sau Léo Lagrange (mai mult turism, chit că, mârâia bogatul, s-ar umple cu nespălaţi esplanadele aristocrate), rezultatul târziu fiind capitularea lui necondiţionată la marxism (!), <u>spre a-l nimici prin derapaje</u>, cam când a cotrobăit Gagarin prin cosmos negăsindu-l pe Dumnezeu, în sensul unei bolşevizări teoretice a boierului râios, gata să accepte el prin 1969, odată întors la Prosperitate în episodul mandatariatului, că *numai totalitarismele pot investi masiv în creşterea culturală*, cum am vrut eu la Lemberg, şi în Lectura Silnică, şi în cvartete sau cvintete de coarde la mahala, căci despotismul depinde de despot, mai ales la noroadele galiţiene înapoiate, cari au de recuperat faţă de Vest, dar nu-şi pot valorifica ranchiuna cât nu dezvoltă, protocronist, Conştiinţa Woke, fiind ele Victime ale *colonialismului intra-european*, infect, odios şi nesimţit, practicat de cele trei Kakanii, catolică, pravoslavnică şi musulmană, nu numai <u>biograful</u> ghizdavian Narcis Moga stuchind aci cu scârbă-n lături sau arpacaş, ci şi <u>exegetul</u> întregii sale opere inexistente publicate, Maradonel Zamfir-Frişcă, minunându-se ca un neruşinat cum de s-a putut o combatere „a neonazismului marxist cu însuşi neomarxismul nazist", adaptându-se o politică de Memorial Tanaka, ca când ai visa-n Kyoto, pe Gozen Dori şi-n în grădinile Kitano-Tenmangu alergând, să combaţi otrava cu ajutorul otrăvii, deşi fratele Octavian, când a mirosit că în mileniul al treilea rivalul RomReichului nost', în curs de formare în vidul creat prin înfulecarea reciprocă a Imperiilor Slav şi Neamţ, va fi India, China sau Brazilia, şi nu plutocraţia americană, căreia în 12 decembrie 1941 noi i-am declarat formal război doar ca s-o trezim la realitate, Marina Regală Română intrând demonstrativ în alertă, submarinul Delfinul monitorizând Jew Yorkul, submarinul Rechinul Miami, Cuba şi Bahamas,

submarinul Marsuinul bazele simboliste minulescian Boston și Norfolk, pe când submersibilul Babuinul aștepta-n apele canadiene, în Nova Scotia zona Halifax, să duduie virtual pe deasupra crucișătorului Aurora, visat sabordat de anarhiști, la pupa căruia Stalin, Churchill și Roosevelt ar fi compus chărți atlantice mincinoase, singura lor scăpare-n Raiu fiind dacă *rezultatul împărțirii* Lumii între puteri efemere ar fi fost obiceiul global de *a da la popor*, un tv-Canal didactic și cultural UNESCO gratuit și ubicuu, Drept al Omului, să beneficieze orișicare Adolescent al planetei, de o ocaziune de revelație, cum că Homer, Beethoven, Michelangelo, Eminescu, Borges, Blandiana, Soyinka, Soljenițîn, Rushdie, Hokusai și tot Nobelul sunt există într-o aceiași Constelație a Lucizilor cu El, amărâtul, *Homo solus*, care generozitate ghizdavă e azi chiar ispita de tranchilizat, când în joc apar unora doar interesele românismului galițian privind Marea Recuperare ratată de Marius prin 1935, abia la Harkov primind Mișu de la Murocika și lvovenii ei hârtii clare privind Operacja polska NKWD (1937–1938), peste 110 000 polonezi din URSS exterminați de Ejov ca nereeducabili, 30 000 trimiși în Gulag, alți 100 000 deportați în Donbas, Kazahstan sau Siberia, și genocidul ăsta înainte ca Hitler să-i dea lui Stalin fâșia Kresy cu tot cu Białystok și Liovul nostru, încât Bratu, îngrozit de cruzimea rușilor, le-a trasat de la Ministerul Propagandei din Gara de Nord indicații ziariștilor-cu-autorizație-să-fie-invitați-la-tâlcșouri, să remarce că deși le declară război, Antonescu ține cu americanii în contra japonezilor ezitanți, cari n-au ratificat tratatul întoarcerii Basarabiei Acasă la 1918, joc strategic ce ne e logic rasial, dar pare ilogic că ori biruim ori cădem cu Axa, însă și japonezul l-a asigurat pe Stalin că mne pohui de Galiția ghizdavă Mare, îngăduind trupelor roșii siberiene, împotriva românilor, despresurarea Moscovei, pe un ger de crăpau obuzele, catalizând viitoarea deznaționalizare bolșevizare ireversibilă a fraților și florilor mărului de la Prut, de parc-ar fi achiziționat deja spălătorul de bani Vasile, chiar de pe Podul Pulaski, de la buchiniștii florari parizieni, litografiile, numai „exemplare de artist", perfecte, gravuri din ciclul *Pizda Țigăncii*, capodopera tragică funerar redând casca găurită de glonț și, azi, de *Lamium purpureum*, omagiu soldatului, de unde ieremiadele lui Micșunel cum că, stimați colegi, de acțiune metodică și de cerc de istorie al profilor preș-universitari din sudul unui județel de munte, băga-mi-aș priponu-n el de curriculum național, că la ce mai slujește Istoria, dacă ne-am lăsat total de Unitatea Națională, intelectualii refuzând cu mofturi Basarabia, primejduind astfel și Ardealul, iar Războiul Sfânt de 1681 pagini al Căinarului chiar că nu mai are decât public mancurt, deci să i-l scoatem de sub talpa Casei Parlamentarului e un nonsens, de-aia și streinii ne tot pasc istoria als Scheisshaus, pe când necroforii cocoțați în capul de mort viu al Țării în descompunere, vând brazdă după brazdă, și val după val, și flota de pește oceanic, evitând astfel sub Steaua Polară reformele bănești, dzicându noi către webdesignerul năpădinean Oleg Damașcanu, al lui Ghizdavu, de Basarabia, că nu e România, sa si duca-n ghizda ma-sii, că n-avem bani nici de pensiile noastre speciale, darmite să le

mărim și pe-ale oligarhilor lor, doar Cultură e *să le dai la toți*, multum in parvo, prin teveu și netărău, ce nu se citește, așteptând buldozerul Godot global pân' la Pacific, încât mai bine mă ejectez și mă joc cu fi-miu Adorian de-a războiul vampirilor cu staruri TikTok, niște ageamii cocoțați în capul Țării, cu țiitoarele lor, însuși Regele neîndrăznind la Năpastă, încă din 26 iunie 1940, la miezul nopții, să tragă clopotele, să scoale popii Țara, sau Radioul, să-și întrerupă emisiunea până la zumzet de purici, ca-n eroicul beethovenian *Marcia funebre*, și-apoi să ordone, cu o sobră tonalitate voievodală, șoptit țărănește, că **române, scoal' în sus c-avem treabă!** c-a-nceput Molotov a telegrafia un *ultimatum*, noaptea ca hoții, ceea ce-nseamnă că-n cârdășie cu Churchill&Roosevelt, care nu-i vor declara război, se va conspira, ca și azi, în contra aproape defunctului Neam Românesc, mă-nchin și beu, mă-nchin și beu, îl comentă ironic duamna sa de meditații la română Emilia Tomoioagă, filosofând cum că moartea, Todul smertic, lent dar și subit, cauzat de comă, al Artei de amatori, și profesioniști, este prefigurată, la muianul cel mai ideal, vasăzică natural botoxat, de imposibilitatea mioritică postmodernă de a mai presimți dacă se bagă Idealuri la băcănie și mai apuci, Ramona, fata mamii, ce-ai vrea tu – o, bărbați ai Neamului! – vrem Literatură Funcțională, nu ca economia, măcar aia de samizdat parmi mes amis, fiindcă adversarii ne-au surclasat la istorie cu 8-0, pe terenul din Muzeul ăla de Istorie ținut și de Centenar cu expozițiile în depozit, sub pretextul Reparațiilor, încât nici nu există dramă epopee film cu Năpasta 1940, cu refugiații, cu cenzura și Reacția amânată un an, încât conclude Micșunel al meu că problemul îi mal pozé pi ambele maluri ale Prutului, blăstemat nu chiar de toți, și nici dacă l-ai camufla, scenariul prigonit, între silicoanele Literaturii, lângă anglo-americanul Shakespeare, el nu poate hamletiza ca maidanezul nocturn de pe floral Pulaski Bridge, lătrând reducționist *numai fascismul*, reieșind atunci doar că, dacă Fantomas se repetă, nu-i ok să-i masacrezi tot pe-āia, ci când ești sigur pe regimul și Imunitatea ta, ai toată distracția de-amu până pe la 2222, să tot spargi pe alții, din zona play out a clasamentului, șmecheria extremă a iluminismului fiind *să dai doar norod la popor*, de ronțăit, ca cel mai consistent potol în unitatea contrariilor, zvastica rotitoare valsând în ring cu secera ciocănită, neexistând fascism fascism, nici bolșevism bolșevism, ci numai *păcatele homosapului decident luat așa cum este el, și ale literaturilor așa cum pot ele să fie*, o carte bună necitindu-se niciodată până la capăt, ci abandonându-se înainte de sfârșitul prestissimo al limbilor, praesta Pater piisime, Damiane, căci urmează coborârea funerară a tronurilor, nu în stația intermodală Crângași, din metroul ușurel în metroul greoi, ci la crematoriul oportunităților, când spontanele mișcări către reîmpreunare, dinspre dreapta și dinspre stânga Prutului, *la aniversară*, 1940-1990, canci, chemându-se minerii, s-a ratat recuperarea Basarabiei, și încă aveam <u>cea mai bună Securitate din lume</u>, dornică de în sfârșit o acțiune utilă, când se scuturau duzii, blestemând, că nu ne-au dat ordin Supraputerile să ne unim, să-și asume atunci <u>și occidentalii</u> istoria-așa-cum-a-fost și să așeze nu bombastice

evocări de-a wallul și cărămida la Bierlin, ci pentru autentica neuitare, pe Bravul Ivan, soldatul sovietic rus cazac, înfigând steagul roșu de sânge roșu, ca un cartonaș roșu ținut la piept roșu de sânge, iară nu roșu de ideologie, având a-și asuma că pobeda 8 sau 9 sau 10 Mai, der Tag der bedingungslosen Kapitulation, fuse și Marea Biruință a sovieticilor asupra anglo-americanilor fugiți de pe frontul galițian, înainte de a prelua cominterniștii Polonia și Lembergul ghizdavian, exact cum am simțit Noi, ca cei mai sensibili, încununarea Războiului Sfânt ca fiind acea Ialtă, deci așadar mai gemu, dintre die Reihen der unsterblichen Märtyrer unseres Volkes, Gary Glagoveanu, armistițiul Lumii Libere cu totalitarismul roșu, așteptându-se mirodenii, comerț, roșcove, petrol, oțel, cereale, cocaină și harem, ca de la Imperiul Otoman cel simpatic sălbatic, căruia barbugiul de Mozart i-a dat lovitura idilică de floretă șașlîk, cu... feeria *Răpirea din Serai*, good boy Sultanul, în schimb nimeni nu combate, ba finanțează, subînțelesul că galițienii post-1945 ar fi niște ratați corupți de la toată istoria lor, de la celula non-rezistentă, de la genotipoi, cum s-ar zice pe șleau niște „inferiori rasiali”, frate, *incapabili atât de implementarea marxismului genial*, măcar blocuri infinite ca la Viena spre Heiligenstadt, *cât și a proiectului umanitar Marea Recuperare*, fără finanțare nerambursabilă, doar prin geniu sintetic, supraodihnit, se enervă Doru Băluțeanu că-i Voievodul *Culturii* Carol II adus la Curtea de Argeș și prooroci Încoronări bulibașe în mica Catedrala Neamului Regală, însă cel mai îngrijorat din cvartet să fi fost nu clarinetistul Noveanu, ci tot contrabasistul teolog Damian, cel foarte deschis spre orice coexistențe, care prevedea nu numai reintroducerea orgii bizantine în bisericuță la noi, ci și aggiornări dogmatice stranii, nebețiv și bărbat al unei singure femei să fii doar de regulă, îngăduindu-se o abatere ca de... excursie tematică, să știi despre ce e vorba când consiliezi, dar numai una singură, cu iluminări zen și cu progrese ecumenice musulmane, hinduiste, poate și budiste, relansând Luminarea Poporului, *să se transforme casele parohiale în biblioteci*, ba chiar mediateci, carte, pdf, epub, videocasete, sidiroame, dividiuri și netărău cu tematică spirituală, concurând la lectură silnică vechiturile din cabinetele școalei, încât hamburgherul spiritualității de consum, să se conjuge armonios cu vederile contelui Ghizdavu, cu grafica Istoriei ca demonstrație de blindate de la Est către Vest, și de la Apus până la Răsărit, fir-ar al iacacui că veni și se-ncontră cu mine și-mi luă oițele la obor, pe motiv că n-avem un Trecut pe măsura Prezentului, *înainte* de 20 Mai 1990 nefiind pe-aici decât o mlaștină sarmată, treierată de caii bălani ai migratorilor cu sarmalele lor reci, însă deși ipotetic admite în Didahii că un primar Ales, ales edil cârmaci tai copaci și pun gazon cu zooplancton, cu o echipă de suflet sufletistă de la lovitura de-ncepere până la fluierul final de sfârșit de mandat, cum că o localitate cu parcuri îndeplinind multicriterial normele de muncipiu, dacă ne implicăm toți pe o singură Arteră cu palmieri, legiferând Lectura Silnică la peluza nord sub tamarini, de ce nu s-ar califica de să dai la popor odată cu reforma pe pâine, niște alei nobile cu statui clasice retro și fanfara regimentului, ca la un Weimar, ca la Pałac Czartoryskich

w Puławach (nord-vest de Lwów, lângă Lublin, ieşiri la peisaj în parc, cu Halszka Chrzastowska la două șevalete), ca la un Firenze, unde a jucat celebrul înaintaș, pletos astral ca Eminescu, Batistuta, din țara lui Borges, sau chiar ca la o Atenă, unde s-au testat schemele democrației întâi pentru stăpânii de sclavi, abia apoi pentru fanarioți, scepticismul ghizdavian fiind fără leac, în sensul proiecției că cum, ca caricatură ilustrând apologul comunicării, între scrofița rumegândă roz occidentală și *pisica maidaneză galițiană*, de n-are-n ghirlandele de țâțe roz lapte-corn de dat la pisoiași, în loc de cornflexuri înmuiate-n lapte matern identic cu cel natural din silicoane de cyber-mumă, totul ca un protest analogic că experiența ta-n putineiul bolșevic de să davai de la norod cotele, n-are orizont de așteptare și nici sală de așteptare pentru vreun tren pe hidrogen de propagandă blindată antimarxistă, ce ar sosi odată și odată, înlocuindu-se șinele furate, ci totul a fost în zadar ca Războiul Sfânt din 1941, făcut uitat de melomanul carierist vândut Dușmaniei, care injectează unui corp social inert Ura de Sine, criticând fățarnic „lașitatea” din 1940, Românii Regali n-au făcut, bă, nimic pentru Basarabia, da' nimica, las' c-o facem noi insulimii, intelectuali-cu-suveranitate-limitată, piață de carte, Republica Moldova, străbătând-o cu lansări și dezbateri în lung și-n lat, în curciș și-n curmeziș, de la Ceremușul bucovinean la apa balcică fără iarnă a Batovei, așa că mai bine nu te-ai fi născut prunc harkovian, Little Boy, cu ficățel comestibil pateu la piață, zvon ce-i inspira-n Frühexpressionismus gravura cu *Scrofița roz* clefăind niște lăcrămioare de sfinți, cu ochișorii aproape-nchiși toți de adevărata senzație de Carnaval, pe când jigărita pisică galițiană-și miorlăie interogația deterministă *de ce râia*, ceea ce într-un sistem concurențial nu contează pentru vreun parizian ca Marius Ghizdavu, gândind la Antibes în 1937 la Regina bolnavă, ca și cum ar fi pe Augustusbrücke în Dresden, să se roage sub cupola lui Georg Bähr de la Frauenkirche, voiajând cu ocazia unei ample *Antikomintern-Ausstellung*, pe când Franța se bolșeviza, cultul oraș, bibelou de porțelan, mari neliniști, Dostoievski plângând sixtin ca Liszt sau Goethe la Roma, nori amenințători cu soare pieziș, viziune de Eliasfriedhof profețind onomatopeic explozia hiroshimică-n Dresden, ceea ce californianul Augustus chiar scrisese în presa Exilului că s-ar fi întâmplat aievea, cu numai vreo 68 000 victime însă, nuclear, nu 132 000 fosfor clasic, fără efortul românesc providențial de la 23 August 1944 *de scurtare cu șase luni a Războiului Sfânt* pornit în 26 iunie 1940, iar la Basel instalație Marius cu ciuperca atomică pikadon als erigierten Penis târzior, abia după Capitularea Germaniei, nerămânând cobai decât japonezii, și să fi fost neliniștea asta prin 1935-1939, cât încă mai studia copia impresioniștii expresioniști mai suprarealiști, conștient că istoria abstractă și, odată cu ea, propria-i viață derapaj deraiere, puzzle, Otto Mueller mit seiner Frau Maschka, abia în 1938 Regina Maria aici singură, dar el deja găsise în Tonitza și în Plămădeală fără Breslau o altă direcție națională, nonfigurativă și deci deloc xenofobă, n-avem tahitiene ca ale lui Gauguin, nici guadeloupane ca Adrienne Fidelin a lui Man Ray, dar fotografiase tătăroaice și mai ales florăresele

Bucureştiului, îngrijorat tipic expresionist că Die Brücke, Der Blaue Reiter sau Die Frauenkirche erau uşor de ţintit din Enola Gay B-29 Little Boy, ci doar în turnul teuton Toma Nour de la Frauenburg, Copernic medita în Galiția Mare la Constelația Lucizilor, ca în epilog de tetralogie Tolstoi, că dacă Globul nu se-nvârte global cu profit, atunci nici svoboda ciolovekului nu e-n regulă, că se va mișca și el, va fugi de răspundere, naziști toți, ssecuriști furăm toți, japițe toate, de ce Nagasaki, dacă nu pentru a lua înapoi și a da la popor pe Madama Butterfly, maculându-se pe vecie opera lui Giacomo Puccini in stolzer Träuer Cio-Cio San, căutată de Marius ulterior, cu Shusheng și Satoko, prin toate ceainăriile din Kyoto și băile din Shimabara-Nagasaki, având ea a fugi ca la maraton de căpitanul de submarine Polaris, Pârrcartoon Disney Pikadon, reiterându-se acuzativ chestiunea fluturelui tienanmenic Butterfly cauzator, din complexitate, a unui orgasm vulcanic cu jet piroclastic haotic Mount Unzen, interzicându-se zenul malagambist, Bubico și meditația transcendentală la Capșa, ca o sfidare pentru Fialkowsky și Oteteleșeanu, deși acolo conferența în PowerPoint Lavinia-Stana Clătici despre pictorul rău de la Sonnenheim și recunoașterea occidentală a contribuției românești la înapoierea din Est, doar că, Mâncător de Lebede, și chiar de fluturi, bătrânul tăcea mâlc în numele unui Neam oprimat sălbatic cel puțin până la 1916, *rezistent prin analfabetism* la tăierea limbii de către Habsburgi sau Romanovi, xenofobie anticolonialistă galițiană de secol XIX Eminescu, din care a erupt ca o revoluție Marea Unire de la 1918, de care Lebensraum cultural minimal Europa ar fi putut profita în secolul excesivismului post-postmodern XXI, dacă în 26 iunie 1940 nu ne-ar fi lovit *Năpasta*, Meștere Manole Ruben, năpastă în cel mai serios berlinez Caragiale-2 tragic sens, nu numai Nenorocire, ci și *învinuire nedreaptă* eroare judiciară, că să batem Reichul și Soiuzul aliate nu puteam, iar zidul de beton fortificat carlist, peste care nici musca nu putea survola Nistrul sau Tisa nefutată, era fantezie, Alecu Șaraga căzând în dizgrație datorită cognomenului Șaraga și gurii sparte la preferans, cum că *a da șpagă* doar la Führer înseamnă a uita că, mai nou, Păcile le aranjează tectonic consilierii președinților americani, iar a Dresdei nimicire, cu refugiatele Estului galițian cu tot, pentru Marius, nu era decât desăvârșirea tectonică, de către democrațiile ajunse quasi-staliniste-n cruzime, a sugrumării expresionismului german *Die Kriegskrüppel* plus *Der Schützengraben* plus *Die Witwe* plus chiar, mai întâi posibil prizonier cu Otto Runge la Gumrak, *Selbstbildnis als Kriegsgefangener*, și mai spre apocalipticul final de homosap, Otto Mueller fiind un mare șahist, profeticul *Das brennende Dresden* la o jenșcină slavă, poate tot Maschka a lui Mueller, Magh continuându-și reveriile cu Murocika dintr-o acută carență de lirism prin excelență nelatin, adică iarăși slav, doar era lună afară, luând drumul Harkovului în comando, cum și Barlach și-a găsit călătorind cu Rilke, Trakl și cu Lou, la fratele său, Hans, ce? totul, cerșetorie, inspirație, plăsmuirea formei, Credință doar pe la țăranii butucănoși din Oaș sau Apuseni, nemuritoarea *Russische Betterin 2*, cerșetoare perfectă artistic tocmai în dur represivul 1907,

deci scormonea, precum piticii romantici adâncurile munților, sfredelind spațiu-timpul apăsător sovietic și ajungând nu numai la camera 4 - spital, unde-i anchetau cekiștii, cu privare de somn, pe Kutuzov și pe Ciceagov, și pe Tolstoi, să mărturisească cinstit, tovărășește, cât comision au luat ei *ca să-l scape*, ca să-l lase pe urmăritul bandit Napoleon să-și arunce podurile peste Berezina, ci găsi la Samara până și planuri de student polpotist, a cum se poate preface armata roșie flota roșie intendența roșie ssecuritatea roșie în armată proletară *revoluționară*, aptă de genocid, și cum, în condițiile franceze de țară-capitală, cu Paris supradimensionat, cea mai bună strategie e ca, pe măsură ce intră maquisarzii, toți orășenii și toate colaboraționistele orizontal, dar și cele cu care Marius proceda vertical, să evacueze corupta cetate, cum ai mătura-o polpotist, întru arderea comunardă a bibliotecilor și muzeelor, formându-se brigăzi, brigăzi Frenkel, brigăzi pentru netezirea de orezării, în faimosul peisaj, permițându-se însă a se încerca și loturi experimentale, cu al odessanului Trofim Denisovici Lîsenko kok-sagîz tetraploid, a cărui numire director, nu-n Pultava natală, zise Kiila Hakkinen, ci în Odessa noastră, chiar în anul Năpastei tuturor 1940, la Genetics Institute imeni N. I. Vavilova, ne justifică nouă absolut reanexarea pe vecie a acestui *dar al Basarabiei*, de eliberat, după numai 24 ani de nazism bolșevic, tema cea mai fascinantă a cercetării fiind paradoxul eficienței NKVD că *noi nu am mai găsit pe cine elibera* dintre ai noștri, fiind lichidați deja toți „suspecții“, pe categorii, tragedie de care se îndurera acum doar Marius, pe când scriitorul Căinaru, mai romancier deși făcea el pe poetul, n-a vărsat nicio lacrimă, dând peste spectacolul cu bărbosul conte Tolstoi torturat făcând manej cu tălpile de mujic sângerânde, deoarece nu reușea să identifice sau nu voia, pentru polkovnikul Kartotekov quasi-analfabet, anumite personaje din antițarista epopee plastică a lui Theodor Aman *Victoria turcilor de la Oltenița din 1854 împotriva armatei ruse cominterniste*, compatibilă valoric cu *Hiroshima de la Dresden* a Ghizdavului, expusă de buchiniști la capul acela de pod Pulaski și în crama podgoreanului Tabarcea din orășelul din Pulaski, Tennessee, tocmai pentru a demonstra că pe scrofița aia n-o mănâncă, sub codița enigmatic spiralată, decât filmogenica excepție cu *Podul Kwai*, unde au pus niște japonezi niște Albi la diribau, condamnându-i administrativ să vază cumu-i dacă s-au aliat cu Stalin, când serviciile germane dezvăluiau lui Mișu că, în 22 iunie 1941, populația Gulagului era de 9.6 milioane de zakliuceni de la Est de Torgau pe Elba, ale căror cadavre nu pot fi luate în serios câtă vreme, ca Unitate de Măsură, *mortul*, cum voia Bazil Francu pentru genocid, nu e recunoscută de Sistemul Internațional, e cel mult tolerată doar la colocvii de politețe și în limita de credibilitate de 15%, încă și mai bolșe, maximă, fiind poate populația zekară după Războiul Sfânt ș-acel 1945 Ialta *Repatriation Agreement*, securiștii occidentali capturând și livrând căgăbăului milioanele de refugiați din Imperiu, *pe toți* de la Lenin la Beria, susțin prizonierii Noveanu și Damian, inclusiv țariștii, dar Marius nu crede nici azi în Florida sau în California, nici că se nasc mai mulți români în Diasporă decât

Acasă, chiar și Clara Honig bombănind că nonagenarul devorator de lebede căutase-n performance ceartă avangardistă z/k cu lumânarea din *Zakliucionnîi kanaloarmeieţ privind cu jind la omagierea Häftlingilor*, gândită răzbunător încă din 1952 la Coasta Galeș, de neînțeles pentru că, în martie 1944, fotograf trimis prin Alexandria la Cairo, în escorta prințului Barbu Știrbey, cu care tace-n jurnal dac-a schimbat vreo vorbă despre Regina Maria, apoteozată de fiecare după norocul lui, doar siluetele egiptencelor faraonilor sau dormise în bibliotecă la Ioil Borgiah, a cărui pretenție protocronist trashumanistă era punerea-omului-în-mișcare, dacă a impulsionat Laika Pământul lui Copernic la drum, și atunci Istoria devine previzibilă *ca orice alt obiect ce gândirea captivă și-l pune în caz de excitațiune pe prici (Lust auf Schokolade)*, neavând nimeni a obiecta, dacă în semn de omagiu pentru cei 13 500, în fapt 15 310, și în realitate cam 51 030 eroi sovietici căzuți la Stalingrad, sub gloanțele împingătoare <u>tot înainte</u> ale piloșilor căgăbăului, câți numărase Codin cu și fără Oles Hristici, Harvardul Londra economiștilor Nobel ar accepta rebotezarea-n Frenkelgrad, după acel tehnocrat inginer nepman fordist, ulterior general-locotenent, ce anterior nimerind la Solovki, lângă königsburghezul Kant ăla denunțat de orbul Bulgakov turnătoarei Margareta, și-a dat seama că pregătirea științifică a URSS împotriva atacului banditesc al dușmanilor subminării cominterniste a lumii, nu se poate realiza și depăși decât prin muncă <u>silnică</u>, cum va gândi și penalul Marius despre Lectura Silnică chiar în 1961, și anume prin organizare pe *brigăzi*, utile educației în colectiv a zekarilor, cum pe o pătură de culoarea nisipului, din păr de cămilă, cu răsuflarea cadaverică la efort, Ioil Borgiah își muncea discipolii, întru curățarea purgativă a sufletului de ranchiună, punându-le seara sub ochi poze Lee Miller de la Torgau cu handshake american soviet *fraternal kiss on the mouth*, numai părintele zek Atanasie Damian cu domiciliu obligator la Copeica din Vale drăcuia binecuvântarea eroului de la Torgau 3 noiembrie 1760, general Adolf... Nikolaus von Buccow, tunarul antiortodox al bisericilor și mănăstirilor Transilvaniei, pe când mizantropul Marius prețuia albumele greu de îndurat emoțional, mai departe Lee Miller, Buchenwald și Dachau, o gravă și solemnă tăcere că, într-adevăr, pe chipurile Häftlingilor se citește CEVA, un nu știu CE îngrozitor și fără precedent la om, nicio alinare în istorie: e ca și cum *iremediabilul* s-a produs; specia homosapului a căzut la admitere, a ratat calificarea, a fost eliminată definitiv din cursa pentru perfecțiune și sfințenie; de acum înainte, se va târî în iluzii consumiste, în confort și, ascuns în background, *într-un fel de nazism latent*, al cenzurii goebbelsiene corecționale și al violenței de masă nejustificate, de la pasul SS agrest agresiv al slăbănoagelor nehalite manechine nefătătoare, la tot ce manipulează micul gamer Raul Lecca, ucigaș virtual posthumanist, în două-trei săptămâni, a tot atâtea *umbre umane*, cât într-o întreagă carieră, un doctor Mengele ca și tac-su, ironia supremă ce exclude speciei recursul fiind că Dezastrul nu s-a produs în țara cea mai intolerantă din Europa, – după opinia lui Terente Bazalau Barosanu chiar România Mare Regală, ci în inima filosofică

nemțește a Europei, practic a Civilizației Terestre, singura consecință notabilă a acestei particularități fiind spectaculozitatea hollywoodiană a tehnologiilor de exterminare implementate începând din ianuarie 1933, fiind de crezut că specialiștii lui Stalin au admis că noi românii nu suntem încă în stare să adaptăm asemenea documentații, aduse de spionii tovarăși de darogă, sputnici, deși martirul Tuhacevski, că tot era el polonez ca Dzerjinski și aplica-ntr-o veselie (Lustgefühl) *altui neam* slav bolșevismul, va fi practicat saddamic și *războiul chimic* în contra demnului neînfricatului **mujik liber** refuznik al kolhozului și al prodrazviorstkăi, adică pe înțelesul obezei preafericitei roz occidentale svinia, prodovolstvennaia razviorstka de Tambov, predarea silnică puterii sovietice, angajaților parizieni și hominterniștilor universitari britanici, a așa-zisului surplus (!) de cereale, inclusiv a lîsenkoistului kok-sagîz tetraploid, poate că deținutul gulagos al lui Marius e înfățișat retoric *privind cu invidie* la deținutul eseșilor și pentru că, din „umanism“ dement de intelectuali pragmatici, suferința acestuia din urmă, cu prunci și bătrâni cu tot, se termina scurt și fără preaviz, ca în abatoarele noastre ecologice de mileniu trei, ce eutanasiază vita, porcul sau găina, însă ce a deranjat mai mult pe Lavinia Clătici decât pe baroneasa Erdödy Zsuzsa, a fost aerul de înregimentare a artistului fost român printre lăutarii unui discurs pervers despre pseudo-*monopolul suferinței*, adevărul stabilit de biograful critic cât decât documentat, care e totuși Narcis Moga, punându-ne în corzi după ce s-a aflat, nu de la acel Șaraga avocat Anei Pauker, Frâncule, nici de la un Achile Șaraga, ajutor de primar negociind prin 1940 nu știu ce cu Antonescu, ci de la Fred Șaraga, părintele orfanilor Transnistriei noastre, dimensiunea dezastrului de după Flurbereinigungul de peste Prut și că, la masa verde, va fi vorba doar de niște „grajdanini sovietici“, cu despăgubiri cuprinse-n pacea sovromică direct lui... Stalin, nu tu cărți, nu tu muzee, doar bomboane cubaneze și unele cu eucalipt inventate de farmacista Eliza Alexandrescu pentru durerea în gât resimțită proustian în căutarea Cititorului Inexistent.

3

Dealtfel, după Canal, aproape ca Bazil Frâncu, vremelnic Marius nici nu prea va mai citi în biblioteci, decât pe apucate, și autocenzurat în cereri, fiind convins că există vreun serviciu Li care studiază listele de titluri cerute, după cum alte structuri neaoșe îți dau azi în cap pe sosălmedia, dând vina pe mogulii americani! Oricum, trebuia deocamdată *să iasă din mizerie*: mozaicar, zugrav, instalator, electrician, fotograf de nunți, numai artist nu. Dealtfel, sub bolșevism, nu i-a căzut în mână nimic serios despre Războiul Sfânt. Abia prin 1992, când pleca în direcția opusă, Editura Militară i-a oferit „Românii la Stalingrad” de Adrian Pandea, Ion Pavelescu și Eftimie Ardeleanu, într-o copertă neagră

rememorare dureroasă a mişcării strategice dus-întors. Ceva cât de cât concret dur despre Transnistria, semnalat de Noveanu, citise abia la Maria Banuş, prin anul Goma 1977, *Sub camuflaj. Jurnal 1943-1944*, mult după ce poeta ţie-ţi vorbise atât de urât, America! Mai întâi însă, veni Resurecţia lirismului. Anul cu patru primăveri 1968. Frumosul iunie 1970, cu Eliza la Paris, traversând şi americanul Octavian cu Virginia Atlanticul. Bani mulţi. Un vis. Ani mulţi? Nu. Sfâşiere. Irinuca măritată la Basel, întâi cu Joachim Otto Burckhardt, apoi cu Ion, Johann, Johnny, John Doe, Hans Morgenstern, IT-istul bun la toate...

Valul de traduceri al destinderii Helsinki se referea la atrocităţi naziste mai mult din Vest şi din Polonia – rareori de pe teritoriul sovietic, mizantropia de la cozile ceauşiste hrănindu-i-se apoi în salturi, de la 1956, pe dezgheţ, *Flagelul Zvasticii*, până la Bernadac – *Medicii Imposibilului* (1972), Pappalettera – *Zbirii au Cuvântul* (1974) sau excelentul *Dicţionar de lagăr* al lui Oliver Lustig (1982). Între timp, pe unde scurte, îşi întregi o imagine parcă mai clară şi despre celălalt totalitarism. Rareori pierdu vreun episod. Risca şi să înregistreze Povestea vorbei! Dumitru Bacu - *Piteşti*. Virgil Ierunca - *Experimentul Piteşti*, Paul Goma - *Patimile despre Piteşti*, Ion Cîrja - *Canalul Morţii*. Aiud. Gherla. Jilava. Periprava. Salcia. Sighet... Ion Ioanid. Soljeniţîn. Ivan Denisovici. Varlam Şalamov. Saharov, Amalrik, Mihail Voslenski. Revoluţie Culturală. Laogai. Tien Anmen. Pol Pot şi khmerii roşii. Vietnamese boat people. Armando Valladares...

Nu că avea vreun plan de lectură, văduv încă din 15 februarie 1986. Căuta ceea-ce-chiar-merită spus. Era şi teoretician, antropolog, cioloveksceptik: voia să aproximeze bine cam până unde poate merge cruzimea, imperfecţia homosapului, lipsa lui de fiabilitate, cu perspectiva trecerii pe silicon nu numai a ţâţelor de videochat, ci şi a Conştiinţei (Gewissen & Bewusstsein). Emigrat în Elveţia-Alsacia, o vreme încă citea carte adusă din ţară cu duba lui Hans Morgenstern, ginerele cel amabil. Utilă, Ota Kraus – *Fabrica Morţii*, 1993, iar Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, 1961, sinteză esenţială, nu o găsi decât după 1997, traducere, ca să o trimită prin 2005 unui friend incult agresiv, care dispreţuia până şi Lembergul, ca fiind demodat, fără bloace ca Kaliningradul.

– History can be preserved only in fragments.

– We know perhaps 20 per cent about the Holocaust.

Pictor reprezentativ al epistemologiei fără subiect cunoscător, încă de la 19 ani, în raiul auriu de la Ziduri-Pribegi observând ultra-ecologist că *Peisajul n-are nevoie de homosapul admirator*, deci principiul antropic e un fâs al Geocortexului ignar, neexplicând Universul şi Bioseea, burlac rufos în scriptoriumul din Aleea Dumbrăviţa, părăsit de Liz în 11 septembrie 1983, fugită la Basel la fată, s-o ajute la creşterea Isadorei, continuând a supravieţui ca miniaturist în blocnotesurile botezate Piranesi, socotind pe suprarealistul Carcerelor a fi arhitectul în fapt al Casei Poporului în creştere din sucul levigat al demolărilor odată cu explozia socială, combinând radiouri şi oficine, Europa Liberă, BBC, VA, RFI, DW, Radio Svoboda, despre Laogaiul maoist şi despre Pol Pot, mai ales în vara lui 1989,

după masacrul din Tien Anmen, era deplin conștient că totalitarismul marxist nu se sparie de vorba sau pata picturală groasă, din ce în ce mai clar fiindu-i la 1992 și lașitatea că n-a existat Literatură de Sertar, deci razgromul că intelectualitatea supraviețuitoare e neglijabilă, dar după Revoluție, detectă repede explozia de cărți a unei seminții ce, singura vie antic, *a învățat de la Egipet și Babilon să nu-și uite morții*, pe nerăsuflate cetind el pe trepte, lângă Biserica Krețulescu, unde din comoditate de bătrân aprindea lumânări părinților și bunicilor părăsiți la Ziduri, Elizei, și prietenilor de peste tot, Constelației Lucizilor și, pur și simplu, „tuturor morților", în principiu deci, și Eroilor noștri din Războiul Sfânt, cel generat în 26 iunie 1940 de Năpastă, și alții din toate războaiele și răscoalele, – din vitrina de la librăria învecinată, galbena orbitor carte *Evrei, treceți Nistrul!* a Soniei Palty (Follender), incisivă, mânioasă, cum cenzura comunistă n-ar fi permis, cu totul altceva decât mozaicul documentar de demult Carp Ehrenburg Grossman, o mărturie dintr-o suflare, impunându-i a roși poate dintr-o coincidență (își aminti că, tânăr, frecventase nu departe Studioul *Foto Royal*, Follender & Kuttler, Bv. Elisabeta, 8). Un tablou ca de anii '30, încă expresionist, cum deobicei în arta lui, intruzia grea a vocii umane în gravură:

– Țiganii (p. 158, ed. CR' 1992; este vorba de transbordare de la Golta, din Transnistria noastră, dincolo de Bug la Pervomaiask, unde ssecuriștii lui Himmler practicau stahanovismul epurator etnic; Narcis Moga insistând că din familia romului concret Măriuță de la Pribegi, n-a pierit nimeni, însă locotenentul de cavalerie pictor și fotograf a avut la Morozovsk un ține cal ce nu și-a mai găsit în permisie, acasă, familia!) erau transbordați pe malul unde îi aștepta moartea. Plângeau, strigau, țipau. (...) Trecu un bac. Multe femei, cu copii. Una în zdrențe, s-a ridicat în picioare. Ținea în brațe un copil mic. Gol. A urlat ca o fiară. A ridicat copilul, spre soare și l-a azvârlit în apele tulburi ale Bugului. Un urlet uriaș. Toate femeile de pe bac s-au ridicat în picioare și și-au aruncat copiii în apele Bugului. Și îndată s-au aruncat și ele. Unele încercau să se înapoieze pe malul ROMÂNESC. Soldații de pe mal au început să tragă cu armele. Țiganii de pe ambele maluri au început să urle...

Scenă dantescă vădit, pe care Marius Ghizdavu o ilustrează-n culori cadaverice, cu joc de lumini ca-n subteranele Judecății de Apoi michelangiolești, între timp recent privind el însuși, de pe tatami, prin ușa culisantă, cu cea mai geto-dacă mioritică luciditate Hokusai, soarele negru al Morții la Kyoto direct în față, o moarte mai mult decât moarte de om sau de grup uman ales pentru genocid după criterii rasiste sau marxiste, *o moarte a Speciei ca atare, puternic compromise la dotarea lui Ginghis-Han cu telegraf* (expresie păstrată din interbelic, (Serge Tchakhotine – *Le Viol des Foules par la Propagande Politique*, 1939). Pe net, tabloul a fost luat la miștoul criptorasist, firește, în pluralism și diversitate, fără a fi apărat de iubitorii de artă friends sau breslași rivali, cum că nu-și aruncă ea țiganca noastră în fluviu puradeii, paranormal fiind că ideea de test transhumanist i s-a născut protocronist după o sclipitoare conversație, la șah,

dintre robul său Feodor Kuzmici Merțalov prizonier și musafirul Oscărel Hubig, mic șef de comando de piloși SS de la Einsatzgruppe D, al cărei comandant, Otto Ohlendorf, era atașat la Armata 11 Germană, cea încadrată strâns de A4 și de A3 Române, într-un front comandat de Mareșalul Ion Antonescu, supradotatul Raul Lecca notând de pe tinetă că dacă Engels laudă rolul muncii aproape silnice în procesul de transformare a maimuței în om, atunci un Marx prea gânditor poate fi killerit la roabă de călăii parrtidului, cu complicitatea populației fumătoare de țigări Belomorkanal, zek, z/k asta însemnând, zakliucionnîi/kanaloarmeieţ, rob neplătit în armata de muncă de la Canal! Munca aducând libertate *și la 1930*, în sloganul afiș Каналоармеец! От жаркой работы растает твой срок! Deci dacă topicul e Freigabe, atunci cu necesitate de oțel Krupp de Novokuzneţk, tragerea pe filieră a ciolovekului, din cimpanzeul mai sociabil Bonobo, dialectică că gorila și urangutanul or fi *ființe ce au degenerat dintr-un om* intermediar, prin lene, cruzime și turnătorie, adolescentul Marius observând deja la pubera Clara Honig oroarea clasică de amestecuri impure, de corcitură, de ce trebuie cu ce nu trebuie, așa că a adus-o pe culmile indignării, lăsând în culori cadaverice, la apa infernală Bosch a Bugului, mamele de pe bac să-și înece pruncii sortiți unei morți de la omul civilizat, adică „pragmatic", și precum într-un film alb-negru, a identificat în sepia observatorii internaționali ai scenei și, în prussian blue, Gulagul cu sugestia puerilă că, după Șalamov (membru al Societății Varlam Șalamov fiind) nu se mai poate scrie despre Auschwitz fără a aminti și Kolîma, la care poeta încă expresionistă i-a replicat, de la obraz, că fieștecaare Neam să-și finanțeze cultul martirilor săi, fiindcă nu la Edu-Cultură se fac economiile bugetare, mă băiete...

– Preocupându-ne generos idealist, nu ceda el, în contiguitatea succesiunii acum-urilor, de martirii *tuturor* popoarelor, chiar și de-ai celor uituce natural sau ai ălora mancurte artificial, nu trebuie cenzurate sechelele că o adunătură tocată de marxism-leninism-stalinism-maoism nu va ieși zdravănă la minte atunci când securiștii vor simula că ei construiesc capitalismul. Vasăzică Marea Recuperare focusată pe Lemberg poate părea o absurditate gogonată cât Galiția Mare. Dovadă Schlamm-rasputița că-n 1993 n-avem Minister al Propagandei de să dăm la popor Războiul Sfânt *existențialist* tot atât cât Războiul Reîntregirii *expresionist*, întru o Lectură Silnică, rezultatul fiind *Submediocritatea* în toate, tipică Păcii hibride din postmodernismul *excesivist*, epitomizată canonic de un fotbal empiric, primitiv, incalificabil, practicat ca de niște maimuțe, în mlaștini sau pe soluri nisipoase, Războiul Declarațiilor și transmisia în direct acuzând publicul că la noi confuzia valorilor merge până la confuzia conceptelor, reușind să scoatem prin sita de mătase juiciest hamburgers doar din garlic powder, cu scriitorul ajuns cronicar și istoria ficțiune deschisă oricărui rezultat, la Națională, fără stranieri.

– Ap iaca, k cemu vseo eto? În Bay Area, Marius fotografia focile Caliacrei și asculta reiterat în niște căști bi de culoare Lamium purpureum, de la Augustus, o trupă locală, Los Cenzontles, CD-ul 2000 *De Una Bonita*, trackul *La Morena* cu vocea băiețească a Giselei Farías Luna. Ca artist, era îngrijorat de ștergerea

din Istorie și Literatură a Războiului Sfânt, intelectualicește refuzul recunoașterii Basarabiei ca Pământ Românesc fiind un invariant al lăbăgelii de la Democrația Originală 1993, la Democrația Specială 2023. Se imagina pe sine adolescent, îndrăgostit de o feministă precoce călătoare și, sub luna tropicală, într-o noche de ronda, sub balconul din fier forjat ca-n târguri dunărene cu sturzi în trandafirii de dulceață, cântând să-și recupereze edenicele favoruri, ajutat de acompaniator pedofil ținând neobosit un ritm înnebunitor din trupul cel mic al jaranei...

– Ei, cum să nu facă Marius război! râsese lubric Dora. El era cel mai bărbat dintre toți cei pregătiți pentru prima manșă din play-off, cea de Acasă!

– Rău e, măi, să fii un Marius Ghizdavu! oftă ginerele, Hans Morgenstern. Până la urmă, nu cel din urmă, ci cel *ales*, exemplar ochind și nimerind corect, deși abia la Kyoto, nu la Carcaliu, va învăța kyudo, arta tragerii cu arcul. Săgetat de Cupidon să monitorizeze juma de veac NĂPASTA, de la 26 iunie 1940 la 13-15 iunie 1990, mirat de *năpăstuirea* Neamului Românesc celui ospitalier, bun și blând, cum sunt toate popoarele, excepție alea cu cu p mare, care și-au realizat imperialismele sau încă le umflă, cu grele consecințe-n demascarea fiabilității slabe a eticii homosapului, și asta tocmai când Istoria a intrat în prelungiri. Dar tot e bine că în URSS se compromite, la Bucea, nu doar Parrtidul, ci și Căgăbăul!

Ocolind în zborul de phoenix stângaci al dromaderului încrucișat cu lamă andină sau cu vigonie, piramida teutonică înălțată din nisip, de refugiatele dace, cu sânziene în păr și coliere de calcedonie stimulând lactația, pe țărmul baltic ca ambra, la Neue Frauenburg, între Danzigul polonizat pe vecie de Walesa și Kaliningradul românesc de bloace noi, el Ioil Borgiah meboid sau chiar homonoic se gândea la zei și că istoria-literatura de pe raft, nu incomodează re-făptuitorii potențiali, nici pe cinefotoreporterul de Război Sfânt să se simtă puțin că *se bolșevizează, se slavizează* cu dor de fete din Kuban și chiar se schimbă fizic în URSS, din autochirurgie facială de nebun, dobândind ochi ușor oblici și lunecos închiși ca ai oamenilor de stepă, cum într-un autoportret Sfântul Vincent.

– Nu se mai poate face nimic, decât să nu se mai repete! Nu trebuia să fie.

– Să sperăm, Eliza. Deși Mișu a ars la Berevoiești documentul care atestă superficialitatea căinței mele și bolșevizarea-mi ireversibilă din adânc, fiind doar un *belet* de tip leninist către însărcinatul cu epopeea „Războiul Sfânt“, Grigore Căinaru, între departamentele de la Ministerul Propagandei, de la o ușă capitonată la alta, sugestia c-ar trebui deja Conducătorul Statului să ordone, pe lângă a curta doar doamne colonel nerujate, ca *întreaga* populație a țării provizorii, de la plopii Topologului la fagii Bîk-Buk-Bugului, să își merite morții, rugându-se zilnic spre Răsărit, iar popii cetind câte o pagină din *Războiul Sfânt*, epuizându-le toate **1681** în circa 32 de ani, dar reiterând ciclul lecturii silnice, ori de câte ori se pierde șirul.

– Români! Națiunea a început azi un războiu mare și sfânt. Români! Războiul acesta este o tragică dar măreață purificare națională. Veacuri noi și-au început ființa. Providența creează oameni și popoare care împinse (de ssecuriștii anti-retragere-de-pe-poziții) în lupta vieții, în vârtejul concurenței vitale, se

ofilesc și pier, tac și trădează sau se înalță puternic și stăpânitoare. După cum viața nu este făcută pentru trădători sau lași, nici istoria nu este creată pentru popoarele slabe. Când un neam ucide într-însul fiorul vieții, când surpă într-însul religia mândriei, când se lasă purtat de vorbe deșarte, de fetișisme și prejudecăți, când este neapt să se unească într-un vifor de dezlănțuire națională și trăiește numai din ofrandele norocului sau târgul internațional, atunci acest popor își poate număra paginile istoriei (și ale literaturii) ce-i mai rămâne să trăiască.

– Azi voința și lupta, religia (învățătura, he-he, „posthumanistă“ de după om) și biologia (experiența de până la homosap), *dreptatea* iminentă (căci ce cere rațiunea se actualizează-n cearșaful jegos al realității) și îndârjirea de a o câștiga, acestea singure califică și descalifică popoarele (arunci prosopul), atât pentru Campionatul European, cât și la Mondiale, deci și pentru Cruciada Antibolșevică.

– Războiul (SFÂNT), războiul acesta (maaare și sfânt) ESTE, o români! o mare luptă! a civilizației creștine! contra unei noi barbarii. După care vor veni și ne vor liniști pe toți, cu inteligența lor artificială, huboții. Azi nu se înfruntă în Europa statele, ci rasele și lumile. Massa slavă cu amorfismul ei degradator, bolșevismul, tinde să distrugă nu numai viața vechilor rase europene, dar să răstoarne însăși bazele civilizației noastre străvechi, prăbușind Cupola Spirituală sub care s-a întemeiat toată așezarea Europei. Familia, proprietatea, biserica trebuiau să fie arse în flăcările demiurgice (comunarde, petroleuze) ale nebuniei religiei comuniste (care împopoțonează Krupskaia cu bijuurile Reginei mele). Simulând idealul și săpând ocult și perfid puterile vieții lumii, comunismul era insula iluziilor pentru rătăciți și veșnica amenințare a Europei. El nu va mai fi.

– De ce să nu mai fie, mă? protestă contra derapajelor rasiste, zvârlind cât colo Dorothea Schlauberger mapa de negociere grea „*Războiul nostru Sfânt – Fotografii, crochiuri, pasteluri, acuarele*“. Bolșevica variolă, care l-a ciupit de obraz și pe Stalin, făuritorul imaginii lacheilor săi burjui neburzuluibili Roosevelt și Churchill (vezi că faci jocul antioccidental al Ungariei și Austriei habsburgice, putinisto, monitoriză Muhală Muistu) a biruit ciuma fiarei naziste „în chiar bârlogul ei”! Cine crezi tu c-o să te mai expună, la Basel, cu o Prefață ca asta?

– Chouchou, tais-toi! o opri colonelul vânător de munte pe soție să reacționeze, ca un președinte la un proces din care va emana o justiție originală.

– Terminați odată cu mutrele astea ca de înmormântare! **N-am putut cuceri Rusia în 1941-1945, o s-o cucerim altădată...** Scrofița roz occidentală, bombăni nemâncătorul-de-lebede unchi Isidor, de la Antibes nu de la Carcaliu, plescăindu-și buzele prehensile de consumator căruia nu i s-a raționalizat-rațiat, într-un secol culinar, niciodată nimic din nimicuri, tocmai pentru că ea iubește *La Vie en rose* și trufele, va tot aduce prinos nazismului bolșevic, deoarece s-a apărat la Stalingrad de bolșevismul nazist, indiferent ce miorlăituri va scoate nud *pisica maidaneză* galițiană a Murocikăi de la Harkov, pe drumul cu plopi al Lwówului!

Îl așteptase la Gara de Nord și se strecurau anevoie printre parizieni, spre Parkingul Stalingrad, de lângă stația de metrou cu același Nume, dinspre cartierul

La Villette, îndrăgit de pictorul iluminist narodnicist pentru ce da la Popor, – știință la zi, filme de vară noaptea-n șezlong, cursuri, sunete smart, filarmonică...

Nu mooye ca la Noi, guvernul elitei șmecherilor, de la Democrația Originală jună la Democrația Specială boșoroagă. Ci Marius tăcu. Din ochii de mâț tulburi dezbrăcând pe badanta model Agnieszka, ea 16 el 69, în anul deștărării lui 1992, cu ideea fixă că dacă până-n 2051, când liter-istoria, nefuncțională, va sucomba, după vreo explozie solară, și atunci standardul de huzur echicultural prăbușindu-se la nivel 11 septembrie 2001, Restaurant Le Train Bleu, Gare de Lyon, Paris, mmmm, rehitlestalinizarea, o, parizieni, se va reiniția cu necesitate Undeva, și nu în ritm Goebbels-Ehrenburg, Riefenstahl-Eisenstein, Ribbentrop-Molotov, Rommel-Jukov, agale, din Bayerische Alpen la Ural Tian-Șan, ci accelerat prin tâlcșou tembelizor și chat netărău, în maxim nouă luni, urmând Breaking News cu arderea primelor 1681 cărți și a primilor oameni.

– Cu o singură obiecție! îl ciupi cu îndrăzneală de obrazul înlăcrimat de-o alcoolică sentimentalitate slavă, infirmiera discipolă poloneză lvoveană.

– Întrucât humanitatea are doar oarece educație 90% antinazistă și 10% antibolșevică, se plânsese el la toți care nu-și puteau imagina plastic cine-i acum Dușmanul ăl Nou, în contra căruia se va înregimenta, la prima Foamete, în Batalioane de Asalt, junimea canibalică pură, deși dr. Bogza cic-ar produce deja la CBAGO pentru insecte mostre de *carne de om artificială*, cu gust, aromă și textură identice cu cele naturale, e clar că Ritualul Hecatombei se va practica tot spre Galiția Mare, cu ce *indezirabili* s-or mai găsi, migratori, hoți, răi, corupți, nesimțiți, mâncători de lebede, firește și de organe de copii, în plus leneși isteți, Agnieszka, și capabili a recupera Decalajul, întâi față de frații lor de gintă latină, dacă. *Dacă va mai avea cine lumina pe Popor*, adică drojdia mustului care fierbe, ce rămâne din hemoragia bejenirii Tineretului spre o deznaționalizare în două-trei generații, cu rușine de a vorbi românește în țări avansate. Zero șanse, Verei Otlei, privind demolarea Casei Speciale, recuperându-se mss. **1681** al epopeei naționale căinare *Războiul Sfânt*, compuse pesemne la ordin cazon sau cu mansuetudinea șefilor Propagandei, motivația suficientă a excavației de către holdingul Avăcăressi fiind că, *din cauza Gravitației* masivilor pereți, Legile nu pot ieși din sfincterele Casei Specialilor decât ca și niște strâmbe, de până și frații Enache, ca burghezie de merit nechezoală, au boală pe alții îmbogățiți, deși mandavoșka, nemaiputându-se hrăni dupe pielea pelagroasă a propriului mujic, va lua la ros și *Triunghiurile* geopoliticii imperialismului nostru de la Traian, nu ca la 1 Decembrie 1992, de-am șezut în cur și-am deplâns katastrofa electorală, expatriindu-mi eu via Basel la Sonnenheim, să aridic în crama Alsaciei, capela *Timișoara-n sânge*, cu altar *Baricada*, timișorenii înșiși deja nemaiștiind cum o fost, iar bucureștenii ioc, dovadă că când ucenicii mi s-au strâns, unul tocmai din Kyoto, Yukio Miyagi, la plăcinta cu varză *uie* strasbourgheză, mișunau deja pe plaiul proaspăt nins provocatorii întrebând *Dar unde sunt colindătorii?*

– Ce vreți, mă? a oprit republicana Dorothea colinda, invocând laicitatea.

– Țara noastră românească/ Nu va rămânea Regat/ Ea va fi Împărăție/ Și Mihai va fi-mpărat! cântau soldații noștri imberbi, luând Caucazul.

– Ahaaa, epopeea Căinarului **1681**! Daa? Ia să ne lăsăm și de farmacopeea populară, Marius, intrinsec naționalistă! Fiindcă, băăi, inconștientule, atunci când postezi ostentativ sintagma pizda țigăncii, tu ești simultan și sexist, și rasist! Tot așa în Pulaski, Tennessee, a fost conceput la beție, ca o glumă, Ku-Klux-Klanul!

– Ai dreptate, ce-i al tău e pus deoparte! Trebuie să fim mereu vigilenți. Vegheați cu mine! Români galițieni, boieri mari! li se adresase el atunci, de mult, ca arhitect macabru, de pe columbar. Epopeea Căinarului, azi bărbos și mogul în Purgatoriu, ne dă povață că Misia istorică și implicit literar-artistică a Neamului Românesc nu este de la Providență să învețe din catastrofe proprii, ci din ale altora sau cel mult din istoria *contrafactuală*, cea din basme și *fluviuromane*, iar liric, câmpul apropiat tactic e prea prozaic azi să mai prevezi prin seculi, tu, uitat Erou Desculț, reprezentat prin casca ta de sub păpădii (*Taraxacum officinale*) și pizda țigăncii (*Lamium purpureum*), care doar solum sacrum te omagiază, mă, cum și Răsăritul Lunii în dumbrava de argint e independent de existența sau inexistența Poetului peisagist martor ocular pentru orbi, abia cu aceste cuișoare în imaginara raclă și cu multă scorțișoară deci nucșoară în vin de Ziduri evocând noi, pățiții, epistemologia fără subiect cunoscător, extazele filosofice multiple, Nürnberger Christkindles Markt-Glühwein, ale tinereții celeia sigilate de un Războiu chiar prin Năpastă SFÂNT, la hazul de necaz obscen cazon, pu în pi, că din bordeiul meu nici muza, nici musca nu evadează neconsolată, Nosferatu neștiind încă de la Woland dacă e de ajuns un Gulag global de tehnologie Orwell smart, mai ales c-acum creăm, toți cenzori voluntari fiind, universuri concentraționare smart, fără să deslușim ce mormăie ursul carpatin la urechea de mort ca fiind *legământul* nostru, adnotat cândva de polcovnicul Horea Bratu, inamic al geopoliticienilor Dușmaniei, împingându-și cu indexul ochelarii spre fruntea de delfin canonic, cum că echilibrul trebuie înțeles tot clasic, ca între nemți, slavii noștri și Axa Latină, stăvilindu-se americanii și chinezii lor, dar impunându-se iar *relatinizarea Balcanilor* de la 101 dalmațieni până-n Mooyezia Super, deși cam târzior, bade, clarvăzătoarea Volva-Buicka, la Kassandra-Halkidiki, nu la Athos, anticipând analiștilor Saie Buburuză și Ion Codoi, pentru 2222, un îngrozitor konieț knighi smertar al iazîkului rumînskii doar în sensul de stare de necesitate restitutio in integrum, până și turcii, cât de otomani, recunoscând Rumelia ca Rumenie cu tot cu reconstituitul pe banii lor Moscopole ca a patra Romă și primă Moscovă, anterioară Kievului, iar a cincea nu va mai fi deloc, computerele venind de la Diavolul, o înviere a latinei, limbă a Europei cum alții au revigorat ebraica, fiind și scopul pe termen superlung al parrrrtidului nostru, dezvălui totul șeriful Alin Vișan călușarilor săi tari în bâte Spumotim, pe când eseista soție a amiralului Vladimir Vissarionovici Clătici, șef Departamentului Clarviziune din Ministerul Public de Boli Interne, fostă a lui Narcis Moga, compensa iremediabilul sugerând că nu Hi, nici măcar NSDAP, ci vârfuri încă și mai reacționare, quasi-

criptomasonice au fost implicate, urmând un Terminator-3, vizând chiar colonia România, și totdeauna va fi așa la mijloc de secol des, deoarece dacă nu s-ar fi autosesizat de Revelion 1933 Clubul Illuminati de la Davos, atunci Răsăritul, domnilor, adică Marea Galiție 1933 a genialului Marius Ghizdavu de la Lwów, combinând 10-12 milioane de evrei cu 20-24 milioane de români, și unii, și alții șmecheri și azi, rezulta miciurinist-lîsenkoist un *ciolovek de lapislazuli* care ar fi pus sub semnul întrebării, dacă nu și al mirării, orice altă *hegemonie continentală* și, prin monopolul culturii, civilizației și religiei, chiar globală, valorificând în-vederea-a-ceva avantajul imuabil al poziției geografice între Chersine, remarcat încă de academicianul post-mortem Voicu Ghizdavu la 1 octombrie 1938 pe la ojină, dar Zuzulina ceru Cepecăi să zapeze dracu pe alt canal cult, reieșind, apropo de continent, de eternul con și de neant, împotrivirea YouTuberului vegan Terente Frunzăverde la confesiunea epistolară a lui Sartre, nu către Despina noastră tare-n Gaist ca Bach la sala cu orgă a bancherilor din Chișinău, cum că la Noch-nichtul prăvăliei se autoevaluează mai degrabă comme un masturbateur des femmes, qulangiu având mult de scris, decât ca un frecvent coïteur, de reținut că și Marius față de Agnieszka, el 18, pardon, 81! ea de-amu 18, OK, suprainterpretat stahanovist more ferarum T-34 als jebanieț de 1681 ori, iar în restul cvasinfinit als kobîlkanieț, martor de pe Pulaski Bridge la sfârșitul înecat în zeamă-de-varză al istoriei românești, născându-se mai mulți viteji în Diasporă, deoarece de la Odessa noastră, basmul e că s-ar fi întors în 8 noiembrie 1941 cu un *yad*, cu o mânuță de argint, dintr-acela ce-ajută omul sinagogic să urmărească fără a orbi textul divin, păcat boieresc ca să nu vină alții mâine la masa verde și să întrebe unde este yadul, dacă-l șterpelesc alții, semn și înțeles că nu se putea să fii în Iad și *să nu te orientezi*, ceea ce avocatul antidenigrare acceptă, inclusiv doctrina academică Voicu Ghizdavu a celor trei chersine, fiecare *alt leagăn* al Neamurilor Românești, unul moldovenesc, al doilea populația RO și al triile Neamul Românesc autentic, cel bejenit în Diasporă, singurul demn de slujit, dar genialul artist plastic respinge până dincolo de centrul terenului platoului lagărului, dezmânjind *măcar pe eroii*, perorând că loviturile aplicate de ei *bolșevismului* până la Stalingrad și până la Groznîi *erau mortale*, EL N-AR MAI FI FOST, pica definitiv chiar și marxismul încă de pe la 1942, scăpau și chinezii, dacă cuplul Roosevelt-Churchill nu i-ar fi oferit bampirului cominternist transfuzia cu sânge de copil de rasă neglijabilă galițiano-angkorian, și Kirsch, până i-a revenit pofta de a înfuleca pateu cu sare, hrean, curcuma, wasabi, sos curry, helluva, beluga și poster color Frankfurter Sausage, ameți din nou Zuzulina canalele arhipelagului televizionar, scris fiind să se aștepte trezirea românilor, încât să se citească, în cartea destinului că bolșevismul s-a născut pe Neva și a mierlit-o pe malul Begăului la Timișoara noastră, când Marius orbecăia după Catedrală și n-o găsea la locul ei de parcă o translateralizaseră inginerii Epòcii, tocmai în Pădurea Verde, nu în pădurea de pe Râul Doamnei, prin care călărise de Revelion 1940-1941, să se asigure de protecția colonelului Moga pentru invitați, îngrijorare privind soarta

României Mari Regale văzută azi acum ca tâmpenie ridicolă, mai bine picta ceva de succes, mandavoşka exprimându-şi, în repetate ocaziuni de Reunire ratate, de la 22 decembrie 1989 la 11 decembrie 1999 şi apoi la 10 august 2018, la Gazarea Centenarului, aşa achiezând la Pactul Ribbentrop-Molotov, DEZINTERESUL politic şi intelectual faţă de Basarabia, pământ neromânesc, aşa că-n vara lui 1992, deştărându-se încă din gară de la Vârciorova, deja alsacianul constatase, tot fotografiind ca în război, o *resurecţie a stepei* în şesul românesc neerbicidat, umplându-se de maci roşii lanurile de pâne, pogoane întregi până, hăt, în zare, ca un omagiu Tonitza de la Topalu, al solului patriei către cine s-a jertfit pentru cine nu s-a jertfit, degeaba antibiograful facsimilându-i Carnetul de membru al Asociaţiei Reporterilor de Război Sfânt, cu gratuităţi pă transport prin aplicaţia YouthTB, căci el ştia de capodopera, Gioconda vieţii sale-n Galiţia Mare, că Subiectul vine de la Răsărit, că era şi este cadoul omagial *Pizda-Ţigăncii* (1997), tabloul de cimitir de eroi uitaţi, inspirat şi proiectat dinadins să-i fi plăcut şi tovarăşului lingvist Stalin, pe care-l ştia de la Mişu obsedat de cel mai misterios cuvânt cu sens istoric galiţian, nicio abordare materialist istorică, oricât de dialectică neputând elucida adoptarea de către femina geto-dacoromană a vorbei jenşcinei slave ruse-ruse, romăncuţa cum poloneza, bielorusoaica, muscala, hoholiţa, până şi moldovianka sau slovena, de-a ajuns, că tot filigrana el hărţi în grandiosul efort propagandistic *Spaţiul istoric şi etnic Românesc*, prin 1942, să creioneze dispersia cuvântului magic din Balcani până-n Ural, cu grele consecinţe când i-au găsit la percheziţie slovele alea pe hartă, cam dincolo de Linia Stalin, ce insultă, dar în interesul Ştiinţei, şi al superiorului ei ierarhic, Mitul, construit mai mult pindaric de către genialul Grigore Căinaru-n eroice *Imnele Războiului Sfânt*, total diferite de deviza alcoolicului, pu în pi, cum că epopeic călăuzite de popi bătrâni, TOATE muierile dace au fugit de suprarealistul Traian spre nord, Flucht din davă-n davă, cum aveau şi incaşii Machu Picchu, fortăreaţă a femeilor la nord-vest de Capitală, de Cuzco, – fugărite de pofticioşii legionari ai Romei, cari nedispunând de tancuri Tolstoi-34 sau de camioane americane, *nu le-au prins* nici pe drumuri sileziene, pomerane sau prusace, să le frângă cu huiul presupusa Rassehochmut der germanischen Frauen, nici pe autostrada informaţională a zămislirii mitului wagnerian al Walkiriilor blonde neîmblânzite, care zgârie şi muşcă, venind din nostalgicul Sud, ieşind din ceaţă în *ii* cu ţâţe bluesroumene ca merele Eve şi-n *fote* dezvelind inspirând ce-ai de făcut, soldat nemulţumit doar cu znaciokul din pieptul slavobolşevic, acei bătrâni preoţi însoţitori, ajunşi magi blajini dăruindu-le generos vikingilor Constituţia lui Zamolxe, odată cu Biblia druidă, iar ele sânge de cel mai nobil preţ, din care se trage mitic, în pofida demitizatorilor bogaţi, nu numai aristocraţia ariană prusacă, ci şi cea varegă ce a fost prinţipiul organizator la neamul ruşilor, de la Novgorodul polonez şi Kievul nostru, în combinaţie cu creştinarea datorată eremiţilor dobrogeni şi celor basarabeni din stâncăria malurilor Nistrului din Capadocia, da, a Nistrului, fiindcă la Prut auzi doar melopeea încălzirii globale Dimineaţa pi racoari/ Dimineaţa pi

racoari/ Eu stau cu ochii la soare/ Şî ma uit în ceru' ăl mari, la care frații răspund de peste ape lățite de inundațiile prosovietice din 1941 iunie 22 că Sara pe vale/ buciumul sună normal/ dar pus între buzele tale/ el sună special! cum a pus pe muzică Adorian Tomoioagă, liderul generației *Nimic pentru țară,* cu explicația că totalitarismul vine din fanatism, pleacă de la bune intenții, și nu vă fie cu Bekümmernis ca-n Banat, vom avea grijă (1936, Reichsführer SS H. Himmler, *Die Schutzstaffel als antibolschewistische Kampfsorganisation*) ca în Germania, inima Europei, să nu fie pricină de-a se isca o revoluție organizată de *suboamenii* din interiorul granițelor sau prin intermediul emisarilor veniți din afară, ca la Tatarbunar...

– Bune intenții care când devin rele intenții *gloata* poate fi reeducată să nu se mai descompună *în oameni*, în indivizi, zise Goebbels în 2 martie 1943, nici la o lună după discursul Războiului Total. Noi suntem atât de amplu avansați în implementarea Finală, încât e imposibil să mai dăm înapoi. Și e cu-atât mai bine! O mișcare și un neam care și-au tăiat toate punțile luptă cu mult mai energic – practica o dovedește – decât cei ce mai au vreo cale de întoarcere!

– Dar oare n-ar fi mai înțelept să ardem cadavrele, în loc să le înhumăm? O generație viitoare ar putea privi cu oroare ce s-a făcut, s-a îngrijorat la cafea, dr. Herbert Lindner, observând că tanchistul își pusese centura scapulară în locul celei pelviene, zvonindu-se pe teatrul de război că și Dialectica tocmai se răsturnase, în timp ce Marx își scutura de cenușa tutunului halatul din molton.

– Herr Ma, a hârrâit SS-Gruppenführer Odilo Globocnick de la Treblinka, dacă vreodată, după noi va veni vreo generație așa de lașă, așa de moale încât să nu priceapă opera noastră cea corectă și necesară, atunci întreg efortul a fost zadarnic. Dimpotrivă, ar trebui puse peste tot panouri de bronz, care să spună ce-am realizat noi, încumetându-ne să implementăm această soluție măreață!

Marius, încondeiat de Narcis c-ar fi votat, dacă-l chemau, pentru păstrarea Auschwitzului *după* demolarea rezervată Moscovei ca să se sape un lac cât Großer Wannsee, dimpotrivă, spre deosebire de Bratu și Căinaru, anticipa că, pentru galițienii din rezervații și sclavie, spre deosebire de SUA, la noi Lincoln cu democrația și Căința avea să vie *mai repede*, existând baze culturale umaniste încă de la Walkiriile femei dace fugite, spre deosebire de SUA, revelația de la Poltava, la sud de Harkovul lui Hasdeu, fiind că, de la dalmata Poola spre niponele Kurile, *în frăție de arme, romanii cuceritori au mers cot la cot cu dacii văduvi*, pentru a întemeia Pul' dava (Poltava), răpindu-le treptat slavilor femeile, una câte una, prin violență, cum arată și expresii interlope ca dat' pizdî (a cafti), otpizdit (bătut măr) sau pizdeț (capitulare necondiționată/ armistițiu).

– Tot de la aceste castre, unde dacii și romanii concentrau femeile slave, pentru a repopula lumea geților, dacă reflectăm protocronist, cugetă Saie Buburuză sau Tudorel Băluțeanu, vine poate și vorba getto. Însă Școala de la Sonnenheim als Akademie exaltă, după 1992, ca și după 2021, relația generoasă româno-slavă, coexistența pașnică, geniul Regelui Carol 2, care-n Odessa noastră,

la Biserica Pokrovska, la 31 august 1918, s-a însoțit rusește cu bizantina Ioana Lambrino, pentru a reda marelui Neam imperial prieten rus al lui Tolstoi o Dinastie nouă, după cea a Romanovilor lichidată de Lenin, numai pacea în Est putându-ne îngădui, în jurul Lembergului, sau în Triunghiul de Lapislazuli Viena-Cracovia-Breslau, Marea Recuperare, miraculos cultura din Diasporă și din Țară să se restarteze și să se reinventeze cu adevărat, ca livada de vișini primăvara, unele semne, încurajatoare văzându-se încă de pe acum, chiar dacă bătrânul supraviețuitor optează, după desțărare și umilinți în exil, mai mult pentru subiecte alarmând cât de lesne se poate improviza cu nițel Creative Writing și multă Artificial Intelligence un *Mein Kampf 2*, dacă va fi cazul soluționării finale a românilor infiltrați în UE, pe bază de plagiat după bine documentata barbarie-asupra-germanilor, solicitată imperios de Stalin lui Roosevelt-Churchill la Ialta noastră (Ducapolis), capodoperă genială de largă cât a Giocondei recunoaștere internațională fiind bizantina icoană, dedicată de Marius Ghizdavu memoriei camaradului elicopterist Otto Runge, *Fecioara de la Nemmersdorf* (oct.1944, azi Maiakovskoie), defuncta expusă în paiele staulului cu tot cu focarul pubian, pentru necrofili de la un pedofil (81) ce uluit de puritatea catolic intimă a Agnieszkăi (26), într-o **Mare Epocă Creatoare** de debit Van Gogh, în timp ce, triumfând electoral, voievodul fotbalist Avăcăressi ar fi declarat tabloidului lui Maradonel Zamfir-Frișcă, cum că se simte ca Iosif cu Preacurata, retractând ulterior, alegând altele de-ale lui Marius vechi, ca Orte des Schrekens die wir niemals vergessen dürfen, cum futbol cu cap tăiat la Görlitz, sau O viziune Valev a Planului Morgenthau, Pisici galițiene la Bălți, întorcându-se curioase acasă, noaptea, de pe dealuri, în târgul ars dimineața de *echipele de distrugere*, statuia de pe Aleea Clasicilor dedicată de Marius nu lui A.H., ci retoric comisarului NKVD Muhin, care ajutat de 480 diversioniști, a dinamitat în 1941 89 de clădiri din centrul Chișinăului, să tot fie reconstruit măreț ceaușist; împietrit Mareșalul contemplând chiar de 10 Mai, 1944, întoarcerea din Crimeia pe plute-Meduza, respectiv în vaporașe de agrement, a aliaților săraci, respectiv bogați, pentru o defilare româno-germană, Jukov la Preskurov consultând pe Kutuzov asupra bolșevizării-deznaționalizării ireversibile a malurilor Prutului, unde a fost România, Dorobanții noștri intrând în Odessa pe Ulița Ivanovka, la 16 octombrie 1941, pentru a arbora Tricolorul Regal peste marele port dar al Basarabiei, Exodul evreilor din Chișinăul ce arde trei zile și trei nopți, distrus de căgăbăul în retragere, Mamă și prunc la Bromberg (Westpreussen, violată cu baioneta, pruncu-i agonizând, ianuarie 1945, trei zile agățat în părul călduros), Dresden, mai 1812, tablou Napoleon petrecând relaxat cu soția, rude capete încoronate, miniștri, mareșali, când află, breaking news în stil Theodor Aman, de Răpirea Basarabiei și, scurt pe doi, spumegând de mânie, decide campania din Rusia, amintită și de Tolstoi în tetralogia *Război și Pace*, reperul *27 ianuarie 1945* tratat ca cum Gulagul ar fi anexat Auschwitzul, bazându-se femeiește că, pe 8 martie 2003, ziua internațională a circa 3 000 000 vergewaltigten Frauen, dinspre

Königsberg și la Berlin, el avea captura de ecran, pe educativul Google 1540000 referințe la "Holocaust" și doar 85200 la "Gulag", Scufundarea în Ostsee a unei nave cu refugiate și copii, zisă *Goya*, Hollywoodul, da sau nu, o fi interesat de torpilarea Titanicului german *Wilhelm Gustloff*, la 30 ianuarie 1945, înghețând vreo trei mii copii, tot atât de vinovați cât trei sute mii alții, deportați ca sclavi ai reconstrucției, plăcere expresionistă supremă a ilustra cum au murit orașele germane și japoneze, cu Sir Arthur Travers Bomber Harris și Maj. Gen. Curtis Emerson Bomber Le May în medalion, 13 februarie 1945 Dresden (orașul celor două Marii ale sale, Regina și vedeta din Odessa în flăcările autodistrugerii, minunata basarabeancă Cebotari), 9 martie 1945, Tokyo, autocombustia uriașului Muzeu al Orașului de Lemn, bravo homosapului, apoi reconcilierea, Secretarul de stat de la Cultură și Culte, dl. Ion Antonescu, oferind funcționarilor de la Muzeul Yad Vashem modelul în bronz al Monumentului de la Târgu Mureș, Narcis suspectând apreciere de către nesupusul Marius a unui reporter c-a ocolit o invitație la Denis de Rougemont ca să nu dea mâna cu Churchill, însă necruțător cu aliatul german, als Steppenwolf, cu ochi ușor oblici și lunecos închiși, cercând a pune-n Photoshop și chiar statuie pe Reichstag, *Ivanul de obsidian*, cu două ceasuri și drapel și chip ca-ntr-o Victorie tristă, michelangiolescă, frapant al Raisei Gorbaciova, la Universitate era când a plâns-o, după cum gratis *Monumentul Izgonitului* în patru variante de Vertreibung & Flucht, pentru Berlin, Breslau, Gablonz an der Neisse (Jablonec nad Nissou) și și și Kalininsberg, iar pentru biata țară RO, ca la toți deștărații mai la urmă – după atâtea completări la ce s-a uitat în *mainstream* – niște timbre uzate Campaniile din Est (Odessa 1941, Caucaz 1942, Sevastopol 1942, Stalingrad 1943), sau strigăte românești la cer, satul Dubovski, unde nazismul ne-a impus imediat după 19 noiembrie 1942, când incomodul Rumänische Reich atinsese lărgimea maximă, niște asalturi de automăcinare, cum în septembrie 1944, la Dealul Sângiorgiu bolșevismul, pe Mureș, pierderi tot cât la niște revoluții, dar impresia cea mai tare va fi fost prima, când ne-am omorât să luăm Basarabia cu orice preț în Bătălia de la Țiganca (4-12 iulie 1941), evocată printr-un minunat covor mov, culoarea de doliu britanică a Reginei Maria, de floricele neintelectuale, prin care solul uitat peste Prut al Patriei își omagiază, cu simplitate ca de la țară oarecum, eroii formați înainte de Anul 1940, pentru Războiul Sfânt.

1973, RSR - 2003, UE (RO)

CUPRINS

Editura Virtuală AGO, 2003
Redactor: Camelian Propinațiu

